TKP(ML)'DEN MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ'NE, BU TARİH BİZİM!

Maoist Komünist Partisi 1. Kongre Belgeleri ❸

İçindekiler

TKP(ML)'DEN MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ'NE, BU TARİH BİZİM! 9

I. BÖLÜM 12

TKP(ML)'NİN KURULUŞU VE 1973 I. ÖRGÜTSEL YENİLGİ 12

TKP(ML)'nin Kuruluşundan 1. Örgütsel Yenilgiye Kadar Olan Dönem 22

I. Örgütsel Yenilgi Ve Ardındaki Siyasi Ve Örgütsel Hatalarımız: 31

Hatalarımızın İdeolojik ve Sınıfsal Kaynağı: 37

II. BÖLÜM 44

1.ÖRGÜTSEL YENİLGİDEN PARTİ 1. KONFERANSINA KADAR OLAN DÖNEM 44

1.Örgütsel Yenilgi Sonrası Ve Koordinasyon Komitesi (KK) Dönemi: 44

Bölgesel Dönem 50

1. Konferans Ve Sonuçları Üzerine 54

III. BÖLÜM 66

1. MERKEZ KOMİTESİ VE 1978-81 ARASI SÜRECİN DEĞERLENDİRMESİ 66

1. MK Partimizin Askeri Çizgisinden Sapmıştır 77

1. MK çizgisinin ideolojik ve sınıfsal kökleri: 87

IV. BÖLÜM 90

II. KONFERANS VE II. MK DÖNEMİ 90

II. Konferans Ve Sonuçları Üzerine 90

Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarının Bileşimi ve Özü Üzerine: 96

Arnavutluk Emek Partisi (AEP) Üzerine Genel Değerlendirme 108

Mao Zedung Öğretisinin „Askıya Alınması" Üzerine 120

„Yarı-Feodal Sistemle Geniş Halk Yığınları Arasındaki Çelişki Baş Çelişkidir" Tespiti üzerine: 122

Gerilla Savaşına Hazırlık Devresine İlişkin 2. Konferansın Görüşleri ve Hatalı Yanları: 122

2. Konferans 1. MK'yı Değerlendirirken Bilimselliği Yakalayamadı 128
2. MK'nın Güçlendirme Konferansına Kadar İzlediği Çizgi ve Sonuçları: 146
Örgütsel Durum: 146
Süleyman Cihan Olayı: 148
Hangi Durumlarda Örgütsel Yenilgiden Sözedilebilir? 152
Askeri Açıdan 153
2. MK Örgütsel Darbelerin Nedenlerini Doğru Değerlendirmedi: 156
2. MK Güçlendirilmesi: 161
Güçlendirme Konferansı; MK bileşimi Ve Seçimi Konusunda Hatalı Bir siyaset izlemiştir: 163
Güçlendirme Sonrasından 1986'ya Kadar Partinin Örgütsel Durumu: 165
Askeri Alandaki Durum: 176
Güçlendirme MK'sının Siyasal Alandaki Çizgisi Üzerine: 179
Güçlendirme sonrası MK'nın İzlediği Çizgi 180
Ulusal Hareket ve Ulusal Sorun 183

V. BÖLÜM 191

İŞKENCEHANELERDE VE HAPİSHANELERDE İZLENEN ÇİZGİ 191
Partimizin Hapishanelerde İzlediği Çizgi Üzerine: 202
Diyarbakır Hapishanesi: 204
Mamak Askeri Hapishanesi: 209
İstanbul Hapishaneleri: 213
Tek Tip Elbise (TTE) Sorunu Üzerine 219
1984 Ölüm Orucu Direnişi Üzerine 222
Diğer Hapishaneler: 226
Mahkemelerde İzlenen Çizgi: 227

VI. BÖLÜM 229

1987'DEN 1992 ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNE KADAR OLAN DÖNEM 229
3. Konferansımız Meşrudur Neden Meşrudur? 230

KONFERANS KANADI 234
III. Konferans'ta Alınan Kararlar ve Politik-Taktik Sorunlar Üzerine: 235

3. Konferansın 2. Örgütsel Yenilgi Üzerine Yaptığı Değerlendirme : 238
Parlamento Sorunu Üzerine: 239
Doğu Perinçek Ve Partisi'nin Değerlendirilmesi Sorunu Üzerine: 243
3. Konferansın PKK değerlendirmesi: 244
Halkın Birleşik Cephesi Üzerine: 245
MZD Formülasyonu Üzerine: 249
3. Konferans'ın DABK'a ilişkin Belirlediği Siyaset Doğrudur: 249
Politik Taktik Yönelime İlişkin: 253
Konferansta İş Başına Getirilen MK'nın Bileşimi Üzerine: 257
Konferans Kanadı MK'sının İzlediği Siyasi Çizgi Üzerine: 259
4. Konferansın 3. MK Değerlendirmesi: 260
3.MK'nın Siyasal Açıdan İzlediği Çizgi: 263
4. Konferans'ın PKK'ye İlişkin Yaptığı Siyasi Saptama Esasta Doğru Olmakla Birlikte Kendi İçinde Hatalı Yanlar da Barındırmaktadır: 270
4. Konferansın DABK ve Birlik Sorununa Yaklaşımı: 272
BİRLİK! Kiminle Birlik? 273
3. MK Önemli Siyasal Gelişmeler Karşısında Doğru Bir Politik Taktik Hat İzlememiştir: 280
3. MK Kuzey Kürdistan İçin „Ulusal Çelişki Baş Çelişkidir" Tespitini Yapmakla Partinin Genel Siyasi Çizgisinden Sapmıştır: 281
Siyasal Gelişmelere Karşı Politik-Taktik Yetersizlik 3. MK İle Sınırlı Değildir 282
3. MK'nın Önderlik Kavrayışı ve Örgütsel Alanda İzlediği Çizgi: 286
3. MK ve 4. Konferans'ın Örgütlenme Politikası: 293
Askeri Açıdan 296
4. Konferansın şehir Askeri örgütlenmesine ilişkin ortaya koyduğu politika hatalıdır: 308
Konferans Kanadın Silahlanma Politikası Ve Pratiği Hatalıydı: 311
İdeolojik Açıdan: 317

DABK KANADININ BİRLİĞE KADAR İZLEDİĞİ ÇİZGİ ÜZERİNE 319
DABK Kanadının „Olağanüstü Parti Bölge Konferans Raporu" Üzerine : 320
DABK'ın Söz Konusu Belgesinde „...ML Geçici Bir Yenilgi Aldı" Belirlemesi Yanlış Ve Hatalı Bir Belirlemedir. 325

DABK 2. Konferans Ve Sonuçlarını Bilimsel Bir Bakış Açısıyla Değerlendirmiyor: 326
DABK l.Yenilginin Esas Nedenlerini Objektif Koşullar Olarak Değerlendirmektedir: 327
DABK'ın Mücadele Biçimleri Konusunda 2. Ve 1. Konferansa Yönelik Yaptığı Eleştiriler Esasta Doğru Eleştiridir: 328
DABK'ın 2. Konferansın Arnavutluk Ve AEP Konusunda „Net Tavır Belirleyemedi"ği Eleştirisi Subjektiftir: 330
DABK 2. Konferans'ı „Dünya Çapında Baş Çelişki ve Baş Düşman Tespiti" Yapmamakla Eleştirirken Subjektivizme Düştü: 331
DABK 2. Konferans'ın Çizgisini Sol'dan Eleştirerek Partinin İkinci Örgütsel Yenilgiye Doğru Gidişinin Sol Taktik Politikalardan İleri Geldiğini Göremedi: 332
DABK'ın 2. Konferansın „Bazı Sallantılı Unsurların Faydacılık Temelinde MK'ya Alması da 2. Konferansın Önemli Hatalarından Biridir" Belirlemesi Doğru Bir Tespittir: 334
DABK 2. Örgütsel Yenilginin Nedenlerini Yanlış Temelde Sorguladı: 335
DABK'ın Söz Konusu Belgede „2.MK'nın Öteden Beri Kör Güven Temelinde Bağlı Oldukları FÜ'lere Aşırı Güven Duymaları," Eleştirisi Bazı Abartılı Yanlar Taşısa da Esasta Doğru Bir Eleştiriydi: 337
DABK'ın 2.MK 5.Toplantısında „...Ancak Bazı Somut Durumlarda Strateji Aynı Kalmasına Rağmen Şehirlerdeki Faaliyete Ağırlık Verilebilir Ve Verilmelidir." Tespitine İlişkin Yönelttiği Eleştiri Esasta Doğru Bir Eleştiriydi: 338
DABK Parti İçi İki Çizgi Mücadelesinde 2. MK'ya Karşı Örgütsel Sekterizme Düştü: 340
DABK'ın 3. Konferansa Gitmemek İçin İleri Sürdüğü Gerekçeler Konferansa Katılmamak İçin Yeterli Değildi: 342

DABK KANADININ AYRILIK SONRASINDAN 1992 BİRLİĞİNE KADAR İZLEDİĞİ İDEOLOJİK SİYASİ ÖRGÜTSEL VE ASKERİ ÇİZGİ: 346

DABK'ın Konferans Kanadının Birliğe İlişkin Yaptığı Önerileri Reddetmesi Yanlış ve Sekter Bir Tutumdu: 350
DABK'ın Doğu Perinçek'in Başını Çektiği İşçi Partisini Karşı Devrimci Değerlendirmesi Sol Sekter Bir Belirlemeydi: 351
DABK Geçmiş Yenilgileri Esasta Konferans Kanadı Gibi Değerlendirdi: 352
DABK Kanadının 3.Konferans Sonuçları Üzerine: 352

DABK 3. Konferansının Olumlulukları: 353
Gerek DABK Gerek Konferans Kanatlarında Komünist Kadın Ve Erkeklerin Birbirleriyle Olan Özel İlişkilerine İlişkin Anlayışlar da Komünist Temelde Değildi. 365
Askeri açıdan DABK çizgisi: 367
Örgütsel Açıdan DABK Çizgisi: 370
İdeolojik Açıdan DABK Çizgisinin Kökleri: 377

VII. BÖLÜM 379

1992 BİRLİĞİNDEN 1994 AYRILIĞINA KADAR OLAN SÜREÇ 379
Parti Güçlerinin Örgütsel Birliği 379
Birlik Gündemleri Üzerine: 387
Birlik Anında Her İki Yapının Örgütsel Durumu Özet Olarak Şöyleydi: 389
Birlik Sonrasından OPK'ya Kadar Olan Süreç: 391
GBMK Toplantı Kararları Üzerine: 396
GBMK Toplantısından OPK'ya Kadar Olan Sürecin Genel Hatlarıyla Değerlendirilmesi: 405
OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSI VE SONUÇLARI ÜZERİNE: 412
Ticaret İşine İlişkin OPK'da Yapılan Tartışmalar Ve Sonuçları Üzerine: 425
Siyasal Ve İdeolojik Açıdan: 428
PKK ile Yaşanan Sorunlarda Doğru Tavır Takınıldı: 430
Yayın Organları Konusunda İzlenen Politika Yanlıştı 431
Önderliğin Önemi Kavranamamış Ve Sıradanlaştırılmıştır 432
Askeri Açıdan: 437
Örgütsel Açıdan: 440

VIII. BÖLÜM 456

1994 AYRILIĞI SONRASINDAN GÜNÜMÜZE KADAR OLAN SÜRECİN ÇEŞİTLİ YÖNLERİYLE DEĞERLENDİRİLMESİ 456
AYRILIKTAN KONGRE HAZIRLIK KONFERANSINA KADAR OLAN SÜREÇ 456
Ayrılık Sonrası Sol Oportünist Çizgi Devam Ettirildi 459
Kitle Çizgisi Önemli Oranda Tahribata Uğratıldı 461

1994 Ayrılığı Sonrası Geçmişin Salt Askeri Bakış Açısı Korunmuş Ve Devam Ettirilmiştir. 464
1994 Aralık MK Toplantısının Belirlediği Örgütsel Politika Sol Oportünistti: 465
KONGRE HAZIRLIK KONFERANSI VE SONRASI SÜRECİN DEĞERLENDİRİLMESİ 467
Kardelen Harekatının Soruşturma ve SorgulamaYöntemi: 468
KHK'mız „Tasfiyeci Hizip" Denilen Kesime Karşı Sekter Davrandı 470
Ne Yapılmalıydı? 473
KHK'NIN İŞ BAŞINA GETİRDİĞİ MERKEZ KOMİTESİ'NİN ÇİZGİSİ 474
Siyasal açıdan: 474
Örgütsel Açıdan: 475
Askeri Açıdan: 477
İdeolojik Açıdan: 478
MERKEZİ KONFERANS (1999) VE SONUÇLARI ÜZERİNE: . 480
Merkezi Konferans'ın Hatalı Kararları Üzerine: 481
Merkezi Konferansın Olumlulukları: 492
TKP/ML'NİN İZLEDİĞİ ÇİZGİNİN GENEL HATLARIYLA DEĞERLENDİRİLMESİ 493
Siyasal Açıdan İzlediği Çizgi: 493
TKP/ML II.OPK Sonrası Siyasal Yönelim Çizgisi de Sol Opotünistti 496
Askeri Açıdan 500
Örgütsel Açıdan: 500
İdeolojik açıdan: 501
BAŞVURULAN KAYNAKLAR 502

TKP(ML)'DEN MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ'NE, BU TARİH BİZİM!

Partimiz 30 yıllık mücadele tarihine sahiptir. Bu, azımsanmayacak tarihi bir süreçtir. Ne yazık ki bu mücadele tarihi boyunca Partimiz niteliği ve amaçlarına uygun bir şekilde konumlandırılamadı. Bu tarihi hakettiği şekilde Marksist Leninist Maoist bir tarzda sorgulayıp, doğru sonuçlara varma becerisini gösteremedi. Bu tarihe gerçek anlamda sahip çıkmak onun olumluluk ve olumsuzluklarını Marksist Leninist Maoist bir tarzda muhasebeye tabi tutmak, olumsuzluklarını aşmak ve olumlulukları üzerinde yükselmek demektir.

Partimizin tarihi muhasebesi noktasında söylenen her yeni şeye tutucu tarzda bir direnç gösterildi. Bu dirençten dolayıdır ki 1.Kongremize kadar bütün Parti önderliklerimiz ve yönetici organlarımız Partimizin tarihi muhasebesini doğru bir politik bakış açısıyla yapamamış, zaman zaman „sol"dan, zaman zaman ise sağdan eleştirilerle Partimiz tarihinin değerlendirilmesi eklektik bir tarzda ele alınmıştır. Hatalardan, yanılgılardan doğru dersler çıkarmak yerine geçmişi tekrar etmek neredeyse Partimizde bir gelenek halini aldı. Geleceğin, geçmişin tecrübe ve birikimleri üzerinde bina edileceği bilince çıkarılamadı. Çeşitli dönemler Parti tarihine ilişkin özeleştirel yaklaşımlar geliştirilse de bunun doğru ve bilimsel tarzda ele alınamayışından dolayı esasta doğru sonuçlara ulaşılamadı.

Her şeyin tarihsel koşullarıyla birlikte ele alınıp değerlendirilmesi temel olandır. Bu yöntemden sapıldığı anda inkarcılığa ya da her şeyi kendisiyle başlatan benmerkezci konuma düşmenin önüne geçilemez.

Tarihi muhasebe yapılırken iki temel sorunu gözden kaçırmamak gerekir. Bunlardan birincisi, geçmişin doğru muhasebesini yapmakken, ikincisi ise bu muhasebenin ortaya çıkardığı doğru sonuçlar ışığında geleceğe köprü olmaktır. Bu başarılmadığı müddetçe politika ve taktiklerde yanılgıya düşmenin önüne geçilemez. İkisini biribirinden ayırdığımız zaman yine geçmişi tekrarlamaktan kendimizi alıkoyamayız.

Doğru bir muhasebe yapılmadıkça Partimizin 1.Kongresinde Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisi ve onun ilkeleri ışığında ortaya çıkardığı Yeni Demokratik Devrim Programı'nı gerçekleştirmek mümkün değildir. Bu, diyalektik yöntemin kendisidir. Bu yöntemi benimsemeyerek ideolojiden önemli kırılmalar

yaşayan, buna bağlı olarak politik hatta sağ ve sol sapmalara düşen Parti önderliklerimiz, hata ve olumsuzluklarını kavrama, bunlardan ders çıkararak Partinin geleceğini garantiye alma yerine, sorunu Partimizin programatik görüşlerine bağlayarak Partimizin aldığı taktik yenilgiler ve çeşitli düzeylerde örgütsel darbelere sebep oldular. Kongre gündemleriyle yüklü olan bütün konferanslarımız Partimizin geçmişini değerlendirmede ya inkarcılığa ya da subjektivizme düşerek adeta birbirlerini tekrarlamaktan öte bir işlev görmediler. Örneğin Parti tarihindeki hizipleşmeler ve ayrılıklar noktasında hiçbir konferansımız sorunun tarihsel kökenini açığa çıkarma noktasında bir eğilim dahi göstermedi. Her örgütsel kopuşu mekanik bir şekilde daha da güçlenmenin vesilesi olarak algıladılar. Her kopuşun bir önceki kopuşun ideolojik ve siyasi zemininden beslendiğini önderliklerimiz ne yazık ki göremediler. Örneğin 1976 ayrılığının ideolojik, siyasi, örgütsel kökleri sorgulanıp bilince çıkarılmadan, sonraki ayrılıkların neden ve sonuçlarını doğru bir şekilde tahlil etmek mümkün değildir.

1978-81 dönemi hariç Parti tarihi boyunca sorunlar ideolojik ve siyasi düzlemde tartışılmamış, kişilere bağlanmak vb. biçimlerde yüzeysel ele alınmıştır. Sebepleri üzerinde yeterince kafa yorulmayıp sonuçlar üzerinde durulmuş ve bu düşünce tarzıyla Partimizin gelişmesinin motoru olarak Maoist İki Çizgi Mücadelesi yöntemi değil AEP'çi dogmato-revizyonist yöntem hayata geçirilerek kadrolar biçilmiş, örgütsel sekterizmle gelişim engellenmiştir.

1.Kongremiz Partimiz tarihi hakkında gerek inkarcı ve benmerkezci yaklaşımı gerekse de dogmatik tutuculuğu açıkça mahkum ederek Partimizin tarihinin Marksizm Leninizm Maoizm'in rehberliğinde eleştiriye tabi tutulmasının ve her Maoist'in buna paralel olarak kendi gerçekliğiyle yüzleşmesinin zorunluluğuna işaret etti. Kongremiz, kendisini sorgulamayan, kafa yorup çaba sarfetmeyen kişi veya kişilerin, sıfatları ne olursa olsun gerçek anlamda komünist olamayacağını ve Partiyi kronikleşen oportünizmin batağından kurtaramayacağını açık ve net bir biçimde vurguladı. Aksi anlayış ve pratikler Partinin mevcut oportünist hattını kabullenmekten başka bir anlama gelmeyecekti. Bu, dünü tekrar etmek, ideolojide kırılmayı hoş görmek, politika ve taktiklerde esnek olamamayı ideolojik sağlamlık sanmak anlayışıyla Partimizin gelişimine ket vurmak olacaktı. Kongremiz, geleceğin, politika ve taktikte dünün gerilikleriyle değil bugünün bilinciyle fethedilebileceğini açıkça ilan etti. Somut durumun somut tahlili MLM prensibine uygun olan da budur. Başkan Mao'nun bir Komünist Partisi ve onun üyeleri için belirttiği, önündeki engelleri aşmanın olmazsa olmaz bir kanunu olarak formüle ettiği, subjektif olanla objektif olanı, teoriyle pratiği ve bilme ile yapmayı birleştirme ilkelerinin somut koşullara uyarlanmasıdır. Eskiye körü körüne bağlanmak ve bugünle yetinmek Maoistlerin işi değil, dogmatik, statükocu ve sağ oportünist liberallerin işidir.

Kuruluşundaki programatik görüşleriyle Marksist Leninist Maoist doğru bir genel siyasi çizgiye sahip Partinin öncü bir parti olmaktan, önder bir Parti seviyesine çıkmasının ana yolu bu programa uygun doğru bir örgütsel politikadan

geçer. Bu, günün gelişen siyasal olaylarına karşı Partıyi ve oradan da kitleleri doğru bir siyasetle harekete geçirmektir. Tek ideoloji, tek program ama binbir türlü politika ve taktik: Devrimin çelişkileri ancak böyle çözülebilir.

Politika, bir ideolojinin değerlendirme, uygulama biçimiyse o halde doğru bir politika izlediğimiz zaman o ideoloji kitlelere nüfuz eder. Çünkü Marksizm Leninizm Maoizm bir bilimdir diyorsak o zaman bu bilimin doğru diyalektik sahası da politikanın kendisidir. Özcesi, doğru bir politika izlendiği zaman o ideoloji maddi güç haline gelir, yanlış politika izlendiği zaman ise MLM ideoloji değil burjuva ideolojisi ve ondan dokusunu alan küçük burjuva ideolojiler gelişir. Partimizin deneyimleri büyük avantajdır. En büyük avantajımız ise Yoldaş Kaypakkaya gibi Maoist bir öndere sahip olmamızdır. Genel siyasi çizgimiz doğru, bunun teorik temeli 30 yıl öncesinden atılmıştır. Teorik-ideolojik kökümüz sağlam ama en büyük dezavantajımız Yoldaş Kaypakkaya sonrası doğru bir politik önderlik kurumunu oluşturamayışımızdır.

Ülkenin siyasal tarihini bilmeyi bir kenara bırakalım, kendi parti tarihimizi dahi bilmediğimiz tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır. Tüm bunlar ve daha sıralamadığımız bir dizi önemli sorun geçmişin muhasebesinin ne denli ciddi bir büyük görev olarak önümüzde durduğunu gösteriyor. Muhasebe iş olsun diye yapılamaz. Geçmişte yapılan, özellikle de 1987 sonrası yapılan muhasebelerin hemen hepsi kendi olumsuz hatlarını teorileştirmekten öteye geçmemiştir. Hataların ideolojik, sınıfsal, siyasal ve örgütsel boyutlarına girilmemiş, ya da es geçilmiştir. Kongremiz bu geri bilinçle hareket edemezdi.

Partiyi ileriye götürecek, üyelerinin bilincini ve düşünce sistematiğini derinleştirecek tek itici gücün parti içi ideolojik mücadele olduğunu kavramak gerekir.

Karşıt düşünce sahiplerine karşı hoşgörülü davranmakla ideolojik olarak uzlaşıldığı anlaşılmamalıdır,anlaşılamaz. Doğru bir ideolojik mücadelenin olmadığı ve yürütülmediği yerde, parti, adı isterse komünist olsun, niteliği ve amacından şaşarak çürümeye, yozlaşmaya doğru yol alır. Parti içi sorunlarla, parti dışı sorunlar birbiriyle bağlantılıdır. Parti içi iki çizgi mücadelesi doğru kavrandığında ve bunun ruhuna uygun hareket edildiğinde partiyi ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak ayakları üzerine oturtmak mümkündür.

Bilim, çıplaklığı sever. Siyasal tespit ve değerlendirmeler nesnelliğe uygun olmak zorundadır. Buna uygun olmadıklarında toplumsal ve sosyal pratik tarafından mahkum edilirler. Politakada yalan ve abartının güçsüzlüğün ifadesi olduğu unutulmamalıdır. Buna karşılık olumsuzluklardan arınmak, dünün doğru düşüncelerinden vazgeçmek anlamına gelmediği gibi onlar temelinde daha ileri sentezlere ulaşmaktır.

Bu bilinçle Parti tarihini muhasebe ederken:

Birincisi; faal ideolojik mücadele yürütmeliyiz. Her komünist bu silahı eline almalı ve 1.Kongremizin kararları ışığında Partinin her alandaki inşasını sağlamak için kullanmalıdır.

İkincisi; bu muhasebenin ana merkezini başkan Mao'nun işaret ettiği gibi „Partinin programına, Tüzüğüne ve kararlarına uymayı istemesi şartıyla kim olursa olsun, her yoldaşla birlik kurmak" oluşturmaktadır.

Üçüncüsü; geçmişin muhasebesinin ana hedefinin, doğru stratejik politik önderlik kurumunu (çekirdek düzeyinde de olsa) oluşturmak, bunun temelini atmak, bununla diyalektik bir bağıntı içerisinde Partinin bütün güçlerini Demokratik Merkeziyetçilik ilkesi etrafında örgütlemek, demir disiplin ilkeleri ışığında güçlü ve çelikten örgütsel birliği sağlamanın atılımı olduğu asla unutulmamalıdır..

Bu üç temel görevi bugün açısından başarmanın biricik yolu ise kendi hatalı yanlarımıza bilimsel bir dürüstlük ve ciddiyetle yaklaşmaktan geçer. Hataları kabul etmemek; çürümek, yozlaşmayı kabul etmek veya ona davetiye çıkartmaktır.

Öyleyse hataları düzeltmek için hazır ol!, gerçeği savunmaktan korkma!, çürüyen ve yozlaşan yanların üzerine bilimin, bilginin ışığında cesaretle yürü!, eskiyen ve kötü olanı at!, yeniyi kuşan!.. Devrimin, hata yapmayan insanlara değil, hata yapan ve bu hataları düzeltenlere ihtiyacı vardır...

I. BÖLÜM
TKP(ML)'NİN KURULUŞU VE 1973 I. ÖRGÜTSEL YENİLGİ

TKP(ML) Hangi Koşullarda Doğdu? Partimiz TKP(ML) Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Maoist Önder İbrahim Kaypakkaya Yoldaş ve diğer önder kadrolar tarafından 24 Nisan 1972'de Malatya'nın Kürecik dağlarında kuruldu. Yoldaş Kaypakkaya ve kurucusu olduğu TKP(ML), Mustafa Suphi Yoldaş önderliğindeki TKP'nin komünist mirasının savunucusu ve onun yeni nitel bir aşamaya ulaştırılarak yeniden yaratılmasıdır.

Bilindiği gibi Türkiye'de mevcudiyetini sürdüren çeşitli komünist .gruplar ve Mustafa Suphi önderliğindeki komünist grup, 1920 yılının 10 Eylül'ünde bir araya gelerek Bakü'de Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular.

TKP kurulduğu sırada işçi sınıfı içerisinde önemli bir güç ve örgütlülüğe sahipken, köylüler içerisinde çok sınırlı bağlara sahipti. TKP genç bir teşkilat olarak önemli hata ve eksiklere sahipti. Bu hatalı yaklaşımların başında Kemalizm değerlendirmesi, Kürt Ulusal Sorununa yaklaşım, Kominten ve Stalin'in hatalarından kopamama gelmektedir. Kemalistleri Türk milli burjuvazisinin temsilcisi olarak değerlendirmekle büyük bir politik hata ve yanılgı içerisine düştü. Yoldaş Kaypakkaya'nın belirttiği gibi Kemalistler „Türk ve Müslüman olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının siyasi temsilcisidir". Kemalist burjuvazinin niteliğinin yanlış değerlendirilmesinin cezasını TKP çok ağır bir biçimde kendi önderliğinin katledilmesiyle ödedi. TKP'nin Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesini kendi programına koyarak savunması, doğru ideolojik ve politik

belirleme iken, ancak programda bunun ülke somutundaki ifadesinin esas olarak Kürt ulusal sorunu olduğu gerçeğini görememesi büyük bir hataydı.

Kemalizm ve ulusal sorundaki belirsizlik Türkiye devrimci hareketi üzerindeki etkisini Yoldaş Kaypakkaya'nın konuya ilişkin doğru politik belirlemesine kadar derin bir şekilde sürdürdü. Yani 50 yıllık sosyal şovenizm ve Kemalizm hayranlığında M. Suphi TKP'sinin payı olduğunu görmezden gelemeyiz. En azından şunu söyleyebiliriz: Eğer 1920 TKP'sinin programında UKKTH'nın yanısıra Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı diye bir açılım yer almış olsaydı, Yoldaş Kaypakkaya'nın doğru bir şekilde mahkum ettiği sosyal şoven düşünceler 50 yıl boy vermezdi.

Giriş bölümünde de ifade ettiğimiz gibi eğer geçmişin muhasebesini doğru ilkeler üzerinde irdelemez ve bu konuda da cesur davranamazsak, geçmişten doğru-bilimsel sonuçlar çıkarttığımızı söyleyemeyiz. Dönemin koşullarını göz önünde bulundurmamız bilimsel olan yöntem ve bakış açısıdır. Partinin daha yeni kurulması ve genç oluşunu da gözden kaçırmıyoruz. Ancak bilinmelidir ki bu tarihsel koşullar bu coğrafyada yaşayan Kürt ulusundan söz edilmemesini getirmez. Örneğin bir Ermenilerden söz edilirken Kürtlerden söz edilmemesi, görülmesi ve eleştirilmesi gereken politik bir hatadır. TKP kurulmadan önce Osmanlılar tarafından birçok Kürt ulusal ve halk hareketleri bastırıldığı gibi aynı şekilde bu coğrafyada onlarca Kürt hareketinin gerçekleştiği de bilinen tarihsel-siyasal olgudur.

Kemalistler, Türkiye'ye davet ettikleri TKP heyetine bir suikast düzenleyerek, TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve çoğu Merkez komitesi üyesi olan 14 yoldaşın 28/29 Ocak 1921 gecesi hunharca katlettiler. Kurulduğundan 5 ay sonra hemen hemen tüm Merkez komitesini yitiren TKP bu ağır yenilgiden sonra bir daha toparlanamadı.

TKP'nin Önderliğini ele geçiren Şefik Hüsnü yenilgiden ders alıp hataları aşma yönünde ilerleyecek yerde, TKP'nin kuruluşunda var olan hataları temel alarak ve dolayısıyla sistemleştirerek revizyonist bir çizgi haline getirdi. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP milli burjuvazinin menfaatlerini savunan bir siyasi parti haline dönüştü. Kemalist iktidardan ve Kemalizmden ideolojik ve siyasi olarak kopma yerine, teslimiyetçi bir politik hat'ta evrildi. Kürt ulusal isyanları karşısında (özellikle de en belirgin olarak Şeyh Sait isyanına karşı tutumuyla) sosyal şoven bir tutumdan öte pratik-politik olarak karşı-devrimci bir tutum sergiledi.

1952 yılında TKP komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devletinin yoğun saldırısında örgütsel olarak da büsbütün çökertildi. 27 Mayıs1960 darbesinden sonra çıkartılan aftan yararlanan bir kısım eski TKP kadroları yurtdışına çıkarak yurtdışında bulunan eski TKP kadrolarıyla birleştiler. Önce TKP yurtdışı bürosunu oluşturdular. Daha sonra ise kendilerine TKP demeye başladılar. Bu yeni TKP bu tarihten sonra artık görevini Rus Sosyal Emperyalizmi kaynaklı revizyonist düşünceleri yaymak olarak kavradı ve onun aleti durumuna

geldi. Mustafa Suphi yoldaşın kuruluşuna önderlik ettiği TKP'nin gerek Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP ile gerekse de Yakup Demir, İsmail Bilen önderliğindeki TKP ile yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Yakup Demir ve İsmail Bilen'in önderlik ettiği TKP, Rus Sosyal Emperyalizminin yayılmacı emellerinin bir aracı ve sosyal-faşist, halk düşmanı bir kimliğe büründü.

Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfi hareketi 1921'de TKP'nin uğradığı ağır yenilgiden sonra esas olarak kendiliğindenci bir biçimde gelişti. Kendiliğinden ve örgütsüz gelişen bu harekete 50 yıl boyunca reformizm ve revizyonizm damgasını vurdu. Öndersiz ve perspektifsiz gelişen işçi sınıfı ve halkın mücadelesi komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çeşitli klikleri tarafından kendi iktidar dalaşları için kaldıraç olarak kullanıldı.

2.Emperyalist Paylaşım Savaşı ve takip eden yıllarda halkın uluslararası alanda faşizme özellikle Alman faşizmine ve onun destekçisi faşist CHP hükümetine karşı duyduğu nefreti iyi kullanan hakim sınıfların Amerikancı kanadının temsilcisi Demokrat Parti hükümet olmayı başardı. Bu parti 10 yıllık icraatı ile halk içinde tecrit olmuş, 1960 yılının 27 Mayıs'ında askeri bir darbe ile yıkılmıştır. 27 Mayıs darbesi hakim sınıfların kendi içindeki bir çelişmenin, kendi metotları ile çözüm çabasının bir ifadesidir.

1960 Askeri Faşist Darbesiyle iktidarı ele geçiren CHP'ye hakim olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliği iktidarı ele geçirdikten sonra 27 Mayıs hareketi içinde önemli rol oynayan orta burjuvaziyi birdenbire karşısına almayı doğru bulmamıştır. Orta burjuvazinin 27 Mayıs anayasasına da giren bazı demokratik taleplerini bu nedenle kabul etmiştir. 27 Mayıs hareketine önderlik eden ve sonucunda iktidarı ele geçiren sınıf CHP'ye hakim olan komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliğidir. TKP ve orta burjuvazi onun peşinde yedek kuvvet olarak yer almıştır. Göstermelik de olsa bazı demokratik hakların varlığı, halkın örgütlenmesinde ve mücadelesinin yükselmesinde olumlu rol oynamıştır. Hakim sınıfların faşist baskılarının nispeten geriletildiği 1960'larda. Türkiye'de Kurtuluş Savaşı sonrasındaki kısa dönem ve 1945 yılındaki kısa dönem hariç ilk defa açıkça sosyalist eserler yayınlanmaya başlamış, sosyalizmin propagandası yapılmış, bunun da etkisiyle halk içinde „sol"a ve „sosyalizme" karşı sempati kısa zamanda gelişmiştir.

İşçilerin mücadelesi sonucu grev hakkı, lokavt hakkı ile sulandırılarak yasal hale gelmiş grev mücadelesi Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı sarmıştır. Sendikal örgütlenme ve demokratik kitle örgütlerinde kitleler yoğun olarak yer almıştır. 1963'te reformist bir program temelinde kurulan TİP, tüm „sol"u kendi etrafında toplamış, 1965'de yapılan parlâmento seçimlerinde parlâmentoya 15 parlamenter sokmayı başarmıştır. 1965'den sonra mücadele daha da gelişmiş, yoğunlaşmıştır. İşçilerin grevlerini, öğrencilerin anti-emperyalist kitle gösterileri ve yoksul köylülerin toprak işgalleri izlemiştir

Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olarak TKP(ML), Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1965'ten sonra hızla gelişen ve 1970'lerin başlarında doruk noktasına ulaşan halkın kendiliğinden gelme mücadelesi şartlarında doğdu.

TKP(ML) Türkiye ve Kuzey-Kürdistan'in çeşitli milliyetlerinden proletarya ve halkın geçmişinde ilerici, devrimci olan ne varsa ona sahip çıkma, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfi hareketi içinde hüküm süren parlamentarizmi, sosyal şovenizmi, reformizmi ve revizyonizmi kökten reddetme temelinde doğdu. TKP(ML)'yi kuran kadrolar TİİKP revizyonist teşkilatı içinde Marksist Leninist Maoist kanadı oluşturan kadrolardı. „Sosyalist devrim-milli demokratik devrim" saflaşmasında MDD safında yer alan lafta proleter Kültür Devriminin kazanımlarına sahip çıkan ve halk savaşını savunan, özellikle milli burjuvazinin menfaatlerini savunan TİİKP, askeri darbeye bel bağlayan, revizyonist bir kanat idi. Bu teşkilat içindeki yoldaş Kaypakkaya önderliğindeki Marksist Leninist Maoist kadrolar, bu teşkilatın revizyonist özünü ideolojik ve politik mücadelenin içinde deşifre ettiler.Yoldaş Kaypakkaya önderliğindeki kadrolar, önce bir süre TİİKP içinde doğru çizgiyi hakim kılmak için muhalefet yürüttüler. Bu muhalefeti yürüten yoldaşlar 1971 Nisan'ında şu tezleri ortaya koydular:

l. Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.
2. Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
3. İllegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.
4. Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe, stratejik savunma esastır.
5. Stratejik savunma içinde taktik saldırılar esas, taktik savunma talidir.
6. Bu dönemde köylerde silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
7. Şehirlerde (büyük şehirlerde) stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek, fırsat kollamak esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
8. Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenme biçimleri talidir.
9. Diğer örgütler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.
10. Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklerimize dayanmak talidir.
11. Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

Yoldaş KAYPAKKAYA TİİKP içindeki Marksist Leninist Maoist muhalefetin eleştirilerini „TİİKP Program Taslağı Eleştirisi" ve „Mao Zedung'un Kızıl Siyasi iktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım!" adlı yazılarda sistemleştirdi. Partimizin kurucu kadrolarından Ali Taşyapan, KAYPAKKAYA İLE BİRLİKTE adlı kitabında o dönemi şöyle anlatmaktadır:

„İbrahim'in beşinci teorik atılım dönemi, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi Taslağı'nın1972 başında eline geçmesiyle başlamıştır. İbrahim'in taslağa ilişkin eleştirisi, beş temel sorunlardan mücadele biçimine, oradan strateji ve taktik sorununa dek genişletip, teorik ve pratik boyutuyla komple bir örgüt organizması

çerçevesine bürünmüştür. Bunca farklılığa rağmen, İbrahim başlarda ayrılığı düşünmemiş, görüşlerinin mücadelesini örgüt içinde sürdürmeyi uygun bulmuştur. Ancak gelişen zıtlaşmayla bu olanak adım adım erimiş, kopuş kaçınılmaz olmuştur.

İşte Haziran 1970'de başlayan bu örgüt içi mücadele, şubat 1972'deki Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) kararına dek örgütün üst düzeyinde kapalı tutulmuş, bu kararla birlikte ayrılık sınırını delip, örgütün Kürdistan bölgesindeki faaliyetinde alta doğru örgütsel yapı içinde duyulur hale gelmiştir... Sıkıyönetim koşullarındaki illegal faaliyet döneminde sorumlusu olduğu Kürdistan'daki faaliyetin, her denetiminden sonra İbrahim, Ankara'ya giderek rapor vermiş, Doğu Perinçek ya da öbür üst düzey yöneticilerle farklı görüşlere tekabül eden konularda tartışmıştır. Yani örgütün resmi görüşleriyle çelişen görüşlerini bu buluşmalarda dile getirmiş, onların mücadelesini vermiştir.

İbrahim birkaç kez, kendi muhalif görüşlerinin örgütte duyulması önerisini yapmıştır. Çünkü tartışma yalnızca sınırlı sayıdaki üst düzey insan arasında olmuş, bu daracık alana sıkışıp kalmış, artık bir kör döngüye dönüşmüştür. Kimse kimseyi ikna edememektedir. Bundan sonra gereken adım, bu çözümsüzlüğün örgütün iradesine sunulması, orada bir çözüme doğru süreç yaşamasıdır. Gelelim bu kanal da çeşitli yöntemlerle tıkatılmıştır. Yani İbrahim, sesini duyurmak için örgüte ulaşmak istemekte ama merkez bunun önüne set çekmektedir. Elbette gelinen bu noktada, İbrahim Kaypakkaya, „Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) kararı" adını taşıyan metni Şubat 1972'de kaleme almıştır. Metin, Doğu Anadolu Bölge Komitesi bünyesinde okunup tartışılmış, bölge düzeyinde örgütlü kadrolara verilip okuma önerisi olarak sorulmuş, çoğunluk oyuyla öneri kabul edilmiştir. DABK, üç kişiden oluşmaktaydı. Komite sorumlusu İbrahim Kaypakkaya, komite üyeleri Bora Gözen. Muzaffer Oruçoğlu idi. Komite sorumlusu sıfatıyla İbrahim çift oy hakkına sahipti. İbrahim ve Muzaffer lehte, Bora aleyhte oy kullanmış, öneri bire karşı üç oyla kabul edilmiştir. Karar, TKP(ML)'nin oluşumunda ilk dönemeç noktası olma anlamına bürünmüştür.

DABK kararını oluşturan metin on maddeden oluşmuştur. DABK kararı, 7-8 Şubat tarihlerindeki toplantıda alınmıştı.

Kısa süre sonra İbrahim Kaypakkaya tekrar bölgeye geldi. Mevcut örgüt içinde kalıp orada görüş mücadelesi yapma olanağının tükendiğini, yeni bir örgütlenmeye gitmenin zorunlu olduğunu söyledi. Ali Mercan ile birlikte İbrahim'in bu görüşünü onayladık. Yeni bir örgütün temelini atmak için kollan sıvadık.

Yeni örgüt kurma kararı alındıktan sonra İbrahim, Ali Mercan ve benden oluşan üçlü toplantılar peş peşe sürdü. Bir hafta ya da on gün sürekli tartıştık, konuyu çok yönlü şekilde inceledik. Yeni bir örgütü oluşturma hususunda en küçük bir tereddütümüz yoktu. Yeni oluşumda Muzaffer Oruçoğlu'nu bir eleman olarak düşünüyorduk. Lakin kendisiyle durum henüz konuşulmamıştı. Yeni oluşuma katılacağı konusunda güçlü bir umut taşımakla birlikte, katılmayabileceğini zayıf bir ihtimal olarak hesapta tuttuk. Yani hiç kimseyi katmasak bile, üçümüz yeni bir örgütlenmeye soyunacaktık, bunda kararlıydık.

Aslında oluşacak yeni örgütün teorik ve örgütsel boyutuna ilişkin projeler konusunda oldukça avantajlı durumdaydık. Elimizde İbrahim gibi bir „beyin adamı“ vardı. Ve bu beyin adamı 15-16 Haziran 1970‘den bu yana bu konulara kafa yormuş, bu vesileyle örgüt içinde zorlu bir mücadele yürütmüş, teorik ve pratik boyutuyla komple bir örgüt organizmasına yanıt veren görüşler geliştirmişti.

Sıkıntımız eleman yetersizliğiydi. Halihazırda üç kişiydik. Lakin umutsuz değildik. İbrahim, Dersim’e hareket etmeden önce yeni oluşum üzerinde bir daha konuştuk. Yeni bir örgütün yaratılmasında yetkili bir organın görev üstlenmesi gerekir. İbrahim, bu görevi: tek başına üstlenmeyeceğini söyledi. Bir yandan örgüt oluşturmakta, diğer yandan sınıf mücadelesi sürmektedir. Bu süreçte bir takım kararlar alınmak ve uygulanmak zorundadır. Bunun için bir yetkili merci gerekir. Yani örgüt demokratik yöntemle seçilmiş organlarına kavuşana dek bir ara dönemin yaşanması zorunluluğu vardır. Bu ara dönemde yetkili organ zorunlu nedenlerden ötürü atama yoluyla oluşturulmak durumundadır. Bu anti-demokratik bir yöntemdir. Ama demokratik yöntemin işleyebileceği koşul ve olanaklar yaratılıncaya dek bu yapılmak zorundadır. İşte İbrahim iradesini atama yöntemiyle kullanarak ara dönemin geçici yetkili organı Koordinasyon Komitesi’ni kurdu. Komite üç kişiden oluşuyordu. İbrahim Kaypakkaya, Ali Mercan, Ali Taşyapan (ben). Yeni örgüt şimdilik yalnızca Koordinasyon Komitesi’nden ibaretti. Komitenin sorumlusu İbrahim Kaypakkaya idi. İbrahim, Ali Mercan ve bana; ‚ikinizi Koordinasyon Komitesine alıyorum‘ dedi. Biz de olur anlamında kafa salladık. Örgütün ilk temel taşı bu şekilde atılmış oldu. İbrahim atama yetkisine sahip tek kişi olmasına rağmen, daha sonraki alınmalarda. Koordinasyon Komitesi’ndeki öbür üyelerin iradesini onaylama şeklinde devreye soktu. Nitekim Muzaffer Oruçoğlu’nu önerip benimle Ali Mercan’ın onayına sundu. Bizler de uygun gördük. Yani gıyaben Muzaffer’i Koordinasyon Komitesi’ne aldık. Bu hazırlıklardan sonra İbrahim Tunceli’ye hareket etti. İkimizle konuştuğu detayları bölgedeki faaliyete önderlik eden Muzaffer Oruçoğlu’yla konuşacak, onu iknaya ve onayını almaya çalışacaktır. İbrahim Dersim’e gidip Muzaffer’le konuşmuş, ancak beklemediği bir tutumla karşılaşmış. Yeni örgüt oluşumu için Muzaffer, biz Kürecik’teki iki Ali kadar istekli çıkmamış, İbrahim’e destek sunmamış. Kongreye kadar eski örgütün içinde kalmaktan yanadır.“(1)

Bundan sonrasını M.Oruçoğlu’nun Tohum adlı romanından aktarmaya çalışalım. Daha sonra tekrar Ali Taşyapan’ın sürece ilişkin anlatımlarından önemli kesitleri aktarmaya devam edeceğiz:

„ ‚Sonuç olarak ben ayrılma zamanının geldiği kanısındayım. Anti-Demokratik bir tarzda düzenlenen ve katıldığımızda bize hiçbir yarar getirmeyecek olan parti kongresine katılmanın gereksizliğini de bir kez daha vurguluyorum. Kongreye katılanların kimler olduğunu biliyoruz. Bunların içinde kazanabileceğimiz bir tek insan bile yoktur. Bir kişiyi kazanabileceğimizi hesaplarsam katılmayı ve bu kongreye gidip kendi içinde teşhir etmeyi yine savunurum.‘

„ ,Yanlış düşünüyorsun‘ diye karşı çıktı Azeroğlu. ‚Biz bunlara karşı bir buçuk yıldır ideolojik mücadele içindeyiz. Kongre bu mücadelenin son alanı, son halkasıdır. Bence bu alandan çekilmemeliyiz. Gidip hem onun anti-demokratik karakterini teşhir etmeliyiz, hem de hasımlarımızla son bir kez daha hesaplaşmalıyız‘

„ ‚Hiç taktik diye bir şey bilmiyorsun. Zaman kazanmaya çalışıyorlar. Ayrılacağımızı bildikleri için bölgelerde aleyhte faaliyetlere şimdiden başladılar parti olanaklarına dayanarak bizleri teşhir ve tecrit ediyorlar. Elimizi, kolumuzu bağlamışlar. Etkin olabilmek, güç yitirmemek için bir an önce cepheden mücadeleye geçmemiz gerekiyor. Her geçen dakika aleyhimize işliyor. Sen bunu kavrayamıyorsun!‘ ‚Kavrıyorum. Tarafların kalıba dökülmüş güçleri artık bellidir. Parti içinde aleyhimize ciddi bir güç toplayacaklarını sanmıyorum. İhtiyatlı bir hat izlemek iyi olacaktır. Bir partide, pratikte otorite kazanan ama bileğinin hakkıyla otorite kazanan ve doğru bir çizgi izleyen güçler aleyhine açılan kampanyaların başarı şansı azdır‘ „ (2)

Görüldüğü gibi Muzaffer kongreye katılmak eğiliminde ve bu konudaki ısrarını sürdürmektedir, Yoldaş Kaypakkaya, Muzaffer Oruçoğlu ile kongre yolunu tutar. Ve buradaki amacı, kendisinin de parmak bastığı gibi bir tek kişiyi kazanma şansı dahi olsa kongreye giderim anlayış ve politikasıdır. Amaç Muzaffer’i kazanmaktır. Sadece bu durumdan dolayı örgütsel ayrılığı resmiyete dökmeyi erteleyerek Doğu Perinçek’le görüşmeye gidiyorlar. Bilindiği üzere, Doğu Perinçek ve şürakasının Yoldaş Kaypakkaya’yı bir komployla ortadan kaldırmak için hazırladığı bir plan var ve şimdi bu komplo planını Ali Taşyapan’ın anlatımlarına dayanarak söz konusu kitabından aktaralım

..“İbrahim Kaypakkaya ve Muzaffer Oruçoğlu’nun Ege yolculuğu ve ikisi hakkındaki komplo tasarımı..

„...Gelelim İbrahim ve Muzaffer’in önce Ankara’ya oradan da Ege’ye yolculuğuna. İbrahim’le Muzaffer Dersim’den Kürecik bölgesine geldiler. İbrahim durumu biz iki Ali’ye aktardı. Konuyu dördümüz görüştük. Ege yolculuğundan vazgeçmesi yönünde Muzaffer’e telkinde bulunduk. İkna olmadı. Muzaffer kopmayı erken buluyor, örgütün içinde kalma olanağının olduğunu söylüyor, en azından kongreye kadar bu olanağın değerlendirilmesini savunuyordu. Sözün kısası Doğu Perinçek’le görüşmeye gideceklerdi. İbrahim biz iki Ali’yi kenara çekti, kendisinin bu yolculuğu istemediğini, Muzaffer’i yitirmemek için her riski göze alarak gideceğini söyledi. Yolculuğa çıkarken İbrahim giderayak biz iki Ali’ye şunları söyledi: „Her şey olabilir, yolda yakalanabiliriz. Ben bu çağırışta bir bit yeniği sezinliyorum. Görüşme bahanesiyle bizi ayaklarına çağırıp başımıza bir çorap örebilirler. İki hafta bizi bekleyin. Sesimiz sedamız çıkmazsa bir terslik olduğuna hükmedin. Devletle ya da öbürleriyle başımız belaya girmiş demektir. Bu andan itibaren bildiğimiz gizli yerlerinizi değiştirin, malzemeleri başka yerlere saklayın, kendinize yeni gizli sığınaklar sağlayın. Moral bozgunluğuna uğramak

yok. Bıraktığımız yerden mücadeleye devam edersiniz. Tek kişi kalsa dahi bu böyle olmalı. „İbo'nun başımıza bir çorap örebilirler" sözüne Muzo gülümsedi, „daha da neler"dedi.

Ankara'da bir vatandaş bunları karşılamış. Muzaffer bu şahsı bilir. İbrahim ayrılma kararını verdiği için öncelikle örgüt içindeki öbür Çapalılara nasıl ulaşılacağıyla kafası meşgul. Çapalı olan ve Filistin'de eğitim görüp yurda dönen İrfan Çelik'in Ankara'da olduğuna güçlü ihtimal vermektedir. Karşılayan şahıstan İrfan'ı kendisiyle görüştürmesini istemiş. Öbürü bunun imkansız olduğunu söylemiş. Bir eve yerleştirmişler orada Ege yolculuğuna çıkarılmalarını beklemişler.

Öte yandan Ankara'daki bir başka örgüt evinde başka bir olgu yaşanmaktadır. Dört beş kişiden oluşan örgütün eylem (askeri) timi bu evde hazır beklemektedir. Timin sorumlusu ise İrfan Çelik'tir. Bu time örgüt içinde iki ajanın tespit edildiği, bunların bir bahaneyle Ankara'ya getirilip yargılanacağı büyük olasılıkla ölüm cezasına çarptırılacağı bu cezanın ise askeri tim tarafından infaz edileceği söylenmiş. Başta İrfan Çelik olmak üzere tim elemanları bu habere sevinmişler, kaşınan ellerini ovmuşlar, ‚Öf be nihayet silahlarımızın pası silinecek' deyip hava atmışlar.

Tim sabırsızlıkla iki ajanı beklemektedir. Bir yetkili arada bir eve uğrayıp gelişmeyi time aktarmaktadır. Bu arada tim elemanlarının kulağına şu konular da çarpmaktadır: ‚Arkadaşlar sınıf mücadelesi şiddetlenmekte, koşullar giderek zorlaşmaktadır. Tüm küçük burjuva devrimci örgütler çöktü, komünist hareketimiz dimdik ayaktadır. Cunta bütün gücüyle bize yüklenmiş durumda, örgüt içindeki birkaç küçük burjuva unsur bu zorluk karşısında yalpalamaktadır. Kaçışlarını kılıflamak için de keskin teori üretmekte, sözde muhalefet pozu takınmaktadır. Demek istediğim şu ki: Örgüt içindeki bu tür olumsuz gelişmeye de kendinizi hazırlayın. Gerekirse örgüt bu konuda yazılı bir açıklama yapar.' Bu açıklamanın tekrarı, İrfan'ın dikkatini cezbeder. İbrahim Kaypakkaya'nın bu olumsuz gelişmeye nasıl tavır takındığını merak eder, gizlilik kuralını çiğneyerek İbrahim'in tavrını sorar. Yetkili şaşkınlığa düşer, ‚sen İbrahim'i nereden tanıyorsun' diye sorar. İrfan, ‚okul arkadaşımdır' der. Bunun üzerine yetkili toparlanır, ‚İbrahim mi, o kaya gibi örgütün saflarındadır' yanıtını verir. Ve bir gün sonra, infaz eyleminin bilinmeyen bir tarihe ertelendiği haberi gelir.

İrfan TKP(ML)'ye katıldıktan sonra bu olayı İbrahim'e anlatmış. İnfaz timinin ajanları beklediği tarihle, İbrahim ve Muzaffer'in Ankara'ya vardığı tarih çakışmış. Bizim açımızdan durum berraktı. İbrahim'in kuşkusu doğrulanmıştı. Kanıt yalnızca Ankara'daki bu trafik tersliği olsaydı, ‚komplo tasarımı' savımızın inandırıcılığı zayıf olurdu. Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'ne iftira ettiğimiz ihtimali kafalara üşüşürdü. Lakin operasyonlarda Halil Berktay'ın mektubu ele geçti, delil olarak dava dosyasına kondu, bizlere kadar ulaştı. Devrimci kamuoyunun İknasına delil yeterli gelmektedir. Fakat Aydınlık hala direnmekte, inkara sığınmaktadır...

(...)Söke'nin bir köyünde Halil Berktay ile buluşturulmuş. Burada İbrahim'le Halil Berktay kısa bir atışma yapmışlar. Sonra dağa mağaraya götürülmüşler. Görüşme ayrı ayrı olmuş. Doğu önce Muzaffer'le görüşmüş eleştiri tufanı yağdırmış. Siverek yenilgisinin hesabını sormuş. ‚Herkes yakalandı, sen paçayı sıyırdın, bu nasıl olur' diyerek, Muzaffer'in devrimci kişiliği etrafına kuşku tohum cukları serpiştirmiş. Muzaffer'in polis olmadığına, Muzaffer kadar Doğu da emindir. Kuşkusu olsaydı karargahı olan mağaraya çağırmazdı. Peki bu laflar niye? Doğu'nun bilinen taktiklerinden bir çeşni işte. Muzafferi psikolojik baskı altına alıp nötrleştirmek ve İbo'dan koparmak, şüphe salvosuyla suskunlaşacak Muzaffer'e karşı İbrahim'de güvensizlik kabarcıkları yaratmak, vs. vs.

Doğu Perinçek ilk başta ibrahim'e karşı nazik davranmış, ikisinin görüşmesi bu atmosferle başlamış. Ne yazık ki sükunet görüşme boyunca sürmemiş, ikili konuşma karşılıklı küfürleşmeyle sona ermiş. Doğu, „istesem seni burada tutuklarım ama istemiyorum" demiş. İbo da berk kafalı, küfürleştiği kişinin karargahında, „cesaretin varsa yap", kışkırtıcı yanıtını vermiş. Neyse, Muzaffer araya girip gerginliği biraz azaltmaya çalışmış. Onca sinirlenmesine rağmen Doğu, „yol paranız yoksa vereyim" teklifinde bulunmuştur. İbo da, „buraya nasıl geldiysek öyle de gitmesini biliriz, gerekirse yürüyerek" sözleriyle teklifi reddetmiştir. Ve mağaradan ayrılmışlardır. ...Kürecik'te endişeyle bekleyen biz iki Ali'ye gelip ulaştılar. Yeni örgüt oluşumuna Muzaffer ikna oldu fakat yaşanan bunca macera pahasına. Bu yolculuğun akabinde Muzaffer'in katılımıyla, Koordinasyon Komitesi'nin üye adedi dörde çıktı.

„...Örgütsel faaliyetin yansıra teorik görüşlerin ilk taslağının İbrahim kaypakkaya tarafından kaleme alınması.

Riskli Ege yolculuğunda bir kaza bela çıkmadan İbrahim'le Muzaffer Kürecik bölgesine döndüler. Koordinasyon Komitesi'nin dörtlüsü (İbrahim, Muzaffer, İki Ali) arasında yapılan bir toplantıyla yeni doğan TKP(ML)'nin yakın hedefli teorik ve pratik sorunları tartışıldı. Yakın hedefli teorik adım, örgütün programına tekabül eden görüşlerin ana noktaları İbrahim'in kafasında billurlaşmış, öbürlerimiz tarafından onaylanmıştı. Pratik adım iki yönlüydü: Bir, Filistin ve İstanbul'la bağlantı kurup, koptuğumuz örgütten yeni unsurlar kazanıp saflarımıza katmaktı. İki, eldeki mevcut güçle Kürecik ve Tunceli bölgelerinde faaliyeti yoğunlaştırıp, örgüte yaraşır bazı silahlı eylemler gerçekleştirmek, örgütün varlığını bu yönüyle de dosta, düşmana duyurmaktı. Yakın hedefe yönelik düşünsel, örgütsel ve eylemsel boyutlu adımlar bu şekilde belirlendikten sonra Muzaffer Oruçoğlu Dersim'e gitti. Bir süre sonra Ali Mercan Filistin'e hareket etti. Kürecik bölgesinde İbrahim ve ben kaldık baş başa. Yaklaşık bir tahminle bu tarih, 72 Nisan'ının üçüncü onluk dilimi 20-30 Nisan arası olabilir".

Buraya kadar gerek Ali Taşyapan gerekse M. Oruçoğlu'ndan yaptığımız aktarımlardan net olarak şu sonuçlara varabiliriz.

Başta şunu belirtmek gerekir ki Ali Taşyapan'ın söz konusu kitapta Partimiz ve Yoldaş Kaypakkaya'ya ilişkin olsun, TİİKP ve onun başı Doğu Perinçek'e

ilişkin olsun buraya aktarılan anlatım ve değerlendirmelerinin hepsi doğrudur. Aynı değerlendirme M. Oruçoğlu'ndan aktarılanlar için de geçerlidir. Yani her iki kitapta, özellikle de A.Taşyapan'ın sözü edilen kitabında Partimizin kuruluş öncesi tarihine ilişkin anlatımları objektif belge niteliğindedir.

Alıntıların bu kadar uzun tutulmasının asıl nedeni Partimizin kuruluş ve kuruluş öncesi tarihinini ilk elden belgelemektir. Diğer bir neden ise parti içi ideolojik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği ve hangi koşullarda örgütsel ayrılığın zorunlu hale geldiğinin bilince çıkarılması içindir. Bu konuda da Yoldaş Kaypakkaya TİİKP içerisinde verdiği İki Çizgi Mücadelesi yöntemiyle geleceğimize ışık tutmaktadır. Buna karşın Partide çıkan hemen hemen bütün hizipler Yoldaş Kaypakkaya'nın Maoist İki Çizgi Mücadelesi kavrayışını bir kenara bırakmalarına karşın kopuşlarını sahtekarca Yoldaş Kaypakkaya'nın TİİKP revizyonistlerinden kopuş yöntemiyle özdeşleştirdiler. İleriki bölümlerde Maoizm'den ve Maoist İki Çizgi Mücadelesi Yönteminden nasibini almamış bu Hocacı yaklaşımların değerlendirilmesi ayrıntılı bir şekilde yapılacaktır.

Özet Olarak:

l. Yoldaş Kaypakkaya 1970 yılından itibaren TİİKP yöneticilerini revizyonist olarak değerlendirdiği halde örgütsel ayrılığı düşünmemiş, iki yıl boyunca amansız bir ideolojik mücadele yürütmüştür.
2. Yoldaş Kaypakkaya'nın başını çektiği Marksist Leninist Maoist muhalefet TİİKP yönetici kliğinin revizyonist niteliğini görmesine karşın, Demokratik Merkeziyetçilik ilkesine bağlı kalarak Partinin bütün kararlarını uygulamış ve 12 Mart koşullarında sınıf mücadelesinin en keskin alanı olan Kuzey Kürdistan'da faaliyeti aksatmamış, tam tersine 12 Mart Askeri Faşist Diktatörlüğünü gerekçe yaparak mücadeleyi tatil edenlere karşı yoğun bir ideolojik mücadele vermiştir. Parti içi İki Çizgi Mücadelesi yönteminde Maoist bir hat izlemiştir.
3. Marksist Leninist Maoist muhalefet TİİKP içinde kalıp mücadeleyi sürdürmekten yana iken, ancak hakim olan revizyonist yönetici klik kendisine karşı tutarlı ve amansız muhalefetin geliştiğini görünce Demokratik Merkeziyetçilik ilkelerini açıkça çiğneyerek başta Yoldaş Kaypakkaya olmak üzere önder kadroları teşhire yöneldi. Muhalefete hayat hakkı tanımadı. Hem de kongre tartışmalarının olduğu dönemde. MLM muhalefetin varlığını ve yazılarını kadrolardan gizleyerek burjuva entrikacılığına başvurdu.
4. Yoldaş Kaypakkaya ve Muzaffer Oruçoğlu'na karşı fiziki imha komplosu gerçekleştirmek için planlar hazırlanmıştır. Bu komplonun hazırlandığı Partimiz tarafından somut belgelerle daha önce kamuoyuna duyuruldu.
5. 1972'nin başlarında TİİKP yönetici kliğinin iflah olmayacağı, örgüt içerisinde Demokratik Merkeziyetçilik ilkesinin işletilmediği noktasında net bir görüşe varıldıktan sonra Yoldaş Kaypakkaya önderliğinde Partimizin temelleri atılmaya başlandı.Bu belirleme ve girişim tamamen haklı ve doğruydu. Çünkü daha sonra da Muzaffer Oruçoğlu ile birlikte kongre yolunun tutulduğu koşullarda açığa çıkan fiziki komplonun da gösterdiği gibi TİİKP yönetici

kliği ne pahasına olursa olsun Marksit Leninist Maoist muhalefete hayat hakkı tanımayacağını pratik hattıyla kanıtlamıştı.

Sonuç olarak Partimizin 1.Kongresinin bu tarihi tecrübeler ışığında önemle vurguladığı; bir partide önderliğin revizyonist olması ve hatta muhalefete gerçek anlamda bir demokratik ortamın yaratılmaması durumunda hemen ve mutlak bir şekilde örgütsel kopuşu gerçekleştirmek doğru değildir. İçinde bulunulan tarihsel koşullar ve somut durum dikkate alınarak Parti içi İki Çizgi Mücadelesinin mümkün olduğunca zorlanması en doğru yöntemdir.

1.Kongremiz 1976 ve 1981 yıllarında Partiden atılan hizipleri saymazsak Partimizde yaşanan tüm örgütsel kopuşların ideolojik mücadele temelinde gerçekleşmediğini, ideolojik ve siyasal çizgi temelinde muhtemel örgütsel kopluşlarda izlenmesi gereken çizgi ve yöntemin ise Yoldaş Kaypakkaya'nın izlediği Maoist çizgi ve yöntem olması gerektiğini önemle vurguladı. Bunun dışındaki bütün tutum ve pratiklerin Maoizmle dolayısıyla Kaypakkayacılık'la yakından uzaktan bir ilgisi olmadığının önemle altını çizdi.

Partimizin 1978 yılında yaptığı 1.Konferansında Partimizin kuruluş tarihi 7-8 Şubat 1972 olarak belirlenmişti. Kongremiz bu konudaki tereddütlere son vererek Partinin kuruluşunda yer alan kadroların anlatımları temelinde Partimiz kuruluş tarihinin 24 Nisan 1972 olduğunu bir kez daha teyit etti.

TKP(ML)'nin Kuruluşundan 1. Örgütsel Yenilgiye Kadar Olan Dönem

TKP(ML) kurulduktan sonra kurucu Önderi Yoldaş Kaypakkaya başta olmak üzere tüm kurucu yoldaşlar yoğun bir teorik-pratik faaliyete giriştiler. Açıkça belirtmek gerekir ki TKP(ML)'nin bütün temel teorik görüşlerini kaleme alıp, örgütle buluşturan tek kişi Yoldaş Kaypakkaya'dır. Bunu Ali Taşyapan ve Muzaffer Oruçoğlu'nun anlatımlarındanda anlamak mümkün.

Teorik alanda Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin bir dizi meselesine açıklık getirmek, gerek modern revizyonizm gerekse her türden oportünizm ile Marksizm Leninizm Maoizm arasına kesin çizgiler çekmek gerekiyordu. Bu görevi Kurucusu Önderimiz ve Başkomutanımız Kaypakkaya yoldaş yerine getirdi. TKP(ML)'nin teorik görüşleri Yoldaş Kaypakkaya tarafından sistemleştirilerek: „Genel eleştiri", „Kemalizm" ve „Türkiye'de Milli Mesele" adlı yazılarda ortaya konuldu. Bu yazılar TİİKP içindeki muhalefet döneminde yazılmış olan „TİİKP program Taslağının Eleştirisi" ve „Mao Zedung'un Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" adlı yazılarla ve ayrılığa temel teşkil eden „DABK KARARI" adlı yazı ile birlikte partimizin temel teorik ve programatik görüşlerini ortaya koyan belgelerdir. Bu belgelerde, Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketinin tarihinde ilk kez devrimin bütün temel konularında Marksist Leninist Maoist görüşler oraya konmuştur. Bu belgeler devrimin hem stratejik hem de programatik meselelerini ortaya koymaktadır. Bu belgelerde şu temel tezler savunulmuştur:

* Türkiye-Kuzey Kürdistan; yarı-sömürge, yarı-feodal ve çok uluslu bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir.
* Demokratik Halk Devrimi (DHD) emperyalizme ve ona göbekten bağımlı olan Komprador Bürokrat Kapitalizme ve Feodalizme karşı yönelmektedir.
* Ülkemizde Komprador Bürokrat Kapitalizm ve Feodalizme karşı verilen mücadele aynı zamanda emperyalizme karşı verilen bir mücadeledir.
* Ülkemizde devrimin demokratik ve milli yanı iç içedir.
* Ülkemizde demokratik Devrimin özü yoksul köylülüğe dayanan toprak devrimidir.
* Devrimin itici güçleri isçi sınıfı, yoksul ve orta köylülük, şehir küçük burjuvajisi ve Milli burjuvazinin sol kanadıdır.
* Devrimin öncü gücü İşçi sınıfı, temel gücü yoksul ve orta köylülüktür.
* Ülkemize emperyalizme uşaklık eden Komprador-Bürokrat Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları egemendir. Devlet bu sınıfların elindedir.
* Türkiye-Kuzey Kürdistan'da emperyalizme uşaklık eden hakim sınıfların yönetim şekli başlangıcından itibaren faşizm olmuştur.
* Ülkemizde anti-faşist mücadele, Demokratik Halk Devrimi Mücadelesinden ayrı değildir. Faşizm köklü olarak;Demokratik Halk Devrimi ile yıkılacaktır.
* Faşizme karşı Birleşik Cephenin bileşenleri ile Halkın Birleşik Cephesi'nin bileşenleri aynıdır.
* Partimizin temel belgelerinde devrimin silahları konusunda şu görüşler savunulmuştur:

  Ülkemizde devrimin üç temel silahı:

  Komünist Partisi, Halk Ordusu ve Halkın Devrimci Birleşik Cephesidir.

  Halk Ordusu; Komünist Partisi öncülüğünde, silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olduğu ülkemizde tayin edici öneme sahiptir ve esas örgütlenme biçimidir.

  Halkın Devrimci Birleşik Cephesi, devrime hizmet eden bir cephedir. Bu cephenin Demokratik Halk Devrimi'ne hizmet etmesi için cephede Komünist Partisinin önderliği şarttır. Halkın Devrimci Birleşik Cephesi ancak Komünist partisi önderliğinde halkın diğer kesimlerinin işçi-köylü temel ittifakı üzerinde fiilen birleşmesi ile gerçekleşir. Bir veya birkaç bölgede Kızıl Siyasi İktidar kurulmadan Halkın Birleşik Cephesi kurulamaz.
* Partimizin temel belgelerinde Türkiye Devriminin yolu konusunda şu görüşler savunulmuştur.

  Devrim, ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı gereği ülkenin çeşitli yerlerinde eşitsiz ve dengesiz bir gelişme gösterecektir. İktidar köylük bölgelerde Uzun Süreli Halk Savaşı yoluyla kurtarılmış bölgelerde, Kızıl Siyasi İktidarlar kurulmak suretiyle parça parça ele geçirilecektir. Devrim kırlardan şehirlere doğru gelişecek, şehirler kırlardan kuşatılacaktır. Ülkemizde devrimin temel örgütlenme biçimi Ordu Örgütlenmesi, temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir.

* Partimizin temel belgelerinde „Milli Kurtuluş Savaşı“ ve“Kemalizm“ hakkında da şu tezler savunulmuştur:
* Kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistler, Türk ve Müslüman olan kompradorların ve büyük toprak ağalarının siyasi temsilcileridir.
* Kemalistlerin Önderliğinde Milli Kurtuluş Savaşı sonucunda sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya dönüşmüştür. Milli Kurtuluş Savaşı güdük bir anti-emperyalist niteliğe sahiptir.
* Kemalizm ırkçı-faşist Türk-Müslüman komprador burjuvaların ve büyük toprak ağalarının ideolojisidir.
* Partimizin temel belgelerinde: Rus Sosyal Emperyalizm sorununa da komünist ve devrimci hareket tarihinde ilk defa doğru bir şekilde yaklaşılmış, Partimiz uluslararası alandaki modern revizyonist cepheye karşı Maoist mevzide saf tutmuştur.
* Temel belgelerimizde Milli mesele sorununda da Komünist ve Devrimci Hareket tarihinde ilk defa doğru bir biçimde politik perspektif sunulmuş, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH)'nın ne anlama geldiği açık bir biçimde ortaya konmuş, komünistlerin Kürt ulusal burjuvazisi önderliğinde gelişecek bir milli hareket karşısında tavrının ne olacağı açıklığa kavuşturulmuştur. Sosyal Şovenizmin devrimci hareket üzerindeki derin etkisini net ve açık bir şekilde ideolojik olarak ilk kez Partimiz kırmıştır.
* Partimizin Milli Mesele konusunda ileri sürdüğü tezler şunlardır:
* Kürt ulusunun (ezilen-bağımlı ulus) kendi kaderini tayin hakkı, Türk devleti tarafından ilhak edilmiştir.
* Kürt ulusu üzerindeki milli baskının esası Kürt ulusal burjuvazisine uygulanmaktadır. Ulusal sorun özünde pazar sorunudur.
* Partimiz, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını, kayıtsız şartsız savunurken, bir ulusun bu hakkı ne yönde ve ne şekilde kullandığına bakar ve ona göre tavır alır. Ulusun kendi kaderinin kendisinin tayin etmesini koşullara göre destekler. Devrimci karakterdeki ulusal hareketleri desteklerken, reformist karakterdeki ulusal hareketleri desteklemez, desteklemediği ulusal hareketlere zor kullanmayı kesinlikle reddeder, bu hareketlerin önderliklerini ve yönelimlerini ideolojik olarak teşhir etmekle yetinir.
* Tüm Millet ve Milliyetler İçin Tam Hak Eşitliği, UKKTH, Tüm millet ve milliyetlerden proletarya ve halkın birliğini savunmuştur.
* Partimiz Uluslararası Komünist Hareket içinde 1956 yılında SBKP 20. Parti Kongresinde ideolojik-teorik temelleri atılan, 1968 Çekoslayakya işgaliyle karşı-devrimci ve emperyalist bir niteliğe bürünen SBKP ve onun basını çektiği modern revizyonist cepheye karşı Marksizm Leninizm Maoizm bayrağını dalgalandıran ÇKP ve başkan Mao önderliğindeki Maoist komünist çizgiyi savunarak doğru bir saf tutmuştur. Mao Zedung Düşüncesini savunmakla

bütün revizyonist, Troçkist, reformist ve oportünist akımlarla Marksizm Leninizm Maoizm arasına açık ve net bir çizgi çekmiştir.

* Bütünlüklü olarak Partimizin temel teorik tezleri Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin manifestosu niteliğindedir..

Partimizin Kuruluşundan 1.Örgütsel Yenilgiye Kadar Olan Dönemde Örgütsel Durumu Şöyledir:

Bu konuda dönemin tanıklarının anlatımları ve mevcut belgeleri baz alarak özetlemeye çalışırsak:

TKP(ML)'nin en üst komitesi Koordinasyon Komitesi'dir. Bu komite TİİKP' den örgütsel kopuşun hemen arkasında dört kişiden oluşmaktadır. Bu dört kişi Yoldaş Kaypakkaya, Ali Taşyapan M. Oruçoğlu ve Ali Mercan'dır. Bu komitenin bileşimi ayrılıktan kısa bir süre sonrasında 7 (yedi) kişiye çıkarılmıştır. Bu dört kişinin yanı sıra Aslan Kılıç, Cem Somel ve Ali Yavuz Çengeloğlu (Almanyalı Kadir) da Koordinasyon Komitesi'ne alınarak Koordinasyon Komitesi genişletilmiştir. „TKP(ML) başlıca üç bölgede örgütlenmiştir. İstanbul. Küreçik-Elbistan, Dersim. Bir kent iki kır. Ayrıca Ankara'ya da el atılıp bazı ilişkiler geliştirildi. Lakin buradaki faaliyeti gerçek anlamda örgütsel bir yapıya dönüştürülmeden yenilgi süreci başladı. İstanbul bölgesi başlı başına bir şehir çalışmasıydı Tali düzeyde bünyesinde kır çalışmasına el atma durumu yoktu. Lakin kırsal bölgelerin bünyesinde tali düzeyde şehir ve kasaba merkezlerindeki faaliyetle ilgilenme durumu mevcuttu. Örneğin: Dersim bölgesi, Tunceli içi ve kaza merkezlerinde faaliyetle ilgileniyordu. Yine Küreçik-Elbistan bölgesi tali düzeyde Malatya ve Antep içi faaliyetle kontak halindeydi"

„Örgütsel hiyerarşide TKP(ML)'in en üst organı Koordinasyon Komitesiydi. Koordinasyon Komitesi sorumlusu aynı zamanda örgüt genel sekreteri İbrahim Kaypakkaya idi. Koordinasyon Komitesinin altında üç bölge komitesi örgütlenmişti. İstanbul Bölge Komitesi, Dersim Bölge Komitesi, Küreçik-Elbistan Bölge Komitesi. İstanbul Bölge Komitesi Sorumlusu Aslan Kılıç'tı, Aslan dışında bu bölge komitesinde kimlerin yer aldığını şu anda anımsamıyorum. Dersim Bölge komitesinde Muzaffer Oruçoğlu, Ali Haydar Yıldız vardı, üçüncü bir şahsın olup olmadığını anımsamıyorum. Dersim Bölge Komitesi sorumlusu Muzaffer Oruçoğlu idi. Küreçik-Elbistan Bölge Komitesi ilk başta dört kişiden oluşmuştu. Ali Taşyapan, Ali Mercan, Almanyalı Kadir, Cem Somel. Cem bölgeden ayrıldıktan sonra komite üç üyesiyle faaliyetini sürdürdü. Komite sorumlusu Ali Taşyapan idi. Her bölgenin alt bölge komiteleri vardı. Örneğin Küreçik, Elbistan Bölge Komitesi'nin altında şu alt komiteler kurulmuştu: Küreçik Mıntıkası Alt Komitesi, Elbistan Mıntıkası Alt Komitesi, Malatya Şehir Komitesi, Antep'teki çevre henüz komiteleşmemişti. Dersim ve İstanbul bölge komitelerin altında ne gibi alt komitelerin bulunduğunu bugün tam olarak anımsamıyorum".

Askeri ve gençlik alanındaki örgütlenmelere ilişkin mevcut perspektifi ise şöyle anlatılmak tadır:

„Parti örgütlenmesinin öncülüğünde iki temel örgütlenmenin çekirdeği daha atılmıştır: Askeri örgütlenme ve gençlik örgütlenmesi. Daha Parti çekirdeğinin oluşumu esnasında, bu iki örgütlenme biçimi gündeme alınmış, üzerinde düşünce geliştirilmiştir. Çok yakın bir gelecekte gerilla faaliyetini başlatma hedefimiz olduğu için, ivedilikle askeri örgütlenmenin çekirdeğini oluşturmak, örgütsel görevlerimizin önemli bir halkasıydı. Hatta askeri örgütle, partinin ismi bile İbrahim'in kafasında somutlaşmıştı. Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO). Gençlik örgütlenmesine ilişkin en ideal isim İbrahim'in zihninde oluşmuştu zaten: Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB). Parti ismiyle de oldukça uyum içindeydi. Gençlik örgütlenmesi için bu isim uygun görüldü. Başlarda gençlerin şehir faaliyetinde TMLGB içinde kır faaliyetinde ise TİKKO içinde örgütlenmeleri görüşü nazari dikkate alındı"

TKP(ML), bu dönemde de örgütlü olduğu alanlarda, bir dizi silahlı eylem gerçekleşmiştir. Bunların çoğunluğu Dersim ve İstanbul bölgesinde gerçekleşmiştir. Bu eylemlerin ayrıntılı dökümü burada yapılmayacaktır. Ayrıntılı bilgiler edinmek için M. Oruçoğlu'nun Tohum romanı ve Ali Taşyapan'ın adı geçen kitabına başvurulabilinir. Yalnız burada bir noktaya dikkatleri çekmek istiyoruz, TKP(ML) gerilla savaşını başlatma çabası içerisindeyken bir dizi gerilla eylemlerini gerçekleştirmiştir. Bu gerilla savaşının planlı programlı bir tarzda başlatıldığı anlamına gelmez. Dönemin tanıklarının anlatımlarını baz aldığımızda gerilla savaşını başlatma tarihi Kongre sonrasına bırakılmıştır. Bu süreç boyunca gerilla savaşının ön hazırlıklarını tamamlama Partinin önüne temel görev olarak konulmuştur. Buradaki anlatımlardan anlaşıldığı üzere kongrenin yapılma tarihi olarak 1973'ün yaz ayları hedeflemiştir. Örgütsel yenilgi alınmamış ve Yoldaş Kapakkaya yakalanmamış olsaydı, belirlenen tarih Partimizin 1. kongresine tanıklık etmiş olacaktı. Ali Taşyapan'ın anlatımlarından açık bir şekilde ortaya çıktığı gibi, Yoldaş Kaypakkaya, programatik konular da dahil devrimin stratejik ilkesel sorunlarına ilişkin temel teorik düşüncelerin esasını 1972 sonbaharına doğru tamamlamış durumdaydı. Ki mevcut parti belgelerinde de bu görüşler her ne kadar program biçiminde sunulmasa da ancak programa denk düşer niteliktedir. Geriye bu düşünceleri maddeleştirmek ve bununla bağıntılı olarak Parti tüzüğünü hazırlamak kalıyordu. Bilindiği üzere Yoldaş Kaypakkaya'nın bir kısım politik yazıları da kayıptır. Ali Taşyapan bu konuda şunları aktarmaktadır. „Yaklaşık bir tahminle İbrahim 1972'de son kez Kürecik bölgesine geldi. Beraberinde yazılar getirdi. Yazıların bütünü dört metne bölünmüştür. Kemalizm, Milli Mesele, Genel Eleştiri, Türkiye İhtilalci İşçi-Köylü Partisi Program Taslağı'nın Eleştirisi. Ayrıca İbrahim Tunceli'de bulunduğu sürece şu konularda yazı yazmıştı: TKP'nin eleştirisi, THKO'nun „Türkiye Devriminin Yolu" ve THKP-C'nin „Kesintisiz Devrim Teorisi 1" adlı teorik metinlerin eleştirisi, Aydınlık, Türk Solu dergileriyle Isçi-Köylü gazetesinin tamamlanan tüm sayılarının eleştirisi ve şu anda anımsayamadığım çeşitli konulara ilişkin tutulmuş notlar, Tunceli bölgesinde pratik çalışmanın yanı sıra İbrahim' in kaleme aldığı bu yazılar maalesef kayboldu"

TKP(ML)'nin yakın geleceğe ilişkin tasarımlarını ise, A. Taşyapan şöyle anlatmaktadır kitabında. „İbrahim Kaypakkaya Kasım1972'de örgütün yazılı hale büründürülmüş teorik görüşleriyle, Kürecik bölgesine geldiği zaman bir bakıma TKP(ML)'nin ilk oluşum süreci teorik ve pratik boyutuyla tamamlanmıştı. Örgütün programına temel teşkil eden siyasal tezler, İbrahim'in kalemiyle son şeklini almıştı. Böylece örgütün düşün boyutunda gözle görülür bir berraklık ortaya çıkmıştı. Hareketin Örgütsel boyutunda ilk oluşum itibarıyla önemli adımlar atılmıştı. Koordinasyon Komitesinin üye adedi yediye çıkarılmıştı, örgütün bu en yetkili organı güçlendirilmişti. TKP(ML)'nin ilk adımı Kürecik'te üç kişiyle atılmıştı. Daha sonra yeni adımlar atıldı.

„Dersim, İstanbul faaliyet bölgeleri ve Filistin kampından bazı Türkiyeli devrimciler yeni oluşuma katıldı, sempatizan çevre oluşturma bağları Ankara, Gaziantep, Malatya şehir merkezlerinde gerçekleştirildi. İkisi kır biri şehir olmak kaydıyla üç ana faaliyet bölgesi oluşturuldu, buralarda Koordinasyon Komitesi altında yer alan bölge komiteleri vücudu da geliştirildi. Ve yine bölge komiteleri altında da çeşitli alt komiteler örgütlendirildi. Parti örgütünün yönlendiriciliğinde askeri alanla gençlik alanında iki temel örgütlenmenin çekirdeği daha atıldı. Bunlar, Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) ve Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB) idiler. Tüm bu özetlediklerim; teorik ve pratik boyutu kapsar vaziyetteki gelişimiyle TKP(ML)'nin esas itibarıyla ilk oluşum sürecini tamamladığını göstermektedir.

İlk oluşum sürecinin esas itibarıyla tamamlanması, TKP(ML)'nin doğuş sürecini tamamladığı, artık olgunlaşma sürecine adım attığı anlamına gelmiyordu. Çünkü örgüt iradesinin temsil edildiği kongre ya da konferans şeklindeki genel bir toplantıyı TKP(ML) henüz yapmamıştı, böyle bir toplantıya katılan delegelerinin iradesine dayalı olarak demokratik bir seçimle Koordinasyon Komitesi'ni ya da Merkez Komitesi'ni seçtirmemişti, siyasal tezlerini böyle bir toplantıda tartıştırıp örgüt delegelerinin irdeleme, eleştirme ve derinleştirme şeklindeki düşünsel eleklerinden geçilmemişti ve de onlara onaylatmamıştı. Açık söyleyeyim: Bu ince işlere İbrahim kafa yoruyordu. Koordinasyon Komitesindeki öbürlerimiz bu inceliklerin bilincinde değildik. Kongre ya da konferanslar, örgüt iradesine tercüman olan genel toplantılardır ve de en üst karar organlarıdır, aldıkları kararlar da bağlayıcıdır. TKP(ML)'in ilk kongresiyle teorik ve örgütsel hattına son biçimi vermesini, iki kongre arası en yetkili organ merkez komitesini demokratik yöntemle seçmesini, merkez komitesinin de kendi arasında görev bölüşümü yaparak kendi altındaki organları oluşturmasını, dolayısıyla örgütsel hiyerarşiye çekidüzen vermesini İbrahim çok çok önemli görüyordu. Zorunluluktan ötürü kendi iradesiyle kendini yetkili kılması ve buradan hareketle yine kendi iradesini atama yöntemi biçiminde devreye sokarak geçici yetkili organ Koordinasyon Komitesini oluşturması konusunda İbrahim fazlasıyla rahatsızlık duyardı. Çünkü ‚bu anti-demokratik bir şeydir', diyordu. Beyin kadrosundan öbürlerimiz bir anlamda huzurluyduk, örgütün girift teorik ve pratik sorunlarının

çözümü konusunda tasamız yoktu. İbrahim gibi bir yetenek aramızdaydı, o pişirip pişirip bize sunuyordu. İbrahim'in sızlandığı anti-demokratik yapı da bizi pek ırgalamıyordu, ardından eski boş vermişliğe dönerdik. Kötü niyetimizden değildi bunlar. Bu konularda İbrahim kadar bilinçli değildik, işin ilkesel yanını onun kadar derin algılamıyorduk. İbrahim'in, ‚TKP(ML) ilk kongresiyle gerçek anlamda bir komünist partisi kimliğine hak kazanır, kuruluşunu gururla Türkiye ve dünya proletaryasına duyurur' sözleri, bu bakımdan çok anlamlıdır. TKP(ML) varlığının resmi duyurumunu kongre öncesinde yapmayı düşünmüyordu. Çünkü İbrahim'e göre ilkesel açıdan örgütün parti kimliğinde noksanlıklar vardı.

A.Taşyapan'ın bu anlatımları objektif ve doğrudur. Sadece bir noktaya daha parmak basmak gerekir: Parti içerisinde Partimizin kuruluş anını yani 24 Nisan gününü kuruluş kongresi olarak değerlendirenler istemlerini nesnelliğin yerine geçirmektedirler. Dolayısıyla Partinin örgütsel olarak kuruluş anını 1.Kongre olarak değerlendirmek yanlıştır.

A. Taşyapan geleceğe ilişkin tasarımlar içerisinde en önemli görev olarak kongreyi görüyorduk diyor. Tasarıları şöyle sıralıyor: „Örneğin, örgütsel yapılanmanın belli bir şekil kazandığı üç ana bölgede çalışmayı derinleştirmek, iki kırsal bölgede gerilla faaliyetinin ön hazırlığını yoğunlaştırmak, İstanbul'daki faaliyeti işçi sınıfı, gençlik, öbür emekçiler arasında yoğunlaştırmak, yanı sıra kırsal faaliyetin ihtiyacına destek olmayı da bu yoğunlaştırmanın yedeğine almak; TKP(ML), TİKKO ve TMLGB'ye yeni üyeler kazandırmak, propaganda-ajitasyon faaliyetini sürekli kılıp bunun çeşitli araçlarını geliştirmek, örgütü bir merkezi yayın organına kavuşturmak gibi hususlar yakın geleceğe yönelik bir kısım tasarımlardı. Ama bir tanesi var ki, yakın geleceğe yönelik en önemli tasarımdı. Bu,1973'ün yaz mevsiminde Dersim bölgesinde TKP(ML)'nin ilk kongresini gerçekleştirme projesiydi. Yakın geleceğin temel tasarımı diyebileceğimiz bu soruna İbrahim çok önem veriyordu. Bunu, siyasal hareketimizin düşünsel ve örgütsel yapısının kongre delegeleri şahsında somutlaşan örgüt iradesiyle netleştirilip bir sonuca bağlanması olarak görüyordu. Çeşitli birimler, kendilerini kongrede temsil edecek delegelerini seçecek, delegelerden oluşan kongre örgütün siyasal tezlerini tartışıp derinleştirecek, görülebilen hatalardan arındıracak ve onaylayacak. Ve yine kongre, örgütün en yetkili organı Merkez Komitesi'ni seçecek, demokratik iradeyi örgütün hiyerarşik yapılanmasında söz sahibi kılacak. Kısacası kolektif iradeyi, düşünsel ve örgütsel yapıyı son biçimine büründüren biricik yetki mekanizması konumuna yükseltecek. En sonunda da bir bildiriyle TKP(ML)'nin kuruluşunun resmi açıklamasını Türkiye ve dünya proletaryasına duyuracak"

Partimizin Aldığı İlk Örgütsel Darbe ve Örgütsel Yenilginin Tarihi:

Bu konuda başvuracağımız belge yine A. Taşyapan'ın adı geçen kitabı olacaktır. Ali Taşyapan anımsadığı kadarıyla süreci şöyle aktarmaktadır: „Yanılmıyorsam TKP(ML) ilk kaybını Tunceli bölgesinde verdi. Tarihi kesin anımsamıyorum.1972'nin Ekim ya da Kasım'ı olabilir. Mümtaz Çeltik ve Hasan Gülmez

bir köye gidip evin birine misafir olmuşlar. Geceleyin ev sahibi birkaç köylüyle daha işbirliği etmiş, Mümtaz ve Hasan uykudayken onların silahlarına el koymuşlar, kapıyı üstlerine kilitlemişler, ihbar yapıp jandarmaya teslim etmişler.

„Denizlerin idamı bir bildiriyle Tunceli'de protesto edilmişti. Bildiri hakkında soruşturma açılmış, bildiriyi dağıtma, isnadıyla bazı gençler gözaltına alınıp Diyarbakır'a götürülmüş. Sorgu neticesinden bir şey çıkmamış, olayın TKP(ML) ile bağlantısı kurulmamış gençler serbest bırakılmıştı..."

Dersim'deki örgütsel darbeyi şöyle özetlemektedir: „Ocak 1973'te liseli genç Hüseyin Açıkgöz gözaltına alınmıştır. Hüseyin sorguda çözülmüş, birçok kişinin ismini vermiş... Hüseyin Açıkgöz'le başlayan çorap söküğü sorgulananlardan bazılarının itiraflarıyla genişleme göstererek otuz-kırk civarında insanın gözaltına alınması sonucunu doğurmuştur... Yani Vartinik baskınından önce devlet Tunceli'de TKP(ML)'ye epeyce saldırmış, örgütün gövdesinde hatırı sayılır bir yara açmıştı. Vartinik baskını son darbe oldu, örneğin böylece Dersim'deki faaliyeti çöktü. Ele geçmeyen unsurlar, bölgeyi terk edip İstanbul'a sığınmıştır.

„Siverek'teki çalışma Türkiye İhtilalci İşçi-Köylü Partisi döneminde büyük bir darbe yedi. Alanın sorumlusu olan Muzaffer Oruçoğlu yakalanmaktan paçayı zor kurtardı,... Tunceli'deki operasyonlar sırasında Siverek'te Seyithan Dokay yakalanmış, çözülerek orada süren ilişkileri ele vermiştir. Siverek'te yeni bir gözaltı süreci başlamış, yeni insanlar sorgu altına alınmış, dışardan denetlenerek devamlılığı kılınan buradaki faaliyet tamamen çökmüştür.

„ ...Kayseri'nin Sarız kazasında yeni bir faaliyet alanı açmak için ben ve İbrahim Gülgeç19 73'ün Ocak sonunda Malatya'dan Kayseri'ye gittik. Ailemde ve akrabalarımda yatıp kalktık. Yaklaşık iki hafta sonra 12 Şubat 1973 günü bir ihbar sonucu evde yakalandık. Bir süre sonra İrfan Çelik ve şimdiye dek Gözlüklü diye nitelediğim Alpaslan ve bunlara öncülük eden Kalender Özen Darende'nin köylerinde yakalanmışlar. Derken operasyonlar Malatya merkezine yönelmiş. Çorumlu Cafer Şen paçayı zor sıyırmış, onun sağ kolu Mustafa Karaoğlan aranır duruma girmiş, Malatya içi çalışması darma duman olmuş. Arkasından operasyonlar Kürecik'e, oradan da Elbistan mıntıkasına yönelmiş. Koşullar zorlaşınca insanlar arası sürtüşme, birbirini suçlama arttı. Elbistan mıntıkasında sıkışan Ali Mercan, Almanyalı Kadir ve Kel arasındaki ilişki sürtüşmeye ve birbirini suçlama noktasına dayanmış. Önce Kel bölgeyi terk etmiş. Kısa süre sonra Ali ve Kadir terk etmişler. Kel İstanbul'a dönmüş, Ali Mercan İskenderun ve Mersin'de gizlenip vakit geçirmiş. Kadir yeniden Almanya'ya dönmüş. Kürecik-Elbistan bölgesi faaliyeti de bu neticeye bağlanıp yok olmuş."

„...Ocak 1973'te Aslan Kılıç kaza kurşunuyla Meral Yakar'ı ağır yaraladı, hastahaneye götürdü ve orada yakalandı. Meral üç gün sonra öldü. Ardından Erzincanlı Hamza poliste çözülüp Hikmet Şenses'i randevu yerinde yakalattı. Hamza'nın mahkemedeki tutumu kötüydü. Polisle işbirliği yapmış olabileceği hususunda kuşkularımız olmuştu. Bu kez, çalışmak için İstanbul'dan Diyarbakır'a gönderilen Adnan orada yakalandı, çözülerek İstanbul'da bir ev verdi. Polis evde

karakol kurdu. Toplantı amacıyla eve giden Ahmet Muharrem Çiçek, Ali Şenci, Kutsiye Bozoklar, Feryal Sarıoğulları karakolun üstüne düştü. Çıkan çatışmada Ahmet Muharrem Çiçek öldü, Kutsiye Bozoklar ağır yaralı, Ali Şenci parmağından yaralı, Feryal Sarıoğulları yarasız ele geçtiler. Bu arada yine çözülmelerle başka arkadaşlar ele geçtiler. Kısa sessizlik dönemi yaşandı, operasyon serisi yeniden başladı. Sami Sarı yakalanıp çözüldü...

Zeki, dakikalarca polisle çatıştı. İçerdeki yazılı belgeler yakılmaya çalışılırken ev tutuştu, Nezihe'nin kolları yandı. Duman ve ateşin içinde kalan arkadaşlar, teslim olmak zorunda kaldılar. Zeki, Süleyman Yeşil ile birlikte kalıyordu. Tam bir hafta direnip evi vermemiş Zeki.

„...Ekip Zeki'yle geldi, yedeğine Silo'yu da alıp gitti. Silo çözüldü. Muzaffer Oruçoğlu, Cem Somel ve Hanife Canik'in kaldığı örgüt evini verdi. Böylelikle siyasi polis İstanbul ,da son halkaya kadar dayandı, Muzaffer'i yakalayarak İstanbul işini de noktaladı... Artık İstanbul tamamen çöktü. Bu, aynı zamanda TKP(ML)'nin bütününün de çöküşüydü. Ekim 1972'de Mümtazlar'la başlayan kayıp süreci, sanırım Mayıs1973'te Muzaffer'in yakalanışıyla tamamlandı"

Bu anlatımlar baz alınarak bir sonuca gidecek olursak; TKP(ML)'nin 1. Örgütsel yenilgisini Yoldaş Kaypakkaya'nın yakalanmasıyla başlatmanın doğru olmadığı net ve berrak bir şekilde ortaya çıkar. Yoldaş Kaypakkaya'nın yakalanması idelojik,siyasi ve örgütsel önderlik bakımından çok büyük bir darbedir ama yenilginin kendisi olarak değerlendirilemez. İstanbul kadrolarının, yani İstanbul bölgesinin örgütsel darbe ile çökmesi ile Partimizin 1.örgütsel yenilgi süreci tamamlanmış oldu. Özetlersek:

Partimiz kurulduktan bir yıl gibi kısa bir süre sonra örgütsel yenilgi almıştır Partimiz birinci kongresini yapmadan ve gerilla savaşını başlatmadan yenilgi ile tanışmıştır. Bu dönem içerisinde gerçekleştirilen eylemler tek tek gerilla eylemleridir. Yani bir yıl süresince yapılan eylemleri gerilla savaşının başlangıcı olarak görmek ya da Yoldaş Kaypakkaya'nın gerilla savaşını başlattığı şeklindeki görüş ve belirlemeler doğru değildir. A. Taşyapan'ın anlatımlarından da açıkça ortaya çıktığı gibi, gerilla savaşı kongre sonrası başlatılacaktı. Örgütsel yenilgi tarihi olarak Yoldaş Kaypakkaya'nın esir düşüşü değil, İstanbul Bölgesi'nin örgütsel darbe alarak çöküşü baz alınmalıdır. Bu tarih 1973 Mayıs ayına denk düşmektedir. Partimizin ilk şehidi Meral Yakar yoldaştır (21 Ocak 1973). Ali Haydar Yıldız yoldaş ise ikinci şehidimizdir. (24 Ocak 1973)

Örgütsel yenilgi sureci içerisinde üçüncü şehidimiz Ahmet Muharrem Çiçek iken (19 Mart 1973), en son şehidimiz Komünist Önderimiz ve Başkomutanımız İbrahim Kaypakkaya Yoldaştır.

Partimiz daha kuruluş aşamasında iken diğer silahlı devrimci örgütler yenilgi almıştır. Dolayısıyla düşmanın bütün saldırıları partimize yönelmiştir.

Partimiz bu mücadele içinde siyasi ve örgütsel alanda bazı hatalara düştü. Bu hatalar faşist diktatörlüğün genel olarak tüm devrimci harekete, özel olarak da

Partimize karşı giriştiği azgınca saldırı ile birleşince, partimiz 1973 yılının Mayıs'ında çok ağır bir örgütsel yenilgi aldı.

I. Örgütsel Yenilgi Ve Ardındaki Siyasi Ve Örgütsel Hatalarımız:

Bilinmelidr ki bir Komünist Partisini ileri götürecek, onun üyelerinin bilincini ve düşünce derinliğini arttıracak biricik itici güç parti içi ideolojik mücadeledir. Bu gerçekliğe inanılmadığı ve bunun gerekleri yerine getirilmediği zaman o partinin adı ne olursa olsun zaman içerisinde hem yozlaşır hem de amacından uzaklaşarak gerçek niteliğini yitirir. İşte burada MLM ilkelerin hem teorik olarak hem de pratik olarak diyalektik birliğini gerçekleştirmek temel olandır. Bu da MLM'nin gerek parti içerisinde gerekse ülkenin somut koşullarıyla birleştirilmesinin kendisidir. Daha açıkçası, MLM ilkelerin uygulandığı yerde başarı, uygulanmadığı yerde ise başarısızlık kaçınılmazdır. Başka bir deyişle doğru bir siyaset uygunladığı zaman başarı, yanlış siyaset uygulandığı zaman ise başarısızlık kaçınılmaz olur. Şunu hiçbir zaman akıldan çıkarmamalı ve her zaman için savunup uygulamalıyız: Partimizin birliğinin korunması, pekişmesinin ve oradan da devrime önderlik etmesinin temel anahtarı sürekliliği kabul edilen parti içi ideolojik mücadelelerin yaşatılmasıdır. Bu olmayınca o komünist partisi ölmüş demektir. Çünkü çelişkisiz hiçbir şey yoktur. Bundandır ki 1. örgütsel yenilginin ardındaki siyasi ve örgütsel hataları doğru bir bakış açısıyla ortaya koymazsak, bugünkü örgütsel ve siyasi hataların tarihsel köklerini açığa çıkaramayız. Özellikle de tarih bilincinin zayıf olduğu bir örgütsel yapıda, bunun önemi daha da artmaktadır.

Hataları ve eksiklikleri kendi tarihsel koşullarıyla birlikte değerlendirmek doğru bir bakış açısıdır. Hataları kabul etmemek, çürümeye ve yozlaşmaya davetiye çıkartmaktır. Geçmişin mirasına sahip çıkmak demek, ne geçmişi inkar etmekle olur nede geçmişi dokunulmaz bir put olarak değerlendirmekle. Geçmişi inkar ederek doğru sonuçara varmak nasıl imkansızsa, geçmişe taparak onu putlaştırmakla geleceğimizi doğru bir şekilde örgütlemek de imkansızdır. Bu bilinçle geçmişi değerlendirirken ne inkarcı ne de abartıcı davranmamalıyız. Bu iki yaklaşım ve anlayış dün olduğu gibi bugün de Partimizin siyasi ve örgütsel olarak gelişmesini olumsuz etkilemektedir Bu gibi hatalı yaklaşımların ideolojik ve siyasi köklerine ileride değineceğiz. Bu ön teorik açıklamayı düştükten sonra Partimizin kuruluş sonrası üzerinde barındırdığı siyasi ve örgütsel hataları kısaca özetleyelim:

„Çağımız, emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağdır!"

Bu tespit, genel eleştiri ve diğer temel yazılarımızda yer yer geçmektedir. Bu konuda Partimizin 1.konferansında yaptığı özeleştiri esasta doğrudur.

Bu tespit proleter dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerde devrimin gerçekleşmesi ile gelişeceğini, emperyalizmin dünya çapında toptan bir şekilde

değil, tek tek ülkelerin emperyalist zincirin halkalarından devrimler sonucu kopması ve süreç içinde yıkılacağını kavramayan bir tespitti.

Bizim çağ tespitimiz, proleter dünya devriminin karşısındaki engeller olan emperyalizm (sosyal emperyalizm) ve her türlü gericiliği küçümseyen; dünya çapında devrimin güçlerini iyice abartan bir anlayıştan kaynaklanıyordu.

Bizim „emperyalizm toptan çöküyor" tespitini yaptığımız sırada dünyada objektif durum şöyleydi: Dünya nüfusunun 2/3'ünden fazlası emperyalist ve sosyal emperyalist sömürü şartları altına yaşamakta idi. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler dünyayı üçüncü bir genel savaş tehdidi altında tutmakta idiler, sübjektif alanda Kruşçev tipi modern revizyonizm dünya Marksist-Leninist-Maoist hareketine çok ağır zararlar vermişti. Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadelede: Büyük Proleter Kültür Devriminin etkisiyle dünyanın pek çok ülkesinde genç Marksist-Leninist-Maoist partiler henüz doğmuştu.

Bir yandan emperyalizmin toptan çöküşü ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağ tespitini yaparken diğer yandan sosyalist ve Demokratik Halk iktidarlarının çoğunda geriye dönüşten söz etmemiz, birbiriyle çelişen bir durumu arz etmekteydi. Bu yanıyla da söz konusu tespit subjektifti.

O günkü koşullarda dünyada özellikle de Latin Amerika, Asya ve Afrika'da devrimin objektif şartları alabildiğine yüksekti. Buralarda devrimci hareketler yükseliyor, devrimci durum ise devrim için elverişli boyuttaydı. Fakat eksik olan devrimin sübjektif koşullarıydı. Doğrusu, devrimin fırtına merkezleri olan sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimci hareketlere önderlik eden güçlerin sınıf nitelikleri proleter değil küçük burjuva karakterliydi. Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisiyle yeni yeni kurulan Marksist Leninist Maoist partilerin etkisi oldukça zayıftı. Yaygın olan küçük burjuva hareketlerden yola çıkarak sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği belirlemesinde bulunmak, öznelci bir yaklaşımdı. Bilinir ki, bir yerde devrimci durumun olması veya devrimci hareketlerin varlığı, hatta bunların güçlü olması dahi orada MLM partilerin güçlü olduğu anlamına gelmez.

MLM partilerin devrimdeki (Demokratik ve Sosyalist devrimler) belirleyici rolünü görmezlikten gelemeyiz. Devrimin gerçekleşmesi devrimin objektif koşullarının yanı sıra sübjektif koşuların varlığını da zorunlu kılar. Bunlardan biri olmayınca ya devrim olmaz, ya da olan devrimlerin niteliği küçük burjuva ve ulusal burjuva devrimler olur. Bu sınıflar önderliğinde gelişecek olan devrimler de çok kısa süre içerisinde emperyalizmin başını çektiği karşı-devrim cephesine iltihak eder veya etmek zorunda kalırlar. Çünkü bunların kendi başlarına ülke ekonomilerini ayakları üzerine dikecek ne bir ekonomileri var ne de bağımsız (kendi güçlerine güvenen) siyasi politikaları vardır. Bu tür hareketleri daha devrim aşamasında iken dünya proleter devrimlerinin bir parçası olarak değerlendirmek ve bu güçlere destek sunmak farklı şey, bu karakterli sınıflar önderliğinde kurulan iktidarları komünistlerin dalgalandırdığı kızıl bayrak etrafındaki güçler olarak değerlendirmek farklı şeydir. Devrim öncesi emperyalizme ve dünya gericiliğine

darbe vururken devrim sonrası emperyalizm ve karşı-devrimle bütünleşmektedirler.

Kısacası Partimiz bu bölgelerdeki hareketlerin sınıf niteliklerinden hareket etmemekle öznelciliğe düştü. Burada sübjektif gücün devrim üzerindeki önemli rolü ve izlediği karakter yeterince kavranmadı. Eğer böyle bir kavrayış olsaydı sözünü ettiğimiz ülkelerdeki devrimci hareketlerden yola çıkılarak „Sosyalizm bütün dünyada zafere ilerliyor" tespiti yapılmazdı.

Bizim „emperyalizm toptan çöküyor" teorisini savunmamızın diğer bir nedeni Uluslararası Marksist-Leninist-Maoist hareket içinde Çin Komünist Partisi'ni „yanılmaz bir otorite" olarak kabul etmemizdir. Başkan Mao şahsında ÇKP'nin her tezi üzerinde fazla düşünmeden, bu tezleri MLM olarak adlandırıyor ve savunuyorduk. „Emperyalizmin toptan çöküş çağı" teorisini böyle bir anlayışla, kavramadan savunduk.

„Emperyalizmin toptan çöküş çağ" teorisi 1969'da yapılan ÇKP'nin 9. Kongresinde, kongre raporuna kesin bir formülasyon olarak geçmişti. Bu tespit o dönem ÇKP çizgisinde olan Komünist Partilerinin hemen hemen hepsi tarafından savunuldu. Bilindiği üzere ÇKP 1974 yılında yaptığı 10. kongresinde bu konudaki hatalı yanının özeleştirisini verdi.

Partimiz Kürt ulusal sorunu konusunda Şefik Hüsnü TKP'sini eleştirmekle doğru yaparken, bu konuda KOMÜNTERN'i eleştirmemekle hatalı davrandı..

Partimiz TKP'nin mirasını sahiplenirken başta Kürt ulusal sorunu ve Kemalizm olmak üzere bir çok konuda TKP'nin içine düştüğü ciddi siyasal yanılgıları eleştirmesine karşın bu ciddi siyasal yanılgılarda Uluslararası Komünist Hareket'in etkisini göremedi. Gerek Suphi önderlikli TKP'nin gerekse Şefik Hüsnü önderlikli TKP'nin Kürt ulusal sorunu ve Kemalizm konularındaki duruşları esasta aynıydı. Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'nin hatalarını temel alarak yükseldi. Partimizin gerek Kürt ulusal sorununa, gerekse Mustafa Suphi sonrası TKP'sine ilişkin yaptığı belirlemeler ve ortaya attığı tezler dün olduğu gibi bugün de bilimselliğini korumaktadır.

Ancak eksik bıraktığı yan TKP'nin bu hatalı bakış açısının daha da pekişmesinde başta SBKP olmak üzere Komüntern'in de payı olduğunu belirlememiş olmasıdır. Eğer Sovyetler Birliği Mustafa Suphi ve diğer önder kadroların yok edilmesinin birinci derecede sorumlusu olan Kemalistlere karşı tavır alıp, ülkedeki geriye kalan Komünistleri uyarmış olsaydı, pekala denilebilinir ki başta dönemin komünistleri olmak üzere TKP'sinin de Kemalist iktidara karşı mesafeli yaklaşımı sağlanmış olacaktı. Dönemin TKP'sinin çok büyük hataları mevcut, ama biz bu hatalı durum ve değerlendirmeleri tek başına Şefik Hüsnü TKP'sine yükleyemeyiz. Kaldı ki TKP Komüntern üyesidir. TKP'nin „yanlış bilgilendirmeleri sonucu Komüntern Kürt sorununa ilgi göstermemiştir", yönlü belirlemeler gerçekçi bir değerlendirme değildir. Bunda TKP'nin payı vardır, fakat Kürt sorununa karşı ilgisizliğin esas sorumlusu TKP başta olmak üzere KOMÜNTERN'in kendisidir.

Tabii ki, tüm bu eksiklikler ve Komüntern'in gerek Kemalist iktidar gerekse Kürt sorunu konusundaki hatalı ve eksik yaklaşımları TKP'nin Kemalist iktidarla uzlaşmasını ve Kürt ulusal sorunu karşısında sosyal şoven tutum takınmasını haklı çıkartmaz. Bir Komünist Partisi politik toplumsal sorunları değerlendirirken veya ülkesinin özgülünde devrim sorunlarını ele alırken komünist düşüncelerden yola çıkmalıdır., Komünist partileri arası ilişkilerde yavru parti - ana parti anlayışına pirim verilmemelidir.

Partimizin Kürt ulusal sorunu konusunda Komüntern'i cepheden eleştirmemesinin kaynağı Uluslararası Komünist Harekete yanılmaz bir otorite gözüyle bakma ve saf güvenden kaynaklanmaktadır. Bundandır ki Yoldaş Kaypakkaya'nın kaleme aldığı teorik -siyasi yazıların hiçbirisinde ne KOMÜNTERN ne de dönemin Sovyetler Birliği yöneticilerinin hatalı tespitlerine yönelik açıktan bir eleştirsine rastlamak mümkün değil.

Başkan Mao'nun gerek Stalin yoldaşa gerek Komüntern'e ilişkin ortaya koyduğu eleştiriler Partimiz tarafından yeterince sahiplenilmedi. KOMÜNTERN ve Stalin yoldaşın hatalarının partimiz tarafından görülmemesinin bir diğer nedeni ise Partimizin o dönem genç ve tecrübesiz oluşudur.

Partimizin yenilgisine neden olan temel siyasi hata ülkedeki devrimci durum tespitinin yanlışlığıdır. Partimizin örgütsel olarak kuruluşunun ilk basamağı olan DABK toplantısında ülkedeki devrimci durum şöyle değerlendiriliyordu:

„Genel olarak dünyada, özel olarak da Türkiye'de objektif şartlar devrime son derece elverişlidir."

„İşçi sınıfımızın ve yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu, kurtuluşlarının ancak silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadır! „(3)

Dünyadaki devrimci durum ve devrimci hareketlerin durumu ve niteliğine ilişkin kısaca da olsa değindiğimizden tekrar etmeyeceğiz. Burada üzerinde duracağımız durum ülkedeki durumun değerlendirilmesi olacaktır. Bu dönemi değerlendirirken hem objektif hem de sübjektif koşulları birlikte ele alacağız.

Yukarıya aktardığımız tespitlerin yapıldığı 1972 Şubat'ında Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki objektif ve sübjektif durum nasıldı?

12 Mart 1971'de askeri darbe işbaşındaydı. Darbenin amacı çeşitli milliyetlerden Türkiye- Kuzey Kürdistan halkının yükselen devrimci mücadelesini bastırmak ve devrimci politik örgüt ve hareketleri ezmekti.

Başlangıçta hakim sınıfların çeşitli klikleri kurulan hükümetlere ortak oldular. Fakat 1971 sonuna doğru, Amerikancı faşist klik, hükümetteki diğer klikleri tasfiye ederek, siyasi tekelini kurma yönünde önemli bir mesafe kaydetti. 1971 Nisan'ından itibaren, ilan edilen sıkıyönetim ile birlikte, hakim sınıflar halka ve devrimci örgütlere karşı yoğun bir terörist saldırı ve sindirme kampanyasına giriştiler. Devrimci örgütler ve halk bu saldırılar karşısında ağır kayıplar verdi. Halkın kendiliğinden gelme mücadelesi faşist terör karşısında önce durakladı, sonra da geri çekilmeye başladı. 1972 yılının başları; faşist terörün doruk noktasına ulaştığı, devrimci politik örgütlerin yenilgiye uğradığı, halk hareketlerinin geri

çekildiği ve hakim sınıflar arasında geçici bir istikrar sağlandığı, parlamenter maskeli açık faşizmin (yarı-askeri faşist diktatörlük) geçici istikrar kurduğu bir dönemdi. Yani Partimiz yukarıdaki durum tespitini yaptığı sırada, objektif şartlar devrime son derece elverişli değil, tam tersine elverişsizdi. Devrimci durum yükselme değil, bir duraklama hatta geri çekilme içindeydi. Sübjektif duruma gelince: Gerek bu tespitin yapıldığı 1972 Şubat'ında gerekse Partimizin kuruluş tarihi olan 24 Nisan ve sonrası dönemde olsun, çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının öncü örgütü TKP(ML) henüz kurulmuştu. Örgütsel inşa henüz başlangıç aşamasında ve embriyon halindeydi. Daha bölgeler arası koordine ve örgütsel ağ dahi kurulmuş değildi. Ki, Ali Taşyapan'ın anlatımlarından da anlaşılacağı üzere TİİKP'den örgütsel kopuşun temelleri ideolojik-siyasi kopuş daha önce gerçekleşmiş olsa da ancak net ve açık bir şekilde örgütsel kopuşun gerçekleştiği tarih 72 Nisan sonlarıdır, sübjektif güç bakımından Nisan ayını dahi baz alsak, yine parti örgütsel olarak henüz örgütsel inşaya geçişi sağlamıştı. Partimizin örgütsel durumunu, tekrarlamayı uygun bulmuyoruz. Bu durumu A.Taşyapan'dan alıntılayarak ortaya koymuştuk. Orada aktarılanlarla kıyaslamaya gidildiğinde görülecektir ki, partimiz sübjektif olarak (örgütsel oluşum bakımından) Şubat'ta değil Nisan'da şekillenmiştir. Ki, bu tarihe kadar Yoldaş Kaypkkaya ile birlikte yalnızca üç kişilik bir Koordinasyon Komitesi toplanmış ve bunların öncülüğünde örgütsel kopuşun temelleri atılmıştır. Ama diğer bölgelerle henüz ilişkiye geçilmemiş, kimin ne düşündüğü daha bilinmiyor. Ancak 24 Nisan'dan sonra bütün olarak örgütsel kopuş sağlanmış ve ilan edilmiştir. Ki bu süreçten sonra, yani parti kuruluşundan yenilgiye kadar yine A. Taşyapan'ın anlatımlarından anlaşılacağı üzere 7 (yedi) kişilik Koordinasyon Komitesi tam sayısıyla hiç toplantı yapamadan örgütsel yenilgi alınmıştır.

Belirtmeliyiz ki partimiz henüz kurulduğu için doğal olarak halk kitleleriyle bağı da zayıftı. Halk geniş çapta reformist ve revizyonist akımların ideolojik-siyasi etkisi altındaydı. Küçük burjuvazinin „sol" siyasi akımları olan THKO-THKP/C gibi örgütler ağır kayıplar almış, hatta yenilgiye uğramışlardı. Bu silahlı radikal devrimci örgütlerin ağır darbe alışları, yenilgiye uğramaları, beraberinde silahlı eylemler ve mücadeleye sempati duyan kitleler üzerinde „silahlı mücadelenin yenilgisi" olarak algılanmış, yılgın ve karamsar düşünceleri geliştirmişti.

Bundandır ki, „işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin büyük çoğunluğu kurtuluşlarının silahlı mücadele ile olacağını kavramış durumdadır" tespiti, abartılı yanlış bir tespitti. Durum bu tespitin tersiydi. Kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi geriydi. Burada kitlelerin bilinçi ve örgütsel seviyesinden bahsederken tartışılan kitlelerin MLM'yi kavramaları değildir. Yoldaş Kaypakkaya da sorunu böyle ele almıyor. Ancak şu da bir gerçekliktir ki kitlelerin siyasi iktidarı değiştirme noktasında gerek kendiliğinden gerekse komünist veya devrimci radikal siyasi örgütlerin öncülüğünde örgütlü güçlü siyasi hareketleri yok denecek kadar

azdı.Yoksa kitlelerin belli bir kesiminde devrimin silahlı mücadeleyle olacağı düşüncesi tümden sıfırlandığı düşüncesi de, bir o kadar yanlış ve kitle kuyrukçusu sağ oportünist bir anlayıştır..

Özet olarak:

Partimiz 1972 başlarında olsun ve bunu takip eden süreçte olsun mevcut durumu doğru değerlendiremedi. Gerek objektif gerek sübjektif açıdan durumun değerlendirilmesinde Parti, düşmanın güçlerini taktik açıdan küçümsedi, devrimin güçlerini olduğundan fazla abartarak hatalı tespit yaptı. Dünyada olduğu gibi. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki durumun değerlendirilmesinde Partimiz, sübjektif isteğini objektif gerçekliğin yerine koyarak ağır bir hataya düştü. 1972 yılı başında, daha doğrusu örgütsel kopuşun sağlandığı koşullarda yapılması gereken doğru tespit şu olmalıydı: Devrimci dalganın-kısa süre için de olsa- geri çekilme içinde olduğunu tespit etmek, partinin ideolojik-siyasi-örgütsel inşasına hız vermek olmalıydı. Merkezi görev kongreyi gerçekleştirmek ve diğer görevleri buna tabi kılarak ele almalıydı. Bu merkezi görev esas alınmakla birlikte, bunun yanında kırlık bölgelerde Parti önderliğinde gerilla birimleri kurulmalı, gerilla savaşının kadro, teknik hazırlıkları yapılmalıydı. Kitleleri uyandırmak ve örgütlemek için her fırsattan yararlanılmalıydı. Faşist Diktatörlüğün azgın saldırısını az kayıpla atlatmak için gerekli örgütsel tedbirler alınmalıydı.

Ancak partimiz bunun yerine, yanlış durum değerlendirmesine uygun bir yol seçti. Gerilla Savaşının başlatılması için gerekli subjektif hazırlıklar yapılmadan derhal silahlı mücadeleyi genelleştirme yolunu seçti. Özellikle de Dersim'de geliştirilen silahlı eylemler Partimizi faşist diktatörlüğün boy hedefi haline getirdi. Ve aradan fazla zaman geçmeden partimiz bu bölgede peş peşe ağır darbeler almaktan kurtulamadı. Bu dönemde şu taktik hatalar yapıldı:

Geri çekilme ile saldırı dönemlerini isabetlice tespit edememek, bu dönemlere uygun mücadele ve örgütleme biçimlerine başvurmamak.

Devrimci durumun gerilediği 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü şartlarında, gerilla savaşının hazırlık görevini sabırlı ve ihtiyatlı bir çalışmayla tamamlamadan, çalışma bölgelerindeki halk yığınlarıyla sağlam bağlar kurmadan, çalışma bölgelerine iyice yerleşmeden, partiyi kongreye hazırlama ve merkezi yapısını (kongrede veya bir konferansla) oluşturmak vb. gibi görevleri tamamlayıp yerine getirmeden, eldeki tecrübesiz kadrolarla kırlar ve şehirlerde „sol" taktik saldırılara girişmek. Devrimci durum gerilemeye devam ettiği halde, kısmi kayıplar verildiği ve darbeler alındığı, faşist diktatörlüğün dikkati ve saldırıları partimize yöneldiği halde geri çekilmemek, yapılan „sol" taktik hataları daha güçlü bir şekilde sürdürmek.

Kadro siyasetinde seçici davranmamak, her profesyonel çalışan veya çalışmak isteyeni kadro değerlendirmek, ve bu konuda aceleci davranmak.

Çalışma tarzında uzmanlaşma ve kolektif çalışma yöntemlerini yeterince geliştirememesi; İllegalite ve savaş kurallarına yeterince uygun hareket etmemek.

Partimiz çok kısa ama yoğun mücadele pratiği içinde henüz hatalarını kavrayıp düzeltme zamanı bulamadan, komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak-ağalarının faşist diktatörlüğünün vahşi ve ağır saldırılarına maruz kaldı. Kimi önder kadrolar bu saldırılarda katledildi. Kimileri hapishanelere atıldı. Kimileri ise mücadelenin zorluklarına dayanamayarak aktif mücadeleyi terketti.

Partimizin uğradığı bu ağır örgütsel yenilginin esas nedeni Partimizin askeri siyasi ve örgütsel hatalarıdır. Partimiz eğer mevcut durumu (objektif ve sübjektif koşulları) doğru değerlendirip bu doğrultuda mücadele ve örgütlenme biçimlerini seçebilseydi, örgütsel yenilgi alınmayabilir; veya yenilgi bu denli ağır olmayabilir; Faşist Diktatörlüğün yoğun ve azgın saldırıları az bir kayıpla atlatılabilirdi.

Partimizin yenilgisine yol açan hatalar şu objektif şartlar ekseninde ortaya çıktı:

Partimizin kadrolarının hepsi TİİKP içinden gelmekteydi. TİİKP yönetici kliği kadroları „Halk Savaşı“ ajitasyonuyla elde tutan; lafta „sol“ özde pasifist-revizyonist bir teşkilattı. Bu teşkilatın sol laflarla süslü aşırı sağcı özü, TKP(ML)'yi oluşturan kadrolarda sağa ve pasifizme karşı derin bir nefret uyandırmıştı. Bu kadrolar içinde sağa ve pasifizme karşı „sol“ düşüncelerin yeşermesi için objektif temel oldukça güçlüydü.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Komünist ve Devrimci Hareket 50 yıl boyunca revizyonizmin hakimiyeti altında kalmıştı. Komünist kadroların dayanacağı ve öğreneceği Marksist Leninist Maoist bir miras yoktu. „Eski“ revizyonistler devrimci hareketi devamlı sağa çekiyorlardı. Genç Kadroların Marksizm Leninizm Maoizm'i kavrayışları oldukça sığdı. .

TKP(ML)'yi oluşturan kadroların çok önemli bir bölümü 1960'larda gelişen anti-emperyalist nitelikteki küçük burjuva aydın hareketi içinden gelmekteydiler. Çoğunluğu küçük burjuva kökenliydi.

Hatalarımızın İdeolojik ve Sınıfsal Kaynağı:

Her siyasal hatanın ideolojik ve sınıfsal bir kaynağı olduğunu MLM'I asgari de olsa kavramış kişi veya kişiler bilir. Başkan Mao bu konuda şunları söylemektedir. „Herhangi bir siyasal, askeri veya örgütsel çizginin doğruluğunun veya yanlışlığının, ideolojik kökleri vardır. Bu çizginin, Marksist-Leninist diyalektik ve tarihsel materyalizmden hareket edip etmemesi ve o çizginin Çin devriminin nesnel gerçeklerine ve Çin halkının nesnel ihtiyaçlarına dayanıp dayanmamasına bağlıdır.“(4)

Yenilgimize yol açan hata, düşmanın gücünü hem Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da hem de uluslararası alanda olduğundan küçük görmek, düşmanı taktik planda küçümsemek; devrimin güçlerini ise olduğundan fazla görmek, sübjektif gücümüzü taktik planda abartmaktır. Bu öznelci tespitler hatalarımızın ideolojik kaynağını oluşturmaktadır. Nesnel gerçekliğin yerine, sübjektif isteğimizi geçirmektir öznelcilik.

Biz gerçeği, olduğu gibi değil, olmasını istediğimiz gibi değerlendirdik. Biz mümkün olan en kısa zamanda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da komprador bürokrat burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının iktidarını yıkmak, Demokratik Halk İktidarını kurmak istiyorduk. Bunun yolunun Uzun Süreli Halk savaşı olduğunu görüyor; TİİKP'nin bol bol halk Savaşı edebiyatı yapmasına rağmen sürdürdüğü aşırı sağcı pasifist çizgiye karşı nefret besliyorduk. İçinde bulunduğumuz pasifizm zincirini derhal kırmak, derhal silahlara sarılmak istiyorduk. Bizim devrim yapma isteğimiz, halk savaşını en kısa zamanda başlatma isteğimiz, objektif gerçekliği olduğu gibi kavramamamıza; isteğimizi objektif gerçekliğin yerine geçirmemize yol açtı.

Komünist partisi ve onun üyeleri olaylara diyalektik ve tarihsel materyalist bir bakış açısı ile yaklaşmak zorundadır. Mevcut bir durumu olduğu gibi değerlendirmek; nesnel gerçekliği bütün yönleriyle doğru bir şekilde değerlen-dirmek ve kavramak; o objektif gerçekliği proletarya lehine değiştirebilmenin ilk şartıdır. Dünyayı değiştirebilmenin ilk şartı; nesnel gerçekliği doğru bir biçimde kavrayıp, değerlendirebilmektir. Başarılara ulaşmanın yolu Başkan Mao'nun dediği gibi „Marksizm-Leninizmin ve diyalektik ve tarihsel materyalizmin evrensel gerçeğine dayanarak, gerçek durumun somut tahlilini, bu durumun ülke içinde, dışındaki ve parti içinde ve dışındaki özelliklerinin tahlilini yaparak ve Çin devriminin, özellikle 1924-27 devriminin tarihsel deneyini somut bir biçimde özetleyerek ulaşmıştır."(5)

Sözün özü, nesnel gerçekliğin çarpıtılması (ister ilerisinde isterse gerisinde olsun, fark etmez.) sübjektivizmin kendisidir. Sübjektivizm de her halükarda başarısızlık ve yenilgiye götürür. Stalin yoldaşın dediği gibi „Önderlik edebilmek için önceden görebilmek gerekir!". Kavramayan ve kavramak istemeyenler ne partiye doğru bir önderlik yapabilir, ne de siyasal gelişmeler karşısında doğru bir siyaset üretebilir.

Örgütsel yenilgide objektif koşulların payının olduğunu daha önce ortaya koyduk. Fakat partimizin yenilgisine neden olan esas faktör objektif nedenler değil, sübjektif tespitlerimizdir. Bunları yukarıda ortaya koyduk. Her siyasal-örgütsel ve askeri yenilginin bir nedeni var. Bunlar objektif ve sübjektif koşullardır. Ama bunların içerisinden hangisi yenilgide esas rol oynamıştır, kavranması gereken nokta burasıdır. Parti içerisinde geçmişin (1.yenilgi) değerlendirmesinde, özellikle de 1987 sonrası, Partimizin l .yenilgisine esas neden olarak „sübjektif hatalarımız değil, objektif nedenler"dir tespiti yapılmaktadır. Bu tespit yanlıştır. Biz yenilginin sübjektif ve objektif nedenlerini yukarıda ortaya koyduk. Dolayısıyla bunları tekrar etmeyeceğiz. Ancak „objektif koşullar sonucu yenilgi alınmıştır" tespiti üzerinde durmak gerekir. .

Politik kavramları yerli yerine kullanmadığımızın varacağı sonuç ideolojik kaostur. Kabul etmek gerekir ki bizler, özellikle de son yirmi yıllık sürecin kadro ve üyeleri olarak devrimci teori ve genel olarak siyasi birikimden yoksun ve geriyiz. Parti uzun yıllar kendi siyasi geriliğini dahi kabul etmiyordu. Hala da bunun bilincindedir diyemeyiz. Siyasi gerilikten kaynaklı bazen öyle ilginç ve garip

tutumlarla karşılaşılabiliniyor ki eğer bir parti veya örgütte yenilgi, daha da ötesi bir ülkede geriye dönüş olduğunda buradaki yenilgileri ve yenilgilerin ardındaki gerçekliğin o komünist partisinin siyasi, örgütsel, askeri hatalarından kaynaklanıyor dendiğinde, bu o partinin programatik, ideolojik olarak da yenilgiye uğradığı şeklinde yorumlanıyordu.

Hala bu yorumlar Partide önemli derecede etkisini sürdürmektedir. Parti siyasi yenilgi almıştır denilince, kimisi bunu Partinin programatik ve genel devrim çizgisinin yanlış olduğuna bağlıyordu, kimisi ise söz konusu yenilgiye siyasi yenilgi dendiğinde, bunu programatik, genel stratejik İlkelere saldırı olarak algılıyordu. Daha açıkçası taktik yenilgi ile stratejik yenilgi, program ile politika, İdeolojiyle-politika, bir ve aynı olarak ele alınıp karıştırılıyor. Bu tür bakış açılarına sahip kişiler ne yapıyor? Birisi doğruları yakalama adı altında geçmişi olduğu gibi savunarak,hataları görmezlikten gelip özeleştirisel yaklaşmazken, diğeri ise işi stratejik ve programatik hatalara ve onu redde kadar götürerek kurtuluşu „genel çizgiyi değiştirmekte“ buluyor. Bir kere şunu kavramak gerekir: Bir, geriye dönüşlerin ardındaki asıl neden Marksizm Leninizm Maoizm değil, tam tersine ondan sapmalardır

Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapıldığı ve süreç içerisinde de bu ideoloji tümden reddedildiğinden bu ülkelerde geriye dönüşler kaçınılmaz hale gelmiştir

Şimdi buradan hareketle Partimizin l .örgütsel yenilgisinin ardındaki esas neden sübjektivizmdir denildiğinde, bundan Partimizin gerek programatik gerekse devrimin stratejik sorunlarına ilişkin temel fikirlerinin yanlış olduğu sonucu çıkarılabilir mi? Genel siyasi çizgimiz doğruydu,Marksist-Leninist-Maoistti.Bu yenilginin nedeni genel siyasi çizgimizdeki yanlışlık değil, mevcut somut durumu (objektif ve sübjektif koşulları) doğru değerlendirememekti. Yani yanlış tespitler ve dolayısıyla yanlış bir taktik politika sonucu partimiz örgütsel olarak yenilgiye uğramıştır. Bu, stratejik ve ideolojik bir yenilgi değil, taktik siyasi bir yenilgidir. Her siyasi hatanın belirli objektif ve sübjektif nedenleri vardır. Bunlar birbirinden bağımsız olarak ele alınamaz. Bir hatayı değerlendirirken objektif ve sübjektif koşullarıyla diyalektik bir bağ içerisinde ele almak zorundayız.. Bilinir ki, her hatanın ve yenilginin beslendiği bir ideolojik zemin vardır. Partimizin 1.örgütsel yenilgisine neden olan, subjektif bakış açısıdır. Düşmanın durumunu ve kendi durumumuzu, diğer iç ve dış koşulları, daha açık bir ifadeyle objektif olanla sübjektif olanı, teoriyle pratiği, bilme ile yapmayı birleştirdiğimizde, kavramlar arasındaki diyalektik bağı doğru kurup kavradığımız oranda başarılı olunur. Tersi durumda ise başarısızlık kaçınılmazdır.

Marksizm, „somut durumun somut tahlilidir“ diyoruz. Kendisine Marksist diyen herkes de savunuyor, biliyor. Ama bu her zaman ve her yerde Marksizmi uygulayabildiğimiz anlamına gelmez İşte burada da demek ki bir hata vardır. Kalkıp „bizim yenilgimizin nedeni dış koşullardır“, daha doğrusu, „objektif koşullardır“ demek ne kadar doğru bir tahlil olur? Objektif koşulların son derece ağır ve aleyhte olması mutlak ağır bir yenilginin veya mutlaka ağır bir yenilginin

alınacağı anlamına gelmez. Bu dezavantajlı koşullarda doğru siyasi taktik bir çizgi uygulandığında pekala ağır yenilgi alınmayabilir veya kısmi darbelerle süreç atlatılabilir. Bu somut koşulları bilimsel ve nesnel bir şekilde analiz etmek ve bu analiz üzerinde senteze ulaşarak doğru siyasi taktik önderliği hakim kılmakla mümkündür. Bütün bunları yapmayıp, bunun yerine ağır darbelerin ve yenilgilerin nedenlerini dış koşullara bağlamak koşullara teslim olmak ve kaba materyalizme düşmektir.

Yenilgi alan kim? Partimiz. Başarı sağlayan kim? Düşman; o halde iki hasım gücün çatışmasında birinden birisi yenilgiye uğrayacağına göre burada da, yani yenilginin ardında da birinin eksikliği ve hatalı yanları yatmaktadır. Bu Bir karakol baskınında da böyledir, bir genel ayaklanma veya bir mevzi savaşında da böyledir. Yalnız bunu söylerken her zaman üzerinde durarak vurguladığımız gibi, taktik yenilgi ile stratejik yenilgiyi birbirine karıştırmamalıyız. Sadece sonuçtan hareket etmek doğru değil, idealist bir sonuca götürür. Bizler siyasal ve herhangi bir olayı ele alırken onu kendi koşullarıyla (iç-dış tarihsel köklerle) birlikte ele almak zorundayız. Düşmanın taktik olarak güçlü olduğu bir alanda, üstelik de taktik üstünlüğü ele geçirdiği koşullarda sen buna uygun bir siyaset, bir uygulama, bir taktik ve düşünce geliştirmezsen, burada kaybedecek sen olursun.

Burada başarısızlığa uğraman, senin düşman için stratejik olarak söylediklerinin de yanlış olduğu sonucu çıkarılamaz. Stratejik fikirleri ortaya koymak önemlidir ama bu zafer için tek başına yeterli değildir Bu stratejiyi besleyecek doğru taktik politikalar geliştirilmediğinde yanlış taktik politikalar adım adım stratejinin hizmetinden çıkmana yol açar. Örneğin Vartinik çatışmasındaki kaybımızı sadece ağır nesnel koşullara bağlyabilir miyiz? Veya doğru politika ve doğru bir hareket tarzı izlememize karşın bu kaybın önüne geçilemedi denilebilir mi? Yoldaş Kaypakkaya'nın Vartinik baskınına ilişkin söyledikleri yukarıdaki soruları net bir şekilde cevaplıyor: „...Devrim, Nevsk'in dümdüz bulvarına benzemez, ki (son kayıbımız bir kişinin nöbet görevini ihmal etmesinden doğmuş) Bizim hatamız da şudur: Kaldığımız yer çokları tarafından bilindiği halde, orada kalmaya devam ettik".(6)

Örnekte de görüldüğü gibi burada bir hata vardır. Savaş kurallarına uygun hareket etmek, eğer zamanında tedbir alınsa ve oradan da yer değiştirilmiş olsaydı, büyük olasılıkla, örgüt darbeyle, o koşullarda tanışmayacaktı. Aynı şekilde nöbetçi uyumayıp, nöbetini tutmuş olsaydı, darbe alma olasılığı zayıf olurdu veya bu kadar ciddi olmazdı. Demek ki burada hatanın esas kaynağı; savaşı savaş kurallarına göre yürütmemektir. Burada objektif koşulların ağır olması, düşmanın teknik ve nicel üstünlüğü, bizim silah ve teknik bakımdan zayıflığımızın tabii ki payı vardır. Ama biz buradaki darbeyi alışımızı kendi hatalı davranış ve pratiğimize mi bağlayacağız, yoksa objektif koşullara mı? Doğru olan tutum ve bakış açısı buradaki darbe alışımızın esas kaynağını kendimizde aramaktır. Yanlışlarda ısrar

ederek ne kendimizi hatalardan arındırır, ne de geçmişimize doğru bir şekilde sahip çıkmış oluruz.

Sınıf mücadelesinde darbe alınır mı? Alınır, hatta yenilgiler (örgütsel)dahi alınır. Kavranılması gereken asıl nokta darbe ve yenilgilerin ardındaki siyasi-örgütsel-askeri, ideolojik nedenleri doğru-bilimsel bir şekilde tahlil etmek ve bundan gelecek için birikim ve deneyim sağlamaktır. Başkan Mao Çin Komünist Partisi içerisindeki bu dört alandaki hataları tartışırken, dahası „sol“ ve özellikle de „üçüncü sol“ çizginin temel hatalarını sorgularken vardığı sonuç şudur: „...Ve siyasal, askeri,örgütsel hataların hepsi ideolojik olarak Marksist-Leninist diyalektik ve tarihsel-materyalizmin uygulanmamasından, öznelcilikten ve şekilcilikten, dogmatizmden ve deneycilikten doğmuştur.“(7)

Partimizin yenilgisinin asıl nedeni sübjektivizmdir derken, bu alanda „mevcut siyasal durumun sübjektif bir şekilde tespit edildiğini ve bu sübjektivimizden kaynaklı olarak da örgütsel darbe ve arkasından yenilgi alındığını belirtiyoruz. Siyasal durum değerlendirilmesinde „sol“ tespit yapılmıştır. Daha açıkçası mevcut objektif, sübjektif koşulların ilerisinde nesnel gerçekliğe uymayan siyasal durum tespiti yapılarak, taktik politikada hatalı tutum izlenmiştir. Bu dönemin politikasını götürüp Çin'deki „sol çizginin“ diğer sol çizgi sahipleriyle veya bu çizgiyle aynılaştırmak doğru değildir. Böyle bir değerlendirme yapmak sübjektif ve sekter bir belirleme olacaktır.Çünkü partimizin sol taktik politikası halen embiriyon düzeydeydi.

Diğer yandan Partiye ve Yoldaş Kaypakkaya'ya sahip çıkmak, hataları görmezlikten gelmek değildir. Bu tarz, hem Partinin hem de Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Yoldaş Kaypakkaya'nın bilimsel ruhuna aykırıdır. Bilimsellik üzerine kurulu parti ve onun kurucu önderi Yoldaş Kaypakkaya'yı dokunulmaz olarak görmek ve onu putlaştırmak, bilime ve onun ışığında Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin sorunlarına ilişkin MLM bir teori ve yöntem sunan Yoldaş Kaypakkaya'ya düşmanlık yapmak demektir.

Silahlı mücadeleyi savunmak; dahası Halk Savaşını savunmak farklı şey, bu savaşı sürdürürken taktik yenilgi almak farklı şeydir. Bunları birbirine karıştırmamalıyız.

„Geçmiş yenilgiye objektif etmenler sebep olmuştur“, tespitinin yapılmasının ardındaki bir neden de bu konuda bilinç açıklığına sahip olamamak ve bununla bağlantılı olarak Yoldaş Kaypakkaya'yı ve Halk Savaşını savunmak adına onları tabulaştırmaktır. Siyasi gerilik ve Yoldaş Kaypakkaya'yı putlaştırma1973 yenilgisinin ardındaki esas nedenleri bulup açığa çıkarmamızı önemli derecede engellemiştir. Bu düşünce yöntemi aynı zamanda geçmişten doğru dersler çıkarmamızı engelleyici bir yöntemdir. Ve yanlış politik taktik belirlemeleri de beraberinde getirmektedir. Özellikle de son 20 yıllık süreç kendisini bu düşünce yöntemi sonucu tekrarlamıştır.

Hatalarımızın ideolojik kaynağını sübjektivizm oluştururken, bu sübjektivizmin beslendiği sosyal,sınıfsal temel ise küçük burjuvazidir.

Parti içindeki doğru siyasetle yanlış siyaset arasındaki mücadelenin özü, toplumdaki sınıf mücadelesinin parti içindeki yansımasıdır. Parti içindeki çelişkileri sınıfların varlığı ve sınıf mücadelesinden ayrı düşünemeyiz. Partiye birçok sınıf ve tabakalardan insanlar gelmekledir. Küçük burjuvazinin nüfus olarak yoğunluğunu tartışmaya gerek görmüyoruz. Burada parmak basmak istediğimiz husus siyasal, örgütsel ,askeri hareketi ve bu küçük burjuva ideolojisinin partiye yansıdığı gerçekliğini bilince çıkartmaktır. Burjuva ideolojisi düşünce yönteminde esas olarak öznelcilik olarak ortaya çıkar.

Küçük burjuvazinin siyasal eğilimini şöyle ortayı koyuyor Başkan Mao „Küçük burjuvazinin siyasal eğilimi, yaşayış biçimi ve bunun sonucu olarak, düşünce yöntemindeki tek yanlılık ve öznelcilik yüzünden, sağ ve sol arasında bir bocalama olarak gözükür. Küçük burjuva devrimcilerinin çoğu var olan durumlarında radikal bir değişiklik yaratmak için devrimin hemen başarıya ulaşmasını isterler. Bu nedenle uzun devrimci mücadele için gerekli olan sabırdan yoksundurlar. Ve „sol“ devrimci sloganlara bayılırlar. Duyguları ve faaliyetleri kapalı kapıcılık ve maceracılık yolundadır. Partide yansıyan bu küçük burjuva ideolojisi, yukarıda tartışılan konularda, yani devrimin görevleri, devrimci üs alanları, taktiklerin yöntemi ve askeri çizgide çeşitli „sol“ sapmalara yol açar.

„Başka koşullarda aynı küçük burjuva devrimcileri veya küçük burjuva devrimcilerinin bir başka kesimi karamsar ve ümitsiz hale gelebilir, burjuvazinin peşine takılarak sağ-duyular ve görüşler ileri sürebilirler.“(8)

Bu çizgilerin (sol veya sağ) tarihsel olarak daha çok şu koşullarda ortaya çıktığına işaret eder Başkan Mao: „Genel olarak „sol“ çizgideki sapmalar, daha çok burjuvazi ve proletarya arasında bir ayrılık olunca ortaya çıkmıştır. Sağ sapmalar ise, burjuvazi-proletarya arasında bir ittifak olduğu dönemlerde doğmuştur. Ama ister sağ, ister sol olsun bu sapmalar, devrime değil karşı-devrime yaramıştır! Sola veya sağa zik zaklar çizmek: ayrılıktan hoşlanmak, özden yoksun bir patırtı ve kumar oportünizmi değişen koşulların zorlamasıyla ortaya çıkan bütün bunlar, küçük burjuvazinin istikrarsız ekonomik durumunun İdeolojik alanda yansımalarıdır.“(age)

Küçük burjuvazinin örgütsel hayattaki eğilimine ilişkin ise şu belirlemeyi yapmaktadır. Mao: „Özellikle küçük burjuvazinin, yaşama biçimi ve düşünce yöntemindeki sınırlılıklar ve özelikle Çin'in klan ve birlik merkezi olmayan ve geri sosyal çevresi yüzünden, küçük burjuvazinin örgütsel hayatta eğilimi kitleleri yabancılaştıran bir bireycilik ve sekterizm şeklinde yansır. Bu eğilimin partide yansıdığı zaman, yukarıda anlatılan yanlış „sol“, örgütsel yenilgiye yol açmıştır. Partinin uzun süredir, kırsal bölgede dağınık bir gerilla savaşı veriyor olması, bu eğilimin büyümesini daha da kolaylaştırmıştır“. (age)

Devamla küçük burjuva ideolojisinin bu üç cephedeki görüntülerini şöyle özetlemektedir: „Çeşitli hallerde ortaya çıkan, ideolojide öznelcilik, siyasette sağ ve ‚sol' sapmalar, örgütlenmede sekterizm olarak bir siyasal çizgide kristalize olsunlar veya olmasınlar, parti önderliğini ele geçirsinler veya geçirmesinler hep küçük burjuva ideolojisinin anti- Marksist-Leninist, anti-proleter görüntülerdir. „(age)

Başkan Mao'nun dediği gibi hatalarımızın sınıfsal kaynağı küçük burjuvazi iken, hatalı siyasetlerimize yön veren ise küçük burjuva ideolojisinin üzerimizdeki etkileridir. Daha açıkçası her hatalı görüş ve yöntem anti proleter sınıf ve ideolojilerin görüntüleridir..

Sorunlara ve hatalara bu devrimci bakış açısıyla yaklaştığımızda doğru tespit ve tahliller yapabiliriz; bununla bağlantılı olarak da bir daha aynı hataları tekrarlamamış oluruz. Hata yapanlar erdemlidir. Çünkü hata yapanlar sınıf mücadelesinin içerisindedir. Değer yaratmak için mücadele yürüten bir parti ve onun önderliğini hatasız göstermek M LM dünya görüşü değil, k. burjuva ve burjuva dünya görüşüdür.

Sonuç olarak:

Partimizin 1972-73 sürecini bir bütün olarak değerlendird ğimizde, partimiz TKP(ML)'nin bu süreç içerisindeki hataları niteliğinin tali yönünü oluşturmaktadır. Bu hatalar stratejik konularda değil taktik konulardadır. Yani hatalarımız taktik hatalar olup stratejik konulara denk düşmemektedir. Dolayısıyla bu hatalar Partimizin genel çizgisine, niteliğine damgasını vurmamaktadır. Partimiz Marksist-Leninisl-Maoist temeller üzerinde kurulmuş, Mustafa Suphi önderliğindeki TKP'nin komünist mirasının savunucusu olan tek komünist partisidir. Partimiz TKP(ML) çeşitli millet ve milliyetlerden proletaryanın bu coğrafyadaki bilinçli tek öncü örgütü olarak kuruluşu ve kuruluşundan sonraki kısa mücadele tarihi içerisinde önemli taktik hatalar sonucu ağır bir yenilgiye uğramıştır. Yenilgide objektif koşulların önemli payı olsa da yenilgiye damgasını vuran esas faktör bu değil, sübjektif hatalardır.

II. BÖLÜM
1.ÖRGÜTSEL YENİLGİDEN PARTİ 1. KONFERANSINA KADAR OLAN DÖNEM

Bu dönemi üç başlık altında ele alıp değerlendireceğiz. Birincisi 1.örgütsel yenilgi sonrası ve Koordinasyon Komitesi süreci. İkincisi bölgesel dönemden 1.Konferansa kadar olan süreç. Üçüncüsü ise 1.Konferans ve sonuçlarının değerlendirilmesidir.

1.Örgütsel Yenilgi Sonrası Ve Koordinasyon Komitesi (KK) Dönemi:

Bu dönemi değerlendirirken 1.Konferansımızın döneme ilişkin yaptığı hatalı belirlemeleri de yeri geldikçe irdelemeye çalışacağız. 1. Örgütsel yenilgiden sonra mevcut durumu doğru kavramak ve bu kavrayıştan hareketle dönemin bize yüklediği görevleri tespit ederek Partiyi içinde bulunduğu dağınıklığı giderip yeniden sınıf mücadelesinde oynaması gereken misyona kavuşturmak gerekiyordu. Ne yazık ki KK üyesi kadroların büyük çoğunluğu bu bilinçten uzak olmalarının ve içine düştükleri karamsar ruh halinin etkisiyle bu merkezi görevde yoğunlaşmak yerine Partinin temel teorik çizgisi noktasında güvensizlik yaymakla işe başladılar. Marksist Leninist Maoist bir Komünist Partisi içerisinde bulunduğu somut durumu objektif ve sübjektif koşulları ile birlikte doğru tahlil edip öncelikli olarak hangi görevi yerine getireceğini ortaya koyup o verili koşullarda diğer tüm görevleri buna tabi kılarak ele almazsa sıfatı komünist de olsa o partinin yenilgiden dersler çıkararak yoluna metanetli bir şekilde devam etmesi mümkün değildir. Daha işin başında başarısızlığa düşmüş demektir. Çünkü görevler arasında ana görevler ve ikincil görevler diye bir tespite gidilmez ve bundan hareketle ana görev üzerinde yoğunlaşılmazsa o zaman dört bir tarafa yumruk sallamış olunur ki bu da hiç bir görevi hakkıyla yerine getirmemek demektir.

Bu kendiliğindenci oportünizm ve oportünist çalışmanın kendisidir. Başkan Mao görevler konusunda şu ayrımı yapmayı zorunlu görüyor:

„Belli bir yerde aynı anda birden fazla merkezi görev olmaz. Aynı anda ancak ikinci ya da üçüncü derecede önem taşıyan görevlerle tamamlanan tek bir merkezi görev olabilir. Bu yüzden bu yerin baş sorumlusu oradaki mücadelenin tarihini ve koşullarını göz önüne alarak çeşitli görevleri uygulanabilir biçimde sıraya koymalıdır. Belli bir yerdeki tarihsel koşulların ve varolan durumun ışığında durumu bir bütün olarak dikkate almak ve buna uygun plan yapmak her dönem için çalışmaların ağırlıklı merkezini ve sırasını doğru bir şekilde saptamak sonra da bunu kararlılıkla uygulamak ve kesin sonuçlara ulaşılmasını sağlamak önderlik sanatının parçasıdır. Bu aynı zamanda önderlik yöntemi meselesidir. Önderliği

kitlelerle, geneli özelle birleştirme ilkelerini uygularken bu sorunu çözmeye dikkat etmek gerekir.“ (9)

Buradan hareketle bir parti veya örgüt, örgütsel-siyasi yenilgiye uğradığında onun ilk görevi örgütü yeniden inşa etmek olmalıdır. Bu ilk aşamada bir koordinasyon komitesi olabileceği gibi geçici MK veya örgütleme komitesi de olabilir. Önemli olan örgütsel olarak dağılan bir partinin merkezi yapısını yeniden oluşturmak geçici de olsa merkezi örgütlenmeyi oluşturmaktır. Bunu yaparken ilk sırada gündemine alacağı sorun ise; geçmişin, yenilgi ve ona sebep olan hataların, muhasebesini yapmak ve buradan çıkaracağı ders ve birikimlerle önündeki ideolojik-siyasi-örgütsel ve askeri sorunlara ışık tutmak olmalıdır.

Partimizin 1973 yılının ortalarına doğru ağır bir yenilgiye uğramasından sonra ilk merkezi görev, geçmişin doğru bir politik bakış açısıyla değerlendirilmesi ve bu değerlendirmenin ışığında merkezi yapının yeniden oluşturulmasıydı. Partinin ideolojik-siyasi ve programatik görüşler noktasında hattı net ve berraktı. Dolayısıyla merkezi görev bu genel çizgi ve çıkarılan dersler ışığında yeniden örgütsel inşaydı. Diğer bütün görevler bu göreve tabi kılınarak ele alınmalıydı. İleride ortaya koyacağımız gibi partimiz bu doğru politik perspektifle hareket etmeyerek, gerçek görevlerini yerine getirmek yerine ilk başta Partinin ideolojik-siyasi ve programatik hattından uzaklaştı.

Bilindiği gibi partimiz yenilgiden sonra bir yıla yakın bir süre kendisini örgütsel olarak toparlayamadı. Bunda bu görevi yapması gereken yoldaşların kapıldığı yılgınlığın payı büyüktür. Ali Taşyapan'ın anlatımlarından da anlaşıldığı üzere Koordinasyon Komitesi'nden yakalanmayan iki kadro mevcuttur. Ancak bunlardan hiçbirisi bu süre içerisinde kendi misyonunu oynamayarak biri yurtdışına çıkarken diğeri ise kendisini gizlemeye çalışmıştır. Bu iki kişiden Ali Mercan TKP/ML Hareketi saflarında yer alırken, Ali Yavuz Çengeloğlu ise Parti saflarında kalıp bir dönem Partinin önderlik kademesinde yer almıştır.

Yenilgiden yaklaşık bir yıl sonra içerideki bir kısım önder kadro tarafından geçici merkez oluşturuldu. Bu durum, Partimizin yeniden merkezileşmesi yolunda çok önemli bir adımdı. O tarihsel koşullarda böyle bir adım atılması doğru ve yerinde bir karardı. Hapishanedeki yoldaşların örgütsel önderlik konusunda attıkları bu olumlu adımın üzerinden uzun bir zaman geçmeden ne yazık ki Partimiz bu kez içten darbelenmeye uğradı. Yeniden örgütsel inşa döneminde Koordinasyon Komitesi üyesi kimi oportünist unsurlar bir darbe ile Parti yönetimini 1974 sonlarında ele geçirdi. Esas görevleri olan; Partinin merkezi örgütsel işlerliğini yeniden sağlamak, partinin ideolojik-siyasal alandaki hattını korumak, onu zenginleştirmek ve örgütsel inşasını gerçekleştirmek yerine tam aksini yaptılar. Örgütsel alanda var olan dağınık yapıyı ayakta tutup kaosu daha da derinleştirdiler. ideolojik-siyasi alanda partimizin net ve berrak olan siyasi çizgisini savunmak ve geçmişte işlenen taktik „sol“ hataların özeleştirisini yapıp, partiyi geçmiş hatalarından arındırmak yerine, önce var olan bazı „sol“ hataları daha da derinleştirdiler, sonra bütünüyle sağa döndüler. Partimizin geçmişte hep yanlış yaptığı

görüşlerini savunmaya başladılar. Partinin programatik görüşlerine saldırarak taktik hataları, MLM İdeolojik hat ve siyasi çizgiye bağladılar.

Partiyi sağdan eleştirmeye koyularak Halk Savaşı Stratejisine karşı güvensizlik yayarak kadroları köylük alanlarda yoğunlaştırmak yerine, şehirlere kaydırdılar. Bunlar yönetimde oldukları sürece hiç bir dönemde Partinin ideolojik-siyasi ve programatik tezlerinin savunusu ve propagandasını yapmadılar. Partinin varlığını her alanda adeta unutturmaya çalıştılar. Gerilla Savaşını başlatmaya çalışmak yerine tek tek gerilla eylemlerini bile bireysel terörizme karşı olmak adı altında reddettiler. Kurucu Önderimiz ve Başkomutanımız Yoldaş Kaypakkaya'nın katili Fehmi Altınbilek'in cezalandırılmasının koşulları oldukça elverişli olmasına karşın, söz konusu önderlik bu halk düşmanını cezalandırmak yerine cezalandırmayı savunan yoldaşları „bireysel terörizmi esas alıyorlar" suçlamasıyla teşhire yöneldiler. Bu tür eylemleri „biz siyasi cinayet örgütü değiliz" diyerek reddettiler.

Parti içerisinde ilk önce gizli olarak sürdürdükleri tasfiye hareketini 1976 Nisan'ında bu kez açık bir şekilde yapmaya başladılar. Çıkardıkları bir yazı ile partimizin sosyo-ekonomik yapı tespitinin yanlış olduğunu, buna bağlı olarak devrim yolu konusunda da yanlış görüşler savunulmuş olabileceği, Partinin çizgisinin Marksist Leninist olmadığı, ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden sınıfın milli burjuvazi olduğu, Yoldaş Kaypakkaya'nın Milli Meseleyi yanlış koyduğu, milli meselenin özünde pazar meselesi olmadığı, milli baskının esasının ezilen ulus burjuvazisine değil, Kürt halkına uygulandığı, vb.tezler ileri sürdüler. TKP(ML)'nin ise zaten bir parti olmadığı, Marksist-Leninist olma yolunda ilerleyen bir hareket(!) olduğu; Partimizle THKO-THKP-C arasında nitel bir fark olmadığı görüşlerini açıkça savunmaya başladılar. Bunu, ellerindeki önderlik yetkisini kötüye kullanarak darbeci bir şekilde gerçekleştirdiler. Bu darbeci uygulamalarını sözüm ona parti içi tartışma yayın organı olarak sunmaya çalıştıkları Proleter Birlik dergisinde devam ettirdiler. Oysa bir partinin ideolojik ve genel siyasi çizgisi ancak bir kongrede gündeme alınıp tartışılıp sonuca bağlanabilinir. Dönemin önderliğinin bunu bilmemesi mümkün değildir. Kordinasyon Komitesi bunu yapmıyor tersini yapıyordu.

Bu darbeci klik Marksist Leninist Maoist Parti Ögretisini ayaklar altına alarak Partimiz tarafından 1.tasfiyeciler diye nitelenip atılan MZ hizibini özeleştirilerini dahi almadan yeniden Parti saflarına kattı. Maoist bir Komünist Partisinin varlığının hiziplerin varlığıyla bağdaşamayacağı evrensel ilkesini ayaklar altına aldılar. Partiye üye alımlarının grup temelinde değil tek tek bireyler temelinde olacağı ilkesini yok saydılar..

KK'nin bu darbeci ve tasfiyeci pratiğine karşı Partimizin İstanbul bölge teşkilatı tavır aldı. Bu mücadele kısa zaman içerisinde diğer bölgelere de sıçradı. 1976 yılının sonlarında Partimizin çalışma yaptığı bütün bölgelerde saflar belirginleşti. Parti tasfiyecisi KK hizbiyle parti arasındaki örgütsel bağ da kopartılmış oldu.

Bu saflaşmada İstanbul ve çevre illerdeki kadro, üye ve taban kitlenin ezici çoğunluğu, Dersim'de özellikle orta kademe kadroların ve taban kitlenin ezici

çoğunluğu partiden yana saf tuttu. Diyarbakır ve Siverek'te öne çıkmış faaliyetçiler ve tabanın hemen hemen hepsi Parti saflarında yerlerini belirledi. Kars'taki taban kitle de Partiden yana saf tuttu. Adana, İskenderun, Malatya, Kayseri, Maraş, Antep ve Ankara gibi illerdeki tabanın çoğunluğu KK'den yana saf tuttu. Toplam olarak taban kitlenin ezici çoğunluğunun Parti saflarında yerini tuttuğu alanlardan, biri de yurtdışıydı.

Parti kuruluş dönemi kadrolarından dışarıda olanlar içerisinden yalnızca bir kişi Parti saflarında yerini alırken dışarıda olan diğer KK üyelerinden bir kısmı mücadeleyi bıraktı bir kısmı ise KK hizibiniin başını çekti. Hapishanelerde ise kuruluş dönemi kadrolarından Muzaffer Oruçoğlu ve Aslan Kılıç Parti saflarında yer aldı. 1974 affından çıkan kadro ve militanların ezici bir çoğunluğu KK hizibi saflarında kalarak Partiye sırtlarını döndüler. Denilebilir ki Partimizi bu dönem omuzlayan kadroların büyük bir çoğunluğu 1974-75 sonrası kadrolardır. Bu durum Partimizin içine girdiği yeni süreçte Partimiz için önemli bir dezavantajdı.

Tasfiyeciler; Partimizi yıkmayı amaçladıklarından Partimizin birinci görevi olan örgütsel inşayı sağlama çabası içerisinde olmadıkları gibi, geçmişin hatalarının özeleştirisi görevini hep erteleyip geçiştirdiler ve kadroları bugün-yarın sözleriyle avuttular.

Yönetimde oldukları dönemde sınıf mücadelesinin hiçbir sorunu karşısında merkezi bir tavır takınmayarak Partiyi derin bir suskunluk içerisine soktular.

Partimizin ideolojik ve siyasi görüşleri merkezi olarak savunulmamıştır.

Modern revizyonizm ve her türden oportünist akımlara karşı mücadele edilmemiş, bu akımların halk üzerindeki ideolojik-siyasi etkisini kırma yolunda en küçük bir merkezi çalışma yürütülmemiştir. Her türden oportünistlerin partimize karşı giriştiği ideolojik-siyasi saldırılar da yanıtsız bırakılmıştır.

Partinin programatik görüşlerinin savunulması bir yana, KK döneminde çıkarılan üç merkezi yayın organında da, partimizin görüşlerine zıt, küçük burjuva görüşler savunulmuştur.

„KK" döneminde uluslararası alanda Marksist Leninist Maoist Hareket içinde yaygınlık kazanan ve Partimizin çeşitli bölgelerinde de savunulan „Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıkılıp ideolojik olarak mücadele edilmemiştir., Sınıf işbirliğini örgütleyen bu teori, Partimizi sağdan eleştiren „KK" hizbinin pasifist-sağcı çizgisine uygun bir teoriydi aslında. Bu karşı-devrimci teorinin Başkan Mao'ya ait olduğu iftirasını alttan alta Parti içinde yayarak kadro ve üyelerimizde Maoizme inançsızlığın gelişmesinin zeminini oluşturmuştur. Partimizde Maoizm'den kırılmanın tarihsel kökleri bu tarihi sürece denk düşmektedir.

Örgütsel alanda „KK" hizbi partimizi MLM ilkeler doğrultusunda toparlamak yerine taktik bir örgütsel politika izleyerek dağıtıcı bir rol oynamıştır.

„KK" döneminde Partiye „KK"nın niteliğine uygun küçük burjuva, hizipçi yığınla unsur doldurulmuş, kendisi gibi hizip olan ve özeleştiri adı altında Partimizin temel görüşlerini reddettiği bilindiği halde AB hizbini tekrar partiye almıştır.

„KK“ döneminde, kadroları yalnızca merkezin verdiği emirleri yerine getiren memurlara dönüştüren, kadroları inisiyatiften yoksun bırakan bir kadro politikası izlenmiştir. Kadrolar amir-memur politikası temelinde şekillendirilerek bürokratik çalışma tarzı sürdürülmüştür.

„KK“ Parti içindeki Marksist Leninist Maoistlere karşı sekter, kendisine yaltaklanan küçük burjuva unsurlara liberal bir tutum takınmıştır.

Partinin ve onun yan örgütlerinin inşası için çaba sarf etmeyen KK hizbi, örgütlenmede ordu örgütlenmesine uygun hiçbir pratik adım atmamıştır; silahlı mücadele ve onun özgün biçimi olan köylü gerilla savaşını örgütlemek ve başlatmak için tek bir adım dahi atmamıştır. Tam tersine silahlı mücadele ve gerilla savaşına inançsızlığı geliştirmeye çalışmıştır.

Bütün bunları yapan „KK“ hizbi, 1976 Nisan'ından sonra Partiyi tasfiye çalışmasını açıkça sürdürmeye başladığı zaman, sorumlusu olduğu bütün bu olumsuzlukları ve hatalı yönlerini partiye mal etmekten geri durmamıştır. „KK“, birinci derecede sorumlusu olduğu bu çizgisinin esas sorumluluğunu alt düzeydeki kadrolara yükleyerek, „bu kadar ağır hatalar yapan bir Partinin, Marksist Leninist parti olamayacağı açıktır“ demagojisine başvurmuştur.

„KK“ hizbi bu tutumu ile ve daha sonraki teorik-pratik duruşuyla tasfiyeci niteliği açıktır..

Dönem içerisinde MLM parti kadrolarının hataları ise şunlardır:

KK Hizibinin Partimizin merkezi yönetimini ele geçirdiği dönem boyunca Partimizin ideolojik-siyasal-örgütsel-askeri çizgisini savunan kadrolar ve çeşitli bölge yönetim organları Partide; bu hizip tarafından geliştirilen kendiliğindenci, kuyrukçu, lafta sol özünde sağ pasifist politikaya karşı yeterli bir ideolojik mücadele yürütmemişlerdir.

KK hizbinin tasfiyeci bir hizip olduğu zamanında tespit edilememiş; „KK“nın Partinin merkeziyetçiliğini fiilen ortadan kaldırmasına karşı, uyanık davranılmayarak göz yumulmuş, liberal tutum takınılmış, „KK“nin Partiyi siyasetsiz bir duruma sokması pratiği ile uzlaşılmıştır.

Bazı konularda yeterli bir ideolojik mücadele yürütülmeyerek , „KK“ hizbinin yanlış politika ve pratiklerine hizmet edilmiştir.

„KK“nin, Partimizi, siyasi gelişmelerin kuyruğuna takılan bir küçük burjuva hizbi derekesine düşürdüğü, bunun, Partinin ideolojik-siyasi-örgütsel tasfiyesi anlamına geldiği MLM bir öngörüyle anında kavranamamıştır.

Parti içinde iki çizgi mücadelesinde, MLM kadrolar önemli hatalar işleyerek, iki çizgi mücadelesinin ruhuna uygun ideolojik mücadele yürütememişlerdir.

Aynı hata; parti içinde iki çizgi mücadelesini, iki sınıfın mücadelesi olarak görmemek ve parti içinde yanlış çizgiyi de proleter çizgi olarak görmekten; merkezi „yanılmaz“ otorite olarak görmekten, partinin içinde burjuva çizginin hakim olabileceğini kavramamaktan kaynaklanmaktadır. Aşırı güven ve körce itaat şeklindeki idealist bakış açısı; Parti kadrolarının „KK“ hizbinin tasfiyeci, MLM ve Parti düşmanı oportünist yüzlerini tanımalarını geciktiren önemli bir etmendi.

Bu düşünce yöntemi, felsefi alanda her soruna sınıfların üstü bakan, idealist düşünce yöntemiydi.

Hatalarımızın ideolojik alandaki kaynağı öznelcilik iken, sınıfsal alandaki dokusu ise küçük burjuvazidir.

Merkezi otoriteye tapan, merkez haklıdır, merkez hata yapmaz şeklindeki eleştirel olmaktan uzak kendine güvensiz ve sorumsuz rahatına düşkün tutumlar kadar merkezin merkezi dağıtmasını ve çok merkezli yönetimi umursamayan başıboşluğu kanıksayan yaklaşımlar sınıfsal kaynağını küçük burjuvaziden alır.

Bugüne kadar „KK“ dönemini değerlendirirken, daha doğrusu bu dönemdeki MLM kadroların hatalarını ortaya koyarken örgüt içi mücadelede liberalizme denk düşen eksikliklerine değindik. Fakat Partimizi temsilen ‚KK‘ya karşı mücadele yürüten kadroların daha sonra ise sekterliğe düştüklerini görüp tespit edemedik. „KK“nin darbeci ve tasfiyeci bir şekilde partimizin ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgisini ayaklar altına almasının arkasından MLM kadroların muhalefetinin baş göstermesi sonucu, „KK“nin geri adım atarak Parti içi sorunları „Proleter Birlik“ adlı yayın organında tartışma önerisinin kabul edilmeyerek bu yolun MLM kadrolar tarafından tümüyle kapatılması yanlıştı. ‚KK‘ yaptığı darbecilik konusunda kısmi özeleştiri yapmıştı. Burada şu soru sorulabilinir: Bir önderlik her alanda partiyi tasfiyeye yöneliyorsa halen de Parti içerisinde kalarak, mücadele yürütme siyaseti doğru mudur? Eğer muhalefetin kendi görüşlerini parti içerisinde yayma yolu kapanmamış, ve dahası tartışma yayın organında muhalefetin görüşlerini tartışma imkanı önderlik tarafından yaratılmışsa, bu koşullarda partiden ayrılmak doğru değildir. Aynı şekilde „KK“nin kendisinin „darbecilik“ yaptığına dair özeleştiri vermesi de bunun, yani demokratik merkeziyetçilik ilkesinin tümden ortadan kalkmadığını gösteriyor. Ama biz ne yaptık? Başta önderliğin çizgisine karşı liberal davrandık, ardından ise sorunların Parti içinde tartışılmasının koşulları varken, bu kez bunu bir kenara iterek, örgüt içi tartışmayı reddedip bir isyan havasıyla örgütsel bağlarımızı kopardık. Açıktır ki burada aceleci ve sekter bir tutuma düşülmüştür.

Bir önderlik revizyonist olabilir. Daha doğrusu revizyonist çizgiye de sahip olabilir. Eğer o örgüt ve önderliğin içerisinde hala da demokratik-merkeziyetçilik ilkesi uygulanıyor ve muhalefetin düşüncelerine hayat hakkı tanınıyorsa, burada yapılması gereken örgüt içerisinde kalarak ideolojik mücadeleyi Maoist İki Çizgi Mücadelesi ruhuyla sürdürmektir.

Somut durumu, yani parti içindeki yönetim ve dengeleri dikkate alarak yeni bir kongreye kadar böylesi önderlik ve çizgi etrafında örgüt içinde kalmak mutlak olarak reddedilemez. Bu yöntemlere dünya komünist partileri tarihinde çokça rastlanmaktadır.Çok uzağa gitmeye gerek yok. Yoldaş Kaypakkaya’nın TİİKP içerisindeki pratiği ve yöntemi son derece çarpıcı bir örnektir.

KK hizibine karşı önce liberal hataların ardından sergilenen sekter mücadele yönteminin daha sonraki birçok hizipleşme ve örgütsel ayrılığa tarihsel olarak örnek oluşturduğunu kim görmezlikten gelebilir? Bu örgütsel kopuşun Yoldaş

Kaypakkaya'nın TİİKP'den kopuşuyla benzerliği yoktur. Yoldaş Kaypakkaya Maoist parti içi İki Çizgi Mücadelesi siyasetiyle hareket ederek örgütsel ayrılığa giderken, bizim ‚KK'den örgütsel kopuşumuzdaki siyasetimiz ve yöntemimiz ise Hocacı parti içi iki çizgi mücadelesi siyasetine denk düşmektedir.

Bu süreçteki yanlış ve hatalı siyasetlerimiz görülmeden daha sonra ortaya çıkan hizip ve örgütsel ayrılıkların ne tarihsel kökleri ne de ideolojik-siyasi nedenleri doğru bir bakış açısıyla sorgulanıp doğru dersler çıkarılamaz. Bugüne kadar gerek ayrılıklar noktasında gerekse parti içi İki Çizgi Mücadelesini doğru bir temelde yürüttüğümüz ne yazık ki söylenemez. İki Çizgi Mücadelesi demek hizipleri meşru görmek demek değildir. Parti içindeki doğru ile yanlışın mücadelesidir. Doğru ile yanlışın mücadelesinin kendisi diyalektik tarihsel materyalizmle idealist-metafizik düşüncelerin çatışmasından başka bir şey değildir.

Bölgesel Dönem

„KK" tasfiyeci hizibi ile örgütsel bağımız kesildikten sonra, Partimizin hayatında yeni bir canlılık dönemi başladı. „KK" hizbinin pasifist çizgisi, yerini parti içinde ve dışında aktif bir ideolojik-siyasi-örgütsel inşa mücadelesine bıraktı. Bu mücadele örgütsel alanda yeniden merkezi bir yapıyı oluşturma hedefine yöneldi. Bu mücadele yöntemi içinde, Partimizin çeşitli bölge teşkilatları, kendi bölgeleri adına yayın organları çıkardılar; bu yayın organlarında Partinin görüşlerini savunma ve geliştirmeyi hedeflediler. Bu dönemde bölgeler arasında ilişkiler kuruldu, merkezi yapının sağlanması için girişimlerde bulunuldu. Bölgeler arasındaki ilişkilerin düzenli bir şekilde yürütülebilmesi için „bölgeler arası toplantılar" sistemi kuruldu; daha sonra bölge temsilcilerinden oluşan bir „Örgütlenme Komitesi" 1977 yılının ortasında oluşturuldu. Örgütlenme Komitesi Partimizin 1. Konferansını hazırlayarak, tarihi önemde bir görevi yerine getirdi.

Bu dönemde tek tek bölgelerin yürüttüğü mücadele ve ÖK'nin yürüttüğü çalışma esas olarak olumlu, Partimizi geliştiren bir mücadele oldu. Bu dönemdeki esas hatamız, Partimizin içinde bulunduğu çok başlı durumun belli bir süre daha sürdürülmesi, merkezi işlerliğin yeniden sağlanması için yaptığımız çalışmanın kendiliğindenci bir biçimde yürütülmüş olmasıdır.

Önemli hatalardan bir diğer nokta ise mevcut örgütlenmenin silahlı mücadelenin bu dönemdeki özgün biçimi olan gerilla savaşına uygun bir hale getirilmesi için kafa yorulmamasıdır. Adeta kırlar unutulmuş; kır şehiri kuşatsın stratejisi yerine, şehir kırı kuşatsın stratejisi geliştirilmişti. Köylük alanda merkezi görevimiz olan gerilla savaşına uygun bir örgütlenme yaratmak ve bunun hazırlıklarını tamamlamak yerine şehirlerdeki silahlı eylemlere ağırlık verilerek „halk savaşı veriyorum" teorisi yapılmaya çalışılıyordu. Bu konuda açık bir sapma vardı. Kır yerine şehirler, gerilla savaşı yerine şehirlerdeki silahlı eylemler ve faaliyetler esas alınmıştı. Öyle ki, abartmasız denilebilir ki hiçbir kadro, „biz niye gerilla birlikleri örgütlemiyoruz" tartışmasını yapmak yerine, „biz niye şehirlerde

daha fazla silahlı eylem yapmıyoruz“ tartışmasını yürütüyordu. Şehirlerde silahlı eylemler yapılmasın demiyoruz. Ama bir yerde devrim yolu konusunda bir politik belirleme varsa, üstelik de bizimki gibi ülkelerde „devrim ancak Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşır“ temel stratejik ilkesine uygun silahlı örgütlenme yapmak esas görev iken, kalkıp bunun yerine şehirlerdeki faaliyette ve silahlı eylemlerde yoğunlaşmak hem genel stratejik çizgiden sapmadır, hem de mevcut ülke gerçekliğinin dışında (ilerisinde) bir siyasi-askeri yönelime girmek demektir. Bu dönemde, yani Stratejik Savunma Döneminde Köylü Gerilla Savaşı esas mücadele biçimidir. Halk Savaşını oportünistlerin dediği gibi genel olarak halkın katıldığı bir savaş olarak değerlendiremeyiz. Bu, uzun süreli köylü savaşıdır. Bu savaşın temel gücü proletarya önderliğindeki köylülüktür. Çünkü ülke yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahiptir.

Feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir. Emperyalizm ve uşaklarının yumuşak karn köylük alanlardır. Mücadele ve örgüt biçimleri de bu tespitlere uygun olmak zorundadır. Partimizin kuruluş belgelerinde de sorun böyle ortaya konulmaktadır. Yani o dönemki Merkezi Görev Köylü Gerilla Savaşını örgütleyip başlatmaktır. Örgütleme Komitesi ve bölge teşkilatlarımız bu merkezi görev yerine, Parti kadrolarını şehirlere yığarak Partiyi merkezi göreve göre şekillendirmeyerek KK hizibinin oportünist ve kendiliğindenci hattından bir bütün olarak kopamadılar. Yoldaş Kaypakkaya dönemi hariç, gerilla savaşını hep teoride savunduk. Bu „KK“ döneminde de böyleydi, bölgesel dönemde de böyle idi, 1.Konferans sonrası da aynı oportünist hat devam ettirildi.

İlk bakışta bölgesel döneme son verilip örgütün merkezi yapıya kavuşturulması ile Köylü Gerilla Savaşının örgütlenilip başlatılması görevinin birarada yürütülmesi çelişkili gibi görünebilir. Bizimki gibi ülkelerde Parti ve Ordu inşasının hangi temelde yapılacağını bilince çıkarmayan bir anlayış çelişkiden sözedebilir. Partiyi silahlı mücadele içerisinde inşa etme anlayışından sapan sağ ve sol oportünist anlayışlardan bunu kavramasını bekleyemeyiz. Partimizin kuruluş belgelerinde de belirtildiği gibi Parti silahlı mücadele içerisinde Ordu ise Parti önderliğinde köylük bölgelerde adım adım inşa edilir. Bu anlayıştan kopan Örgütlenme Komitesi ve Bölge Parti teşkilatlarımız küçük burjuva sol oportünist akımların örgüt ve mücadele biçimlerini tekrarlamaktan öte bir şey yapmadılar. Bizimki gibi ülkelerde parti inşası ve silahlı mücadele içiçe ele alınıp kavranmadığı sürece sağ ve sol oportünist siyasal hatalara düşmekten kendimizi alamayız. Çünkü bizimki gibi ülkelerde devrimin başından itibaren ana örgütlenme biçimi ordu, ana mücadele biçimi savaştır

Sorun, politika ve taktikleri, bulunduğun mevcut somut duruma uygun belirlemek ve bunları devrimin hizmetine sokmaktır. Birisini esas almak demek diğer örgüt ve mücadele biçimlerini reddetmek anlamına gelmez. Asıl olan esas mücadele ve örgüt biçimleriyle ikincil olan örgüt ve mücadele biçimlerinin diyalektik bağını kurup buna uygun pratik sergilemektir. Örgütsel inşadaki hedef, merkezi görev olan devrime önderlik etmektir yani merkezi göreve bağlıdır. Başka

deyişle stratejik aşamanın merkezi görevine bağlı olarak buna hizmet eden ve onu geliştiren anlık-aylık hatta yıllık merkezi görev tespiti yapmak kaçınılmazdır. Sorunun özü bir andaki durumu kavramak ve o somut duruma uygun politika belirlerken, genel çizgiyi gözden kaçırmadan durum tespiti yapmaktır. Buna karşılık özgüllük adına genel çizgiyi göz önünde bulundurmadan yapılan tespitler sapmalara yol açar.

Yani bir yandan yeniden örgütsel inşa sağlanırken, diğer yandan da bu inşa süreci içerisinde köylü gerilla savaşının başlatılması için yoğun hazırlıklar yapılabilirdi. En azından gerilla birliklerinin örgütlenmesi yaratılabilinirdi. Bunun objektif ve sübjektif koşulları fazlasıyla vardı. Ama bölgesel dönemde bu görev yerine getirilmediği gibi genel çizgiden sapılarak şehirlere hem örgütsel hem de askeri olarak ağırlık verildi.

Bu sol sapmada „KK“ hizbinin sağ pasifist çizgisine karşı tepkinin önemli bir payı olduğu gibi, sol oportünist küçük burjuva örgütlerin etkilerinin payı da büyüktür. Özellikle de devrimci hareketin, daha çok da THKP-C ile THKO kökenli sol hareketlerin şehir silahlı eylemlilikleri Partimiz ve tabanını etkilemekteydi Devimci durumun yüksek oluşu kadrolarda maceracı bir hatta yürüme eğiliminin öne çıkmasına nesnel zemin oluşturuyordu.

Bu hatalarımızın ideolojik kaynağı sübjektivizmdir. Bu kabaran devrimci dalga karşısında gelişmelere, küçük burjuvazinin maceracı ruh haliyle yaklaşılmıştır. Genel çizgi ve asıl görevler yerine ani ve kısa vadeli etki yaratacak ve sonuçlar alacak sol-maceracı bir ruh haliyle politika ve taktik belirlenmiştir. Bu noktada doğru bir politika ve askeri hat izlenmeyerek, sol sapma içerisine düşülmüştür.

Aslında bu dönemde merkezi görev baştan itibaren bölge temsilcilerinden oluşan geçici bir merkez kurmaktı. Bu geçici merkez bir yandan merkezi yapının sağlanması için konferans hazırlıklarını sürdürürken, diğer yandan da sınıf mücadelesinin sorunları karşısında Partimizin çizgisi temelinde merkezi tavır takınmalı, örgütlenmede kır gerilla birliklerini oluşturmalı ve bunu konferans sonrası gerilla savaşını başlatmak için hazırlamalı, merkezi önderlik görevini yerine getirmeliydi. Ancak, geçici bir merkez oluşturulması konusunda tutucu ve cesaretsiz davranıldı. ÖK (Örgütlenme Komitesi) başlangıçta, „bölgelerin içişlerine karışmama“ temelinde kuruldu. Bu yanlıştı. Sanki bir partinin çeşitli bölge teşkilatları değil de, ayrı grupların koalisyonu gibi ele alınıyordu. Bu kararın alınmasında, henüz „KK“ ile örgütsel bağını yeni koparmış olan bölgelerin, birbirine karşı duydukları güvensizliğin önemli payı vardı.

Bu güvensizlikte ise, çeşitli bölgelerin yönetimlerinin birbirleri ile ilişkilerde şu veya bu ölçüde yaptıkları hatalar önemli bir rol oynuyordu. Örgütlenme Komitesi kurulduktan bir süre sonra bölgelerin içişlerine karışmama şeklindeki kararına ters düşen, „ÖK çeşitli konularda parti adına tavır takınacaktır. ÖK'nin aldığı kararlara bütün üyeler uyacaktır“ kararı alındı. Bu çelişkili kararlar Partideki güvensizliği daha da arttırdı. İkinci karar, ÖK'nin geçici bir merkez olma görevini üstlenmeleri anlamına geliyordu. Ama bu karar tabanın ve sınıf mücadelesinin

zorlaması sonucu kavranmadan alınan bir karardı. Gelişme kendiliğindenci bir şekilde olmuştu. Bu kararın kavranmadan alındığının en açık örneği ÖK'nin kuruluşunda alınan „bölgelerin içişlerine karışmama" kararının kaldırılmamasıydı ÖK, kendiliğindenci biçimde aldığı, parti çizgisi temelinde merkezi siyaset tayin etme görevini yeterli bir şekilde yerine getiremezdi ve getiremedi de. ÖK'nin önemi kavranmadığından, ÖK üyelerinin hala bölgelerindeki çalışmayı esas almaları ÖK'nin çalışmalarının ağır aksak yürümesinde önemli bir etken oldu. ÖK'nin görevlerinin başta doğru bir şekilde tespit edilememesi, bunun sonucunda da ÖK'nin yapısının merkezi önderlik görevini yerine getirebilecek bir şekilde olmaması konferansın hazırlıklarında da kendini kendiliğindencilik şeklinde gösterdi. ÖK bu dönemde bütün parti kademelerine bir çağrı yaparak, konferansa kadar tartışılacak meseleleri açıkladı. Ancak tartışmaya merkezi olarak önderlik edip, tartışmayı merkezi olarak hazırlanan taslaklar üzerinde sürdürerek, yönlendirme görevini yerine getirmedi. Böylece her bölge teşkilatı, tartışmaları bağımsız sürdürmek durumunda kaldığından tartışmalardan yeterli verim alınamadı.

ÖK döneminde de parti propagandası yapma konusunda „KK" döneminden beri var olan çekingenlik sürmüş, çeşitli bölgeler dışa karşı parti adına propaganda yapma görevinde pasif davrandılar.

Bu dönemde Parti ismi yerine daha çok öne çıkan ordu ismi oldu. Gerek yazılı gerekse de sözlü propagandalarda TKP(ML) yerine TİKKO ismi kullanılmıştır. Bu durum Bölgesel Dönem'de olduğu gibi ÖK döneminde de varlığını sürdürmüştür. Yapılan bireysel eylemlerin sorumluğu da TİKKO adına üstlenilerek kamuoyuna duyurulmuştur. Bu bakış açısı ve pratik yanlıştı; ideolojik olarak dokusunu salt askeri bakış açısından almaktadır. Egemen sınıflar ve medyası olsun, aynı şekilde diğer küçük burjuva devrimci parti ve örgütler olsun Parti isminden çok ordu ismini öne çıkartıyor, Partimizi TİKKO ismiyle anıyordu. Bundan dolayı Partimizin kitleler üzerindeki siyasi etkisi zayıflatılmış oldu. Gerek parti propagandası konusunda gösterilen çekingenlik, gerekse daha çok TİKKO isminin kullanılmasındaki hatalı yaklaşımımız, objektif olarak oportünistlerin „parti yoktur" demagojisine fırsat veren bir davranıştı.

Bu dönemde hataların doğduğu objektif ortam, Partimizin merkezini ele geçiren bir hizibin, kendisine duyulan körce güveni kötüye kullanarak Partiyi tasfiyeye kalktığı, bunun sonucunda partiden atıldığı, bu hizbin tasfiye hareketinin partide ağır bir tahribat yaptığı bir ortamdı. Bu ortamda atılacak yanlış bir adım, bölgeler arasında sağlanmaya çalışılan güveni sarsacak bir davranış, Partiye ağır zararlar verebilirdi. Merkezi işlerliğin sağlanmasında gelişmenin belli bir ölçüde kendiliğindenciliğe bırakılmasında bu objektif durum önemli rol oynadı.

Bu dönemde yaptığımız hataların da ideolojik kaynağı sübjektivizm, sınıfsal kaynağı ise küçük burjuvazidir

Bu bölüme ilişkin söyleyeceklerimizi tamamlamadan „KK" döneminde 1.tasfiyeciler olarak bilinen ve Partiye grup olarak alınan AB hizbi 77 ortalarına

doğru Partiden atıldı.(Bu hizip daha çok MZ hizbi olarak parti belgelerinde geçer.) Bu hizip legal alanda „Kurtuluş Yolu“ adlı dergi ile anılır. „Üç Dünya Teorisi“ni savunan ve siyasal hattını bu temelde çizen MZ hizbi daha sonra THKO'dan ayrılan bir grupla birleşti. 12 Eylül Askeri faşist diktatörlüğüyle birlikte hem örgütsel olarak darbe aldı, hem de daha sonra siyasi faaliyetlerine son vererek kendisini fesh etti. Kadrolarının bir kısmı tekrar geldikleri TİİKP saflarına dönerken, diğer kısmı ise aktif siyasi faaliyeti terketti

Atilla Özkan, Mehmet Kocadağ, Zülfükar Uralçin, Naci Güven, Cemil Oka, M. Zeki Şerit, ismail Hanoğlu, Selahattin Doğan yoldaşları 1. Yenilgi ile 1. Konferans arası dönemde şehit verdik. Ayrıca 1977 yılının 2 Eylül'ünde Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi gecekondu direnişinde şehit düşen 5 işçiden başta Hüseyin Aslan olmak üzere üç işçi Partimiz sempatizanıdır.

1. Konferans Ve Sonuçları Üzerine

1.Örgütsel yenilgi sonrası Partimizin demokratik bir yöntemle yeniden merkezi yapısına kavuşturulması küçümsenmeyecek tarihi bir adımdır.

Partimizin asgari ve azami programının esasta onaylanması ve bunun Konferans gibi yüksek bir organ kararıyla tarihselleştirilmesi 1.Konferansımızın en önemli başarılarından biridir. Bu Konferansta Partimiz ilk kez örgütsel işleyişini bir tüzükle somutlaştırdı.

Partimizin yan örgütlerinin inşasını yeniden karar altına aldı.

Gerek illegal gerek legal yayın organlarının çıkartılması Parti tarihinde ilk kez bu Konferansta karar altına alındı.

Partimizin ilk örgütsel yenilgisinin ideolojik politik ve örgütsel nedenleri değerlendirilerek Parti özeleştirisinin(kimi hatlı ve eksik yanları osa da) kamuoyuna yapılması Konferansımızın bir başka başarısıdır.

Uluslararası alanda modern revizyonizme ve sınıf işbirlikçisi Üç Dünya Teorisine karşı ideolojik ve siyasi olarak esasta doğru tavır takınıldı.

O güne kadar başarılamayan enternasyonal ilişkilerde 1.Konferansımızın aldığı kararlar doğrultusunda önemli adımlar atıldı.

Yukarıda satırbaşlarıyla ortaya koyduğumuz 1.Konferansın yönelimi ve niteliği esasta MLM'dir. Bu MLM niteliğe karşı 1.Konferansımız küçümsenmeyecek ciddi hatalara da düştü. Konferansımızın niteliğine damgasını vuran Marksist Leninist Maoist görüşlerken tali de olsa birçok noktada Konferansımız oportünist görüşlere de sahipti. Bu oportünizm kimi zaman sağ kimi zaman sol biçimlerde kendisini gösterdi. Konferansımız bilimimizin Maoizmle yakaladığı üçüncü nitel aşamayı görmediği gibi Mao Zedung düşüncesi kavramına karşı çıkma adı altında Maoizm noktasında önemli bir kırılmaya önayak oldu.Halbuki Yoldaş Kaypakkaya „Hareketimizin Büyüük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olduğu belirtilmeliydi“(10) diyerek Mao Zedung Düşüncesi'ni parlak bir biçimde savunmuştu. Maoizm'de kırılma Partimizin son 25 yıllık tarihindeki kaosların,

krizlerin temelini teşkil etti. Konferansımız oportünist hataların yanısıra birçok konuda da teorik karmaşaya neden oldu.

Marksizm Leninizm Maoizm bize şunu öğretir. Teorik karmaşıklığın yaşandığı yerde doğru ve bilimsel bir adım atılamaz. „Ne yapmalı“ adlı eserinde Lenin şöyle der:

„ ‚İleriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme bir düzine programdan daha önemlidir‘ Teorik kargaşalık döneminde bu sözcükleri yinelemek, tıpkı bir cenazede yaslılara ‚gözünüz aydın!‘ demeye benzer. Üstelik Marks'ın bu sözleri, içerisinde ilkelerin formülasyonunda seçmeciliği şiddetle mahkum ettiği Gotha Programı konusunda yazdığı mektuptan alınmıştır. ‚Eğer birleşmek zorundaysanız‘ diye yazıyordu parti liderlerine Marks, hareketin pratik amaçlarını karşılayacak anlaşmalara girin ama ilkeler herhangi bir pazarlığa izin vermeyin, teorik „ödünler“ vermeyin. Marks bu düşüncede idi ve hala aramızda -onun adına- teorinin önemini küçümseme yolunu arayan kimseler var.

„Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz. Moda halinde oportünizm övgüsünün, pratik eylemin en dar biçimlerine delicesine bir kapılmayla elele gittiği bir zamanda, bu düşünce üzerinde pek güçlü olarak direnilemez.“ (11)

1.Konferansımız ideolojik alanda Mao Zedung Düşüncesini savunmayarak hem partimizin ideolojik-siyasi çıkışında temel faktör olan Maoizm'den hem de günün tarihsel-siyasal görevleri bakımından Mao Zedung ve onun düşüncelerinin Marksizm-Leninizm'e katkıdan öte nitel bir aşaması olduğu bilimsel gerçekliğinden sapmıştır. İdeolojide netliğin olmadığı yerde pratikte ve politikada doğru yol çizilemez. 1.Konferansımız bununla bağıntılı olarak „emperyalizmin toptan çöküşe gittiği çağ“ tesbitini Mao Zedung düşüncesiyle aynılaştırmakla temel bir yanılgıya düştü. Çağ tespitine ilişkin ortaya konulan görüşler genel hatlarıyla doğru, fakat bunun ideolojik kaynağını Mao Zedung Düşüncesi'nin oluşturduğu belirlemesi yanlış ve hatalıdır. Mao Zedung Düşüncesi'nin savunulması „Leninizmin artık eskidiği“ anlamına gelmez. Nasıl ki Marksizm'in yanına Leninizm'in eklenmesiyle artık Marksizm eskimiyorsa öyle de Maoizmin, o günkü tarihsel koşullarda formüle edildiği şekilde „Mao Zedung Düşüncesi“nin eklenmesi, „Leninizmin eskidiği“ anlayışını getirmez. Maoizm, Marksizm Leninizm biliminin yeni bir nitel aşamasıdır. Bunu, „çağ değişikliğiyle“ özdeşleştirip reddetmek doğru değildi.

1.Konferansta teorik karışıklık ve ideolojik kaos kendisini dünya çapında „baş çelişki ve baş düşman tespiti yapılmaz“ anlayışında da göstermektedir. Bu konuda 1.Konferans şunları belirtiyor:

„Lin Biao tarafından emperyalizmin toptan çöküş teorisine bağlı olarak geliştirdiği bir başka tez de, ‚dünya çapında baş çelişme, emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen uluslar arasındadır‘ tezi idi. Partimiz, temel belgelerinde dünya çapında baş çelişmeyi ‚emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişme‘ şeklinde tespit etti. Lin Biao'nun anlayışına göre ‚Asya, Afrika, Latin Amerika'nın geniş alanları dünyanın kırları, geniş metropoller

ise dünyanın şehirleri idi'. ‚Emperyalist ülkelerde devrim, Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinde devrim olmadan imkansız'dı. Lin Biao dünya çapında baş düşman tespitini, devrimin önce nerede olacağını tespit etmek için yani, devrimler arasında mekanik bir öncelik sonralık ilişkisi kuruyordu. Partimiz belgelerinde Lin Biao'nun dünya çapında baş çelişme tespitini kullandı, ama bu tespite temel olan düşünceyi savunmadı. Ancak daha sonraki gelişme içinde Lin Biao'nun ‚dünyanın kırları/dünyanın şehirleri' ‚dünya çapında halk savaşı' gibi tezleri de Partimiz tarafından savunuldu. Bu kavranmadan kendiliğindenci bir biçimde oldu."(12)

Dünya çapında baş çelişki ve baş düşman konusunda Partimizin ortaya koyduğu tespitler doğru olmakla birlikte, burada ne bir kendiliğindencilik ne de bir kavrayışsızlık söz konusudur. Bu tespitleri Lin Biao'ya bağlamak ise apayrı bir açmaz ve yanlış bir tutumdur. Dünya çapında baş çelişki ve baş düşman tespiti Mao tarafından da yapılmıştır. Biz bir anlayışı eleştirirken, bu anlayışın kimden çıktığı değil doğru olup olmadığı bilimsel gerçekliğinden hareket ederiz.

Mevcut dünya gerçekliğini değerlendirdiğimizde çok somut bir şekilde karşımıza şunlar çıkmaktadır: „Latin Amerika, Asya ve Afrika ülkelerinin devrimin fırtına merkezleri olduğu" ortadadır. Çünkü bu sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki halklar ve uluslar emperyalizm tarafından daha çok ezilip sömürülmektedir.Baskı ve sömürünün olduğu yerde direniş ve mücadelenin daha fazla olacağı açıktır.Bu emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişkinin derinliğinin de göstergesidir. Sömürge, yarı-sömürge ülkelerin emperyalizmin zayıf halkaları olduğu dünya devrim tarihinde onlarca kez kanıtlandı. 1.Konferansımızın bu konudaki hatalı yaklaşımları ve Partimize soldan yapılan haksız eleştiriler sonraki Konferanslarımızda düzeltildi.

Sözün özü; Konferans bu konuda zorlama bir şekilde düşünceler üretmiştir. Toptancı bir mantıkla baş çelişki ve baş düşman tespiti yapılamaz deyip mevcut dünya gerçekliğine gözlerini kapayarak sol-Troçkist bir tespit yapmıştır.

Marksizm Leninizm Maoizm bir bilimdir. Bilim ise Engels'in dediği gibi „çıplaklığı sever". Bu ne demektir? Başkan Mao'nun belirttiği üzere bilim „dürüst ve sağlam bilgi demektir; bilimde yalana-dolana yer yoktur. Öyleyse dürüst olalım"(13)

1. Konferans „baş çelişki, baş düşman" tespitini reddetmekle yanlış bir düşünceyi savunmakla yetinmemiş, bunun ideolojik kökenini Mao Zedung Düşüncesi'yle ilişkilendirerek dürüst davranmamıştır. Bu düşünce, sahiplerini daha sonraki süreçte Mao Zedung'u Marksizm'in 5 klasiği olmaktan çıkartmaya kadar götürdü. Mao Zedung Düşüncesinin savunulmaması ilk başta ideolojik savrulmayı, sonrası süreçte ise düşünce sahiplerinin sistemleşmiş anti-Maoist düşünce ve çizgiye evrilmesine neden oldu. Bu ideolojik savrulma aynı zamanda Partide de uzun yıllar Mao Zedung Düşüncesi ve bunun en bilimsel formülasyonu olan Maozm'i savunmamayı beraberinde getirdi.

Oysa bilimsel olan ideolojik tutum Başkan Mao'ya ve Maoizm'e yapılan saldırıları göğüslemek ve Maoizm'i daha da öne çıkartmaktı. 1.Konferans akıma karşı göğüs germe yerine ondan ideolojik olarak beslenmiş, Maoizm'i kavramak ve öne çıkartmak yerine hem ideolojik aşındırma yaratmış hem de bu bağlamda uluslararası düzlemde ideolojik ve siyasi görevlerini yerine getirmede; yetersiz, cesaretsiz ve çekingen davranarak özellikle de ülkede Maoizm'e yönelik saldırı furyasına prim vermiştir. Dolayısıyla Yoldaş Kaypakkaya döneminin gerisine düşerek MLM ideolojiden sapmıştır.

1.Konferansta yapılan yarı-feodal sistemle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir" tespiti hatalı bir tespitti. Bu hatalı tespit aynı zamanda Partimizin Yoldaş Kaypakkaya tarafından teorileştirilen programatik ve yakın stratejik hedefler noktasındaki temel görüşleriyle çelişmekteydi. Bilindiği gibi yarı-feodal sistem formülasyonu içerisinde feodal üretim ilişkileriyle kapitalist üretim ilişkilerinin içice geçmişliği ifade edilmektedir. Bugüne kadar bu kavramın altı doldurulduğunda feodal üretim ilişkilerinin hakimiyeti olarak belirtilse de, ancak yine de bu formülasyon devrimin sadece feodalizmi değil kapitalizmi de hedeflediği anlamına gelmektedir. Demokratik Halk Devrimi süreci boyunca feodalizmi, emperyalizmi, komprador bürokrat kapitalizmi ve bunların temsilcisi sınıfları hedeflese de, bu devrimin bir bütün olarak kapitalizmi hedeflediği anlamına gelmez. Toprak devriminin gündemde olduğu bir aşamada baş çelişki feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Bu çelişkinin özünü büyük toprak ağalarıyla köylülük arasındaki toprak sorunu oluşturmaktadır. Baş çelişki gerek ekonomik gerekse sınıfsal düzlemde net ve berrak olmak zorundadır.

Bu tespit aynı zamanda komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarıyla halk arasındaki çelişki diye bir çağrışım yapması bakımından da yanlıştır. Bu gibi tespitler ülkeyi kapitalist gören küçük burjuva hareketlerin „yerli gericilikle halk arasındaki çelişki baş çelişkidir" tespitine de denk düşmektedir. Bu anlayış sahiplerinin demokratik devrim kavrayışının özünü toprak devrimi değil, mevcut siyasal sistemin yani üst yapının demokratikleştirilmesi oluşturmaktadır. 1.Konferansımızın baş çelişki noktasindaki bu yanlış tespiti Konferanstan bir yıl sonra Parti içerisinde tartışılarak mahkum edildi. Yoldaş Kaypakkaya'nın doğru olarak belirlediği „feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir" tesbiti Partinin resmi görüşü olarak benimsendi.

1.Konferans Yoldaş Kaypakkaya'nın Milli Mesele üzerine ortaya koyduğu teorik-politik görüşleri onaylmasına rağmen, Partinin önüne bu teorik-politik düşünceleri somutla birleştirecek pratik-politik görevler koymamakla eksik ve hatalı davrandı. O günkü koşullarda Kürt Ulusal Hareketinin vardığı boyutu yeterince bilince çıkaramadı. 50 yıllık sosyal şoven abluka Yoldaş Kaypakkaya tarafından parçalanmasına karşın, Yoldaş Kaypakkaya sonrası dönemlerde bunun gerekleri yerine getirilemedi. Kürt Ulusal Hareketi günden güne ivme kazanmasına karşın „ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişki"nin varlığından sözedilemedi.

Bu çelişkinin başlıca çelişkiler içinde görülmemesi önemli bir eksiklikti. Çelişkinin niteliği ve önemi kavranamadığından Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı yeterince duyarlılık gösterilemedi. Sorunu çok yönlü irdeleme, kavrama ve bu kavrayıştan hareketle somut taktik politikalar üretme yerine ulusal harekete tepeden bakıldı ve zaman zaman sekter tutumlara girildi. Yoldaş Kaypakkaya'nın gerek ulusal sorunun özü noktasında gerekse de milli baskının amacı ve esas olarak uygulandığı sınıf noktasındaki bilimsel yaklaşımı yeterince bilince çıkarılmadı. Bu konudaki kavrayış zayıflığı, bir bütün olarak Kürt ulusuna uygulanan ulusal baskının ve Türk egemen sınıflarının inkarcı, katliamcı politikalarının halk kitleleri nezdinde yeterince teşhir bile edilememesine yol açtı.. Devrimci hareket üzerindeki sosyal şoven düşüncelerle amansız bir şekilde ideolojik mücadele görevimiz yeterince yerine getirilemedi. Kürt proletaryası, yoksul köylülüğü ve emekçi halkin proletaryanın kızıl bayrağı altında toplanması için özgün politikalar geliştirilemediğinden Kürt halk kitlelerinin Kürt ulusal burjuvazisi bayrağı altında toplanmasına katkıda bulunuldu. En azından Kürtçe bir yayın organıyla Kürt halk kitlelerinin sınıfsal çıkarları Kürt halk kitlelerine ulaşıp onların sınıfsal çıkarları doğrultusunda örgütleyip Kürt ulusal burjuvazisinin kuyruğuna takılmaları asgariye çekilebilirdi. Bu görevler yerine getirilmediği gibi Kürt ulusal burjuvazisi önderliğinde gelişen Kürt ulusal hareketine doğru yaklaşılmayıp onun devrimci demokratik muhtevasının desteklenmesi bilinci Partide derinleştirilemedi. Bütün bu siyasi görevler yerine getirilemediğinden sosyal şovenizmin çeşitli biçimlerde saflarımıza yansımaması olanaksızdı. Parti kadrolarımızın önemli bir bölümü Kürt ulusal sorununa Kaypakkayacı bilinç ve kavrayışla yaklaşmadığı gibi bu sorunun önemini küçümsedi. Kimi kadrolar Kürtçe konuşulmasını yadırgayacak kadar sosyal şoven tutumlara düştüler. Kürt ulusundan komünistler bile anadilleriyle konuşmada çekingenlik gösterdiler. Anadiliyle konuşmak isteyen komünistler hakir karşılandı Bütün bunlar açıkça göstermektedir ki sosyal şovenizmin etkisinden Partimiz kendisini bir bütün olarak kurtaramadı.

Sonuç olarak

Yoldaş Kaypakkaya'nın ulusal soruna ilişkin ortaya koyduğu teori doğru ve bilimseldir. Ancak onun devamcıları olarak bu doğru teori ışığında pratikte somut politikalar geliştirip bu teorinin gereğini yerine getiremediğimiz gibi güncel taktik politikalara ilişkin de üstümüze düşeni yerine getiremedik. Çok açıktır ki bu konuda da Yoldaş Kaypakkaya'nın gerisine düştük. Devrimci teori pratikle birleştirilmeyince amaçsız kalır; bizler bu tür söylemlerle birer lafazan olmaktan öteye geçemeyiz. Lenin yoldaş somut duruma uygun politikalara doğru vurguları yapmaktadır. „Bir Marksist gerçek yaşamı, gerçeğin olgularını anlayıp kavrayarak ve bütün kuramlar gibi, olsa olsa ancak ana çizgileri belirleyen, yaşamı bütün karşıtlıkları içinde kapsamaya olsa olsa yaklaşabilen dünün kuramlarına sarılıp kalmamalıdır.Dostum, kuram kurşunidir, oysa yaşamın ölümsüz ağacı yeşildir.' (Goethe, Faust)".(14)

Konferansın Halkın Birleşik Cephesi (HBC) üzerine İbrahim yoldaşın söylediklerini „düzeltmeye“ kalkışması, yanlış ve hatalı bir tutumdu. „Kızıl Siyasi İktidarlar kurulmadan da cephe kurulur veya kurulabilir“ tespitine gitmek, bizimki gibi ülkelerde devrimin nasıl gerçekleşeceğini; Parti ve ordunun nasıl ve hangi aşamada gerçek nicelik ve nitelik gücüne ulaşacağını, buradan da HBC'ye hangi sınıf ve Partinin önderlik edeceğinin gerçek siyasi özünü anlamamak ve bilmemekle aynıdır. Aynı şekilde HBC'nin ne olduğunu kavramamaktır.

Yoldaş Kaypakkaya bu konuda şöyle diyor: „Proletarya önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için, birinci olarak devrimin dostlarını düşmanlarını doğru tespit etmeliyiz, ikinci olarak, devrimin dostlarını birleştirmek için daha bugünden mücadeleye girmeliyiz. Üçüncü olarak, bu mücadele belli bir noktaya varmadan, belli bir mücadele süreci geçirmeden, cephenin gerçek bir olgu halini alamayacağını bilmeliyiz.“... Devamında Yoldaş Kaypakkaya şunları ekliyor: „Halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için daha şimdiden mücadele edelim, ama bilelim ki, cepheyi gerçekleştirmek için yürüteceğimiz mücadele bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidarın doğması noktasına ulaşmadan, bütün halkın: birleşik cephesi gerçekleşmeyecektir...

„Bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar doğmadan, niçin milli burjuvaziyle ittifak mümkün olamaz? Çünkü daha önce milli burjuvazi proletaryanın önderliğini kabul etmeyecektir, kendi uzlaşıcı-teslimiyetçi, halk kitlelerini asla devrime ve kurtuluşa götürmeyecek olan reformist çizgisini inatla, ısrarla sürdürecektir. Proletarya, burjuvazi ile ittifak istemediği için değil, burjuvazi böyle bir ittifaka yanaşmayacağı için İttifak mümkün olmayacaktır. Bu apaçık bir şey değil midir? Ülkemizin bugünkü gerçeklerine de uygun değil midir? Milli burjuvazinin temsilcileri, en sağından en soluna kadar, seçim veya askeri darbe yoluyla iktidarı ele geçirmek, bugünkü düzenin göze batan yanlarını biraz törpülemek, işçiler ve köylüler üzerinde kendi diktatörlüklerini kurmak için çalışmıyorlar mı? Çoğu şu an faşizme kuyruk sallamıyorlar mı? Bunlarla bugünkü şartlarda, proletarya önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü hedefine yönelen bir halk cephesi kurmak mümkün müdür? Düne kadar mümkün olmuş mudur?“(15)

Bu tespitler dün olduğu gibi bugün de aynı doğruluğu korumaktadır. Şöyle etrafımıza baktığımızda ve milli burjuva olarak tespit ettiğimiz sınıflar ve onların siyasi partilerinin komünist ve devrimci parti ve örgütlere mesafeli durup komünist ve devrimcilere küfür ve hakaret yağdırdıklarını görmemek mümkün mü? Komünist Partisinin ve önderliğindeki Halk Ordusunun sübjektif bakımdan milli burjuvaziyi etkileyecek güce ulaşmadığı ve büyük bir politik güç haline gelmediği, devrim ve karşı-devrim güçlerini etkileyecek güce ulaşmadığı süreçlerde milli burjuvazinin proletarya önderliğinde Halkın Birleşik Cephesinde yer alacağını sanmak ham bir hayaldir. Bu gerçeklikten ötürüdür ki, Halkın Birleşik Cephesini Kızıl Siyasi İktidarlar kurulmadan gerçekleştirmek mümkün değildir. Marksist Leninist Maoistler sınıflar ve sınıfsal ilişkileri, onların o koşullardaki siyasi

duruşlarını dikkatle çözümlemekten asla vazgeçmemelidir. Lenin „Bir Marksist belirli bir durumu değerlendirirken, olurluluklardan değil, gerçeklerden hareket etmelidir.“(16) der.

Yoldaş Kaypakkaya bu Marksist bilinç ve öğreti ışığında hareket ederek Halkın Birleşik Cephesi üzerine tespitler yapmıştır. „Mümkün değildir“ dediği tamamen bu somut siyasal gerçeklikten ötürüdür. Tartışmanın merkezinde bu anlayış yatmaktadır. Yoksa sorunu mutlaklaştırma temelinde tartışmıyor. Olabilirlik üzerine politika belirlemiyor. Lenin yoldaşın yaptığı gibi somut durumdan hareket ederek teori oluşturuyor.

Bundandır ki konferansın böyle bir tartışmayı başlatması yanlıştır, hatalıdır. Yoldaş Kaypakkaya'nın koyduğu biçimde HBC anlayışı doğrudur. Konferansın ortaya koyduğu şekliyle politik bir belirlemeye gitmek kendi içinde ideolojik/ teorik bir karışıklığın ifadesidir

1. Konferansta „Gerilla Savaşına Hazırlık Devresi“ diye bir tespite gidilmesi yanlış bir taktik yönelimdi ve içinde oportünizmi barındırıyordu. Konferans devrimin objektif şartlarını belirlemekte de hatalı ve çelişkili bir tespit yaptı. Bir yandan „bugün ülkemizin bir çok bölgesinde gerilla mücadelesinin başlatılmasının objektif şartları vardır. Yapılması gerekli olan partili yoldaşları belli bir kitle temeli olan, kendi kendine yeterli beslenme kaynaklarına sahip, coğrafi bakımdan askeri harekata uygun kırlık bölgelere göndermektir. Bu bölgelerde bu yoldaşların önderliğinde gerilla birimleri oluşturmak, kadroları silahlandırmak ve gerilla mücadelesini başlatabilecek yeterlikte insan gücümüz, kadromuz vardır. Bazı bölgelerde gerilla mücadelesini başlatabilecek tabanımız da vardır“(17) yönelimini doğru tespit ederken diğer yandan objektif koşullardan olan kitle temeli için bir başka yerde „Kitleler içinde örgütlenecek ajitasyon ve propaganda ile silahlı mücadele için bir kitle temeli yaratılması gerekir“, yönünde tespite giderek kitle temelini sübjektif olgu içerisinde göstermekle tutarsızlığa düştü.

Burada bu yanlış tespitin ayrıntılı olarak tartışmasını yapmayacağız. Ancak şunu belirtip geçeceğiz. Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi veya Devresi diye başlı başına bir tespit yapmak doğru değil. Bu, kafa karıştırmaktan başka bir işe yaramaz. Objektif şartlar gerilla savaşını başlatmak için elverişlidir tespiti yapılıyorsa, asıl görev şudur: Partiyi ve onun önderliğinde kurulacak gerilla birliklerini gerilla savaşına uygun hale getirdikten sonra gerilla savaşını başlatmaktır. Yani aslolan Partiyi, kadrolarıyla, üyeleriyle ve savaşçılarıyla gerilla savaşına uygun bir şekilde şekillendirip yapılacak teknik hazırlıklarla birlikte belirlenen köylük bölgelere konuşlandırdıktan sonra gerilla savaşını başlatmaktır.

1. Konferansımız ve 1. Merkez Komitemiz Köylü Gerilla Savaşını kavrayamadığı için savaşı başlatmak için herhangi bir çaba içerisinde olmadı. Sorunun özü kavranmadığından doğal olarak bu soruna ilişkin doğru taktik politikalar yürütülemedi.

l. Merkez Komitemiz bu kavrayışsızlıktan kaynaklı gerilla savaşını başlatmadığı gibi kendi mantığı içerisinde tutarlı davranıp hazırlık da yapmadı. Bu

konuda da bir yandan sol bir yandan sağ tespit ve pratik bir çizgiyle Partiyi kaosa sürükledi.Silahlı mücadelenin o günkü özgün biçimi olan Köylü Gerilla Savaşının bizimki gibi ülkelerde stratejik olduğunu kavrayamadı, onu taktik derekesine indirgedi.

Ortada teorik netlik yok, önüne koyduğun asıl görevi ve ikincil görevlerin önemini ve birbiriyle diyalektik ilişkisini kurmak yerine her tarafa yumruk sallamanın hakim olduğu bir konferansı doğal olarak gerilla savaşının içeriği ve kapsamını da kavrayamazdı. Bu konuda 1.yenilginin kadrolarda bıraktığı önemli bir çekingenlik vardı. Kendiliğindenciliğe teslim olmuş ve savaşma cesareti kırılmış bir önderlik savaşı başlatmanın değil, başlatmamanın teorisini yapar. 1.Merkez Komitemiz de bunu yaptı. O dönemki merkezi görev Partimizin kuruluş belgelerinde de belirlenen köylük alanlara yerleşmek, kadroları yerleştirmek ve kısa bir propaganda ve ajitasyondan sonra gerilla savaşını başlatmaktı.

1. Konferansımız bölgesel dönemdeki şehir eylemliklerinin Partide yarattığı yanlış, sol çizgiye dikkat çekmemiş, tam tersine köylük bölgelerde yoğunlaşmak yerine bu çizgiyi devam ettirerek Partiyi merkezi görevinden alıkoymuş ve uzaklaştırmış. Şehirlerdeki tek tek silahlı eylemler Partinin silahlı mücadele anlayışı olarak algılanmış ve kadrolar böyle şekillendirilmiştir. Açık ki bu, genel stratejik çizgiden sapmaydı. Bir tek gerilla biriminin dahi örgütlenmediği koşullarda şehirlerde silahlı eylemlere yönelerek veya silahlı eylemlerden hareketle „gerilla savaşı yürütüyoruz, silahlı mücadele yürütüyoruz“ demek Partinin örgüt ve mücadele biçimleri anlayışını tersyüz etmektir.

1. Konferansta Partimizin örgüt ve mücadele biçimleri anlayışının yanlış yorumlanıp kavranması uzun yıllar Partide Köylü Gerilla Savaşı noktasında yaşanan teorik karışıklığın zeminini oluşturdu. Parti örgütsel olarak yenilmişti. KK hizbi Partiyi tasfiye etmek istiyordu. 1.Konferansımız ve 1.Merkez Komitemiz KK Hizbinin ideolojik siyasi örgütsel ve askeri çizgisini yeterince irdeleyip dersler çıkarmadığından onun çizgisinden köklü bir kopuşu sağlayamadı.

1. Konferansımız küçük burjuvazinin ruhunu okşayan şehirlerdeki tek tek silahlı eylemleri silahlı mücadele olarak değerlendirip durumu idare etmeye çalıştı. Bu silahlı eylemlerin küçük burjuva kitleleri üzerinde yaptığı etkilerin baskısıyla bu sol anlayışa karşı tavır alamadı.

Görüldüğü gibi 1.Konferans bir yandan şehirlerdeki bu sol eylem çizgisine dokunmazken öte yandan gerilla savaşını başlatıp başlatamama konusunda da düşmanın gücünü olduğundan fazla abarttı, Partinin ve kitlelerin gücünü ise küçümseyerek savaşı başlatmak noktasında sağ bir düşünce ve arkasından pratiğe yöneldi.

1. Konferans, parti içi İki Çizgi Mücadelesinde Hocacı bir çizgiye sahipti:

„Komünist partileri içinde bulundukları toplumdan soyutlanamazlar. Sınıflı toplumlarda varolan sınıf mücadeleleri, komünist partilerinin içine de yansır. Ülkemiz somutunda bu konuda durum şöyledir:

„Ülkemiz toplumunda, devrimin içinde bulunduğumuz aşamasında, Demokratik Halk Devriminin menfaati olan sınıf yalnızca proletarya değildir. Proletarya dışında yoksul ve orta köylülük, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kesiminin de devrimden menfaati vardır. Bugün ülkemizde proletaryanın asgari programı, bu sınıfların istek ve taleplerini de ele almaktadır. Bu yüzden bu sınıfların temsilcileri, proletarya partisinin asgari programını menfaatleri gereği savunarak, azami programı ise savunur görünerek partiye sızabilir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları ise, partiyi içten yıkmak için partiye ajan sokmaya çalışırlar. Bu sınıfların ajanları da, partinin programını savunur görünme temelinde partiye sızar.

„Parti içine sızan proletaryaya yabancı unsurlar, sınıf mücadelesinin her döneminde sınıf niteliklerine uygun tavır takınırlar. Sınıf mücadelesi bu şekilde parti içinde kendini gösterir. Partide küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin temsilcilerinin, bu sınıfların menfaatlerini ve düşüncelerini savunanların ille de bu sınıflardan gelmesini beklemek yanlıştır. Parti içinde yanlış düşünceleri savunanların, subjektif isteği burjuvaziye hizmet etmek olmayabilir. Ama buna rağmen, Parti içinde burjuva düşüncesini (bilinçli-bilinçsiz)savunanlar, bu düşünceleri savundukları sürece, objektif olarak burjuvaziye (küçük burjuvaziye-milli burjuvaziye ve hatta komprador burjuvazi ve toprak ağalarına) hizmet ederler. Parti içinde komünistler, burjuvazinin düşüncesine karşı uzlaşmaz olmak zorundadırlar. Komünistlerin görevi bu düşünceleri ve bu düşüncelerin taşıyıcılarını partiden tasfiye etmektir.

„Parti içinde İki Çizgi Mücadelesinin iki sınıfın mücadelesi olduğu kavranmadığı durumda parti ağır zararlar görür. Uzlaşılan burjuva görüşler, çizgi haline gelip parti yönetimini ele geçirebilir. Komünistler hep bunun bilincinde olmalı, uyanıklığı bir an bile elden bırakmamalıdırlar. Parti içinde burjuva düşüncesine aman vermemelidirler. Ancak parti içinde iki çizginin mücadelesinde mücadele metotları da doğru seçilmelidir. Özellikle burjuva düşüncelerinin parti içindeki taşıyıcılarına karşı davranışlar çok önemlidir. Hata yapanlara yaklaşımda amacımız „hastayı tedavi etmek," hata yapanların hatalarını düzeltmelerine yardımcı olmak, onları kazanmak olmalıdır. Hata yapanların, hatalarının belli noktalarda mı olduğuna yoksa sistemleşmiş bir çizgi haline gelmiş mi olduğuna da dikkat edilmelidir.

„Komünistlerin görevi, anti-Marksist-Leninist görüşlere karşı mücadeleyi hem parti içinde hem de parti dışında sürdürülmektir. Bu mücadelede Marksizm-Leninizm'le oportünizm arasında çelişmenin ideolojik alanda uzlaşmaz olması; oportünist görüşlerin tek tek taşıyıcılarıyla, Marksist-Leninistler arasındaki çelişmenin pratik alanda da uzlaşmaz olduğu anlamına gelmez. Bunu da unutmamalıyız. İşte çeşitli oportünist gruplarla eylem birlikleri bu sebepten mümkün olmaktadır" (18)

Öncelikli olarak İki Çizgi Mücadelesinin ne anlama geldiğini bilmek durumundayız. Herşey gibi Komünist Partisi de çelişkisiz bir varlık değildir.

Komünist Partisi sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesinin ihtiyacının ürünü olduğuna göre sınıflar üstü de değildir. Toplumdaki sınıf mücadelesi Parti içerisine İki Çizgi Mücadelesi olarak yansır.

Başkan Mao „Bazıları insanların bir kez Komünist Partisine girdiler mi farklılıkları ya da yanlış kavrayışları olmayan azizler haline geleceklerini, Partinin hiçbir analize tabi olmayacağını yani yekpare ve tek kalıptan çıkma olacaklarını düşünmüşe benziyorlar“ der. İki Çizgi Mücadelesinin kaçınılmazlığı onun toplumdaki maddi temellerinin varlığıyla ilişkilidir. Yoksa birilerinin varetmesi veya meşru görmesinin sonucu değil. Bu durum kavranmazsa Parti içerisinde komünistler silahsızlandırılır, burjuva çizginin gelişip egemen olmasına hizmet edilir. Bir Komünist Partisinde burjuva çizginin ipleri ele geçirmesine „izin vermek“ten bahsedilecekse, tam da bu İki Çizgi Mücadelesi'nin toplumsal sebeplerin bir sonucu olarak çeşitli seviyelerde sürekli devam ettiği gerçeğinin reddi ve bilimsel uyanıklığın tahrip edilmesini birlikte getirir. „Sınıflı toplumlarda herkes belirli bir sınıfın üyesi olarak yaşar ve her düşünce biçimi istisnasız bir sınıfın damgasını taşır. Komünist Partisindeki farklı düşünceler de istisnasız bir sınıfın damgasını taşır.“ Komünist Partilerinde ideolojik denilen mücadele, fikir ayrılığı, fikirlerin çatışması tamamen toplumdaki nesnel çelişmelerin bir yansımasıdır. İki Çizgi Mücadelesini sadece farklı farklı sistemleşmiş programatik görüşlerin çatışması olarak algılamak, Parti içerisindeki burjuva düşüncelere karşı Marksist Leninist Maoistleri silahsız ve savunmasız bırakmaktır. Parti içinde durmadan çeşitli fikirler arasında karşıtlık ve çatışma olur. Bunlar Parti içindeki sınıf çelişkilerini, toplumdaki yeni ve eski şeyler arasındaki çelişkileri yansıtır. Partide çelişki ya da sürdürülecek ideolojik savaşım yoksa Partinin yaşamı sona erer.

Komünist Partisinde bir politik-taktik konudan tutalım da en ilkesel noktalara kadar her biri bir sınıfın görüşünü yansıtan farklılıklar İki Çizginin kendisidir. Bu çizginin farklı boyutlar almayacağı anlamına gelmez.Yanlışlar düzeltilmediği zaman ve o yanlış düşünceler zamanla daha da sistemleşerek sağ ve sol sapma şeklinde kendisini gösterebilirken, daha da boyutlanarak revizyonizme kadar da gidebilir. Daha açık ve özlü bir deyişle ifade edecek olursak, iki çizgi demek doğru ile yanlışın mücadelesi demektir. Bunların bir arada olması ve birbiriyle mücadele halinde olmasıdır. Burada birlik geçici ve izafi iken, mücadele mutlaktır.

Bir kere konferans yukarıya aktardığımız şekliyle farklı görüşleri çizgi olarak değil görüş ayrılıklarının kendi içinde dahi Marksizm'den sapma olarak değerlendirmiyor. Sadece sistemleşmiş, belli temel ilkeler ve programda farklılaşmış çizgileri çizgi olarak görmektedir. Bunlara karşı mücadele yöntemi olarak örgütsel tedbir ve tasfiyeyi görürken diğer tüm çizgi mücadelelerinde Partiyi burjuva çizgilere karşı silahsızlandırmaktadır. 1.Konferansımız İki Çizgi Mücadelesi konusunda Hocacı kamptadır.

Başkan Mao şöyle der:

„Marksist felsefe, zıtların birliği yasasının, evrenin temel yasası olduğunu savunur. Bu yasa, ister doğada, ister insan toplumunda, isterse de insanın düşüncesinde olsun evrensel olarak geçerlidir. Bir çelişmenin karşıtları arasında aynı anda hem birlik, hem de mücadele vardır, şeyleri hareket etmeye ve değişmeye zorlayan da budur. Çelişmeler her yerde vardır, ama farklı şeylerin farklı niteliğine uygun olarak bunların niteliği de değişir. Belli bir şeyde zıtların birliği şartlı, geçici ve geçişli, dolayısıyla da görelidir: Buna karşılık zıtların mücadelesi mutlaktır. Lenin bu yasayı çok berrak bir şekilde açıkladı. Ülkemizde her gün daha çok insan bunu anlamaya başlamıştır. Ne var ki, pek çok insan açısından bu yasayı kabul etmek başka bir şeydir, sorunları ele alır ve incelerken bunu uygulamak ise_bambaşka bir şey.“(19)

Gerek 1.Konferansta gerekse aradan 20 yıl geçmesine karşın bunlarin teorik olarak bol bol lafı edilmesine karşın pratik olarak ya liberal ya da sekter bir tavır sergilenmiştir.

Bir Marksist-Leninist-Maoist parti ideolojik olarak niteliği yakalayamamışsa o parti sağa sola savrulmaktanmaktan kurtulamaz. Biz komünistler revizyonizmin ve oportünizmin ideolojik kaynaklarını bilimsel bir şekilde ortaya koyamaz ve bu konularda net ve doğru görüşlere sahip olamazsak bu kaçınılmaz olarak bizi oportünizme ve oradan da bunun gelişmiş-sistemleşmiş hali olan revizyonizme kadar götürür. O nedenle komünistler ideolojik mücadelede amansız olmak zorundadır. Ve bunu da devrimci teorinin ışığında yapmalıdır. Stalin yoldaş Bolşevik parti tarihi adlı eserinde Lenin yoldaşın devrimci teori üzerine sözlerini şöyle aktarıyor: „ ... işçi sınıfının kendiliğinden hareketini abartmak, bilincin rolünü, sosyalist bilincin ve sosyalist teorinin rolünü küçültmek demektir: Birincisi, ışığa atılan, bilinçliliğe atılan işçilerle alay etmek; ikincisi, Parti içinde teoriyi gözden düşürerek şimdiki durumu kavramak ve geleceği görmek için Partinin kullandığı silahı, teori silahını değerden düşürmek; üçüncüsü, tümden ve kesin olarak oportünizm bataklığına yuvarlanmak demektir.“

Lenin şöyle diyordu: Devrimci bir teori olmadıkça devrimci bir eylem de olmaz... öncü savaşçı rolünü ancak öncü bir teoriyle yönetilen bir parti oynayabilir.“ Yine Stalin yoldaş aynı eserinde Lenin yoldaşın ekonomistlerle sosyalist ideolojinin nasıl ve nereden doğduğuna ilişkin polemikleri şöyle aktarmaktadır: „İşçi sınıfi hareketinin kendiliğindenliğini, her ne türlü olursa olsun abartmak, bilinçli devrimci rolünü, sosyal demokrasinin rolünü her ne türlü olursa olsun küçümsemek, küçümsemeyi istesinler ya da istemesinler, işçiler arasında burjuva ideolojinin güçlenmesine yol açar. Yalnızca biri: Ya burjuva ideolojisi ya da sosyalist ideoloji. Bunun ortası yoktur. Bundan dolayı sosyalist ideolojiyi her ne biçimde olursa olsun küçümseme, bu ideolojiden her ne biçimde olursa olsun uzaklaşma, burjuva ideolojisinin kuvvetlenmesi demektir. „ (20)

Doğa ve toplumsal olayları değerlendirirken ortaya çıkan düşüncelerin iki farklı ideolojiye denk düştüğü bilimselliğini kavramanın ve doğru sonuçlara gitmenin biricik yolu Marksizm Leninizm Maoizmi rehber almaktır. Bu, devrimci teoriyi, MLM'in evrensel ilkelerini bilimsel bir şekilde kavramak ve bunu, ülkenin nesnel gerçekliğiyle birleştirmek demektir..

İki çizgi ve İki Çizgi Mücadelesi noktasında teorimiz ve siyasetimiz net ve berrak olmazsa sağa sola savrulmamız kaçınılmaz olur. 1.Konferans bu konuda bir kafa karışıklığı içerisinde olduğundan, yanlış düşünce ve pratiklerin gelişmesi ve hatta teorileştirilmesine de hizmet etti. „KK"hizbinin ilk dönemlerinde MLM kadroların liberal tutumları haklı olarak eleştirilirken, örgütsel ayrılığın öngünlerinde ve örgütsel kopuş sonrası „KK"ya karşı Partimizi temsil eden kadroların sekler tutumları görülemedi ve eleştirilmedi. 1.Konferansımız bu hatalı tarzları ya görmek istememiştir ya da görmesine karşın kendi küçük burjuva grup kaygılarından dolayı es geçmiştir. Bu, neresinden bakılırsa bakılsın oportünizmdir. Başkalarının olumsuzluğunu görüp, kendi olumsuzluğunu görmemek, yeni olumsuzluklara davetiye çıkartmaktan başka bir şey değildir.

1.Konferansta Parti Tüzüğünde de bazı hatalı görüşlere yer verildi:

Parti Tüzüğünde „TKP(ML), kapitalist toplum ile komünist toplum arasında bir ara aşama olarak oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsayan sosyalist toplumda sınıfların ve sınıf mücadelelerinin varlığını kabul eder" (21) şeklinde yer alan ifade eksiktir. Tüzükte bunlara ek olarak antagonist çelişkilerin varlığı da belirtilmeliydi.

Parti üyelerinin hakları bölümünde Parti üyesinin görüşlerini ifade hakkı sadece „bağlı olduğu" organla sınırlandırılmıştır. Bu Maoist bir Parti anlayışı değildir. Parti üyesi çalıştığı tüm parti organlarında, katıldığı tüm parti toplantılarında, partinin siyasetini ilgilendiren tüm konularda düşüncelerini belirtmek, önerilerde ve eleştirilerde bulanmak, Partinin siyasetinin tayinine aktif olarak katılmak durumundadır ve bu Maoist bir Partide tüzükle garanti altına alınması gereken bir haktır. Ayrıca bu şekilde Partide canlı bir ideolojik tartışma ortamı yaratılarak kişinin çalıştığı tüm organlarda ve katıldığı tüm toplantılarda canlı bir şekilde karar almasına ve kendi doğru düşüncelerini geliştirmesi, yanlış düşüncelerini atmasına hizmet eder.

III. BÖLÜM
1. MERKEZ KOMİTESİ VE 1978-81 ARASI SÜRECİN DEĞERLENDİRMESİ

Partinin 1978 l. Konferansında ortaya koyduğu çizginin esas olarak doğru olduğunu geçen bölümde belirttik. Konferans, Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu programatik görüşleri esas olarak onayladı. Türkiye-Kuzey Kürdistan toplumunun yarı-sömürge ve yarı-feodal olduğunu belirlemesini onayladı. Yeni Demokratik Halk Devrimine yol açan temel çelişkilerden hiçbirinin henüz çözülmediğini, bugünkü aşamada ise devriminin yeni tipte burjuva demokratik devrim aşamasında olduğunu doğru bir şekilde ortaya koydu. Bu devrim için özel bir program ortaya koymadı ama Yoldaş Kaypakkaya'nın bu konuda ortaya koyduğu görüşleri temel alarak genel programatik görüşleri olduğunu ilan etti. Konferans, doğru bir şekilde devrimci durumun yüksek olduğunu, devrim lehine gelişmeler olduğunu ve buna paralel olarak genel görevin saldırıya geçmek; bunun için de Köylü Gerilla Savaşını başlatmak için hazırlık yapılması görevini tespit etti. Devrimin eşitsiz ve dengesiz bir şekilde geliştiği noktasında Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu teorik düşünceleri de onayladı.

Tüm bu belirlemelere karşın devamındaki pratik farklı gelişti. Bunun ideolojik siyasi nedenlerine yeri geldikçe değineceğiz.

Tekrar tekrar vurguladığımız gibi: Eğer Partiye yol gösteren önderlik siyaseti hatalı ise o zaman Parti pratikte sorunları doğru olarak çözemez. Bunun sonucu olarak da parti faaliyeti ya istenilen sonuçlara varılamaz ya da başarısızlığa uğranılır. Bu her parti için genel olarak böyledir. Bazen bazı parçaların veya bölgelerin olumlu çalışma yürütmesi bu genel kaideyi bozmaz. Çünkü Partinin siyasi, örgütsel, askeri hatta yön veren siyaset yanlış olduğu zaman ve hatalı çizgiler zamanla düzeltilmediği zaman, orada hem başarısız sonuçlar hem de yenilgiler alınması kaçınılmaz olur. Bir bütün olarak her cephede yenilgiye yol açmasa da yanlış siyaset mutlaka kimi cephelerde ve pratiklerde kendisini gösterecektir. Tek ideoloji ama binbir politika ve taktik. Bir Komünist partisi siyasetini gerçek duruma uygun belirlemediği ve siyasette esnek davranmadığı sürece ideolojisini halk kitlelerine nüfuz ettirmesi mümkün değildir.

1. Konferans „Bugün ülkemizin bir çok bölgesinde gerilla mücadelesinin başlatılmasının objektif şartları vardır. Yapılması gerekli olan partili yoldaşları belli bir kitle temeli olan, kendine yeterli beslenme kaynaklarına sahip, coğrafi bakımdan askeri harekata uygun kırlık bölgelere göndermektir. Bu bölgelerde bu yoldaşların önderliğinde gerilla birliği oluşturmak, kadroları silahlandırmak ve gerilla savaşını başlatmaktır... Bunun için elde gerilla mücadelesini başlatabilecek

yeterince insan gücümüz, kadromuz vardır. Bazı bölgelerde gerilla mücadelesini başlatabilecek kitle tabanımızda vardır „ (22) tespiti yapmaktadır. Buraya kadar yapılan tespit ve partinin önüne koyduğu görevler o günün koşullarında doğru ve bilimseldir. MK'nın önüne genel siyasal durumuna uygun bir belirleme ve görev konuluyor. MK'nın yapması gereken ilk parti konferansının önüne koyduğu bu görevi yerine getirmekti.

1. MK Konferansın önüne görev olarak koyduğu örgütsel taktik görevlere uygun örgütü konuşlandırmayı bir kenara bırakarak, ilk toplantısında Konferans kararlarını darbeci bir yöntemle değiştirmekle işe koyuldu:

„1. Konferans ‚Bugün ülkemizde gerilla mücadelesinin objektif koşulları vardır' dedikten sonra şunları belirtmektedir: ‚Eksik olan subjektif şartlardır. Bu şartlar sağlam bir parti örgütlenmesi ve buna bağlı olarak asgari bir silahlı örgütlenme (gerilla birimleri) yaratma ve teknik hazırlıklardır' şeklinde kısa bir hazırlığı ön görmekteydi. Ama her halükarda Parti I.Konferansımız çok kısa bir hazırlıktan sonra gerilla savaşının başlatabilir görüşünü savunmaktadır. Yukarıdaki alıntıda ise (ilk alıntıda) hemen başlatılması savunulmaktadır. Yine Parti 1. Konferansında kitle temelinin objektif olduğu görüşünün tersi görüşler yer almaktadır. ‚Kitleler içinde yürütülecek ajitasyon ve propaganda ile silahlı mücadele için bir kitle temeli yaratılması görevdir'. Alıntıda görüldüğü gibi kitle temeli sübjektif koşul olarak değerlendirilmektedir. Görüşümüze göre Parti 1. Konferansı'nda yer alan bu görüşler sübjektif „sol" anlayışları yansıtmaktadır. Bu o günkü somut durumun doğru tespit edilmediği, hazırlığın o günkü sınıf mücadelesinin hangi biçimiyle yapılacağını berrak ve doğru bir biçimde konmadığı bir tespittir. Bu dönemde doğru tespit, „taktik" olarak barışçıl mücadelenin ön planda olduğu olmalıydı." (23)

Bir kere her partilinin şunu çok iyi bilmesi gerekir ki, bir konferans veya kongrede işbaşına gelen bir MK, konferans veya kongrenin kararını değiştiremez, değiştirme yetkisinin olmadığı tüzük ilkesidir. Burada MK darbecilik yapmıştır. Konferansın kendisine verildiği yetki sınırlarını aşmış ve yetkiyi kötüye kullanmıştır. Eğer bir değişiklik yapılmak isteniyorsa bu durum parti iradesine sunularak yapılır ya da yeni bir konferans düzenlenip, yapılıncaya kadar o MK bu kararı yanlış da görse uygulamak zorundadır. Kongrenin yapıldığı bir partide ise o kongrenin kararını ancak parti kongresi değiştirebilir. Bizde şimdiye kadar hiç kongre yapılmadığı için bugüne kadar en üst organ (objektif olarak) olarak konferans bu yetkiye sahipti. Dolayısıyla konferansın kararını hiçbir alt komite bozamaz. Ona göre uygulamak zorundadır. l. MK tüzüğü ihlal etmekle suç işlemiştir. Bu işin örgütsel yanıdır.

MK'nın konferansa ilişkin yaptığı şu eleştiri doğrudur :"Kitleler içinde yürütülecek ajitasyon ve propaganda ile silahlı mücadele için bir kitle temeli yaratılmalıdır". Burada Konferans kitle temelini sübjektif bir olgu olarak göstermektedir. Dolayısıyla sağlam kitle temelinin ne anlama geldiğini kavrayamamakta hem de bir önceki doğru belirlemelerle (objektif koşullar içerisinde

gösteren) çelişkiye düşmektedir. Konferans teoride kendi politik tespitiyle çelişmekte ve tutarsızlığa düşmektedir. Bu görüşler Yoldaş Kaypakkaya'nın „kitle temeline" ilişkin yaptığı doğru tespitlerle çelişmektedir.Dolayısıyla Partinin „kitle temeli" için belirlediği doğru siyasetten sapmadır. Bu Konferansın teorik karışıklığının göstergesidir. Ancak bu karışıklık 1. MK'ya ne konferansın kararını değiştirme yetkisini verir, ne de bu türden karışıklığa girerek konferansın siyasal durum ve yönelim noktasındaki doğru politik belirleme ve kararlarını kendi anlayışları doğrultusunda değiştirme ve bunların yerine yeni bir politik tespit ve taktik yönelim koyma yetkisi verir.

Diğer yandan 1. MK'nın Konferansın siyasal durum tespitini ve politik yönelimini „sübjektif sol" olarak değerlendirmesi doğru değildir. Önce de işaret ettiğimiz gibi konferans kafa karışıklığı içerisinde olsa da siyasal tespitini doğru yapmış ve buna uygun bir taktik yönelim ortaya koymuştur. Ama MK Konferansın bu yönelimi ve doğru tespitini sol-subjektif olarak değerlendirmekle hem nesnel gerçekliğin gerisine düşmüş hem de „taktik olarak barışçıl mücadelenin ön planda olduğu" tesbitini yapmakla siyasal yönelimde sağ bir hat'ta evrilmenin teorisi ve politikasını yaptı. MK bununla bağlantılı olarak „gerilla savaşına hazırlık devresi" diye başlı başına bir dönem tespiti yaptı. MK'nın, Gerilla Savaşına „barışçıl yoldan hazırlık", „bu dönemde taktik olarak silahlı mücadele değil barışçıl taktik esas alınmalıdır" vb. tespitleriyle hem gerilla savaşı konusunda bulanıklık yaratılmaya çalışıldı hem de bu teorik karışıklığın sonucu olarak gerilla savaşına ne askeri ne de örgütsel olarak hazırlamak için tek bir olumlu adım atılmadı. Teorik alandaki bu karışık tespitler siyasette oportünizmi temsil ediyordu. Bu sağ oportünizmle Parti politik, örgütsel ve askeri görevler noktasında esas olarak sağa savrularak ne gerilla savaşını başlatabildi ne de örgütü düşman karşısında sağlamlaştırabildi. Dolayısıyla 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'na ideolojik ve siyasi olarak hazırlanmadığından yenilginin subjektif sebeplerinden birini hazırladı.

Komünistler hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Dolayısıyla Gerilla savaşını başlatmak için barışçıl mücadele biçimlerinden de yararlanırlar. Ancak bu, barışçıl mücadelenin de taktik olarak esas mücadele biçimi olacağı anlamına gelmez. Barışçıl mücadele demek özlü ifadeyle daha çok diplomatik ilişkileri, masa başı çözüm yöntemlerini, yasal çalışmayı esas almayı, daha doğrusu mücadele biçimi olarak askeri, zor yöntemlerinin, zıddını ifade eder. Kanlı değil kansız, silahlı değil silahsız, zor değil masa başılık, illegal değil legal, parlamentoyu boykot değil parlamentodan yararlanmayı, ateşi değil ateşkesi vb. gibi mücadele biçimlerini genel anlamda ifade eder. Bunları esas aldın mı o zaman iktidarı ele geçirmek mümkün olmaz. Demokratik Halk Devriminin gündemde olduğu ülkelerde mücadele biçimlerine ilişkin Stalin yoldaş: „Çin'de Silahlı devrim, silahlı karşı devrimle savaşıyor. Bu, Çin devriminin ayırt edici özelliklerinden üstünlüklerinden biridir." (24) der. Bu şu anlama gelir: Bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadele devrimin başından sonuna kadar esas (bu bağlamda ilkesel) mücadele biçimi iken diğer mücadele biçimleri ikincildir. Bu mücadele biçiminin

esas olması diğer mücadele biçimlerini reddetmez, dıştalamaz. Bu mücadele biçiminin esas olması diğer (barışçıl vb.) mücadele ve örgüt biçimlerinin bu mücadeleyi geliştirip ona hizmet etmesi şeklinde ele alınmasını şart koşar. Şimdi burada şu soru sorulabilinir: Silahlı mücadelenin henüz başlatılmadığı durumlarda hangi mücadele biçimleri sözkonusu olacaktır. Silahlı mücadeleyi başlatmak için askeri, örgütsel, lojistik altyapı çalışması asgari bir zorunluluktur. Savaşı başlatmak için yapılan hazırlığın barışçıl biçimlerle yapılamayacağı açıktır. Hazırlıktan kastedilen savaş bölgesi olarak belirlenen köylük alanlara kadroların aktarılması, savaşçıların aktarılması, örgütlü hale getirilen ilişkilerin silahlandılması, bu ilişkilerin teorik ve askeri eğitimden geçirilmesi, propaganda ve ajitasyon çalışmasının çok çeşitli bir şekilde yapılması ve diğer teknik hazırlıkların tamamlanması anlamına gelir. Bu görevlerin legal örgütlenme ve barışçıl mücadele ile yerine getirilemeyeceği, tersine illegal örgütlenme ve mücadelenin silahlı biçimleriyle yerine getirilmeleri zorunluluğu açıktır

Bizde silahlı mücadele biçiminin stratejik savunma döneminde aldığı biçim Köylü Gerilla Savaşıdır. Gerilla savaşını başlatmak ve büyütmek için de gerilla birimleri örgütlemek gerekli ve zorunludur. Silahlı mücadelenin esas olduğu yerde ordu örgütlenmesi temel örgütlenme biçimidir. Silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesi hiçbir zaman taktik bir sorun derekesine indirgenemez. Taktik olarak da olsa barışçıl mücadele ve barışçıl örgütlenme biçimleri bizimki gibi ülkelerde esas olamazlar. Askeri, siyasi ve örgütsel geri çekilmeler, barışcıl mücadele ve örgütlenmelerin esas hale geldiği anlamına gelmez, öyle yorumlamamalıyız.

Savaş başlatılmadan önce bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaşı başlatmak içindir. Savaş başladıktan sonra ise bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaşın geliştirilip güçlendirilmesi içindir. Gerek savaş başlatılmadan gerek savaş başlatıldıktan sonra bir yenilgi alınmışsa, buradada bütün mücadele ve örgüt biçimleri yeniden savaşı başlatmak içindir.

Savaşı başlattıktan sonra veya daha savaşı başlatmadan yenilgi alman durumunda bile ilk başta yapman gereken görev örgütü toparlamak için bir geri çekilme taktiği uygulamaktır. Hatta savaşı başlatmadan düşman taktik saldırıya geçmiş, devrimci durum ve devrimci harekette bir gerileme varsa buna uygun bir taktik politika belirlenir. Bu durumda yeniden saldırıya geçmek için düşmanın durumunu ve yönelimini gözetlemek, güçleri derleyip toparlamak bir taktik politika olarak belirlenebilir. Bu da silahlı mücadelenin tali, barışçıl mücadelenin esas hale geldiği anlamına gelmez. Yani silahlı mücadele hep saldırı ve tek başına silahlı eylemler olarak anlaşılmamalıdır.

Mücadele biçimlerini mekanik biçimde kavramak ve ortaya koymak Marksizm Leninizm Maoizmin ruhuna ters bir bakış açısıdır. Maoistler dünya ve ülke tarihinin ve toplumsal yapısının hangi süreçlerden geçtiği, hangi çelişkileri yaşadığı ve bu çelişkilerin hangi yöntemlerle çözüleceğini net ve bilimsel bir şekilde ortaya koymak ve bu işi kendiliğindenciliğe bırakmayarak, mücadele ve örgüt biçimlerini esas ve tali ilişkisinde net bir şekilde ayrıştırmak durumundadırlar. Bu düşünce

ve tespitler bazı küçük burjuva anlayış ve akımların iddia etliği gibi masa başında iradi olarak yaratılan düşünce ve tespitler değil, tamamıyla ülkenin ve aynı toplumsal yapıya sahip diğer ülkelerin tarihsel-toplumsal gerçekliklerinin sonucu olarak MLM'ler tarafından devrim teorisi ve siyaseti haline getirilmiştir.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok. 12 Mart yenilgisi, 12 Eylül yenilgisi olsun ve günümüzde Maoist Partilerin verdiği silahlı mücadelelerin ortaya koyduğu gerçeklik olsun, bu gibi ülkelerde devrimin ta başından itibaren örgüt ve mücadele biçimlerinin esasta silahlı olma zorunluluğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştur.

Daha önce belirttiğimiz gibi l. MK Konferanstaki çelişkili durumları doğru bir tarzda ele alıp mevcut doğru yönelimi daha da geliştirip zenginleştirmek yerine, konferans kararını sağdan eleştirerek hem sübjektivizme düştü hem de bu sağ pasifist tespitinden dolayı gerilla savaşını başlatmamak için elinden ne geliyorsa onu yapmak için çaba sarf etti. Konferansın yapıldığı koşullarda siyasal durum devrim lehineydi ve devrimci durum giderek yükselmekteydi. Dolayısıyla 1.Konferansın durum tespitini sol subjektif olarak eleştirmek MK'nın sağcı niteliğini gizlemekten başka bir işlev görmedi.

Parti örgütsel olarak gerilla savaşını başlatabilecek nicel bir güce sahipti. Eğer doğru bir siyaset izlenseydi gerilla birlikleri içerisinde binlerce insanı örgütlemek, savaştırmak ve bu savaş içerisinde Partiyi sağlam bir temelde inşa etmek pekala mümkündü. Kadroların gerilla savaşı tecrübesinin olmaması bir dezavantajdı ancak Filistin'de eğitim görmüş ve asgari düzeyde de olsa askeri bilgi ve tecrübeye sahip kadrolar da mevcuttu. Silahlanma ve teknik malzeme teminini halk kitlelerinden sağlamak gibi önemli de bir avantaj vardı. Kitle temeli, askeri harekata uygun arazi, vb. koşullar zaten mevcuttu ve halen de mevcuttur. Kuzey Kürdistan'ın birçok bölgesinde köylüler silahlı toprak işgallerini gerçekleştiriyor ve Partiden önderlik bekliyordu. Merkez Komitesi bütün bu avantajları kullanmayarak bu büyük fırsatı kaçırmış oldu.

Objektif ve subjektif koşulların mevcut olduğu tartışmasızdı. Eksik olan l. MK'nın Partiyi soktuğu sağ oportünist hattan arındırıp gerilla savaşını başlatmak için Marksist Leninist Maoısit bir önderlik tarzını hakim kılmaktı. MK'nın kır şehiri kuşatsın stratejisini kavrayışı zayıftı. Kadro ve militanlar şehirlere dolduruluyordu. Doğrusu kadro ve militanların esasını köylük bölgelere ve özellikle de toprak çelişkisinin yoğun olduğu bölgelere aktarmaktı. Dersim'i bir kanara bırakırsak, Siverek'te yüzlerce silahlı yoksul köylünün büyük toprak ağalarından M. Celal Bucak'a karşı ayaklandığı ve önderlik yapılması durumunda çok kısa bir süre içerisinde M. Celal Bucak gibi ağaların bu bölgedeki hem maddi hem de manevi otoritesini ortadan kaldırma düşünce ve isteklerinin olduğu bu şartlarda Merkez Komitemiz bunlara gözlerini kapıyordu. 1978 Kasımında onbinlerce Kürt yoksulunun Partinin önderliğindeki miting alanında „Kahrolsun ağalık", „Ağa patron devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız" sloganlarını atması önderlik beklentisinin açık ifadesidir. Köylüler arasında yapılan propaganda da"Gelip size önderlik yapacağız, TİKKO askerleri gelecek" diye yoksul-silahlı

köylülere söz verilmişti. Köylüler Partiye olan güvenlerinin de etkisiyle bunun üzerine kendi çevrelerinde yaygın ve yoğun bir şekilde „biz Bucak ağasına teslim olmayacağız, TİKKO'cularla, devrimcilerle birlikte onların kökünü kazacağız" diye propaganda ve örgütleme çalışmalarına hız vermişlerdi. Ki uzun süre teslim olmadan bu propagandalarına devam ettiler. Yoksul köylüler Partiden önderlik beklerken, Parti ne „TİKKO askerlerini" gönderdi ne de önderlik misyonunu yerine getirdi.

Önderlik öylesine gerilla savaşı gerçekliğinden uzaklaşmıştı ki partinin ve savaşın gelişip, büyüyeceği bu alanlara konferans sonrası bırakalım tecrübeli kadroları göndermeyi bir yana „kariyerist ve hizipçi olarak" değerlendirdiği kadroları atamıştır. Ki bunların sonu belliydi. Hepsi ya bıraktı yada „RS"diye bilinen hiziple birlikte hareket ederek partiden koptu. Böylesine güçlü bir tabanın olduğu yer hem öndersiz ve hem de örgütsüz bırakıldıktan sonra artık o önderlikten gerilla savaşını başlatmasını beklemek ham hayal olur. Çünkü devrim için en ileri olan bölgeden parti ve onun önderliği uzak. Başkan Mao'nun dediği gibi „kitleleri örgütlemek bir siyaset ise öyle de kitleleri örgütlememek de bir siyasettir" I. MK'nın gerilla savaşını başlatmamak için izlediği hattı, bir siyasetten ayrı düşünebilir miyiz? Hayır düşünemeyiz. Sorun iyi niyetli olmaktan çıkmıştır. Evet kişiler tecrübesiz olur, ve tecrübesizliğinden dolayı ciddi hatalar da işler hatta daha savaşı başlatmadan yenilgiye uğrayabilirler. Bu tür durumlar normal karşılanır. Çünkü işin içerisinde amaca ulaşmak için bir çaba bir iyi niyet vardır.. Ama 1. MK bu konuda iyi niyetli değil. Tam tersine savaşı başlatmamanın teorisini üreterek partiyi kitlelerden kopartıyor. Sağcı bir siyasetle partiyi düşmana karşı hazırlıksız, kitleleri ise öndersiz bırakmıştır.

MK'nın bu tarihi fırsatı kaçırması ile gerilla savaşının başlatılması bilinmez bir tarihe ertelendi. Burada sorgulanması gereken I. MK'nın güttüğü siyasal çizgidir. Yoksa söz konusu MK içerisinde MLM kanadı temsil eden kadrolar vardı. Ama bu kadrolar etkin değildi. Daha sonra ortaya koyacağımız gibi I. MK'ne hakim olan kanat partinin programatik görüş ve devrim stratejisi konusunda tamamıyla farklı ve sistemleşmiş bir çizginin sahibi olarak ortaya çıktılar.

I. MK'dan şehirlerdeki işçi hareketlerine önderlik yapmasını bekleyenler yöntem açısından iki temel noktada yanılgı içerisindedirler. Birincisi, böyle bir Sağcı çizgiden şehirlerdeki işçi-emekçi hareketine doğru bir önderlik yapmasını beklemek ham bir hayaldir. İkincisi, partinin genel siyasi çizgisinden sapmış bir MK'nın şehirlere yapacağı önderlik yenilmeye mahkûmdu. Çünkü sağ politika sahibi önderlikler kitle hareketlerine doğru bir önderlik yapamaz. Devrim mücadelesinin ülkenin sosyo-ekonomik yapısı gereği eşitsiz ve dengesiz gelişeceği daha da önemlisi kırdan şehire doğru bir hat izleyeceğini bilince çıkarmayan MK doğal olarak ülkenin bir bütününde devrimin siyasal görevlerini yerine getiremezdi ve getiremedi. Bir 15-16 Haziran direnişlerine; reformist ve revizyonistler değil de komünistler dahi önderlik yapsaydı, oradan yine devrim gerçekleşmez yine yenilgi kaçınılmaz olurdu. Ama bu yenilgiler olacak diye şehirlerde, özellikle de

işçi sınıf içerisinde örgütlenme yapmayacağımız ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyip kıra çekmeyeceğimiz anlamına gelmez. Burada kavranılması gereken buradaki örgütlenme ve direnişi Halk Savaşına tabi kılmak ve onun hizmetine sokmaktır.

Tabii ki, biz komünistler iradi olarak yenilgi alacağımız bir eylem bir direniş ve ayaklanma örgütlemeyiz. Yani biliyoruz burada başarısızlık ve yenilgi olacak, ama buna rağmen böyle bir hareket tarzını örgütlemek Komünistlerin işi olamaz. Ancak bize rağmen kitlelerin kendiliğinden veya bir kısım küçük burjuva devrimci hareketin önderliğinde bir hareket veya ayaklanma gelişiyorsa, biz bu ayaklanmanın devrimi getirmeyeceği, yenilgiye uğrayacağını bilmemize karşın yinede bu kitlelere kendi canlı pratikleri içinde yanılgılarını ortaya koymak ve en az bir kayıpla atlatılması için önderlik yapmaya çalışırız. Hatta gücümüz, imkanımız varsa bu türden direnişleri yenilgiden kurtarmak için doğru bir siyaset pratikle başarıya götürmeye çalışırız. Bazı dönemlerde ve durumlarda yanlış bulduğumuz eylemlerin içerisine girmeye çalışırız. Bu, bizim bir bütün olarak yenilgi alacağımız anlamına gelmez. O özgülde kendi kanımızın da söz konusu kitlenin kanına karışması ve yanlış eylem taktiklerini kendilerine pratikte kanıtlamak ve doğru yolu göstermek içindir. Kendi inisiyatifimizde hiç bir zaman başarısızlığını önceden gördüğümüz bir eyleme, pratiğe başvurmayız, başvurulmaz. Komünistler bunu reddeder. Her durumda az önce de belirttiğimiz gibi yanlış ve hatalı kitle eylemlerine de katılınmaz. Yoksa kitlelerin önderi değil kuyrukçusu oluruz. Yine bir hareketin içerisinde ezilen yığınların olması demek, o hareketin mutlak doğru olduğu anlamına gelmez. Yani bir hareketin içerisinde ezilenler var diye o hareket ilericidir dolayısıyla desteklemeliyiz ve bu eylem içerisinde yer almalıyız anlayışı, doğru MLM bir anlayış ve politika değil kitle kuyrukçusu ve sıradanlaşmadır. O hareketin karakteri; o harekete önderlik yapan sınıflar ve bu hareketin güttüğü program ve politikayı göz önünde bulundurarak destekler veya desteklemeyiz.

Buradan sorunu şu noktaya getirmek istiyoruz. Bugün bazı yoldaşlar l. MK'yı eleştirirken MK'nın o dönemki bazı işçi grevlerine önderlik yapmadığı, genel grevin koşulları olduğu halde genel grevi örgütlemediği eleştirilerinde bulunuyorlar. Bu yönlü eleştiriler yapmak l. MK çizgisini kavramamak demektir. Politik genel grev ve genel direniş sloganı hangi koşullarda atılmalıdır. Özellikle bizimki gibi ülkelerde devrimin Halk Savaşı yoluyla gerçekleşeceğini savunan bir parti ve partilinin, bu sloganı atması veya bu yönlü genel bir direnişe kalkışması demek onun kır-şehir diyalektiğini ve devrimin dengesiz gelişeceğini kavramaması demektir. Bizde işçiler üzerinden genel direniş ve politik genel grev sloganı ancak devrimin stratejik saldırı aşamasında atıldığı ve örgütlendiğinde doğru olabilir. Çünkü diğer dönemlerde, özellikle de stratejik savunmada olduğumuz dönemlerde bu sloganı atmak somutluğu ifade etmez. Diyelim ki birçok işyerinde işçileri örgütledik ve ya greve götürdük. Bu, ülke çapında işçilerin politik bir genel greve hazır olduğu, politikleştikleri anlamına gelmez. Zaten işçilerin bir bütün olarak

bu politik bilince ermeleri demek devlet iktidarını alaşağı etmenin çanlarının çaldığı an demektir. Biz geçmişte olsun bugün olsun işçilerin ve diğer emekçi kesimlerin bu kendiliğinden gelme eylem ve direnişlerini abartıyoruz. Evet bir direniş var, ama bu direnişlere politik iktidar bilinçli devrimciler mi yoksa reformistler veya başka burjuva akımlar mı önderlik ediyor? Ekonomik mücadelelerden hareketle bu direnişleri abartmak Lenin yoldaşın dediği gibi ekonomizme kapıları sonuna kadar aralamak olduğu gibi, bu aynı zamanda politik devrimci bilinç ve teoriyi küçümsemektir. Çünkü, işçilerin bu reformist-oportünist, ekonomist önderlikli direniş ve hareketlerinden hareket edilerek işçilerin devrimci teoriyi yani Marksizm Leninizm Maoizmi kendiliğinden aldığı varsayılır. Bu da sınıfa dışarıdan MLM bilincini götürmeme anlayışını getirmektedir.

1. MK döneminde kimi sendikaların Partinin önderliği altında olduğu doğruydu. Ancak bunlara ne kadar sınıf bilinci götürülebilmiş olduğu 1.MK'nın politik hattıyla ortadadır. Kaldı ki bu işçilerin bir politik genel greve gitmesi durumunda isçi sınıfını direkt olarak siyasi iktidara yönelik harekete geçirme etkisinin minimum seviyede olduğu tartışmasızdır. Dolayısıyla genel grev sloganını atmak veya geçmişte bunun koşulları vardı demek hem somut bir durumu arz etmiyor, hem de ekonomizmi kendi içinde barındırarak devrimci sınıf bilincini küçümsüyor. Üç beş günlüğüne böyle bir eyleme başvurmak başka bir şey, ama ülke çapında politik genel grevi örgütlemek ve böyle bir çağrıyı sınıf bilinçli proletaryanın önderliğinde örgütlemek başka bir şeydir. Peru'da ve Nepal'de birkaç günlüğüne politik genel grev çağrısı etkili oldu. Ama bu tür direnişlerin dahi Peru'da stratejik denge aşamasında gündeme geldiğini hatırlatmakta yarar var. Biz sloganları somut duruma uygun atmak zorundayız. Yoksa soyut olmaktan öteye gidemeyiz.

Politik genel grev gerekli bir mücadele biçimidir. Hem de güçlü bir şekilde ülke çapında örgütlenmeyi gerektiren bir örgütlenme biçimidir. Somut önderlik, mevcut durumun özelliklerini (düşmanın, partimizin durumu, halkın ve işçi sınıfının durumu, uluslararası durum) dikkate alan MLM strateji ve taktiğin temel ruhudur. Bizde kimi yoldaşlar devrimci durumun geri olduğu dönemlerde dahi genel siyasi grev sloganı ve propagandasını yapmaktalar. Bu sübjektif ve sol anlayışlara en iyi cevabı Stalin yoldaş şu şekilde vermektedir: „Taktik, kabarma mı, yoksa alçalma mı olduğuna göre değişir. Devrimin birinci aşaması boyunca (1903-Şubat 1917) stratejik plan herhangi bir değişikliğe uğramadığı halde, taktikler bu süre içinde birçok kere değişti. 1903-1905 döneminde partinin taktiği saldırı taktiğiydi, çünkü devrim kabarıyor, hareket yükseliyordu ve taktik bu olgudan yola çıkmak zorundadır. Buna uygun olarak mücadele biçimleri de devrimciydi ve devrimin kabarmasının gereğine uygundu. Yerel siyasi grevler, siyasi gösteriler, siyasi genel grev, Duma boykotu, ayaklanma, devrimci mücadele şiarları -bu dönemde birbirini izleyen mücadele biçimleri- işte bu mücadele biçimileriyle birlikte örgüt biçimleri de değişmekteydi. -Fabrika komiteleri, köylü komiteleri, grev komiteleri, işçi temsilcileri Sovyetleri, az çok açık bir şekilde faaliyet yürüten bir işçi partisi- bu dönemdeki örgüt biçimleri bunlardı." Devrimin

yenilgi dönemleri için ise şu mücadele ve taktik biçimlerinden söz ediyor Stalin yoldaş „1912 döneminde parti geri çekilme taktiğine geçmek zorunda kaldı, çünkü o sıralar hareket geri çekiliyordu, devrim alçalıyordu ve taktik bu olguyu hesaba katmak zorundaydı. Buna uygun olarak hem mücadele biçimleri hem de örgütlenme biçimleri değişti. Duma'yı boykot etme yerine Duma'ya katılma; Duma dışında açık devrimci eylemler yerine Duma içinde eylemler ve çalışma; siyasi genel grevler yerine kısmi iktisadi grevler ya da basbayağı durgunluğun yaşandığı bu dönemde illegaliteye geçmek zorunda olduğu kendiliğinden anlaşılır devrimci örgütlerinin yerine ise kültür ve eğitim örgütleri, kooperatifler, sigorta kasaları, legal örgütler geçti."(25)

Rusya gibi bağımsız ve kapitalist ülkelerde bir komünist partisinin devrimin alçalma ve yükselme durumuna uygun başvurulacak mücadele biçimi ve örgüt biçimleri ana hatlarıyla böyledir. Başvurulacak taktikler yukarıdaki gibidir. Ama bunlar olduğu gibi ülkemizde uygulanmaya çalışılırsa, burada başarısızlığa uğramak kaçınılmaz olacaktır. Ülkemizde devrim yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo ekonomik yapıdan dolayı, dengesiz gelişecektir. Dolayısıyla burada uygulanacak taktikler de çok farklılık gösterecektir. Mao Zedung yoldaş bu konuda şunları belirtiyor: „ ...toprak devrimi savaşının ta ilk aşamalarında doğru bir görüşle yarı sömürge, yarı-feodal Çin'in büyük her bölgesi benzer olmayan, demokrasi ve sanayiden yoksun bir toplum olması nedeniyle Çin devriminde silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu, esas olarak köylülerden oluşan bir ordunun ana örgüt biçimi olduğunu" belirtmiştir. Başkan Mao „köylü kitlelerin oturduğu geniş köylülük alanların Çin devriminin vazgeçilmez hayati mevzileri ve Çin'in ülke çapında zaferinin (bütün ülkenin demokratik olarak birleştirilmesinin) başlangıç noktası olarak silahlı devrimci üs alanları kurabileceğini ve kurulması gerektiğini" de belirtmiştir. Devamla 1924-27 yılları döneminde Komünist Partisinin şehirlerde güçlü olduğu, hatta bazı büyük şehirlerin üs alanları durumunda oldukları zamanlarda dahi köylülerin ve onların ana gövdesini oluşturduğu ordunun öneminin altını çizmektedir. Başkan Mao „1924-27 devrimi döneminde Guamindang-komünist işbirliği yoluyla koalisyon hükümeti kurulduğu zaman, bazı büyük şehirler üs alanlarının temellerini sağlamlaştırmak için proletaryanın önderliği altında köylülerin ana gövde olduğu bir halk ordusu kurmak ve köylük alanlarda toprak sorununu çözmek gerekliydi. Toprak Devrimi döneminde şehirlerin hepsi güçlü karşı devrimci kuvvetler tarafından işgal edilmiş olduğundan, üs alanlarının önce karşı devrimci yönetimin zayıf olduğu kırsal bölgede ve esas olarak köylü gerilla savaşına (mevzi savaşı) dayanarak kurulması, genişletilmesi ve sağlamlaştırılması gerekiyordu. „(26)

Başkan Mao'nun Çin vb. ülkeler için ortaya koyduğu devrim stratejisi bu yolu izlemeseydi başarıya ulaşamazdı. 1.MK'mız bu tarihi derslerin ışığında hareket etmeyerek tersi bir yönelime girdi. Partiyi şehirlerde tuttu. Kadroları köylüleri örgütlemek için seferber etmedi; köylülerin başına geçerek özellikle de yoksul köylülüğü büyük toprak ağalarına karşı örgütlemedi; Halk Ordusunun

oluşturulması için oyalama ve zaman geçirme taktiklerinden başka bir pratik izlemedi. Onlarca-yüzlerce kadro ve aktivisti hem büyük şehirlerde hem de köylük alanların şehir merkezlerinde tutarak pasifleştirdi. Birçok kadro ve aktivistte karamsarlıktan tutalım da sol maceracılığa kadar yanlış eğilimlerin gelişmesine sebep oldu. Gerilla savaşı eylemleri keskin söylem ve boş gevezelikten öteye gidemedi. Şehir kıra taşınacağı yerde kır şehire taşındı. Öyle ki l. MK 1978 Aralık'ında ülkenin birçok yerinde ilan edilen sıkıyönetim karşısında paniğe kapılarak örgütte karamsarlık yayıp, geri çekilme taktiği deyip mevcut siyasal durumu ve yönelimi doğru tespit etmedi. Buna rağmen yine kadroları kıra çekmedi. Gerilla savaşını başlatmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bir dönem ne idiği belirsiz DABOK(Doğu Anadolu Bölgesi Ordu Komutanlığı) örgütlenmesi yaratmaya çalıştı, onu da başaramadı, başarması da mümkün değildi. Çünkü gerilla savaşını başlatmak için kafa yormuyor, tam tersine başlatmamak için yeni sağ politika ve taktikler geliştiriyor ve bunun teorisini yapmaya çalışıyordu.

MK tek tek silahlı eylemlerin yapılmasını yasaklayarak bu yetkiyi sadece MK ve Bölge Komiteleriyle sınırlandırarak kadro ve aktivistleri pasifleştirme çizgisi izledi. Böyle bir karar almayıp pasifleştirmeseydi de bu parti programının hayata geçirildiği anlamına gelmezdi. Çünkü Parti çizgisinin uygulanması, ilk planda yetkin kadroların köylük alanlarda konumlandırılması, yoksul köylülerin başına geçerek gerilla savaşı içerisinde Parti örgütlenmesini derinleştirmeyi gerektiriyordu. Bu sağlanmayınca, şehirlerde eylemlerin yapılmasının önüne geçilmemesi hem sol maceracılık olurdu hem de kırın şehire tabi kılınmasını beraberinde getirirdi ki, bu da Partinin devrim stratejisi ve konferansın çizgisinden sapmak olacaktı. Bu eğilimler örgütte hayli etkindi. Ve hala da bunun etkileri mevcuttur. Şehirlerde de olsa bireysel silahlı eylemlere karşı çıkılamaz. Ancak ana mücadele ve ana örgütlenmeye uygun eylem ve örgütlenme çizgisi geliştirilmedikçe ve bunun üzerinde yoğunlaşılmadıkça, şehirlerde binlerce silahlı eylem gerçekleştirilse de, bu Partinin programatik görüşleri doğrultusunda doğru bir hatta sokulduğu anlamına gelmez. Sağ oportünizmi mahkûm etmek adına gerilla savaşı yerine şehirlerdeki tek tek silahlı eylemleri öne çıkarmak sol oportünist bir anlayıştır. Çünkü düşman bir bütün olarak kırdan şehire doğru bir hat izleyen Halk Savaşı stratejisiyle parça parça yenilecektir. Ülke gerçekliğinin ilerisinde olan sol subjektivizm yalnızca bizde değil küçük burjuva devrimci örgütlerde de hakim çizgiydi. Neden diğer sol devrimci politik yapıları sol maceracı olarak değerlendiriyoruz. Çünkü onlar ülke gerçekliğini doğru tespit etmiyorlar. Devrimin dengesiz ve kırdan şehire doğru gelişeceğini değil şehirden kıra doğru geliştiğini,gelişeceğini savunuyorlar. Onların bu subjektivizmi sol çizgilerine de kaynaklık ediyor.

Partimizde de bu sol eylem çizgisinin derin tarihsel ve toplumsal kökleri oldukça mevcuttur. Bugün kitlemizin gerilla alanlarında karakollar imha edildiğinde bile şehirlerde sansasyonal bir silahlı eylem sonrası olduğu kadar etkilenip sevinmemesi, Parti çizgisinin yeterince kavranmadığını gösterir. Her

zaman ve her gelişme karşısında ideolojik duruş önemlidir. Bu ideolojik tutumun önemi kavranmadığı müddetçe Partinin sağa ve sola yatmasının önüne geçilemez. Sözünü ettiğimiz sol oportünist çizgi iktidar bilincinden yoksun olduğundan iktidarın öncelikle şehirlerde değil kırlarda kızıl siyasi iktidarlar perspektifiyle halk iktidarının parça parça kurulacağını ve bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadelenin stratejik savunma dönemindeki biçiminin köylü gerilla savaşı olduğu gerçekliğini kavramamaktadır. Aslolan düşmanın darbelenmesi değil yıkılmasıdır. Dolayısıyla her silahlı eylemimiz düşmanın yıkılmasına ve halkın iktidara taşınmasına hizmet etmeli, bu doğrultuda bir plan ve stratejiye tabi olmalıdır.

l. Merkez Komitemiz dönem dönem ulusal burjuva parti ve hareketlere karşı da sekter bir politika ve pratik sergiledi. Örneğin PKK'yi 1980 yılının ortalarına doğru karşı- devrimci değerlendirerek PKK'ye karşı her alanda mesafeli durmaya çalıştı. Gerçi PKK ile pratikte silahlı bir çatışma yaşanmadı ama bu tespit oldukça sübjektif ve soyut olan bir tespitti. Nesnelliği ve PKK'nin gerçek niteliğini ifade etmiyordu. PKK'nin bazı yanlış politika (özelliklede devrimci sol harekete saldırılarından hareketle) ve gerici pratiklerinden ötürü PKK'yi o koşullarda karşı devrimci değerlendirmek, hiç de PKK'nin hak ettiği doğru bir değerlendirme değildi.

1. MK, Kürt Ulusal Sorunu ve Hareketi karşısında doğru politik yönelimlere giremedi ve Partinin bu konudaki teorisini geliştirip zenginleştirmedi. Bu noktada somut öneriler ve politikalar sunarak ulusal sorun konusundaki teorimizi maddi güç haline getiremedi. Kürt halkı ve ulusu üzerinde gerek legal gerekse illegal yayın organlarında dahi Kürt ulusal sorunu ve diğer milliyetler (azınlık) sorununu işleyecek makale ve değişik yazılara rastlamak oldukça zordu. Herşey bir yana, en azından Kürtçe yayın veya Kürtçe-Türkçe illegal yayın organı çıkartabilirdi. Bu yönde kurumlaşmaya gitmenin koşulları vardı. Kuzey Kürdistan'da örgütsel faaliyetimiz olmasına karşın Kürt ulusu üzerindeki katmerli ulusal baskının teşhiri yeterince yapılmadığı gibi Ulusların Kendi Kaderlerinin Tayin Hakkı propagandası dahi yapılmıyordu. Halbuki o süreçte Türk ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden emekçiler içerisinde yaygın bir şekilde Kürt ulusu üzerindeki milli baskının teşhiri ve Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkının propagandası yapılarak her ulusta ve azınlık milliyetlerden emekçilerin gönüllü birliğini ve güvenini pekiştirmek pekala mümkündü. Örneğin Kuzey Kürdistan KDP'sinin üyelerinden yaşlı bir Kürt yurtseverinin „benim Türk sol örgütlerine güvenmem için batıya gittiğimde (İstanbul'a) duvarlarda Kürtlerle ilgili herhangi bir sloganlarını dahi göremiyorum, ondan sonra sen kalkmışsın diyorsun ki niye sol devrimci örgütlere güvenmiyorsun diye soru soruyorsun" sözleri o zamanki devrimci ve komünist hareketin ulusal sorun noktasında üzerlerinde taşıdıkları sosyal şoven çizginin etkilerini en yalın bir şekilde ifade etmektedir. 1.Merkez Komitemiz üzerlerinde taşıdığı sosyal şoven etkilerden kaynaklı olarak bu çıplak gerçekliği bile göremedi.

Kendisini Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın öncü partisi olarak tanımlayan bir komünist partisinin Kuzey Kürdistan'da faaliyet sürdürmesi farklı

şey ama o partinin ezilen ulus için somut sloganlar ve politikalar ışığında iradi faaliyet yürütmesi farklı şeydir. Ezilen Kürt ulusuna karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen bir komünist hareketin Kürt milliyetçiliğinin gelişmesinden yakınmaya hakkı yoktur. 1. Merkez Komitemiz Kürt milliyetçiliğinin geliştiğini belirlemesine karşın bunun nedenlerini sorgulamaktan imtina etti. Kürt ulusunun üzerinde yaşadığı toprakları „Kürdistan" olarak ifade etmeye bile cesaret edemedi. Ezilen bir ulus „Doğu Anadolu Bölge Komitesi" olarak adlandırıldı. Bu kavramların, sanki milliyetçilerin tekelinde olan kavramlarmış gibi, yazınımıza girmemesi için fazlasıyla hassas davranıldı. Enternasyonalizm ve her türlü milliyetçiliğe karşı olma adı altında sosyal şovenizmin üzerimizdeki ideolojik ve siyasi etkilerini kırmak için cüretkar davranılmadı, tam tersine bu olumsuz yanlarımızla uzlaşıldı. Bunun sonuçları boyutludur: Bir yandan sosyal şovenizme hizmet ederken öte yandan ezilen ulus proletaryası ve halkının Parti önderliğinde birleştirilmesine değil ezilen ulusun reformist ve devrimci burjvazisinin ideolojik ve siyasi etki alanına akmasına neden oldu.

Sorunun ulusal boyutunu bir yana bıraksak bile, Maoist Partinin güven vermeyip ezilen ulusun burjuva hareketlerine ittiği yoksul Kürt köylüsünün devrimimizin temel gücünün azımsanmayacak bir bölüğü olduğu gerçeğini göremedi.

Doğru önderlik doğru bir siyaset ve taktikle orantılıdır. Ulusal sorun ancak sınıf mücadelesine tabi kılınarak ele alındığında doğru bir temelde çözülür. Ama bunun için sadece teorik formülasyonlar ortaya koymak yetmez. Özelle geneli birleştirmek önderlik sanatının olmazsa olmaz bir koşuludur. Başkan Mao şöyle der: „Görevleri ortaya koymak yeterli değildir, aynı zamanda bunları yerine getirmeyi sağlayacak metodlar sorununu da çözümlememiz gerekir. Diyelim ki görevimiz nehri geçmektir, ama bir köprü veya bir kayık yoksa nehri geçemeyiz veya kayık sorunu çözümlenmedikçe nehri geçmekten söz etmek neye yarar? Metotlar da çözümlenmedikçe görevler üzerinde çene çalmak gereksiz gevezelikten başka bir şey değildir".(27)

Başkan Mao'nun dediği gibi Partimiz Yoldaş Kaypakkaya ile birlikte ulusal meseleye ilişkin en doğru ve en bilimsel bir politik perspektif ortaya koymuş, ancak bu genel politikayı özel politikalarla birleştirme görevini yerine getirememiştir.

1. MK Partimizin Askeri Çizgisinden Sapmıştır

l. Merkez Komitemiz askeri alandaki çizgisiyle de Partimizin genel askeri çizgisinden sapmıştır. 1. Konferansımızın gerilla savaşı konusunda aldığı karar ve taktik yönelim esasta doğruydu. l. MK bu yönelimi zenginleştirmek ve pratiğe geçirmek yerine gerilla savaşını başlatmamak için soyut ve geri tartışmalarla partiyi oyaladı. Partiyi kaosa sürükleyerek gerilla savaşını başlatmamak için Gerilla Savaşına Hazırlık Devresi adı altında başlı başına yeni bir aşama tespitine gitti ve bu noktada da teorik karışıklığı derinleştirdi. Konferans çizgisinden sapan MK

savaşı başlatmak için kadro, üye ve militanları hazırlayıp ordu örgütlenmesine gitmedi. Kadro ve profesyonel aktivistlerin çoğunu şehirlerde tuttu. Bununla da yetinmedi, onları profesyonel ve savaşa göre şekillendirmek yerine kof ve pasif bir örgütlemeye hapsetti. Partinin silahlandırılması noktasında ekonomist bir hat izlemesi yetmiyormuş gibi bölgelerin ve partinin silahlanmasını engellemek için sadece çok sınırlı sayıda silah alımına izin verdi.

1. MK tam bir sağ-pasifist askeri çizgiyi partiye hakim kılmaya çalıştı. Bu sağ ve pasifist çizgiyle 1980 ortasında sol-sekter GKK (Geçici Koordinasyon Komitesi) hizbinin çıkışına da zemin sunmuştur. Bu sol-sekter hizbin (18 Mayıs 1980 sonrası) çıkmasından sonra MK bu kez kendi sağcılığını kamufle etmek için ne kadar azılı MHP yöneticisi ve faşist bürokrat varsa hepsine ilişkin vur emri çıkartmaktan da geri durmadı.

MK gerilla birlikleri örgütlemek ve gerilla savaşını kısa bir sürede başlatmanın objektif ve sübjektif koşulları varken, bu görevi yerine getirmedi. Halbuki Yoldaş Kaypakkaya Marksizm Leninizm Maoizm'in ışığında Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin doğru siyasal çizgisini formüle etmekle kalmamış, aynı zamanda, bu siyasal çizgiye bağlı olarak doğru bir askeri çizgi de ortaya koymuştu. Bu askeri çizgi hem gerilla savaşını ve hem de ordunun niteliği ve görevlerini içeriyordu. Onun gerilla savaşını başlatmak için ileri sürdüğü belirlemeler doğruydu. 1. Konferansımız da Partimizin yenilgisine neden olan sol subjektif taktik hatayı ve mevcut durumu doğru tespit ederek MK önüne görev koymuş olmasına karşın MK bu görevleri yerine getirmemekle kalmadı Partinin askeri çizgi ve gerilla savaşına ilişkin doğru tespitlerini oportünistçe çarpıtıp revize etti.

Bu dönemde gelişen tehlikeli anlayışlardan birisi de şehir eylemliliklerinde izlenen çizgileridir. Bu çizgi asıl tarihsel kaynağını bölgesel dönemden almaktadır. Öyle ki küçük burjuva sol macerecı eylem çizgisinden hayli etkilenmekte ve bu maceracı eylemlilikler yapılmayınca, sanki parti o durumda halk savaşını uygulamıyor diye bir eleştiri geliştiriliyordu. Bu, sağa karşı sol çizgiyi geliştirdi.

Başkan Mao'nun dediği gibi: „doğru siyasal çizgi kitlelerden kitlelere olmalıdır. Bu çizginin gerçekten kitlelerden gelmesini ve özellikle, gerçekten kitlelere geri gitmesini güvenceye almak için yalnızca parti ve parti dışı kitleler arasında (sınıf ve halk arasında) sıkı bağlar kurmakla kalmamalı, hepsinden önemlisi partinin yönetici organlarıyla, parti içi kitleler arasında (kadrolar ve parti safları arasında) sıkı bağlar olmalıdır. Bir başka deyişle örgütsel siyaset doğru olmalıdır" (28)

Bir parti sadece devrimin temel teorik ilkelerini ve örgütün ilkelerini belirleyip ortaya koymakla gerçek devrimci sonuçları alamaz. Eğer mevcut siyasal gelişmeler karşısında olsun örgüt içi sorunlar karşısında olsun, dahası örgütü yönetip yönlendirme ve bununla bağıntılı olarak önderlikle parti içi kitle arasındaki ilişkiyi MLM bir örgütsel çizgide sürdüremezse, o örgüt doğru işleyemez, dolayısıyla proletarya ve diğer ezilen yığınlara doğru bir önderlik yapamaz. MLM örgüt ilkelerinin ayaklar altına alındığı yerde, o örgüt eğer zamanında bu yanlışını

düzeltmez ve hata yapan organ ve komitelerinin üzerine gidip hatalarını düzeltemezse, bu çizgi süreç içerisinde hem partiyi genel çizgisinden uzaklaştırır hem de örgütsel kaos yaratarak yeni başarısızlık ve hatta yenilgi ve ayrılıklara kadar götürür. MLM örgütlenme ilkelerinin ana ölçütlerini ortaya koyacak olursak:

„Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre:

a) Bütün parti yönetici organları, aşağıdan yukarıya demokratik seçimler yoluyla işbaşına gelir.
b) Bütün parti yönetici organları, düzenli aralıklarla kendilerini seçen örgüt kademelerine hesap vermekle yükümlüdür. Parti yönetici organları devamlı olarak kendilerini seçen örgüt kademeleri ile temas halinde olur, demokratik danışma mekanizmasını sürekli işletir.
c) Bütün parti için tek disiplin geçerlidir. Buna göre: Birey partiye, azınlık çoğunluğa, alt kademeler üst kademelere, tüm parti Merkez Komitesine tabidir.“ (29) (Parti 1.Konferans tüzüğünden)

Şimdi buradan hareketle l. MK'nın örgütsel ilkeleri nasıl ayaklar altına aldığını ve bunun yarattığı olumsuz sonuçları örneklerle aktarmaya ve yorumlamaya çalışalım. l. MK daha önce de 2.konferans belgelerinden yaptığımız aktarmada da açıkça görüleceği gibi daha ilk toplantısında yetkisi olmadığı halde darbeci bir şekilde konferansın kararını değiştirmekle örgütsel ilkeyi ayaklar altına almıştır. Bu açık bir disiplinsizliktir.1.MK daha ilk toplantısında kendi yetkisi olmadan konferansın düşünce ve kararlarını bir kalem darbesiyle değiştirdi,dolayısıyla usulsüzlük yaptı. l. MK'nın bu usulsüzlüğü 2.konferansımızda mahkum edildi.

1. MK bir yandan konferans kararlarını çiğnerken ve konferans yönelimini değiştirip partiyi sağ bir çizgiye doğru çekerken, öte yandan ise kendisine yönelik eleştirileri bastırmak için örgütsel sekterizme yöneldi. Bu noktaya ilişkin örneklemelere geçmeden önce partide farklı bölgelerde 1978 yılında üç hizbin ortaya çıktığını belirtelim.

İlk hizip, hemen konferansın arkasından İzmir bölgesinde ortaya çıktı. Bu hizbin bazı noktalarda haklı eleştirileri olsa da esas sorun örgütsel sorunlar üzerinde gelişmekteydi. Örneğin konferansın Yarı-Feodal sistemle geniş halk yığınları arasındaki baş çelişki tespitini bu hizip haklı olarak parti düşüncelerinden sapma olarak eleştirdi. Ayrılıklarına bir neden olarak da bu sorunu koymuşlardı. Bu hizip 1979'da kendisini fesh ederek tekrar partiye katıldı.

İkinci hizip ise İzmit bölgesinde ortaya çıktı. Bu hizip, Parti tarihinde Yeni Hizipçi Faaliyet olarak bilinmektedir. Bu hizbin başını 1994 ayrılığında da ayrılığın başını çeken HH diye bilinen unsurdu. Bu hizip de sonradan özeleştiri yaparak partiye döndü.

Dersim bölgesinde çıkan üçüncü hizbin başını ise „RS“ diye bilinen iki kişi çekmekteydi. Bunlardan „R“ diye bilinen kişi 1977'de Örgütlenme Komitesinde yer alan kadro iken, „S“diye bilinen kişi ise 1. Konferansta Parti Merkez

Komitesine seçilen kişidir. Her üç hizip de partiye kısmi zararlar verseler de Parti kitlesi içerisinde etkili olamadılar. Kısa bir süre içerisinde dağıldılar.

l. MK'nın örgütsel sekterizmi kendisini daha çok şu noktalarda göstermekteydi. En önemlisi parti konferansının politik taktik kararlarını değiştirerek partiyi sınıf mücadelesinden kopartması iken, diğerleri ise aşağıdan gelen eleştirileri bastırmak yöntemiydi. Örneğin „YY" diye bilinen yoldaşın parti içindeki örgütsel sorunları ele alan ve eleştiren yazılarının ilk başta ambargo konularak yayınlanmaması, SB'nin konferans kararına rağmen Aydınlıkçıları karşı devrimci ilan etmesi; Orhan Bakır yoldaşın MK'yı eleştiren yazılarının Partiden gizlenmesi ve alttan alta"sağ oportünist örgütlenme yapıyor" propagandasıyla yoldaşın teşhir edilip konumunun düşürülmesi; Doğu Anadolu Bölgesi Ordu Komutanlığı yöneticisi bir yoldaşın „ahlaki sorun" gerekçe gösterilerek Partiden atılması; MK'nın çizgisini aktif olarak savunan kadro ve üyelerin mükafatlandırılması; örneğin Yurt Dışı Bürosunun Konferans kararları ve MK'yı dikkate almadan Başkan Mao'yu klasikler içerisinden çıkartmasına sessiz kalarak çizgisinde olan kadroları koruması gibi.

Önderlik kendiliğindenci ve dar pratikçi çalışma tarzıyla partiyi kitlelere yabancılaştırarak, devrimin ve parti çizgisinin gelişmesi önünde engel oluşturdu. Kadro politikası ortaya koymadığı gibi, kadro toplantılarında kadroları mücadeleden kopuk, gereksiz teorik polemiklerle meşgul etti. Özellikle de işçi sınıfı kökenli kadroları ve partizanları öne çıkartma gibi özel bir politika oluşturmadığı gibi, bu alanlarda örgütlü olan ihtiyaç fazlası kadro ve sempatizanları temel bölgelere sevk etmedi. Partili işçi ve memur kökenli örgütlü komiteleri ciddi illegal faaliyet ve askeri eylemliliklerden uzak tutarak profesyonel devrimcilik içerisinde değil adeta amatör devrimciler olarak kalmaları konusunda ısrar etti. Maoist İki çizgi mücadelesini değil bunun karşıtını uygulayarak kendi çizgilerine karşı çıkanları adeta düşman gibi görüp teşhir etti. Partinin genel teorik-programatik vd. konulardaki çizgisini daha bir geliştirip zenginleştirmek yerine onu dejenere etmek ve oradan da karşıdan sistemli bir çizgi biçiminde saldırının politika ve taktiğini izlediler. Hem de kendilerine verilen yetkiyi kötüye kullanarak, Mao Zedung yoldaşın klasik olduğu Konferans belirlemesini askıya alarak yeni bir örgütsel kaosun yolunu döşediler.

Konferansın „üç yıl içerisinde kongre yapılacak" kararı doğrultusunda tek bir adım atılmayarak, Parti yeniden bir konferansa mahkum edildi. Bunu da Partiyi sınıf mücadelesinden koparark ele aldı. Böylece kitleler bir tarafta, parti diğer tarafta kaldı. Parti adeta tartışma kulübüne dönüştürüldü. Silahlı mücadele tespitimiz yerine Partinin gündemine „barışçıl mücadele", „barışçıl hazırlık", Mao'nun klasik olmadığı, 1957-60 deklerasyonlarının revizyonist olduğu, Parti içi iki çizgi mücadelesinin doğru ile yanlış arasıdaki mücadele olmadığı, vb konuları taşıyıp tartışmaya açarak teorik ve ideolojik kaos yarattı.

Böyle bir önderlik çizgisi doğal olarak bir çok hizipsel bölünmelerin gelişmesine de zemin hazırlar. Hizipleri savunmak, bu hiziplerin çıkış gerekçelerini

doğru bulmak ve savunmak Maoist Parti içi iki çizgi mücadelesi ile bağdaşmaz. Merkez Komitesinin hizipleşmelerin, bölünmelerin zeminini yarattığını söylemek farklı şey, hiziplerin haklılığını savunmak ise çok daha farklı bir şeydir. Açıktır ki bütün hizipler anti-Maoist bir çizgiden hareketle partiye bayrak açmış ve zarar vermişlerdir. Mesele sadece bu hiziplerin verdiği zarar meselesinin de ötesinde Merkez Komitesinin bu sonuçların doğmasındaki payının görülmesindedir. Merkez Komitemiz bu payı hiçbir zaman görmemiş, hatalarına karşı samimi yaklaşmamıştır.

1. Konferans sonrası çıkan hiziplerin etkisi Partide ciddi sonuçlar doğurmamasına karşın GKK hizibinin partide yarattığı etki ve tahribat bütün bu hiziplerin yarattığı etki ve tahribattan daha boyutludur. Bu hizibin Partide yarattığı etki ve tahribat boyutunun büyüklüğü o hizibin doğru çizgisi ve başarısından değil tam tersine Merkez Komitesinin sağ oportünist çizgi ve politikasından kaynaklanmaktadır. Parti tabanında sağ oportünist çizgiye ve önderliğe yoğun tepkinin olması GKK hizibinin beslendiği zemin olmuştur. GKK hizibinin başarısı ve tahribatı bu zemini „ustalıkla“ kullanmasında yatmaktadır.

GKK hizibinin temel eleştirileri Parti içindeki Marksist Leninist Maoist muhalefet tarafından da paylaşılıyordu. Konferansın gündemde olması ve konferansta önderlik seçiminin gündemde olmasına karşın sekter ve aceleci bir tutumla Partiye bayrak açmak Parti içi iki çizgi mücadelesini dejenere etmektir. GKK yöntemde sekter ve düşüncede sol sübjektif bir hareket çizgisine sahipti.

Parti içi doğru ideolojik, siyasi ve örgütsel politika ve Maoist İki Çizgi Mücadelesi yöntemi hiziplerin gelişmesini engelleyebileceği gibi, hiziplerin çıkması durumunda ise etkisiz kılınmasında temel bir silahtır. Parti tarihimizi diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açısıyla analiz etmediğimiz sürece Parti tarihinden çıkan hiziplerin sebep ve sonuçlarını bilince çıkarıp bunlara karşı partiyi donatmak olanaksızdır. Bu tür düşünce ve yöntemlerin tarihsel kökleri açığa çıkarılıp mahkum edilmekçe yeni yeni hiziplerin bu tarihsel köklerden beslenerek ortaya çıkması kaçınılmazdır. Parti tarihinde yaşanan da üç aşağı beş yukarı bundan farklı bir şey değildir. Bu konudaki eksikliklerimizi kavrayışsızlıklarımızı gidermek yerine „tarihimiz hiziplere karşı mücadele tarihidir“ söylemiyle kendi kendimizi aldatmaktan öte bir şey yapamadık. Siyasi, örgütsel ve askeri çizgimizi sorgulamak, bu çizgilerin hiziplerin çıkmasındaki payını görmek yerine hataları hep hiziplerde bulduk. Bundandır ki Maoist bir partide bugüne kadar ayrılıkçı kültürün kökünü kazıma başarısını gösteremedik.

Geçmiş hizipleri mahkum etme adı altında, gerçekte ise bu hiziplerle ideolojik kopuşu köklü bir şekilde yaşayamadık. Soruna çizgi meselesi olarak bakmadığımızdan giden her hizibin ideolojik siyasi çizgisini Partimizin içerisinde yeniden yeniden yeşerttik ve yaşattık.

Hizipçilik parti tüzüğünde geçtiği gibi sadece idari tedbirlerle önlenemez. Maoist bir partide bu bir ilkesel yasadır. Bu ilke uygulanmaz ve parti içi meseleler doğru bir yöntemle ele alınmazsa hizipçiliğin önüne asla geçilemez.

l. MK ideolojik alanda Partiye önderlik yapamadı. Partimizin ideolojisine, programatik görüşlerine, devrimimizin stratejik sorunlarına ışık tutan ve bilimimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizmi kavrama ve sahiplenme bir yana, Partimizin kuruluş belgelerinde MZD olarak formüle edilen ve Başkan Mao'nun nitel katkılarını içeren Maoizm ideolojisine yapılan saldırıları göğüsleyememiş hatta bu saldırıların bir bölümüne ortak olmuştur.

„Emperyalizmin toptan çöküş" teorisini reddetme adı altında Mao Zedung Düşüncesi'ni reddetmiştir

„Üç Dünya Teorisi"ni reddetme adı altında dünya çapında baş çelişki ve baş düşman tesbitini reddetmiştir.

Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmanın „Leninizmin eskidiği, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının kapandığı anlayışını çağrıştıracağı" ve „Lin Biao'cu düşünce olduğu" gerekçesiyle reddetmiştir.

Mao Zedung'un „klasik olmadığı"nı belirterek, parti iradesine sunmadan askıya almıştır.

l . MK Başkan Mao'ya saldırırken 1.Konferansımızın hatalarından beslendi. Konferansın Maoizm noktasında yaşadığı kırılma MK'nın üzerinde yükseldiği temel zemin olmuştur. Mao Zedung Düşüncesi'nin konferansta reddedilmesi, dünya çapında baş çelişki ve baş düşman tespitlerinin reddi, Merkez Komitemizin üzerinde yükseldiği temel tezler olmuştur. Konferansımız Başkan Mao şahsında Marksizm Leninizm Maoizme yönelik saldırıların yoğunlaştığı bir süreçte bu saldırıları MLM bir tarzda deşifre edip göğüsleyebilse ve akıma karşı net ve berrak bir şekilde teorik-ideolojik tutum belirlemiş olsaydı, Merkez Komitemiz bu kadar erken ve cesur(!) bir şekilde Başkan Mao'yu açıktan açığa, hem de örgüt ilkelerini çiğneyerek reddetme cüretini gösteremezdi. Konferansta kendisini gösteren bu kırılma, süreç içerisinde Yurt Dışı Hizibinin daha da sistemleşmiş çizgisine dönüştü.

Başkan Mao konusundaki savrulma daha konferansın bitiminden kısa bir süre geçmeden güçlenerek teorik inşasını oluşturdu. 1978 Temmuz ayında Avusturya Marksist Leninist Parti ve Partimiz MK'ları adına yapılan ortak açıklamadan ilgili bölümler Merkez Komitemizin Başkan Mao konusunda ne yönlü bir savrulmaya girdiğini net bir şekilde ortaya koyuyor:

„Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve açık değerlendirilmesi için:

„Marksist-Leninist klasiklerin eserlerini incelemenin yanında, buna bağlı olarak, Mao Zedung yoldaşa karşı da açık ve ilkeli bir tavır takınmak gereklidir. Bu konuda TKP(ML) ve AMLP şu tespitlerde birleşmektedir. Yoldaş Mao Zedung, Çin'de demokratik devrimin zaferi ve sosyalizmin inşasına ölümsüz katkılarda bulunmuştur. Mao Zedung yoldaş aynı zamanda Marksizm-Leninizm'e de önemli katkılarda bulunmuş, komünizmin dünya çapında zaferi için mücadele etmiştir. Mao Zedung'un bu Marksist-Leninist mirasını korumak ve savunmak tüm Marksist-Leninist'lerin görevidir. Tüm Marksist-Leninist'ler Mao Zedung'un özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrim meselesi konusunda, yeni demokratik

devrim konusunda, halk savaşı teorisi konusunda, Marksizm-Leninizm'e katkılarını değerlendirip savunacaktır...

„...Partilerimiz, bunu yaparken çağımızın artık emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olmadığı, yeni bir çağ olduğunu, Mao Zedung Düşüncesi'nin bu yeni çağın Marksizm-Leninizm'i olduğunu savunan görüşlere de karşı çıkar. Partilerimiz Mao Zedung'un yarı-sömürge ve sömürgelerdeki devrimler için geliştirdiği, yeni demokratik devrim ve halk savaşı, tezlerinin mekanik olarak tüm ülkelere uygulama ve hatta proleter dünya devrimi sürecine uygulama şeklindeki anlayışları reddeder. Bu görüşler, Leninizm'in artık eskidiğini savunan, Leninizm'e saldırı niteliği taşıyan görüşlerdir.

„TKP(ML) ve AMLP, Mao Zedung yoldaşın, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede de önemli rol oynadığı; daha sonra Büyük Proleter Kültür Devriminin en önünde, gerek Çin'de ve gerek dünyada revizyonizme ağır darbeler indirdiği görüşündedirler. Mao Zedung'un adını duyan Kruşçev tipi modern revizyonistler bugün hala işte bu yüzden sinir krizleri geçirmektedir. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisinin çizgisindeki revizyonist hataların Mao Zedung ölümünden sonra ortaya çıktığı şeklindeki tüm görüşler de yanlıştır. Bu anlayış sorunun derinliğini kavramayan, olaya yüzeysel yaklaşan bir anlayıştır, reddedilmelidir. Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisi'nin çizgisindeki revizyonist sapmalar uzun süreden beri ve Mao Zedung yoldaşın sağlığında da Çin Komünist Partisi'nin çizgisinde revizyonist hatalar tespit etmek mümkündür. Bazı revizyonist görüşler için temel Mao Zedung yoldaşın görüşlerinde de mevcuttur. Bu sebeplerden yoldaş Mao Zedung'un Çin Komünist Partisinin revizyonist hatalarından belli bir sorumluluğu söz konusudur. (30)

Bütün bu olgular, görüşümüze göre, hiç kimseye gayri ciddi ve sorumsuz bir tavırla, tekrarlamak ve demagojik bir biçimde, Mao Zedung yoldaşın hatalarını alt alta sıralayıp, onun hakkında olumsuz bir değerlendirme yapmak hakkını vermez. Böyle ilkesiz ve burjuva gazeteciliğinin metotlarını kullanarak yapılan bir ‚eleştiri' yalnızca tarihi gerçekleri tersyüz etmekle kalmamakta; aynı zamanda ‚Mao Zedung Düşüncesi' adlı demagojik bayrak, Mao Zedung yoldaşın devrimci özünü yok eden revizyonistlere hizmet etmektedir. Görüşümüze göre bugün Mao Zedung yoldaş karşısına ‚savcı' pozunda dikilenlerin dün en katı Mao Zedung Düşüncesi taraftarları olması, dün bunların Mao Zedung'u tanrılaştıranlardan gelenler olması, tesadüf değildir. Her iki halde de, bunların tavrını belirleyen ilkesizliktir, oportünizmdir.

„Görüşümüze göre, Mao Zedung yoldaşın eserlerinin ve pratiğinin derinlemesine, çok yönlü bilimsel bir değerlendirilmesi, dünya Marksist-Leninist hareketinin önünde duran önemli görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinde, karşımızda önemli engeller vardır, öncelikle Mao Zedung'un hayatının son dönemi üzerine doküman yok denecek kadar azdır. Var olan dokümanlar, tek tek cümleler şeklindedir. Çoğunun gerçekten Mao Zedung'a ait olup olmadığı tam olarak bilinmemektedir. Bu durum bugün için Mao Zedung'un hayatının son dönemini

tam olarak değerlendirilmesini imkansız kılmaktadır. Partilerimiz bunun bilincinde olarak Mao Zedung hakkındaki genel değerlendirme için ellerinden gelen her katkıyı, imkanları ölçüsünde gerçekleştirecektir.“ (31)

Yapılan uzun aktarma MLM bir düşünce yöntemiyle değerlendirildiğinde burada Başkan Mao’nun usta değil, Marksist-Leninist olarak değerlendirildiği açıktır. Partimiz Marksizm Leninizm Maoizm biliminin ustaları olarak şahsiyetleri değerlendirirken bilimimize ekonomi politik, felsefe ve sosyalizmin sorunları noktasında yaptıkları nitel katkıları kriter olarak almaktadır. Sözkonusu açıklamada Mao’nun katkıları: Demokratik Devrim, Halk Savaşı, Yarı-sömürge ülkelerde devrim meseleleri ile sınırlı tutulmaktadır.

İkincisi Mao Zedung Düşücesi’ni reddetmesine gerekçe olarak „Leninizmin artık eskidiğini savunan, Leninizme saldırı içeriği taşayan görüşler“ biçiminde teorileştirerek saldırıya geçmektedir. Maozmi reddettikleri ortada. Bunun da ötesinde Mao ile Lenin’i karşı karşıya getirmeye çalışmaktadırlar. Bu da yetmiyormuş gibi eğer Mao Zedung Düşüncesini savunursak, o zaman Leninizmi reddetmiş olacağız, anlayış ve tezini geliştirmektedir. Maoizm Leninizmin reddi değil, bilimimizin üçüncü nitel aşamasının adıdır. Soruna bu bağlamda yaklaşılmadığı zaman, yani çağ ın değişmediği vb gerekçelerle karşı çıkmak, bilimimizin çağ değişmeden hiç bir zaman yeni bir nitel aşamaya varamayacağı anlayışını getirir. Bu da bilimimizi bir eylem kılalvuzu olarak değil bir dogma olarak ele almak sonucunu doğurur. Bu, felsefi idealizmdir.

Maoizmi savunmayan ve bunun gereklerini yerine getirmeyen hiç bir komünist partisi, proleterya önderliğinde devrimi gerçekleştiremez. Gerçekleştirse bile devrimi nihai hedefimiz olan komünizme taşıyamaz.Sorunu böyle ele almak ne Marksizm Leninizme saldırıdır, ne Leninizm’in eskidiği sonucuna götürür. Tam tersine Maoizm Marksizm-Leninizmin temelinde yükselir ve onun gelişmiş nitel bir aşamasını temsil etmektedir. Bunu savunmayanlar hangi kılıf altında olursa olsun ne Yeni Demokratik Halk Devrimlerine, ne Sosyalist devrime ve ne de devrim sonrası, toplumu değiştirip dönüştürmede proletaryaya doğru bir ideolojik-politik öncülük yapamazlar. 1. Merkez Komitemiz bu kavrayıştan oldukç uzak ve Maoizmle barışık olmadığı için Maoizmi reddetmenin adım adım yolunu hazırlamıştır. Söz konusu açıklamadaki şu görüşler bu reddedişin en somut ifadesidir:

„Görüşümüze göre, Çin Komünist Partisi’nin çizgisindeki revizyonist sapmalar uzun süreden beri vardır. Ve Mao Zedung yoldaşın sağlığında da Çin Komünist partisinin çizgisinde revizyonist hatalar tesbit etmek mümkündür; bazı revizyonist görüşler için temel, Mao Zedung yoldaşın bazı görüşlerinde de mevcuttur. Bu sebeplerden, yoldaş Mao Zedung’un Çin Komünist Partisi’nin revizyonist hatalarında belli bir sorumluluğu söz konusudur.“

Başkan Mao’nun sağlığında dönem dönem partiye sağ ve sol oportünist çizgilerin hakim olduğu tesbiti doğrudur. Ancak bundan hareketle Başkan Mao’nun bu çizgilerin gelişmesinde temel teşkil ettiği söylenebilir mi? Mao Zedung yoldaşın

„bazı revizyonist görüşler“ için temel oluşturduğu söylenmesine karşın Başkan Mao'nun bu „yanlış fikirlerini“ ortaya koymamak düpedüz siyasi sahtekarlıktır. 1.MK çamur at izi kalsın mantığıyla bilinç bulanıklığı yaratmıştır. Hangi fikirlerinin revizyonizme temel teşkil ettiği, hangilerinin oportünist olduğu noktasında tek bir eleştirinin ortaya konulmaması 1.Merkez Komitemizin oportünist tarzının tipik örneğidir.

Uluslararası Komünist Hareketin Mao Zedung'u bu noktada incelemeye alması gerektiğini belirten Merkez Komitemiz Mao Zedung'un hayatının son döneminin tam olarak değerlendirilmesini imkansız kılan faktörlerden de sözederek aslında ciddi bir araştırma yapmayacağının zeminini oluşturmaktadır. Ayrıca son dönem belgelerinin Başkan Mao'ya ait olup olmadığının bilinmediğini s öyleyerek Başkan Mao ve düşünceleri üzerine sinsice şaibe yaratılmaktadır.

Başkan Mao'nun katkıları ve bu katkılarındaki bakış açısı ekonomi politik, felsefe ve sosyalizm sorunlarına ilişkin ortaya koyduğu tezler 1970'ler sonrası ortaya çıkmamış, daha önce Çin devrimi sürecinde sistematize edilmiş ve Büyük Proleter Kültür Devrimi ile en üst düzeyde senteze ulaşmış bilimsel tezlerdir. Eleştirilecekse eleştirinin bu tezler üzerinde yapılması gerekirken tezlerin Mao'ya ait olup olmadığı şeklinde şaibeler yaratılması Merkez Komitemizin kaçak dövüş yöntemidir. Bu yöntemle amaçlanan önce şaibe yaratmak sonra ise bu şaibelerle ideolojik ve siyasi etki alanını parti içerisinde yayıp genişletmek, arkasından ise Anti-Maoist çizgiyi hakim hale getirerek Başkan Mao'yu tümden reddetmektir. Bunun Partimizin asgari ve azami programatik görüşlerinin reddedilmesi anlamına geldiğini Merkez Komitemiz bilmek durumundadır Açıktan bunu göze alamayan 1.MK daha sinsi yöntemlere başvurarak tasfiyeciliği tedricen uygulamaya çalışmıştır. Nitekim bu çizginin ideolojik-siyasi önderliğini yapan Yurt Dışı Hizibi 2.Konferans'a doğru ve hemen arkasından sistemleşmiş çizgisiyle Partinin karşısına çıkarak daha önce başlattığı hizipçi faaliyetlerini 1981 yılı ortasında örgütsel ayrılıkla noktalamıştır.

Merkez Komitemiz ideolojik revizyonu Başkan Mao'nun klasik olup olmadığı ve eserlerinden V.Cildin klasik olup olmadığı tartışmalarıyla başlattı. Bu „tartışma“ süreci boyunca Başkan Mao'nun askıya alınmasını ve usta olarak değerlendirilmemesi gerektiğini Partiye dayattı. Merkez Komitesi bütün bunları yaparken tezlerini başını Enver Hoca'nın çektiği yeni revizyonist akımın argümanlarına dayandırıyordu. Arnavutluk Emek Partisi'nin başını çektiği bu gerici Troçkist, revizyonist görüşleri mahkum etmek yerine karşısında diz çöktü. Partide Marksist Leninist Maoistlerin muhalefeti olmasaydı, 2.Konferans beklenmeden Başkan Mao'nun „revizyonist“ olduğu tesbiti Partinin resmi görüşü haline getirilecekti. Başkan Mao'nun bilimsel tezlerini araştırma adı altında bunların reddedilmesi gerekçeleri ortaya konulmaya çalışıldı. Özellikle de 1957-60 deklarasyonun niteliği konusunda Maoist muhalefetin doğru ve kapsamlı incelemeleri sayesinde hem Başkan Mao'nun usta olduğu bilince çıkarılmış hemde bu deklarasyonun MLM özüne ve niteliğine ilişkin net ve berrak bir görüş açısının hakimiyeti sağlana-

bilmiştir. Partide Marksist Leninist Maoist muhalefetin başını hapishanelerde bulunan Fahri Üyeler (FÜ) çekmekteydi. Partimizin gerek asgari gerek azami programatik görüşlerinin 2. Konferansımızda onaylanmasında FÜ'lerin küçümsenmeyecek katkısı vardır.

l .MK'nın ideolojik alanda diğer başlıca hataları ise şunlardır:

Komüntern ve Stalin'in hatalarını eleştirmek yerine bu hataları ideolojik hattının temeli haline getirmiştir.

Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Modern Revizyonist siyaset ve düşüncelerini ideolojik olarak açığa çıkarıp teşhir etme görevini yeterince yerine getirmemiştir.

AEP'in 1978 ortalarında Mao şahsında Marksizm Leninizm Maoizm'e yaptığı ideolojik saldırılarına karşı Başkan Mao'yu savunup net bir tavır takınmamıştır.

„KK" hizibinnin çizgisinden tamamıyla kopmamış ve bu çizginin ideolojik-siyasi nedenlerini bilimsel temelde inceleyerek doğru dersler çıkaramamıştır.

Partimizin Bölgesel dönemini muhasebeye tabi tutmamış, bu dönem boyunca yapılan hataları açığa çıkarıp eleştirmemiş ve tüm olumsuzluklarıyla bütünleşmiştir.

Kendi hatalarına karşı ciddi ve samimi yaklaşmamıştır.

Sol Maceracı küçük burjuva akımlara karşı yeterince ideolojik mücadele yürütmemiştir. zaman zaman bu rüzgarın etkisinde kalmıştır. Özellikle de parti kitlesi, bu sol maceracı askeri çizgilerin derin etkisi altında bırakılmıştır. Bu konuda önderlik kafa açıcı teorik, ideolojik aydınlatma hareketine girmemiştir, girmekten sakınmıştır.

Reformist ve revizyonistlerin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik, siyasi etkisini kırmak için yeterli bir ideolojik mücadele yürütmemiştir.

Sosyal şovenizme karşı politik-ideolojik görevlerini yeterince yerine getiremediği gibi, sosyal şovenizmin ideolojik olarak önemli derecede etkisini kendi üzerinde taşımış, ezilen ulus milliyetçesi hareketlere karşı ise sekter yaklaşmıştır.

1. MK tüm bu ve benzeri noktalarda ideolojik görevlerini yeterince yerine getirmemiştir. Gelişmelerin gerisinde kalarak kendiliğindenci oportünist, liberal bir ideolojik hat izlemiştir.

1. MK'ya damgasını vuran çizgi politik-taktik yönelim kendiliğindenci liberal sağ oportünizm iken, örgütsel alanda sekterizm, genel teorik ve ideolojik sorunlardaki düşünsel eğilimi ise daha çok Troçkizm'e yakındı.

1. MK'ya hakim olan çizgi 2.konferans tartışmalarına kadar kelimenin tam anlamıyla henüz sistemleşmemişti. l. MK'ya çizgisel olarak damgasını vuran kanat MLM'ler değil Partideki sağ oportünist kanattı. Bu çizgi konferans tartışmalarında tamamıyla sistemli bir çizgiye dönüştü.Başka deyişle farklı bir program ve çizginin bütünlüklü bir bakış açısı şeklinde kendini ifade ettiği nitel bir biçim aldı. Program denilince ne anlıyoruz sorusunu Stalin yoldaş şöyle açıklıyor:"Bilindiği gibi bir işçi partisinin programı, işçi sınıfının savaşımının hedef ve amaçlarının kısa

bilimsel bir biçimde ortaya konmasıdır. Program, proletaryanın devrimci hareketinin nihai hedefini belirlediği gibi, partinin bu nihai hedefe, yürürken gerçekleştirilmesi için savaşta yürüttüğü istekleri de belirler. „(32)

1. MK çizgisinin ideolojik ve sınıfsal kökleri:

Konuya Başkan Mao'nun şu sözleriyle giriş yapmak istiyoruz: „Herhangi bir siyasal, askeri veya örgütsel çizginin doğruluğunun veya yanlışlığının ideolojik kökleri vardır. Bu o çizginin, Marksist-Leninist diyalektik materyalizm ve tarihsel metaryalizmden hareket edip etmemesine ve o çizginin Çin devriminin nesnel gerçeklerine, Çin halkının nesnel ihtiyaçlarına dayanıp dayanmamasına bağlıdır." (33)

MK'nın siyasal, örgütsel ve askeri çizgisini sonuçlarıyla birlikte ortaya koyduk. Bu üç noktada MK'nın hangi konularda sağ ve sol oportünist çizgilere savrulduğunu ayrıntılı bir şekilde izah ettik l. MK'ya hakim olan çizgi MLM çizgi değil sağ oportünist çizgidir. 2. MK'nın Partiye 2. örgütsel yenilgiyi yaşatmasına neden olan ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çizgilerinin tarihsel kökleri, 1.MK ve çizgisinde aranmalıdır. Çünkü l. MK Partiyi savaşa ve ülkenin nesnel gerçekliğine göre hazırlamak yerine onu sağ pasifist bir anlayış ve çizgiye sokarak 12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğüne karşı Partinin hazırlıksız yakalanmasına neden oldu. 2.Konferansta hakim hale gelen sol oportünist çizgi, esasta tepki temelinde gelişti ve ideolojik olarak bu sağ çizgiden kopmadı. 2.MK'nın önce sol sonra sağ çizgisine zemin hazırlayan bu çizginin kendisiydi.Başkan Mao'nun da işaret ettiği gibi Partimiz eğer doğru bir hatta yürüyememiş ve yürütülmemişse, bunun baş sorumlusu kuşkusuz ki önderlik çizgisidir. l. MK'da yer alan kadroların sınıf dokularının 1.MK'nın ideolojik ve siyasi hattında önemli bir etkisi vardı. Bu etki şu şekilde somutlanabilir: Hemen hemen hepsinin 1974 sonrası profesyonel faaliyetçilerinden gelmesi ve dolayısıyla tecrübesiz oluşları, geldikleri sınıf kökeninin küçük burjuva olması ve esasta da ideolojik olarak Maoizm ile donanmaş dönüşüme uğramamış olmalarıdır.

Toplumumuzdaki nüfusun çoğunluğunu küçük burjuvazi oluşturmaktadır. Özellikle de bizimki gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde bu nüfus daha da ağırlıktadır. Dolayısıyla partiye örgütsel olarak girenlerin çoğunluğunun da bu sınıftan gelmeleri nesnel olandır. Ancak burada sorun bu kişilerin hangi sınıftan geldikleri değil, bu k.burjuva sınıf kökenli yoldaşların doğru bir ideolojik ve politik önderlikle değiştirilip dönüştürülmesidir. Yani sorun bu sınıftan gelenleri her bakımdan proleterleştirmekti ve MLM ideolojiyle küçük burjuva ideolojisi arasında Başkan Mao'nun işaret ettiği gibi „kesin ve keskin bir hat çekme ve ciddi ve sabırlı tutumla onları eğitip onlarla mücadele etmek" ve onları yenmektir. Eğer bu yapılmazsa, yine Başkan Mao'nun dediği gibi „onların küçük burjuva ideolojisine yenilmek olacak ve üstelik bu üyeler, sonunda, proletaryanın öncüsünü kendi düşündükleri şekilde şekillendirmeye çalışacaklar ve önderliği ele geçirerek Partiye ve halka zarar vereceklerdir."

Yoldaş Kaypakkaya dönemi hariç Partinin kuruluşundan bugüne kadar işbaşına getirdiğimiz önderlikler Marksist Leninist Maoist bir niteliğe ve böyle bir önderlik kapasitesine sahip değildi. Kurumlaşmış stratejik bir önderliğin olmadığı yerde hem parti doğru bir çizgide yönetilip yönlendirilemez, hem de çok kısa süre içerisinde Partinin daha derin kaos ve krizlere sürüklenmesine neden olunur. Parti tarihi boyunca yaşanan da budur. Bugün temel görevlerimizden biri geçmiş tarihimizin dersleri ışığında ideolojik ve politik olarak donanmış, her bakımdan önderlik vasfına sahip istikrarlı bir önderliğin tesis edilmesidir.

1.MK bileşenindeki MK üyelerinin, (iki yoldaş hariç) hepsi, 1973 sonrası Partiyle ilişkisi olmuş ve daha sonraki yıllarda (74-75 sonrası) aktif faaliyete katılmış ve ciddi bir siyasi tecrübesi olmayan yoldaşlardı. 1974 sonrası ülkede gelişen devrimci dalga ve hareketin etkisi bu kadroların siyasi ve ideolojik şekilenmesinde önemli payı vardır. Teorik bilgileri daha çok kitabi ve dogmatiktir. Bu kişilerin hemen hemen hepsi „KK“ hizbi döneminden kalmadır ve ondan sonra öne çıkmıştır. Gençliğin devrimci dinamik yapısı devrimci dalga ile birleşince bu dönemin kadrolarında (üstelik de sol maceracı akımların daha çok geliştiği koşullarda) sol eğilimlerin gelişmesi olağandı. Küçük burjuvazinin yakın devrim hayalleri önemli derecede tüm partiyi ve kadroları sarıp sarmalamıştı. Çoğunluk kadrolar ve üyeler parti çizgisinde ki kavrayışsızlık ve siyasi geriliklerinden dolayı şehir askeri eylemlerine gözünü dikmiş şehir eylemleri üzerinden partinin gelişmesini bekliyorlardı. Bunların Maoizm kavrayışı oldukça sığdı. Gerek KK döneminde gerek Bölgesel Dönemde, gerekse de l. MK döneminde doğru bir kadro politikası izlenmeyince, kadrolar parti çizgisi doğrultusunda şekillendirilmediğinden böylesine sübjektif sol düşünceler daha da güçlenmiş oldu.

1976 Ayrılık ve özellikle de 1.Konferans sonrası Partinin siyasi çizgisi ne kırda ne de şehirlerde uygulanmıştır. Parti örgütlenmesi esasta kent küçük burjuvazisinin yoğun olarak yaşadığı alanlarda gerçekleştirilmeye çalışıldı. Doğal olarak parti üye ve kadroları kent küçük burjuvazisinden ve daha çok da öğrenci gençlik içerisinden geldi.

Teorik tespitlerde silahlı mücadelenin esas olduğu yoksul köylülüğün başına geçip gerilla birlikleri içerisinde örgütlenmenin temel örgütlenme olduğu, şehirlerde işçi sınıfı içerisinde çalışmak esas diğer alanlarda çalışmak talidir belirlemeleri yapılmasına karşın pratikte bunun tam tersi bir hatta savrulundu. Esas olarak öğrenci gençlik içerisinde parti inşa edilmeye çalışıldı. Böyle bir örgütlenme ve çalışma tarzının mantıki sonucu olarak saflarımıza proletarya ve yoksul köylülükten üye ve kadroların akması yerine Parti küçük burjuva sınıf kökenli devrimcilerle doldu. Devrimimiz açısından normal koşullarda doğal olan bu durum, onları yeniden kalıba dökecek bir ideolojik önderliğin olmamasından kaynaklı olarak küçük burjuva düşünce sisteminin Partiye hakim olmasının dinamiği oldu.

Ülkenin sosyo ekonomik yapısından kaynaklı olarak küçük burjuva nüfusu oldukça kalabalıktır, proletaryaya en yakın duran devrimci sınıf ve tabakadır. Bunları örgütleyemezsek devrimi gerçekleştiremeyiz. Fakat burada kavranması gereken asıl nokta bu küçük burjuva kökenlilerin neden doğru ideolojik-politik görüş açısıyla değiştirilip, proleterleştirilemediği gerçekliğidir. Burada da açığa çıkarılması gereken nokta doğru bir siyaset izlenmemiş olmasıdır.

l. MK'nın şu olumlu faaliyetleri de olmuştur:

Uluslarası alanda iyi ilişkiler geliştirilmiş ve örgütlenilmeye çalışılmıştı.

Legal ve illegal (kadro ve kitle) yayın organları kendi koşullan içerisinde yeterli olmasa da çıkarılmaya çalışıldı.

Dost devrimci parti ve örgütlere karşı esasen olumlu bir çizgi izlendi.

Üç Dünya Teorisi'ne karşı tavrı esasta olumluydu. Ve bu konuda, gerek parti içerisinde gerekse parti tabanında Üç Dünya Teorisi'nden etkilenen olmadı.

Parti faaliyetinde illegaliteyi ele alışı esasta olumluydu.

Çeşitli siyasal kampanyalarla Partimizin kitleselleşmesine önemli katkılarda bulundu.

2. Konferansın gündemlerine ilişkin parti içi tartışma yazılarını örgütlü sempatizanlara kadar indirip tartıştırması Partinin siyasi ve ideolojik seviyesinin yükselmesine küçümsenmeyecek katkılarda bulundu.

IV. BÖLÜM

II. KONFERANS VE II. MK DÖNEMİ

II. Konferans Ve Sonuçları Üzerine

1. Konferans 1. MK'nın önüne üç yıl sonra Kongre görevini koymuştu. Bu, parti tüzüğünün de hükmüdür. Kongre yerine 1981 yılının başında 2.Konferans gerçekleştirildi. Yapılması gereken kongrenin konferansa dönüşmesinin temel nedeni 1.MK'nın izlediği ideolojik siyasi hattır. Yani Konferansın önüne koyduğu görevleri yerine getiremediğinden Partiyi kogreye hazırlamak görevini de yerine getiremedi. 1.Merkez Komitesi'nin faaliyetinin esasta olumsuz olduğunu daha önceki bölümlerde ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgi itibarıyla ortaya koyduk. Bütün bu olumsuzluklara karşın 12 Eylül şartlarında Partinin Konferansa taşınması önemli bir başarıydı.

1. Merkez Komitemiz Konferans kararları ve Partimizin programatik görüşleri doğrultusunda Partiye önderlik etseydi Partimiz hem 12 Eylül faşist diktatörlüğüne hazırlıksız yakalanmazdı, hem de ismine yaraşır bir kongreyle bu tarihi süreçle tanışmış olurdu.

Bir merkez komitesinin faaliyetlerinin olumlu veya olumsuz olduğunu belirtirken hangi ölçütlerden hareket edildiği önemlidir. Bir merkez komitesi konferansın önüne koyduğu görevleri yerine getirmiş ve her iki kongre veya konferans arasında partiye doğru bir ideolojik, siyasi, örgütsel ve taktiksel alanda önderlik yapmışsa yani doğru bir siyaset izlemişse faaliyetleri olumludur, tersini yapmışsa olumsuzdur. Bu yukarıdan aşağıya her parti organı için böyledir. 1.MK Konferans kararlarını doğru bir siyasetle hayata geçirmek yerine Partinin programatik görüşleri ve uluslararası çizgisiyle münakaşalı olduğu için üç yıl boyunca bunları revize etmeyi önüne temel görev olarak koymuştur. O olumsuz ve başarısız faaliyetini kendi sağ oportünist çizgisinde ve çalışma tarzında aramak yerine sorunu Parti programı ve konferans kararlarında aramıştır. Yaptığı her taktik hatayı Parti programına bağlamış ve bu yöntemle Parti programına inançsızlığı geliştirmeye çalışmıştır. Hemen her vesileyle Parti programına saldırmayı tarz haline getirmiştir. Tüm bunları gerek „KK" gerek YDB hizibinin ideolojik siyasi hattını sorgulayıp Partinin genel çizgisini savunma ve bu genel çizgi doğrultusunda somut politika ve taktikler üretip önderlik etme yerine, kendi oportünist siyaset ve çizgilerini kamufle etmek için yapmıştır.

Bu konuda 2.konferans belgelerinde de şunlar geçmektedir:

„1. Konferans Şubat 1978'da yapıldı. Parti çizgisinin doğruluğundan hareketle yapılan konferansta birbiriyle çelişen bazı kararlar da alınmıştı. l.Konferansta stratejiye ilişkin görüş ayrılıkları vardı (Örneğin ülkemizdeki baş çelişme gibi). Bu görüş ayrılıkları konferansta giderilemedi. Giderilmediği gibi alınan bazı kararlara da yansıdı. MK bu kararlarda çelişkileri çözmede doğru bir yöntem

izlemedi. Bu kararlardaki çelişki parti içinde yeterince tartışılmadan oylarla giderilmeye çalışılması, bazılarını da doğrudan konferans yetkisini çiğneyerek değiştirmesi veya yorumlaması önderliğe karşı güveni sarstı. Bu arada 1. Konferanstaki stratejiye ilişkin görüş ayrılıkları MK'de de vardı. Ve bu görüş ayrılıkları MK içinde giderilmiş değildi. Ülkemizde sınıf mücadelesi hızla yükseliyordu. MK, bu sınıf mücadesi karşısında epeyce kayıtsızdı. Yine dünyada da önemli gelişmeler oldu. Uluslararası Komünist Hareket içinde yeni bir saflaşmaya yol açan AEP, Mao şahsında ML'e saldırıya geçmişti. Modern revizyonist-Troçkist bir çizgi oluşturan AEP çizgisi karşısında yalpalayan önderlik içindeki revizyonist-Troçkist sapma giderek sistemleşti, çizgi haline geldi. Önderlik gerek uluslararası planda Mao Zedung yoldaşa yönelen saldırılar karşısında yalpaladı, gerek AEP kuyrukçusu siyasetlerin parti çizgimize saldırıları karşısındaki suskunluğu, gerekse ülkemizde silahlı mücadelenin görevlerinin yerine getirilmemesi (Ordu örgütlenmesi vb.) parti içinde ve parti tabanında önderliğin parti çizgimize inanmadığı ve giderek Mao'yu reddedeceği kanısını yaygınlaştırıyordu.

„Bazı yerlerde önderliğe karşı güvensizlik doruk noktasına ulaşmıştı. Nitekim partideki bu durumu fırsat bilen bazı devrim kaçkınları hizip faaliyetine girdiler. Bir ABK da artık önderliğin merkezi işlerlik önünde iflah olmaz olduğunu söylüyordu.

„Önderlik dünyada gelişen sınıf mücadelesi sorunlarının bir bölümü ile ilgili bir konferans düzenlemeyi kararlaştırdı. Gündem üzerinde bir kaç kez karar değişikliğinden sonra aşağıdaki kararlarını ilettiğimiz gündem temelinde konferansa gidildi.

„2.Konferansın yapılması için tartışma dönemi boyunca önemli hatalar işlendi. Bu hatalar konferansın daha sağlıklı bir şekilde hazırlanmasını engelledi. Parti 2.Konferansının her şeyden önce siyasi ön hazırlığı yetersizdi. Gerek ülkemizdeki yoğun sınıf mücadelesi, gerek önderliğe karşı duyulan güvensizlik ve gerekse siyasi mücadelenin öneminin kavranmaması yeterince hazırlanılmamasının temelleriydi. Bir başka neden de yazıların zamanında hazırlanıp basılmaması ve basımdaki aksaklıktı.

„Konferansın örgütsel hazırlığında da eksiklik ve hatalar oldu. Bu eksikliklerden biri alt seviyede konferansların yapılması planlandığı halde Partinin önemli bir bölümünde bu yapılmadı. Bunun esas nedeni objektif şartlardaki değişmelerdir.

„Bir yandan alt konferanslar ve bölge konferans sonuçları Konferans öncesi dağıtılıp tartışmalara canlılık getirilmesi düşünülürken bu da gerçekleştirilmedi. Düşman baskısının yoğun olduğu günlerde alt toplantılar alalacele yapılmak zorunda kalınmış ve gerekli verim sağlanamamıştı.

„Hazırlıklar sırasında en önemli hata, merkezi konferans için gerekli irtibatların kopmasından dolayı delegelerin uzun bir zaman (iki aya yakın, bazı yerlerde üç ay) bölgelerinin örgütsel ve pratik faaliyetlerinden uzak, bekleme durumunda kalmalarıydı. Bu,partimize önemli bir zarar verdi. Bölgelerin seçilen en ileri yş.ların düşman saldırılarının en azgın ve yoğun olduğu bir dönemde faaliyetlerden uzak

kalmaları örgütün daha ağır kayıp vermesinde muhakkak ki önemli rol oynadı. Taban önemli ölçülerde başı boş kaldı, dağılmayla yüz yüze gelebilmiştir"(34)

Buradaki değerlendirme ve bilgiler esasta doğru ve objektiftir. Bazı hatalı ve eksik yanları olsa da bu, konferansın kavrayışsızlığından kaynaklanmaktadır.

2.Konferans Aşağıdaki Gündemler Etrafında Toplandı:

-57 Deklarasyonu ve 1960 Bildirisinin Değerlendirilmesi

-63 Polemikleri Üzerine

-Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarının Bileşimi ve Özü Üzerine

-Arnavutluk Emek Partisinin Değerlendirilmesi

-Mao Zedung Öğretisi ve Mao Zedung'un usta olup olmaması

-Mao'nun öğretilerinin „Askıya" alınması üzerine

-"Yarı-feodal sistemle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir" tespiti üzerine

-Gerilla Savaşına Hazırlık Devresi (GSHD) tesbiti üzerine,

-Konferans Özeleştirisi Üzerine,

-MK'nın Faaliyetlerinin Değerlendirilmesi,

-Merkez Komitesi Seçimi,

-Parti tüzüğünde bazı değişiklikler vb.

Gündemlere ilişkin Konferans'ın yaptığı değerlendirmelerden esasta doğru olanlar olduğu gibi aktarılacaktır.Çünkü 2.Konferansımız esasta Marksist Leninist Maoist sonuçlara sahiptir. İçinde bazı hatalı ve eksik kararlar olsa da 2.Konferansa damgasını vuran çizgi MLM'dir. Yanlışlıklara ve eksikliklere yeri geldiğinde değinilecektir.

2 . Konferans Marksist Leninist Maoistlerin zaferiyle sonuçlanan, bu bağlamda parti çizgisi ve ideolojisinin Yoldaş Kaypakkaya sonrası ilk kez bu kadar bilince çıkarıldığı bir niteliğe sahiptir. Konferansın bu niteliği Konferans kararları aktarıldığında rahatlıkla görülecektir. Gündemlere ilişkin sonuç değerlendirmelerini aktaracak olursak, tespitler şöyledir:

„1957 Deklarasyonu Hakkında:

„Dünya proletaryasının kalesi, ezilen halkların ilham kaynağı olan Çin Halk Cumhuriyetinin proletarya diktatörlüğünün bürokrat burjuvazi tarafından ele geçirilmesinden bu yana Uluslararası Komünist Harekette (UKH) önemli ayrışmalar ve saflaşmalar oldu. Bu saflaşma başını ÇKP'nin çektiği Modern revizyonizmin değişik bir biçimi olan „Üç Dünyacı" Oportünist cepheye karşı, komünist partileri ile kendilerini komünist gösteren küçük burjuva parti ve grupların AEP'in öncülüğünde saf tutması şeklinde cerayan etti. Daha sonra kamplaşmayı (önemli ölçüde bürokratlaşan ve bundan dolayı savaş etkenlerinin artması, emperyalist tehdidin ve Çin ile Vietnam'daki geriye dönüş ile birlikte güçlenen modern revizyonist baskının karşısında kendi gücünü ve sınıfına olan inancını, cesaretini yitiren AEP kliğinin (Mao'ya, ÇKP'ye ve Çin Devrimlerine saldırısı şeklinde ortaya çıkan) 180 derece Marksizm-Leninizm dönekliği ile

başlayan yeni bir saflaşma izledi. Bugün bu yeni saflaşmayı yaşıyoruz. Bir yanda AEP'in çevresinde kümelenen ve çoğunlukla Avrupa ve Amerika çizgilerinden oluşan Modern-revizyonist yeni Troçkist kanat diğer yanda ise bu kanada karşı dizleri titremeden, ML'yi (ÇKP, Çin Devrimleri ve Mao'nun şahsında) kararlılıkla savunan ML kanat vardır.

„Bu iki kanat arasında yalpalayan, orta-yolcu bir hat izleyen, kafası karışık, kararsız unsurlar yer almaktadır. Bunların içinde hem Mao'ya, hem de AEP'e karşı olan, her ikisini de reddetme yönünde gelişen yeni-Troçkist eğilim sözkonusudur. Bunların çizgisi henüz tam olarak açığa çıkmış, belirginleşmiş değildir."

Konferans raporu Deklarasyon'da belirlenen önemli siyasi tespitlere ilişkin ise şu doğru bilimsel sonuçlara varmaktadır:

„Deklarasyonun çağ tespiti ve savaş sonrası durum (Dünyadaki) değerlendirmesi doğrudur.

„Deklarasyon, emperyalist ülkelerdeki durumu doğru değerlendirdi,

„Deklarasyon, sömürgelerdeki durumu doğru değerlendirdi,

„Deklarasyon, Savaş ve Barış meselelerini revizyonist hatalarına rağmen esasta doğru değerlendirdi,

„Deklarasyon bugün bir kısım kapitalist ülkede...Bir iç savaşa gerek kalmadan iktidara gelme imkanı olduğunu tespit etmekle Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerinden birisini kısmen revize etti,

„Deklarasyon Marksizm-Leninizmin bir çok canalıcı meselesini savundu,

„Marksizm-Leninizmin Stalin'in kişiliğinde saldırıya uğradığı Marksist-Leninistlerin dogmatiklikle suçlandığı şartlarda, Deklarasyon başlıca tehlikenin Modern-Revizyonizm olduğunu açıkladı,

„Deklarasyon, proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi meselesini parlak bir şekilde ortaya koydu."

2. Konferans bu alt başlıklar altında 1957 Deklarasyonu'nun olumlu ve olumsuz yanlarını ayrıntılı bir şekilde ortaya koyup tartıştıktan sonra sonuç olarak şunları belirtiyor:

„Deklarasyon esasta olumlu bir rol oynamıştır. Deklarasyon, ABD'nin başını çektiği emperyalist kampa karşı sosyalist kampın -geçici de olsa- birliğine hizmet etmiş, emperyalizme karşı mücadelenin güçlenmesine etkide bulunmuştur. O sıralarda emperyalistlerin çıkarı sosyalist ülkelerin zayıflatılmasını, parçalanmasını emrediyordu. Bu kamp parçalandığı taktirde emperyalistlerin dünya proletaryasına, ezilen halklara, barış isteyen güçlere karşı tehdit, şantaj ve baskıları daha da artacaktı. Revizyonistlerin bu kampa dahil birçok ülkede iktidarı ele geçirmesine ve tepeden geriye dönüşü başlatmasına rağmen dünya devriminin çıkarı emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı bu kampın birliğini muhafazasını ama bununla birlikte de modern-revizyonizme karşı açık ve amansız bir ideolojik mücadeleyi emrediyordu. O sıralarda ükelerin parti ve devlet cihazında komünistler

tamamen tasfiye edilmiş değillerdi. Ve iktidarla revizyonistler arasındaki mücadele, zayıf da olsa sürüp gidiyordu.

„Deklarasyon Modern-revizyonizmin başlıca tehlike olduğuna dikkati çekmiş, birçok komünist partisinin ve komünistin uyanıklığını bu noktada arttırmış ve Marksizm-Leninizmin bir dizi ilkesini savunmuş, 20. Kongre ile başlatılan tahribatın önüne bir set çekmiş, Kruşçevci revizyonistlerin elini kolunu bağlamıştır. Bunun içindir ki, onlar bir müddet sonra Deklarasyonu çiğnemişlerdir. J.Baby'nın dediği gibi ‚Kruşçev'in isteklerine uymayan bir metne kendini uydurması mümkün değildir. Kruşçev ABD ile uzlaşmak için onlara Deklarasyonu pervasızca çiğneme gibi bir armağan sunarak ‚iyi niyetini ve samimiyetini' ispat etti.

„Bununla birlikte Deklarasyon bazı revizyonist görüşlerin yayılmasına da hizmet etmiştir. Pekala Deklarasyon çağımızda, bazı kapitalist ülkelerde kapitalizmden sosyalizme barış içinde geçiş imkanının var olduğu şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etmiştir.

Deklarasyon haklı ve haksız savaşlar arasında net ayrım yapmamış, ‚barış içerisinde birarada yaşama'nın sosyalist ülkelerin dış politikası olduğu şeklindeki revizyonist görüşün yayılmasına hizmet etmiştir.

Deklarasyon, SBKP 20.Kongresinin birçok önemli ilke meselesine ilişkin hatalı görüşlerini reddeden ve bunun yerine doğru görüşler getiren bir hat izlemesine rağmen ne yazık ki Kruşçevci revizyonistlerin ısrarlarının bir ürünü olan 20.kongrenin övülmesi gibi bir büyük lekeye daha sahiptir. Uluslararası Komünist Hareket, 20.Kongre'nin Deklarasyonda ‚tarihsel kararlar', ‚Dünya Komünist Hareketinde yeni bir çığır' vs. Kruşçevvari nitelemeleriyle övülmesinin zararlarını görmüş ve acısını çekmiştir.

„Buradakilere ek olarak Deklerasyonda bazı küçük hatalar da mevcuttur. Bunları burada tekrar etmeyi gereksiz görüyoruz.

„Olumlu ve olumsuz yönleriyle ele aldığımızda şunları söyleyebiliriz:

„Deklarasyonun olumlu yanı ağırlıktadır, özü Marksist-Leninisttir. Deklarasyonun Marksist Leninist özünü savunmalı, revizyonist tespitlere karşı çıkmalıyız. Deklerasyonun esas olarak olumlu bir rol oynadığını savunmalıyız.

„Deklarasyon Kruşçevci revizyonistlere karşı verilen bir mücadelenin ürünüdür. Onların geriletilmesi, köşeye sıkıştırılması temeli üzerine ortaya çıkmış, içinde bazı ciddi hatalar barındıran Marksist-Leninist bir belgedir. Ama bu belgeyi ÇKP ve onu destekleyen partilerin iddia ettiği gibi Uluslararası Komünist Hareket'in ‚ortak programı' veya ‚platformu' saymak veya görmek mümkün değildir. Çünkü bu belge bazı ilkeleri revize eden ve bağrında ciddi hatalar taşıyan bir belgedir. Bundan dolayı (UKH)'nin programı veya platformu olamaz.

Saflanmızdaki revizyonist-Troçkist çizgi 1957 Deklarasyonunun, revizyonizmle kötü bir uzlaşma, revizyonizme ve karşı-devrime hizmet eden bir uzlaşma olarak görüyor. Dolayısıyla Deklarasyonu Kruşçevci revizyonistlerin dayatması sonucunda kabul edilen bir belge olarak değerlendiriyor. Bu kanadın anlayışına

göre Kruşçevcilerle birlikte yayınlanan Deklarasyon revizyonist lekeler taşımamalı, lekesiz, mükemmel ve dört dörtlük bir içerikte olmalıydı. Bu açıktır ki Deklerasyonun hangi tarihi şartlarda imzalandığını, komünist güçlerle revizyonist güçlerin durumunu, uzlaşmanın nasıl bir uzlaşma olduğunu ve neye hizmet ettiğini ve bu tip sorular üzerinde kafa yorma zahmetine girmiyor, kararını Deklarasyondaki birkaç ciddi hataya bakarak veriyor. Sınıf mücadelesinde bu tip uzlaşmalar olur mu, olmaz mı? bunlar için mesele değildir.

„Deklarasyonun modern-revizyonistlerle yapılan bir uzlaşma olduğu, ama koşulların zorunlu dayattığı bir uzlaşma olduğu açıktır. Önemli olan bunun nasıl bir uzlaşma olduğudur. Lenin'in dediği gibi, ‚uzlaşma vardır, uzlaşma vardır! Her uzlaşmanın ya da uzlaşma çeşidinin durumun somut koşullarını tahlil etmesini bilmek gerekir', (Sol Komünizm,sf.30) Kabulü olanaklı olan uzlaşmaları, oportünizmi temsil eden uzlaşmaları, devrimci sınıfa ihanet niteliğinde uzlaşmaları (Lenin'in) diğerlerinden olumlu, devrimci veya Marksist-Leninist olanlardan ayırdetmeliyiz. Esas olarak devrime mi yoksa karşı-devrime mi hizmet ediyor? Esas olarak ML'ye mi revizyonizme mi hizmet ediyor? Mesele budur.

„1957 Deklerasyonunun emperyalizme ve karşı-devrime değil, revizyonizme değil, ML'ye hizmet ettiğini gösteriyor. Hiç bir anti-ML akım bu gerçeği değiştiremez. Partimiz, 1957 Deklerasyonunun devrimci özünü kararlılıkla savunmalı, keskin solcu ve devrimci görünüm altında bu özü reddetmek isteyen revizyonist ve Troçkist akımı altetmelidir. Partimizin güçlenmesi, kararlı bolşevik bir ruh kazanması, çelik disiplinli bir savaş örgütü durumuna gelmesi bu tip sınavları başarıyla vermesine bağlıdır."

2. Konferans'ın Deklerasyonu değerlendirmesi esasta doğrudur. Dolayısıyla ayrıntıya gerek yoktur.

Konferans'ın 63 Polemikleri için yaptığı değerlendirme ise şöyledir:

„Bu konuda revizyonist-Troçkist YD çizgisi şunu savundu, araştırma yetersizdir. Bu tartışmaları, araştırma-inceleme yapmadan sonuca gitmek yanlıştır. Bu konuda araştırma sonuçlanıncaya kadar bu belgelerin ML olarak savunulması askıya alınmalıdır. Bu belgeler ML hareketin platformu olamaz, bu temelde bir birlik koftur.

„İkinci Görüş: Bu belgeler ML belgelerdir. Ve bu belgeler dünya komünist hareketinin platformudur. Ancak bunlar geliştirilmelidir. Parti çizgimiz önemli ölçüde bunlar üzerinde gelişmiştir. Bunların askıya alınması, parti çizgimizi askıya almaktır. Bu ikinci görüş bu şekli ile karar haline geldi.

„Karar: 1963 polemikleri, parti çizgimizin üzerinde inşa edildiği ML platform niteliğindedir. Bu anlamda, bu belgeleri askıya almak, parti çizgisini askıya almaktır. Askıya alınması mümkün değildir. O günden bugüne olan ideolojik saflaşmalar gözönünde bulundurulursa günümüz koşullarında yetersiz olduğu, bazı hatalı yanlar taşıdığı 1957-60 Deklarasyonları ve belgeleri, uluslararası komünist hareketin programı olarak görülmesi vs. derinleştirilmesi gerektiği doğrudur. Bu platform temelinde UKH'ne çağrı yapılarak üzerinde tartışılmalı.

Modern Revizyonizme, ÜDT'ne, AEP modern revizyonist-Troçkist çizgiye karşı verilecek olan ideolojik mücadele ile birleştirilerek UKH'nin örgütsel birliğinin temelini oluşturacak program çıkarılmalıdır. Bu uzun bir mücadelenin ürünü olacaktır.

„YD Çizgisi, bu konuda kendi yazıları parti içinde okunmadığı için tartışılmamasını ve gündem maddesi ile ilgili karar alınmamasını savundular. Bu reddedildi."

Buradaki bakış açışı ve alınan karar doğrudur. YD çizgisinin savunucularının amacı idelojik-siyasi ve örgütsel görevleri yerine getirmek için pratiğe yüklenmek değil, onlar bu tür sorunlarla partiyi pratikten koparmakla meşguldürler. Partiyi adeta tartışma kulübüne çevirip asli görevlerinden uzak tutmak küçük burjuva gevezelerinin işi olur ancak. Ki bu çizgi sahipleri iş başındayken de aynı pratiği sergileyerek partiyi sınıf mücadelesinden koparmışlardır.

Araştırma-inceleme adı altında yapılmak istenen doğrulrı bulmak değil, doğruları „mahkum etmek" için zaman kazanmaktır. Parti çizgisinin ve onun ideolojik esin kaynağının askıya alınması demek, partinin siyasal ve idelojik hattını oluşturan teorik sorunları askıya almak demektir.

Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarının Bileşimi ve Özü Üzerine:

Bu meselelere ilişkin 2.Konferansın kararları ve kararların açılımını kapsayan görüşler olduğu gibi aktarılacaktır. Çünkü bu meselelere ilişkin tartışmalar geçmişte olduğu gibi bugün de varlığını sürdürmektedir. Öte yandan bu Konferans belgeleri birçok partili ve parti taban kitlesinin bilgisi dahilinde olmadığından bu noktada Partinin donatılması için de faydalı olacaktır. Bu meselelere ilişkin yanlış ve eksik noktalara ayrıca değinilecektir.

„Konferansımız bu gündem maddesinde Mao Zedung yoldaşa getirilen eleştirilerden Demokratik Halk Devrimi (DHD) ve Demokratik Halk İktidarı (DHİ)'na ilişkin olanları tartıştı ve sonuçlandırdı.

„Bu konuda, AEP dönek yönetici kliğinin Mao Zedung ve Çin Devrimi nezdinde ML'ye inkarcı bir saldırı cephesi açmasıyla birlikte güncellik kazandı. Başlangıçta tartışmanın odak noktası AEP'in getirdiği „eleştiriler" olarak düşünülmüştü, fakat tartışma ilerledikçe tartışmanın merkezi, parti içi iki çizgi mücadelesine kaydı.

„Partimizin asgari programı, Önder Yoldaşımız ibrahim KAYPAKKAYA tarafından, Çin (DHD) ve Mao Zedung'un bu konudaki genel öğretisine dayandırılmıştır. Parti içindeki ikinci çizgi ise, AEP'in Mao Zedung ve Çin DHD'ne yönelttiği aşırı inkarcı ve ikiyüzlü saldırıya katılmadığını söylemesine rağmen AEP çizgisinden etkilenmekte daha üstü örtülü bir tarzda revizyonist ve Troçkist tezler ileri sürmekteydi. İkinci çizginin bu gündem maddesine ilişkin temel tezleri şu dört noktada yoğunlaşmaktadır:

„Çin DHD'nin bütün temel sorunları Lenin, Stalin ve Komüntern tarafından çözülmüş ve ÇKP'nin önüne konmuştur.

„Çin, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgesi durumunda olan bir ülkedir. Dolayısıyla Çin devriminin birinci temel özelliği onun bir anti-emperyalist devrim olmasıdır. Bu onu Rus devrimininden ayıran ana özelliktir.

„Çin toplumunda feodalizmin artıkları tayin edici bir yer tutmaktadır ve aynı zamanda emperyalizmin de esas dayanağını oluşturmaktadır. Buradan Çin Devriminin ikinci temel özelliği çıkar: Çin Devrimi aynı zamanda anti-feodal bir devrim olmak zorundadır ve Demokratik Devrimin özü de toprak devrimidir.

„Çin vb. ülkelerde, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeleye önderlik görevini proletarya omuzlamak zorundadır. Çünkü burjuvazinin komprador olan kesimi emperyalizmin ajanı durumunda iken, milli olan bölümünün de nihai amacı, emperyalizm ile uzlaşan bir burjuva diktatörlüğü kurmaktır.

„Çin vb.ülkelerde Milli burjuvazinin bir kanadı belli durumlarda devrime katılabilir. Özellikle anti-emperyalist yönün ön planda olduğu dönemlerde mümkündür. Fakat devrim ilerledikçe, onlar da karşı-devrim kampında yer alacaklardır.

„Çin Milli Demokratik Devrimi ancak İşçi-Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğü (İKDDD) altında tamamlanabilir, proletarya diktatörlüğüne geçilebilinir. Dolayısıyla başlangıçta cephe iktidarı altında devrim ilerletilirken ileride İşçi-Köylü Sovyetleri kurmak zorunlu olacaktır.

„Çin'de silahlı karşı devrimle silahlı devrim baştan beri karşı karşıyadır ve bu onun üstünlüğüdür. (Ayrıca Komüntern 1930'dan itibaren devrimci üs alanlarının kurulmasının gerekliliğini ve nisbeten uzun sürecek bir köylü savaşı ile buradan şehirlerin kuşatılıp şehirlerde de ayaklanmalarla iktidarı almanın mümkün olduğunu ortaya koymuştur.)

„Çin DHD'nin genel çizgisi böylece ortaya konmuştu. Ve Komüntern ÇKP'ne bir dizi taktik politikalarında da (Goumindang ve Sol Goumindang ile ittifak, İşçi-Köylü Sovyetlerine geçiş, anti-milli cepheye geçiş vb.) önderlik etti. Mao Zedung Komüntern'in çizgisini hayata uyguladı. Fakat onun bu konuda ML'e bir katkısı yoktu. (Onun Marksizm-Leninizme tek katkısı Halk Savaşıdır)

„Mao Zedung, 2.Dünya Savaşı ve Japon işgali şartlarında ortaya çıkan Milli burjuvazi ile ittifak imkanlarını genelleştirme eğilimi taşımaktadır. Bu yanlıştır.

„Mao Zedung ‚Yeni Demokrasi' makalesinde doğru olarak DHİ'nin „bir kaç devrimci sınıfın ortak diktatörlüğü"olarak tanımlamakta, fakat proletarya devrimi için, yeni demokratik devrimden durmaksızın İKDDD'ne geçmenin gerekliliğini koymamaktadır. Burada burjuvazinin ortak olduğu bir iktidardan sosyalist devrime nasıl geçileceği belli değildir.

„Eksiklik sonra 1956'da, DHİ'nin özünün proletarya diktatörlüğü olduğunu söylemeye dönüşmektedir. Halbuki milli burjuvazinin bir bölümünün ortak olduğu bir iktidarın özünde proletarya diktatörlüğü olması imkansızdır. Mao Zedung burada ilkesel konuda revizyonist bir hataya düşmektedir.

„Ülkemizde de DHD'nin genel sloganı İKDDD olmalıdır. Milli burjuvazinin sol kanadı ile proletaryanın köylülük ile ittifakının gücünü ve proletaryanın örgütlenme ve bilgi düzeyine bağlı olarak ele alınacak bir sorundur. Milli burjuvazi devrime katılsa ve devrim onunla ittifak içerisinde başarılsa bile proletarya gücü elverdiği anda onu iktidardan dıştalamalı ve İKDDD'nü kurmalı, Sosyalist devrime geçişi güvence altına almalıdır. Çin'de 1952'den itibaren yapılması gereken buydu.

„Halk Savaşı askeri stratejisi, Mao Zedung'un ML'e katkısıdır. Ancak bu askeri strateji yarı-sömürge ülkeler için genelleştirilmemelidir.

„Burada partimizin askeri çizgisinde Halk Savaşına ilişkin olarak getirilen, ‚Kırlarda çalışma esas, şehirlerde çalışma talidir', ‚Parti dışındaki örgütlenmeler içinde ordu örgütlenmesi esas diğerleri talidir' vb. ilkeler olarak konmamalıdır. Devrimin güçlerinin karşılıklı değişmesi her dönemde somut olarak incelenmeli ve ona göre esas-tali ilişkileri saptanmalıdır.

„YD çizgisinin bu dört noktada özetlenen görüşleri Parti 2.Konferansımızda revizyonizm ve Troçkizm kırması ve AEP'den etkilenme sonucu oluşmuş görüşler olarak mahkum edildi. İfade edilen bu görüşler revizyonizm-Troçkizm kırmasıdır.

„YD çizgisi, Mao Zedung'un DHD ve DHİ'ne ilişkin olarak ML'e yaptığı katkıları reddedebilmek için Stalin ile Komüntern'in otoritesinin ardına sığınmaya çalışmaktadır. Stalin'in önderliğinde Komüntern Çin Devriminin temel sorunlarının önemli bir bölümünü çözmüştür. Taktik sorunlarına da esas itibarıyla doğru önderlik etmiştir. Fakat Komüntern ve Stalin, kendilerinin de belirttikleri gibi bazı hatalar da yapmışlardı. Ve Çin Devriminin bazı temel sorunlarının çözümü, Çin pratiğini ML ışığında özümseyen Mao Zedung tarafından yapılmak zorunda kaldı.

„Stalin yoldaş Çin Devriminin Milli Demokratik Devrim aşamasında olduğunu ortaya koydu. Çin toplumunun, emperyalizmin bir yarı-sömürgesi olmasının ve de bu toplumda, emperyalizmin desteğindeki feodal kalıntıların sömürü ve baskıda hakim unsurlar olmasının doğal sonucu olduğunu vurguladı. Mao Zedung yoldaş bu genel önermeleri zenginleştirdi. Çin, toplumunun sosyo-ekonomik yapısının etraflı bir tahlilini yaptı. Çin'in iktisadi ve siyasi gelişmesi dengesiz, yarı-somürge, yarı-feodal bir ülke olduğunu kanıtladı. Bu toplumdaki çelişkilerin somut bir tahlilini yaparak, devrimin gelişmesini belirleyen iki temel çelişme Çin ile emperyalizm arasındaki çelişme ve feodalizmle halk kitleleri arasındaki çelişme (SE,C.l, sf 311) olduğunu bunlardan birisinin baş çelişme olmasına göre devrimin yönteminin ve taktiklerinin değişeceğini net bir şekilde ortaya koydu. Çin Devriminin ilk aşamasının „yeni tipte bir burjuva demokratik devrim" genel karakterinde olmasına karşın baş ve tali çelişmeler arasındaki ilişki ve değişikliklere göre, devrimin alt aşamalara ayrılacağını ortaya koydu.

„Mao Zedung yoldaşın Çin'in sosyo ekonomik yapısı, temel, baş ve tali çelişmeleri, sınıfların tahlili ve bunları yapmak için daha da geliştirdiği çelişmeler öğretisi, emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerin komünistlerine, kendi toplumlarının tahlillerini yapabilmesi için birer ML silahtır. Bunların ML'e katkı

olduklarını reddetmek her şeyi Stalin ve Komüntern çözmüştü demek, inkarcılıktan başka bir şey değildir. Stalin yoldaş, Çin Devriminde Milli burjuvazinin rolü meselesini teorik olarak çözemedi. Çözemezdi çünkü teoriyi dayandırabilecek yeterli sosyal pratik henüz oluşmamıştı. Stalin önderliğindeki Komüntern, burjuvazinin devrim karşısındaki tutumuna somut olaylar çerçevesinde ve esas olarak doğru tavırlar takındı ve taktiklere çözüm getirdi. Stalin, anti-emperyalist mücadelenin ön planda olduğu Kanton döneminde Milli burjuvazi ile cephe taktiğini, demokratik devrimin gelişmesi ile birlikte milli burjuvazi devrime sırtını dönünce sol Goumundang'la ittifakı savundu. Fakat devrim ilerledikçe Vuhan'ın da devrimi terk edeceğini İşçi-Köylü Sovyetlerine geçilmesinin zorunlu olduğunu söyledi. Eğer bu, somut gelişmeler noktasındaki taktik bir tutum olmaktan çıkarılır da stratejik bir slogan haline getirilir (YD çizgisinin yaptığı gibi), hem Stalin yanlış yorumlanmış olur, hem de Mao Zedung'un yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeler için geliştirdiği Halkın Birleşik Cephesi (HBC) stratejik sloganına revizyonist demek kaçınılmaz olur.

„Mao Zedung'un Milli burjuvaziyi tahlili ve buna bağlı olarak ortaya koyduğu HBC stratejik sloganı Çin Devrimi ile göz kamaştırıcı bir biçimde kanıtlandı. Mao Zedung Milli burvazinin emperyalizm ve feodalizm tarafından kösteklenen ve bu nedenle anti-emperyalist anti-feodal devrimden objektif olarak çıkarı olan zayıf ve bu nedenle de emperyalizm ve uşakları ile uzlaşmaya yatkın, kararsız bir devrimci sınıf olduğunu daha 1926'da ortaya koydu ve bu tahlile sonuna kadar sadık kaldı. Milli burjuvazi zayıf olmasına rağmen bir yandan köylülük ve küçük burjuvazi üzerindeki etkisi nedeniyle siyasi açıdan diğer yandan da Çin gibi geri bir toplumda milli kapitalizmi temsil etmesi nedeni ile iktisadi açıdan Çin proletaryası için önemli bir kitlesel müttefik idi. Ve Mao burjuvazi ile ittifak meselesini, Çin Devriminin üç temel meselesinden biri olarak koymuştur: ‚Partinin gelişmesi ve sağlamlaşması kaçınılmaz olarak burjuvazi ve silahlı mücadele ile olan ilişkiye bağlıdır. Parti burjuvazi ile birleşik Cephe kurmaya da mecbur kaldığında bunu bozma meselelerinde doğru bir siyasi çizgi izlediği zaman gelişme, sağlamlaşma ve bolşevikleşme yolunda ileri bir adım atmış olur... Aynı şekilde devrimci silahlı mücadele meselesi doğru bir şekilde ele aldığında gelişme ve sağlamlaşma, bolşevikleşme yolunda ileri adım atmış olur... Böylece, birleşik cephe, silahlı mücadele ve partinin inşası Çin devriminde, partimizin üç temel meselesidir.' (SE. C.2,sf, 88-89) ‚Çin toplumunun ortasının büyük iki ucunun küçük olduğu, ara sınıf kitlelerini kazanmadıkça ve onların kendi şartlarına uygun düşen rolü oynamalarına imkan vermedikçe komünist partisinin Çin'in meselelerini çözemeyeceği kavranmalıdır.' (SE, C.2, sf.472)

„Mao Zedung ‚Yeni Demokrasi' (1940) ve ‚Koalisyon Hükümeti Üzerine' (1945) makalelerinde birleşik cephe sorununu bir kez daha programatik bir biçimde koymuştur: ‚Devrim, birinci aşamada, yeni demokratik bir toplum ve bütün devrimci sınıfların ortak diktatörlüğü altında bir devlet kurmak amacıyla proletaryanın önderlik ettiği yeni tipte bir devrimdir. Bu devrimin gelişme süreci

içinde, düşman tarafından ve müttefiklerimizin saflarında meydana gelen değişikliklerden dolayı, birkaç alt aşama daha olabilir. Ama devrimin niteliği değişmez.' (SE.C.2.sf.345)

„ ,Yeni Demokrasi genel programımız bütün burjuva devrim aşaması boyunca, yani bir kaç on yıl değişmeyecektir. Fakat bu aşama boyunca dönem dönem şartlar değişmiştir ve değişmektedir. Bizim de özel programımızı buna uygun olarak değiştirme zorunluluğumuz sonucunu doğurur. Örneğin, yeni demokrasi genel programımız Kuzey seferi, Toprak devrimi ve Japonya'ya karşı direnme savaşı dönemleri boyunca aynı kaldı, fakat bu üç dönemdede dostlarımız ve düşmanlarımız aynı kalmadığı için özel programlarımızda değişiklikler olmuştur.'(SE,C.3)

„Mao Zedung yoldaş, halkın birleşik cephesinin iktidarına dayanan yeni demokrasiyi ‚genel program', toprak devrimi döneminde kurulan İşçi-Köylü Sovyetlerini ise ‚özel program' niteliğinde görmektedir. Stalin, teorik olarak sorunu böyle net bir şekilde ortaya koymamıştır, aksini de söylememiştir. YD çizgisi, Stalin'in Çin Devrimine ilişkin olarak öne sürdüğü somut tezleri mutlaklaştırarak, Mao Zedung Düşüncesi ile taban tabana zıt bir sonuca varmaktadır. Aslında YD çizgisi bu konuda Stalin'den çok AEP'nin yarı-sömürgelerde tek aşamalı ayaklanma devrim teorisine daha yakın durmaktadır.

„Çin Devriminde kızıl siyasi iktidarlar kurulup bunların yaşayabileceği, şehirlerin buradan kuşatılabileceği ve uzun sureli bir savaşla iktidarın alınabileceği tezi Mao Zedung yoldaş tarafından Çin pratiğine bakarak geliştirilmiştir. Bu tez tamamen ML olduğu için-komüntern tarafından da giderek benimsenmiştir. Bu gerçeği ne aşırı inkarcı AEP örtebilir ne de Mao Zedung'un bu katkısı YD çizgisi tarafından Komüntern'e mal edilebilir. Stalin ve Komüntern'in ÇKP ve Çin Devrimine destekleri tayin edici olmuş ve hem Stalin hem de ÇKP'nin kısa zamanda güçlenmesinde çok önemli bir rol oynamıştır. Ama taktiksel sorunlarda Stalin ve Komüntern yanılabilmişlerdir ve bunlar da Çin Devrimine zarar vermiştir. Birincisi, 1926'da yükselen köylü hareketi karşısında Stalin burjuvaziyle olan cephenin sarsılmaması kaygısıyla ÇKP'ne bir telgraf göndererek köylü hareketinin sınırlandırılmasını istemiştir. Fakat bir kaç hafta sonra düzeltmiştir. 1931-35 arasındaki Wang-Ming çizgisinde ve Japonya'ya karşı direnme savaşının ilk yıllarında yine Wang-Ming'in çizgisinde, Stalin'in desteği önemli rol oynamıştır. Stalin 1945'te ÇKP'nin savaşa girişmesine karşı çıkmış ve uzun bir süre Çan Kayşek ile ilişkisini sürdürmüştü. Fakat Stalin bütün bu hatalarını görmüş ve yanılmış olmaktan sadece mutluluk duyduğunu büyük bir alçak gönüllülükle ortaya koymuştur.

„YD Çizgisi, Mao Zedung yoldaşın yeni demokrasi tezini ya hiç anlamamıştır ya da bilerek başaşağı çevirmeye çalışmaktadır. Yukarıda gösterdiğimiz gibi yeni demokrasi Çin Devriminin birinci aşamasının ‚genel programı'dır. Yeni demokrasi, proletaryanın önderliğinde, halk sınıflarının ortak diktatörlüğüdür ve amacı emperyalizmi, komprador kapitalizmi, ve feodalizmi ülke içinde tasfiye edip, sosyalist devrimin yolunu açmaktır. YD çizgisi, bunun şartlar sonucu ortaya çıkmış

bir taktik olduğunu ve Mao Zedung'un da bunu böyle koyduğunu fakat giderek bu özel durumu mutlaklaştırdığını söylüyor. YD çizgisine göre yeni demokratik devlet ancak özel şartlarda (devrimin anti-emperyalist yönü ön planda olduğu anlarda) ortaya çıkabilecek geçici bir hükümet biçimi olarak görülmelidir. YD Çizgisinin bu tutumu, aşırı inkarcı AEP çizgisinden bir adım ileride fakat öz olarak aynı anlayıştadır. AEP'nin Modern revizyonist-Troçkist çizgisine göre, Çin'de kurulan yeni demokrasi proletarya önderliğindeki HBC'nin iktidarı değildir, çünkü Mao Zedung ve ÇKP komünist değillerdi. (AEP, bu tezi ile Komüntern'i ve Stalin'i de el altında inkar etmiş olmaktadır) Fakat, olağanüstü şartlarda burjuvazinin bir kesimi ile geçici ittifaklar kurulabilir. Ancak bu ittifak geçici bir hükümet olarak görülmeli demokratik devrimi tamamlamanın tek yolu olan İşçi Köylü Demokratik Diktatörlüğüne (İKDD) geçilmelidir. YD çizgisi ve tezinin komünist olduğunu ve Japonya'ya karşı milli burjuvazi ile bir ittifak hükümeti kurmanın doğru bir taktik olduğunu kabul ederek AEP'in aşırı inkarcılığını budamakta fakat aynı „sol" görünümlü ittifak anlayışını önümüze sürmektedir.

„ ‚Lenin, her devrimin temel meselesi devlet iktidarıdır' der. İktidarı elinde tutan hangi sınıf yada sınıflardır, devrilmesi gereken hangi sınıftır yada sınıflardır, iktidar olması gereken hangi sınıftır yada sınıflardır, işte her devrimin en temel sorunu budur. Devrimin şu yada bu aşaması boyunca yürürlükte kalan, partinin temel stratejik sloganı Lenin'in bu ana tezine bütünüyle ve kayıtsız şartsız dayanmazlarsa, temel slogan olarak nitelendirilemezler.' (Leninizmin Sorunları sf.l98)

„Stalin yoldaşın alıntıda mükemmel bir tarzda özetlediği gerçek Çin açısından ne anlam taşıyordu? Çin Milli Demokratik Devriminin devirmeyi amaçladığı düşman sınıflarla, iktidarı alan, alması gereken sınıfların doğru bir tahlili; Çin Devriminin demokratik aşamasının „stratejik sloganını" ortaya çıkaracaktır. Mao Zedung'un bütün burjuva demokratik devrimi boyunca kararlılıkla izlediği temel stratejik slogan şu olmuştur: ‚İşçi sınıfının (Komünist partisi aracılığıyla) önderliğinde ve işçilerle köylülerin ittifakına dayanan Demokratik Halk Diktatörlüğü, bu diktatörlük uluslararası devrimci güçlerle bir vücut halinde birleşmelidir. Formülümüz, başlıca tecrübemiz, temel programımız budur.'

„Temel programa karşılık, gerek toprak devrimi döneminde ve gerekse iç savaş döneminde ÇKP içinde aşırı „sol" siyaset izleyenler ve savunanlar olmuşlardır. Onlar, iç çelişmenin baş çelişme olduğu bu iki dönemde de DHİ sloganı yerine İşçi-Köylü Sovyetleri fikrini savunmuşlardı. Bunlar, Çin toplumunun yarı-somürge yarı-feodal bir iktisadi, siyasi ve sosyal yapıya sahip olduğunu anlamayan, Çin toplumunun ortası büyük,iki ucu küçük bir toplum olduğunu kavramayan ve bunun sonucunda da „temel stratejik slogan" meselesini kavramayan dogmacılardı. Mao Zedung yoldaş toprak devrimi döneminde milli burjuvazinin gericilerin yanında yer almış olması neticesinde kurulan İşçi-Köylü Sovyetlerinin de yeni demokratik devrimin o gün için geçerli bir özel biçimi olduğunu vurguluyor ve şöyle diyor: ‚O dönemde burjuvaziyi siyasi bakımdan kazanmaya ya da iktisadi bakımdan

korumaya çalışmamız gerekliydi ya da milli burjuvaziye karşı aşırı solcu siyasetimizin maceracı olmadığı sonucunu anlatmalıyız.'(SE,C.4, sf;226)

„Buna bağlı olarak Mao Zedung yoldaş iç savaşın sonuna doğru yine benzer „sol" eğilimin geliştiğini belirtiyor ve ‚bu, ciddi bir ilke hatasıdır' (SE.C.4, Sf;215) diyor. Bu bir ilke hatasıdır çünkü proletaryanın ne kadar kararsız ve ikili karakterde de olsa objektif olarak devrimci olan bir sınıfı, önemli bir kitlesel müttefiki karşı-devrim kampına terk etmesine yol açıyor.

„Bu bir ilke hatasıdır, çünkü pek devrimci görünen lafazanlığın ardında. DHD'nin başarılmama yolunu döşüyor. Bu sapmanın ardında yatan Troçkinin „tek aşamalı devrim" ve sürekli devrim anlayışıdır. Bu anlayışlarla gerek Stalin yoldaş, gerekse Mao Zedung yoldaş sürekli mücadele etmişler ve Çin Devriminin zaferi ancak Troçkist sapmaların yenilmesiyle mümkün olabilmiştir.

„YD çizgisi yeni demokrasi programında Mao Zedung'un Sosyalizme hangi iktidar altında geçileceği sorusunu cevaplamadığı, daha sonra da bu eksikliğin ‚DHİ özünde proletarya diktatörlüğüdür' tezi ile revizyonist bir sapmaya, bir ilke hatasına dönüştüğünü öne sürmektedir. YD çizgisinin yeni demokrasiyi anlamadığı ya da başaşağı etmeye çalıştığı burada birkez daha görülmektedir.

„Mao Zedung yoldaş daha ‚Yeni Demokrasi' makalesinde (1940'ta), DHİ'nin sadece emperyalizmi ve feodalizmi tasfiye etmekle kalmayacağını fakat sosyalizme geçişin yollarını da açacağını ortaya koydu.:

„ ‚Devrimimizin birinci adımı yada aşaması, kesinlikle, Çin burjuvazisinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulması değildir ve olamaz da. Devrimimiz, Çin proletaryasının önderliğinde Çin'in bütün devrimci sınıflarının ortaklaşa diktatörlüğü altında yeni demokratik bir toplumun kurulmasıyla sonuçlanacaktır. O zaman devrim, Çin'de sosyalist bir toplumun yol alacağı ikinci aşamasına doğru ilerletilecektir.'(SE,e.2,sf,349)

„Mao Zedung yoldaş DHİ'ni tam bir proletarya diktatörlüğüne geçmek için bir iktidar biçimi olarak görmüştür ve bu doğrudur. Bu yüzden Mao Zedung, ‚Koalisyon Hükümeti Üzerine' makalesinde Yeni Demokrasinin o günün şartlarına uygun özel programı olan ‚demokratik koalisyon hükümeti' ile yetinilmeyeceğini, anti-emperyalist yönetim gerçekleştirildikten sonra Demokratik Halk İktidarına geçilmesi için mücadele edilmesi gerektiğini koyuyordu. Mao Zedung yoldaş DHD'nü, burjuvazinin kullanabileceği bir devlet olarak değil de proletaryanın hedefine doğru giderken kullanacağı bir geçiş biçimi olarak gördüğünü, ‚Demokratik Halk Diktatörlüğü' (1949) makalesinde bir kez daha şöyle koyuyordu; ‚Biz burjuvazinin siyasi partilerinin karşıtıyız, onlar sınıfların, devlet ve partilerin ortadan kalkmasının sözünü etmekten korkuyorlar. Biz tam tersine bunların ortadan kalkmasını sağlayacak şartların yaratılması için vargücümüzle çalıştığımızı açıkça söylüyoruz. Komünist Partisinin önderliği ve Halk Diktatörlüğünün Devleti bu şartlardandır. Bu gerçeği kabul etmeyen komünist değildir.'(SE.C.4.sf;443)

„ ‚Geriye Milli burjuvazi kalıyor... Sosyalizmi gerçekleştirme, yani özel girişimi devletleştirme zamanı geldiğinde bu sınıfı eğitme ve yeniden bilinçlendirme

çalışmasını bir adım ileri götüreceğiz. Halkın elinde güçlü bir devlet cihazı var, milli burjuvazinin baş kaldırmasından korkmak için hiç bir neden yok.'(age. sf.452)

„Bütün bunlardan açıkça görülmektedir ki YD çizgisinin iddiasının tersine, Mao Zedung yoldaş DHİ'nin proletaryanın emekçi sınıflarla ittifak içinde sosyalizme geçmek için kullanacağı bir iktidar biçimi olarak görmüştür. Dolayısıyla YD çizgisinin 1956 öncesinde Mao Zedung'a getirdiği, ‚Sosyalist devrimi gerçekleştirmek için gerekli olan iktidar biçimini atlamıştır' biçimli eleştirisi gerçeklerle bağdaşmıyor.

„Mao Zedung yoldaşın DHİ konusunda 1949'dan önce ve sonra söylediklerinde bir tutarsızlık yoktur. O DHİ'nı özünde bir porletarya diktatörlüğü olarak görmüştür ve bunu ÇKP'nin 8.Parti Kongresinde açık bir şekilde formüle etmiştir.

„YD çizgisinin AEP'den etkilenerek. DHİ'nin özde bir proletarya diktatörlüğü tezine yönelttiği ilkesel eleştirisi, onun revizyonist-Troçkist çizgisini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Bu yoldaşlara göre demokratik partilerinin kısıtlanmış özgürlüklerinin olduğu bir iktidar hiçbir şekilde öz itibarıyla bir proletarya diktatörlüğü olamaz.

„Lenin ‚Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky' adlı eserinde, Kautsky'nin proletarya diktatörlüğünü reddetmesine karşı giriştiği polemikte şunu söylüyor: ‚Burjuvazinin ayrıcalıklarından (doğru tercüme: Seçme ve Seçilme haklarından, bn.) yoksun bırakılması proletarya diktatörlüğünün zorunlu ve vazgeçilmez bir koşulu değildir.' ‚Çünkü' der Lenin, ‚proletarya diktatörlüğünün genel teorik sorunlarıyla ulusal biçimlenişini karıştırmamak gerekir' ve şöyle devam ediyor: ‚Kabul etmek gerekir ki, sömürücüleri ayrıcalıklarından yoksun bırakmak (yani biçimsel olarak demokrasiden dıştalama-bn.) konusu yalnızca bir Rus sorunudur. Ve genel olarak proletarya diktatörlüğünün bir sorunu değildir.' ‚Bu, tamamen ulusal bir sorundur' (age)

„ ‚Kapitalizmin ulusal özellikleri ne olursa olsun, sömürücülerin demokrasinin şu yada bu şekilde sınırlandığı, (tamamen yada kısmen) ortadan kaldırıldığı ülkelerde bu sorun şu ya da bu kapitalizmin, şu ya da bu devrimin ulusal özellikleri sorunudur. Teorik sorun değişmez. Sömürücü sınıflara ilişkin demokrasiyi ortadan kaldırmadan proletaryanın diktatörlüğü mümkün müdür?(age,sf.!06)

„Bu teorik sorunun cevabını Lenin yoldaş, ısrarla burjuva demokrasisinin (yani burjuva devletinin) zor yoluyla (devrim barışçıl yoldan da gerçekleşmiş olsa, zor kullanımı hala geçerlidir, sadece zor şiddet şekline dönüşmeden kullanılmış olur) yerle bir edilmesi ve yerine yeniden zora dayanan proletarya demokrasisinin konması gerektiğini ortaya koyuyor. O halde sorun, „öz" ve „ulusal biçimlenmeleri" ayırabilme sorunudur.

„Lenin yoldaş proletarya diktatörlüğünün en temel üç özelliğini şöyle koymuştur; ‚Prolerya diktatörlüğü, ittifakın yönetici gücünün proletarya olması koşuluyla, sermayenin devrilmesi sosyalizmin kesin zaferi için proletarya sınıfı ile köylülüğün emekçi kitlelerinin ittifakıdır' (Leninizmin Sorunlan,sf.l05). Bu tanım, Lenin yoldaşın proletarya diktatörlüğü hakkında hem genel teorik ve hem

de Rusya özelliği için söyledikleri ile tam bir uyum teşkil etmektedir. O halde bir iktidarın ‚öz' itibarıyla proletarya diktatörlüğü sınıflandırmasına girip girmeyeceğini anlamak için şu üç kıstasa bakmak gerekir: Proletaryanın emekçi halk kitleleri ile özel bir ittifak biçimi, bu ittifakta proletaryanın yönetici güç olması, yani siyasi hegamonyasını tesis etmesi ve proletarya önderliğindeki bu ittifakın sosyalizmin kesin zaferine yönelmiş olması. Bu kıstaslar temelinde ve Lenin yoldaşın meselenin teorik ve ulusal biçimlerini ayırımını gözönüne alarak Çin'deki DHİ'na bakarsak, onun „özünün" proletarya diktatörlüğü olduğunu görürüz.

„Proletaryanın komünist partisi aracılığı ile uyguladığı siyasi hegamonyası; Proletaryanın halkın emekçi kesimi ile olan temel ittifakı ve bu ittifakın sosyalist dönüşüm için mücadele ediyor olması, Demokratik Halk Diktatörlüğünün özünü teşkil eder. Burada devrimci demokratik aydınların ve milli burjuvazinin devrimci kanadının partilerinin ‚ayrıcalıklarından yoksun bırakılmış' olmamaları, iktidarın özü meselesini değiştirmez. Çin Devrimin gelişmesi içinde Çin burjuvazisinin bu kesimini demokrasiden dıştalama zorunluluğu (Rusya'daki durumun tersine olarak) doğmamıştır, tam tersine onlara sınırlandırılmamış bir özgürlük tanınması, başlangıçta, proletaryanın siyasi ve iktisadi amaçlarına uygun düşüyordu. Bu nedenle geçiş anayasasında kabul edilen ‚altı ilkeye' (ki,bu ilkelerin özü Komünist partisinin hegamonyasını kabul etmek ve sosyalist dönüşüme karşı koymamaktır.) kalmak şartıyla Demokratik partilere izin verilmiştir. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile milli burjuvazi tüm ayrıcalıklarından yoksun bırakılarak proletarya diktatörlüğü sağlamlaştırılmıştır.

„Bu durum, biçime aittir; öze ait değildir. Amaçları bakımından, önderliği ve örgütlenişi bakımından ve esas ittifakları bakımından Demokratik Halk İktidarı, daha geri seviyede olmak itibarıyla bir proletarya diktatörlüğüdür. Bu gerçeği reddetmek Troçki'nin „salt proleter devrimciliğin"den etkilenmektir.

„Parti çizgimizle yurt dışı çizgisi arasında Çin devriminin değerlendirilişine ilişkin temel farklılık Türkiye devriminin sorunlarına da yansımadan edemezdi. Nitekim gerek konferans öncesi gerekse konferans içindeki tartışmada asgari programımıza ilişkin olarak Yurt Dışı çizgisinin parti çizgimizden temelden sapmış olduğu, 2.konferansımız tarafından tespit edildi. 2.Konferansımızın büyük çoğunluğu şu görüşleri dile getirdi: YD çizgisi, Türkiye'nin yarı-sömürge, Yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olduğunu söylemekle birlikte komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomilerinin iç içe geçmiş olduğunu ve bunda da hakim unsurun geri bir kapitalizm olduğunu öne sürmektedirler. Buna bağlı olarak da toplumumuzda bugün baş çelişmenin, yerli gericilik (komprador burjuvazi ve toprak ağalan) ile halk yığınlan arasında' olduğunu söylemektedir. Geri ve komprador nitelikte bir kapitalizm alt yapıda hakim olduğu için, milli burjuvazinin devrimciliği kısıtlıdır ve emperyalizmin baskısı iyice arttığı zamanlarda gündeme gelir. Devrimin bu aşaması Demokratik Devrimdir, ancak feodalizmin tasfiyesi merkezi sorun olmaktan çıkarak, Emperyalizmin desteğindeki siyasal gericiliğin yıkılması merkezi sorun haline gelmiştir.

„Buna bağlı olarak Yurt Dışı çizgisi, Rusya devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki tek temel farklılığı, birincisinin emperyalist bir ülke, ikincisinin emperyalizmin boyunduruğu altında bir ülke olması olarak görmektedir. Bu ise, yurt dışı çizgisini savunan yoldaşların; Türkiye devriminin stratejisi ve taktik sorunlarına Rus devriminin satratejisi ve taktiklerini, Çin Devrimininkinden daha yakın ve geçerli görmelerine yol açmaktadır. Buna bağlı olarak yurt dışı çizgisi,Türkiye Devriminin temel stratejik sloganının Demokratik Halk İktidarı değil, İşçi-Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğü olması gerektiğini, milli burjuvazinin devrimci kanadı ile ittifakın özel uluslararası ve ulusal şartlarda mümkün olabileceği geçici bir taktik sorun olduğunu söylemektedir.

„Bunlara bağlı olarak yurt dışı çizgisi devrimin yolu olarak Halk Savaşını genel olarak savunmakla birlikte, bu stratejinin geçerliliğini esas olarak emperyalist sömürü ve baskının ülke içindeki varlığına bağlamaktadır. Bu nedenle şu anda ülke emperyalistlerin fiili işgali altında olmadığından temel mücadele biçimini savaş, temel örgüt-biçimini ordu ve temel çalışma alanlarını da kırlık bölgeler olarak görmemektedir. Bu yoldaşlar, ayaklanmaların ve gerilla mücadelelerinin hem zaman hem mekan içinde elde edildiği, birbirini izlediği vb. bir iktidarı ele geçirme yolu öngörmektedirler.

„Yurt dışı çizgisinin asgari programa ilişkin bütün bu görüşleri, İbrahim KAYPAKKA yoldaş tarafından konulan parti çizgimizle taban tabana zıt revizyonizm-Troçkizm kırması görüşlerdir. Partimiz ideolojik ve siyasi mücadele tarihinde bu temel noktalarla özetlenen oportünist çizgiyle sürekli mücadele etmek zorunda kalmış ve bu mücadele içinde gelişmiş güçlenmiştir. Yurt dışı çizgisinin asgari programa ilişkin bu tezi 1976'da partiden tasfiye edilen Koordinasyon Komitesi hizibinin siyasi çizgisiyle esas olarak çakışmaktadır. Yurt dışı çizgisi HK, HB, HY gibi küçük-burjuva siyasetlerin, revizyonizm-Troçkizm kırması asgari programıyla aynı paralele düşmektedir.

„Konferansımız, Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı sorununa ilişkin Mao Zedung yoldaşın Halk Savaşı teorisi üzerine de tartıştı. Bütün yoldaşlar, AEP modern-revizyonist-Troçkist çizgisinin Halk Savaşına getirdiği ‚eleştirilerin' Marksizm-Leninizme bir saldırı olduğu bu teorinin Mao Zedung yoldaş tarafından Marksizm-Leninzmin teorik hazinesine yapılan bir katkı olduğu noktasında birleştiler. Ancak bu birliğin sağlam bir birlik olmadığı, Halk Savaşının içeriği üzerine yürütülen tartışmadaki iki çizgi mücadelesiyle kanıtlandı. Yurt dışı çizgisi birinci olarak, Halk Savaşının bütün yarı-sömürgeler için genel geçerli bir strateji olarak görülemeyeceğini, devrimin yolunun her yarı-sömürge ülkede devrim ve karşı-devrim güçlerinin somut değerlendirmelerine bakılarak saptanabileceğini savunmaktadır.Konferansımız bu görüşü reddetti. Bunun somut durumun somut tahlili adına, genel geçerli olan somut bir durumu tespit etmek olduğunu ortaya koydu.

„Genel olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde iktidarın uzun süreli bir köylü savaşıyla parça parça ve kırlardan şehirleri kuşatarak ele geçirilmesi, bu

ülkelerin şu genel ortak özelliklerinden kaynaklanmaktadır: Bu ülkeler emperyalizmin doğrudan ya da dolaylı işgali altındadırlar ve bu ülkelerde feodal kalıntılar ya çok önemli ya da hakim bir yer tutmaktadır. Gerek ulusal sorun gerekse feodalizmin tasfiyesi sorunu devrim ordusunun esas gücünün köylülerden olmasını zorunlu kılmaktadır. Genel olarak ülkede emperyalizmin ve feodalizmin varlığı devrimin güçlerini şehirlere göre kırlarda daha avantajlı kılmaktadır. Halk Savaşı sömürge, yarı-sömürge ülkeler için genel geçerli bir strateji olduğu bir dizi ezilen halkların somut devrimci mücadeleleriyle kanıtlanmıştır ve kanıtlanmaktadır. Ama istisnalar olmadığı veya olmayacağı anlamına gelmez. Daha bir dizi tali etkenin ve uluslararası gelişmenin de etkilemesiyle bazı yarı-sömürgelerde veya aynı ülke için ayrı dönemlerde, iktidarı toplu ayaklanma yoluyla ele geçirmek mümkün olabilir. Ne var ki istisnalar kaideyi bozmaz. Yurt dışı çizgisi ikinci olarak, Halk Savaşı teorisini „askeri strateji" adlandırması altında basitçe bir „şiddetin kullanış biçimi" derekesine düşürmektedir Halk Savaşı sadece askeri anlamda şiddetin kullanılış yolu değildir. Bunun da ötesinde, İşçi-Köylü temel ittifakının gerçekleştirilmesinin yolu, Kızıl Siyasi İktidarlar kurarak kitlelere devrimci alternatifin propagandasının ve kitleleri eğitip bilinçlendirmenin yolu, köylüleri örgütlendirmenin yolu ve partinin inşasının yoludur. Mao Zedung yoldaşın ve parti çizgimizin Halk Savaşını Marksist-Leninist kavrayışı budur. Parti 2. konferansımız yukarıda özetlediğimiz bu tartışmaları yürüttükten sonra, bu gündem maddesiyle ilgili olarak şu kararı formüle etti ve oy çoğunluğu ile kabul edildi;

„Karar No:1

Mao Zedung yoldaşın Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarına ilişkin öğretileri Marksist-Leninisttir. Sınıfların tahlili konusunda Mao Zedung Yoldaşın Marksist-Leninist incelemesi sömürge, yarı-sömürge ülkeler için geçerli, bu ülkeler komünistlerine ışık tutan ve Marksizm-Leninizmi zenginleştiren katkı niteliğindedir. Bu ifadesini komprador burjuvazinin, özellikle de milli burjuvazinin sınıf tahlilinde göstermektedir.

„Milli burjuvazi tutarsız bir yapıya sahip olup devrimle karşı-devrim arasındaki dengesine bağlı olarak sağ ve sol kanatlara ayrılır. Sağ kanat düşmanımız, sol kanat dostumuzdur.

„Milli burjuvazi ile ittifakın nedeni, emperyalizmin ve feodalizmin, milli kapitalizmin üzerindeki etkisi sonucu olup objektiftir. Milli burjuvazi ile ittifakı sadece dış işgallere bağlayan görüş revizyonist-Trockist görüştür. Bir veya birkaç emperyalistin işgal şartlarında sadece milli burjuvaziyle değil işgalci olmayan emperyalistlerin uşağı olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla da geçici ittifak yapılabilir. Diğer yandan çağımız olan proleter devrimleri ve emperyalizm çağında anti-emperyalist anti-feodal devrimlerin milli burjuvazi veya küçük-burjuvazi önderliğinde olması mümkündür. Bu, geçici bir olgudur. Ancak çağımızda milli burjuvazi veya küçük-burjuvazinin devrimi tamamlaması kesinlikle mümkün değildir. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, demokratik devrimi ancak proletarya tamamlayabilir, tersi görüş revizyonist-Troşkist görüştür.

Leninizmin gerçekleriyle bağdaşmayan görüşlerdir. Proletarya önderliğinde köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadından oluşan Halkın Birleşik Cephesi anti-emperyalist, anti feodal Demokratik Devrim aşamasına denk düşen temel stratejik bir slogandır.

„Lenin, ‚her devrimin en temel sorunu devlet iktidarı sorunudur' der. İktidarı elinde tutan hangi sınıftır ya da sınıflardır, devrilmesi gereken hangi sınıftır ya da hangi sınıflardır, işte ‚her devrimin en temel sorunu' budur. ‚Devrimin şu ya da bu aşaması boyunca yürürlükte kalan, partinin temel stratejik sloganları Lenin'in bu ana tezine bütünüyle ve kayıtsız şartsız dayanmazlarsa, temel slogan olarak nitelendirilemezler ‚(Stalin,Leninizmin Sorunlan,sf;198)

„Anti-emperyalist, anti-feodal devrimin gündemde olduğu ülkelerde devrimci olan milli burjuvazinin sol kanadını, temel stratejik slogan olan Halkın Birleşik Cephesinin bir unsuru olarak görmeyen görüş, dolayısıyla stratejik slogan olarak ‚İşçilerin-Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü'nü gören; böylece bu ülkelerde milli etkenin rolünü inkar eden Rus burjuva demokratik devrimi ile bu ülke (yarı-sömürge, sömürge) Demokratik Devrimlerini eşitleyen revizyonist-Troçkist görüştür. Aynı şekilde Lenin'in ifade ettiği gibi stratejik sloganın konusunun doğal olarak ‚devlet iktidarı' sorunu olduğunu şu veya bu gerçeklerle reddeden görüş revizyonist görüştür. Stratejik sloganın gerçekleştirilmesi mücadeleyle süreç içinde olacaktır. Moa Zedung'un Halk Savaşı konusundaki fikirleri, yarı-sömürge ülkeler için geçerli olup. Marksizm-Leninizme katkıdır.

„Halkın Birleşik Cephesi, Parti ve ordunun yanında devrimin üç silahından biridir. Mao Zedung'un Yeni Demokratik Devrim, ‚Yeni Demokrasi' konusundaki fikirleri sömürge, yarı-sömürge ülkeler için geçerli olup Marksizm-Leninizme katkıdır. Demokratik Halk iktidarının özü proletarya diktatörlüğüdür. Marksist devlet teorisi ‚tek' sınıfın diktatörlüğü fikrinden hareket eder. Son tahlilde ya ‚burjuva diktatörlüğü' ya da ‚proletarya diktatörlüğü' fikrinden hareket eder.

„Demokratik Halk İktidarı;

a) Proletaryanın önderliğinde olması,

b) Proletarya önderliğinde İşçi-Köylü temel ittifakına dayanması,

c) Proletarya önderliğinde emekçilerin sosyalizm yoluna sokulmasının aracı olarak kullanılmasından dolayı özünde proletarya diktatörlüğüdür. 1917 Ekim devriminden sonra Sovyetlerde kurulan şekliyle proletarya diktatörlüğünden farklı olarak milli burjuvazinin demokrasi içinde yer alması bu gerçekliği değiştirmez."

İşçilerin, Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğünün bir unsuru olarak ‚kulaklar'ın İşçi Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğünün özünün proletarya diktatörlüğü olduğu gerçeğini değiştirmediği gibi.

Buraya kadar yazdıklarımız konunun başında da işaret ettiğimiz gibi 2. konferans raporundan olduğu gibi aktarılmıştır. 2.Konferansın Stalin ve Komüntern'e ilişkin yaptığı titrek eleştirileri bir kenara bırakırsak buradaki tüm görüşler esasta doğrudur. Kararlarda „Büyük toprak ağaları" ifadesini kullanmak yerine sadece toprak ağalan diye isimlendirmek doğru bir tanımlama değildir. Bu kavramı Yoldaş

Kaypakkaya da yanlış bir şekilde kullanmıştır. Bilindiği gibi toprak ağalan denilince sadece büyük toprak ağaları anlaşılmaz. Bu küçük toprak ağalarını da kapsar. Küçük toprak ağaları devrimimizin bugünkü aşamasında (Demokratik Devrim) devrimin düşmanı olmadığından bu genel ifadeyi kullanmak doğru olmaz. Hedefi doğru belirleme açısından doğru kullanım tarzı ‚toprak ağaları' değil, ‚büyük toprak ağaları' kavramıdır.

Arnavutluk Emek Partisi (AEP) Üzerine Genel Değerlendirme

2.Konferansın bu konuda, yani AEP'in niteliği üzerine yaptığı tartışma ve gittiği sonuçlar esasta doğrudur. MLM bir bakış açısıyla AEP değerlendirilmiş ve esas olarak özü ortaya konmuştur. 2.Konferansın AEP değerlendirmesi şöyledir:

„AEP'le İlgili:

„Parti 2.Konferansı, bu gündem maddesinde, Uluslararası Komünist Hareketin güncel sorunlarından biri olan AEP'nin başını çektiği yeni ideolojik saflaşma üzerinde tartıştı ve 1.Merkez Komitesinin bu saflaşma karşısında takındığı tavrı değerlendirdi. 2.KONFERANSIMIZ, şu güncel durum tesbitinde birleşti:

„Bugün Marksist-Leninist ideolojiye karşı başlıca üç ideolojik saldırı cephesi oluşmuş durumdadır. Bunlardan birincisi, „Komünizm" maskeli karşı-devrimci ideolojinin kaynağı ve temel direği Kruşcev-Brejnev tipi modern-revizyonizmdir. İkincisi, „Üç Dünya Teorisi" adı verilen modern-revizyonist ideolojidir. Üçüncüsü ise, AEP'nin başını çektiği, teorik temellerini modern-rovizyonizmde ve Troçkizmde bulan yeni oportünist cephedir.

„Bugün uluslararası Komünist Hareketin ardarda yediği ideolojik darbelerle içine düştüğü kaostan sıyrılabilmesi ve ideolojik-siyasi birliğini yeniden inşa edebilmesi dünya proleter devrimi sürecinin ilerletilebilmesi için hayati önem taşımaktadır. Bu uluslararası görev özellikle dünyada iki en büyük emperyalist gücün ABD emperyalizmi, Rus Sosyal emperyalizminin başını çektiği üçüncü bir paylaşım savaşı dalgasının kabarttığı ve bununla birlikte devrim akımının daha da güçlendiği ve kızıştığı günümüz ortamında, daha da acil bir önem kazanmaktadır. Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) ideolojik-siyasi birliğinin yeniden inşası, yukarıda belirttiğimiz üç cephede en yoğun ifadesini bulan Marksizm-Leninizm düşmanı çizgilerle ve bunların etkileriyle dişe diş bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bu mücadelede ideolojik alandaki güncel sorunların, başını AEP'nin çektiği yeni oportünist cephenin ideolojik siyasi çizgisinin niteliğini gözler önüne sermek; ve onların Marksizm Leninizme saldırılarını, şahsında yoğunlaştırdıkları Mao Zedung'u her türlü saldırıya karşı savunmaktır. Bu sorunun güncelliği, bu yeni oportünist cephenin, AEP'nin şanlı geçmişine duyulan saygınlığın ardında gizlenebilmeleri nedeniyle henüz yüzlerinin açığa çıkmamış olması ve her türlü modern-revizyonist ve Troçkist'in hedef tahtası haline getirmeye çalıştıkları Mao Zedung'un ve onun önderliğindeki Çin devrimine saldırının başını bu kez AEP'in çekiyor olmasıdır.

„AEP'in başını çektiği yeni oportünist cephenin ideolojik-siyasi çizgisinin temel özellikleri son derece ‚sol' görünümlü laflar ardında, emperyalist ülkelerdeki proleteryanın kurtuluşu ile sömürge ve yarı-sömürge halklarının kurtuluşu arasındaki bağı kopartmak, emperyalist ülkelerdeki devrim imkanlarını tek yanlı olarak vurgulayıp ön plana çıkartmak, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizmin, kendine bağlı sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki temel sosyal dayanağı olan feodal kalıntıları tasfiye ettiğini, böyle ülkelerde orta ve küçük burjuvazinin demokratik ve milli devrimi tamamlayabileceğini, böyle ülkelerde proletarya devriminin şu veya bu tipinin gündemde olduğunu söyleyerek, çağımızın temel özelliklerini tahrif etmek; sosyalist toplumda komünist partisinde cereyan eden keskin sınıf mücadelelerini inkar eden ‚sol' görünümlü revizyonist teorilerin şampiyonluğunu yapmak ve yöntem olarak da, bütün bunları tahrifat ve tutarsızlıklara dayanan bir aşırı inkarcılıkla, anti-Maoizm' kampanyası kisvesiyle ortaya koymaktır. Bu ideolojik-siyasi çizgi, Enver Hoca'nın, Emperyalizm ve Devrim' adlı kitabında, programatik bir biçimde ortaya konmaktadır.

„Yeni oportünist cephe, içinde yaşadığımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağının bir dizi temel özelliğini revizyondan geçiriyor ve bunu da Lenin'in emperyalizm tahliline, Lenin ve Stalin'in Ekim devriminin açtığı yeni çağın özellikleri hakkındaki tahlillerine keskin bağlılık yeminleri ederek örtbas etmeye çalışıyor.

„Yeni oportünist cephenin programı niteliğindeki ‚Emperyalizm ve Devrim' kitabında, emperyalizm yeni baştan keşfedilmektedir(!) Enver Hoca, Lenin'in emperyalizm tahliline üst perdeden övgüler dizdikten sonra, şunları keşfediyor:

„ ‚Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi, yepyeni boyutlara varmıştır. Sınai, ticari, tarımsal ve bankacılık işletmelerinin birbirine katılması ve birleşmesi, tekel biçimleri, büyük sınai, ticari ya da sinai-tarımsal kompleks biçimleri yaratmıştır.'(age,sf;53)

„ ‚Günümüzde kapitalist ve revizyonist dünyada üretimin ve sermayenin olgunlaşması ve merkezileşmesi devletler arası düzeye kadar yükselmiştir.' (age,54)

„ ‚Lenin kendi döneminde, uluslararası tekel biçimlerini incelerken kartel'lerden ve sendikalardan söz ediyordu. Üretimin ve sermayenin yoğunlaşmasının çok büyük boyutlara ulaştığı bugünkü koşullarda, tekelci burjuvazi emekçileri sömürmenin başka biçimlerini arıyordu. Bunlar çok uluslu şirketlerdir.'(age,sf;55)

„ ‚Kapitalist devlet, ulusal düzeyde olduğu gibi uluslararası düzeyde de bu şirketlerin egemenlik ve yayılma amacına hizmet etmektedir.'(age,sf;55)

„ ‚Bugünkü koşullarda, ekonominin askerileşmesi tüm kapitalist ve revizyonist ülkeler için emperyalizmin çürümesinin belirgin bir özelliği haline gelmiştir.' (age,sf,87)

„Burada konulan özellikler, Lenin tarafından emperyalizmin özellikleri olarak konulan tahlillerin birer tekrarından başka birşey değilken, özenle yeni ve bugünkü

koşullar olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır. Bu, ilk bakışta, Enver Hoca'nın ‚teorik önder' görülme sevdası olarak yorumlanabilirse de, bu tam doğru değildir. Daha derindeki neden, emperyalizmin ekonomisinin ‚süper' derecede geliştiği ve bunun da bir takım değişikliklere yol açmasının doğal olduğu izlenimi yaratmaktadır.

„AEP'in, yeni' çizgisi, bu emperyalist ekonomik tahlillerinden hareketle, sömürge, yarı-sömürge ülkelerin sosyo-ekonomik yapıları hakkında yarı-Troçkist ve Modern-revizyonist görüşleri ileri sürmektedir. AEP'e göre, ‚çok uluslu şirketler, emperyalizmin kaldıraçları ve onun yayılmacılığının başlıca biçimlerinden biridir. Onlar, yeni-sömürgeciliğin dayandığı direklerdir'(age,sf;56). ‚Zamanımızın en büyük yeni-sömürgeci güçleridir.' (age,sf;84). Ve ABD, ‚esas olarak tek bir ülkeye ait' (age,sf,55) bu çok uluslu görünümlü tekeller aracılığıyla, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerine yatırım şeklinde sermaye ihraç etmektedir. Emperyalist burjuvazinin ezilen halkları sömürmesinin başlıca biçimi, sermaye yatırımıdır, fakat ‚sermaye ihracını gizleyebilmek için, emperyalist devletler kredi verme yolunu da tutuyorlar' (age,sf;65) Ve bu yolla emperyalizme bağımlı ülkelerde bir ‚oligarşi, bir tekelci büyük burjuvazi' yaratılmakta, ‚çarpık, bağımlı, tek ürün veren' biçimde de olsa kapitalizmi hakim kılmaktadır. ABD ile birlikte güreşen diğer bir ‚süper güç' olan Rus Sosyal-emperyalizmi de aynı yeni sömürge sistemleri kullanmaktadır. AEP'e göre, bunların doğal neticesi olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ‚genel olarak kapitalist burjuvazi iktidardadır' (age,sf;185)

„Feodal kalıntılara, latufundist toprak sahipliğine vb. dil ucuyla değinmekle birlikte emperyalist sisteme bağımlı ülkelerde genel olarak feodalizmin tasfiyesi gibi sorunun varlığını kabul etmemektedir. Feodalizmin kalıntıları, tıpkı Ekim Devriminde olduğu gibi, geçerken temizlenecek çöplüğün bir parçasıdır. AEP'e göre ‚çağımızda emperyalizm koşullarında yalnız gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, bağımlı ve ezilen ülkelerde de, devrimin baş iç düşmanı, yerel büyük burjuvazidir. Bu sınıf kapitalist rejimin başındadır.' (age,sf;153)

„AEP, ‚çağımızda', genel olarak sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kapitalist rejimin hakim olduğunu söylemektedir; diğer yandan bilindiği gibi Lenin, emperyalizmin esas eğiliminin bağımlı ülkelerdeki kapitalizm-öncesi ekonomi biçimlerini ve onların sınıflarının ayakta tutmak olduğunu söylemiş, bunun emperyalizmin karakteristliği olan ‚muazzam tefeci sermaye' niteliği ile uyuştuğunu belirtmiş ve emperyalizmin, boyunduruğu altındaki ülkelerde kapitalizmi geliştirdiği yolundaki Troçkist tezi çürütmüştü. Yine, Lenin'in izinden ilerleyen Komüntern, 1928 programında, emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkeleri ekonomik gelişmelerine göre en az üç kategoriye ayırmış ve buna bağlı olarak bu ülkelerde feodalizmin tasfiyesi sorununun göstereceği değişkenlikleri ortaya koymuştur. AEP'e göre ise, bütün bunlar tarihte kalmış olgulardır, şimdi genel olarak bütün bağımlı ülkelerde kapitalist rejim hakimdir. İşte bu noktada AEP'in emperyalizminin ekonomisi hakkındaki ‚yeni-sömürgecilik' anlayışı bütün

çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır. Bütün revizyonist ve Troçkist akımların savunduğu gibi, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde kapitalizmi geliştirdiğini ve feodalizme karşı bir devrimi gündemden kaldırdığını söylemektedir.

„AEP'in emperyalizmin ekonomisi hakkındaki bu ‚yeni' tekelleşme ve sömürge biçimlerine katkıları, onun ‚süper-devlet' anlayışıyla da birleşmektedir. AEP'e göre, ABD patentli tekellere ait olan çok uluslu şirketler, dünyanın bir yarısını yutmuşlardır. Emperyalizm arasıra, zorunlu olarak ve daha büyük kar etmek için bazı ödünler de verebilir ama çoğunlukla, yalnız zayıf ülkelerde değil, sanayileşmiş kapitalist devletlerde de, gelişmiş ülkelerde de zincirleri güçlendirmeye çalışır'. ‚Amerikan tekel ve kartelleri İngiltere, Fransa vb.nin tekel ve kartellerine onları yutacak ölçüde sızdılar ve böylece bu ülkeleri Amerikan emperyalizmine bağımlı hale getirdiler'. (age,sf,256)

„Diğer yandan da ‚SB, COMECON ülkelerine karşı tipik bir yeni-sömürgeci siyaset gütmektedir', ‚uydu devletler üzerinde egemenlik uygulamaktadır.'(age,sf,24-25).

„AEP her ne kadar diğer emperyalist devletlerden ve bunların ‚iki süper devlet' le olan çelişmesinden bahsediyorsa da yaratmaya çalıştığı sosyo-ekonomik tablo, iki en büyük emperyalistin denetiminde ikiye bölünmüş bir emperyalist dünyadır. AEP sık sık emperyalizm ve sosyal-emperyalizmle ‚iki süper devlet'i eş anlamlı kullanmaktadır. Burada yatan anlayış, tek bir emperyalist gücün denetiminde toplanan dünya emperyalizmi anlayışıdır, yeni bir nitelikte bir Kautskici ultra-emperyalizm anlayışıdır. AEP, ‚iki emperyalist devlet, devrimin, sosyalizmin ve tüm dünya halklarının can düşmanlarıdır' derken, bu anlayışının ışığında, aslında emperyalistler arasındaki nicel farklılıkları nitel farklılıklara dönüştürmektedir.

„Emperyalizm ve proleter devrimleri çağını açan Büyük Ekim Devrimi'nin en önemli derslerinden biri de, artık dünyada burjuva demokratik devrimlerin ancak proletarya önderliğinde tamamlanabileceğidir. Stalin yoldaş göstermiştir ki, çağımızda ulusal sorun genel proletarya devrimleri sorunuyla bağlanmıştır ve ezilen ülkelerin büyük çoğunluğunda gündemde olan burjuva demokratik devrim aynı zamanda milli bir nitelik de kazanmıştır. Milli Demokratik Devrimleri nihai zafere ulaştırabilecek tek güç, o ülkelerin proletaryasıdır. Çünkü büyük burjuvazi emperyalizme satılmıştır ve orta burjuvaziyle küçük burjuvazi ise Milli demokratik devrimi tamamlayabilecek güçte değildir.

„AEP, bu Leninist teze övgüler düzerken, onu el altında reddetmektedir. Bunu iki türlü yapmaktadır. Bir yandan, yukarıda gösterdiğimiz gibi genel olarak ezilen ülkelerde feodalizmin tasfiyesi sorununu hasır altı ederek emperyalizmin ve onun uşağı komprador burjuva sınıfların, feodalizmi esas olarak tasfiye ettiği ve kapitalizmi gerçekleştirdiği tezini savunmakta; diğer yandan da Mao Zedung ve Çin devrimine saldırmanın heyecanı içinde, emperyalizmi böylesine kökten sarsan bu devrimin orta ve küçük burjuvazi önderliğinde gerçekleştiğini ve giderek

bir „süper-güç“ olma yoluna girdiğini iddia ederek, burjuvazi önderliğinde milli demokratik devrimin tamamlanabileceğini öne sürmektedir. Yani, emperyalizmin ve feodalizmin baskısı altındaki cılız burjuvazi, çok uzun süreli bir anti-emperyalist ve anti-feodal savaşa tutarlılıkla önderlik edebilir, ülkeyi emperyalizmin iktisadi, siyasi ve askeri boyunduruğundan kurtarabilir, feodalizmi tasfiye ederek bağımsız bir kapitalist gelişmenin yollarını açabilir ve de üstelik ‚süper devlet‘ olma yoluna sokabilir. Bu ilk bakışta AEP'in Çin devrimine saldın tutkusu içinde, farkında olmadan içine düştüğü bir teorik tutarsızlık gibi görünebilir. Ne var ki AEP'in 2.Dünya Savaşından sonra eski-sömürgeciliğin çöküşünü yorumlayarak ve de bugün ezilen ülkelerin iktisadi dekolonizasyon süreci içinde olmaları temeli bunun raslantısal bir tutarsızlık olmayıp, ezilen ülkelerin burjuvazilerinin demokratik devrimi tamamlayabileceği anlayışını taşıdığını göstermektedir.

„AEP, bugün emperyalist sisteme esas darbelerin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki devrimci hareketler vasıtasıyla indirildiği Marksist-Leninist tesbitini reddetmekte; metropol ülkelerdeki devrimci imkanları abartmaktadır. AEP'e göre, ‚gittikçe daha derinleşen kapitalizmin bugünkü bunalımı bizi şu sonuca götürüyor: Devrimci durum, kapitalist ve revizyonist ülkelerin çoğunu sarmıştır, ya da sarma sürecindedir. Dolayısıyla ‚bu durum, devrimi gündeme getirmiştir.‘(age,sf.110) Teorik tutarsızlıklar bir yana, bu tespit günümüzde somut durumun tersi bir tespittir. Bugün kapitalist ve revizyonist ülkelerin büyük çoğunluğunda Leninist tanımla devrimci durum yoktur. Buna karşılık sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin büyük çoğunluğunda devrimci durum mevcuttur ve bu, ister proletarya önderliğinde olsun, isterse olmasın, emperyalist sistemi sarsan kalıcı ya da geçici devrimci mücadelelere yol açmaktadır. Gerçekten enternasyonalist bir partinin görevi, dünyadaki sınıf güçlerinin somut bir tahlilini yaparken bu gerçeği tespit etmek ve ona uygun bir şekilde enternasyonalist desteğini buraya yoğunlaştırmatır..

„AEP, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki mücadeleleri, ‚sol‘ lafazanlığa dayanan Troçkist bir bakış açısıyla da küçümsemektedir. Bugün silahlı sınıf mücadeleleri ile kaynayan Asya-Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde, birçok mücadele proletarya önderliğinde değildir. Bunlardan bazıları komprador burjuvaların ve feodallerin önderliğinde de olsa proletaryanın bu tür mücadelelere bakış açışı, bu mücadelelerin emperyalist sistemi zayıflatıp zayıflatmadığına, doğrudan ya da dolaylı darbeler vurup vurmadığına göre değişir. Uluslararası proletarya, Lenin ve Stalin'in öğrettiği gibi emperyalizmi zayıflatan hareketleri, proletarya devrimlerinin geçici müttefikleri olarak görürler ve uygun ölçüler içinde desteklerler.

„Gerici bir önderlik altında ezilen bir halkın yürüteceği bir savaşın objektif olarak anti-emperyalist bir rol oynayabileceği gibi, milli burjuvazi vb. bir sınıfın önderliğinde yürütülecek emperyalizmi güçlendiren savaşlar olabileceği gerçeğinden hareket ederler. AEP ise, Troçkist bir sekterizmle, genel olarak bu tür mücadeleleri ‚it dalaşı‘ olarak niteleyip arkasını dönmektedir. Bunun son örneği, Afganistan'ın Rus Sosyal-emperyalistleri tarafından işgali karşısında ayaklanan

Afganistan halkının mücadelesini, ABD emperyalizmi yedeğindeki bir it dalaşı olarak görüp göstermesidir.

„AEP'in, Leninizmin kıstaslarından biri olan sömürge ve yarı-sömürge halklarının istemleri karşısındaki tutumu anti Marksist-Leninisttir; modern-revizyonist ve Troçkisttir. Ne var ki, AEP bu anti Marksist-Leninist tutumunu keskin ‚proleter' bir görüntü altında saklamaya çabalamaktadır.

„AEP, yeni-sömürgecilik sistemine önemli bir ilericilik atfederek onun sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde anti-feodal devrim sorununu gündemden kaldırdığını savunmaktadır. AEP, ezilen halklara şu ortak görevi tesbit ediyor: ‚Bu halkların genel ve ortak görevi, emperyalist, sömürgeci ve yeni-sömürgeci tüm yabancı boyunduruğu ve yerel burjuvazinin baskısını ortadan kaldırmaktır.' AEP'e göre bugün ezilen halkların devriminin iki temel hedefi vardır: İçte burjuvaziyi yıkmak, dışta da burjuvazinin dayanağı olan emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak. AEP'in ‚anti-emperyalist demokratik devrim'den anladığı budur. Yarı-sömürgeleri genel olarak kapitalist gören AEP buna uygun olarak bu ülkelerde devrimin genel biçimini, demokratik görevleri de geçerken halledecek proletarya devrimleri olarak görmektedir. Böyle bir genelleme ve devrim aşaması tespit etmek, yarı-sömürge ülkelerin büyük çoğunluğu açısından tayin edici önem taşıyan tarım devrimini, anti-feodal devrimi bir çırpıda saf dışı etmekte, bu ülkelerin proletaryasını ve ezilen halklarını şaşırtmaktadır. Bu teori, Troçkist ‚tek aşamalı devrim' teorisidir. Ve ezilen halkların mücadele pratiğinde, büyük zararlar vermiş, devrimleri imkansızlaştırmıştır ve AEP'in ideolojik etkisi sayesinde bugün de, kendi ülkelerimizin pratiğinde yaşadığımız gibi devrimcilerin yolunu, yönünü şaşırtmakta ve ağır zararlar vermeye devam etmektedir.

„AEP, genel olarak köylülüğün devrimci rolünü küçümseyen Troçkist teoriyi yeni kılıflar altında yeniden piyasaya sürmektedir. Kuşkusuz AEP'nin sömürge ve yarı-sömürgelerle köylülük karşısındaki tutumu onun emperyalizm ve yeni sömürgecilik olgularına revizyonist-Troçkist bakış açısından soyutlanamaz.

„Stalin ve Mao Zedung, açıkça ortaya koymuşlardır ki, sömürge ve yarı-sömürge devrimlerinde köylülük tayin edici bir rol oynar. Birincisi, milli sorun özünde bir köylülük sorunudur; milli kurtuluş için silaha sarılan halkların ezici çoğunluğunu köylüler oluşturmaktadır. (Stalin yoldaşın burada kast ettiği toprak sorunudur. Yoksa çok uluslu devletlerde serbest rekabetçi dönemde olduğu gibi yine ezilen ulusun ulusal sorunu, özünde pazar sorunudur. Ki Partinin anlayışı ve İbrahim yoldaşın soruna bakış açışı budur. Dolayısıyla burada, teorik bir karışıklık olmasın diye bu notu düştük.-bn). İkincisi, tarım devrimi, köylülüğün doğrudan bir sorunudur (Tarım devrimi ifadesi önümüzdeki demokratik devrimin özü olan toprak devrimini tam ifade etmediğinden bu ifadenin kullanılması yanlıştır. Doğrusu, toprak devrimi ifadesini kullanmaktır.-bn) Çağımızda ezilen ülkelerdeki devrimlerde milli ve demokratik yön kopmaz bağlarla birbirine bağlandığı içindir ki bu devrimlerin temel gücünü köylülük oluşturur. Proletarya, bir bütün olarak köylülüğü yanına almadıktan sonra, Milli demokratik devrimde bir adım dahi

ileri gidemez ve tam da bu nedenledir ki ‚İşçi-Köylü ittifakı temel ittifaktır'. Proletaryanın köylülük ile sağlam bir ittifak kurabilmesi ise, ancak temelinde toprak devrimi ve ulusal bağımsızlik olmak üzere bir dizi demokratik görevin silah zoruyla elde edilmesine doğru bir stratejik ve taktik önderlik sağlayabilmesiyle mümkündür.

„AEP, köylü düşmanlığını, Halk Savaşı teorisine yönelttiği azgın saldırılarla sürdürmektedir. AEP'e göre, ‚Halk Savaşı teorisi kırın şehirlere, köylülüğün de proletaryaya önderliğini vaazeden bir teoridir: işçi sınıfına olan güvensizliğin ve onun hegomanyacı rolünün reddinin bir ifadesidir.'(age.sf.166). AEP'e göre ‚parti, devrimin belirleyici çarpışmalarına, burjuva egemenliğinin devrimci şiddet aracılığıyla yıkılışına partisini ve kitleleri hazırlamak için, devrimci mücadeleyi ve eylemi her durum ve her koşulda sürekli yürütür. Ama, ancak devrimci durum tam olarak olgunlaştığı zaman, Parti silahlı ayaklanmayı doğrudan gündeme getirir ve onu zafere ulaştırmak için tüm siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri önlemleri alır'.(age,sf;166).

„AEP'in bu türlü ayaklanma teorisi, yarı-sömürgelerin büyük çoğunluğunun somut gerçeklerine uymayan, silahlı mücadeleyi bilinmez bir geleceğe erteleyen ve böylece Demokratik Halk Devrimini imkansızlaştıran revizyonist bir teoridir. Yarı-Sömürgeliğin gerçek olguları nelerdir? Birincisi, iktisadi yapının eşitsiz ve dengesiz gelişmekte olduğudur. Bu, emperyalist sömürünün kapıları olan bir kaç büyük şehirde ve civarında komprador nitelikteki kapitalist ilişkiler hakim unsur iken, geniş kırlık alanlarda feodal sömürünün egemenliği demektir. Bu ülkenin değişik kesimlerinde değişik çelişmelerin ve değişik derinliklerde hareket halinde bulunabileceği demektir. Bu, birleşik kapitalist bir ekonominin tersine, devrimin eşitsiz ve dengesiz bir şekilde gelişeceği demektir. Böyle bir yapıda, genel olarak, ülke çapında kitlelerin ayaklanmaya hazırlanacağı zamanı beklemek, objektif duruma sırtını dönüp bir rüyanın gerçekleşmesini beklemek demektir. Burada emperyalizmin ve komprador burjuvazinin ülkede birleşik bir kapitalist ekonomi yaratacağını beklemek demektir. Yarı-sömürgeliğin diğer bir gerçeği devrimin ve karşı devrimin güç dengesi açısından kırların devrimin güçleri için daha avantajlı olduğudur. Neden? Çünkü bir yandan ülke emperyalizmin işgali ya da yarı-işgal altındadır. Büyük şehirler emperyalizmin denetimi altındadır. Buralarda manevra kabiliyeti, denetleme imkanları ve haberleşme açısından karşı- devrimci ordu açık bir üstünlüğe sahiptir. Emperyalizmin veya sosyal emperyalizmin paralarıyla, silahlarıyla donatılmış karşı-devrimci silahlı güçler, şehirlerde kansız ya da kanlı devrimci eylemleri daha çocukluk halinde iken budamaktadırlar. Buna karşılık kırlık bölgelerde karşı-devrimin kontrolü nispeten zayıf ve sürekliliği sağlanması zordur.

„Bir yandan da ezilen halkın çoğunluğunu oluşturan köylülük gerek emperyalist baskıların yoğunlaştığı dönemlerde, gerekse diğer dönemlerde demokratik isteklerle doludur. Kendi bağrından çıkan proletaryanın önderliğini kabul etmeye yatkındır. Bütün bu gerçekler, proletarya partisine kansız ve kanlı mücadeleleri

birleştirme, ilerleme ve gerileme konularında devrimci taktikler izleyebildiği taktirde, kırlık alanlarda küçükten büyüğe doğru silahlı mücadeleyi geliştirebileceğini, gerilla mücadeleleriyle yerel ayaklanmalar hazırlayabileceğini, bu ayaklanmalardan gerilla mücadelesini sürdürmek ve yaygınlaştırmak için yararlanabileceği; çete savaşından düzenli ordu savaşına doğru adım adım savaşı geliştirebileceğini; kırlık alanlarda kızıl siyasi iktidarlar kurup şehirleri kuşatabileceğini ve parça parça tüm ülkede iktidarı ele geçirebileceğini belirtmektedir. Halk Savaşı teorisi, daha 19.yy.da. Marks ve Engels'in yabancı işgal karşısında düzenli ordudan yoksun köylülerin uzun süreli çete savaşına girişimlerine bakarak ana ilkeleri ortaya koymuş ve sonradan Mao Zedung yoldaş tarafından bilimsel şekilde incelenerek stratejik ve taktik sorunları çözülmüş bir teoridir. Bu teori başta köylüler olmak üzere ezilen halkların yüzyıllar boyunca kanları ve canları pahasına edindikleri tecrübelerin bilimsel, Marksist-Leninist bir öğretisidir. AEP ve borazancıları ise, revizyonist ve Troçkist çizgilerinin baş döndürücü keskinliği içinde, darbeci bir tarzda ‚kendilerini ve kitleleri' bilinçlendirmeyi ve toplu ayaklanmaya hazırlamayı düşünüyorlar. Aslında bu, ‚sol' lafazanlıkla gizlenmiş bir devrimi imkansızlaştırma teorisidir.

„AEP'in köylülüğü küçümsemesi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde komünist partisinin köylüleri örgütleme görevlerinden bahsederken, köylülüğün örgütlenmesi sorunundan hiç bahsetmemesinden de kendisini ortaya koymaktadır. Enver Hoca, ‚Emperyalizm ve Devrim' kitabında, böyle ülkelerin komünist partisinin önüne temel görevler olarak, sırasıyla; sendikaların örgütlenmesi, gençliğin örgütlenmesi ve devrimci propagandanın örgütlenmesi sorunlarını koyuyor. Temel mücadele biçimi olan silahlı mücadelenin örgütlendirilmesinin yöntemlerinden bahis yok, ezilen halkın çoğunluğunu oluşturan köylülüğün seferber edilmesi ve örgütlendirilmesinden bahis yok. Halbuki bunlar, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, genel olarak komünist partisinin temel sorunlarındandır ve bu sorunlar çözülmedi mi, devrimin ilerletilmesi mümkün değildir.

„AEP'nin modern-revizyonist Troçkist çizgisinin en önemli özelliklerinden biri, bugün dünyada devrimin fırtına merkezleri durumunda olan Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimlerinin niteliğini ve yolunu karartmaya, yoldan saptırmaya çalışmasıdır. Bu çizgi, devrim akımının yoğun olduğu bu alanlarda çok vahim sonuçlar doğuruyor ve açıkça mahkum edilemez ve teşhir edilmezse, daha da doğuracaktır. Bugün bunun somut örneği ülkemizde yaşanmaktadır. AEP'in sırtını sıvazlayıp, büyümesine yardımcı olduğu küçük-burjuva teşkilat, 12 Eylül Cuntası karşısında bile hala devrimin ‚evrim aşamasından geçmekte' olduğunu söyleyebilmekte ve devrimci kitleleri cunta karşısında tek başına bırakarak mücadeleden geri çekilebilmektedir. Proletarya partisi öğretisi, Leninizmin temel taşlarından biridir.

„AEP, keskin ‚sol' görünüm altında Leninist parti öğretisini de revize etmektedir. AEP'çi revizyonun temel taşı, parti içinde iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığının reddidir. AEP'e göre, Komünist partisi ‚Monolitiktir'; içinde

ikinci bir çizginin varlığına izin verilemez. Burada AEP, Troçkist iradeci mantığıyla parti içinde objektif bir olgu olan iki çizgi mücadelesini yadsımaktadır. Parti, kendisini vareden maddi koşullar yani sınıflar ve sınıf mücadeleleri varlığını sürdürdükçe, bu mücadelelerin yansımasını kendi içinde bulacaktır. Parti, kendisini çevreleyen toplumsal koşullardan bağımsız değildir, soyutlanamaz. Bu nedenle de, parti içinde iki zıt kutup; proletarya ve burjuva ideolojisi sürekli mücadele içinde bulunacaklardır. Partinin önderlik ettiği sınıf mücadelelerinin önemli dönemeçlerinde, burjuva ideolojisinin partiler içerisindeki etkisi; anti-Marksist-Leninist bir gerici platformun (çizginin) oluşmasını daha mümkün hale getirir. Bu, Marksist-Leninistlerin istediği, arzuladığı birşey değildir, tam tersine onların sürekli mücadelelerine rağmen meydana gelebilecek bir olgudur. Bu durum eşyanın tabiatında var olan çelişkinin ortaya çıkardığı bir durumdur. Marksist-Leninistlere düşen görev, bu gerçek olguyu materyalist diyalektiğin yoluyla bilince çıkartmak ve ona karşı silahlanmaktır. Marksist-Leninistlerin monolitik partiden anladıkları, içinde ikinci bir çizginin oluşmayacağı, tamamıyla proleter ideolojinin hakim kılındığı bir parti değildir. Çünkü bu idealist bir istekten öteye gidemez. Marksist-Leninistlerin monolitik partiden anladığı, partide proletarya ideolojisinin hakimiyetini sürekli kılmak için mücadele etmek, burjuva çizgisine karşı daha doğarken mücadele etmek ve çıban olgunlaştığında ikna etme imkanı kalmadığında bu yabancı unsuru partiden temizlemektir. Monolitik parti, Komünist partisinin hiziplerle bağdaşmayacağını gösterir.

„AEP'in idealist ‚monolotik parti' anlayışı onun pratiğinde iki biçimde yansımaktadır. Bir yandan partinin hiçbir zaman yanılmayacağı hayali, işçiler ve emekçiler arasında yayılmakta; böylece AEP'nin Arnavutluk'un emekçi kitleler denetiminden kaçmasının teorik yolları döşenmektedir. Diğer yandan da, parti içinde burjuva ideolojisine karşı mücadelenin yerine, örgütsel tedbirler geçirilmektedir. Bu ise, partinin içten içe yozlaşmasının ve burjuva ideolojisinin hakimiyetini pekiştirmesinin yollarını döşemektedir.

„AEP, keskin ‚Stalinist' pozlara bürünerek, sosyalizmin inşasına ilişkin Marksist-Leninist tezlere saldırmaktadır. AEP'e göre ‚sosyalizm ve komünizm', ‚aynı sosyo-ekonomik yapının iki evresi'dir ve ‚birbirlerinden yalnızca gelişme ve olgunluk derecesi olarak ayrılık gösterir'(age,sf,299). Bu, Marksizme ve Leninizme taban tabana zıt Modern-revizyonist bir tezdir. Marksizm-Leninizmin beş büyük öğretmeni de göstermiştir ki Sosyalizmi ve komünizmi birleştiren nitelik, her ikisinde de sömürücü sınıfların mülkiyeti ve baskısının ortadan kaldırılmasıdır. İnsanlık tarihi üç büyük devreden geçmektedir: Birincisi, toplumun sınıflara bölünmediği ve özel mülkiyet temelinde bir sömürü ve baskının mevcut olmadığı ilkel toplumlar dönemi; ikincisi, toplumların özel mülkiyet temelinde sınıflara bölündüğü ve sömürünün ve baskının hakimiyetindeki toplumlar dönemi ve üçüncüsü yadsımanın yadsıması olarak, özel mülkiyetin lağvedildiği ve sömürü ve baskının lağvedildiği toplumlar dönemi. (burada bir not düşelim: yadsımanın yadsıması yerine Başkan Mao'nun kullandığı şekliyle, Olumlama-yadsıma olarak

kullanmak daha doğru bir felsefi açısıdır.-bn) Sosyalizm ve Komünizm, bu üçüncü evrenin toplumsal biçimleridir. Fakat nasıl bütün bir sömürücü sınıfların hakimiyetindeki toplumlar döneminde köleciliğin, feodalizmin ve kapitalizmin ortak özelliklerine rağmen taban tabana zıt olmaları Markisizm-Leninizm tarafından kanıtlanmış bir gerçekse, üçüncü büyük dönemde de sosyalizm ve komünizm, alt yapıları ve üst yapıları açısından birbirinin zıddı, yadsımalarıdır. AEP'nin; bu iki sosyal sistem arasında sadece niceliksel farklılıklar olduğunu söylemesi, Kruşçev Modern-revizyonizminin Sovyetler Birliği'nde komünizme geçildiğini söyleminden, özünde farksızdır.

„AEP, Mao Zedung yoldaşa saldırının heyacanı içinde proletarya diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesinin sürdürülmesine ilişkin Marksist-Leninist tezleri revizyondan geçirmeye çalışmaktadır. AEP'e göre ‚Sosyalizm boyunca sınıfların ve sınıf mücadelelerinin varlığını sürdüreceğini' söylemek, burjuvazinin varlığına izin vermek ve sınıf mücadelelerinin sürdürülmesini buna bağlamaktır. AEP en iyi cevabı yine kendisi, henüz Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olduğu VII.Parti kongresinde Marks'tan yaptığı şu alıntıyla vermektedir: ‚Sosyalizm!.. bütün sınıf ayrılıklarının kaldırılmasına, bu sınıf ayrılıklarının dayanacağı bütün üretim ilişkilerinin kaldırılmasına, bu üretim ilişkisi olan bütün toplumsal ilişkilerden kaynaklanan bütün fikirlerin devrimcileştirilmesine zorunlu geçiş noktası olarak proletaryanın sınıf diktatörlüğüdür.'(AEP 7.Parti Kongresi.sf.18)

„AEP Sosyalizmden geriye dönüş hakkında Mao Zedung yoldaşın katkılarını reddederken, bunun nasıl gerçekleştiği hakkında, net bir şey koymuyor. Bunu, burjuva ideolojisi sahtekarlığını sürdürmesine ve bazı unsurların yozlaşmasına bağlıyor. Ki, Mao Zedung'un ML görüşleri, geriye dönüşün maddi temeli üretim ilişkilerindedir diyor. Sosyalizmde üretim araçlarının mülkiyetini halk adına devletin elinde tutan partinin bu devletin yöneticisi olması; bir yandan tamamıyla sosyalist toplumda: „devlet ile halk", „parti ile kitleler", „fabrika yöneticileri ile işçiler", „kooperatif yöneticileri ile köylüler" arasında yeni tipte bir yönetici-yönetilen diğer yandan da sömürünün geri getirilmesinin ve devlet tekelci kapitalizmine geçişin maddi imkanını barındıran bu çelişmelerden yararlanmak için toplumdaki burjuva unsurların partiye ve devlete sızmalarına, buralarda gizli krallıklar geliştirmelerine neden olur. Bu yeni çelişkilerin yanı sıra. kapitalist toplumun kalıntıları olarak devralınan işçi-köylü, kafa emeği ile kol emeği, kent-kır çelişmeleri varlığını sürdürerek burjuva hukukunun yaşamasına neden olurlar. İşte bütün bu iktisadi-sosyal ilişkiler, burjuvazinin hergün yeniden ilerlemesine ve burjuva ideolojisinin yeniden canlanmasında maddi temel meydana getirirler. Bu nedenledir ki, Marks'ın net bir şekilde ortaya koyduğu gibi, proletaryanın sınıf diktatörlüğü bu sınıf çelişkilerini görmenin ve ‚kapitalist yol'a karşı mücadele etmenin vazgeçilmez aracıdır.

„AEP, Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne ‚saray entrikası' suçlamasıyla saldırırken, Sosyalizmde sınıf mücadelesinin şiddete bürünebileceğini reddediyor. Kitlelerin sosyalizmin inşası için giriştikleri devrimci atılımları karalıyor. Gerek

Lenin, gerekse Stalin Proletarya diktatörlüğünün en önemli görevlerinden birinin Kültür Devrimi'ni örgütlemek olduğunu vurgulamışlar ve kitlelerin siyasi ve iktisadi inisiyatiflerini saran güçlü zincirin kırılmasının önemini ortaya koymuşlardır. Kitlelerin inisiyatifi geliştikçe partiye duyulan gereksinme azalacaktır. Parti, ML bilinçli bir tarzda, kendisine duyulan ihtiyacı azaltmak için mücadele eder. Ama bunun içinde her zaman yöneticilik konumunun getirdiği avantajları kaybetmek istemeyen bürokrat-burjuva unsurlar olacak ve bunlar kitlelerin devrimcileşmesine karşı çıkmışlardır. AEP'in ardına sığınmaya çalıştığı Stalin'in zamanında da Stehanovist hareketini bastırmaya çalışan parti görevlileri ve fabrika yöneticileri olmuştur. Giderek bunlar, Stalin'in önderliğindeki yönetici kademeler tarafından hizaya getirildikten sonraki Stehanovist hareketi başlayabilmişti. Çin'de ise, Kapitalist yolcular devlet aygıtının önemli iktidar organlarını ellerine geçirebilmişlerdi. Onlara karşı Mao Zedung yoldaşın kitleleri seferber etmesi, yalnız ve yalnız onun ne kadar kitlelere güvendiğini ve devrimci olduğunu kanıtlamaktadır. Buna karşılık AEP, sosyalist toplumun çelişmelerini sığ kavrayışı ve „parti her zaman haklıdır" sloganıyla, partinin dışında burjuvazinin örgütlenebileceğini buna karşı kitlelere dayanan bir mücadele yürütülemeyeceğini ve buna benzer düşünceleri öne sürerek ML'leri ve Arnavutluk emekçilerini silahsızlandırmakta, pasifize etmeye çalışmaktadır.

„AEP'nin yöntemi anti-bilimseldir:

„AEP Marksizm-Leninizm'e saldırısını Mao Zedung yoldaşın şahsında yoğunlaştırmakta ve keskin „Stalinist" pozlara bürünerek gizlemeye çalışmaktadır. II.Entemasyonalin iflasından bu yana burjuva ideolojileri ML'e açıktan saldırıya cesaret edememektedirler. Onlar her zaman ML'in kisvesi altında ve büyük bir öğretmeni diğerine karşı çıkartmaya çalışarak ML'ye saldırmaktadırlar. Kautsky ve Troçki Lenin'e saldırırken; Marks ve Engels'in ardına sığınmaya çalışıyordu. Kruşçev ve şürekası Stalin'e saldırırken Marks, Engels ve Lenin'in otoritesini kendilerine kalkan yapmaya çalışıyorlardı. Bugün de AEP ve borazancıları Mao Zedung'a saldırırken Marks, Engels, Lenin ve Stalin savunucusu kesiliyorlar. Bu burjuva saldırı taktiği artık iflas etmiş bir taktiktir.

„AEP; Mao Zedung, ÇKP ve Çin Devrimi'ne saldırırken tahrifata ve doğruluğu şüphe götürür iddialara dayanmaktadır. Mesala yaptığı alıntıların bir çoğu ya açıktan tahrife yöneliktir, ya da alıntı keyfi bir şekilde budanarak istediğince yorumlanabilecek hale getirilmiştir. Birçok noktada Mao Zedung'un söylediklerinin tam tersi ona mal edilerek eleştirilmiştir. Birçok iddia, kanıtlanmadan öne sürülmüştür. Bu metod, aklı başında bir kimsenin bile kullanmadığı gerici bir metoddur. AEP; getirdiği yeni tezleri ve değerlendirmeleri kendi geçmiş görüşlerinin, değerlendirmelerinin ve tecrübesinin hiç bir özeleştirisini yapmadan öne sürmektedir. Aslında AEP'in bu tavrı, „parti her zaman haklıdır" revizyonist anlayışının doğrudan bir sonucudur. Özeleştiri yapmamakla da kalmamakta, kendisine geçmiş AEP belgelerini veya mücadele tarihini hatırlatanlara „ajan-provokatörlük" damgasını yapıştırıvermektedir. Bu tavırlar kesinlikle anti-ML'dir.

Bunlar göstermektedir ki, AEP'in yönetimi de anti bilimsel, metafizik ve idealist bir yönetimdir ve şu an için aşırı inkarcılık biçiminde şekillenmektedir.

„2.Konferansımız, AEP'in bugünkü modern revizyonist-Troçkist çizgisinin tarihi kökleri üzerinde tartıştı. Bu konunun net bir şekilde ortaya konulup sonuçlandırılması için, yapılan çalışmanın yetersiz olduğu konusunda birleşti. Fakat AEP' in tarihinde, parti iki çizgi mücadelesinde ideolojik mücadeleyi ikinci plana itme eğilimi; ‚iktisadi olarak sömürgecilikten kurtuluş (dekolonizasyon)' tezi; Yugoslavya yayılmacılığı karşısında milliyetçilik eğilimi, KP'leri arasındaki ilişkilerde gizli kapıcılık eğilimi gibi yanlış kavrayışların varolduğu da tespit edildi. Bu konunun önümüzdeki dönemde parti içinde etraflıca incelenmesine ve tartışılmasına karar verildi.

„Bugün AEP'in çizgisi anti-ML çizgi olmakla birlikte, partinin tümü ile yozlaştırılmasından kurtarılmasının imkansızlığı tespit edilemez. En azından partinin elindeki belgeler bunu kanıtlamaya yetmemektedir. Bugün açık ve ispatlanabilir olan şey, çizginin anti ML olduğu ve bu çizginin maddi üreticisi olan yöneticilerin partinin başına çöreklenmiş bir revizyonist klik olduğudur.

„Bu nedenle partiyi modern revizyonist bir parti, ülkeyi de kapitalizmin restore edilmiş bir ülke olarak nitelemek yanlıştır. Bu yanlışa I.MK düşmüştür. Bunun temelinde, anti-ML çizgisi karşısında uzun bir süre açık bir tavır takınıp ML'i savunmaması (liberalizm) neticesinde düşülen sekterizm ve acelecilik yatmaktadır. 2.Konferansı'mızın çoğunluğu yukarıda özetlediğimiz görüşlerde birleşti. Ama bu gündem konusunda da parti içi iki çizgi mücadelesi sürdü . YD çizgisini savunan yoldaşlar partinin çizgisinin ML olmadığında birleşmekle birlikte bunun temellendirilmesinde kökten fikir ayrılıklarına sahiptirler. 2.Konferansımız bütün bu tartışmalardan sonra gündem maddesi şu kararı formüle etmiştir.

„Karar No:9

„AEP'in çizgisi modern revizyonist-Troçkist kırması bir çizgidir.

„AEP'in modern-revizyonist bir parti olarak nitelendirilmesi yanlıştır. Çünkü, bugün eldeki verilerle AEP'in tümüyle yozlaştığını (ML'e geriye dönüşün mümkün olmadığı anlamında) ispatlamak mümkün değildir.

„AEP, ML bir parti olarak da değerlendirilmemelidir, çünkü parti yozlaşma süreci içinde de bulunmaktadır. Ve tümüyle yozlaşma ihtimali büyüktür. Bu durumda dışa karşı AEP değerlendirmesi konusunda açık olmadığımız, çizgiyi revizyonist gördüğümüz, partinin niteliği konusunda ise araştırma yaptığımız bildirilmelidir. Arnavutluk SHC'nin toplum yapısı da bizim için araştırma konusudur."

Buraya kadar aktarılanların tümü 2.Konferansın AEP hakkındaki karar ve bu kararın açılımıdır. Dönem itibarıyla 2.konferans'ın AEP ve bu çizgiye ilişkin yaptığı değerlendirme ve aldığı karar esasta MLM'dir.

Bilindiği gibi daha sonraki süreçte AEP çizgisi ve AEP'in kendisi tamamıyla burjuvalaşmış ve yozlaşmıştır. Bu çizgi etrafında şekillenen diğer ülkelerin partileri tamamıyla yasalcı-tasfiyeci hata kaymışlardır. Bu çizgiden

gıdasını alan bir kısım ara akımlar ise, özellikle de Türkiye'deki devrimci parti ve örgütler illegal bir şekilde varlıklarını sürdürmektedirler. Revizyonist-Troçkist kırması AEP ve ondan gıdasını alan TDKP ve diğer ülkelerdeki partiler kendi radikal siyasi niteliklerini yitirerek esas faaliyetlerini yasal partiler kurarak yürütmektedirler. Esas faaliyetleri yasalcı düzlemdedir. Bir kısmı ise tümden yasallaşmışlardır. Bu partilerin öylesine ciddi bir siyasal etkileri ve güçleri yoktur.Bizdeki ara akım rolünü oynayan partilerin başını ise MLKP, TKİP ve DHKP-C gibi parti ve örgütler çekmektedir.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti (ASHC) ise 1980'lerin ortalarına doğru tümüyle karşı-devrim cephesine iltihak etmiş, 1990'ların başında da Doğu Avrupa'daki bir dizi ülkenin sosyalist ve demokratik maskeyi yüzlerinden çıkartma rüzgarıyla birlikte sosyalist maskeyi çıkarmış burjuvalaşmıştır.

Bu çizgideki hareketler ve onun etkisinde kalanlar uluslararası ideolojik akımlar içerisinde Maoizm'i en tehlikeli düşman akım içerisinde değerlendirmektedirler. Mevcut durumda AEP diye bir parti de sözkonusu değildir. Sözde onu temsilen örgütlenmeye (illegal) çalışan Arnavutluk Komünist Partisi diye bir partiden sözedilse de, ancak bu partinin ne Arnavutluk'ta ne de başka yerlerde ciddi bir siyasal faaliyeti ve varlığı söz konusu değildir.

Aktardığımız 2.Konferans değerlendirmelerinde kimi konularda ciddi hatalar da mevcuttur. ABD ve Rus Sosyal emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olarak tespit edilmesini,"Üç Dünya Teorisi"nin „temel" tezi veya ondan etkilenme olarak görmesi yanlıştı. Bu teze ilişkin eleştiri yürütmemesi eksiklikti. 2. konferansın eğilimi bu yönde olmasına karşın Konferansın gündeminde olmadığından bu soruna ilişkin değişikliğe gitmemiştir, eski düşünceleri savunmuştur. Bu tespitin reddedilmesinin temeli 1.konferansta atıldı. Mao Zedung Düşüncesi vb. düşüncelerle paralellik, dahası „ÜDT" ile direkt olarak bağlantısı kurularak, eğer mevcut „relatif barış sürecinde dünyada baş düşman tespiti yaparsak ÜDT'ni savunmuş oluruz" vb.savunuyla, dünya çapında baş düşman tespiti reddedildi. Belirtmeliyiz ki bu konularda ideolojik yönlendirmeyi YD çizgisinin başını çekenler yapmıştır. Fazla ayrıntıya girmeden Başkan Mao'nun da dünya çapında baş düşman tespiti yaptığını belirterek geçelim. Bir dizi sorun Mao Zedung'un ve Uluslararası Komünist hareketin genel çizgisiyle bağlantılı olarak tartışıldığı halde güncel bir soruna tavır takınmaması Konferansın kavrayışsızlığı ve cesaretsizliğinden kaynaklıdır.

Mao Zedung Öğretisinin „Askıya Alınması" Üzerine

l. MK'nın Mao Zedung yoldaşın öğretileri ve usta olup olmamasının „askıya" alınması önerisi 2.Konferans kararında da görülebileceği gibi doğru ve haklı bir temelde reddedilmiştir

Konferansın konuya ilişkin kararı şöyledir:

„Karar No:5

„l. MK'nın getirdiği Mao Zedung'la ilgili tartışılan çeşitli konularda Mao Zedung'un askıya alınması önerisi konferansımız tarafından reddedildi. Kararın gerekçesi:

„Mao Zedung yoldaşın bazı konularda askıya alınmasında redde gerekçe; uluslararası planda Mao Zedung yoldaşın savunulmasının esas görev haline geldiği dönemde Mao Zedung yoldaşa getirilen gerekçelerle askıya alınması istemi aslında Mao Zedung'un nezdinde ML'i askıya alınması anlamındadır.

„Mao Zedung yoldaşa getirilen eleştirilere konu olan muhtevanın temeli parti çizgisiyle direkt ilişkisi olan bir meseledir. Bu anlamda askı sorunu parti çizgimizin önemli bir bölümünün resmi olmaktan çıkartılması anlamına gelir. Bu da parti çizgimize inançsızlıktır."

Bu sorun askıya alınmadan da (yani resmilikten çıkartılmadan da) tartışılabilecek bir sorundur. 2.Konferansın Mao'ya sahip çıkma ve onu savunma noktasında izlediği tutum esasta MLM'dir. Burdaki temel eksikliği, 1.konferansta „Mao Zedung Düşüncesi"nin reddedilmesi anlayışını hala da savunuyor olmasıdır. „Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonuna karşı çıkarak, bu konuda ne konferansın ve ne de l. MK'nın düşünce yönteminden kurtulamamıştır. O tarihi koşullar itibarıyla ve Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu „MLMZD" formülasyonuna karşı çıkmak, Başkan Mao'nun, daha doğrusu Mao Zedung Düşüncesi'nin Marksizm'in yeni bir nitel aşaması olarak kavranmaması gerçekliğidir. Mao Zedung Düşüncesi savunusunun Leninizmin eskidiği, çağın değiştiği gerekçesine bağlanması yanlıştı.

Gelinen aşamada Partimizdeki sorun Maoizm'in savunulup savunulmaması değil, Maoizm'e ilişkin teorik kavrayışın ne olduğu sorunudur. Parti 1.Kongremizin gündem maddelerinden biri olan İdeoloji Sorunu bu yanıyla detaylı bir şekilde tartışılmış ve çözüme bağlanmıştır. Bütünlüklü olarak Maoizmi tarihsel kökleri içinde ele alınıp inceleyen bir Kongre belgesi ayrıca olması bu konuya ilişkin tartışmayı burada yapmayı gereksiz kılmaktadır.

Uluslararası ideolojik akımlara karşı Maoizm'i daha etkili hale getirmenin birincil yolu kuşkusuz ki Maoizm ışığında pratiğe yüklenmek iken ikincil yanı ise bu yabancı akımlara karşı amansız bir ideolojik mücadele yürütmektir. Bu konuda Partinin görevini yerine getirmediği açıktır. 2.Konferansımız ve işbaşına getirdiği önderliğin bu görevi yerine getirmeyerek Partinin kaoslara, krizlere açık olmasının zemininde küçümsenmeyecek katkısı vardır.Başkan Mao'yu sahiplenme tutumları doğruyken uluslararası burjuva akımlara karşı ideolojik alanda saldırıya geçmemesi onun temel eksikliği ve 1.Konferans ve 1.MK'dan köklü bir kopuş sağlamadığının göstergesidir. Sınıf mücadelesinin önemli görevleri arasında, daha doğrusu üç temel görevinden birisinin de ideolojik alanda mücadele yürütmek olduğu açıktır. Kongremiz bu soruna dikkat çekmiş, Kongre kararları ışığında ideolojik mücadele görevimizin yerine getirilmesi için teorik bir yayın organının çıkarılmasını karar altına almıştır.

„Yarı-Feodal Sistemle Geniş Halk Yığınları Arasındaki Çelişki Baş Çelişkidir“ Tespiti üzerine:

1.Konferans ve 1.MK'nın yanlış ve hatalı yanlarını ortaya koyduğumuz bölümlerde de işaret ettiğimiz gibi „yarı-feodal sistemle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir“ tesbiti, parti düşüncesiyle çelişmektedir. Bu hatalı tespit parti içerisinde teorik bir karışıklığa neden olmuş ve 1.MK'ya karşı da güvensizlik gelişmesine yolaçmıştı. 1.MK sorunun siyasal boyutunu Partiye kavratmak ve partinin görüşünü derinleştirmek yerine alttan gelen yoğun eleştirilerden kaynaklı olarak taktik bir manevra yapmakla yetindi: „Partimizin baş çelişme tesbiti düşüncesi değişmemiştir; yarı-feodal sistem kavram olarak kullanılmalıdır, içeriğini eskiden olduğu gibi savunmalıyız“. 2.konferans bu konuda doğru karar alarak parti içerisinde mevcut kaosu gidermiştir. Doğru ifade tarzı „yarı-feodal sistemle“değil, „feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkidir“ şeklinde olmalıdır. Aksi ifade tarzları partinin görüşlerini ifade etmiyor, etmez.

1. MK ve ona hakim olan çizginin sahipleri „yarı-feodal sistem“ belirlemesini açıklamalarındaki iddianın aksine tamamen farklı bir içerikte ve bilinçli yapmışlardı. 1.MK'ya hakim olan çizgi ülkeyi kapitalist değerlendirdiğinden başçelişki tespitini de bu tespite uyarlamaya çalışıyordu. Bu çizgi esasta ideolojik programatik hat olarak birbirine yakın TDKP, TKİP, MLKP ve TİKB gibi küçük burjuva parti ve örgütlerin „anti-emperyalist Demokratik Devrim“ teorilerini benimsediğinden Parti programını da parça parça bu teoriye uyarlamaya çalışmaktadır. Bu tespite göre devrimin özü Toprak devrimi değil, ülkenin siyasal üst yapısının demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin kovulması şeklindedir. Geçerken de varsa feodal kalıntılar bunları tasfiye etmektir. Dolayısıyla böyle bir tespit içinde bulunduğumuz devrim sürecine, devrimin niteliğine ve hedeflerine uygun bir tespit değildir.

Gerilla Savaşına Hazırlık Devresine İlişkin 2. Konferansın Görüşleri ve Hatalı Yanları:

2.Konferansın konuya ilişkin aldığı karar şöyledir:

„Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi ile ilgili karar;

„Ülkemizde gelişen sınıf mücadelesi ve Merkez Komitesi'nin barışçıl mücadele teorisinin ardındaki gerçek:

Partimiz, 1.Konferans'da gerilla savaşına hazırlık dönemiyle ilgili birbiriyle çelişen iki karar almıştı. (bakınız Komünist sayı 1) Merkez Komitesi bu kararlardan birini subjektif buldu, bazı teknik hazırlıklar ile gerilla savaşının başlatılamayacağını, partinin buna hazır olmadığını tesbit etti ve gerilla savaşına hazırlık dönemini taktik olarak „barışçıl mücadelenin esas olduğu bir dönemdir“ tesbitini yaptı. Bu tesbit yanlış bir anlayışla tesbit edilmesine rağmen o tesbit edildiği dönemdeki objektif şartlara uygundu ve o dönemde geniş yığınlarla bağ kurmanın mücadele biçiminin taktik olarak barışçıl mücadele olmasını gerektiriyordu. Ancak

parti 2.Konferansımız, parti gerilla savaşını başlatmaya hazır olmadığı için ‚barışçıl mücadele esastır' tespitini yapıyor. Sınıf mücadelesinin giderek yükseldiği çatışmaların, direnişlerin, grevlerin yükseldiği bir dönemde bile bir yandan objektif koşullar anlatılıyor, bir yandan da hala partimiz silahlı mücadeleye hazır değil diyerek ‚taktik' olarak ‚barışçıl mücadelenin" esas olduğu savunuluyordu. Gerilla Savaşına Hazırlık Döneminin, ülkemizde gelişen objektif koşullara göre mücadelenin barışçıl biçimlerini esas alarak hazırlanabileceği gibi mücadelenin silahlı biçimlerinin de esas alınarak hazırlanabileceği gerçeği görülmüyordu. Nitekim bu anlayış bizi sınıf mücadelesinden kopardı. Yapılan tesbit kitle mücadelesinin gerisinde kalan sağ bir tesbitti. Yapılan bu hata bizi kitlelerden kopardı. Pasifizme, yılgınlığa, karamsarlığa yol açtı. Bu sağcı tesbit partide „sol" anlayışların yayılmasına ve giderek fokocu bir çizgi savunan hizibin doğmasına yol açtı. Şüphesiz sadece bu tesbit değildi. Hizbin doğmasına yol açan partideki daha başka olumsuzluğun da etkisi olmuştur. Gerilla Savaşına Hazırlık Döneminde kurulan ilişkiler gerilla birimleri şeklinde örgütlendirilmedi. Savaşı yürüten birimlerin kurulup yetiştirilmesi olmadan, savaşın ve ya silahlı mücadelenin hazırlığından sözetmek çığırkanlıktır. Nitekim biz de bolca çığırtkanlık yaptık. Silahlı mücadeleye hazırlık adı altında pasifızmi yaydık. Bu anlayışlar parti içindeki bunalımın had safhaya varmasına neden oldu."(2.konferans raporundan)

1.MK'nin Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemine ilişkin tespitleri olsun, 1.konferansın bu konuyla bağlantılı olan yanlış ve tutarsız tespitleri olsun l. MK'yı değerlendirdiğimiz bölümde değerlendirdik. Yanlış ve hatalı yanlarını ortaya koymaya çalıştık, şimdi aynı şeyler üzerinde durmayacağız. Yalnız 2.konferansın soruna ilişkin bakış açısı ve hatalı görüşleri üzerinde duracağız.

Daha önce işaret edildiği üzere 1.konferans ve 2.konferans ülkemizde silahlı mücadelenin kavranışı ve gerilla savaşının başlatılması konularında aynı anlayışa sahiptir. Her iki konferans da barışçıl mücadelenin taktik olarak savunulabileceğini belirtirken bu konuda da kafa açıklığına sahip değillerdir. Keza gerilla savaşının başlatılması noktasında da anlayışları aynıdır. 2.Konferansın, 1.Konferansın kararındaki çelişkili duruma dikkat çekmesi doğrudur. Ancak 2.Konferans bu çelişkiye dikkat çekip eleştirirken farkında olmadan kendisini de eleştirip mahkum ediyordu.:

„... 1. MK ‚...bazı teknik hazırlıklar ile gerilla savaşının başlatılamayacağını, partinin buna hazır olmadığını' tesbit etti ve ‚gerilla savaşına hazırlık dönemini taktik olarak barışçıl mücadelenin esas olduğu bir dönemdir' tesbitini yaptı. Bu tesbit yanlış bir anlayışla tesbit edilmesine rağmen o tesbit edildiği dönemdeki objektif şartlara uygundu ve o dönemde geniş yığınlarla bağ kurmanın mücadele biçiminin taktik olarak barışçıl mücadele olmasını gerektiriyordu. Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi'nin ülkemizde gelişen objektif koşullara göre mücadelenin barışçıl biçimlerini esas alarak hazırlanabileceği gibi mücadelenin silahlı mücadele de esas alınarak hazırlanabileceği gerçeği görülmüyordu, „

Aslında bu anlayışın teorik düzeyde tartışılmasının gelinen aşamada bir pratik değeri yok. Çünkü bu anlayış yıllar önce tartışılmış, hem teorik olarak hem de pratik olarak mahkum edilmiştir. Ancak biz yeri geldiği için bir kez daha üzerinde durma ihtiyacı duyuyoruz. Bunun asıl nedeni de partinin neden, niçin gerilla savaşını bir türlü başlatamamasının gerçek kaynağını tarihiyle birlikte aktarmak içindir.

2.Konferansımız barışçıl mücadelenin esas alındığı 1978 dönemindeki siyasal durumu doğru değerlendirdi ancak bu objektif koşullarda gerilla savaşını başlatmak için hazırlığın barışcıl mücadeleyle olabileceği gibi o koşullarda doğru olanın bu hazırlığın silahlı mücadele ile yapılması olduğunu belirliyor. Gerek 1. Konferansımızın gerekse de 2.Konferansımızın silahlı mücadeleyi (stratejik savunma döneminde bu mücadelenin özgün biçimi Köylü Gerilla Savaşıdır) kavrayışı esasta aynı olduğu için bu konuda geçmişten kopulamamıştır.

Bilindiği gibi her mücadele biçimi kendine uygun örgüt biçimiyle ancak devreye sokulabilinir. Barışçıl mücadele deniliyorsa bunun adı kansız mücadele biçimidir. Bunun örgütleme aracı da legal olmak zorundadır. Kansız mücadele biçimi (askeri olmayan) ancak legal olanaklar ve örgütlenme biçimiyle yerine getirileceğine göre bu şekilde tamamen kanlı mücadele biçimi olan gerilla savaşını başlatmanın olanaksızlığı belirlemenin mantıki sonucudur.

Gerilla Savaşına Hazırlık olur mu? Olur. Fakat bu başlı başına bir süreci değil, asgari düzeyde hazırlıkların tamamlanmasıdır. Savaşa hazırlanırken bunun illegal temelde yapılması zorunludur. Kadroların ana mücadele bölgelerine aktarılması, asgari düzeyde gerilla birliklerinin oluşturulması bu bölgelerde asgari düzeyde kitle ilişkilerinin oluşturulması,kadro ve savaşçıların silahlandırılması, teknik hazırlıkların yapılması,vb görevlerin tamamen gizlilik esasına dayanarak yerine getirilmesi bizimki gibi ülkelerde olmazsa olmaz bir koşuldur. Objektif koşulların oldukça elverişli olduğu '78 döneminde bu görevlerde yoğunlaşmak yerine, örgütlenme ve mücadele biçimlerinin ülkemiz gerkçeklerine tezat teşkil eder şekilde ele alınması ve böyle kavranması gerek 1.Konferansın gerekse 2. Konferansın savaş ve savaş meseleleri konusundaki cahilliğini ortaya koymaktadır. Silahlı mücadelenin başlamadığı, başlatılmadığı dönemlerde (bu dönemin ne kadar zaman aldığı tartışma konusu değil) bütün mücadele ve örgüt biçimleri bu savaşın başlatılması için ve onun hizmetinde değilse, bu dönemdeki taktik yönelime hangi isim verilirse verilsin bunun „gerilla savaşına hazırlık"a himet etmediği ve etmeyeceği açıktır. 1.MK'mızın yaptığı da sadece gerilla savaşını değil gerilla savaşına hazırlığı da ertelemekti.

Mücadele biçimleri içerisinde ana mücadele biçimi savaş ise o halde ana örgütlenme biçimi de ordu olmak zorundadır. Yani savaşı başlatmadan önce de bütün mücadele ve mücadele biçimlerini ordu örgütlenmesini sağlamak ve onun hizmetine sokmak için yapmak zorundayız. Ordu örgütlenmesinden düzenli ordu örgütlenmesi anlaşılırsa bu asla başarılamaz. Çünkü düzenli ordu küçük ve sıradan gerilla birliklerden büyüyerek, daha doğrusu küçükten büyüğe doğru ancak savaş

içinde gelişip büyür. Yoksa önce orduyu kuralım sonra savaşı başlatalım anlayışı l. MK'nın yaptığı gibi gerilla savaşını başlatmayı bilinmez tarihe ertelemektir. Bu nedenledir ki „barışçıl mücadele taktiğini esas alarak gerilla savaşını başlatabiliriz veya bu taktik esas alınarak gerilla savaşı başlatılabilinir „anlayışı ve tesbiti gerilla savaşının ruhuyla çelişmektedir. Bu, ülke devriminin gerçekliği ile çelişmektedir. Barışçıl mücadele ve legal örgüt biçimlerinden yararlanılmaz mı? Tabii ki bu mücadele ve örgüt biçimleri reddedilemez. Ancak bu tür mücadele ve örgüt biçimlerinin dönemsel olarak esas alınacağı ülkeler ancak kapitalist ve emperyalist ülkeler olabilir. İllegal mücadeleyi legal mücadele ile karıştırmamalıyız. Barışçıl örgütlenme ile askeri örgütlenmeleri de birbirine karıştırmamalıyız. Bizde ne savaş başlatılmadan önce, ne de sonrasında, barışçıl mücadele biçimi ve örgütlenme biçimi hiçbir zaman -taktik bakımdan da olsa- esas mücadele ve örgüt biçimi olmaz. Bu mücadele biçimi ve örgüt biçimleri savaş başladıktan sonra tamamıyla savaşın hizmetinde olmalıdır. Ve savaş başladıktan sonra gerek savaş sahasında yani askeri taktikte olsun gerekse ülkenin siyasal durumuna göre taktik belirlemede olsun bütün taktikler ve örgüt biçimleri savaşı geliştirip büyütmenin hizmetindedir buna bağlı olarak ele alınır. Küçük ve dar bir alanda dahi ilerleme, gerileme, duraksama gibi taktikler savaşa göre geliştirilmek zorundadır.

Dolayısıyla barışçıl mücadele ve örgüt biçimleri de savaşın hizmetinde olmak zorundadır. Konuya ilişkin, Başkan Mao „Savaş ve Strateji Sorunları" adlı makalesinde ülkelerin kendi gerçekliğine uygun mücadele ve örgüt biçimlerini şu biçimde ortaya koyuyor:

„İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu, Marksist-Leninist devrim ilkesi, gerek Çin ve gerekse bütün ülkeler için evrensel olarak geçerlidir. Ama ilke aynı kalmakla birlikte, onun proletarya partisi tarafından uygulanması, değişik koşullara göre değişik biçimler alır. Faşist olmadıkları ya da savaş halinde olmadıkları zaman kapitalist ülkeler içte (feodalizmi değil) burjuva demokrasisini uygularlar, dış ilişkilerinde ise kendileri baskı altında olmayıp, başka ülkeleri baskı altında tutarlar. Bu özelliklerinden dolayı, kapitalist ülkelerdeki proletarya partisinin görevi, uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, güç toplamak, böylece kapitalizmi nihai olarak yıkmaya hazırlanmaktır. Bu ülkelerde sorun, uzun bir legal mücadele, parlemantodan bir kürsü olarak yararlanma, ekonomik ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi ve işçilerin örgütlenmesi sorunudur. Orada örgütlenme biçimi legaldir, mücadele biçimi ise kansızdır (askeri değildir). Savaş sorununa gelince, kapitalist ülkelerdeki Komünist Partileri kendi ülkeleri tarafından yürütülen emperyalist savaşlara karşı çıkarlar. Eğer böyle savaşlar patlak verirse bu partilerin siyaseti, kendi ülkelerindeki gerici hükümetlerin yenilgiye uğramasını sağlamaktır. Komünist partilerinin vermek istedikleri tek savaş, hazırlanmakta oldukları iç savaştır.

„Ancak bu ayaklanma ve savaş, burjuvazi gerçekten çaresiz bir duruma gelinceye, proletaryanın büyük çoğunluğu silaha sarılıp savaşmaya kararlı hale gelinceye ve köylük bölgelerdeki kitleler proletaryaya gönüllü olarak yardım edinceye kadar başlatılmamalıdır. Ve böyle bir ayaklanma ve savaşı başlatmanın zamanı geldiğinde, ilk adım şehirleri ele geçirmek, ardından da köylük bölgelere ilerlemek olacaktır, tersi değil. Bütün bunlar kapitalist ülkelerdeki Komünist Partileri tarafından yapılmıştır ve Rusya'daki Ekim Devrimi'yle kanıtlanmıştır. Çin ise farklıdır. Çin'in özellikleri bağımsız ve demokratik değil, yarı-sömürge ve yarı-feodal olması, içte demokrasi olmayıp feodal baskı altında bulunması ve dış ilişkilerinde milli bağımsızlığa sahip olmayıp emperyalizmin baskısı altında olmasıdır. Dolayısıyla, yararlanabileceğimiz bir parlamentomuz ve işçileri legal olarak grev için örgütleme hakkımız yoktur. Komünist Partisinin buradaki görevi esas olarak ayaklanma ve savaşı başlatmadan önce uzun bir legal mücadele dönenimden geçmek ve önce büyük şehirleri ele geçirip ardından köylük bölgeleri işgal etmek değil, tam tersidir. Emperyalizmin ülkemize silahlı saldırılarda bulunmadığı zamanlarda, Çin Komünist Partisi ya 1924-1927'de Guangdung Eyaletindeki ve Kuzey Seferindeki savaşlarda olduğu gibi savaş ağalarına (emperyalizmin uşaklarına) karşı burjuvaziyle birlikte iç savaşa girişir ya da 1927-1936'daki Toprak Devrimi Savaşı'nda olduğu gibi, köylülerle ve şehir küçük buıjuvazisiyle birleşerek toprak ağası sınıfına ve komprador burjuvaziye, keza emperyalizmin uşaklarına karşı iç savaşa girişir. Emperyalizm Çin'e karşı silahlı saldırı başlattığı zaman ise, Parti şimdiki Japonya'ya Karşı Direnme Savaşı'nda yaptığı gibi, ülkenin yabancı saldırganlara karşı olan bütün sınıf ve tabakalarını birleştirerek, yabancı düşmana karşı bir milli savaşa girişir.

„Bütün bunlar, Çin ile kapitalist ülkeler arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Çin'de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur. Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi öbür biçimler de son derece önemli, hatta vazgeçilmez biçimlerdir ve hiç bir koşul altında küçümsenemezler ama onların amacı savaşa hizmet etmektir. Bir savaş patlamasından önceki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşa hazırlık içindir."(35)

Barışçıl mücadele taktiği esas alınarak gerilla savaşı hazırlanılamazdı. Aynı şekilde bu taktiğin esas alınarak Gerilla Savaşı'nı başlatmak hayal olurdu. Çünkü önlerine koydukları taktik merkezi görev savaşı başlatmak değil barışçıl yöntemleri esas alarak işe koyulmaktı. Legal-illegal bütün mücadele ve örgüt biçimlerini savaşa uygun hale getirip arkasından savaşı başlatmak o tarihsel koşullar içinde en doğru taktik yönelim olacaktı. Ama görünen o ki gerek l. MK gerekse çeşitli noktalarda l. MK'yı mahkum etmeye çalışan 2.Konferans sorunun özünü yeterince kavrayamamıştır. Ki 2.Konferans bu noktada ne l.Konferanstan ne de l. MK'dan kopmuştur. Kadrolar kıra aktarılıp buralarda gerilla birlikleri örgütlemek yerine şehir merkezlerinde tutuldu. Tek tek silahlı eylemler peşinden koşuldu. O da yetmiyormuş gibi gerilla eylemleri sınırlandırıldı ve bu durum tabanın tepkisine yol açtı. Şehirledeki silahlı eylemlerle silahlı mücadelenin verileceği anlayışı

egemen oldu. Gerilla savaşının nasıl başlatılacağı sorunu üzerine kafa yorulmadı ve ondan sapıldı. Tabanın haklı tepkisi ve eleştirileri dikkate alınmadığı gibi bir süre sonra Merkez Komitesine olan güven sarsılınca tabandan gelen haksız eleştiriler karşısında durulamadı ve bir bütün olarak inisiyatif kaybedildi.

Örneğin bir GKK hizbinin çıkışı ideolojik-siyasi kökleriyle mahkum edilmedi. GKK'nın MK'ya karşı bazı haklı tepkileri olsa da ancak bu tepkilerini hizipsel bir faaliyet sonucu ayrılıkla sonuçlandırmalarını mahkum etme cesareti dahi gösterilemedi. Çünkü Parti kitlesinin büyük bir çoğunluğu GKK'nın bu haklı eleştirilerini paylaşır durumdaydı. Sağ'ın sol'dan eleştirisinin ideolojik dokusu açığa çıkarılamadı. Bir bakımdan bu çizgi sahipleriyle parti içerisinde uzlaşıldı. Bu da ileride ortaya koyacağımız gibi Partiyi sol hatalara itti. Sağ'ı (l. MK çizgisini) mahkum etme adı altında „sol"çizgi ve ona yakın duran düşüncelerle uzlaşmaya gidildi oportünistçe. Bilindiği gibi ideolojide uzlaşmanın kendisi oportünizmdir. Biriyle birleşip diğerini mahkum edeyim derken yanlış çizgiyi geliştirmiş olursun. Yanlış düşüncelerle uzlaşma olmaz. Politikadaki esneklikle ilkelerdeki uzlaşmayı birbirine karıştırmamalıyız. İlkede sağlamlık ve taktikte esneklik doğru anlaşılmalıdır. İlkelerde uzlaşma olmaz ama politikada karşılıklı tavizler temelinde uzlaşmalar olur. Ama MLM düşünce ve ilkelerde taviz vermek demek onun ruhuna ihanet etmek ve ondan sapmak demektir. Politikada taviz vermekle ilkelerde taviz verme veya bu iki şey birbiriyle karıştırılıyor.

Konuya ilişkin Lenin yoldaş „Sağ ve Sol Sapmalar üzerine" adlı eserinde şunları söylüyor;

„Politikada taviz vermek, karşı tarafla uzlaşarak onların belirli isteklerini kabul etmek ve kendi isteklerinin bir bölümünden vazgeçmek demektir. Sokaktaki adamın Bolşevikler hakkındaki görüşü, Bolşeviklerin hiç kimseyle uzlaşmaya izin vermeye yanaşmayacağı yolundadır. Bu kanıyı uyandıran da basının Bolşeviklerle ilgili yazılarıdır. Devrimci proletaryanın partisi olarak, bu görüş bize kıvanç veriyor, çünkü demek oluyor ki düşmanlarımız bile bizim sosyalizm ve devrimin temel ilkelerine olan bağlılığımızı itiraf etmek zorundadırlar. Yine de bu görüşün yanlış olduğunu belirtmemiz gerekir. Engels, Blanquist Komünistlerin Manifestosunu (1873) eleştirirken ve onların taviz verme deklarasyonuyla alay ederken çok haklıydı. Engels, bunun anlamsız bir söz olduğunu belirtiyor ve koşulların zoruyla taviz vermenin mücadeleciler için kaçınılmaz olduğunu ilerde hesaplaşmak üzere taviz verme görüşünü reddetmenin saçma olduğunu söylüyor. Gerçekten devrimci bir partinin görevi, her türlü tavizi reddetmenin imkansızlığını ileri sürmek değil, kaçınılmaz oldukları takdirde her türlü tavize rağmen ilkelerine, inançlarına devrimci amacına, devrim yolunu açmak ve kitleleri devrimin zaferi için eğitim görevine sadık kalmaktır."(36)

Taktikler sorununda 2.Konferans'ın bakışaçısı esasta yanlış ve hatalıdır. Silahlı mücadele, dahası köylü gerilla savaşını başlatma konusunda bir ısrar var. Konferans bunu savunuyor. Ancak mücadele biçimleri ve gerilla savaşının nasıl başlatılıp başlatılmayacağı konusunda ise l. MK'dan tamamıyla kopmamıştır. 2.Konferansın

„siyasal durumu değerlendirmesini“ ele alacağımız bölümde çok açık ve net bir şekilde görüleceği gibi mücadele biçimlerinin önem ve işlevini yeterince kavramamıştır. 2.Konferans işi o kadar ileriye götürüyor ki, „silahlı mücadele başladıktan sonra dahi gelişmenin bazı evrelerinde taktik olarak barışçıl veya başka mücadele biçimlerinin esas yöntemleri haline gelebileceğini kabul etmeliyiz“ anlayışını savunmaktadır.

2. Konferans 1. MK'yı Değerlendirirken Bilimselliği Yakalayamadı

„Merkez Komitesinin Değerlendirilmesi:

„2.Parti Konferansımız Merkez Komitesinin 1.Konferansımızdan bu yana olan faaliyetlerini değerlendirdi. Bu faaliyetleri değerlendirirken özellikle üç şey üzerinde durdu.

„Birincisi; sınıf mücadelesinde Merkez Komitesi Parti Çizgimize uygun bir örgütlenme yaptı mı?

„İkincisi; sınıf mücadelesi karşısındaki, özellikle de AEP'in Mao Zedung'a yönelen saldırıları karşısındaki tavrı.

„Üçüncüsü; Gerilla Savaşına Hazırlık Döneminin görevleri:

„Birincisi, Merkez Komitesi göreve başlayınca örgütlenmeyi doğru bir perspektifle ele almadı, örgütlenmeyi her bölgenin kendi inisiyatifine bıraktı. Stratejimize uygun bölge ayrımını da yapmadan eski varolan durum korundu. En seçkin kadroların önemli bir bölümü kırlara kaydırılmadı. Stratejimize göre birinci derecede olan yerlerde bile ağırlık şehirlerin içindeydi. Örgütlenmede kırlarda gücümüzü oluşturan yoksul köylülük değildi. Şehirlerde de işçi sınıfı esas dememize rağmen gücümüzün esasını işçi sınıfı oluşturmuyordu. Parti örgütlenmesinin dışındaki temel örgütlenmenin ordu örgütlenmesi olması gerekirken ordu örgütlenmesi yoktu. Örgütlenmede hakim olan şey kendiliğindencilikti yani örgütlülük adına örgütsüzlük ve dağınıklıktı. Perspektifsiz, stratejiye uygun olmayan belirsiz bir örgütlenmeydi.

„Örgütlenmenin bu keşmekeşliği sürerken l. konferansta alınan kararlardaki çelişmelerin çözümünde hatalar işlendi. Bazı kararlarda çözüm adına çözümsüzlük getiriyor ve parti içinde ve tabanda karışıklığa yol açıyordu. Mesela l.Konferansda bu konferansın partimizin baş çelişme tesbiti değiştirilmez kararı vardı. Ama diğer yandan baş çelişmenin ‚yarı-feodal sistemle halk yığınları arasındaki' çelişme olduğu söylendi. Merkez Komitesi, ‚partimizin başçelişme tesbiti değişmemiştir. Yarı-feodal sistem kavram olarak kullanılmalı, içeriğini eskiden olduğu gibi savunmalıyız' diyordu. Bu kavramla içeriğin çelişik olduğunu görmüyordu. Bu önemli ölçülerde karışıklığa yol açtı.

„Diğer bir kısım çelişkileri de yeterince tartışmadan oylarla, bazen de kendisi kendi başına değiştirdi.

„İkincisi, Merkez Komitesi sınıf mücadelesinin bize yüklediği çetin görevler karşısında yolunu çizebilen, kavgacı bir yapıya sahip, değişen şartlara göre taktikler belirleyip yığınları o taktiklerle seferber edebilen bir yapıya sahip değildi. Genellikle sınıf mücadelesinin karşısında suskundu ya da olaylar bittikten sonra tavır takınıyor veyahutta hiç bir tavır takınmıyordu. Bazen de oldukça keskin pozlardaydı. Örneğin İran, Afganistan karşısındaki tavrı.

„Merkez Komitesinin Uluslararası Komünist Hareket içindeki yeni bir saflaşmaya yolaçan AEP'nin Mao Zedung'a hayasızca saldırıları karşısındaki tutumu da partimize yakışmayan; eski kavgacı geleneğimize uymayan uysal bir tutumdu. Ülkemizdeki AEP kuyrukçusu siyasetlerin saldırıları karşında parti çizgimizi dahi savunmuyordu.

„Üçüncüsü: Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi. MK, GSHD'nin taktik olarak barışçıl mücadelenin esas olduğu dönem olarak tesbit etmişti. O tesbit edildiği dönemde doğru olan bir taktikti. Ama ne yazık ki bu taktiğin stratejiye nasıl hizmet etmesi gerektiği kavranmamıştı. O dönemde bile temel örgütlenme ordu örgütlenmesidir. Bu tesbit edilen taktik aracı geniş yığınlarla kurulan bağlar gerilla birimleri ve milis kuvvetleri içinde örgütlendirilmezse stratejiye hizmet etmez, pasifizme hizmet eder. Nitekim bu konuda Merkez Komite stratejiye göre sağ bir çizgi izledi. Bir yandan keskin Halk Savaşı çığırtkanlığı yapılıyor, diğer yandan savaşacak bir yapının gerekliliği yerine getirilmiyordu. Bu, Ordu örgütlenmesinin yapılmaması partiye indirilen en önemli darbeydi. Nitekim objektif şartların değişmesiyle beraber mücadelenin silahlı biçimleri ön plana, esas hale gelmesi ile beraber hala parti hazır olmadığı için ‚barışçıl mücadele esastır' tesbiti yapılıyordu. Bu taktiğin hala devamı kitlelerin gerisinde kalan sağ bir tesbitti. Bu tesbit sağcılığını iyice sistemleştiriyordu. Bu tesbitle ve savaşacak gerilla birimleri olmadığı için sınıf mücadelesinin iyice gerisinde kalan partinin kitleler üzerindeki militan itibarını yıktı. Yılgınlığın, teslimiyetin şartlarını yarattı. Bu yılgınlığın teslimiyetin zaten objektif şartlan vardı.

„Merkez Komitesinin yukarıda kısaca anlatmaya çalıştığımız hataları tecrübesizliğinden mi, siyasi geriliğinden mi kaynaklanıyordu? Şüphesiz bunların payı vardır ama esas nedeni parti içindeki revizyonist-Troçkist çizginin Merkez Komitesi üzerindeki etkisiyle Partinin ideolojik-siyasi ve örgütsel hattına olan inancını giderek yitirmesidir. AEP, Mao Zedung'a azgınca saldırınca Merkez Komitesi ideolojik sağlamlığını koruyamadı. Neden? Çünkü, kendisi de içindeki revizyonist-troçkist çizginin etkisiyle Mao'nun öğretilerinden kuşku duymaya başladı. Marksizmin savunulmasının en tayin edici olduğu bir durumda parti içinde parti çizgisine, Mao'ya inançsızlık yaymak, dışa karşı suskun durmak tecrübesizliğe bağlanamaz.

„Daha önümüzde uzun ve çetin mücadele yılları var. Bunlardan çıkartacağımız en önemli ders Marksizm-Leninizme yönelen her saldırıya geri de olsak tecrübesiz de olsak kararlı bir şekilde karşı çıkmak, sapmalara karşı dimdik ayakta kalabilmektir. Konferansımızda görüldüğü gibi başından sonuna kadar iki çizgi

mücadelesi sürdü. Hemen her konuda Marksist-Leninistler çoğunluktaydı. Konferansımızın çıkardığı en önemli ders bir önderliğin parti çizgisine olan inancını yitirince o partinin çizgisini nasıl adım adım değiştirmeye çalıştığı ve parti içinde inançsızlık yaydığı ve bunun devrime nasıl zarar verdiğidir." (2.Konferans Raporu adlı belgeden).

Görüleceği gibi 2.konferans parti çizgisini savunma konusunda ısrarlı. Ancak daha önce işaret ettiğimiz gibi bazı konularda eksik ve hatalı görüşlere sahiptir. Geçmişi sorgularken özellikle de l. MK'yı değerlendirirken esasta olumlu ve doğru sonuçlara vardı. Tali olarak ise bazı hatalı ve yanlış görüşler savunmuştur. Yaptığı bu değerlendirmede en bariz yanlışlığı „barışçıl mücadele taktiği" konusunda yapmıştır. Bu duruma ilişkin daha önce ayrıntılarıyla girdiğimizden tekrar üzerinde durmayacağız. Burada üzerinde duracağımız 2. konferansın bazı konularda göremediği veya hatalı anlayışlarını ortaya koymak olacaktır. Bunlar sırasıyla şöyledir:

2.Konfarans 1.Konferansta Mao Zedung Düşüncesi'nin reddedilmesini olduğu gibi savunmakla hatalı davranmıştır. Bu bağlamda 1. konferans düşüncelerinden, aynı zamanda YD çizgisinin etkisinden kurtulamamıştır. Her ne kadar Başkan Mao'nun öğretisini ve onun klasik olduğunu savunsa da ancak MZD formülasyonunu savunmamakla yanlış bir tutum izlemiştir. Bu tutum daha sonra DEH'in (Devrimci Enternasyonal Hareketin) Deklarasyonuna konu olan MZD formülasyonunu eleştirmeye kadar götürmüştür.

Dünya çapında baş çelişki baş düşman tesbiti yapılamaz, görüşünü gündeme almayarak hatalı davrandı.

2.Konferans Parti içi iki çizgi mücadelesi konusunda yeterli bir bilinç açıklığına sahip değil. Çizgi meselesini neredeyse „sistemleşmiş çizgi" ve „sapmaya" denk düşen görüş ayrılıklarıyla açıklamaya çalışmakta, altını böyle doldurmaktadır. Parti içinde iki çizgi mücadelesini savunmakta ama bunun kaçınılmazlığı konusunda cesaretsiz davranmaktadır. Farklı görüşlerin çatışmasını doğru ile yanlışın mücadelesi ve varlığı olarak adlandırmaktan sakınmaktadır.

2.Konferans l. MK döneminde PKK'ye ilişkin yapılan karşı-devrimci" değerlendirmesini „askıya" almakla olumlu ancak yetersiz bir adım attı. Doğru tutum PKK hakkında yapılan „karşı devrimci" nitelendirmesini askıya almak değil, onu devrimci ulusal hareket olarak nitelendirmekti.

2.Konferans l. MK'nın faaliyetlerini değerlendirirken Kürt ulusal sorunu konusunda Partimizin yetersizliklerini ve 1.MK çizgisindeki sosyal şoven etkiyi deşifre etmeyerek bu konudaki darlığı devam ettirdi.

2.Konferans, Mao Zedung ve AEP üzerine genel değerlendirmelerde bulunurken Komüntern ve Stalin yoldaşın hatalarını eleştirmeyerek cesaretsiz davrandı. Hatta YD çizgisine karşı Mao'yu savunurken Stalin'in argumanlarını temel almaya çalıştı.

2.Konferans, şehir askeri eylem tarzları ve yönelimi noktasında herhangi bir değerlendirmeye girmemekle hatalı davranmıştır.

l. MK'nın çizgisi ve hatalarını sorgularken eksik ve yetersiz sorgulamıştır. Sorgulama yönelimi olumlu ve yaptığı değerlendirmeler esasta olumlu bir yön taşırken, ancak hatalı çizginin siyasal, örgütsel, askeri ve ideolojik alandaki kaynak ve yansımalarını bulup açığa çıkartma noktasında oldukça yetersiz davranmaktadır.

2.Konferansın l. MK döneminde TİKP(Türkiye İşçi Köylü Partisi)'in Karşı-Devrimci olarak değerlendirilmesini olduğu gibi savunması hatalı bir tutumdur. Oysa doğru olan değerlendirme l .Konferansın yaptığı halk saflarında olduğu belirlemesidir.

2.Konferans MK'nın kadro politikasına ilişkin herhangi bir eleştiri yapmayarak hatalı davrandı. Sağ oportünist kadro politikasının Partiyi adım adım sağ oportünist bir hatta çekmesindeki etkisini göremedi. Bununla birlikte çalışma tarzındaki bürokratik tarz görülemedi.

Yukarıya ana hatlarıyla aktardığımız olumsuzlukları ve hatalarına karşın 2.Konferansımız esasta Marksist Leninist Maoist bir hattadır. Bu Konferansta 1.MK'ya hakim olan Troçkist-revizyonist kırması Yurt Dışı çizgisi mahkum edildi. Partinin genel siyasi çizgisi sahiplenildi.

2.Konferansımızın Partinin genel siyasi çizgisi konusunda izlediği tutum MLM iken, güncel siyasal duruma ilişkin belirlediği siyaset ve taktik sol sübjektiftir. 2.Konferansımızın bu konudaki tespitleri şöyledir:

„İçinde bulunduğumuz durum değerlendirmesi üzerine;

„Özellikle devrimci durum üzerine iki farklı görüş ortaya çıktı. Birinci görüş şu idi: Bugün Türkiye'de devrimci durum; Lenin'in öğretileri kıstas alınırsa devrimci durum yoktur. Bu konuda İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş'ın, Lenin'le Lin Biao arasındaki çelişmeyi kavramadığını savundular.

„İkincisi ve çoğunluğun görüşü; Bugün ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir. Hakim sınıflar arasında çelişme vardır. Geniş yığınlar 12 Eylül faşist darbesinden dolayı şaşkınlığa kapılmıştır. Her an patlamaya hazır durumdadır. Hoşnutsuzluk giderek artıyor, sonunda patlaklar kaçınılmazdır. Ve bugün taktik olarak da mücadelenin silahlı biçimleri ön plandadır.Yani esastır. Ama bu gerilla savaşını hemen başlatmak anlamına gelmez. Lin Biao ayrı bir devrimci durum kıstasları getirmiyor. Sadece Lin Biao, Lenin'in ortaya koyduğu bu kıstasları abartarak genel olarak tüm dünyada, özel olarak da sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde var olduğunu ve mükemmel olduğunu söylemesidir.

„Bugünkü durum ile ilgili şu karar alınmıştır: Ülkemizin bugün içinde bulunduğu ve toplumsal yapısını belirleyen ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi vs. şartların değerlendirilmesi sonucunda devrimci sınıf mücadelesine damgasını vuran esas mücadelenin silahlı biçimlerinin olacağını tasvip etmeliyiz. Ancak bunu mutlaklaştırmamak, gelişmenin bazı evrelerinde taktik olarak barışçıl veya başka mücadele biçimlerinin esas yöntemleri haline gelebileceğini tesbit etmeliyiz." (2. konferans Raporu adlı belgeden)

Bu alıntıyı o kadar uzun tutmamızın nedeni konferansın gerek yaptığı siyasal durum tesbiti noktasındaki hatalı ve tutarsız yanlarını görmek gerekse bununla bağıntılı olarak 2.konferansın politik-taktik yöneliminin nasıl bir olumsuz hat oluşturduğunu, oluşturacağını, ve arkasından bu sol-subjektif tesbitlerin partiyi 2.örgütsel yenilgiye adım adım yaklaştırdığını daha bir netlikle kavramak içindir. Çünkü 2.örgütsel yenilgiyi hazırlayan nedenleri sadece Süleyman yoldaş sonrası önderliğe bağlarsak veya „Güçlendirme Konferansından" sonra işbasına getirilen MK'nın çizgisine bağlarsak, bilimsel bir şekilde değerlendirdiğimizden sözedemeyiz. Her hatanın bir ideolojik nedeni varsa, her siyasi-örgütsel yenilginin de siyasi arka planı ve bunun tarihsel kökleri vardır. Dolayısıyla 2.örgütsel yenilgiye yol açan hataların kaynağını 2.Konferansta belirlenen sol-subjektif politika ve taktiklerde aramak bilimsel bir yöntem olacaktır.

Konferansın yukarıya alıntıladığımız yanlış ve hatalı tespitlerinin eleştirisine geçmeden önce Leninist Devrimci Durum denilince ne anlıyoruz. Bunun ölçütlerini Lenin yoldaştan aktaralım. Sonra Konferans anı itibarıyla ülkedeki durumla Leninist devrimci durum tesbiti arasındaki bağlantıyı ve Konferansın bu konudaki hatalarını karşılaştırarak ortaya koyalım:

„Marksistler için, devrimci durum olmadan devrimin imkansız olduğu tartışma götürmez, fakat her devrimci durum da devrime götürmez. Genel olarak söylendiğinde bir devrimci durumun belirtileri nelerdir? Şu üç ana özelliği işaret edersek, kesinlikle yanlış olmaz. l) Egemen sınıflar için, egemenliklerini değişmemiş biçimde sürdürmenin olanaksızlığı, ‚tepedekilerin' şu yada bu krizi, egemen sınıfın politikasının krize düşmesi ve ezilen sınıfların hoşnutsuzluğunun, öfkesinin bu krizin yol açtığı çatlağı yararak patlaması. Bir devrimin patlak vermesi için, genellikle, ‚yönetilenlerin yönetilmek istememesi' yetmez, aynı zamanda ‚yönetenlerin eskisi gibi yönetememeleri' de gerekir. 2) Ezilen sınıfların yoksulluk ve sefaletinin alışılmış ölçülerin üzerine çıkması, 3) Barışçıl dönemde kendilerini sessizce sömürten, fakat fırtınalı bir dönemde, kriz koşulları sayesinde fakat aynı zamanda bizzat tepedekiler tarafından bağımsız tarihsel eyleme zorlanan kitlelerin eylemliliğinde sözünü ettiğimiz nedenlerden kaynaklanan önemli bir yükselişin kaydedilmesi. Sadece tek tek grupların ve partilerin değil, aynı zamanda tek tek sınıfların iradesinden bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmadan devrim - genel kural itibarıyla- imkansızdır. İşte bu nesnel değişikliklerin tümüne birden devrimci durum denir.

„Böyle bir devrimci durum Rusya'da 1905'te, Batı Avrupa'da bütün devrim dönemlerinde vardı; fakat geçtiğimiz yüzyılın altmışlı yıllarında Almanya'da ve 1859-1861 ve 1879-... yıllarında Rusya'da da, devrim gerçekleşmemiş olsa da, devrimci durum vardı. Neden? Çünkü her devrimci durumdan değil, ancak yukarıda sayılan nesnel değişikliklerin yanısıra bir öznel değişiklik olduğu zaman, yani devrimci sınıf, kriz dönemlerinde bile düşürülmezse ‚kendiliğinden' düşmeyecek olan eski iktidarı ezmek (ya da sarsmak) amacıyla devrimci kitle eylemleri için yeterince güçlü olabildiği zaman bir devrim ortaya çıkar. „(37)

Konferans'ın yapıldığı tarih bilindiği gibi 1981 yılının Şubat'ıdır. Yani 12 Eylül Askeri Faşist cuntasının işbaşına gelişinin 5.ayıdır. 1980 Eylül öncesini aktarmaya gerek yok. O dönem için herkesin devrimci durumun varlığından ve hatta kimilerinin yüksek seviyede seyrettiğinden sözettigi bilinir. Ancak cunta sonrası için aynı şeyler söylenemez. Ki, 2.konferansta bu konuda hakim olan çoğunluk görüşü de aynı şeyleri söylemiyor. Fakat konferansta hakim olan anlayış Leninist devrimci durum tahlilinden uzak bir sonuca varı yor.

Yeterince bilinç açıklığına sahip olunmadığından devrimci durumun varlığı ile çelişkilerin varlığı-yokluğu birbirine karıştırılıyor. Devrimci duruma temel teşkil eden nesnel (ekonomik) zeminle bu ekonomik temele karşılık siyasi olgular karıştırılıyor. Sorunun iyi kavranması için o günkü koşullarda Türkiye'deki mevcut siyasal durumu kısaca aktarmak faydalı olacaktır.

12 Eylül sonrası kitlelerin kendiliğinde gelme „bağımsız" eylemliklerini, 12 Eylül öncesiyle kıyaslamak doğru değildir. Çünkü 12 Eylül sonrası, üstelik de 1981 başlarında kitlelerin kendiliğinden gelme eyleminden sözetmek için insanın politik olarak kör olması gerekir. Yani, abartma yapmaksızın diyebiliriz ki konferansın sözkonusu durum tahlili döneminde kitlelerin kendiliğinden gelme eylemlilikleri hemen hemen yok gibiydi.

Hakim sınıflar, devleti yönetme ve yönlendirme konusunda askeri cunta ile birlikte kısmi bir siyasi bir istikrara kavuşmuş yani 12 Eylül öncesi üst düzeyde olan siyasi istikrarsızlık yerini cuntayla birlikte kısmi siyasi istikrara bırakmıştır. Devlet çarkı alabildiğine güçlendirilmiş, Eylül öncesinde bir cumhurbaşkanlığı seçimi dahi aylarca sonuçlanmamasına karşın cunta ile birlikte egemen sınıflar istedikleri politikaları uygulayabilecek ve istedikleri yasaları çıkarabilecek siyasi iradeyi oluşturmuştu. Cunta öncesinde önemli oranda işlemez durumda olan devlet çarkı, cunta ile birlikte ve özellikle de Konferansımızın yapıldığı koşullarda yeniden işler hale gelerek rayına oturmuştur. Bu, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu. Bu çelişki sistem varolduğu sürece farklı boyutlarda da olsa varlığını sürdürecektir. Ekonomik çelişkilerden kaynaklı siyasi çelişkiler her zaman aynı parelellikte ve düzeyde seyretmez. Cunta ile birlikte komprador burjuva partilerinin dahi kapatılıp, liderlerinin içeri atılması egemen sınıfların siyasi istikrar sağlamak için siyasi temsilcileri dahil, her türlü engeli ortadan kaldırmalarının bir ifadesiydi ve cunta bunda başarılı oldu. İçte durum böyleyken dışta ise başta ABD emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalist güçler cuntayı ekonomik ve siyasi olarak desteklemiş, ekonomik ve siyasi çıkarlarının garanti altına alınmasını cuntadan bekler olmuşlardı. Bu genel tablo 12 Eylül generallerine büyük bir avantaj sağladı. Onlar da bu avantajı kullanarak her türlü muhalefeti kanla bastırmış ve derin bir suskunluğa hapsetmişti.

Cuntanın elde ettiği bu durum geçiciydi. Uzun süreli ve sürekli bu siyasi istikrarı sürdürebilmeleri olanaksızdı. Çünkü mevcut sistemin özünü oluşturan ekonomik ve siyasal bağımlılığı, yani ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo ekonomik yapı gerçekliğinden kaynaklı olarak geçici siyasi istikrarın sürebilmesi olanak-

sızdır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde geçici de olsa bir siyasi istikrarın hiç sağlanamayacağı düşüncesi sol oportünist bir anlayışken, dönem dönem sağlanan geçici siyasi istikrarın sürekli olabileceği düşüncesi de sağ oportünist bir anlayıştır.

Halk kitleleri açısından ise durum şöyleydi: 12 Eylül 1980 öncesi üst düzeylere ulaşan halkın kendiliğinden gelme mücadelesi, askeri faşist cuntayla birlikte uzun bir süre geçmeden durmuştur. Azgınca faşist saldırılar sonucu duran halkın kendiliğinden gelme mücadelesi konferans anında ise daha önce de işaret ettiğimiz gibi hemen hemen yok gibiydi. Halkın kendiliğinden gelme mücadelelerinin durmasının birinci nedeni faşist diktatörlüğün azgın saldırısı ve basıkısı iken, ikinci nedeni ise hakim sınıfların „sağ-sol teröre karşıyız“ demogojisinin halkın geri kesimleri içerisinde geniş bir yankı bulmasıdır. Üçüncü bir neden ise halkın kendiliğinden gelme mücadelesi üzerinde devrimci ve komünist hareketin önderliği bir yana etkisinin zayıflığıdır. Bu durum, cuntanın hem halk örgütlerine, hareketlerine hem de Komünist ve devrimci hareketlere karşı giriştiği faşist saldırı ve baskıları kolaylaştırmıştır.

Politik devrimci parti ve örgütlerin durumu ise şöyleydi: Bütün devrimci örgütler çok ağır kayıplar almış, önemli kadrolarını kaybetmiş, kimi örgütler ise yenilgiye uğramıştı. Tüm demokratik kurum ve kuruluşlar faşist diktatörlük tarafından kapatılmış ve yasaklanmıştı. DİSK gibi sendikalar, „Barış Derneği, Halk Evleri“ gibi dernekler dahi kapatılmıştı. Kürt Ulusal Hareketi güçlerinin büyük bir bölümünü cuntaya kaptırmış, geride kalan ise yurtdışına çekilmişti. Kırsal alanlarda ise komando zulmü almış başını yürümüş, özellikle de Kuzey Kürdistan'ın bazı illeri onbinlerce asker eşliğinde aylarca ablukaya alınmış, hemen hemen tüm Kürt köylüleri işkenceden geçirilmiş ve bu işkenceler insanları diri diri yakacak kadar vahşi boyutlara varmıştı.

Partimiz açısından durum ise kısaca şöyle idi: Bir çok bölgede önemli derecede kadro kayıbına uğranmış, özellikle de Diyarbakır ve çevre iller, İstanbul ve Ankara başta olmak üzere çeşitli faaliyet alanlarında en önemli kadrolar tutuklu düşmüş ve kimi bölgelerde örgütsel faaliyet tasfiye edilmişti. Konferansın alt hazırlıklarının yapıldığı dönemde de darbeler alınmaya devam edilmiş iki Merkez Komitesi üyesinin de içinde olduğu birçok üye ve kadro yakalanmıştır. İzmir'de Ali Geçgel ve İbrahim Kara, İstanbul'da Raci Yılmaz, Diyarbakır'da Haydar Aslan İhsan Parçacı, Dersim'de Mehmet Düzen isimli kadro ve üyeler çatışmalarda şehit düşmüşlerdi. Partide örgütsel moral bozulmuştu. 1.MK'nın sağ oportünist çizgisi Partiyi cuntaya karşı hazırlıksız yakalattığı için hem önderliğe güvensizlik hem de karamsarlık gelişmişti. Konferansın örgütlenişindeki kendiliğindenci hattan kaynaklı olarak tutuklu düşmeyen kadrolar aylarca hareketsiz bir şekilde konferans alanında bekletilmiş ve Parti önderliksiz bırkılmıştır. GKK Hizibinin Parti içerisinde açtığı örgütsel yaralar sarılmadığı için zaten birçok bölge örgütsüzdü.

Konferansımız tüm bu subjektif ve objektif olumsuzluklar içerisinde toplandı.

Özet olarak Türkiye'deki durum konferansın yapıldığı koşullarda böyleydi. Devrimci durumun gerilediği, devrimci hareketlerin önemli darbeler yediği ve

yemeye devam ettiği bu koşullarda, 2. Konferansımızın „Kitleler her an patlamaya hazır durumdadır. Hoşnutsuzluk giderek artıyor. Yakında patlaklar kaçınılmazdır“vb. yönlü tesbit ve tahlilde bulunması Leninist Devrimci Durum tahlilinden birşey anlamamak demektir. Konferansımızın beklentisinin aksine patlamalar olmadı, tam tersine bu durum yılları aldı. Evet açlık ve yıkım devrimci duruma yolaçar. Yada onun nesnel zeminini oluşturur. Bu ülkede emekçi yığınlara ekonomik olarak hiçbir zaman düne göre bir ekonomik iyleşme ve refah olmaz, getirilmez. Ama bunun, yani ekonomik ve sosyal refahın olmadığı her durumda, devrimci durum yüksektir veya gerilemez diye bir belirleme yapmak doğrubilimsel bir bakışaçısı değildir. Bu sorunun en doğru yanıtı, eğer bu ekonomik ve sosyal yıkıma karşılık siyasi olgular yanıt veriyorsa, yani yukarıda Lenin Yoldaştan alıntıladığımız devrimci durumun „üç belirtisi“ yanıt veriyorsa ancak o zaman devrimci durumun yüksekliğinden ve daha da yükselmeye doğru devam ettiğinden sözedebiliriz. Aksi durumda bir 12 Mart, bir 12 Eylül şartları için devrimci durum yüksekti veya yükselmeye devam ediyor diye bir tez savunmak subjektifizme düşmek ve Leninist Devrimci Durum Öğretisini kavramamaktır.

Ülke çapında devrimci durumun o günün koşullarında önce duraksayıp sonra gerilediği tartışma götürmez bir gerçeklikti. Aksi anlayışlar zorlama teori ve tesbitler demektir. Nesnel gerçekliğin yerine subjektif istemlerimizi koyarak bir saptamaya gitmek subjektivizmden başka bir anlam ifade etmez. Bu düşünce yöntemlerinin pratikte başarı şansı olamaz. Bir yandan „devrimci durum duraksamıştır“ deyip öte yandan, „yakında patlamalar olacak“ tespitinde bulunmak tutarsızlıktır.

2.Konferans içinde bulunulan o günkü durumu sübjektif ve tutarsız bir şekilde belirlemenin yanında dönemin taktiği konusunda da birbiriyle çelişen saptamalar yapmakta ve tutarsızlığa düşmektedir: „Ve bugün taktik olarak da mücadelenin silahlı biçimleri ön plandadır, yani esastır. Ama bu gerilla savaşını hemen başlatmak anlamına gelmez.“ (Konferans raporundan) Devamla şunları belirtiyor Konferans: „ülkemizin bugün içinde bulunduğu ve toplumsal yapısını belirleyen ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi vs. şartların değerlendirilmesi sonucunda devrimci sınıf mücadelesine damgasını vuran esas mücadelenin silahlı mücadele biçimlerinin olacağını tasvip etmeliyiz. Ancak bunu mutlaklaştırmamak, gelişmenin bazı yerlerinde taktik olarak barışçıl veya başka mücadele biçimlerinin esas yöntemleri haline gelebileceğini tesbit etmeliyiz, „(aynı belgeden).

Öncelikle şunu belirtelim: Parti o güne kadar silahlı mücadeleyi ve onun özgün biçimi olan Köylü Gerilla Savaşını başlatmış değildi. Dolayısıyla mevcut durumda bizim savunacağımız taktik ne olmalıydı sorusunun açıklığa kavuşturulması gerekir. Bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadele ana mücadele biçimidir. Ve bu bir kez başlatıldıktan sonra devrimin başından sonuna kadar da hep ana mücadele biçimi olarak varlığını koruyacaktır. Geriye kalan diğer mücadele biçimlerinin hepsi bunun hizmetine ve buna tabi kılınarak ele alınır ve alınmak zorundadır.

Dolayısıyla bu mücadele biçimi gelip geçici yani güncel bir taktik mücadele biçimi değil stratejik mücadele (ilkesel) biçimidir. Bir kere konferans bu mücadele biçimini taktik derekesine indirgemekle yanlış ve hatalı bir saptama yapmıştır. Bu düşünce sistematiğinden dolayıdır ki bazı evrelerde „barışçıl veya başka mücadele biçimleri de esas yöntemler olarak belirlenebilir“ anlayışını savunmaktadır.

Geçmişten beri varolan şu yanılgının mutlaka giderilmesi gerekir; „Devrimin zorla ele geçirilmesi“ bir ilke sorunudur. Aslolan budur. Yani iktidarın zorla ele geçirilmesini savunma ilkesinin dışındaki mücadele biçimlerini taktik bir sorun olarak değerlendirmek ve bu mücadelelerden hiçbirinin ilkesel olamayacağı sonucunu çıkarmak yanlıştır. Bu yanlış anlayış bizi zoru nasıl örgütleyeceğimiz, mevcut ülke gerçekliğinde devrimi esas olarak hangi mücadele biçimi ve buna uygun ana örgütleme biçimi ile ele geçireceğiz sorusu ve sorununa doğru yanıt vermez. Bunun da ötesinde Rusya'da ortaya konulan taktiklerin mekanik bir şekilde uygulanmasını yeterli bulmak, ülkenin somut durumuna göre mücadele ve örgüt (ordu) biçimleri geliştirmenin gereksizliği anlayışını doğurur. Bu da Marksizm Leninizm Maoizmin en yalın ifadesi olan somut şartların somut tahliline göre mücadele ve örgütlenme biçimlerini tespit etme ilkesini tersyüz etmektir. Başkan Mao „iktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi, gerek Çin gerekse bütün ülkeler için evrensel olarak geçerlidir,“(38) derken, bununla yetinmiyordu. Bu yöntem, yani iktidarın silahla alınması biçimi bütün ülkelerin devrim ilkesiyken ama diğer yandan „Çin'de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur“ saptamasını yapıyordu. (sf226)

Başkan Mao kapitalist ülkelerdeki mücadele biçimi ve örgüt biçimlerinden hangisinin esas hangisinin ikincil olduğu tespitini de yapıyor. Bu ayrımı ortaya koyarken ilkesizlik yapmadığı gibi, Çin gibi ülkelerdeki devrim mücadelesindeki mücadele biçimi ve örgüt biçimlerinin hangisinin olduğunu belirlerken bunları sadece taktik olarak ele almıyordu. Bir yandan bütün ülkeler için devrimin zor ve iktidarın ancak silahla alınacağı ilkesini koyarken, ama öte yandan Çin gibi ülkelerdeki ve kapitalist ülkelerdeki mücadele biçimi ve örgüt biçimlerinden hangisinin esas hangisinin ikincil olduğunu ortaya koyuyor. Burada temel bir ilke saptaması var. Yani silahlı mücadele ve ana örgütlenme olan ordu örgütlenmesini taktik bir sorun olarak ele almıyor. Tam tersine ilkesel bir sorun olarak ele alıyor. Başkan Mao bu konuda şunları söylüyor:

„Çin proletaryasının,partisinin temel görevi hemen hemen ta başından beri karşı karşıya bulunduğu görev, mümkün olduğu kadar çok müttefikle birleşmek ve koşullara göre, ister içten ister dıştan gelsin, silahlı karşı-devrime karşı milli ve toplumsal kurtuluş için silahlı mücadeleler örgütlemektir. Silahlı mücadele olmaksızın, proletaryanın ve Komünist Partisinin Çin'de hiçbir varlığı olmazdı ve herhangi bir devrimci görevi başarıya ulaştırmak da olanaksız olurdu.“ (age,sf.227)

Başkan Mao bunu söylerken diğer örgüt ve mücadele biçimlerini reddetmiyordu. Buna karşılık yaptığı bir taktik tespit de değildi. Başkan Mao esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordu derken diğer mücadele biçimleri ve örgüt biçimleri için de aynı makalesinde şunları belirtiyor:

„Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi öbür biçimler de son derece önemli, hatta vazgeçilmez biçimlerdir ve hiçbir koşul altında küçümsenemezler ama onların amacı savaşa hizmet etmektir. Bir savaşın patlamasından önceki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşa hazırlık içindir. Örneğin, 1919'daki 4 Mayıs Hareketinin, 1925'teki 30 Mayıs Hareketine kadar olan dönemde olduğu gibi. Savaş patladıktan sonra ise bütün örgütlenme ve mücadele savaşla dolaylı ya da dolaysız olarak uyum içinde yürütülür. Örneğin, devrimci ordunun cephe gerisinde bütün örgütlenme ve mücadelenin savaşla doğrudan doğruya uyum içinde yürütüldüğü, Kuzeydeki savaş ağası bölgelerinde bütün örgütlenme ve mücadelenin savaşla dolaylı olarak uyum içinde yürütüldüğü Kuzey seferi döneminde olduğu gibi. Gene Toprak Devrimi Savaşı Döneminde Kızıl bölgelerdeki bütün örgütlenme ve mücadele savaşla doğrudan, Kızıl bölgeler dışındaki bütün örgütlenme ve mücadele ise savaşla dolaylı olarak uyum içinde yürütülmüştür. Gene, Direnme Savaşı döneminde, Japonya'ya karşı kuvvetlerin cephe gerilerindeki ve düşman tarafından işgal edilmiş bölgelerdeki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşla doğrudan ya da dolaylı olarak uyum içinde yürütülmektedir" (39)

Her zaman belirttiğimiz gibi bir mücadele biçimini ilkesel olarak ele almak diğer mücadele biçimi ve araçlarından yararlanmayı dışlamaz, onları küçümsemek anlamına gelmez. Bir yerde çelişki varsa ve bu çelişkinin çözüm yönteminde ana araç silahlı mücadele ise, o halde bizim artık kalkıp bazı evrelerde „barışçıl mücadele biçimleri de esas hale gelebilir" saptamasını yapmamız, silahlı mücadelenin ne olduğunu ve çözüm gücünü ne derece kavrayıp kavrayamadığımızı ortaya çıkarır.

Silahlı mücadele bizde taktik değil ilkesel(stratejik)dir. Peki silahlı mücadele başlatılmadığı koşullarda, yani konferansın gerçekleştirildiği koşullarda taktiğimiz ne olmalıydı? Bunun yanıtı Başkan Mao'nun dediği gibi „savaş patlamadan önceki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşa hazırlık için" seferber olmaktır.

2.Konferansımız bu görevi önüne koyup yerine getirmek için önderlik misyonunu yapması gerekirken, tıpkı 1.Konferans ve 1.MK gibi sorunu karmaşıklaştırıp Partide kaosa neden olmuştur. Halk Savaşının savunma dönemindeki silahlı mücadelenin aldığı biçimin Köylü Gerilla Savaşı olduğunu dahi bilmeyecek kadar savaş meselelerinin dışındadır. 1.MK'nın sağ oportünist çizgisine karşı keskin programcı ve halk savaşçısı olduğunu söylemesine karşın, halk savaşının o günkü özgül koşullara nasıl uyarlanacağını bilemedi. İçeriğini yanlış doldrusa da bol bol halk savaşının teorisini yapmakla yetindi. Yani ne mücadele biçimleri bakımından ne de örgütlenme biçimleri bakımından Halk Savaşının mantığına uygun Partiyi konumlandırmak yerine ‚siyasal durum tespitine

bağlı olarak sol oportünist bir hatta yürüyerek Partinin 2.örgütsel yenilgisine neden oldu.

Savaşın başlatılmadığı, devrimci durumun önce duraksayıp sonra gerilediği Konferans koşullarında Partinin örgütsel yapısının korunup sağlamlaştırılması temel bir görevken bu görevin atlanarak; Parti güçlerini köylük bölgelerde yoğunlaştırmak yerine maceracı bir şekilde Parti güçlerinin dağıtılıp önderlik de dahil kadroların şehirlere doldurulmasının yenilgiye davetiye çıkarmaktan başka bir anlama gelmeyeceğini göremedi. Konferansımız düşmanın taktik açıdan bizden kat kat güçlü olduğu, partinin askeri ve diğer alanlardaki örgütlenmesinin kof ve savaş konusunda deneyimsiz olduğu, düşmanın her alanda taktik saldırıya geçtiği, devrimci hareketin büyük darbeler aldığı ve hatta birçoğunun yenilgiye uğradığı koşullarda partimizin mücadele biçimi ve buna uygun örgütlenme siyasetinin örgütsel geri çekilme taktiği olması gerektiğini kavrayamadı. Sağ oportünizmi soldan eleştirerek kendisini sol eğilimlere mahkum eden Konferans ve önderliği „örgütsel geri çekilme“ kavramını kullanmaya veya bunu tartıştırmaya cesaret edemedi.

Geri çekilme taktiğimiz nasıl olmalıydı? Birincisi, Konferans sürece örgütsel olarak müdahale etmek için ilk başta partinin bölgelerdeki kadro, üye ve diğer aktivistlerinin ezici çoğunluğunu kırsal alana ve en ileri bölgeler dediğimiz Dersim, Sivas, Malatya, Maraş gibi alanlara çekmeliydi. Köylük alanlarda yine Dersim ve çevresinde yoğunlaşılmalıydı. Yani diğer alanlardaki kadro ve üyelerin yine ihtiyaç fazlası Dersim ve çevresine çekmeliydi. İlk iş olarak illegal faaliyete geçilmeliydi. Zaten legal alanlar diye bir şey kalmamıştı. Zaman geçirilmeden kıra çekilen kadro ve üyelerin dışında kalanlarla da sağlam ve disiplinli bir illegal faaliyetle sanayi proletaryası içerisinde çalışmaya yoğunlaşılmalıydı. Bu esas çalışma ve örgütlenmenin yanında tali olarak da diğer kesimler içerisinde faaliyet yürütülme görevi konulmalıydı. Oldukça sağlam ve disiplinli bir illegal faaliyete bağlı olarak yapılması gereken diğer görevlerin başında ise illegal bildiri ve İKK gibi yayınların basımı ve dağıtımı gelmeliydi. Bunun dışında Parti örgütünü şehirlerde konumlandırarak cuntayla boy ölçüşür tarzda görevlendirmek, o günün koşullarında kadroları ve faaliyetçileri tepside sunar gibi cuntaya sunmaktan başka bir anlam ifade etmezdi. Nitekim Konferanstan kısa bir süre sonra Partinin örgütsel yapısının önemli bir bölümü bu politikanın ürünü olarak cunta tarafından çökertildi. Parti güçlerinin ezici bir çoğunluğu kırlara çekilerek teorik, askeri, pratik eğitime tabi tutularak tüm faaliyetler köylü gerilla savaşını başlatmak ele için alınmalıydı. Geçmişin o kof ve menşevik örgütlenmesi ideolojik, siyasi olarak mahkum edilerek ve bunun geniş-zengin eğitimi verilerek her türlü donanım sağlanmalıydı. Kadro ve savaşçıların silahlanmasına özel bir ağırlık verimeliydi

O dönemde illegal bir şekilde hazırlık yapmaya azami özen gösterilmeli, zorunlu kalmadıkça askeri eylemliliklere başvurulmamalıydı. Bütün çalışmalar oldukça gizli bir şekilde gerilla savaşını başlatmak için yapılmalıydı. Köy parti komiteleri ve köy milislerinin örgütlenmesine özel bir ağırlık verilmeliydi. Pro-

paganda ve ajitasyon çalışmalarının merkezinde gerilla savaşını başlatmak hedefi olmalıydı. İllegal yayın organı İKK basımı ve dağıtımına özel bir önem verilmeli, merkezi önderliğin kendisi Dersim'e yerleştirilmeliydi. O günkü koşullarda bunun nesnel koşulları oldukça mevcuttu. MK üyelerimiz bizzat gerilla birliklerinin başında olmalı ve gerillanın ideolojik, siyasi, askeri ve teknik olarak donanımı imkanlar dahilinde en üst seviyeye çıkarılmalıydı. Bu perspektif doğrultusunda konumlanmak istemeyen kadrolar ayrım yapılmaksızın ağır cezalara çarptırılmalıydı. Sadece Siyasi Büronun koşullar dikkate alınarak Ortadoğu ve Balkanlar'da konuşlandırılarak güvenliğe alınması sağlanabilirdi. Geri çekilme taktiği içerisinde yapılması gereken diğer bir önemli siyasi görev ise Partinin önünde duran Kongre'nin ideolojik-siyasi konulardaki gündemine hazırlanmak ve Kongreyi gerçekleştirerek programlı planlı bir şekilde köylü gerilla savaşını başlatmak olmalıydı. Köylü gerilla savaşının başlatılması için nesnel koşullar 1983 seçimleri sonrası fazlasıyla mevcuttu.

Parti içerisinde,birçok yoldaş o dönemi değerlendirdiğinde „savaş mı yürütüyoruz ki geri çekilme taktiği uygulayalım", görüşündeydi. Geri çekilme taktiğine karşı çıkmakta ve dönemin MK'sının siyasetini olumlamaktadaydılar O güne kadar köylü gerilla savaşını başlatmadığımız doğrudur. Bu yoldaşlar sadece savaşlarda geri çekilmenin, savunmaya geçmenin mümkün olduğunu düşünüyorlardı. Onlar savaşın henüz başlatılmadığı koşullarda da pekala geri çekilmenin gerekli ve mümkün olabileceğini ve bu geri çekilmenin de örgütsel geri çekilme olacağını düşünemiyorlardı. Böyle düşünen yoldaşlar, „hep saldırı, geri çekilme yok" mantığıyla hareket etmekte, durmanın, geri çekilmenin, dağılan güçleri toparlayıp nefeslendirmenin bir savaşta gerekliliğini kavramamakta ve bu gerekliliği kavrayan yoldaşları „sağcılıkla" ve „kaçkınlıkla" itham etmekteydiler. Bu yoldaşlar solculuğun en az sağcılık kadar bir komünist partisi için tehlikeli bir hastalık olduğunu kavramak istememektedirler. Savaş başlatılmadan başvurulacak örgütsel geri çekilme taktiğinin ve savaş başlatıldıktan sonra girişilecek aktif savunmanın daha başarılı, güçlü bir saldırıya geçmek için olduğu bilince çıkarılmamaktadır. Bu bilinç yoksunluğundan dolayı kimi yoldaşlar yıllardır aynı gerekçeleri sıralayıp durmaktaydılarlar.

Konferansımızın örgütsel politikası da durum belirlemesine bağlı olarak sol ve serüvencidir. Örgütlenmede beş bölge temelinde örgütlenmeyi Merkez Komitesine görev olarak koyması onun örgütsel politikadaki en bariz yanlışıdır. Bu bakışaçısıyla ne doğru bir siyaset ve taktik üretilir ne de savaş gelişitirilip büyütülür, tam tersine geçmişin olumsuzluklarını tekrar etmiş oluruz. Üstelik de 12 Mart yenilgisinin tarihi tecrübeleri gerek 1.Konferns gerek 2.Konferansta detaylı bir şekilde tartışılmasına karşın ne yazık ki konferansımız bu tartışmalarda yeterince donanmamış, adeta geçmişi tekrar etmek yönelimini benimsemiştir.

Yanlış bir çizgi bilimsel bir temelde mahkum edilmediği zaman, yeni bir sapma başlamış demektir. l. MK'nın geçmişin siyasal durumunu göremediği, örgütü devrimci duruma uygun harekete geçirip gerilla savaşını başlatmak için

hazırlık yapmadığı ve kendiliğindenci sağ oportünist hat izlediği eleştirisi doğrudur. Fakat buna karşılık 2.Konferans cunta koşullarında, koşulların parti ve devrim aleyhine olduğu bir dönemde beş bölgeye güçlerimizi dağıtarak bir mücadele ve örgütlenme biçimini savunarak güçleri gerçekçi bir şekilde değil maceracı bir şekilde dağıtark sol bir taktik izlemiştir. „Yakında patlamalar olacak" gibi subjektif belirlemelerle pek yakında devrim dalgasının yükseleceği beklentisine girmek bir adım önünü görememektir. Koşullara bu abartılı yaklaşım, politikada abartı, kendi gücünü de olduğundan fazla görerek düşmanı küçümsemektir ki örgütsel politikada güçlerin dağıtılmasını da beraberinde getirmiştir. Halbuki önderlik sanatı sadece anı tahlil etmek değil geleceği de öngörebilmek ve ona göre bir siyaset izlemektir.

Konferansın yol gösteren siyaseti hatalı olduğundan parti, sorunları pratikte doğru olarak çözemedi ve aradan fazla zaman geçmeden önce sol, sonra sağa evrilen pratikle yenilgiyle tanıştı. Başkan Mao, „sol" çizgiler üzerine şu değerlendirmeleri yapıyor:

„Üçüncüsü: Çeşitli ‚sol' çizgiler saldırı ve savunma taktiklerinin düzenlemesinde de yanılmışlardır. Stalin yoldaşın belirttiği gibi taktiklerin doğru düzenlenmesi, durumun doğru tahlilini (sınıf güçlerinin ilişkisinin doğru bir tahlilini ve hareketin iniş çıkışlarını doğru değerlendirmesini) gerektirir, buna dayanan doğru mücadele ve örgüt biçimleri gerektirir ve doğru bir şekilde ‚düşman kampındaki her çatlaktan yararlanmayı, müttefik bulabilme yeteneğini' gerektirir." (MZ.Cilt:3)

Mao Zedung Yoldaş devrimin 1927'de yenilgisinden sonra, doğru bir şekilde, ülkenin her yanında devrim dalgasının alt düzeyde olduğunu, bütün ülkede düşmanın bizden güçlü olduğunu, maceracı saldırıların kaçınılmaz yenilgiler getireceğini belirterek şunları söyledi:

„Liu Şao-şi yoldaşın Beyaz bölgelerde ve özellikle şehirlede kendi gücümüz arasındaki apaçık eşitsizliği yerinde bir tutumla saptamış ve devrimin 1927'deki yenigisinden sonra, geri çekilme ve savunmamızın sistemli olarak örgütlenmesi ve gelecekte devrimci saldırılardan ve koşullar bizim aleyhimizde iken düşmanlarla kesin hesaplaşmalardan, kaçınılmasını savunmuştur."(MZ Cilt;3)

Düşmanin iç çelişkilerinden yararlanmak ve geçici müttefikler kazanmak konusunda Mao „Düşmanın iç çelişkilerinden yararlanmak ve geçici müttefikler kazanmak konusunda bu çelişkilerin patlama noktasına kadar gitmenin ve başdüşmana karşı düşman kampında bizimle işbirliği yapabilecek veya henüz bizim baş düşmanımız olmayan unsurlarla geçici bir ittifak kurmanın ve bizimle işbirliği yapmak isteyen müttefiklere gerekli tavizler vermenin, onları bize katılmaya ve ortak harekette yer almaya teşvik etmenin ve sonra onları etkileyip arkalarındaki kitleyi kazanmanın gerekli olduğu"(MZ.Cilt3)nu belirtmiştir. Görülebileceği gibi Başkan Mao başdüşmana karşı düşman kampındaki çelişkilerden faydalanmanın gerekliliği ve zorunluluğunu belirtmesine karşın 2.MK'miz cuntaya karşı yurt dışında yapılan kitle gösterilerine, sosyal faşist olarak

nitelendirdiğimiz parti ve örgütlerden TKP ve TKP/İşçi'nin Sesi adlı örgüt ve parti'nin de yeralması karşısında „sosyal faşistlerle biz eylem birliğine gitmeyiz" deyip eylem birliği platformuna şerh düşerek eyleme katılıyor. Bu siyaset ve pratiğin yukarıya aktardığımız Başkan Mao'nun siyaseti ve pratiğiyle alakasının olmadığını anlamak zor değildir. Açıktır ki bu olay özgülünde takınılan tavır sol sekter bir tavırdır. Hedefi dar, cepheyi geniş tutma politikası açıkça yok sayılmıştır. Bunu başaramayan bir anlayışın, düşman kampındaki çelişkileri patlama noktasına taşıma, onları bölme, onların bir bölümünü verilecek tavizlerle yanına alma, onları etkileyerek arkalarındaki kitleleri devrimin saflarına katma siyaset ve pratiğini maddi bir güç haline getiremeyeceği açıktır. 2.MK'mızın pratiği de bu yönlüdür.

Başkan Mao „sol" çizgi sahiplerinin anlayışlarına ilişkin yaptığı eleştiri ve değerlendirmelerden aktarımlar yapmaya devam edelim:

„1935'deki 9 Aralık harekatının başarısı, Beyaz Bölgelerdeki çalışmanın bu taktiklerinin doğruluğunu kanıtlamıştır. Böyle doğru taktiklerin tersine çeşitli sol çizgileri izleyen yoldaşlar, düşmanla kendimiz arasındaki kuvvetler dengesini nesnel olarak incelemeyi başaramamışlar, buna ilişkin mücadele ve örgüt biçimlerini benimsememişler ve düşmanın iç çelişkilerini anlamamış veya buna yeterli önemi vermemişlerdir. Dolayısıyla sadece savunmada bulunacakları bir sırada körcesine o sözde saldırı çizgisini uygulamalarının bir sonucu olarak yenilgiye uğramakla kalmayıp, üstelik muzaffer bir saldırının nasıl örgütleneceğini bilmedikleri için, saldırı zamanı gelince de yenilgiye uğramışlardır. Bir toplantıyı değerlendirmenin yolu; görüşlerine uygun düşen, münferit, başlangıç gündeminde dolaylı, tek taraflı ve sathi olayları almak ve bunları yaygın, vahim, dolaysız, taraflı ve hayati önemi haiz şeylermiş gibi abartmaktı ve kendi görüşlerine uymayan gerçekleri (düşmanın gücü ve geçici üstünlüğü bizim zayıflığımız ve geçici yenilgimiz, kitlelerin yetersiz siyasal bilinci düşmanın iç çelişkileri ve orta yolcuların geçici yanları gibi) kabul etmekten korkuyorlar veya bunlara gözlerini kapatıyorlardı. En zor ve karmaşık durumları asla akıllarına getirmiyorlar, sürekli pek mümkün olan en elverişli en basit durumları hayal ediyorlardı. Kızıl ordu hareketinde, devrimci üs alanlarını kuşatan düşmanı korkunç zayıf ‚Son derece panik içinde sonuna yaklaşan artan bir hızla çöken' ‚bütünüyle çöken' diye tanımlıyorlar (40)

Başkan Mao'nun aşağıya aktaracağımız Kızıl Ordu için söylediği stratejik ve taktik ilkeleri uygulamadaki mantığı kavrayan her MLM rahatlıkla ülke çapında devrimci durum gerilediğinde ve üstelik de silahlı mücadelenin başlatılmadığı koşullarda hangi siyasal taktiği uygulayacağını bilince çıkartıp, 2.Konferansın bu konudaki siyasetinin yanlışlığını görüp kavrayabilir. Mao Zedung yoldaşın askeri çizgisi iki temel noktadan hareket eder. „Birincisi ordumuz sadece bir tip ordudur, proletaryanın ideolojik önderliğine bağlıdır, halkın mücadelesine ve devrimci üs alanlarının kurulmasına hizmet eden bir araç olmalıdır. Ikincisi, savaşımız sadece bir tip savaştır, düşmanın güçlü kendimizin zayıf olduğunu kabul ettiğimiz ve bu yüzden düşmanın zayıflıklarından ve kendi güçlü yönlerimizden bütünüyle

yararlandığımız ve var olmak, zafer kazanmak ve genişlemek için tümüyle kitlelerin gücüne dayandığımız bir savaştır.“

„...İkinci hareket noktası göstermektedir ki, Kızıl Ordu, Toprak Devrimi Savaşı sırasında gerilla savaşı ve gerilla niteliğindeki hareketli savaşın temel savaş biçimleri olduğunu ve ancak bir halk savaşını (Ki bunda temel güçler bölgesel güçlerle, silahlı kitleler silahsız kitlelerle kaynaştılmıştır) kendimizden kat kat üstün düşmana karşı bir zafer sağlayabileceğini anlamak zorundadır. Dolayısıyla, stratejik açıdan, Kızıl Ordu ani kararlarla girişilecek bir savaşa karşı olmalı, taktik açıdan ise uzun savaşa karşı olmalıdır; stratejide uzun savaşa ve taktiklerde ani kararlara sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır; seferlerde ve çarpışmalarda az kişinin çok kişiyi yenmek için kullanılmasına karşı çıkmalı ve çok kişinin az kişiyi yenmek için kullanılmasına sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır. Dolayısıyla, Kızıl Ordu aşağıdaki, stratejik ve taktik ilkeleri uygulamalıdır: Kitleleri harekete geçirmek için, güçlerimizi bölelim, düşmanın icabına bakmak için güçlerimizi toplayalım. Düşman ilerler, biz kaçarız; düşman konaklar, biz aralıksız saldırılarla onu taciz ederiz; düşman yorulur, biz saldırırız; düşman kaçar, biz kovalarız. Sabit üs alanlarını genişletmek için dalga dalga ilerleme siyasetini uygulayın. Güçlü bir düşman tarafından kovalandığınız zaman çevresini kuşatma siyasetini uygulayın. Düşmanı derinlere çekin. Üstün güçleri toplayın, düşmanın zayıf noktalarını seçin ve hareketli savaşta düşmanın bir parçasını veya büyük bir parçasını yok edeceğinize emin olduğunuz zaman savaşa girin ki, düşman güçlerini teker teker ezebilesiniz.“(41)

Şimdi bu askeri ilke ve taktiklerin o günün koşulları içinde uyguladığımız taktiklerle mantıksal bağlantısını kurarsak: O dönemde henüz kızıl ordunun kurulmadığı ve çekirdeğinin dahi oluşturulmadığı bilinir. Sorun bu değil. Yani devrimci durumun gerilediği ve parti olarak da Köylü Gerilla Savaşını başlatmadığımız ve de düşmanın sürekli bir şekilde saldırısını sürdürdüğü, devrimci hareketin yenilgi ve önemli darbeler aldığı, Partimizin de örgütsel olarak önemli darbeler aldığı ve almaya devam ettiği koşullarda ortaya konulacak taktik örgütsel olarak geri çekilmekten başka bir pratik olabilir miydi? Düşman üzerimize geliyorsa ve ilerliyorsa askeri taktikte olduğu gibi ülke genelinde de düşman taktik olarak güçlü ve de habire saldırarak ilerliyorsa, burada geri çekilmekten başka bir politika ve taktik belirlemek sol macarecalıktır ve arkasından da yenilgi kaçınılmaz olacaktır. Görüldüğü gibi nereden bakılırsa bakılsın 2.konfaransımızın bu konudaki politika ve taktiği sol-subjektiftir.

Geri çekilmek mücadeleyi terk etmek diye anlaşılmamalıdır. Burada sorun merkezi görev olarak belirlenen Köylü Gerilla Savaşını başlatmak için her türlü mücadele ve örgüt biçimini buna uygun hale getirmektir. Yoksa geri çekilmek adı altında örgütü sınıf mücadelesinden alıkoymak, dağıtmak, tasfiye etmekse sağ oportünist bir çizgi olur. Geri çekilme taktiği sadece savaş başladıktan sonra uygulanır mantığını savunmak, savaş yasalarını kavramamaktır. Zamanı ve koşulları elvermediği zaman yapılacak bir saldırı nasılki başarısızlığa ve oradanda

arkasından yenilgiye yol açabiliyorsa, zamanında geri çekilme taktiğini uygulamamak da partiyi başarısızlığa ve yenilgiye götürür. Bu, en küçük bir askeri harekattan en büyük taarruzlara kadar böyledir.

Politika ve taktikte, gerek objektif koşulları gerekse sübjektif gücümüzü doğru ve reel bir şekilde değerlendirmeyip subjektivizme düşüyoruz. Demek ki buradaki temel hatamız düşünce yönteminde subjektivizme düşmektir. Subjektivizmin ağır bastığı yerde doğal olarak doğru siyaset de üretilemez. Başkan Mao siyaset üzerine şunları söylüyor: „Siyaset devrimci bir siyasi partinin, pratik bütün hareketlerinin çıkış noktasıdır ve hareketlerin yürüyüşü ve sonucunda kendini gösterir. Devrimci bir siyasi partinin her hareketi siyasetin uygulanmasıdır. Doğru bir siyaset uygulanmazsa yanlış bir siyaset uygulanır. Bilinçli olarak bir siyaset uygulamazsa, gözü kapalı olarak uygulanır. Tecrübe dediğimiz şey, bir siyaset uygulamanın yürüyüşü ve sonucudur.“ (42)

Parti genel çizgimizin doğru olduğu tartışmasızdır, fakat taktik önderlik noktasında hatalı siyasetlere sahip olduğumuz için, yani bugüne kadar doğru bir önderlik (politik-taktik) çizgisi oturtamadığımız için mücadeleyi istenilen seviyeye ulaşatıramadık, Bazı büyük yenilgiler aldık, ağır darbeler yedik. O halde eğer bir konferans ve onun gösterdiği taktik siyaset yanlış ve de işbaşına getirilen MK da bu yanlış hatta devam ediyorsa, burada esas olarak sorgulamamız gereken kişiler değil yanlış siyasetin ve taktiklerin kendisi olmalıdır. Çünkü yanlış siyaset ve taktikler stratejiyi geliştirmiyor, büyütemiyor, dolayısıyla ideolojik ve siyasi olarak parti çizgisinin nüfuz alanlarını ilerletemiyor.Tersine yanlış siyasetler ideolojiyi,yamlış taktikler ise stratejiyi kemirip yiyor.

Stalin yoldaş taktik önderlik üzerine şunların altını çiziyor:

„Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır.Taktik önderlik; stratejik önderliğin ödevlerine ve gereklerine bağlıdır. Taktik önderliğin amacı, proletaryanın bütün mücadele ve örgüt biçimlerini benimsemek ve belirli bir güçler ilişkisinde, stratejik başarının hazırlanması için gerekli azami sonucu elde etmek için bundan hakkı ile yararlanmaktır. „(43)

Gene Stalin yoldaş aynı eserinde geri çekilmeye ilişkin hem kendi görüşlerini hem de Lenin yoldaşın şu saptamalarını şöyle aktarıyor:

„Düşmanın daha güçlü bulunduğu, geri çekilmenin kaçınılmaz bir durum aldığı, düşmanın kabul ettirmek istediği muharebeyi kabul etmenin aleyhte olacağı açık olduğu ve belirli güçler oranı dikkate alındığı zaman çeri çekilmenin, öncünün kendini tehdit eden tehlikeden korunmasının ve yedeklerini korumasının biricik yol olduğu zaman düzenli bir şekilde geri çekilen yedeklerle birlikte manevra yapmak. Lenin der ki: ‚Devrimci partiler, eğitimlerini tamamlamalıdırlar. Onlar saldırıyı öğrenmişlerdir. Şimdi artık bu bilimin başka bir bilimle tamamlanmasının zorunlu olduğunu anlamak gerekir. En iyi nasıl geri çekilinecektir? Hem saldırı, hem geri çekilme bilimini öğrenmeden düşmanı yere çalmanın olanaksız olduğunu anlamak gerek ve devrimci sınıf, kendi öz deneyimiyle bunu anlamaya çalışıyor.

Öyleyse bir stratejinin hedefi, zaman kazanmak, düşmanın moralini bozmak ve sonradan saldırıya geçmek için kuvvet yığmaktır."(44)

Lenin döneminin Rusyasında uygulanmaya çalışılan mücadele biçimleri ve taktikleri birebir bizimki gibi ülkelere uygulanamaz, ama burada taktikler için söylenenler bizim belirleyeceğimiz politika ve taktikler için de bir ışıktır. Bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadele başından sonuna kadar esas mücadele biçimidir. Bu şu anlama gelir mi? Örgütü kurar kurmaz, hemen gerilla savaşını başlat. Ya da silahlı mücadele başlatıldıktan sonra gerek en küçük bir yerel askeri harekatta gerekse bölgesel ve gerekse ülke çapında her durumda saldırı taktiğinden başka bir taktik olamaz mı? Savaşı başlatmadan önce yapılacak tüm mücadele ve örgüt biçimleri savaşı başlatmak için, savaşı başlattıktan sonra ise bütün mücadele ve örgüt biçimleri ise her durumda yeniden yeniden saldırıyı gerçekleştirmek ve daha büyük saldırılara oradanda stratejik saldırıya geçmek için yapılmak zorundadır. Aksi durumda mücadele biçimi ve örgüt biçimlerini karıştırmış oluruz. Ana mücadele ve örgüt biçimleriyle, ikincil mücadele ve örgüt biçimlerinin ayrışımını yapmak zorundayız. Şu Marksist bir ilkedir: Her mücadele biçimi kendine uygun örgüt ve örgütlenme biçimi yaratılmadan başarıya ulaşamaz. O halde kalkıp biz mücadele biçimlerini önceden tesbit edemeyiz gibisinden bir tez savunmak, bizi sınıf mücadelesinin gerçek pratiğinden kopartıp onun peşinden sürüklemeye hizmet edeceği açıktır. Aynı şekilde ana mücadele ve örgüt biçimleri dışında kalan diğer mücadele biçimleri ve örgütlenme biçimlerini de doğru bir şekilde kullanmamak başarıyı değil başarısızlığı doğurur. Savaş başlatıldıktan sonra (özellikle bu dönem) savaşın belli evrelerinde silahlı biçimler yerine „barışçıl mücadele taktiği esas hale gelebilir" saptamasıyla nasıl bir kızıl ordu oluşturulacak ve nasıl büyütülecek? Karşılıklı tavizler sonucu savaşın belli evrelerinde ateşkesler ilan etmek, ya da yasal olanaklardan yararlanmak, legal mücadele biçimlerinden faaydalanmak doğrudur ancak bunlar silahlı mücadelenin önüne çıkarılırsa ne ordu ne de savaş büyütülür. Tam tersine bu tür mücadele ve taktik biçimlerini biz stratejik hedefimizi büyütmek ve silahlı mücadeleyi daha üst boyutlara sıçratmak için kullanırız. 2.konferans esas ile tali mücadele ve örgüt biçimlerini birbirine karıştırmaktadır. Bundandır ki 2.MK gerek politikada gerekse taktiklerde hayli kafa karışıklığı içerisine düşmekte ve bu tür anlayışları politika ve taktik haline dönüştürerek sağ hattını teorize etmeye çalışmaktadır

Başkan Mao, silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesi konusunda şunu çok açık ve net bir şekilde vurgulamaktadır: „...Marksist devlet teorisine göre, ordu devletin temel unsurudur. İktidarı ele geçirmek ve elde tutmak isteyen herkes mutlaka güçlü bir orduyu sahip olmalıdır. Bazı kimseler savaş her şeye kadirdir anlayışının savunucuları olduğumuzu söyleyerek bizimle alay ediyorlar. Evet, biz devrimci savaşın her şeye kadir olduğunu savunuyoruz. Bu kötü değil, iyidir, Marksisttir. Sovyet Komünist partisi'nin silahları sosyalizmi yarattı. Biz ise demokratik bir cumhuriyet yaratacağız. Emperyalizm çağında sınıf mücadelesi tecrübesi bize, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, silahlı burjuvaziyi ve toprak ağalarını ancak

silah gücüyle yenebileceklerini öğretiyor. Bu anlamda, bütün dünyanın ancak silahla değiştirebileceğini söyleyebiliriz. Biz savaşın kaldırılmasından yanayız, savaş istemiyoruz ama savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabilir ve silahtan kurtulmak için silaha sarılmak zorunludur"(45)

Kısaca; ülkedeki devrimci savaşın özelliklerini doğru bir şekilde kavramadan, onu yönetmenin ve zafere ulaştırmanın mümkün olmadığını bilmek durumundayız. Devrim, çelişkileri çözmek ise, bir komünist partisi ve onun önderliğinin de ilk yapması gereken her somut durumda önüne çıkan çelişkileri doğru ve bilimsel bir şekilde tahlil etmek ve pratikte bu tahlile uygun adım atmaktır. Genel çizgi her somut durumda uygun politika ve taktiklerle geliştirilmezse o genel bir doğru olmaktan ve kağıt üzerinden öteye geçmez.

Birçok meselede olduğu gibi savaş meseleleri noktasında da oldukça geri olduğumuzu kabullenmek durumundayız. Onlarca yıl gerilla faaliyeti tecrübesi olan kimi kadrolarımız bile köylü gerilla savaşıyla herhangi bir silahlı mücadele arasındaki politik farkı göremiyorsa gerilla savaşıyla halk savaşı arasındaki farklılığı kavrayamıyorsa, burada kadrolarımızın savaş meselelerinde, saldırı ve savunma sanatında ustalaştıklarını söylemek mümkün mü? Bir sorunun teorik boyutunun dahi doğru kavranmadığı bir yerde pratikte ileriye doğru gerçek bir adım atılamaz. Halk Savaşı ve silahlı mücadeleye ilişkin söylenenlerde yeni bir bilinç seviyesi yakalanmış olsaydı, konferansta mücadele biçimlerine ilişkin karmaşık tespitler yapılıp bilinç bulanıklığı yaratılmazdı. Gerçeği ifade etmek gerekirse, biz Halk Savaşının özünü kavramak ve bu doğrultuda teorik-pratik gelişmeler yaratmak için kafa yormak yerine, işin ajitatif ve propagandif yönleriyle daha çok ilgiliydik. Yoldaş Kaypakkaya'yı anlayamıyor ve kavrayamıyorduk.

Bugüne kadar Parti genel siyasi çizgimizi kavramadığından bu genel çizgi sadece söylemde kalmış, buna uygun stratejik konumlanma esasta başarılamamıştır. Bundandır ki bütün önderliklerin (dolayısıyla Partinin) siyasal çizgisi kendilerinin de teorik olarak kabul ettiği Kaypakkaya güzergahında ifadesini bulan genel siyasi çizgiden sapmış ve sağ yada sol oportünist bir hat almıştır. Oportünist çizginin; Halk Savaşının özünün kavranamayışı veya yanlış kavranışının, politika, örgütsel politika, askeri hat ve taktiklerde yukarıdaki hatalara düşmesi kaçınılmazdı. Kısacası sorun tamamen çizgi sorunuydu.

Stalin yoldaş: „Bazıları, zaferin kendi kendine, yani diyelim ki kendiliğinden gelmesi için doğru bir çizgi hazırlayıp geliştirmek, bunu yüksek sesle ilan etmek, onu tezler biçiminde, kararlar biçiminde sergilemek ve onu oybirliğiyle benimsemek yeter diye düşünüyorlar. Besbelliki bu yanlıştır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar ve kırtasiyeciler böyle düşünebilirler. Gerçekte bu başarılar va zaferler, kendiliklerinden kazanılmamıştır, Parti çizgisinin uygulanması uğruna yürütülen amansız bir mücadele içinde kazanılmışlardır. Zafer hiç bir zaman kendi kendine gelmez; her zaman söküp alınır. İyi kararlar, partinin genel çizgisinden yana bildiriler, ancak bir başlangıçtır; ancak yenginin teorisini anlatırlar, ama yenginin kendisini değil. Doğru bir çizgi, sorunun doğru bir çözümü önerildikten sonra,

başarı, örgüt çalışmasına, parti çizgisinin pratik uygulanması için mücadelenin örgütlenmesine, adamların iyi düşünülerek seçilmesine, yönetici kademelerinin kabul ettikleri kararların uygulanıp, uygulanmadığının denetimine bağlıdır. Bu arada Partinin doğru çizgisi ve doğru kararlar, ciddi olarak tehlikeye düşmek tehdidi altındadırlar. Bundan başka .üstelik doğru siyasal çizgi bir kere belirlendi mi, her şeyi, siyasal çizginin kendi kaderini de onun gerçekleştirilmesini ya da başarısızlığını belirleyen, örgüt çalışmasıdır. Gerçekte, zafer parti çizgisinin uygulanmasına karşı duran her çeşit güçlüğe karşı amansız ve sistemli bir mücadeleyle elde edilmiş ve kazanılmıştı. Bu güçlüklerin üstesinden gelerek, partiyi ve işçi sınıfını bu erekle seferber ederek, mücadeleyi örgütlendirerek elverişsiz militanları görevden alarak, güçlüklere karşı bu mücadeleyi yürütme yeteneğine sahip daha iyilerini seçerek kazanıldı.“(46)

2. MK’nın Güçlendirme Konferansına Kadar İzlediği Çizgi ve Sonuçları:

2.Konferans çok zor koşullarda ve herhangi bir fiziki yara alınmadan 1981 Şubat başlarında Dersim’in dağlarında başarıyla sonuçlandı. Bu bir anlamda TKP(ML)’nin l.örgütsel yenilgi sonrası ilk kez stratejik örgütlenme ve mücadele biçimine uygun adım atmasıdır. Bu adım halk savaşı konusundaki bir ısrarın ve kararlılığın göstergesidir. Tabii herşey bununla bitmiyor. Bu kararlılık ve ısrar doğru bir siyaset çerçevesinde yürütülmez ve geliştirilip büyütülmezse, o partinin genel çizigisi konusundaki bu ideolojik duruş bilince çıkarılıp doğru bir siyaset yönetimi altında geliştirilip zenginleştirilmediği zaman pek tabii ki o genel çizgi kitlelere nüfuz edemez.

Başkan Mao şöyle der: „Yoldaşlar, Partimizin, Çin devriminin genel çizgisinin ve genel siyasetinin yanı sıra çalışmalarımız için çeşitli somut çizgiler ve somut siyasetler de saptadığını biliyorsunuz. Bununla birlikte birçok yoldaş, Partimizin somut çalışma çizgilerini ve somut siyasetlerini hatırda tuttukları halde genel çiziğisini ve genel siyasetini sık sık unutuyorlar. Partinin genel çizgisini ve genel siyasetini gerçekten unutacak olursak, o zaman kör, ham, karışık kafalı devrimciler olup çıkarız ve somut bir çalışma çizgisini ve somut bir siyaseti uygularken de rotamızı şaşırır, bir sola, bir sağa yalpalarız ve çalışmalarımız zarar görür.“(47)

Örgütsel Durum:

2.MK’mn bileşimi üç yedek üye ile birlikte toplam 12 üyeden oluşmaktadır. Tabii buna üç FÜ dahil değildir. Konferansta Parti Genel Sekreterliğine Süleyman Cihan yoldaş seçilmişti. Sekreter yardımcılığına ise A.Haydar Akgün. 1.MK üyelerinden 2.Konferansta tekrar MK’ya seçilen, üç kişidir. Daha önce tutuklu düşen İ.Ünal ve A. Yavuz Çengeloğlu adlı MK üyeleri poliste çözülmüş ve düşmana parti hakkında önemli örgütsel bilgiler vermişlerdir.

Konferansta yeni seçilen MK üyelerinin hemen hemen hepsinin sınıf kökeni k.burjuvadır. Kimisi öğrenci, kimisi ögretmen-memur kökenlidir. Hepsinin de parti ile ilişkileri, daha doğrusu siyasi geçmişleri 1973 sonrasından başlamaktadır. İbrahim döneminden kalma hiçbir kadro (FÜ'ler hariç) yoktur.

Konferasta beş bölge temelinde örgütlenmeye gidilmiştir. Daha önce bölge statüsünde olan yurt dışı örgütlenmesi büro örgütlenmesine dönüştürülmüştür. Bu beş bölge: l nolu Bölge Komitesi; Dersim ve çevresi. Kars ve çevrisi ise başlı başına ABK olarak örgütlenmeye gidilmiştir. 2 Nolu Bölge Komitesi: Diyarbakır ve çevre illerden oluşmakta idi. Orta Anadolu Bölge Komitesi: Bu bölge komitesi alanına dahil olan iller Malatya, Sivas çevresindeki illerdir. Dördüncü Bölge Komitesinin kapsadığı alanlar ise İstanbul merkezli İzmit-Sakarya ve Bursa ve çevre illerdir.

Bu bölge komitelerinin altı hemen hemen üç alt bölge komitesi şeklinde örgütlenmeye gidilerek doldurulmuştu üyelerle. Belirtmek gerekir ki kimi bölge veya alt bölge komiteleri daha kuruluş toplantılarını yapmadan örgütsel olarak darbe aldı.

Kars ve çevresini kapsayan üst örgütlenme (ABK) ilk toplantısını yapmadan komitede görevli ve ona bağlı olarak örgütlenecek kadro ve parti üyelerinin ezici çoğunluğu 1981 Mayıs-Haziran arası yakalanmış oldu. Burada yakalananların hemen hemen hepsi çözüldü. Bu alan örgütlülüğü içerisinde olan yalnızca iki yoldaş bu süre içerisinde düşmanın eline düşmekten kurtulmuştur. Ki bu yoldaşlar da oparasyonun olduğu bu zaman diliminde Dersim bölgesinde değişik örgütsel görev ve işlerinden dolayı kalmaktaydılar.

Konferanstan hemen sonra İstanbul örgütlenmesi başta olmak üzere parti örgütsel olarak şehirlerde büyük darbe almıştır. Ankara ve çevresindeki parti örgütlenmesi esas olarak konferans öncesi ve sürecinde darbe almış ve neredeyse çökmüş durumdaydı. İstanbul'da polisin yaptığı oparasyonlar sonucu onlarca partili ve yüzlerce parti taraftarı ve sempatizan düşmanın eline geçmiştir. Bunda poliste çözülmelerin önemli payı vardır. İstanbul'da 1981 Haziran sonları ve Temmuz sonlarına doğru polisin partimize yönelik gerçekleştirdiği operasyonlar sonucu 2.Konferansta MK'ya seçilen bir üyenin çözülmesi sonucu başlayan tepeden darbe alış Ekim sonlarına doğru neredeyse MK üyelerinin yarısından fazlasının yakalanmasına neden oldu.

Bu çözülme sonrası Erhan Gencer yakalanmış ve devamında ise Parti Genel Sekreterimiz Süleyman Cihan yoldaş yakalanarak işkencede katledilmiştir. Burada bu olay üzerinde yani Süleyman Cihan yoldaşın yakalanışına ilişkin gelişmeler üzerinde kısaca da olsa durmak gerekir. Çünkü bu durum aradan neredeyse 20 yılllk zaman geçmesine rağmen hala da çeşitli yönleriyle tartışılır durumdadır. Daha doğrusu çeşitli spekülasyonlar yapılmakta ve bu da yetmiyormuş gibi kişi ya da kişiler hala da zan altında bırakılmaktadır. Bu bakımdan sorun ciddidir ve değerlendirilmesi gerekir.

Süleyman Cihan Olayı:

Süleyman Cihan yoldaşın yakalanmasında rolü olan kişinin anlatımlarına ilişkin SB üyesi bir yoldaşın gerek sözlü gerekse yazılı olarak yaptığı bilgilendirme ve anlatımlar şöyledir: „yem olarak bırakılan kadın, çözülen bölge komitesi sekreteri MK üyesinin eşiydi ve bu MK üyesi, Süleyman Cihan'ın akrabasıdır. Kadın bırakıldıktan sonra İstanbul dışında bir kente giderken, Süleyman'a şöyle bir not gönderiyor: ‚Bugün beni bıraktılar. Ben şimdi babam gile gidiyorum. Büyük ihtimalle beni yem olarak saldılar. Sakın beni arama...'.."

Biz bu durumu çeşitli boyutlarıyla değerlendirmeden önce Süleyman Cihan yoldaşın yakalanmasından birkaç gün öncesinde sözkonusu akrabası olan MK üyesinin örgütsel evini boşaltmaya giderken (gitmemesi gerekirken) evde kurulan polis karakolunu farkederek kaçmıştır. Şimdi bu olaya ilişkin doğru ve bilimsel değerlendirme nasıl olmalıdır bunun üzerinde duralım.

Bir kere her komünist ve parti militanının, taban kitlemizin şunu çok iyi bilmesi ve kavraması gerekir; Süleyman yoldaşın yaklanmasında ki belirleyici hata S.Cihan yoldaşa aittir. Üstelik sözkonusu kadın kendisini uyarmasına karşın yine de bu kadını görmeye gitmesi hiç de affedilir bir hata değildir. Ki düşman görüldüğü gibi bu hatasından yaralanarak onu hem esir aldı hem de işkencede katletti. İlk hata bu gibi durumlarda son hata oluyor. Ve insanın yaşamına malolabiliyor.

Sorunun diğer bir boyutu ise şudur: S.Cihan yoldaşın akrabasına ilişkin ileri sürülen „ajan, kuşkulu" vb. iddialar, daha doğrusu bu kişinin polisle anlaşarak Süleyman yoldaşı „bilinçli yakalattığı" iddiası ise tamamıyla önyargılı ve kurgucu bir yaklaşım tarzıdır. Bir ihtimal olarak öyle düşünelim : Yukarıda görüldüğü gibi sözkonusu arkadaşın eşi Süleyman yoldaşa „beni yem olarak bırakmış olabilirler" uyarısını yapmasına karşın, S.Cihan yoldaşın bu uyarıyı dikkate almaması kadının ve çözülen MK üyesinin suçu olarak görülemez. Burada polisle iradi olarak anlaşmayı bir kenara bıraksak bile bildiğimiz üzere polis bıraktığı kişileri uzun süre takip eder. Hem de kimi önemli sonuçlara ulaşmak istediğinde bu takibini aylarca sürdürür. Burada bir çözülme olduğu açık. Ki bu kişinin (MK üyesinin) çözülüp evini verdiği de ortadadır. Partinin Genel Sekreteri konumundaki kişinin kaldığı bir evi boşaltmaya gitmesi, o da yetmiyormuş gibi uyarıya rağmen polisten bırakılan bir kişiyle görüşmeye gitmesinin savunulacak haklı bir yanı yoktur. Esasen sorunun bu boyutunu sorgulayıp bilince çıkarmak gerekir. Hatalarımızın kaynağını kendimizde değil de dışta ararsak bu yöntemle döne döne aynı hataları tekrarlarız. Adam ajan da olabilir, işbirliğini de kabul edebilir. Görev bu gibi olasılıkları gözönünde tutarak komünist ilkelere sadık kalmak ve pratikte bu doğrultuda adım atmaktır.

Mücadelenin katı ve amansız kurallarına uymuyor, sonra da kalkıp hatamızın kaynağını dışarıdan arıyoruz. Böyle MLM bakışaçısı ve sorgulama yöntemi olmaz. Bu ciddi bir yaklaşım değildir. Bu, hatalardan ders çıkartmak değil, hataları teorize etmek ve tekrarlamak demektir. Kim olursa olsun yoldaşlarımızın yanlışlarını eleştirmiyor ve hatalı yanlarını bulup bunun üzerinde kafa yormuyorsak, bizler

bilimsel düşünen kişiler değil, kişileri putlaştıran bilim karşısında güçsüz kişilikleriz demektir. Tapmak, putlaştırmak kendine güven ilkesinin yokoluşu ve zayıflığıdır.

Bu sorunun bir başka boyutu var o da şudur. Çözülen MK üyesinin polisin elinden nasıl kaçtığı, polisin bu kişiyi bilinçli mi bıraktığı yönlü iddiaları ve spekülasyonların yapılmasıdır. İş o kadar pervasız bir şekilde ele alınıyor ki, kişiyi anlayış ve çizgisiyle mahkum etmek yerine kişinin polisteki olumsuzluğu esas alınarak kişi gerici bir yöntemle mahkum edilmeye çalışılıyor. Bu kişinin polisin elinden kaçtığı doğrudur. Kişinin kaçmasını geçmiş çözülmesine bağlı olarak polis tarafından bilinçli olarak bırakıldı görüşüne varmak önyargılı bir yaklaşımdır. Polisin elinden kaçan çok insanın olduğunu biliyoruz. Üstelik de Cunta sonrası karakollarda, onun da ötesinde işkencede polisi kendi silahıyla vurup kaçanları da biliyoruz. Polisin dalgınlığı sonucu yakalandığında karakola üzerindeki silahla götürülen kimi devrimcilerin fırsatları değerlendirerek polisi vurup kaçtığını da biliyoruz.Bu örnekler poliste kaçan kişilerden hiçbirinin pazarlık yapmadığı veya yapmayacağı anlamına da gelmemelidir. Bu noktada bilimsel kuşkuculuk elden bırakılmamalıdır. Bunun yerine her kaçanın hakkında „bilinçli bırakıldı“ söylem ve iddiaları da bilimsel değildir.

Tarihsel-pratik boyutu ve gelişmesiyle birlikte ele alıp değerlendirdiğimizde bu arkadaş polis tarafından değil, kendi inisiyatifinde kaçmayı başarmıştır. Geçmişte partinin yaptığı araştırma ve soruşturma sonuçları bu noktadadır. Durum buyken Süleyman Cihan yoldaşın yakalanmasını bu arkadaşın polisle yaptığı iddia edilen işbirliğine bağlamak doğru değildir.

Kişileri somut bilgiler ve deliller olmadan „işbirlikçi, ajan“ vb.ithamlarla uluorta teşhir etmek Parti içinde kaos yaratmaktır. Bu „kişileri teşhir etmek“ adına Partinin, parti ideolojisinin kitleler üzerindeki etkisinin kırılmasına hizmet etmektir. Varsa bir iddia bunun örgütsel kanallarla sonuca bağlanması gerekir. Tersi davranışlar komünist partisinin çalışma tarzı ve işleyişiyle bağdaşmaz.

Sonuç olarak Süleyman Cihan yoldaşın yakalanıp katledilmesinin temel nedeni kendi hatalarımızdır. Parti Sekreterini korumak ve onun güvenliğini almak Partinin sorunudur. Birçok parti üyesinin yapabileceği görevleri parti sekreterinin bizzat kendisinin yapmaya kalkışması ve bunun sonucu yakalanıp katledilmesi stratejik önderlik bilincinin yoksunluğundan kavranmamaktadır. Bu olay özgülündeki temel hata da Süleyman Cihan yoldaşın kendisine aittir.

Merkez komitesi sekreterinin yakalanmasından öncede çözülmeler sonucu bu alanda önemli derecede örgütsel darbe alınmış birçok kadro ve üye çözülmeler sonucu yakalanmıştı. Bu MK üyesinin yakalanması ve çözülmesiyle bağlantılı olarak az öncede vurgu-yaptığımız S.Cihan yoldaşın yakalanması süreci içerisinde, yani aynı dönem içerisinde bir başka MK üyesi daha İstanbul'da yakalandı. Bu MK üyesi aynı zamanda SB üyesiydi. Bu SB üyesi de çok kısa bir süre içerisinde çözülerek polisi Elazığ ilinde rendevu yerine götürerek bir başka MK üyesinin yakalanmasına neden oldu. Elazığ'da yakalanan MK üyesi de ilk iki gün içerisinde

çözülerek Diyarbakır'daki örgüt evini vermesi sonucu buraya uğrayan bir MK üyesinin yakalanmasına neden oldu. Diyarbakır'da yakalanan MK üyesi de 20.Gün direndikten sonra çözüllmüş, hem Diyarbakır'da hem de Malatya'da bir kısım kadro ve üyelerin yakalanmasına neden olmuştur. Malatya şehir merkezindeki polis operasyonunda ele geçenlerden iki kadrodan biri SB üyesi iken diğeri konferansta MK yedek üyeliğine seçilen ve daha sonra asıl üyeliğe geçen kadrodur. Bu iki kişi poliste konumlarını ve kimi bilgileri kabullenmişler; örgütte başka kimsenin yakalanmasına neden olmamakla birlikte onlar da çözülmüştür.

Böylelikle Haziran-Temmuz aylarında İstanbul'da başlayan polis oparasyonu ve bu operasyonlarda ilk olarak ele geçen MK üyesinin çözülmesi sonucu İstanbul'dan başlayıp Diyarbakır ve en son Malatya'da Ekim ortalarında noktalanan üç aylık dönem içinde 2.Konferansta MK'ya seçilen kadrolardan toplam yedi (7) MK üyesi yakalanmış oldu. Ve Süleyman yoldaş hariç geriye kalanların hepsi poliste komünist bir direniş göstermeyerek çözüldü. Kimisinin çözülmesi Partinin ağır örgütsel darbe yemesine neden olmuştur.

Örgütsel darbe ile görüldüğü gibi MK üyelerinin yarıdan fazlası yakalanmıştır. Yani 2.Konferansta seçilen 6 asıl bir yedek üye Konferanstan yaklaşık dört ay sonra başlayan ve üç ay süren polis oparasyonu sonucu yakalanmıştır. Böylelikle toplam 12 (yedeklerle birlikte) üyelik MK iradesi kritik bir noktaya geldi. Çünkü bir komitenin, dahası Konferansta delegelerin oyu ile seçilen merkezi iradenin tüzüksel bakımdan tam temsili yani organsal niteliğini yitirmemiş demek için, o komitenin -MK olsun, diğer alt kademe parti komite ve organları olsun- tüzük tarafından belirlenen bileşimin yarıdan bir fazlasının oyu ile bir karar alması gerekir. Bu özgülde somut olarak: MK bileşimi 9 olduğundan, MK'nın karar alabilmesi için en az 5 kişinin oyu ile karar çıkartması zorunlu ve şarttır. Bu sayının altında çıkacak bir karar MK'yı temsil edemez. Çünkü çoğunluğun iradesini temsil etmiyor.

Düşmanın azgın saldırı içinde olduğu, devrimci durumun dibe vurduğu ve devrimci hareketin önemli bir kesiminin büyük darbe ve hatta bazılarının yenilgi aldığı koşullarda ve bir de buna ek olarak düşmanın partiye karşı özel olarak saldırıya geçtiği koşulların yaşandığı bir dönemde, yanlış bir siyaset ve taktiğin izlenmesi ve Partinin bu kadar yaygın örgütlenmesi sonucu bu darbeleri almak ve başarısızlığa uğramak kaçınılmazdı. 1981 Mayıs'ında YD hizbinin Partiye karşı cepheden bayrak açması da örgütsel olarak partiyi etkiledi. Konferansta çizgileri mahkum edilen YD hizbi elemanları konferanstan döner dönmez hemen önce gizliden daha sonra ise açıktan açığa örgüt ilkelerini hiçe sayarak parti karşıtı örgütlenmeye giriştiler. Parti kısa süre de bir SB üyesini YD'na göndererek bu hizipçi faaliyetlere müdahalede bulundu. Kitle önünde yapılan toplantı ve tartışmalarda bu hizip ideolojik-siyasi olarak geniş ve yaygın bir şekilde teşhir edildi. YD Hizibinin açıktan ayrılık ilan etmesinden sonra YDH saflarında yer alan parti üyelerinin ezici çoğunluğu Yurt Dışında örgütlü olan PÜ'lerden oluşmaktaydı. Yurt dışında o dönem hizbin başları da dahil toplam 20 parti üyesi

içerisinden beşi partiden yana saf tuttu. Taban kitlenin de %95'i Partiden yana tutum belirledi.

Ülke içerisinde ise l. MK genel sekreteri olan kişi başta olmak üzere YDH'den yana saf belirleyenlerin sayısı bu ayrılık süreci boyunca toplam parti üyesi 10 civarındaydı. Ülke içindeki Parti kitlemiz bu hizipten hemen hiç etkilenmedi. Bu hizibin peşine takılmadı.

Yurt Dışı Hizibi kendisini „Bolşevik Partizan" olarak kamuoyuna duyurdu. Bu hizipten kısa bir süre sonra içlerinden „spartakistler" diye bir grup daha çıktı.

Şehirlerde güçlü örgütsel darbeler alınırken kırsal kesimde ise, özellikle l nolu bölge komitesi alanında sadece bir partili -kendi hataları sonucu- düşman tarafından tutuklandı. Bu durum 1981 Eylül-Ekim aylarında Dersim'de sürdürülen Komando oparasyonuna kadar sürdü. 1981 Aralık ayında Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin yoldaşların şehit düştüğü çatışmaya kadar 1 nolu bölgede ciddi hiçbir kayıp verilmedi. Komando operasyonu başarıyla atlatılmış ve bölgedeki faaliyetçiler oldukça morallenmişti. Konferans sürecinde (81 Şubat) Dersim'in Mazgirt ilçesinde bir grup faaliyetçiyle düşman arasındaki silahlı çatışmada Mehmet Düzen yoldaş şehit düştü. 1.Komando operasyonunun zulmüne karşı belli gerilemeler olsa da Dersim halkının gerillayı sahiplenmesi 12 Eylül koşulları dikkate alındığında oldukça önemliydi. Sıkı illegalite koşullarına ve doğru çalışma tarzına bağlı kalındığı müddetçe köylüler tüm imkanlarını gerillaya sunuyor ve tüm ağır işkencelere karşı zulme boyun eğmiyor ve elindeki derme çata silahları cuntaya teslim etmiyordu.

1.Komando Operasyonu içerisinde örgütlü milis yoldaşlardan Behzat Firik yoldaş beyaz ordu tarafından işkence yapıldıktan sonra ailesinin gözlerinin önünde yakılarak katledildi. Yoldaşın ağır işkencelerden geçirilmesi ve katladilmesinin temel nedeni Dersim köylülerini sindirerek gerillaya olan desteklerini kesmekti. Diğer bir neden de düşmanın, yoldaşın 20 kişilik gerilla birliğinin yerini bildiğinin bilgisine sahip olmasıdır. Gerçekten de Behzat yoldaş 20 kişilik gerilla biriminin üstlendiği barınağın yerini biliyordu. Behzat yoldaş işkencede ölümüne direnerek ne yoldaşlarının kaldığı yeri ne de örgütsel bilgileri verdi. Kahramanca şehit düştü. Bu operasyon süresince parti örgütsel olarak darbe yemedi. Komando operasyonun esas amacı da Partiye yönelikti. Bunun bir kaç nedeni vardı. Birinci nedeni Partinin hem örgütsel olarak hemde siyasi olarak en güçlü olduğu alanın bu bölge olmasıyken, ikinci neden ise Dersim halkının devrime, özellikle de Partimize yakın olan devrimci siyasi duruşuydu.

Sadece Dersim'de o dönem itibarıyla, yani konferanstan sonra, yaklaşık 100'ün üzerinde yoldaş silahlı-silahsız, aktif ve profesyonel bir şekilde askeri ve parti örgütlenmesi içerisinde örgütlenerek faaliyet yürütüyordu. Bu durum aynı zamanda parti tarihimizde ilk olarak iradi bir şekilde gerilla birimlerinin örgütlendiği dönemdir. Ancak bu planlı bir şekilde gerilla savaşının başlatıldığı anlamına gelmiyordu. Bu dönem boyunca, şehir merkezleri de dahil bölgede Parti

önderliğinde birçok silahlı eylem gerçekleştirildi. Askeri örgütlenme ilk kez BK düzeyinde ilk kez ayrıştırıldı.

Tüm bu büyük örgütsel darbeler ve özellikle de şehir faalliyetlerinde önemli oranda örgütsel çöküşler yaşansa da Parti örgütsel olarak henüz ikinci yenilgisini almamıştı. Bu durum Merkez Komitesinin güçlendirilmesine kadar devam etti. Parti üyelerinin henüz ezici çoğunluğu düşmanın eline geçmemişti. Örgütsel olarak temel sorun kritik bir noktaya gelen MK iradesinin güçlendirilmesiydi.Engellenen MK üyeleri dışında, üçü asıl ikisi yedek olmak üzere toplam beş MK üyesi aktif faaliyet içerisindeydi. Dolayısıyla çoğunluk engellendiği için MK'da Parti iradesinin temsili sorunu gündeme geldi. O günkü koşullarda çözüm, MK'yı güçlendirme olarak görüldü. Güçlendirilmiş Merkez Komitesi ayrıca değelendirilecektir.

Hangi Durumlarda Örgütsel Yenilgiden Sözedilebilir?

Bir partinin konferans ve kongrelerde işbaşına getirdiği MK'nın düşmanın fiziki saldırıları sonucu merkezi iradeyi yitirmesi demek, bileşiminin yarıdan bir fazlasının düşmana esir düşmesi, şehit düşmesi veya değişik nedenlerle engellenmesi durumunda meşru-resmi iradeyi yitirmesi demektir. Bu bileşime yedek üyeler de dahildir. Yani toplam bileşim içerisine yedek üyeleri de katıyoruz. Bilindiği gibi bir organda kararlar salt çoğunluk esas alınarak çıkartılır. Tersi durum, yani sadece toplantıda hazır bulunanlara göre karar almak demokratik değil anti demokratiktir, o organın iradesini temsil etmez. Bir örnekle somutlayacak olursak: durum şöyle olması gerekir; örneğin MK'nın kongredeki bileşimi (yedeklerle birlikte) 12 olsun: bu durumda 9'u asıl 3'ü yedek üye ise ve henüz MK'nin asıl üyelerinden herhangi birisi fiili olarak bu görevinden men edilmemiş/veya engellenmemişse, bu durumda her kararın iradeyi temsil etmesi için en az 5(beş) üyenin karar lehinde oy kullanması gerekir. Yani toplam sayının yarısından bir fazla üyenin oyu ile alınacak kararlara ancak meşru karar deyip o iradeyi temsil ediyor diyebiliriz. Yoksa 9 üyenin hazır bulunmadığı bir toplantıda, dahası 8 üyenin hazır bulunduğu toplantıda karar yeter sayısı yine 5 olmak zorundadır. 5'in altına düşen yani diyelimki 5 yerine4 kişinin oy birliğiyle dahi karar alınmış olsa bu karar mevcut iradenin, kongre ve seçtiği MK'nın iradesini temsil edemez. Özcesi her durumda mutlaka 5 kişinin ortak görüşü organ kararı olur. Bunun altına düştü mü karar çıkartamaz. 7 kişinin olduğu zaman 4 kişinin oyu ile karar çıkartılamaz, gene ancak 5 kişinin oyuyla karar alınması gerekir. Buna göre 2.MK'nin toplam bileşimi 9 asıl 3 yedek olmak üzere toplam 12 olduğuna göre ve kararlar sadece asıl üyelerin oy çoğunluğu veya oybirliğiyle alındığına göre yedeklerle birlikte sayı 12 olsa da kararlar 9 asıl üyenin oyu üzerinden hesaplanır ve burada karar yeter sayısı 5'tir. Darbeler sonucu (yedeklerin MK asıl üyeliğine geçmesinden sonrada ki bu da ancak asıl üyelerin fiili olarak görev yapamaz durumda gerçekleşir) toplam 5 kişi kalmışsa o zaman bu organın tüm kararları oybirliği ile

alması zorunludur. Yoksa, iradeyi temsil etmez. Tüzük böyle emrediyor. Buna göre, yani 2.MK'nın yedeklerle birlikte toplam üye sayısını 12 olarak hesapladığımızda ve bunun da 7'si düşman oparasyonları sonucu yakalandıktan sonra (ki içerideki FÜ'lerin oyu zaten yoktu. Dolaysıyla bunu tartışmıyor ve bu hesaba katmıyoruz) alacağı kararların meşru olarak değerlendirilmesi için 5 üyenin oy birliği şarttır. Aksi sonuçlar meşru değil, partiyi bağlamaz. Bu bütün parti, komite ve organlar, için de geçerlidir.

Bu somut örnekten de anlaşılacağı üzere Merkez Komitesinin iradesi kritik bir noktaya gelmişti. Bir örgütsel yenilgiden sözetmek sadece bir partinin merkez komitesinin örgütsel iradesinin kaybolması şartına bağlı değildir. Üstelik parti üyelerinin ve kadrolarının ezici çoğunluğunun parti ile organik bağı sürüyor, örgütsel işleyiş esas olarak devam ettirilebiliyorsa burada örgütsel bir yenilgiden sözedilemez. O günün koşullarında Merkez Komitemiz iradesi kritik bir noktaya gelse de 2.Konferansımızın seçtiği MK bileşiminin karar yeter sayısı olan beş hala oybirliği koşuluyla sınırlı olsa da mevcuttu. Beş MK üyemiz faaliyetin başındaydı. Bu durumda örgütsel yenilgiden sözedilemez.

Partinin merkezi iradesinin kaybolmasının yanısıra üyelerin ezici çoğunluğu organik ilişki dışı bırakılmışsa ve örgütsel hiyerarşi işlevsizleşmişse ve partiyi yeniden derleyip toparlayacak meşru organlar yoksa bu durumda ancak bir örgütsel yenilgiden sözedilebilir. Örgütsel ayrılıklar sürecindeki bileşim değişikliklerini bununla kanştırmamalıyız. Ancak burada bir noktaya dikkat çekmemiz gerekir. Evet hizipsel oluşum ve yeni örgütsel oluşumlar sonucu parti merkezi önderliği iradeyi yitirebilir, fakat bunu götürüp örgütsel yenilgi olarak değerlendirmeye tabi tutmak yanlıştır. O merkezi önderlik hukuksal olarak iradeyi yitirebilir. Burada yapılması gereken bu iradeyi demokratik hukuk çerçevesinde çözmektir.

Askeri Açıdan

2.MK'nın askeri alandaki en başarılı faaliyeti gerilla birimlerini oluşturmasıdır. 2.MK gerilla birimleri oluştururken bunu köylü gerilla savaşını başlatma bilinciyle ele almadı. Askeri çizgide de durum tespitinden kaynaklı olarak Parti güçlerini reel bir şekilde kullanmak yerine dağınık bir şekilde kullanma siyasetini izledi. Yani kadro ve üyelerin dağılımı ve konuşlandırılmasında köylük bölgelerde yoğunlaşmaya uygun hareket çizgisi ve siyaseti izlemek yerine bu güçleri yaygın ve dağınık bir şekilde kullanarak partinin darbe almasına hizmet etti. Yoğun değil, yaygın mücadele ve örgütlenme çizgisini izleyip mevcut güçleri bu yanlış siyaset sonucu çarçur etti. Aynı durum askeri çizgide de kendisini gösterdi. Askeri alanda da doğru bir siyaset izlemeyen 2.Konferans ve 2.MK eldeki parti güçlerini daha önce de işaret ettiğimiz gibi Dersim vb bölgelere çekip burada yoğun bir şekilde geleceğin askeri örgütlenmesini oluşturmak için doğru bir siyaset izlemedi. Askeri kamp ve benzeri faaliyetlere girişmesi olumluydu. Şehirden kırdan bir kısım kadro ve üye bu askeri kampta askeri teorik eğitime tabi tutuldu. Fakat MK, yetiştirdiği

askeri kadroları (kırdakiler hariç) kırda tutmak yerine şehirlere geri gönderdi. Bu kadrolar kısa süre sonra düşman operasyonları sonucu tek tek ele geçti.

Askeri örgütlenmenin, daha doğrusu ileride oluşturulacak Halk Ordusu örgütlenmesinin çekirdeği ilk kez bu dönemde atıldı. Bölge Komitesi düzeyinde örgütlenmeye gidildi. Yani yukarıdan aşağıya doğru (BK'nın kendi içerisinden başlayarak) askeri komite ve parti örgütlenmesi diye iki ayrı örgütlenmeye gidildi. Bu ABK'lara ve hatta daha altlara kadar indirildi. Ancak bu, yakın zamandaki gibi komutanlık ve komiserlik gibi (ayrışıma gitmemişti ve öyle bir bilinç de yoktu.) bir kurum ve örgütlenme değildi.

2.MK, şehirde ve köyde, özellikle de köylerde gerillaya katılmak isteyen çok sayıda savaşçı ve militanı gerilla birlikleri içerisinde örgütleme yoluna gitmedi. Bu konuda yoğun başvuru olmasına karşın mevcut anlayışıyla bunu engelledi. Bu siyaset sonucu birçok militan yılgınlaşmakla kalmayıp, düşman oparasyonları sonucu tutuklanıp yıllarca hapishanelerde hapsedildi. Daha sonra ise ezici çoğunluğu mücadeleyi bıraktı. Polis operasyonu sonucu ağır işkencelerden sonra poliste serbest bırakılanların yine ezici bir çoğunluğu mücadeleden uzak durdu.

Aynı şekilde büyük şehirlerdeki partili partisiz militanları da kıra çekip bunları gerilla birimleri içerisinde örgütleme siyaseti izlenmediği için, buradaki aktivistler de yukarıda saydığımız nedenlerden dolayı hem partiden koptu hemde aktif mücadeleden uzaklaştılar.

2.MK bir yandan bu yanlış siyaseti izlerken öte yandan ise güçleri maceracı bir şekilde dağıtarak örgütsel darbe ve yenilgi almanın zeminini oluşturdu. Yine mevcut siyasal durumu doğru değerlendirmekten öte askeri olarak izleyeceği taktiği de doğru bir şekilde belirleyemediği için şehir merkezlerinde yapılan askeri eylemlerle partinin örgütsel olarak ağır darbe almasına hizmet etmiş oldu. Oysa bu dönemde şehirlerde saldırı şeklinde askeri eylemlere başvurmak parti lehine değil aleyhineydi ve onu darbelemekteydi.

Birçok kadro ve militan bu eylemlerin hemen arkasında yapılan polis operasyonları sonucu yakalanmakla kalmadı, aynı zamanda, ağır işkenceler sonucu zaaf göstererek Partinin örgütsel olarak darbelenmesinde rol oynadılar. Bu eylem çizgisiyle Parti, gelişmek yerine bölge ve diğer şehir örgütlülüklerinde önemli örgütsel darbeler aldı.

Kırsal kesimin şehir merkezlerinde de aynı hatalı siyaset izlendi ve arkasından bir çok örgütlenme polis operasyonu sonucu tasfiye oldu ve bu örgütlenme içerisinde yeralanlar tutuklanıp hapsedildiler. Köylük bölgelerde ise, zaten Dersim dışında silahlı faaliyetin yürütüldüğü başka yer yoktu. Yalnız Malatya-Kürecik civarında bir birim vardı. Bu yoldaşlar 1982 Mart başlarında çıkan çatışmadan sonra yakalandı ve böylece Dersim dışındaki tüm silahlı faaliyetler tasfiye olmuş oldu. Partili kadroların hemen hemen hepsi şehir merkezlerinde oturmakta ve işleri buradan yürütmeye çalışmaktaydılar. Ve bu merkezlerden örgütlenmenin yönetilmesinin hangi akibetle karşılaştığını yukarıda ortaya koyduk. Sonuç darbe ve arkasından yenilgi almak oldu.

Gerek 2.MK olsun gerekse l. MK döneminde olsun ve gerekse de sonrası dönemlerde hakim olan silahlanma anlayışı, esas olarak düşmandan ele geçirme siyaseti değil, ekonomist bakış açısıydı. 2.MK ile birlikte Parti önemli oranda silahlanmaya gitti. Fakat bu silahlanmada başvurduğu yöntem para ile alma yöntemiydi. Bu yanlış bir siyaseti.Her ne kadar biz silahlanmada esas olarak düşmandan ele geçirme teorisini savunagelmiş olsak da, bugüne kadar bu siyaset teorik söylemden öteye geçmedi. Demek ki burada bir sapma vardır. Partimizin silahlanma anlayışı Yoldaş Kaypakkaya tarafından açık ve net bir şekilde belirlenmiş bir siyasettir.

Parayla silah alınamaz anlayışını mutlaklaştırmama kaydıyla, halk savaşını savunan bir komünist partisinin silahlanma anlayışı silahlanırken silahsızlandırmak, güçlenirken düşmanı zayıflatmak siyasetidir. Zaman zaman silahlanmadaki ekonomist anlayışın eleştirisini yapmamıza karşın pratikte bu anlayıştan kopamadık.

l. MK'dan 2.MK'ya kadar silahlanma konusunda ki politika ve pratik hatalıydı. l. MK ile 2.MK'nın bu konudaki ayrım noktası ise şu idi: l. MK silah alımını dahi sınırlamışken (para ile alımına karşı çıktığından değil. Fazla silahlanmayı doğru bulmadığındandı bu karşı çıkışı ve sınır koyması) ancak takdir etmek gerekir ki 2.MK bu konuda, bir sınır koymak yerine, tam tersine daha fazla silahlanmak için kafa yoruyor, olanak yaratıyor ve çaba sarfediyordu. Birisinde savaşma ve örgütü savaşa göre hazırlama isteği varken, diğerin de ısrarla Partiyi halk savaşından uzak tutuma anlayışı vardı.

Partide geçmişten beri, özellikle de Bölgesel Dönemde belirgin bir şekilde kendisini gösteren askeri bakış açışı, 2.MK döneminde daha da gelişti. Özellikle de Dersim bölgesinde askeri örgütlenme içerisinde yeralan yoldaşlar parti faaliyetini yürütmeye çalışanları hem pratikte hem de söylemde küçümser hale gelerek parti içerisinde askeri bakışaçısının güçlenmesine daha da fazla katkıda bulundular. Devrimci teori küçümsenmeye daha fazla başlandı, herşey neredeyse silahlı eylemlerle açıklanmaya çalışılıyordu. Devrimci teorinin küçümsenmesi daha çok bölgesel dönemde başgösterdi partide.

Bu dönemdeki hatalı yönlerden bir diğer husus ise köylük bölgelerde faaliyet yürüten gerek partili yoldaşlar olsun gerekse diğer profesyonel faaliyetçilerin olsun askeri eğitimine (kampa katılan çok az sayıdaki hariç) önem verilmemesidir. Daha doğrusu askeri sanat gerek teorik gerekse pratik olarak öğrenilmiyor, öğretilmiyordu. Bu konuda başta kadrolar olmak üzere tüm faaliyetçiler asgari düzeyde de olsa askeri, teknik, teorik bilgi ve pratikten yoksundu. Birçok insan taşıdığı silahın özelliklerini ve çatışma anında nasıl mevzileneceklerini, askeri harekat tarzını bilmiyordu. Aynı şekilde askeri harekata ilişkin olsun disiplin noktasında olsun savaş kurallarına uygun hareket tarzı geliştirilmemişti. Kendiliğindenci pratik sergilenmekteydi.

Sözün özü; savaşı pratikte öğrenme adı altında işin ön askeri teorik-pratik eğitimi ve bilgisi küçümseniyordu. Dar deneyci eğilimler gitgide güç kazanıyordu. Ancak henüz bu anlayışlar sistemleşmemişti. 2.MK'nın diğer bir hatalı siyaseti ise (ki bu hatalı siyaseti konferans siyasetinden kaynaklanıyordu.) bazı bölgelerde örgütsel darbeler alınmasına karşın örgütü geri çekme taktiğini benimsemeyişidir. Geri çekilme taktiğini savunan yoldaşlar sağcılıkla,korkaklıkla suçlanıyor ve küçümseniyorlardı. Ama dün sağcı diye suçladıkları duruma kendileri yani 2.MK FÜ'lerin „geri çekilme" taktiği önerisi sunması sonucu özeleştiri dahi vermeden örgütü geri çektiler hem de örgütsel yenilgiyi hazırlayacak sağ oportünist siyasetle. Şehiri kıra taşımak yerine kırı şehire taşıyarak partiyi sağa yatırıp örgütsel yenilgiye yolaçtılar. Güçlendirme konferansından sonra bu durumu siyaset ve taktik haline getirerek örgütsel tasfiyenin politik hattını oluşturdu.Bu duruma güçlendirme konferansı sonrası dönemi ve siyasetleri değerlendirdiğimizde ayrıntılı değineceğiz.

2. MK Örgütsel Darbelerin Nedenlerini Doğru Değerlendirmedi:

2.MK'nın bileşimi örgütsel durum bölümünde ayrıntılı bir şekilde ortaya konuldu. Yedekler de dahil 5 MK üyesi yakalanmamıştı. Bu üyeler örgütsel darbenin hemen arkasında yaptıkları toplantıda alınan örgütsel darbelerin ana nedenlerini şöyle açıklamaktadır: „2.Konferanstan bu yana partimizin aldığı büyük örgütsel darbelerin esas nedeni kimi yoldaşların poliste çözülmüş olmalarıdır" (İKK sayı 36)

Öncelikle şunu her komünistin bilmesi ve kavraması gerekir ki eğer bir yerde örgüt öylesine sıradan darbe almamış, neredeyse yenilgi ile karşı karşıya kalmışsa, burada ilk sorgulanması gereken, izlenen siyaset ve taktiğin kendisi olmalıdır. Bu en sıradan bir askeri taktik için dahi geçerlidir.Başkan Mao konuya ilişkin şunları söylüyor:

„Taktikle ilgili bir örnek verelim. Saldırı için seçilen nokta düşmanın kanatlarından biri üzerinde ve tam zayıf noktasının bulunduğu yerde saptanır ve dolayısıyla, saldırı başarıya ulaşırsa, o durumda öznel olanla nesnel olan uyum halinde demektir; yani komutanın yaptığı keşif, değerlendirme ve verdiği karar düşmanın gerçek durumu ve konumu ile uyumludur. Eğer saldırı için seçilen nokta başka bir kanat üzerinde ya da merkezde olursa ve saldırı da zorlu bir direnmeyle karşılaşıp ilerleme kaydedilmezse, bu böyle bir uyumun olmadığını gösterir. Saldırı doğru bir şekilde zamanlanmış, ihtiyatlar savaşa ne çok erken, ne de çok geç sokulmuşsa ve muharebedeki bütün diğer mevzilenme ve harekatler düşmanın değil de bizim lehimize ise o takdirde bütün muharebe süresince öznel yönetim, nesnel durumla tamamen uyum halinde demektir. Silah taşıyan ve sırlarını birbirlerinden gizleyen canlı insanlar tarafından yürütülen bir savaşta ya da muharebede böylesine eksiksiz bir uyuma çok ender rastlanır. Bu cansız şeylerle

ya da günlük sorunlarla uğraşmaya pek benzemez. Ancak, komutanın yönetimi, gerçek durumla esas olarak uyum halinde ise, yani yönetimdeki belirleyici unsurlar gerçek durumla bağdaşıyorsa o zaman zaferin koşulları sağlanmış demektir.

Bir komutanın askerlerini doğru bir şekilde mevzilendirmesi, doğru karar vermesine, doğru karar vermesi doğru bir değerlendirme yapmasına, doğru bir değerlendirme de zorunlu ve ayrıntılı bir keşif yapmasına ve keşif sayesinde elde edilen çeşitli türden bilgilerin değerlendirilmesine ve yorumlanmasına bağlıdır. Komutan zorunlu ve mümkün olan bütün keşif yöntemlerini uygular, düşmanın durumu hakkında edinilen bilgiler üzerinde düşünür, gereksiz olanları ayıklar ve önemli olanları seçer sahte olanı atar, gerçek olanı benimser, bu bilgileri birinden diğerine geçerek ve dıştan içeriye doğru ilerleyerek değerlendirir, daha sonra kendi tarafındaki ilişkilerin bir incelemesini ve değerlendirmesini yapar, kararını verir ve planlarını hazırlar. Bir komutan stratejik bir plan, bir harekat planı ya da muharebe planını yapmadan önce durumu tam olarak kavrama süreci, işte budur. Fakat dikkatsiz bir komutan, böyle yapacağı yerde, askeri planlarını kendi hayalleri üzerine inşa ederse, bu planlar hayali olur ve gerçeğe uymaz. Yalnızca atılganlığına güvenen gözü pek bir komutan, düşman tarafından aldatılmaya yada düşmanın durumunun yüzeysel ya da kısmen önemsiz bir yönüne kapılmaya ya da astlarının, gerçek bir bilgiye dayanmayan, dar görüşlü, sorumsuz önerilerinin etkisinde kalarak yanılmaya mahkumdur. Böylece her askeri planın zorunlu keşfe ve düşmanın durumunun, kendi durumunun ve bunlar arasındaki karşılıklı ilişkilerin dikkatle değerlendirilmesine dayanması gerektiğini bilmediğinden ya da bilmek istemediğinden kafasını duvara toslar.

Durumu kavrama süreci yalnız bir askeri planın yapılmasına kadar sürmez, yapıldıktan sonra da devam eder. Uygulanmaya başlandığı andan hareketin sonuna kadar planın uygulanmasında, başka bir durumu kavrama süreci daha vardır ki buna da pratik süreci denir. Bu süreç sırasında, bir önceki süreç içinde hazırlanan planın gerçeğe uyup uymadığını sınamak gerekir. Eğer plan gerçeğe uymuyorsa ya da tam olarak uymuyorsa edindiğimiz yeni bilgiler ışığında yeni bir değerlendirme yapmak, yeni kararlar vermek ve eski planı yeni duruma uyacak şekilde değiştirmek gerekecektir. Hemen her harekatta plan, kısmen bazen de tamamen değişikliğe uğrar. Bu gibi değişikliklerin gereğini kavramayan ya da değişiklikleri yapmak istemeyen, körü körüne hareket eden gözü kara bir kimse, kaçınılmaz olarak kafasını duvara çarpacaktır.

Yukarıda sözünü ettiklerimiz, stratejik bir eylem, bir harekat ya da muharebe için geçerlidir, alçakgönüllü ve öğrenmeye istekli olmak koşuluyla tecrübeli bir komutan, kuvvetlerinin niteliği (komutanları, erleri, silahları, ikmal durumu ile bunların toplamı), düşman kuvvetlerinin niteliği (gene aynı şekilde komutanları, erleri, silahları ve ikmal durumu vb ile bunların toplamı) ve siyaset, iktisat, coğrafya ve hava durumu gibi savaşla ilgili bütün diğer koşulları öğrenme olanağına sahiptir. Böyle bir komutan bir savaşı ya da bir harekatı yönetirken duruma daha iyi hakim olacak ve zafer kazanma olasılığı da diğerlerine göre artacaktır. Uzun bir süre

boyunca gerek kendi tarafındaki gerekse düşman tarafındaki durumu öğrenmiş, harekat yasalarını keşfetmiş ve öznel olanla nesnel olan arasındaki çelişmeleri çözmüş olduğu için başarıya ulaşacaktır. Bu kavrama süreci son derece önemlidir. Böyle uzun bir tecrübe süresi olmadan bütün bir savaşın yasalarını anlamak ve kavramak güç olacaktır. Acemi ya da savaşı sadece kitaplardan tanıyan bir kimse, gerçekten yetenekli bir komutan olmaz bu yeteneğe ancak savaş içinde pişerek ulaşabilir.“ (48)

Bu alıntıyı bu kadar uzun tutmamızın asıl nedeni bir önderliğin tıpkı bir askeri komutan gibi mevcut siyasal durumu nesnel bir şekilde değerlendirip buna uygun politika ve taktikler geliştirmezse başansızlığa uğrayacağı gerçekliğini, komutan şahsında kavraması içindir. Eğer bir önderlik, içinden geçtiği dönemin somut durumunu doğru tahlil etmez, yani diyalektik bir yöntemle süreci kavramaya çalışıp buna uygun bir hat çizmezse, o örgütün gerek güncel-politik taktiklerde olsun gerekse dönemsel politika ve taktiklerde olsun partiye doğru bir önderlik yapamayacağı; bunun da önce başarısızlık sonra ise bu hatalı yanlarını düzeltmese yenilgiye kadar götüreceği açıktır. Çünkü bir önderlik içinde bulunduğu somut durumu sadece kendi bilinci veya sadece kendi subjektif gücünü abartıp yada düşmanın gücünü küçümseyip kendi gücünü abartırsa bu öznelci yaklaşım pratikte tabii ki başarısızlığa götürür. Somut durum denilince genel olarak düşmanın durumu, kendi durumumuz, kitlelerin durumu, devrimci hareketin durumu devrimci durum anlaşılır.

2.Konferansın somut durum tespitini yanlış yaptığını daha önce ayrıntılı bir şekilde ortaya koyduk. Arkasından bu hatalı siyasal tespit ve taktikler sonucu örgütsel darbelerin alındığı da ortadadır. Çünkü hatalı siyasal tespit ve taktikler başarıyı değil başarısızlığı getirir. Başkan Mao'nun dediği gibi „Siyaset ve taktik partinin canıdır“. Eğer biz bu noktayı gözden kaçırırsak geçmişi değerlendirmeye çalışırsak geçmişten doğru ve devrimci sonuçlar çıkaramayacağımız açıktır, işte örgütsel darbe sonrası 2.MK'nın devamı durumundaki 5'li MK toplantısındaki bakış açısı da yani örgütsel darbenin esas nedenini götürüp „şehirlere özlem ve çözülmelere“ bağlaması da bu yanlış bakış açışı ve düşünce yönteminin sonucudur. MK,2.Konferansın yanlış taktik ve politikalarına yöneleceğine işi götürüp bu iki olguyla açıklamaya indirgemekle hatalarına karşı ciddi ve dürüst davranmıyor. Çözülmelerin ve şehirlere özlemin örgütsel darbenin alınmasında payı vardır. Peki insanları buralara iten siyaset nedir? MK'nin işin bu yanını dahi siyasetten uzak tutuyor. Bu kadar MK üyesinin işi ne şehirlerde? Ya da alıp beş bölge komitesi örgütleyip kadro ve üyeleri kıra değil de şehirlere ve bu bölgelere dağıtırsan, dahası sürece uygun örgütlenme ve taktik geliştirmezsen tabii ki sonuç da örgütsel darbe olur. Eğer Süleyman yoldaş ve diğer MK üyeleri yakalanmasaydı bu MK toplantısı şehirlerde olacaktı. Çoğu MK üyesi toplantıya hazırlık içerisindeyken yakalandı. Durum bu haldeyken kalkıp konferans siyaset ve taktiğinin doğru olduğu savunulabilinir mi? Bir komutanın bir eylemi gerçekleştirmek için hangi süreçlerden geçtiği ve mevcut durumu nasıl tespit etmesi gerektiğine dair yukarıda

Başkan Mao'dan ayrıntılı bir şekilde alıntı yaptık. Peki bir MK da süreci doğru değerlendirmek zorunda değil mi? Ya da şunu demek hiç ciddi tavır olur mu: „Ben doğru siyaset izledim ama SB ve MK üyelerinin çoğunluğu bu siyasete uymayarak yanlış hareket tarzı izledikleri için bir yakalandı, kimisi ise yakalandıktan sonra çözülerek örgütsel darbe vurdu"! Peki sormazlar mı: siyaseti belirleyen MK ve SB değil midir? Sorunu çizgi boyutuyla ele alıp incelemek yerine „kişilerin özlemleri" ile açıklamak ne kadar doğru ve dürüst bir tavır olur? Bir an darbelerin nedeninin gerçekten bu olduğunu kabul edersek; peki sorunu kimi kadroların şehirlere özlemi olarak izah etmeye çalışan beşli merkez komitesinin hemen toplantıdan sonra şehirlerde konumlanması nasıl izah edilebilir? Açıktır ki izah edilemez. Üstelik kadroların şehirlere özlem gibi bir zaafını tespit eden bir MK'nın yapması gereken bu zaafların üzerine gitmek ve onların yeniden kalıba dökülmesi için bir politika izlemektir. Yani sorun ne kimi yoldaşların şehir özlemlerindedir ne de kimi yoldaşların çözülmelerindedir. Sorunun esası Konferansın siyasal taktiğinde ve bunu ısrarla sürdüren 2.MK'nın çizgisindedir.

Eğer kadroların genel olarak ideolojik duruşlarında bir gerileme, bir sarsılma veya örgütün genelinde beliren bir moralsizlik hakimse veya böyle bir eğilim boy gösteriyorsa önderliğin görevi; bu durumu kavramak, bunun nedenlerini araştırmak ve bu durumu değiştirmek için uygun bir politika belirlemek ve bu politikayla kadroları bu zaaflarından arındırıp yeniden Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisiyle donanmalarına önderlik ederek reel bir şekilde görevlendirmektir. Bunu yapmayarak kadroların içine düştükleri moralsizliğin, güvensizliğin cuntanın kurduğu psikolojik üstünlükle birleşerek Partiyi çürümeye bırakmak ve yenilgi psikozunun derinleşmesine hizmet etmek Merkez Komitesinin sorumsuzluğudur. Bırakalım boy gösteren zaaflar karşısında tedbir almayı; güncel politik durumu ve sınıf ilişkilerini doğru tahlil ederek bu şartların kadrolara olası yansımasını öngörememek dahi önderlik görevininin yerine getirilmemesidir.

Şehirlerde bu kadar, hem de arka arkaya böyle güçlü darbelerin yenildiği, üstelik de çok boyutlu çözülmeler ve bu çözülmeler sonucunda önemli örgütsel darbelerin alındığı durumda, Başkan Mao'nun komutanın önderlik sanatına ilişkin ortaya koyduğu perspektif temel alınarak öznel olanla nesnel olanı birleştirme becerisini göstermek yerine varolan olumsuzluklara teslim olup sadece yakınmak Marksist Leninist Maoist bir önderliğin tavrı olamaz.

Cunta öncesinde de çözülmeler oluyordu, ama bu boyutta değildi. Eğer bu koşullarda bir çözülme, hem de yaygın ve üst düzeyde çözülme ve arkasından da büyük örgütsel darbeler alınıyorsa bu şunu gösteriyor: Düşman güçlü bir şekilde saldırıyor, devrimci hareket ağır darbe almış, devrimci durumdaki duraksamanın kadroları olumsuz etkilemesi, kitlelerin komünist ve devrimcileri yeterince sahiplenmemesi, vb faktörler, koşulların cunta öncesinin tersine Partinin aleyhine geliştiğinin verileri olarak algılanmalı ve ona göre önlemler alınmalıydı. Merkez Komitesi daha sonra da bu perspektifle hatalarını tespit etmek ve bunlardan derin

tecrübeler çıkarmak yerine hatalarını ısrarla sürdürmüş ve örgütsel yenilginin sorumluluğunu kimi kadroların olumsuzluğuna bağlamıştır.

Bir önderliği güçlü kılacak ve sınıfa gerçek anlamda önderliğini sağlayıp geliştirecek olan, bir partinin kendi hatalarına karşı özeleştirisel yaklaşmasıdır. Başarısızlığın ve yenilginin başarının anası olduğu gerçekliğini ancak böyle bilince çıkartabiliriz. Yoksa olumsuzlukları dışımızda aramak felsefi idealizmdir. İç çelişkiler belirleyicidir. Dış faktörler iç etmenler üzerinde etkide bulunur ama belirleyici olmaz. Buna göre, yani iktidarı yıkıp yerine kendi sınıf iktidarını kurmak istiyorsan ve iddianda ısrarlı ve kararlıysan, o zaman mevcut sistemin ideolojik-siyasi vb. konulardaki hükümranlığını yıkmak için doğru bir siyaset ve taktik geliştirmen zorunludur. Aksi durumda, yani onun ideolojik ve siyasi alanından kurtulmaz ve yaptığın hataların bu burjuva ideolojisi ve siyaset yöntemiyle bağını kurup bunun ideolojik köklerine inip MLM bir bakış açısı ve yöntemle mahkum etmezsen doğal olarak mevcut siyasetle iktidarı yıkıp yerine proletaryanın öncülüğündeki Demokratik Halk İktidarını kuramazsın. Çünkü siyaset yapmakta, taktik üretmekte MLM ilkelere uygun hareket etmiyorsun. Ama her hata yaptığında bunu bilimsel bir şekilde sorgulayıp ve doğru sonuçlara ulaştığında bugün küçük basarılar elde edersin, yarın daha büyük başarılar ve arkasından stratejik zaferine ulaşırsın.

Sınıf mücadelesinde çözülmeler de olur. Bu çözülmeleri meşrulaştırmak anlamına gelmez. Kadroların ve partinin ideolojik olarak donatımı yapılsa bile yinede de sonucu belirleyecek olan kadroların düşmanla yüzyüze geldiklerinde takınacağı tavır, yani bireylerin iç çelişmeleridir. Ama bu, bu konuda önderliğin kadrolara ve partiye karşı önderlik sorumluluğunu asla küçültmez Bir örgütsel moralin yüksek olması ve işkenceler konusunda ideolojik-siyasi donatımın yüksek olduğu koşullarda çözülmeler daha az kendisini gösterirken, tersi durumda daha fazla etkisini gösterir. Bir devimci durumun yüksek ve devrimci hareketin güçlü olduğu koşullarda direnme tavrı yüksekken, ama düşük olduğu ve hatta dibe vurduğu koşullarda tersi durum yaşanıyor. Burada mevcut objektif durumları göz önünde bulundurmak zorundayız. Ama bir önderlik bu durumlara, daha doğrusu çözülmeleri asgariye indirmenin gerek örgütsel tedbirleri bakımından gerekse ideolojik-siyasi donatım bakımından doğru bir siyaset geliştirirse çözülmeler fazla değil daha az olur. Örgütsel bunalımların gelişmesinde temel faktör içinde bulunulan olumsuz durumdur

Merkez Komitesi, geçmişin sol-taktik hatalarının ve buna neden olan yanlış siyasetin özeleştirisini vermediği gibi bu kez adına ne idüğü belirsiz „illegal barışçıl mücadele biçimi esastır“ tespitinde bulunarak Partiyi tamamen kaosa sürüklemiştir. Bu tespitle Partinin stratejik mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi tahrifata uğratmış ve ilkesel bir revizyona neden olmuştur. Bu politikanın ürünü olarak örgütü önce kırdan şehire, sonra ise oradan da yurt dışına taşıyarak siyasi-örgütsel tasfiyeci sağ hat izlemiştir. Dahası adına „geri çekilme“ demedi ama

yaptığı siyasi mücadeleyi tatil etme temelinde bir tasfiyecilikti. Yoksa zamanında mevcut durumu doğru tahlil edip buna uygun siyasi-örgütsel politika, ve taktikler geliştirerek örgütü tümden kıra çekmiş olsaydı ve burada da geri çekilmenin ruhuna uygun bir hat izlenseydi, parti ikinci yenilgisini almadan ve yeni gereksiz ayrılıkları yaşamadan savaşı hem başlatmış olurdu hem de partiyi daha ileri seviyelere taşırdı. Ama yukarıda da işaret ettiğimiz gibi 1981 örgütsel darbesi sonrası iş başındaki MK ne geçmişinin özeleştirisini verdi ne de doğru politika ve taktiklerle partiye önderlik etti. Geçmişin yanlış ve hatalı yanlarından ideolojik-siyasi olarak kopmayan bir önderlik doğal olarak doğru politika ve taktik de üretemez. Çünkü geçmişten öğrenmesini bilmeyen bir yapı geleceği fethedemez.

Güçlendirme Konferansından Sonaraki Süreç ve Sonuçları Üzerine:

Güçlendirme Konferansı 1982 Mart ayında sonuçlanmıştı. MK'nın Güçlendirilmesine, diğer bir deyişle „Güçlendirme Konferansına" nasıl gelindiği, daha doğrusu 2.Konferanstan sonra aradan daha bir yıl geçmeden GüçlendirmeKonferansına neden ihtiyaç duyulduğu, 2.konferansın taktik yönelimi ve 2.MK'nın siyasal ve örgütsel çizgisini değerlendirdiğimiz bölümlerde ayrıntılarıyla ortaya konulduğu için tekrar etmeyeceğiz.

Önceki anlatımlardan da anlaşılacağı üzere MK'nın güçlendirilmesi gerekli olmakla birlikte bu yapılırken izlenen yöntemi sorgulayacağız.

Güçlendirme Konferansı'nın iki temel gündem maddesi vardı. Bunlardan birincisi MK'nın güçlendirilmesi için bölgeler düzeyinde seçim yapmakken, diğeri ise mevcut durumda izleyeceğimiz taktik politikaydı.

2. MK Güçlendirilmesi:

MK'nın Güçlendirilmesi doğruyken izlenen yöntem yanlış ve anti-demokratikti. Şöyle ki: örgütsel darbe sonrası 5'li MK'nın yaptığı MK toplantısında güçlendirmeye gidileceği kararı alınmış ve bunun yöntemini de yine MK'nın kendisi belirleyerek şu yöntemi ortaya koymuştu: „Parti üyeleri bölgesel düzeyde MK'ne almayacak,bunun yerine kendi tercihi doğrutusunda kişileri MK'ne atayacak" Bu anti-demokratik bir seçim yöntemidir. MK'nın kendisi de bunu „yarı anti-demokratik seçim yöntemi" olarak nitelendiriyordu. Ama MK bunu söylemekle ortamı yumuşatmaktan başka bir amaç gütmüyordu. Parti üyelerinin parti tüzüğü ile garanti altında olan seçme-seçilme hakkını kullandırtıyormuş gibi yaparken aslında atama yapıyordu

Olağanüstü bir dönemden geçildiği doğruydu. Olağanüstü dönemler de olsa bu bize Parti tüzüğünü çiğneme hakkını vermez. Tersine tüzük dışı çözüm olarak görülen her yöntem sorunu çözmekten ziyade sorunu daha da karmaşıklaştırır ve içinden çıkılmaz bir hale getirir. 2.MK'nın güçlendirme konferansında izlediği yöntem de sorunları çözüm adına sorunları içinden çıkılamaz bir hale getirmekten başka bir işlev görmedi. Parti tüzüğünü Merkez Komitesi de dahil hiç kimsenin keyfiyetçi bir şekilde değiştirme, çiğneme hakkı yoktur. 2.MK bu anti-demokratik

darbeci yöntemi benimseyerek Partide darbeci yaklaşımların boy verip gelişmesine zemin hazırladı ve sonraki önderlikler bu durumu emsal göstererek neredeyse darbeciliği bir gelenek haline getirdiler

Lenin yoldaş „Bir Adım İleri İki Adım Geri“ adlı eserinde komünistlerin örgütsel ilkelerini şöyle açıklıyor: „Bürokratizme karşı demokratizm yani merkeziyetçiliğe karşı özerklik. İşte bu devrimci sosyal-demokratların örgütsel ilkesidir. Oportünistlerin ilkesi aşağıdan yukarıya doğru örgütlenme çabasını içerir o nedenle de mümkün olan her yerde mümkün olduğunca (akıllı olmaktan çok gayretkeş olan kişilerde) anarşizme kadar varan özerkliği „demokratizmi“ savunur. Devrimci sosyal-demokrasinin örgütsel ilkesi, yukarıdan aşağıya doğru bir çizgi izler, o nedenle de parçaya karşı merkezi organların hak ve yetkilerinin genişletilmesini savunur, dağınıklık ve çevrecilik döneminde, devrimci sosyal-demokrasinin kendisine örgütsel hareket noktası olarak almaya çalıştığı bu en yüksek organ, kaçınılmaz olarak bu çevrelerden biriydi, faaliyeti ve devrimci tutarlılığı sonucunda en büyük etkinliğini kazanmış olan çevreydi (bizim örneğimizde ‚Iskra‘ örgütüydü). Gerçek Parti birliğinin yeniden kurulduğu ve eski çevrelerin bu birlik için çözülüp gittiği dönemde, en yüksek organ mutlaka Parti Kongresidir, Partinin en yüksek organıdır. Parti Kongresi olanaklar ölçüsünde aktif örgütlerin bütün temsilcilerini birleştirir, merkezi organları atar (bu organların bileşimi Partinin geri unsurlarından çok ileri unsurlarını, Partinin oportünist kanadından çok devrimci kanadını hoşnut kılar) ve gelecek Kongreye kadar bu organları en yüksek Parti organları durumuna getirir.“(49)

Aktarımdan da anlaşılacağı üzere 2.MK’nın darbeci yöntemiyle Leninist Partinin örgütsel ilkeleriyle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. MK’ya hakim olan açık bir anti-demokratizm ve örgütsel oportünizmdir.

Güçlendirme Konferansı politik ortamı doğru tahlil edememiş ve buna uygun mücadele ve taktik geliştirememiştir:

Mücadele Biçimi olarak „İllegal Barışçıl Mücadele“ taktiğini belirlemesi yanlış ve hatalı bir politikaydı. 2. Konferansta siyasal taktik olarak düşülen öznelciliğin kendisini Güçlendirme Konferansı sağ liberal bir hatta sürdürmüştür. Böylesine güçlü örgütsel darbe almanın siyasi nedenlerini sorgulamayan ve doğru bir sonuç çıkartmayan Güçlendirme Konferansı, „İllegal Barışçıl Mücadele“ taktiği esas diyerek ülke gerçekliği ile uzaktan yakından ilgisi olmayan bir mücadele taktiğini Parti gündemine sokarak hem teorik-siyasi bir kaos yaratmış hem de mevcut duruma uygun taktik geliştirmediğinden örgütsel tasfiyeciliği geliştirmiştir. Bu mücadele biçiminin bizimki gibi ülkelerde esas mücadele biçimi haline gelmeyeceğini 2.konferans sonuçları ve mücadele biçimlerine ilişkin bölümdeki görüş ve eleştirilerimizle ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk. Dolayısıyla mücadele biçimlerine ilişkin aynı eleştirimiz ve bakış açımız Güçlendirme Konferansı’nın bu konudaki görüş ve kararlarına ilişkin de geçerlidir. Güçlendirme Konferansı ve Güçlendirilmiş MK da mücadele biçimi ve taktikleri konusunda doğru bir bakış açısına sahip değildi. Bu konuda l. MK’dan kopmamıştır. Ama

Güçlendirme Konferansı ve işbaşına getirdiği MK'nın Partiyi yönetme ve yönlendirmedeki politikası sağ bir hatta seyretmiştir. Devrim programında MLM olan 2.Konferans politik-pratik taktiklerde sol bir hat izlerken, güçlendirilmiş MK ise yine Devrim Programı, Partinin genel çizgisi konusunda esasta MLM'yken, politik-pratik hatta ve taktiklerde sağ oportünisttir. 2.Konferansın sol-sübjektif politik-taktik hattı örgütsel yenilginin ön adımını oluşturup hazırlarken, Güçlendirme Konferansı ve MK'sının sağ politik hattı örgütsel yenilgiyi tamamlamıştır.

Bu konferansta doğru politik taktik şu olmalıydı: Örgütsel geri çekilme kararı alınmalı, mevcut kadro ve üyeler korunmalı ve sıkı bir illegalite ile yeni bir döneme, örgüt, gerilla savaşını başlatmak için her bakımdan hazırlanmalıydı. Şehirlerde düşmanın eline geçmeyen tüm kadro, üye ve sempatizanların hemen hemen hepsi kıra çekilerek (özellikle de Dersim'e) burada yukarıdan aşağıya doğru örgüt ideolojik,siyasi,askeri eğitimden geçirilmeliydi. Parti bu süreci tamamladıktan sonra ve mevcut bölgesel siyasal ortamı da göz önünde bulundurarak gerilla savaşını başlatmalıydı. Şehirlerde ve yurt dışında bütün hazırlıklar ve örgütsel faaliyetler çok gizli bir illegalite içerisinde sürdürülerek gerilla faaliyetine her bakımdan destek sunar hale getirilmeliydi. İllegal yayınlara daha fazla ağırlık verilerek bu alanda özel örgütlenmeler gerçekleştirilmeliydi. Ama 2.MK bu perspektif doğrultusunda hareket etmediği gibi örgütü kırdan şehire taşıyarak hemen hemen bütün kadro üye ve diğer militanların tutuklanıp hapsedilmesine yol açtı. Buna, ileride ayrıntılı değineceğiz.

Güçlendirme Konferansı; MK bileşimi Ve Seçimi Konusunda Hatalı Bir siyaset izlemiştir:

MK'nın bileşimini fazla tutması hatalıydı. Mevcut örgütsel durumu ve siyasal koşulları göz önünde bulundurduğumuzda yeni MK'nın bileşimini 7 asıl 3 yedek üye ile sınırlı tutma siyaseti izleyebilirdi. 2.Konferanstan kalma 5 MK üyesine ek olarak 2 asıl ve yedek üyeler mevcut durumdaki örgütsel ihtiyaçları karşılar durumdaydı. Ancak Güçlendirme Konferansı bu siyaseti izlemeyerek yedek üyelerle birlikte toplam 10 kişinin MK'ya atanma siyasetini izledi. Daha sonra ise MK bu sayıyı bazen azalttı bazen ise fazlalaştırdı. 3.Konferans'a kadar bu sayı toplam (gel-gitli) 15 sayısını buldu. Güçlendirme Konferansı bu konuda liberal bir örgütsel siyasetle MK'yı olduğundan fazla şişirdiği gibi, oldukça niteliksiz ve yeteneksiz kişileri MK'ya atamak ve seçtirmek siyasetini izlemekten de geri durmadı.

Stalin Yoldaş, Lenin yoldaşın MK'ya seçilecekler için söylediklerini yorumlarken şunları belirtiyor: „Lenin, daha başından beri, partinin merkez organlarının kuruluş sorunu üzerinde dikkatle duruyordu. Lenin Merkez Komitesi'ne kararlı, cesur ve sonuna dek devrimci olanların seçilmesini zorunlu görüyordu. Martovcularsa Merkez Komitesinde oportünistlerin, kaypak ve kararsız

kimselerin üstün gelmelerini sağlamak için çalışıyorlardı. Bu konuda kongrenin çoğunluğu Lenin'in arkasından gitti. „(50)

Parti olarak, geçmişten bugüne kadar kadro politikasında olsun, partiye üyelik alımında olsun, gerçek bir MLM politik hat tutturduğumuzu ne yazık ki söyleyemeyiz. Özelliklede daha sonrası yıllara doğru bu konuda daha liberal ve ilkesiz bir politika izlendiğini belirtebiliriz. Niteliği değil niceliği öne çıkarıp üyelik vasıflarına sahip olmayan birçok yoldaşı liberal ve ilkesiz bir politikayla üye ve kadro olarak partiye aldık. Bu da yetmiyormuş gibi gerek yetenek gerek birikim ve örgütsel tecrübe bakımından önderlik vasfına sahip olmayan birçok yoldaşı olağanüstü koşullar gerekçesinin ardına sığınarak parti önderliğine seçtik. Partinin tepe noktasına kadar konumlandırdık. Şöyle bir geçmişe dönüp baktığımızda bir bildiri dahi kaleme almayı beceremeyen kişileri MK'ya ve SB'ye kadar getirdik. Bir bildiri yazmasını dahi beceremeyen bir kişi bırakalım parti üyelerine önderlik yapmasını bir kenara sempatizanlara dahi önderlik yapamaz, onları yönetip yönlendiremez. Bu durumdaki kişi artık nasıl siyaset üretsin. Siyaset yönetme yönlendirme sanatıdır, bir partiyi yönetip yönlendirme de çok yönlülüğü üzerinde barındırmayı şart koşar. Yoksa gelişmeler karşısında boğulur kalırsın. Çünkü gücünün yetmeyeceği bir işi insan ne kadar zorlasa da başaramaz. Böylesine yeteneksiz yoldaşların MK ve SB üyesi olduğu yerde devrimi ve partiyi gerçek mecrasında geliştirmek olanaksız hale gelir tersine onun gelişmesi önünde engel oluşturur. Nicel değil nitel örgütlenme esas alındığında Maoist bir parti olunur. Sadece fedakarlık, çalışkanlık ve dürüstlük parti üyesiliğinin yeterli kriterleri değildir. Parti tüzüğünde belirtilen „üyenin görevleri ve hakları"nı bilinçli bir şekilde yapacak ve kullanabilecek vasıflara sahip değilse her istek duyan yoldaşın partiye üye alınması Maoist komünistlerin irade ve eylem birliği olan partiyi sınıfa ve halka devrim yolunda öncülük görevinden alıkoyacaktır. Bu menşevik tarzla hem üyelik vasıflarını yerine getirebilecek durumda olmayan kişiye zarar vermiş, gelişimine ket vurulmuş olunur hem de bu politika şahsında partinin devrimin bir bütün olarak gelişip-güçlenmesi önünde baraj oluşturulmuş olunur.

Nitelik denilince, bundan ideolojik sağlamlık, siyasi uyanıklık, örgütsel tecrübe ve birçok alanda çok yönlü yeteneği üzerinde barındırmak demektir. Yoksa sadece birini temel alır diğerlerini göz ardı edersen daha işin başında kaybetmişsin demektir. Kadro yetenektir, fikir üretendir, fikirleri uygulayandır, kadro siyasettir, bilinçtir, kadro siyasi uyanıklık ve ideolojik sağlamlıktır. Ve kadro yöneten ve yönlendirendir. Kısacası kadro örgüttür. Kadroların nitelik ve kapasitesinin zayıf ve güçsüz olduğu durumlarda, özellikle de bu durumlarda nicel değil nitel örgütlenme siyasetinde ısrar etmek gerekir. Çünkü bir kadronun kendi kendisini örgütleme ve yönetme sorunu varsa, bu durumdaki kadrolardan sınıfı ve halkı örgütleme, öncülük etme ve yönetmeyi beklemek ham hayaldir.

Durum böyle olunca, yani MK'nın bileşiminin birçok bakımdan yetersiz ve vasıfsız olduğu durumlarda tabii ki o parti doğru bir siyaset ve taktik üretemez, onun da ötesinde bir dizi ve hatta çoğu kez yanlış politika ve taktik belirleyecektir.

Bir Maoist komünist partisi doğru ve istikrarlı, parti üyelerinin büyük bir çoğunluğunun güvenine sahip bir önderlik kurumunu oluşturamayıncaya dek o komünist partisinin başarısızlıklardan, zaman zaman ağır yenilgilerden kendisini alıkoyması mümkün değildir.

2.Konferans ve devamındaki önderlikler MK'nın bileşimi, önderliğin niteliğini bu bilinçle ele almadıklarından kısa süre içerisinde önderliğe seçtiği yoldaşlardan yakınmaktan öte hiçbir politikaya sahip olmamıştır.

Güçlendirmede MK'ya yeni seçilen üyelerin seviyesi teorik, siyasi ve örgütsel bakımdan 2. Konferansta MK'ya seçilen üyelere oranla daha geri ve düşüktü. Yeni üyelerin hepsinin sınıf kökeni küçük burjuva öğrenci veya memurlardan gelmekteydi. Ezici çoğunluğunun siyasi polis karşısında bir tecrübesi yoktu.

Güçlendirme Sonrasından 1986'ya Kadar Partinin Örgütsel Durumu:

Süleyman Yoldaşın Şehit düşmesinin ardından, Parti Genel Sekreter yardımcısı olan A. Haydar Akgün Genel Sekreterliği üstlenmişti. Güçlendirme Konferansında yeniden Sekreterliğe getirildi. Sekreter yardımcılığına ise Kazım Çelik yoldaş getirildi. SB üç kişiden oluşturuldu.

Güçlendirme Konferansı yapıldığı anda Dersim Bölgesine henüz ciddi bir örgütsel darbe alınmamıştı. Örgütsel darbenin boyutlarını daha önce aktarmıştık. Güçlendirmeden kısa bir süre sonrasında Sivas ve çevresinden bir üye (Bölge Komitesi üyesi) ve sempatizanlar Bolşevik Partizan saflarına geçti. Buradaki faaliyet bu gelişmeyle birlikte neredeyse son buldu. Güçlendirme Konferansı anında ise Malatya ve civarındaki silahlı birlik çatışmanın ardından yakalandıktan sonra buradaki faaliyet de son buldu. Güney (Diyarbakır ve çevresi) bölgesinde ise ikili ilişkiler temelinde faaliyetler devam etmekteydi. Parti komitesi kalmamıştı. Ankara ve İzmir'de il komitesi düzeyinde parti örgütlülüğü mevcuttu. Adana'da da il komitesi düzeyinde parti faaliyeti devam etmekteydi. Tüm bu illerin altlarında ise doğru dürüst parti komitelerinin olduğun söylenemez. İstanbul ve çevresinde tam teşekküllü Bölge Komitesi örgütlenmesine gidilmişti. İlk darbeden sonra yeni kadrolarla tekrar Bölge Komitesi oluşturuldu. Böylelikle güçlendirme sonrası sadece iki bölge komitesinden söz edilebilir.

Güçlendirmeden sonra İKK'nın yazı kurulu ve basımı şehirlere taşındı. Bilindiği gibi 2.Konferans sonrası İKK kırsal alanda çıkartılmaya başlanmıştı. Ancak büyük örgütsel darbeden sonra bu faaliyet de kırsal alandan şehirlere kaydırıldı. Merkez Komitesi Sekreteri ve SB'nin tüm üyeleri güçlendirmeden hemen sonra şehirlere yerleşti. Güçlendirme sonrası ilk örgütsel darbeyi Ankara il Komitesi 1982 Temmuz-Ağustosunda aldı. Bu il ve çevre illeri kapsayan il komitesinin tüm üye ve aday üyelerinin hepsi polis operasyonları ve çözülmeler sonucu düşmanın eline geçti. Geriye hiç bir partili faaliyetçi kalmadı. 1982 yılının sonu 1983'ün başında İzmir, Adana ve İzmit merkezli parti örgütlülükleri polisin

operasyonu sonucu çöktü. Bu operasyonda ele geçen başta kadrolar olmak üzere hemen hemen tüm partililer çözüldü. 1983 yılının Mart ayında İstanbul'da başlayan polis operasyonu sonucu ilk ele geçen MK üyesinin Ankara'da çözülmesinin arkasından Süleyman Cihan yoldaşın şehit düşmesinin ardından Parti Genel Sekreterliğini üstlenen A.Haydar AKGÜN yakalandı. İki gün sonra çözülerek ihanete kadar işi vardırması ve televizyonda Partiye teslim ol çağrısında bulunması moral bakımından partiye büyük darbe vurdu. Bu çözülme sonucu Ali Uçar yoldaşın örgüt evini boşaltmaya çalışırken katledilmesi ve birçok partilinin polisin eline geçmesi ile birlikte İstanbul bölgesindeki örgütsel faaliyet de oldukça ağır bir darbe aldı. Ali Haydar Akgün düşmanın eline geçtiği dönem Parti Genel Sekreterliğinden istifa etmişti ve bu görevi Aslan Kılıç sürdürüyordu. Bu kişi 1982 yılının sonunda hapishanenden çıktıktan sonra yapılan Merkez Komitesi toplantısında Parti Genel Sekreterliğine getirilmişti. Bu kişi Ali Haydar Akgün'ün yakalanması sonucu hastanede düşman tarafından sorgulanmaya çalışılmış ama hiçbir örgütsel faaliyeti kabul etmemiştir. Daha sonra ise ne örgütsel görevini sürdürmüş ne de Parti ile ilişkiye geçmiştir. Daha sonraki süreçte ise Doğu Perinçek'in saflarına katılmıştır.

Parti açısından her bakımdan olumsuz bir sürecin daha da ivme kazandığı bir döneme böylece adım atılmış oldu. Üstelik daha Güçlendirme Konferansından bir yıl geçmeden 2.konferansın seçtiği MK üyelerinden sadece iki. kişi yakalanmamıştı. Güçlendirmede MK'ya seçilen bir kısım üyeler de bu ara zaman diliminde yakalandı,kişi ise MK'dan istifa etti.

Ali Haydar'ın yakalanması ve Aslan Kılıc'ın mücadeleyi bırakması, kimi MK üyelerinin safları terketmesi ve bu süreç boyunca Dersim hariç Parti bölge ve il örgütlerinin tümüyle çökertilmesi, Partimizin ikinci yenilgisi ile sonuçlandı..

2.Konferansın seçtiği MK üyelerinin ezici çoğunluğunun yakalanması, geriye kalanlardan bir kısmının safları terketmesi ve Partinin merkezi iradesini temsil eden MK'nın iradeyi yitirmiş olması; diğer yandan l.Nolu Bölge hariç bütün bölge komiteleri ve alt örgütlülüklerin tasfiye olmuş olması, kadro ve üyelerin toplam sayısının yüzde 90'ından fazlasının yakalanıp atıl duruma düşmüş olmalarından sonra Partinin örgütsel yapısı esasta tasfiye oldu. Net olarak 2.Örgütsel Yenilginin tarihi 1983 Nisan ayıdır.

Bir yenilgiyi örgütsel yenilgi olarak nitelendirmek için sadece MK'nın iradeyi yitirmesinden hareketle bir sonuca varmak doğru olmaz. Bu önemli bir faktördür, ama diğer önemli faktör ise her kongre arası veya geçmiş haliyle konferanslar arası mevcut parti örgütlenmesi ve bu örgütlenme içerisinde yer alan kadro ve partililerin yakalanması, şehit düşmesi, mücadeleyi bırakması sonucu eğer parti bileşiminin ezici çoğunluğunu yitirmiş ve örgütsel çöküş yaşanmışsa, ancak bu koşullarda bir örgütsel yenilgiden söz edilebilir

2.Yenilginin nedeni sübjektif nedenlerdir. Siyaset ve taktikteki önce sol sonra sağ oportünist çizgiler ve örgütsel politikadaki tasfiyeci hattır.

2.Konferans sonrası, her örgütsel darbeden sonra olduğu gibi 2.örgütsel yenilgiden sonra da çizgi meseleleri taktik-pratik yönelimler münakaşa edilmeden elde kalan güçler şehirlere aktarılarak çözüm bulunmaya çalışılmıştır. Bu dönemin önderlikleri adeta birbirlerini tekrarlamaktan öte farklı birşey yapmadılar. Sadece kimileri Partiyi soldan tasfiye ederken kimileri de bu tasfiyeciliği sağdan yaptılar. Ama tümünün ortak özelliği tasfiyeci olduklarıdır. Bu tasfiyeci süreç 2.Yenilgi sonrası da derinleştirilerek sürdürülmüştür.

Örneğin:

„Kırdaki birçok insan partiye ve halka yük olmaktadır, dolayısıyla bu insanların bir kısmını şehirlere faaliyet için göndermek gerekir.“ tesbitinde olduğu gibi geçmişe yönelik bir değerlendirme yapmak ve geçmişin olumsuzluklarını tekrarlamamak çabası yerine ısrarla tasfiyeci çizgi ve pratik hat sürdürülmeye devam ettirildi. Bu politikanın ürünü olarak profesyonel olarak köylük alanlardan gerillaya katılmak isteyen yoldaşları gerilla birliklerinde örgütlemek yerine beyaz orduya askerlik yapmaları için askere gönderme siyaseti izlenmiştir.Bu dönemde askere gönderilenler arasında komünist önder Baba ERDOĞAN yoldaş da vardır. Örgütsel tasfiyecilik sadece kırın şehire aktarılmasıyla değil, şehirden yurtdışına doğru bir seyir izleyerek daha da derinleştirilmiştir.

Vurgulamak gerekir ki Aslan Kılıç'ın sekreterliği döneminde yapılan MK toplantısında bu tasfiyeciliğin ideolojik-politik içeriği derinleştirilmiştir. Nisan Darbesiyle tamamlanan örgütsel yenilgi sonrası 2.MK 1985'e kadar bir daha toplanamamıştı 5. toplantısı üzerine eleştiri ve değerlendirmelere geçmeden önce belirtmek gerekir ki Güçlendirme Konferansında MK üyeliğine seçilen birçok kadro şehirlerdeki polis operasyonu sonucu düşman eline geçti. 1984'ün Mart sonlarında Adana ve çevresinde yapılan polis operasyonu sonucu buradaki örgütsel faaliyet çökmüş hem de bu örgütsel darbe esnasında 2.Konferansta MK yedek üyeliğine seçilen ve daha sonrasında asıl üyeliğe gelen MK üyesi de bu yakalananlar içerisindedir. İstanbul ve çevre illerde ise ikili ilişkiler temelinde ilişkiler toparlanmaya çalışıldı ve bu süreç içerisinde yakalanan Hasan Hakkı Erdoğan yoldaş işkencede katledildi. Bu 1986 yılına kadar İstanbul ve çevre illerinin tamamen ilişkisiz kalması anlamına geliyordu. Buralarda yeniden ilişki 1986 yılının başında İstanbul Hapishanelerinden çıkan Ünal Küçükbayrak,Manuel Demir yoldaşlar başta olmak üzere bir kısım üye tarafından sağlandı. Dersim Bölge Komitesinin yönetim kademesinde yer alan birçok kadro güçlendirme sonrası şehir faaliyetlerine atanmış ve buradaki faaliyetleri uzun sürmeden hemen hemen hepsi yakalanmış, böylelikle Dersim bölgesi de her geçen gün kan kaybeder duruma getirilmişti. 1985'in ortalarında ise Dersim'de Hayrettin Bakış yoldaş düşmanla girdiği silahlı çatışmada iki savaşçıyla birlikte şehit düştü. Bu tarihten sonra l Nolu Bölge Komitesi daha bir örgütsel bunalım ve kaos içerisine girdi.

MK'nın 5.toplantısına kadar güçlendirmede MK'ya seçilen üyelerin ezici çoğunluğunun engellenmesi ve bir kısmının safları terketmesi ve bir kısmının da

şehit düşmesi; mevcut MK'nın yanlış siyaseti ve taktiği sonucu bir çok partili kadro ve üyenin Yurt dışına çıkması ve çıkarılması şeklinde bir mülteci hareketi; l Nolu bölgenin öndersiz ve sahipsiz bırakılması örgütü tam bir örgütsel yıkımla karşı karşıya bırakmıştır. Örgütsel alanda geliştirilen bu tasfiyeci hareket MK 5.toplantısında ki yanlış ideolojik-siyasi tezler ve taktik anlayışlarla birleşince örgütsel bunalımı dahada derinleşti. Yoldaş Kaypakkaya ortaya koyduğu 11 temel ilkeden bir kısmının taktik, diğerlerinin ise ilkesel olduğu yönünde anlayışlar ileri sürerek Partinin genel siyasi çizgisini tartıştırıp ideolojik kaosa yol açtılar. Daha da ileriye giderek yenilgi ve örgütsel darbe almanın siyasi nedenlerini partinin genel çizgisine bağlayarak „biz parti çizgisini uyguladık, ama parti çizgisinin yanlışlığından dolayı yenilgi ve darbe aldık" diyerek partinin genel siyasi çizgisine karşı güvensizlik yaratıp ve kendi görüşlerini Partiye yayarak varolan bunalımı giderek derinleştirdiler. Kendi çizgilerini sorgulamak yerine partinin genel siyasi çizgisine yaptıkları bu saldırılarla Partide mevcut olan örgütsel kaosu daha da arttırmakla kalmadılar, l Nolu Bölgede kadro ve üyelerin ezici çoğunluğu ile MK arasında örgütsel kopuşun zeminini daha da hızlandırdılar.

Yenilgi ve arkasından başlayan örgütsel kaos; mevcut MK'nın kendi sağ tasfiyeci önderlik çizgisini sorgulamak yerine parti çizgisine karşı ideolojik güvensizlik tohumlarını geliştirmesi; 2. konferans kararı gereği kongre gündemdeyken 3.konferansın keyfi gerekçelerle ertelenmesi ve bu süre içerisinde birçok kadro ve üyenin yurtdışına çıkarılması; silahlı mücadelenin başlatılması yerine silahllı mücadele düşmanlığı yapılması; kırda bulunan az sayıdaki kadro ve savaşçının silahsız dolaştırılması ve bunun sonucu birçok yoldaşın silahsız bir şekilde düşmanla girdiği çatışmada şehit düşmesi; bütün bunlara ek olarak özellikle de 1986'nın Kasımında 7 delegenin şehit düşmesi ile doruk noktasına ulaştı. „Yeni bir örgütsel ayrılığa" doğru gidişi görmeyerek ve Parti içi dengeleri dikkate 7 delege yoldaşın şehit düşmesinin hemen ardından MK'nın konferansı erteleme kararı; l Nolu Bölgeden konferansa seçilen asıl delegelerin yerine geçen yedek delege ve bir kısım kadro tarafından oluşturulan Geçici Bölge Komitesinin (GBK) örgütlenme alanındaki üyelerin ezici çoğunluğunun ayrılık eğilimini daha da güçlendirdi. Bu eğilim giderek böyle bir önderlik altında konferansın yapılamayacağı düşüncesine vararak KÖK (Konferans Örgütleme Komitesi) örgütlemesi kararına dönüştü.

KÖK örgütlemesi anlayışını bölgede bulunan Parti Genel Sekreteri Kazım Çelik yoldaş da savunmakta ve içinde yeralmaktaydı. KÖK örgütlenmesi anlayısı ve arkasındaki sürece ilişkin değerlendirmelere tekrar dönülecektir. Çünkü bu süreç doğru bir temelde kavranıp bilince çıkartılmadığı zaman 1987 ayrılığının yanlışlığı veya doğruluğu, daha doğrusu DABK'nin örgütsel ayrılığa giderek 3.konferans'a katılmaması hatalı siyasetini kavramak için KÖK anlayışı ve sonrası süreci doğru tahlil etmek ve kavramak gereklidir.1986 yaz aylarında 3.Konferans'ın gerçekleşmesi gerekirken, yurtdışının „hazırlanamadık" gerekçesiyle MK konferansı ileri bir tarihe erteledi. Bu dönemde parti açısından hem moral açısından

hem de önderlik açısından, daha doğrusu parti kadro, üye ve hatta taraftarlarının çok büyük saygı duyduğu Partimizin kuruluşunda yer alan teorik, siyasi birikimi ve tecrübesi bakımından önder kadro olarak değerlendirilen Muzaffer Oruçoğlu'nun hapishaneden çıkıp Parti ile ilişkiye geçmesi geçici bir iyimser hava yaratsa da kısa süre sonra gerek MK'nın yanlış siyasetinden gerekse de kendisinin bu misyonu oynamamasından kaynaklı olarak bu iyimser hava tersine döndü. Aynı süreç içerisinde İstanbul hapishanelerinden tahliye olan geçmişin orta kademe kadroları yoldaşlar da mevcuttu. Bir kısmı mücadeleyi terk ederken bir kısmı ise mücadeleye aktif olarak katıldı. Bu durum parti açısından olumlu bir gelişme arz etmekteydi.

1986 Kasımında şehit düşen 7 delegeden üçü (Ünal Küçük BAYRAK, Ali Rıza BOYOĞLU ve M. Kemal YILMAZ) İstanbul hapishanelerinden bu ve yakın tarihlerde çıkan yoldaşlardı.

MK 4.toplantısında (Mart 1983) Aslan Kılıç gerek ideolojik, gerek siyasi ve taktik konularda mevcut MK'ne ve MK'nin siyasetteki yönelimine kelimenin tam anlamıyla, damgasını vurdu. Daha önce de işaret edildiği gibi 2.Konferansın ideolojik ve siyasi çizgine FÜ'ler damgasını vurmuşu. Aynı etki daha sonra da varlığını sürdürdü. Yani Aslan Kılıç 1983 Nisanında Parti ile ilişkisini kestikten sonra MK 4.toplantı kararları ve izlenen sağ siyasi hat daha da belirginleşerek Partiyi daha büyük örgütsel kaos ve darbelere kadar götürdü. Bu dönem içerisinde yani 1983 yenilgisinden sonra partinin hapishanelerle örgütsel ilişkisi esasta koptuğundan hapishanelerdeki kadroların ezici çoğunluğu iradi olarak Partinin içinde bulunduğu duruma müdahale edemiyor, görüş, eleştiri ve önerilerini sunamıyorlardı.

2.MK'nın 4.toplantısında saptanan siyasi, taktik kararlar ilk başta bütün parti bünyesine nüfuz etmişti. 2.MK'nın 1981'de aldığı büyük örgütsel darbe ile birlikte daha önce ifade edildiği gibi örgütsel bunalımın yanında siyasi ve taktik konularda da bir kaos başlamıştı. Önder bekleyen bir MK ve Önderlik bekleyen bir parti Aslan Kılıç'ı kurtarıcı olarak görüp, neredeyse bir dediğini iki etmeyerek ileri sürdüğü tezlerin hepsini MK'da karar haline getirdi.

FÜ'lerin Parti ve MK üzerinde küçümsenmeyecek ideolojik ve siyasi etkileri vardı. Bu etki Partide körü körüne bir güvene neden oldu. Bundandır ki FÜ'lerin söylediği herşey çok da düşünülmeden ve tartışılmadan hızlı bir şekilde Parti politikası haline getiriliyordu ve bu Partide önemli oranda tahribata yol açtı ve yanlıştı. Önder konumdaki yoldaşlara güvenmek doğrudur. Ancak bu güven ideolojik ve siyasi temelde olmalıdır. Burada bilimsel kuşkuculuğu, sorgulayıcılığı asla elden bırakmamak gerek. Bütün önderler hata yapabilir, bütün önderlerin hataları görüldüğü anda eleştirilmelidir. Önderlik hata yapmaz anlayışı yanlıştır. Hata yapmayacağı düşünülmemelidir. Hatta önderliğin ihanet edebileceği dönemlerin de yaşanabileceği akıldan çıkarılmamalıdır. Önderliği putlaştırmak, onları yanılmaz otorite olarak görmek bilimsel kuşkuculuğu yadsımak ve kendine

güvenmemek demektir. Bu yaklaşım doğrularını kabul etmeyeceğimiz, onların birikim ve tecrübelerinden yararlanmayacağımız anlamına gelmez.

2.Konferansımız ve 2.MK'mız esas itibariyle FÜ'lerin siyasi, ideolojik etkisindeydi. 2.MK cunta koşullarında dahi FÜ'lere danışmadan politika ve taktik geliştiremiyordu. Bu durum güçlendirme sonrasında da devam etti. 1987'nin ilk yarısına kadar genel olarak olumlu bir hat izleyen FÜ'ler (Aslan Kılıç önceden ayrılmıştı) daha sonrasında savrularak olumsuz bir hatta düştüler.

MK 5.Toplantısında FÜ'lerden biri vardı. Diğer bir FÜ ise zaten safları terk etmişti. Toplantıya katılan FÜ, FÜ'ler içerisinde siyasi olarak en geri olanıydı. Uzun yıllar hapishanede yatan kadrolarda kitabi bilgi temelinde teorik bilgi birikimi olmasına karşın sınıf mücadelesinin canlı pratiğinden kopuk oldukları için dogmatizme rahatlıkla kayabilmektedirler. Bu yoldaşlarda dogmatizmin önemli etkileri vardı. Siyasi geriliği bu düşünce yöntemiyle birleşince Partiye ideolojik ve siyasi olarak önderlik etme vasfından yoksundu. Aynı kadrolar düşünce sistemlerinin gereği hızlı bir şekilde programdan savrulmaktadırlar.

5.Toplantıda alınan kararların en önemlisi „illegal barışçıl mücadele taktiği"nin devam ettirilmesidir. Aynı toplantıda 3.Konferansın 1985 yılında yapılması kararı alınmasına karşın, daha önce belirtilen nedenlerden dolayı konferans 1986 yılına ertelenerek örgütsel kaos daha da derinleşti. Konferans zamanında ve belirlenen yerde yapılsaydı bu kaosun pekala önüne geçilebilirdi. Alınan örgütsel darbeler ve arkasından gelen örgütsel yenilginin yarattığı sonuçlar dikkate alınarak kongre yerine konferansa gidilmesi doğruydu. Ancak mevcut önderlik konferansa teorik ve siyasi bir hazırlık yapacak kapasiteden yoksun olduğu gibi, kendilerine olan güvensizliklerinin yanısıra Partinin genel siyasi çizgisine de giderek güvensizlik duymaya başlamışlardı. MK sözkonusu konferans kararını aldığı sırada örgütsel olarak Partiyi toparlamak yerine, Kazım Çelik yoldaş dışında tamamen yurtdışında konumlandı ve ulaşabildiği her Parti üyesini, hapishaneden çıkan her Parti üyesini yurtdışına çekme politikasını sürdürdü. Bu politikanın ürünü olarak da ülkede yapılması kararlaştırılan konferansın yurtdışında yapılması sonucuna gitti. 1986 yılında konferans delegesi yedi yoldaşın şehit düşmesi ve MK'nın Partinin nabzını dikkate almadan böyle bir karara varması, hassas olan dengeyi giderek olumsuz bir hatta itti, üye, delege ve tüm savaşçılarda bu MK ile yürünemeyeceği kanısı giderek güçlenmeye başladı. Bu kanıdan hareketle Parti Genel Sekreterimiz Kazım Çelik yoldaşın da aralarında bulunduğu üye ve kadrolar Konferansı Örgütleme Komitesi (KÖK) anlayışını geliştirdiler.Bu anlayış partide kabul görmediği gibi bu anlayışı savunan yoldaşlardaPartide „bölünme olmasın"diye önerilerinden vaz geçerek yeniden Konferansa gitmeye karar verdiler. Bu arada Kazım Çelik yoldaş 1987 Mayısında Palu'da 5 yoldaşla birlikte şehit düştü.

Kısa bir süre sonra bölge delegelerinden iki yoldaş Batı üzerinden konferans yerine ulaştı. Diğer iki delege yoldaş da gitme hazırlıkları içerisindeydi. Aynı dönemde Güney'e faaliyet için gönderilen gerilla birliğinin faaliyet alanına

gitmeyerek geri dönmesinden sonra yaptıkları „Konferansa gitmeyi doğru görmüyoruz, konferansı tanımayacağız, konferans bizi bağlamıyor“ açıklamaları üzerine konferansa gitme hazırlığı içerisinde olan diğer iki delege yoldaş da konferanstan vazgeçerek bölgedeki diğer üye ve savaşçılarla birlikte hareket etmeye başladılar.

1987 Ağustosunda başlayan bu isyan hareketi Ağustos-Eylül arası alanda bulunan tüm Parti üye ve savaşçılarıyla yapılan ve Parti kamuoyunda „DABK'ın Olağanüstü Bölge Konferansı“ olarak bilinen toplantıyı gerçekleştirerek ayrılığı pratiğe döktüler. Bu arada Batı'da konferans delegesi olarak seçilen Manuel Demir yoldaş da ayrılığın yanlışlığını savunmasına karşın Bölgeyle bütünleşti ve bu toplantıda DABK'ın yönetici organına seçildi.

DABK'ın ayrılık tavrının Parti içi İki Çizgi Mücadelesiyle, Demokratik Merkeziyetçilik ilkesiyle bağdaşmadı, dolayısıyla gerici olduğu açıktır. Merkez Komitesi „revizyonist“ olarak değerlendirilse bile bunu ayrılığın gerekçesi yapmak DABK'ın siyasi geriliğinden ve Parti içi ideolojik mücadeleye ilişkin yanlış anlayışlarından kaynaklanmaktadır.

2.MK'nın sağ oportünist tasfiyeci niteliğe sahip olduğu önceki bölümlerde ayrıntılı bir şekilde ortaya konuldu. Sözkonusu önderliği revizyonist olarak değerlendirmek doğru bir tutum değil tersine sekter bir yaklaşımdı. DABK küçük burjuva isyancı tutumunu „revizyonist“ nitelemesiyle meşrulaştıracağı beklentisi ve düşüncesindedir. DABK'ın tutumunun „isyancı“ olarak değerlendirilmesi bir tepkinin ürünü değildir. Tersine bu, DABK'ın gerek Parti içi meselelerde gerek savaş meselelerinde gerek örgütsel meselelerdeki tutumuna denk düşen en doğru nitelemedir. Konferansın kapıya dayandığı, iki delege hariç tüm delegelerin konferans yerinde beklediği ve tüm delegelerin ısrarla 1 No'lu bölgenin de Konferansa tabi olmasını istedikleri, hatta „burjuvazinin iktidarı kendi eliyle proletaryaya vermek istediği, ancak proletaryanın bunu elinin tersiyle ittiği görülmemiştir“ diyerek Parti önderliğini bölge delegelerine teslim etmey hazır olduğunu belirtmelerine karşın DABK'ın bunu dikkate almaması ideolojik ve siyasi olarak kendilerine güvenmediklerinin en yalın belirtisidir. Bunun yerine „Konferansa gitmek revizyonistlere boyun eğmektir. Geri dönün“ çağrısında bulunması DABK üzerindeki asi çete ruhunun ne kadar da güçlü olduğunu ortaya koymaktadır. Varsayalım ki Konferansta „revizyonistler“ hakim oldu. Bu durum Marksist Leninist Maoistlerin mutlak bir şekilde komünist partisinden ayrılmalarını mı gerektirir? Bunu mutlaklaştırıp her durumda ayrılıkla noktalamak Marksist Leninist Maoistlerin tutumu olamaz.. Olsa olsa felsefi idealizmin batağına batmış küçük burjuvaların işi olabilir.

Bilinir ki farklı görüşlerin çatıştığı, ideolojik mücadelenin en keskin bir şekilde verildiği en yüksek organlar Parti konferans ve kongreleridir. Marksist Leninist Maoistler ideolojik ve siyasi olarak kendilerine güvendiklerinden durumlarda tek bir kişi bile kalsalar bu platformlarda çizgilerini yüksek sesle dillendirmeleri

oturuma katılanları etkileyip değiştirip dönüştürmeye çalışmaları ve onları yanlış ideolojik siyasi hattan alıkoymaları için çaba sarfederler. Pratik olarak bir sonuç elde etmeseler bile fikirlerini yüksek sesle bir kez daha sistemli bir şekilde ortaya koymalarından dolayı kaybedecekleri hiçbirşeyleri olamaz. Demokratik Merkeziyetçilik ilkesinin işletildiği ve muhalefetin görüşlerinin örgütsel tedbirlerle bastırılmadığı müddetçe her Marksist Leninist Maoist kişinin izlemesi gereken yöntem bu tutumdan farklı olamaz.

3.Konferansa giden delegelerin ezici bir çoğunluğu DABK'la esas olarak aynı ideolojik ve siyasi hatta olduğunu DABK bilmek durumundadır. Bu ideolojik ve siyasi birlikteliğin tek tek delegelerce çeşitli kereler ifade edildiğini DABK da bilmektedir. Bu avantajı kullanmayı dahi DABK aklından geçirmemektedir. Yoldaş Kaypakkaya'nın TİİKP içinde yürüttüğü ideolojik mücadele yöntemini bilince çıkardığımızda Marksist Leninist Maoistlerin parti içi ideolojik mücadelede hangi yöntemi benimsemeleri gerektiğini rahatlıkla kavramış oluruz. Yoldaş Kaypakkaya'nın yöntemi ile DABK kanadından yoldaşların yöntemini kıyasladığımızda birinin Marksist Leninist Maoist, diğerinin Hocacı bir yöntem olduğu rahatlıkla anlaşılır. Yoldaş Kaypakkaya'nın, içerisinde iki yıl amansız bir ideolojik mücadele yürüttüğü TİİKP'i revizyonist değerlendirdiği bilinmektedir. Marksist Leninist Maoist fikirlerinin kadrolardan gizlendiği,örgütsel tedbirler yoluyla farklı fikirlerin parti içinde tartışılmasının engellendiği, muhalefetin haksız bir şekilde parti içinde teşhir edildiği, bütün bunlarla birlikte fiziki komploların dahi gündeme geldiği bir ortamda Yoldaş Kaypakkaya'nın kongre yolunu tuttuğu dikkate alınırsa DABK'ın tavrının bu tavrın tamamen zıddı, sekter ve bölücü olduğu kendiliğinden ortaya çıkar. Dolayısıyl „revizyonist" belirlemesinin bir ayrılık için yeterli referans olarak gören DABK'ın ne kadar derin bir yanılgı içerisinde olduğunu anlamak zor değildir. Kaldı ki 2.MK'nın çizgisi revizyonist de değildi. 2.MK'nın mücadele biçimlerini oportünistçe yorumlaması, hatta Partinin programatik görüşlerinden bir kısmını tartıştırıp değiştirmek istemesi, bu çizginin ürünü olarak tasfiyeci bir konuma düşmesi onun revizyonist olarak değerlendirilmesi için yeterli veriler değildir. Parti içerisinde İki Çizgi Mücadelesi öyle bir hal alıyor ki bazen programatik düzeyde bir çatışmaya neden olabilir. Her programatik farklılık, her sistemleşmiş çizgi mutlak bir şekilde hemen örgütsel ayrılığı zorunlu kılmaz. Başkan Mao'nun sistemleşmiş programatik çizgi olarak değerlendirdiği „3.Sol Oportünist Çizgi"ye karşı izlediği yöntem bu konuda Marksist Leninist Maoistlerin nasıl bir yöntem izlemeleri gerektiğini net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Şöyle bir örnekle somutlayalım: Kişinin görüşleri genel siyasi çizgi itibarıyla Partinin genel çizgisiyle tezatlık teşkil ediyor, hatta farklı devrim programını savunuyor olsun, ancak bu kişi ve kişiler Parti disiplinine ve örgütlenme ilkelerine uyarak Parti faaliyeti yürütüyorsa böylesi durumda bu kişi veya kişileri farklı programları, sistemleşmiş çizgileri olduğu için Partiden atmak doğru olur mu? Atılmasını savunmak Maoist İki Çizgi Mücadelesinin ruhuna göre hareket etmemek demektir. Sistemleşmiş farklı çizgiye sahip kişiler örgütsel ilkeleri

çiğniyor, parti çizgisi yerine kendi çizgilerini pratiğe geçirmek istiyorsa, disiplinsizlik yapıyor ve bunu Parti içinde parti, örgüt içinde örgüte dönüştürmeye çalışıp hizipçi faaliyetlere dönüştürüyorsa tabii ki bu kişiler Partide bir an dahi tutulmaz, saf dışı edilir.

Diğer yandan her noktada Partinin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgisini bir bütün olarak savunuyor, ancak iş pratiğe geldiğinde hiçbirşey yapmıyorsa yani teoride çizgiyi savunan ama pratikte hiçbir gelişme kaydetmeyen kişi veya kişileri düşünelim. Bu kişi ve kişilerin ideolojik olarak partiye katıldığını söyleyebilir miyiz? Hayır söyleyemeyiz. İdeolojik olarak partilileşmek demek proleterleşmek demektir. Yani savunduğu ideolojiye uygun pratikte adım atmaktır. Teoriy ve pratiğiyle proleterleşmektir partilileşmek. Kişi birçok ciddi hata yapıyor hatalarını kabullenmiyor ve yıllarca da bu durumunu devam ettiriyor. Şimdi böyle bir kişi parti çizgisini kitlelere nüfuz ettirebilir mi, devrimi geliştirebilir mi? Hayır bir adım dahi ileriye götüremez. Peki ne olur? Bu kişiler, özellikle de partinin yönetici kademelerinde yer alıyorsa işte o zaman o parti bu kişilerden arınmazsa ileriye doğru bir adım dahi atamaz. Çünkü bu kişiler her ne kadar teoride MLM'i savunsa da ama pratikte oportünisttirler. Çünkü devrimi geliştiren teoriyle pratiğin diyalektik birliğidir. Doğru siyaset ve taktiktir. Partili kişilik de sürekli olarak gelişen geliştiren kişiliktir. Ayak bağı oluşturanlardan arınmayacak mıyız? Tabii ki, arınacağız. İşte bu gibi unsurlar da en büyük oportünistlerdir, hem de iflah olmaz oportünistlerdir. Dolayısıyla partinin her yönlü gelişmesinin önünde engellik teşkil eden oportünist bireyler partiden arındırılarak ancak parti geliştirilebilir.

Demek ki sadece teoride de olsa parti düşüncelerini savunmayanlar oportünist değil. Parti önderliklerinin kuruluş dönemi hariç hemen hepsi ilk başta ve bir kısmı da tüm yönetim dönemleri boyunca partinin genel ideolojik-siyasi hattını savunmalarına karşın örgütsel, askeri, politik, taktik çizgide sağ veya sol oportünisttirler. Demek ki iş sadece teorik olarak partinin genel ideolojik-siyasi hattını savunmakla bitmiyor. Bunu Stalin yoldaş gevezelik olarak tanımlıyor. Ve doğru bir önderlik için şunları söylüyor:

„Bazı kişiler, zaferin sözde kendiliğinden gelmesi için doğru bir parti çizgisi saptamanın, bunu tepelerden ilan etmenin, genel tezler ve kararlar biçiminde ifade etmenin ve oya sunup oybirliğiyle kabul etmenin yeterli olduğunu sanıyorlar. Bu tabii ki yanlış ve kaba bir yanılgıdır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar böyle düşünebilirler. Aslında bu başarılar ve zaferler kendiliğinden değil, parti çizgisinin uygulanması için çetin bir mücadele sonucunda meydana geldi. Zafer asla kendi kendine gelmez çoğunlukla onun elde edilmesi gerekir. Partinin genel çizgisinin lehindeki iyi kararlar ve bildiriler yalnız bir başlangıçtır. Bunlar sadece zafere karşı duyulan arzuyu ifade ederler, zaferin kendisini değil. Doğru çizgi ortaya konduktan ve sorunlara doğru bir çözüm bulunduktan sonra başarı, işin nasıl örgütlendiğine, Parti çizgisinin uygulanması için mücadelelerin örgütlenmesine, görevlilerin uygun seçimine ve yönetici organların kararlarının uygulanmasının denetiminin sürdürülüş yoluna bağlıdır. Aksi taktirde, Partinin doğru çizgisi ve

doğru çözümler ciddi olarak zarar görme tehlikesindedir. Bundan da öte, doğru siyasal çizgi ortaya konduktan sonra örgütsel çalışma doğrudan siyasal çizginin kaderini, başarısı ya da başarısızlığı dahil her şeyi belirler.

„Aslında zafer, parti çizgisinin gerçekleştirilmesinin önüne çıkan her çeşit zorluklara karşı amansız ve sistemli mücadeleyle, zorlukların üstesinden gelmekle, zorlukların üstesinden gelmek için mücadeleyi örgütlemekle ve yetersiz görevlileri uzaklaştırıp, yerlerine zorluklara karşı mücadeleyi yürütmeye yetenekli daha ileri kadrolar seçilerek kazanıldı.“(51)

Demek ki iş ne parti çizgisini onaylamakla bitiyor ne de tek başına doğru kararlar almakla bitiyor. Bunlar sadece bir başlangıçtır. Çoğu önderliklerimize baktığımızda aynı durumu görebiliriz . Bunu söylerken her dönemde önderliklerin oportünist çizgilerine karşı hakkıyla bir MLM muhalefetin hakkıyla yürütüldüğü söylenemez. Eğer öyle olsaydı başa geçen yeni önderlikler partiyi doğru bir hat'ta yönetip-yönlendirir ve bununla da ne parti bu kadar sancılı ve kaoslu süreç yaşardı ne de sınıf mücadelesinin boyutu ve partimizin buna önderlik seviyesi bu kadar düşük olurdu.

GKK Partinin genel siyasal çizgisini savunuyordu. Hem de l. MK'dan daha ileri düzeyde savunuyordu. Ama bu GKK'nin doğru bir siyaset altında l. MK'ya karşı muhalefet ettiğini gösterir mi? Hayır göstermez. Kaldı ki bir hareketin, ya da bir önderliğin gerilla savaşını başlatması ve bunu sürdürmesi o hareket ve önderliği MLM olarak nitelememiz için tek başına yeterli bir kriter değildir. Bir hareket ve önderlik ideolojik-siyasi hattı ile değerlendirilir. Partinin bir siyasetini veya onun önderliğini değerlendirdiğimizde önce o hareketin programı sonra güttüğü politika ve taktiklere göre değerlendiririz. Aksi anlayışlar aldatıcı ve yanlış sonuçlara götürür bizleri.

Bu teori ışığında hareket edildiğinde DABK'ın Konferansı protesto ederek katılmamasının arkasından örgütsel ayrılık ilan etmesinin bariz bir hata olduğu ortaya çıkar. Biz bu hatalı yöntemi görmez ve mahkum etmezsek ne GKK'yı doğru bir ideolojik bakış açısıyla mahkum ettiğimizden söz edebiliriz ne de GKK gibi daha bir dizi hizipçi oluşumları mahkum edebiliriz.

DABK'ın ayrılık noktasında izlediği yöntem GKK'nin l. MK'ya karşı izlediği yöntemle oldukça benzerlik arz etmektedir. İkisinde de küçük burjuva aceleciliği ve sabırsızlığı hakimdir. Her iki durumda da Konferans ve MK seçimi gündemde olmasına rağmen her ikisi de konferansı beklemeden örgütsel ayrılık tavrına girmiştir: GKK Parti içinde gizli örgütlenme yaparak ve MK'nın sağ oportünist çizgisine karşı oluşan tepkiyi örgütledikten sonra örgütsel ayrılığa giderken, DABK ise Parti içinde ciddi bir siyasi ideolojik mücadele vermeden açıktan açığa bölge örgütü olarak hareket etmiş ve istemlerini MK'ya kabul ettirmeye çalışmıştır. Bunu başaramayınca örgütsel ayrılık yoluna gitmiştir. Her iki durum da Parti içi İki Çizgi Mücadelesinin kavranmadığını ortaya koyuyor. Parti içi ideolojik mücadele yöntemi eğer doğru bir ruhla kavranmış olsaydı ne GKK hizipsel

örgütlenmeye giderdi ne de DABK'ın kendisi 3.Konferansa gitmeyi reddedip örgütsel ayrılık ilan ederdi.

O tarihsel koşullarda ve Partinin içinde olduğu örgütsel kaos dikkate alınarak örgütsel ilkeler gereği Konferansa gitmekten başka bir yol denemek doğru değildi.

DABK'ın ayrılıkta temel bir sorun haline getirdiği Konferansın nerede yapılacağı tartışması bir Maoist Komünist Partisinde yapılmaması ve gündeme dahi alınmaması gereken bir tartışmadır. Örgütlenmesi ve güvenliği Merkez Komitesinn inisiyatifinde olan böyle bir toplantının nerede ve nasıl yapılacağı önderliğin yetkisindedir. Tüm delegelerin örgütsel ilkeler gereği buna uyma zorunlulukları vardır.

1984 MK toplantısında konferansın kırda yapılacağı yönünde karar alınmıştı. Bu karar içinde 7 Konferans delegesi yoldaşın bulunduğu 9 yoldaşın şehit düştüğü Hürmek çatışmasından sonra MK tarafından değiştirilerek yurtdışında yapılmasına karar verildi. Parti üyelerinin karara itirazının olması doğaldı. Maoist tutum itiraz ve eleştirileri MK'ya iletmekle birlikte karar yanlış da bulunsa uymaktı. Yanlış olan itiraz ve eleştiriler değil bunu pazarlıkçı bir tutumla dayatma noktasına vardırmaktı. Marksist Leninist Maoist örgütlenme ilkelerini bir yana bırakıp Partinin gidişatından sorumlu tutulan MK'ya karşı isyancı bir tutumla konferans yerinin dayatılması savunulamaz. Bu tür Marksizm Leninizm Maoizme yabancı düşünce yöntemleri zamanında mahkum edilip açığa çıkarılmadığında örgütsel ilkelere sıkı sıkıya sarılınmadığında bu tür gerici anlayışlar gelecekteki gerici anlayışlara emsal oluşturmakta ve onların Parti içerisinde yeşerip boy vermesine, büyümesine hizmet edecektir. O güne kadar Partide çıkan hiziplerin siyasal, ideolojik çizgileri yeterince açığa çıkarılıp mahkum edilmediğinden DABK da bu geçmiş yanlış anlayış ve pratiklerden beslenerek böyle bir tutuma girmiştir. Bütün bunların yanısıra DABK'ın sağ oportünist tasfiyeci 2.MK çizgisinin Partide yarattığı güvensizlik ve kaostan fazlasıyla etkilendiği, sorunların Parti içerisinde aşılması noktasındaki karamsarlığı ne yazık ki örgütsel ayrılık eğilimini daha da güçlendirmiştir. Bu yanıyla DABK'ın ayrılığı sebepsiz değil ancak tutumu anti-Maoist bir tutumdur.

DABK Partide çıkan diğer hiziplerle bir tutulamaz. Ancak DABK'ın örgütsel ayrılıkta izlediği yöntem nitelik olarak GKK'ya çok yakındır. Ancak DABK'ın çizgisi ile GKK'ya genel olarak izlediği politik-çizgiyi aynılaştırmak öznelci ve sekter bir değerlendirme olur. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi buradaki ortak yan konferansa gitmek yerine konferansa ve mevcut MK'ne cepheden bayrak açmayı tercih etmektir. DABK'ta GKK gibi gizli temelde bir hizipleşme yoktur . Ayrılığa kadar her şey MK'nın bilgisi dahilinde yapılmış ve bu yapılanların bir kısmına Parti Genel Sekreteri Kazım Çelik yoldaş da katılmış ve genel olarak Parti disiplinine uyulmuştur. Buradaki temel hata konferansa gitmeyip yeni bir örgütsel oluşuma gidilmesidir. Bu da ayrılıkçı bir tutumdur.

Bu noktayı bağlarken 1986 yılında yine çeşitli örgütsel ve politik farklılıklar noktasında dönemin önderliğine karşı güvensizlik belirterek ayrılan ve kamuoyunda „Maoist Parti Merkezi“ diye bilinen bir grubun yurt dışında örgütsel ayrılık ilan ettiğini belirtelim. Bu grubun başını çekenlerden birisi de güçlendirilmiş MK'nın üyelerindendir.

Askeri Alandaki Durum:

Her zaman işaret ettiğimiz gibi politik-taktik alandaki çizgi kaçınılmaz olarak askeri alana da yansır. Dolayısıyla partinin, özellikle de güçlendirme ile birlikte girdiği politik yönelim sağ bir hatta olduğundan bu çizginin askeri çizgiye yansıması da kaçınılmazdır. Mücadele biçimini „illegal barışçıl mücadele biçimi“ olarak esas almak daha başından askeri örgütlenmeye gidilmeyeceğinin somut işaretiydi. Daha önce bu mücadele biçimini belirlemesinin yanlış olduğunu ortaya koyduk. Ki mevcut koşullarda barışçıl diyebileceğimiz olanakların tümden cunta tarafından ortadan kaldırıldığı da ortadaydı. Belirlenmesi gereken askeri çizgi, geri çekilme taktiği içerisinde gerilla savaşını başlatmak için köylük alanlarda yoğunlaşarak ordu örgütlenmesi ve diğer gerekli hazırlıkları yapmaktı.. Diğer bütün örgüt ve mücadele biçimlerini bu dönemsel merkezi göreve göre şekillendirmek ve onun hizmetine sunmaktı.

Ama Güçlendirme MK'sı ne geçmişin özeleştirisini (sol taktik) yaptı, nede önündeki somut durumu doğru bir politika ve taktikle aşmanın mücadele ve örgütlenme biçimine ilişkin doğru saptama yaptı. Alınan ağır darbelerin de yarattığı örgütsel demoralizasyon başta önderliğe yansıyarak bunalım daha da gelişti. Somut durum ve buna uygun mücadele biçimi ve örgütleme biçimi yaratılmadığı için kısa süre sonra örgütsel yenilgi alındı. Daha sonra ise bu örgütsel kaosla birlikte örgüt toparlanmak yerine örgüt daha da önderliksiz bir şekilde hareket tarzı izleyerek gerilla birimlerinin örgütsüz ve öndersiz kalmasına yol açtı. Öyle ki, özellikle de 1984 yılından sonra askeri alandaki, daha doğrusu l Nolu bölge komitesi alanında peş peşe hem önder kadrolar hem de onlarca savaşçı düşmanla girilen çatışma sonucu şehit düştü. PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatması Partinin ise hala da gerilla savaşını başlatmak konusundaki eski sağ çizgisinde ısrar etmesi bu bunalımı daha da artırdı. Askeri alanda direk devlete yönelmek yerine sadece ajan ve işbirlikçilerine yönelmekle eylemler sınırlı tutuldu. Ki MK'dan mevcut politika ve taktik çizgi ile başka bir çizgiyi örgütlemesini ve geliştirmesini de beklemek safdillik olurdu. 1985'in yaz ortalarında Bölge Sekreteri aynı zamanda askeri örgütlenmeden sorumlu Hayrettin Bakış yoldaşın şehit düşmesiyle birlikte askeri alanda örgütlemede daha da zayıflama ve bunalım baş gösterdi. Bu tarihten sonra zaman zaman bu bölgede bulunan bir tek MK üyesi var o da Parti Genel Sekreteri Kazım ÇELİK yoldaştır. Güçlendirmede MK yedek üyesi olarak seçilen bir başka kadro ise çeşitli zaaflarından dolayı Bölge Komitesi tarafından tanınmamış ve bölgeden uzaklaştırılmıştır. Bu dönemde, yani 1983-84 arası

şehirlerdeki parti örgütlenmeleri bir bir çöküyor, bir tek ayakta kalan 1 Nolu bölgedir.

Gerilla birlikleri sürekli savunmada kaldığı ve doğru bir önderlik çizgisi izlenmediği için birçok kadro ve savaşçının bir kısmı silahsız olarak hem çatışmada şehit düşüyor hem de bu savunma durumunun uzaması insanları yılgınlaştırarak mücadeleden uzaklaşmasına yol açıyordu. Bu arada önderliğin ve bölge yönetiminin yanlış pratik hattına tepki olarak çeteci eğilimlerin de artığını kimi savaşçıların tek başına ve disiplinsiz bir şekilde askeri eylemlere yöneldiğini de belirtelim. Doğan KARADAĞ ve bir kısım yoldaşın 1984 yılında giriştiği bu asi çete eylemlerini dönemin siyasi hattından bağımsız olarak ele almak doğru olmaz. Doğan yoldaşın giriştiği bu pratikleri savunan yok ama onu bu anarşist ve kendi başına, bağımsız bir şekilde eylem yapmaya iten pratiğini de mevcut önderliğin çizgisinden ayrı ele almak doğru olmasa gerek. 1984 yılı içerisinde Erzincan-Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakoluna baskın yapılıp silahların kamulaştırıldığını bu arada not düşelim. Eylemin hedefi silahları kamulaştırmaktır. Belirtmek gerekir ki, 1986'lara gelindiğinde örgütsel bunalım bir yandan devam ederken öte yandan ise kıra onlarca savaşçı gerek Yurt dışından gerekse şehirlerden aktarıldı. Bu olumlu bir gelişmedir. Öyle ki, yaz ayında Munzurlar'da birlikler bir araya geldiğinde yaklaşık 150 kişiye yakın savaşçı bölgede konuşlanmış durumdadır. Bu süreçten sonra bir yandan konferansın gerçekleşmesi beklenirken öte yandan savaşçı aktarımın gelişmesi olumlu iken ancak kısa süre sonrasında, yani Ağustos 1986'da 9 yoldaşın düşmanla giriştiği çatışmada şehit düşmesi oldukça büyük bir moral bozukluğu yaratmıştır gerilla saflarında. Şehit düşenlerin ezici çoğunluğu gerilla bölgesine yeni gelen savaşçılar olması ve yine bu yoldaşların silahsız bir şekilde şehit düşmeleri gerilla saflarındaki moral bozukluğunu daha da artırmıştır. Daha sonra birçok savaşçının peş peşe şehit düşmesi, kadroların ve tecrübeli komutanların şehit düşmesi askeri alandaki savaş kapasitesini daha da düşürdü. 7 delege içerisinde şehit düşen Rıza SÖKMEN ve Hüseyin TOSUN yoldaş mevcut durumda bölgenin askeri olarak en tecrübeli kadrolarıydı.

1987 Ağustosuna kadar bölge kapsamında (Diyarbakır ve çevresi de dahil) partili- partisiz toplam gerilla sayısı 30'u geçmemektedir. 1986'da bu sayı 150'yken aradan bir yıl geçmeden bu sayının 30'un altına düşmesi dönemin ordu örgütlenmesinin ne durumda olduğunu gözler önüne sermek için yeterli bir göstergedir. Neredeyse tüm gerilla birlikleri tasfiye olmakla karşı karşıyaydı. Oysa bir 1982 güçlendirme konferansı döneminde bölgenin kapsamında 80'nin üzerinde partili partisiz faaliyetçi dağda profesyonel olarak faaliyet yürütmekteydi.. Hem de bu dönemdeki kadro, üye ve savaşçıların hemen hemen hepsi oldukça seçme ve nitelikli unsurlardı. Ama Güçlendirme MK'sı kendi sağcı politikası ve çizgisi sonucu bu kadroları bir bir şehirlere çekerek düşmana kaptırdı, bir kısmı ise şehit düştü. Daha sonra ise bir kısmı yurtdışına çıkarılarak mücadeleden koptu. Öyle ki, konferans anına gelene dek yurtdışındaki parti üyelerinin toplam sayısı ülkedeki

parti üyelerinin toplam sayısından fazlaydı. Ki bu üye ve kadroların ezici çoğunluğu daha sonra partiden koptu ve aktif mücadeleden çekildi. Burada bir noktanın altını çizmek gerekir: Eğer bir önderliğe sağcı deniyor, daha doğrusu söz konusu MK'nın askeri alandaki çizgisi sağcıdır diyorsa, burada tutarlılıkta böyle bir önderliğin doğru bir savaş çizgisi tutturamayacağını da kavramak ve bilmek zorundayız.

Sorunun başka bir boyutu da var oda şudur: Eğer bir örgüt yenilgi almışsa ve mevcut önderlik, dahası bununla bağıntılı olarak örgütlenme esas olarak dağılmış ve tasfiyeye uğramışsa, orada kadro ve bütün parti üyelerinin temel merkezi görevi ilk elden örgütü yeniden inşa etmek olmalıdır. Yani bir yanda örgüt yok diyeceksin, ama öte yandan ise böyle bir örgüt niye savaşı başlatmıyor diyeceksin, bu tutum bilimsel bir değerlendirme olamaz. Eldeki mevcut güçleri 1Nolu Bölge Komitesine aktarıp Partinin hiyerarşik yapısını oluşturduktan sonra Bölge Komitesi önderliğinde ordu örgütlenmesine giderek bütün çalışmaları silahlı mücadeleyi başlatmak için ele almak en doğru yönelimdi. Bunu yapmayıp sadece ses getirici silahlı eylemlere başvurulması ve bunun silahlı mücadele olarak nitelendirilmesi yanlıştı..

Partide geçmişten beri varolan salt askeri bakış açısından kaynaklı olarak teorinin küçümsenmesi 2.MK sonrasında, özellikle de gerilla bölgelerinde daha da gelişti, 1987'lere gelindiğinde ise üst seviyelere çıktı. Silahlı eylemlerle partide herşeyin yoluna gireceği anlayışı gün geçtikçe siyasetin yerine silahların kumanda edeceği görüş açısının güçlenmesini sağladı. İleride somut örnekleriyle ortaya konulacağı gibi asi çeteliğin ortaya çıkma zeminini oldukça güçlendirdi.Bu tür anlayışlar bunalım dönemlerinde daha çok kendisini gösterir..

Kısacası, 2.MK'nin askeri alandaki çizgisi önce sol sonra sağ tasfiyeci bir hatta ilerlemiştir. Bu sağ tasfiyeci çizginin hüküm sürdüğü süreç boyunca sağ çizgiye karşı sol ve aynı zamanda salt askeri bakış açışı gelişip boy vermiştir. Devrimci teori önemli derecede (ki devrimci teorinin küçümsenmesinin belirgin tarihi 1975-76'lara dayanmaktadır) kücümsenerek her gelişmenin temeline silahlı eylemler konulmuştur. Bir dönem bu anlayışlar daha çok şehir eylemliliklerinde kendisini gösterirken daha sonra ise özellikle de 2.MK sonrası kırsal kesimde gerilla birlikleri içerisinde kendisini göstermiş ve zamanla bu eğilim kendisini partide hakim hale getirmiştir. Evet lafta devrimci teori reddedilmemiş fakat pratikte, özellikle de askeri komiteler içerisinde örgütlenen kadro ve üyeler tarafından siyaset küçümsenmiştir. Her şeye silahların namlusundan yaklaşılmış ya da yaklaşılmaya çalışılmıştır. Bu askeri çizgideki yanlış anlayışların gelişmesi sonucu, Parti askeri örgütlenmeler ve süreç içerisinde de ordu örgütlenmesi üzerinde ideolojik-siyasi otoritesini kuramamış Partinin inisiyatifi kaybolmuştur. Öyle ki, askeri örgütlenme içerisinde yer alan partili bir kadro kendisini partili olmaktan çok asker olarak hissetmiş ve pratiğine bu anlayışla yönelmiştir. Şehirlerde bir-iki cezalandırma eylemi yapan, „en büyük komünist"; diğer alanlarda faaliyet yürütenler ise pasifist ve sağcı olarak açıktan teşhir edilmeye çalışılmıştır.

1981 sonrası kırda gerilla birliklerinin oluşturulmasının ardından bölgede askeri örgütlenmeye gidilmesiyle birlikte bu eğilim daha da güçlenmiş, askeri eylemlerin başında olan komutanlar „en büyük önder“, diğer parti faaliyetçileri ise „sağcı ve progam düşmanları“ olarak teşhir edilmiştir. Parti bu yanlış eğilime karşı yeterince ideolojik mücadele yürütmeyerek bu yanlış anlayışlara prim vermiştir. Parti geçmişten beri varola gelen bu salt askeri bakış açısını tehlike olarak görmemiş ve zamanında buna müdahale etmemiştir.

Bu tür anlayışlar süreç içerisinde MK'yı tanımayarak örgütsel ayrılığa gidişin de ideolojik temelini oluşturdu. 2.MK, 2.Konferans sonrası Parti içerisinde ideolojik kampanya başlattı. Bu olumlu bir adımdı. Ancak bu olumlu adımdan, gerek cunta koşullarının ağırlığının gerekse kısa sürede alınan önemli örgütsel darbelerin etkisiyle esasta verim alınamamıştır. Önderlik kademesindeki yoldaşlar da dahil Partide ciddi bir ideolojik çürüme vardı.

Güçlendirme MK'sının Siyasal Alandaki Çizgisi Üzerine:

Kavram kargaşalığına yol açmamak için siyasal alanda çizgi denilince ne anlıyoruz, ne anlamalıyız, önce bu noktaya açıklık getirmeye çalışalım: Bir partinin veya bir önderliğin genel siyasi çizgisi denilince, o partinin ve önderliğin gerek uluslararası ideolojik akımlar gerekse ülkedeki devrimin yakın, orta ve nihai hedefleri noktasında genel olarak savunduğu ilkeler ve bu ilkeler ışığında ülkenin nesnel gerçekliğine, sosyo-ekonomik yapısına ilişkin ortaya koyduğu siyasi görüşler ve bu görüşler doğrultusunda izlediği strateji taktik politikalar ifade edilir.

Başka deyişle bir partinin genel çizgisi, ulusal(ülke) ve uluslararası düzlemde savunduğu dünya görüşünü, bu görüşler temelindeki toplumsal projesini yani programını ve bu programı gerçekleştirme genel ve özel planı olan strateji ve ona bağlı taktikleri içerir. „Program ve taktikler içerik, örgüt ise biçimdir“ sözü buradan gelir.

Bir Maoist Komünist Partisi'nin genel siyasal çizgisini belirleyen de herşeyden önce dünya görüşü, ideolojisi yani Marksizm Leninizm Maoizmdir. Uluslararası Komünist Hareket içerisinde dünyaya Marksizm Leninizm Maoizm bilimiyle bakan ve o ideolojik bakış açısıyla yorumlayarak dünyayı Proleter Dünya Devrimi ve Komünizm davası için değiştirme savaşımı veren enternasyonal proletaryanın diğer gerçek Marksist Leninist Maoist öncü partileriyle ortak bir uluslararası çizginin kendi bulunduğu siyasal coğrafyadaki kolu ve temsilcisi olacağı açıktır. Örneğin bugün Uluslararası Komünist Hareket içerisinde geleceğin Komünist Enternasyonal'inin embriyonik merkezi olan Devrimci Enternasyonalist Hareket'in çizgisi uluslararası ideolojik akımlar içerisinde Marksist Leninist Maoist ideoloji ve ilkelerin damgasını vurduğu bir uluslararası çizgi olması itibarıyla Maoist Komünist Partisinin uluslararası çizgisini ifade etmektedir. Maoist Komünist Partisi, DEH'e damgasını vuran MLM ilkeleri kendi partisinin genel çizgisi olarak

benimsemiş ve DEH'in temel belgeleri olan Deklarasyon'u ve Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm'i bazı eleştirileri olsa da kendi görüşleri olarak benimseyerek uluslararası çizgisi olarak ilan etmiştir.

Bir Maoist Komünist Partisinin uluslararası çizgisini, yani uluslararası alanda benimsediği ideolojik ve siyasi hattı kendi ülkesinin somut gerçekliğine uygulayarak bir devrim programı haline getirmesi gerekir. Bu programın oluşturulması, o partiye rengini veren temel öğedir. Program oluşturulduktan sonra geriye o partinin bu programı hayata geçirmek için ortaya koyduğu genel plan yani strateji ve bu strateji doğrultusunda parti önderliğinin doğru politika ve taktikler belirleyerek stratejik hedefe doğru ilerlemesi kalıyor.

Bu durumu şöyle formüle edebiliriz:

1) İdeoloji;Partinin uluslararası çizgisi ve varsa içinde yer aldığı Uluslararası Komünist Hareketin (akım) çizgisi
2) Program ;Partinin bulunduğu siyasal coğrafyada yakın, orta ve nihai amacını kapsayan aşamalı ve kesintisiz devrim programı çizgisi
3) Strateji ve Taktik;Partinin programını gerçekleştirmek için temel politika ve taktik planı ve buna ilişkin mücadele ve örgütlenme ilkeleri.

Ve bu genel plana yani stratejiye bağlı olarak bir parti önderliğinin ve kadrolarının taktik, dönemsel politikalarını belirleyen siyasal taktik, örgütsel ve askeri konularda izlediği siyasi çizgi.

Şu ana kadar önceki dönemleri ve önderlikleri değerlendirirken yaptığımız gibi Güçlendirilmiş MK'nın çizgisini de bu ideolojik perspektifle değerlendireceğiz.

Güçlendirilmiş MK'ya ilişkin farklı değerlendirmeler ideolojik politik ve örgütsel kaosta tayin edici rol oynamıştır. Bilimsel değerlendirmelerin yapılabilmesi için kavramların yerli yerine oturtulması gerektiği açık. Bu sebeple yukarıda ortaya koyduğumuz ideolojik perspektifle değerlendirebilmek son derece önemlidir. Partimizdeki siyasi geriliğin sonucu olarak ideolojik kavramlara ilişkin yaşanan kavram karışıklığının yolaçtığı ideolojik siyasi ve örgütsel kaostan doğru dersler çıkararak gelecekte benzeri sorunların önüne geçebilmenin başka bir yolu yoktur.

Güçlendirme sonrası MK'nın İzlediği Çizgi

Genelden özele doğru inersek

1) Partimizin uluslararası düzlemde savunduğu ideoloji Büyük Proleter Kültür Devrimi ile bilimimizin nitel üçüncü aşaması olan Maoizmdir. Bugün bu ideoloji rehberliğinde, Partimizin de içinde yer aldığı Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in Genel Siyasi Çizgisi, ilk olarak 1984 yılında ortaya konulan Deklarasyon'la belirlenmiştir. Dönem itibarıyla Partimiz ve önderliği de bu Deklarasyon'u bazı hatalı yanlarına dikkat çekmekle birlikte temel ilkelerin esasını

„ML“ değerlendirdiği için altına imza atmış ve DEH'in üyesi ve örgütleyicileri içerisinde yer almıştı.

DEH ve temel belgeleri „Deklerasyon“ ve „Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm“, MLM'dir. Deklerasyon'da eleştirdiğimiz kimi yönler onun MLM niteliğini değiştirmediği gibi Yaşasın MLM belgesinde aşılmıştır. 2.MK'nın şerhli de olsa Deklarasyon'a imza atması olumluyken, ancak Başkan Mao'nun Stalin ve Komüntern'e ilişkin eleştirileri temelinde yükselen Deklerasyon'da vurgulanan eleştirileri paylaşmaması olumsuzluktu. Çünkü 2.MK, YD Hizibini mahkum ederken bunu esasta Stalin'in argumanlarıyla mahkum etmeye çalışmış, dolayısıyla Başkan Mao'nun Stalin ve Komüntern'e ilişkin eleştirilerini paylaşmamış, esasta eleştirilen eleştirilerde safını Stalin ve Komüntern'den yana belirlemiştir. Bu konudaki diğer bir olumsuzluğu ise Parti içinde yükselen anti Maoist itirazlara göğüs germeyerek DEH'ten fiili olarak çekilmesidir. .

2.MK DEH içerisinde birçok komünist kardeş parti ve örgütle sadece uluslararası ideolojik-siyasi çizgi bakımından bir merkezi örgütlemenin yaratılmasında yer almakla kalmamış, aynı zamanda DEH'in merkezi yayın organı olan „Kazanılacak Dünya“ya önemli katkılarda bulunmuş, Partimizi temsil etmiştir, bir kısım parti ve örgüte maddi yardımda bulunmayı da görev bilmiş ve kendi gücü oranında bu yardımını esirgememiştir2.Konferans çizgisi ve yurt dışı çizgisinin etkisinde kalarak Mao Zedung Düşüncesi formulasyonunu reddetmesine karşın 2.MK'nın, uluslararası ilişkileri ve doğru yönelimleriyle süreç içerisinde, Maoist temellerde kurulmuş olan ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olan Partimizin bu gerçekliğini kavramasında ve önce Mao Zedung Düşüncesi, sonra da Maoizm'i savunmasında önemli katkıları ve çabaları olmuştur.

Fakat mesele sadece Uluslararası Komünist Hareketin genel siyasi çizgisini (programını) doğru bir şekilde ortaya koymakla bitmediği gibi, bu MLM çizgi doğrultusunda devrimin programatik görüşlerini ortaya koymakla da bitmez. İkisinin başarıya ulaşması için MLM ilkeler ışığında doğru bir ideolojik-politik, stratejik ve taktik önderlik çizgisi oluşturmak ve bunu istkrarlı bir şekilde yürütmek şarttır. Her alanda doğru bir siyasi çizgi olduktan sonra alt edilmeyecek bir engel ve başarılamayacak hiçbir şey yoktur. Çizgi tayin edicidir.

Güçlendirme sonrası 2.MK'nın Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) genel siyasi çizgisini savunması ve bunu örgütün resmi düşünceleri haline getirmeye çalışması onun her alanda doğru bir çizgi izlediği anlamına gelmez. Bununla beraber 2.MK bu alanda esasta MLM bir çizgi izlemiştir.

2) Güçlendirme sonrası 2.MK, Parti Programı ve devrimin genel çizgisi noktasında da esasta MLM bir çizgiye sahiptir.

.Lenin yoldaşın „program denilince ne anlıyoruz“ sözleri bu meseleyi ele alırken bize yol gösterecektir:

„Bildiğimiz gibi, bir işçi partisinin programı, işçi sınıfının savaşımının hedef ve amaçlarının kısa ve bilimsel bir biçimde ortaya konmasıdır. Program,

proletaryanın devrimci hareketinin nihai hedefini belirlediği gibi, partinin bu nihai hedefe yürürken gerçekleştirilmesi için savaşım yürüttüğü istekleri de belirler. Bu nedenle program tasarısını hazırlama işi birinci derecede önem taşıyor."

Partimizin kongremize kadar hazırlanmış bir programı yoktuysa da, Yoldaş Kaypakkaya'nın kaleme aldığı 5 temel belgede ortaya konulanlar, Partimizin bütün Konferanslarında onaylanmış ve programa denk düşen genel fikirlerini ifade eden programatik görüşlerimiz olagelmiştir.

Partimizin programatik görüşlerinde nihai hedefimiz belli, bu hedefe yürürken gerçekleştirilmesi gereken istekler de genel hatlarıyla konulmuş durumdaydı. 2.MK'nın Partinin programatik görüşleri noktasında tezatlık teşkil eden stratejik (ilkesel) bir görüş ayrılığı yoktu. 2.MK, Yeni Demokratik Halk İktidarı, Sosyalizm dönemi için iç ve dış siyaset, iktidarın biçimi ve bileşimi, iktidarın bileşiminde yer alacak sınıflara karşı izlenecek politika,vb tüm temel konularda Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu temel fikirleri savundu.

Kısacası 2.MK Yeni Demokratik Halk Devrimi programını ve nihai hedef komünizmi savunma noktasında Partinin programatik görüşleriyle tezatlık teşkil eden ilkesel bir görüş ayrılığına sahip değildi. Devlet, devrim, parti ve geleceğin yakın ve uzak hedefleri ve amaçları konusunda MLM bir çizgiye sahipti

3) 2.MK Partimizin stratejisini kavrayamadığından Partimizi stratejik bir plan doğrultusunda konumlandırmayı önderliği süresince başaramadı. Partimizin temel belgelerinde stratejik meseleler olarak ele alınan meselelerden bazılarını taktik derekesine düşürerek tartıştırmaya çalışması açık bir oportünizmdir. Buna bağlı olarak da taktik meselelerde genel olarak Marksist Leninist Maoist yöntemlerden sapmış, Partiyi önce sol sonradan ise sağ oportünist hatta çekmiştir. Sağ oportünist çizgisini örgütsel tasfiyecilikle birleştirmiştir.

2.MK'nın örgütsel ve askeri alandaki oportünizmini önceki bölümlerde ayrıntılı bir şekilde ortaya koyduk. Aynı şekilde mücadele biçimlerine ilişkin ileri sürdüğü tezlerin de oportünist olduğunu, yani bu konuda da anti-MLM görüşler ileri sürerek bilinç bulanıklığı yarattığını örnekleriyle ortaya koymuştuk. Güncel siyasal gelişmeler karşısında gerek somut durumu tespiti noktasında olsun gerekse buna uygun örgütsel, askeri ve diğer alanlarda siyaset belirlemede olsun sağ bir siyaset izlediğini de ayrıntılarıyla ortaya koyduk. Keza çalışma tarzında da kendiliğindenciliğin damgasını vurduğu menşevik bir tarz izlemiştir İllegalite konusunda ise oldukça dejenerasyona yol açtılar. Siyasal oportünizmi örgütsel meselelerde liberalizm şeklinde yansımış, zaman zaman da darbeci yöntemleri benimsemiştir.

2.MK'nın ideolojik, örgütsel, siyasal, askeri planlardaki oportünist çizgisine ilişkin ortaya koyduklarımıza ek olarak ulusal sorun ve Kürt Ulusal Hareketi'ne ilişkin çizgisini özel olarak değerlendirmek zorunludur.

Ulusal Hareket ve Ulusal Sorun

Bu dönemde 2.MK'nın önemli siyasal hatalarından birisi PKK'yi „karşı-devrimci ulusal hareket" olarak nitelendirmesidir. 2.Konferansta PKK'nin daha önce l. MK tarafından „karşı-devrimci" ilan edilmesi durumu askıya alınmıştı. Bu kararla birlikte PKK'nin durumunun araştırılması MK'nın önüne görev olarak konulmuştu. Sorunu olumlu yönde sonuçlandırmak ve bu konuda Partiyi donatmak yerine 2.MK çizgisindeki sosyal şovenizm etkisiyle sol sekter bir tutum alarak PKK'yi karşı-devrimci olarak değerlendirdi.

PKK'nin bazı karşı-devrimci pratikleri olduğu doğrudur. Partimize karşı da yer yer haksız yere suçlamalar getirdi. Hatta „modern korucular" diye nitelendirmeye kadar da işi vardırdı. Fakat bu tanımlamalardan ve pratiklerinden hareketle PKK'yi karşı-devrimci değerlendirmek nesnel olmayan sol-sekter bir belirleme olduğu da tartışma götürmez.

2.MK önderlik süresince ezilen ulus milliyetçisi parti ve örgütlerin niteliğini doğru ve bilimsel bir şekilde değerlendiremedi. Bu konudaki siyasetimiz zaman zaman sol-sekter bir hat şekline bürünmüştür. PKK'nin karşı devrimci pratiklerinden kaynaklı olarak Partimizle ilişkilerinin gerginleşmesiyle Partimiz ideolojik siyasi duruşunda sebat etmeyerek subjektif değerlendirmelere ve sekter tutumlara girdi. Fiili olarak bir yönelime girilmemesine karşın bu niteleme sonucu Parti kitlemiz Kürt Ulusal Hareketine karşı olumsuz bir şekilde şekillendirildi.

PKK nin hiçbir dönem „karşı-devrimci" olarak değerlendirilmesini gerektirecek yeterli siyasal nedenler yoktu. İdeolojik hattının milliyetçi olması programının milliyetçi bir program olması dolayısıyla siyaset ve taktiklerinde farklı yönelimlere girmesi anlaşılmaz değildir. Hatta zaman zaman bu yönelimlerin karşı devrime hizmet eder nitelikte olması bile şaşırtıcı olmamalıdır. Bir burjuva hareketten komünist bir tutum beklemek yanlıştır. 2.MK'mızın bu beklentisi gerçekleşmeyince tepkici ve sekter bir tutuma düşmüş, ulusal hareketin meşruluğunu sahiplenmek, onun devrimci demokratik yönünü desteklemek, eleştiri ve önerileriyle hareketin gerici yönünü teşhir edip kitleleri uyarmak,vb görevlerini yerine getirmeyerek ulusal hareketle arasına kalın bir duvar örmüş, dolayısıyla Kürt ulusunun Partimize olan güvenini zedelemiştir. Ezilen ulus milliyetçiliğiyle ezen ulus milliyetçiliğini karıştırmamalıyız. Ezilen ulus milliyetçiliğinin ilerici-demokratik bir muhtevası varken, ezen ulus milliyetçiliği ayrımcılık, baskı, asimilasyon, hatta jenosid demektir. İlerici-demokratik hiçbir yanı yoktur,olamaz. Onun adı şovenizmdir. Sosyalistlik adına yapıyorsa bu da sosyal şovenizmdir.

Bir ezilen ulusun ulusal hareketini karşı devrimci olarak değerlendirmek için o hareketin emperyalizme darbe vurmaması, onunla işbirliği içerisinde olması ve proletaryanın (komünistlerin) propaganda/ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerini engellemesi gerekir. Bir ulusal hareket eğer emperyalizme darbe vurmuyor ve proletarya devriminin gelişmesine hizmet etmiyorsa bu gibi ulusal hareketler reformist olarak değerlendirilir. Ve bu durumda bu karakterli ulusal hareketler

desleklenmez, ancak bu hareketlere karşı zor da kullanılmaz. Onların önderliklerinin ideolojik olarak teşhiriyle yetinilir. Daha öncede işaret ettiğimiz gibi PKK'nin pratik hattında, zaman zaman karşı devrime hizmet eden politika ve taktikleri olmuştur, ancak bu PKK'nin genel karakterine ve çizgisine damgasını vuran yan değildir.

Parmak basmakta bir kez daha yarar var. Partimiz teorik-ideolojik düzlemde programatik siyasi görüşlerimizde her ne kadar ezilen ulus olan Kürt ulusu için doğru bir bakış açısı ortaya koymuşsa da, bu konuda pratik-politik gereklerinin yerine getirildiği ne yazık ki söylenemez. Bu konuda Yoldaş Kapakkaya'nın doğru bilimsel görüşleri pratikle geliştirip ne kendi tabanımıza ne de başta Türk işçi ve emekçileri olmak üzere Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden ezilen halklara yeterli bir siyasi etkide bulunulamadı. Bu noktada önemli derecede sosyal şovenizmin etkisi vardı. Bu daha çok da Partimiz içerisindeki Türk kökenli yoldaşlar üzerinde mevcuttu. Kürt kökenli yoldaşlar da ezilen ulusun milliyetçiliğine düşmeme kaygısı ve geçmişten beri üzerinde varolan ulusal baskının yaratmış olduğu asimilasyonun da etkisiyle neredeyse ezen ulus milliyetçiliğine (sosyal şovenizme) düşmekteydi. Hatta bazen öyle ileri gidiliyordu ki Türk'ten daha çok Türk (farkında olmadan) olmaya çalışmaktaydılar. Yani Kürt kökenli olan yoldaşlar milliyetçi sosyalizme karşı çıkma adı altında Türk sosyal şovenizmine düşmekteydiler. Lenin yoldaş başka milletlerden olup da sonradan Ruslaşan kimselerden bu Rus zihniyetini benimsemekte aşırı davrananları Ruskari olarak tanımlıyor.

Bununla birlikte ezilen ulus milliyetçiliğinin de kimi yoldaşlar üzerinde küçümsenmeyecek bir etkisinin olduğu da inkar edilemez. Özellikle de PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatmasından sonra gerek önderlik kademesinde gerekse parti tabanında ezilen ulus milliyetçiliğinin ideolojik siyasi etkisinin daha arttığını belirtmek gerekir. „Seksiyon" „iki asgari bir azami program" görüşlerinin gelişmesi ve boy vermesi bu dönemden sonra kendisini göstermiştir. Bu yönlü sağ-liberal anlayışlar daha çok 1984'lerden sonra gelişmiştir. Buna karşılık ulusal sorunu noktasında Partide hakim tehlike olan, bu görüşler değil daha çok sol-sekter görüşler olmuştur.. Bu yanıyla da sosyal şoven etkiyle yıkmak yerine onu kendi bağrında korumuştur. Cunta öncesi bu durum Partide daha olumsuz bir şekilde seyrederken,1984'ler sonrası özellikle de son yıllara doğru sosyal şovenizm siyaset alanında Partide önemli derecede kırılsa da tümden kırıldığı söylenemez.

2.MK bu konuda doğru bir siyaset izlememiştir. Doğru bir siyaset izlememesinin nedenlerinden biri de ezilen ulus kökenli olan kadroların, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı çıkma adı altında Türk kafasıyla (Türkkari) hareket etmeleridir. Ezilen ulus milliyetçiliğine karşı çıkacağız. Ama o ulusun temel sorunlarını görmezlikten gelerek, küçümseyerek değil. Çünkü bu milliyetçiliğin güçlenmesine hizmet eder. Geçmişte Kürt ulusal hareketlerini, özellikle de PKK gibi hareketleri küçümsüyor ve ciddiye almıyorduk. „Birlikten ayrılma özgürlüğü" Leninist şiarına uygun politikalar ve taktikler izlemediğimiz için, pek doğaldır ki ezilen ulus milliyetçiliği ve Türk milliyetçiliği de gelişecekti. Yalnız burada bir

noktanın altını çizmek gerekir. Ezen ulus milliyetçiliğiyle ezilen ulus milliyetçiliğini birbirine karıştırmamalıyız. Ezen ulus milliyetçiliği şoven ve gerici iken, ezilen ulus milliyetçiliği ise demokratik, ilerici ve devrimci yönler taşıyabilmektedir. Her halükarda „demokratik" bir muhteva taşımaktadırlar.

Lenin yoldaşın milliyetçilik üzerine 1922 yılında yaptığı şu saptamaları iyiden iyiye içselleştirdiğimizde ulusal sorun konusundaki yetmezliklerimizi daha iyi anlarız.

„Milliyetçilik sorununa genel olarak, ... hiçbir yararı olmadığını milli mesele üzerindeki yazılarımda daha önce de belirtmiştim. Hakim bir milletin milliyetçiliği, büyük bir milletin milliyetçiliği ile küçük bir milletin milliyetçiliği arasında mutlak bir ayrım yapmak gerekir.

„Bu ikinci tür milliyetçilik konusunda bizim, bir büyük milletin fertlerinin tarihi pratikte öteden beri yapmadığımız zorbalık kalmamıştır. Üstelik biz hiç farkında olmadan zorbalık yapar ona buna hakaret ederiz. Rus olmayanlara nasıl davranıldığına dair Volga anılarım; Polonyalılara nasıl durmadan Polyaçisk denildiğini, Tatar'a nasıl ..... adı takıldığını, Ukaynalılara nasıl hep Hokollar, ve Gürcüler ve diğer Kafkasyalılara Kapkasiler denildiğini belirtmek yeter.

„İşte bunun içindir ki hakim yada denildiği gibi ‚büyük' milletlerin (yalnız zorbalıkta büyük, yalnız kabadayılar olarak büyüktürler oysa) enternasyonalciliği, milletlerin eşitliği biçiminde gözetmek olmamalı sadece, hatta hakim milletin, büyük milletin eşitsizliği olmalıdır. Böylece pratikte varolan eşitsizliğe karşı bir denge sağlanmış olacaktır. Kim bunu anlamıyorsa, milli mesele karşısında gerçek proleter tutumunu kavramamış demektir; hayat görüşü hala esasta küçük burjuvadır, ve bu nedenle mutlak burjuva hayat görüşüne kayacaktır.

„Proleter için önemli olan ne? Proleter için Rus olmayanların proleter sınıf mücadelesine mümkün olduğu kadar büyük bir güven beslediklerinden emin olmak yalnız önemli değil, mutlak gereklidir. Bunu sağlamak için ne yapmalı? Yalnız biçimsel eşitlik yetmez. Şu anda bu yoldan, kişisel tutumla ya da tavizlerle, Rus olmayanlara ‚hakim' milletin hükümetinden geçmişte gördükleri güvensizliğe, şüpheye ve hakaretlere karşılık bir şeyler verilmelidir.

„Bu noktayı Bolşeviklere, komünistlere daha da ayrıntılarıyla anlatmanın gereksiz olduğu kanısındayım. Öyle sanıyorum ki bu olayda, Gürcü milletini ilgilendirdiği kadarıyla tipik bir durumla karşı karşıyayız: Gerçekten proleter bir tutum büyük bir ihtiyatı, saygıyı ve uzlaşmaya yatkınlığı bizim için zorunlu kılmaktadır. Sorunun bu veçhesini gözden ırak tutan ya da (kendisini gerçek su katılmadık ‚milliyetçi-sosyalist' hatta adam bir büyük Rus külhanbeyi olduğu halde) her önüne gelene ‚milliyetçi-sosyalizm' suçlamaları yönelten Gürcü, aslında proleter sınıf dayanışmasının çıkarlarına aykırı hareket etmektedir. Çünkü milli haksızlık kadar proleter sınıf dayanışmasının gelişmesini ve güçlenmesini geciktiren hiçbir şey yoktur: bir milletin ‚gocunan' fertleri herşeyden .çok eşitlik konusunda, ve sırf ihmalden ötürü ya da latife olsun diye dahi olsa bu eşitliğin

çiğnenmesi, kendi proleter yoldaşlarınca çiğnenmesi konusunda hassastırlar. İşte bunun içindir ki, milli azınlıklara taviz verme ve hoşgörüyle davranma hususunda yeterli kalmaktansa aşırı gitmek daha iyidir. Bunun içindir ki bu olayda proleter dayanışmasının, milli mesele karşısında asla biçimsel bir tutuma bağlanmamamızı, her zaman ezilen (ya da küçük) millet proleterlerinin hakim (ya da büyük) millete karşı özgül tutumunu gözönünde bulundurmamızı gerektirir." (52)

Lenin Yoldaş, ezilen ulusa karşı haksızlıkları pratik olarak gidermenin dört temel tedbirini sıraladıktan sonra şu noktaya dikkat çekmektedir:

„Şu nokta akılda tutulmalıdır: Halk komiserliklerinin ademi merkezileştirilmesi Moskova ve diğer merkezler açısından komiserliklerin çalışmalarında işbirliği eksikliğinden doğan boşluk, yeterli basiret ve tarafsızlıkla yürütüldüğü taktirde Partinin bu yetkisiyle yeterince doldurulabilir. Milli kadrolarla Rus kadrosu arasında birlik olmamasından devletimize gelebilecek zarar, yalnız bize değil, bütün enternasyonale ve yakın gelecekte bizim aramızdan tarih sahnesine çıkmaları mukadder olan yüzmilyonlarca Asya halkına gelecek zarar yanında hiçtir. Tam Doğu kendini göstermek üzereyken, tam uyanırken, bizim kendi Rus olmayan azınlıklarımza karşı giriştiğimiz en ufak bir kabalık ya da haksızlık nedeniyle de olsa Doğu'nun halkları gözünde itibarımızı yıpratmamız bağışlanmayacak bir oportünizm olur. Kapitalist dünyayı savunan Batının emperyalistlerine karşı tek safta toplanmak ihtiyacı tabiidir. Orası muhakkak; bunu kayıtsız şartsız onayladığımı benim söylememe gerek yok ama biz kendimiz ezilen milliyetlere karşı önemsiz konularda da olsa emperyalistçe tutumlara kayarak olanca dürüst içtenliğimize, emperyalizme karşı mücadeleyi savunmada olanca dürüstlüğümüze gölge düşürürsek o apayrı bir şeydir. Ne ki dünya tarihinin yarını, uyanmakta olan emperyalist tahakküm altında halkların nihayet harekete geçmeleriyle kurtuluşları uğrunda kesin, uzun ve çetin mücadelenin başladığı gün olacaktır." (53)

Lenin yoldaşın soruna yaklaşımı öz olarak böyledir. 2.MK'mızın Kürt ulusal meselesine ve diğer azınlık milliyetlerin sorunlarına doğru bir şekilde yaklaşmadığı, başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlık milliyetlerden proletarya ve emekçileri doğru bir sınıf bakış açısıyla örgütlemediği için onların milliyetçiliğin arkasından sürüklenmesinde önemli bir payı olmuştur.

Parti içerisinde yanlış eğilimlerden üçüncüsü ise Kürt ulusal sorununa iki asgari bir azami program ve bunun için de seksiyon örgütlenmesini savunan oportünist anlayıştı. Bu anlayış daha çok PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatmasıyla boyverdi. Ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilenerek sözümona doğru bir siyaset ortaya koymaya çalışanlar, üzerlerinde olan „inceltilmiş milliyetçiliğin" farkında olamadılar.

Ezilen ulus burjuvazisi ile ezen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkinin başlıca çelişmeler içerisinde sayılmaması ve Partinin buna gözünü kapatması esas itibariyle yukarıda açıkladığımız anlayışların ürünüdür. Kürt ulusal sorunundan sıkça bahsedip bu çelişkiyi başlıca çelişkiler kategorisinde saymamak doğru değildi. Proletarya önderliğinde, Yeni Demokratik Halk Devrimi ile gerçek anlamda

çözüme kavuşturulacak bu mesele konjöktürel taktik bir sorun değil. Dolayısıyla ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişme öyle basitçe üzerinden atlanılacak, tespit edilse de edilmese de olur türünden yadsınacak veya başlıca olmayan onlarca irili ufaklı çelişki çerçevesinde izah edilecek bir çelişme değil, devrimimizin başlıca çelişmelerinden biridir. Egemen güçlerin kendi aralarındaki çelişmeyi doğru olarak başlıca çelişmeler içinde değerlendirdik. Peki ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişki bundan daha mı önemsizdir?

Partimizde bu sorun çeşitli dönemlerde tartışılmış ve halen bir çözüme kavuşturulmamıştı. Sorun 1.Konferansımızda ele alınmış ve konferansın çoğunluğu şuna işaret etmişti.

„Konferans milli çelişmenin önemli bir çelişme olduğu görüşünde birleşmiş, ancak bunun başlıca çelişmeler içinde yeralıp yeralmayacağının araştırılmasını kabul etmiştir.“ (Komünist 1, sf.99)

Çelişkiler keyfi tespit ve icat edilmez, varsa da reddedilemez. Her karmaşık sürecin içinde vardırlar. Objektif olarak tahlil edilmeli, süreçteki yerleri-rolleri ortaya konulmalıdır.Ezilen ulus burjuvazi ile ezilen ulus burjuvazisi arasında başlıca bir çelişme yoksa, Kürt ulusal sorunundan sözedilebilir mi? Bu başlıca çelişmeyi yok sayarsak Türk egemenlerinin ezilen ulus ve azınlıklara uyguladığı milli baskının ayakları havada kalmaz mı ?

Bu başlıca ve kendine özgü niteliği olan çelişkiyi başka bir torbaya koyup yadsımak hem Kürt ulusal meselesine, hem de genel olarak milli meseleye, onu vareden nedenlere, bu meselenin kendine özgü ekonomik-sosyal-siyasal niteliğine doğru yaklaşmamak olur. Milli hareket ile halk hareketi, sınıfsal baskı ile milli baskı, milli mesele ile toprak sorununun karıştırılması, bir ve aynı şeyler olarak gösterilmesi, UKKTH'dan savrulmaların dayandığı önemli hatalardan biridir.

Ezen Ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmeyi feodalizmle halk yığınları veya emperyalizmle halk ya da burjuvazi- proletarya, egemen güçlerin kendi aralarındaki çelişkiler içinde göstermek mümkün mü? Farklı nitelikteki çelişkileri diyalektik bir yaklaşımla birbirleriyle olan ilişkilerinde kavrayarak, özgüllükleriyle de ayırdetmek şarttır. Bunlar „bir torbaya doldurulmamalı“ dendiğinde esas olarak bu kastedilmektedir. Bir torbaya doldurulanlar mevcut olmuştur ve halen de mevcutturlar, olacaklar da. Boş yere yakınmanın da, kızmanın da anlamı yoktur. İki çizgi mücadelesini yürütmek, doğru ile yanlışı ayırdetmek, doğruda birleşmek, yanlışı deşifre etmek ve hatalı yoldaşları dönüştürerek doğruya kazanmak, ilerletmek asolandır.

Örneğin ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi emperyalizmle halk arasındaki çelişki kategorisinde ele alan anlayışlar vardı.Ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişki, emperyalizmle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişki kapsamında ele alındığında nelerin karıştırılıp çarpıtıldığını şöyle ifade etmek mümkündür.

Birinci olarak; emperyalizmin desteğinde ve ona uşaklık zemininde olsa da Türk egemen güçleri hedeften çıkarılmış olur. Doğu Perinçek'in Üç Dünya Teorisi rehberliğinde sistematik bir teori olarak bunu nasıl berraklaştırdığını pratik olarak görmek durumundayız. Türk devleti ve onun temel direği ordu savunuculuğunun biraz da bu teorik belirlemeden geldiğini nasıl inkar edebiliriz. Parti saflarımızdaki yanlış anlayışın böyle bir pozisyonu olmadı. Ancak bu pozisyona düşmemek demek bu yanlış anlayıştan köklü bir kopuşun gerekli olmadığı, yetersizliklerin giderilmemesi sonucuna götürülemez.

İkinci olarak; birbirleriyle ilişkili ancak özgün nitelikleri itibarıyla ayrı ve farklı olan bu çelişmeleri yukarıda ifade edildiği gibi aynı torbada ele almak Türk komprador bürokrat burjuvazisinin ve büyük toprak ağalarının milli baskının esas uygulayıcıları ve şampiyonları olduğunu niyet ne olursa olsun gizlemeye hizmet edeceği açıktır. PDA revizyonizminin geçmişte yaptığı buydu.Yoldaş Kaypakkaya bu katmerli sosyal-şovenizmi o gün mahkum etmişti. Ancak Yoldaş Kaypakkaya'daki bilinç ne yazık ki bugüne taşınmadı.

Yoldaş Kaypakkaya keskin anti-emperyalist maskeyle örtülmek istenen Türk şovenisti yüzü açığa çıkarmıştı. Bütün yazılarında, milli baskının esas uygulayıcıları kimdir, kimlere uygulanmaktadır, özü nedir, konularını diğer temel görüşleriyle birlikte açıklamıştı ve bütün yoldaşların bu yazıları tekrar tekrar incelemesinde yarar vardır.

Varlığı emperyalizme borçlu olan Türk egemen güçlerinin, milli baskının Türk ırkçılığının asıl sahibi ve uygulayıcı oldukları ne kadar doğruysa, bunlara karşı mücadelenin emperyalizmden kopuk ele alınamayacağı da o kadar doğrudur. Zira çağımızın başından beri milli mesele siyasi olarak emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası haline gelmiştir.Gerçek çözüm proletarya devrimi dışında düşünülemez. Milli hareketler sınıf karaketerleri gereği ve özellikle de devrimci proletaryanın güncel alternatif olmadığı koşullarda emperyalizmle uzlaşmaya çok belirgin bir şekilde meyletmektedirler. Şurası açıktır ki ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçekten sonuca götürülmesi, çözülmesi meselesi sosyal kurtuluş gibi devrimci proletaryanın omuzlarındadır. Ama bu devrimci proletaryanın ulusal kurtuluş mücadelelerine ilgisiz kalacağı anlamına gelmez. Bu sorunları milliyetçi burjuvaziye havale etmez. Kendi bağımsız denenmiş sancağını yükseltmekle, gerçek çözüm alternatifini göstermekle yükümlüdür. PKK ve KADEK'in bazı sözde dostları Kürt meselesindeki sorumluluklarından kendilerini azat etmişlerdir. Bu sorunu milli hareketin mutlak el atılamaz sahası olarak görmek, pratiklerinin başta gelen özelliğidir. Kendilerine biçtikleri rol hiç de pratikte varolmayan hamasi destek söylemidir. Gerçek ise, egemen ulus devrimciliğinin kabulüdür.

Halbuki TKP(ML) Kürt ve Türk partisi değildir. Enternasyonal proletaryanın bir parçası olan Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da her millet ve milliyetten proletaryanın öncü birliğidir. Amacı komünizmdir. Buna ulaşmak için Marksizm Leninizm Maoizmi rehber alır. Bulunduğu halkada, koşullar açısından farklılık içeren görevleri ele alırken enternasyonal proletaryanın görevlerinin özde ortak

olduğu bilinciyle hareket eder. Proletaryanın mücadelesi her halkanın farklı koşulları yüzünden içeriği değişmese de, biçimde farklılıklar gösterecektir. Lenin yoldaşın dediği gibi, görev, „herkes için aynı olan uluslararası sorunu“ her bir somutta özel olanla birleştirmektir. Proletarya enternasyonalizmi budur. Troçkizmin „komünizm“ adına bunu atlayan, köylü sorunu, ulusal sorun, vb sorunları keskin sosyalist tek tip devrim çığırtkanlığıyla burjuvaziye havale eden, özünde sırt dönen Çin Devrimi aleyhtarlığında gösterdiği gibi, Yeni Demokratik Devrimi yadsıyan, burjuva diye damgalayan Avrupa merkezci anlayışını Maoistler her zaman kararlıca reddettiler, reddedeceklerdir. Sınırlar mutlak değil, ancak dünyamızın şimdiden reddedilemez objektif bir olgusudur. İrademiz dışında varolan bu olguyu dikkate alarak proletarya, örgütlenmesinde bunu yoksayamaz. Her bir halde de somut koşullar açısından farklılığı bu açıdan görevlerinin biçimde zorunlu olarak alacağı somut şekli görmezden gelemez.

Devlet sınırları açısından proletarya meseleye nasıl bakar? Ayrı milletlere göre ayrı milli örgütlenmeleri reddeder. Her millet ve milliyetten işçilerin ulusal değil sınıf örgütü olan partilerde kenetlenmesini savunur. Bunu yaparken de ulusal eşitsizlikler, bölgesel farklılıkları görmezden gelemez. Her bir yerdeki özgül görevleri doğru saptar. MLM rehberliğinde onu somutla birleştirerek güçlenir. Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmenin başlıca çelişmeler içerisinde görülmesi bu gerçekliğin bilince çıkarılmasının ürünüdür. Görevler açısından bu anlamsız mıdır? Coğrafyamız genel olarak Yeni Demokratik Devrim süreci içinde bulunduğumuzu göstermektedir. Özgül farklılıklar bu temelde bazı özgül görevler içerse de Yeni Demokratik Devrim coğrafyamızın asgari genel programıdır. Değişmeyen bu genel programa rağmen , her konuda olduğu gibi bu konuda da hem özgül görevler hem de her bir zamanda gündeme gelecek değişikliklere bağlı olarak özel siyasetlerin gerekliliği doğal olarak kendini dayatacaktır.

Bir kongre pek tabii ki tek tek somut planlarla uğraşabilme imkanına sahip olamaz. O genel çizgiyi saptar. Bunu koşullarıyla birleştirmeye önderlik etmede önderliğin bölge örgütleriyle birleşerek ve kongre iradesini temel alarak somut politikalarla soruna müdahale edilmesi ve bunun partiye kavratılmasıyla yükümlüdür.

1 ve 2. MK da dahil bugüne kadarki önderliklerimiz bu soruna çözüm olmadığı gibi Parti kitlemizin esasta olumsuz şekillenmesine hizmet etmişlerdir. Bu sorunun Kongremizce aşılması pek tabii ki kolay bir şekilde Parti bünyesinde emdirileceği anlamına gelmez. Parti ideolojisi ve genel siyasal hattıyla alakalı olmadığı halde bu sorunun vesile ederek çeşitli itirazlarla karşılaşılabileceği beklenmeyen bir şey değildir. Bu yanlış anlayışlar ve cadı kazanlarının Maoizm hakkıyla temsil edilip uygulandığında çok rahat bir şekilde bertaraf edilebilecekleri açıktır. Örneğin Kürt ulusunun yaşadığı coğrafyayı tasvir etmek için kullanılan „Kuzey Kürdistan“ tanımlamasını „bunlar Bundçuluk yapıyor, milletlere göre örgütlenmeyi savunuyor, parti programını reddediyor“ gibi göstererek parti kitlesini aldatabileceklerini

düşünenler pekala çıkabilir. Egemen güçlerin „vatan ve millet bölücüsü ayrılıkçılar“ gibi şoven söylemlere komünistler Kaypakkaya çıkışıyla darbe vurdular. Statükoyu parçaladılar. Resmi ideolojiyi yıktılar. Misak-ı Millicilere Kürt ulusu ve azınlılar gerçeğini UKKTH'nı, Kuzey Kürdistan'ın zoraki TC Devlet sınırları içerisinde tutulamayacağını belirttiler. Parti içinde veya çevresinde sosyal şovenizmin etkisindeki yoldaşlar „bunlar Kürdistan'ı sömürge görüyor, ortak örgütlenmeyi reddediyor“ söylemleriyle Partinin nesnel olguları olduğu gibi tespit etme ve bu olgulardan hareketle özgül politikalar geliştirmesine ket vurmaya çalıştılar. Bu yoldaşlar sanki ezilen bağımlı ulus gerçeğinde herşeyin güllük gülistanlık olacağını sandılar. Ezilen uluslar ile sömürge ulusların esasta aynı kategoride uluslar olduğu gerçeğini atladılar. Her meselede olduğu gibi, ulusal sorunda da devrimimizin önder çizigisinin bayrağı olan Yoldaş Kaypakkaya'yı gösteriş derekesine düşürme yönündeki bu fuzuli gayret partimize çok zarar verdi.

Ulusal meselenin çözümünde devrimci proletaryanın aydınlatıcılığını Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin geleneksel hatalarının düzeyine düşerek , onlarla benzeşerek karartmaya çalışan bu duruşlara özellikle Yoldaş Kaypakkaya'nın ışığıyla meydan okuma cüreti Maoistler için vazgeçilmezdir. Maoistler milliyetçi burjuvazinin Bundçu federal milletler eksenli projesine de, inkara ve UKKTH'nin gaspına dayanan Üniter devletçi şovenizme de karşıdırlar.

„Dünyada savaş etmenleri ağırlıktadır“ tespitinin özeleştirisi daha sonra parti tarafından yapıldığı için bu konu üzerinde durmayacağız. Ki, DEH'in kendisi da bu konuda sübjektivizme düşmüştür. Ve daha sonra bunun özeleştirisini yapmıştır. Dolayısıyla bu konuda ayrıntıya veya bir değerlendiremeye girmek yersizdir.

Toparlayacak olursak:

2.MK'nın genel çizgisini revizyonist olarak değerlendirmek hatalı ve sekter bir değerlendirmedir.

2.MK önce sol oportünist bir hattayken güçlendirme sonrası ise sağ oportünist tasfiyeci bir hat izledi.

Partimizin 2.örgütsel yenilgisinin ana sebebi önce izlenen sol-sübjektif siyasetken, daha sonra ise sağ sübjektif siyasettir. Siyasal,örgütsel ve askeri alanda 2.MK'ya damgasını vuran siyasi çizgi sağ oportünizmdir. Bu dönemde özelliklede 1985'lerden sonra sağa karşı tepki olarak gelişen yanlış düşünce eğilimi ise salt askeri bakış açısıdır.

DABK'ın 2.MK'nın tüm bu sağ tasfiyeci çizgisine karşın örgütsel ayrılığa gitmesi kesinlikle doğru bir tutum değildi. Bu konuda ciddi bir yöntemsel hata işlenmiştir. DABK'ın ayrılık için ileri sürdüğü gerekçeler örgütsel ayrılığı gerektirecek ideolojik-siyasi konular değildi. Gelinen süreçte Konferansı protesto edip örgütsel ayrılığı tercih etmek yerine Konferansa gitmeliydi. Doğru olan yöntem buydu. Bunun dışındaki yöntemler (KÖK önerisi hariç) yanlış ve ayrılıkçı yöntemlerdir. Partiyi bir bütünsellik içerisinde ve tarihsel-siyasal koşullarıyla birlikte değerlendirip düşündüğümüzde DABK'ın ayrılık ilan etmesi Partiye yarar değil zarar getirmiştir, onu daha da zayıflatıp güçsüzleştirmiştir. Öznelci düşünce

yönteminin felsefi kaynağı olan dogmatizm ve dar deneycilik bu dönemde partide at başı gitmiştir. 2.MK'nın önderlik süresince Partide hakim olan düşünce yöntemi esasta öznelci dogmatizmdir. Gerilla bölgelerindeki kadro ve üyelerde hakim olan düşünce yöntemi ise dar deneyciliktir. Her ikisi de öznelcilikten beslenmiştir.

V. BÖLÜM
İŞKENCEHANELERDE VE HAPİSHANELERDE İZLENEN ÇİZGİ

Bilindiği üzere hapishanelerdeki mücadeleler devrim mücadelelerinde önemli bir yer tutmaktadır. Öyle ki, bazen sınıf mücadelesinin öncü ve devrimci güçleri yenilgiye uğradıkları dönemlerde bu alandaki direnişler güçlü eylem biçimleri sınıf mücadelesinin önemli derecede hareket ettirici gücü olarak varlığını göstermektedir. Hapishaneler sınıf mücadelesinin en zor alanlarından birisidir. Bundandır ki, bu alanlardaki mücadelenin doğru bir bakış açısı ve doğru bir politika ile ele alınması hem zorunlu, hem de gereklidir. Eğer bu alanların komünistlere yüklediği görev ve sorumluluk doğru bir ideolojik ve politik hat altında ele alınıp kavranmazsa buralarda somut taktik politikalar üretemez ve buraları devrim için kullanamayız. Bu bilinçledir ki, bu alanları ve bu alanların bize yüklediği görevleri ve sorumlulukları doğru ele almak için önce doğru bir bakış açısına sahip olmamız gerekir. Bunun için de dünden bugüne (cunta sonrasından 1987'lere kadar) kadar yaklaşık 7 yıllık süre içerisinde partimiz ve onun kadro ve üyelerinin hapishanelerde izledikleri politika ve taktikleri düşmana karşı genel siyasi duruşlarını tarihi koşulları içerisinde ele alıp değerlendirmemiz gerekir. Yani bugün ve gelecekte bu alanlarda daha doğru bir politika üretmek ve bu alanları devrimin hizmetine doğru bir temelde sokmak için bu dönemi bilmemiz ve sorgulamamız gerekir. Devletin komünist ve devrimcilere yönelik politikaları karşısında doğru devrimci bir siyasi duruş sergilenip sergilenmediğini ve bunların neden-niçinlerini, siyasi ve örgütsel kaynaklarını açığa çıkartmaya çalışacağız.

Hapishaneler sürecini değerlendirmeden önce partimizin cunta sonrası polis karşısında siyasi tutumunu genel hatlarıyla ortaya koyacağız.

Bu başlık altında üç temel konuyu irdeleyeceğiz:

Birincisi, İşkencehanelerde (cunta döneminde) kadro ve üyelerimizin doğru bir pratik duruş sergileyip sergilemediği;

İkincisi, hapishanelerdeki duruş;

Üçüncüsü ise, burjuva mahkemelerindeki duruş.

Sınıf mücadelesinin bu üç zorlu alanını bir birinden bağımsız olarak ele alıp değerlendirmek doğru olmaz. Bunlar hem ayrı hem de aynıdır. 12 Eylül Askeri Faşist Cunta koşullarında bu üç sacayağını birbirinden kopuk ele alarak ele alıp değerlendirmek oldukça yanlış ve yanılgılı bir yöntem olacaktır. Bugün bu sorunları

burada ele almamızın asıl nedeni daha önce bu konuda yani cunta sonrası işkence, hapishaneler ve mahkemelerdeki duruşumuzun, olumlu ve olumsuz yanlarıyla genel bir değerlendirmesini yapıp sonuçlarını açığa çıkartmayışımızdır. Parça parça değerlendirmeler olmuşsa da ancak bu değerlendirmeler yeterli ve doyurucu bir sonuç vermemiş, Partimizin geçmiş ve geleceğine yönelik doğru ve kelimenin gerçek anlamında eğitici bir işlev görmesi sağlanamamıştır. Öyle ki bazı hatalı pratiklerimizin, aradan neredeyse 20 yıl geçmesine karşın, hala da bilimsel bir şekilde tahlili ve özeleştirisi yapılmamıştır.

1) 12 Eylül sonrası işkencehanelerde komünist bir sınav verdik mi?

İlk başta kadroların polisteki duruşlarını ve buradan hareketle partinin bu süreçteki bütünlüklü pratiğini ve sonuçlarını ortaya koyalım. Daha önceki bölümlerde yer yer polis tavırlarına değinmiş ve MK düzeyinde Süleyman Cihan yoldaş hariç herkesin şu veya bu şekilde çözüldüğünü belirtmiştik. 1.Konferansta parti genel sekreterliğine seçilen yoldaş ile bir başka yoldaş çözüldükleri halde MK'ya seçilmişlerdi.

Partide ilk olarak merkezi düzeyde çözülme -1.yenilgi dönemindeki çözülmeleri saymazsak- cuntanın öngünlerinde Dersim'de düşmanın eline geçen l. MK üyesi bir yoldaş ile başlamıştı. Bu yoldaş iki ay poliste direndikten sonra çözüldü. Daha sonra ise 2.konferans hazırlıkları yapıldığı dönemde bir başka MK üyesi Erzincan'da yakalanarak poliste çözüldü. Her ikisi de örgütsel bilgileri deşifre etti ve örgütün yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme şemasını ve bu örgütlenme içerisinde kimlerin yer aldığını (birçoğunu isim ve kod adlarıyla) polise bilgi olarak verdiler.

2.Konferansta MK'ya seçilen MK üyelerinin polisteki tutumu ise şöyledir: Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi 2.Konferansın hemen arkasından, yani aradan daha 6 aylık zaman bile geçmeden peş peşe şehirlerde alınan örgütsel darbeler aynı zamanda Partinin MK düzeyinde bileşiminin kritik sayıya düştüğü dönemdir. 2.Konferansta FÜ'ler ve yedeklerle birlikte toplan 15 yoldaş MK'ya seçilmişti. Bunlardan FÜ'ler hapishanede olduklarından dolayı fiili olarak MK'da görev yapamıyor ve alınan kararlarda oy hakları bulunmuyordu. Faaliyet içerisinde olan toplam 12 üyeden 7'si yaklaşık 4 aylık polis operasyonu ve operasyonda ele geçen kadroların çözülmeleri sonucu düşmanın eline geçti. Bunlardan Süleyman Cihan yoldaş Parti genel sekreteri (l. MK içerisinde yer almakta idi) başta olmak üzere 3 SB üyesi polisin eline geçti. Süleyman CİHAN yoldaş işkencede katledildi.

Burada bir noktaya dikkatleri çekmek istiyoruz: Bazı belgelerde veya bazı yoldaşların kişisel değerlendirmelerinde bu dönemde, 2.MK üyelerinden Süleyman yoldaşla birlikte toplam 4 (dört) yoldaşın „çözülmediği" noktasında vurgular yapılmaktadır. Bu değerlendirme ve vurgular doğru değildir. Bu yaklaşım tarzı yanıltıcıdır ve geçmişin hatalarına karşı ciddi ve samimi bir yaklaşım olarak değerlendirilemez. Kimi yoldaşların örgütsel bilgi verirken veya bilinen örgütsel bilgileri kabul ederken bu bilgileri sınırlı tuttukları doğrudur. Ancak çözülme sadece deşifre olmayan örgütsel bilgileri polise deşifre etmek veya kişileri

yakalatmak olarak anlaşılırsa, bu büyük bir yanılgı ve yanlış saptama olur. Bu bakış açısı komünist bir bakış açışı değildir. „Polis nasıl olsa biliyor, o halde bunları kabullenmek veya onaylamak çözülme olarak değerlendirilemez“ anlayışı komünist direnme perspektifi ve ruhuna denk düşmez. Bunu teorileştirmek ideolojik zayıflığı teorileştirmektir. Bir başkasının verdiği bilgileri kabullenmek ve onaylamak aynı zamanda gerek yakalanmış gerekse yakalanmamış kişiler üzerinde hem işkencenin daha bir ağırlaştırılmasına sebep olacak hem de hukuki durumlarını daha da zora sokacaktır.

„İşkencelerde kızıl direnme ruhu“ denilince ne anlıyoruz? Bu konuda Partimizin perspektifi açıktır. İki biçimde direnme vardır. Birisi aktif direniş; diğeri pasif direniştir. Aktif direniş polisin bildiği çok açık örgütsel bilgiler de olsa bunları kabul etmemek ama savunduğu siyasi görüşleri açıktan dile getirerek Yoldaş Kaypakkaya'nın direnme tavrını sergilemektir: „Ben komunistim, ben TKP(ML)' nin siyasi görüşlerini benimsiyorum ama sizlere örgütsel konuda ve bildiğiniz örgütsel konularda bilgi vermeyeceğim“ diyerek aktif siyasi direniş göstermektir. Pasif direniş ise, ne polisin bildiği örgütsel bilgileri ne de başka örgütsel bilgileri polise vermemek, susmaktır.

Şu konuda kafamız açık ve net olmalıdır: Kendi örgütsel evimize, üzerimizde yakalanan örgütsel dokümanlara vd. konulara dair polise en ufak bir bilgi vermek, çözülmenin kendisidir. Kendi aile evimizi vermekle dahi örgütsel yakalanmaların ön adımını başlatmış olabileceğimizi düşünmeli ve bilince çıkartmalıyız. Aile evimdir deyip işi küçümsersek burada her an bir örgütsel darbeye yol açabiliriz. Burada niyet ne olursa olsun, böyle bir pratiği sergilemek hem örgütsel darbeye yol açabilir hem de yeni bir yakalanmayla direnen kişinin kendisinin moralman yıkılmasına neden olur. Önceden kendimizi bu konularda ideolojik ve siyasi olarak hazırlarsak, işkence anında, sarsılmayız. Sıradan bir karamsarlık ve sallantılı durumun veya açığın düşman tarafından çok iyi kullanılacağını kavramak zorundayız. İşkencede komünistlerin iradesiyle burjuvazinin iradesi çarpışmaktadır. Komünistlerin işkence tezgahlarında iradesinden başka bir silahı yoktur. Burada görev ölümüne direnişe kilitlenmek, komünist bilinç, irade, kararlılık, fedakarlık ve cesaretle düşmanın iradesini ve zulüm araçlarını yenilgiye uğratmaktır.

Çözülmeden çözülmeye farkın olduğu doğrudur. İhanete varan çözülmeyle, sınırlı çözülmenin özünde farklı olmadığını bilmek, kavramak ve bu perspektifi savunmak hem zorunlu hem de gereklidir. En ufak bir taviz ideolojik zafiyetin kendisi olarak kavranmalıdır. İlkelerde taviz verilmeyeceğini her komünist bilir. İşkencede kızıl direnme ruhunu göstermek bir ilke olduğuna göre buna ters düşen bir duruşun da söz konusu ilkeyi dejenere etmek olduğu tartışma götürmez. Politikada taviz ve uzlaşma adına ilkelerde tavize kalkışırsak ve taktik politika ile ilkeleri birbirine karıştırırsak, bunun kendisi ideolojik kırılmaya yol açar. Aktif direnme dışında geriye kalan komünist tutumdan poliste susmaktan başka bir şey anlaşılmamalıdır. Yani hiçbir bilgiyi polise vermemek ve polisin bildiği hiçbir bilgiyi kabullenmeyerek susma tavrını göstermektir. İşkencede direnmenin temel

ilkesi ve iki ana biçimi bunlardır. Bunun dışında gösterilecek herhangi bir duruş çözülmedir.

Güçlendirme sonrası MK düzeyinde ilk yakalanma 1983 Martı'nda oldu. Polis operasyonu sonucu ele geçen 3(üç) MK üyesinden daha yeni hapishanenden çıkmış olan biri hariç diğer ikisi çözülmüştü. Bunlardan biri daha önceki bölümlerde de değindiğimiz gibi l. MK üyesi, 2. Konferansta Parti genel Sekreter yardımcılığına seçilmiş, Süleyman CİHAN yoldaş düşmanın eline geçtikten sonra ve güçlendirme sonrasından MK 4.toplantısına kadar Parti genel sekreteri olarak görevini sürdürmekte. Yakalandığı zaman ise parti genel sekreter yardımcısı konumundaydı. Bu kişi ilk iki gün direndi daha sonra çözülmeye başladı, süreç içerisinde ise poliste ihanete kadar işi götürerek yazılı ve görsel basın aracılığı ile Partiye kendisini feshetmesi ve gerillaların gelip düşmana teslim olması çağrısını yaptı. Bu tavrını Savcılıkta ve tutuklanıp hapishaneye konuluncaya dek sürdürdü. Hapishanede bir süre itirafçıların koğuşunda kaldıktan sonra burada ihanetinden vazgeçerek bağımsızlar koğuşuna geçti. Daha sonra ise, yani gerek hapishanede gerekse dışarıda parti çevresinde kalmaya çalışan demokrat bir kişi olarak yaşamını sürdürmektedir. Bu kişi hakkında önce ölüm kararı çıktığını daha sonra ise Partinin bu ölüm kararının kaldırdığını da belirtmek isteriz.

Diğer MK üyesi ise, güçlendirmede MK'ya alınan ama daha sonra olumsuz tavır ve davranışlarından dolayı MK tarafından MK üyeliği düşürülen kişidir. Bu kişi yakalandığı zaman MK üyesi değildir. Çözülmesi oldukça detaylıdır. İstanbul'da iki MK üyesi ve bir kısım kadro ve aktivistin yakalanmasında rol oynamıştır.

İstanbul'daki yakalanmalarda Ali Uçar yoldaş örgüt evini boşaltmaya çalışırken eve kurulan polis karakoluna düştü ve çatışarak şehit düştü.

Bu tarihten sonra MK üyesi olma sıfatıyla yakalanıp çözülen iki kişi daha vardır. Biri güçlendirmeden yaklaşık bir yıl sonrasında MK'ya tercihen seçilenlerdendir. Daha önce hapishanende yaklaşık 3 yıl yatmış ve firar etmiştir. Bu yakalanmasında (cunta öncesi) polisteki tavrı komünistdir konumu ise kadroydu. Aynı süreçte Adana'da yakalanan bir başka MK üyesi de çözülmüştür. Bu yakalanmalardan sonra üç MK üyesi faaliyet içerisinde kaldı. Bu üç kişiden biri 1984 yılında safları terkederek yurtdışına yerleşti. . Böylelikle 2.Konferansta FÜ'lerle birlikte MK'ya seçilen 15 kişiden 12'si yakalanmış durumdaydı. Güçlendirme sonrası MK'ya seçilen tüm üyeler çözülmüştür ve bu kişilerden hiçbirisi hapishaneden çıktıktan sonra, aktif mücadeleye katılmamıştır.

Merkez Komitesi düzeyindeki bu olumsuz gelişmeleri aktardıktan sonra şimdi de aynı süreç boyunca Partinin alt kademelerinde daha doğrusu parti genelindeki durumu aktaralım. Bilindiği gibi cuntanın gelişiyle birlikte partimiz şehirlerde peş peşe ağır örgütsel darbeler yedi. İlk büyük darbeyi İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Adana, Kars, Erzincan, Bursa, İzmit, İzmir gibi illerdeki parti örgütleri yemiştir. Buralarda alınan ilk örgütsel darbelerde bölge komitesi düzeyinde görevli olan kadroların bir kısmı direnirken bir kısmı ise çözülmüştür. İlk alınan darbelerde

İstanbul ve Diyarbakır merkezli kadroların, özellikle de Diyarbakır'da bir kişi hariç (Ali Sarıbal) bütün kadro ve üyeler poliste direnmiştir. Malatya'da alt konferans döneminde Kazım Çelik basta olmak üzere polisin eline geçen kadrolar direnmiştir. İstanbul'da kadro düzeyinde bir kadın yoldaş başta olmak üzere yine aynı konumda kadro ve üyelerden önemli bölümü direniş tavrı sergiledi. Ankara'da yakalanan tüm kadro ve üyelerin hemen hemen hepsi çözülmüştür. Adana'da da direniş tavrı segileyen parti üyeleri mevcuttur. Kars-Erzincan alt bölgesinde bir kadın yoldaş hariç diğer partili faaliyetçiler çözülmüştür. Keza Bursa ve İzmit'teki kadro ve üyelerin önemli bir bölümü de çözülmüştür.

Genel bir değerlendirme yaptığımızda cunta ile 2.Konferansa kadar olan dönem içerisinde direnme oranı 2.Konferans sonrası döneme göre oldukça yüksektir. Orta ve alt kademe kadro ve üyelerin çözülme oranı 2.Konferans ve devam eden yıllarda oldukça fazladır. Abartısız diyebiliriz ki, güçlendirme sonrasından 1987'ye kadar olan kesitte ne MK düzeyinde ne de diğer alt düzeylerde örgütlü olan kadro ve üyelerden (bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar insan hariç) hemen hemen hepsi çözülmüştür. Aynı süreçte kızıl direnme ruhunu yaşatarak şehit düşen yoldaşlarımızın sayısı da az değildir.

Burada yeri gelmişken bir noktanın altını çizmek istiyoruz: Cunta ile birlikte Diyarbakır-Urfa çevresinde düşmanın eline geçip de poliste direnen kadro ve üyelerin hepsi hapishanedeyken tekrar (82'ye doğru) polis sorgusuna alındıklarında çözülmüşlerdir. Geçmişte birkaç kez poliste direnip serbest kalan kadrolar 1981-82 ve onu takip eden yıllarda faaliyet içerisindeyken polis tarafından ele geçen kadroların hepsi bu kez çözülmüştür. Diyarbakır'daki kadro ve üyeler içerisinde bir kişi (Hüseyin YAĞMUR)1983 ortalarında olmuştur.

İstanbul ve diğer hapishanelerdeki ise kadrolarımız ve parti üyelerimizden hiçbiri çözülmelerini ihanete vardırıp itirafçılaşmamışlardır. Tüm hapishanelerde toplam on civarında sempatizan itirafçı konumuna düşmüştür.

Bu 7 yıllık dönem itibarıyla işkencede direnerek katledilen partili partisiz yoldaşların isimleri ve katledildikleri yerler aşağıdaki gibidir:

l) Süleyman CİHAN: Parti Genel Sekreteri, 1981 Temmuz-Ağustos'unda İstanbul Gayrettepe işkence merkezinde katledildi,

2) Behzat FİRİK: Milis, 1981 Eylül'ünde Dersim'de gerçekleştirilen 1. Komando Operasyonu'nda köyünden alınıp ormanda ağır işkencelere maruz bırakıldıktan sonra ailesinin gözleri önünde yakılarak katledildi.

3) İbrahim Kır: İleri Sempatizan, 1980 Aralık ayı içerisinde İstanbul'da işkence sonucu katledildi.

4) Mehmet BEYHAN: İleri Sempatizan, Urfa-Siverek'te 1981'in Nisan'ında polis işkencesi sonucu katledildi.

5) Haydar SÖNMEZ: İleri sempatizan. 1982'de Dersim'de işkencede katledildi.

6) Niyazi GÜNDOĞDU: İleri sempatizan. 1983 Mart ayı içerisinde Sivas işkence merkezinde polis tarafından katledildi.

7) Veysel YILDIZ: İleri sempatizan. 1981 Eylül-Ekim'inde Malatya'da polis tarafından yapılan işkence sonucu katledildi.

8) Ali UÇAR: Parti kadrosu, merkezi düzeyde oluşturulan ilk Askeri Komisyon üyesi ve Bölge Komitesi üyesi. 1983 yılının 6 Nisan'ında bir MK üyesinin çözülüp kendi örgütsel evini vermesi sonucu evde, evi boşaltma faaliyeti içerisindeyken, polis tarafından yapılan infaz sonucu katledildi. Evde sorguya çekilen yoldaş, kendisini başka bir MK üyesi olarak sorgulamaya çalışan polise ne kendisi hakkında ne de benzettikleri MK üyesi konusunda bilgi vermediği için anında polis tarafından katledildi.

9) Hasan Hakkı ERDOĞAN: Parti kadrosu, Bölge Komitesi üyesi. 30 Eylül 1984 yılında İstanbul polisi tarafından Gayrettepe İşkence merkezinde yapılan işkence sonucu katledildi.

10) Hüseyin KILIĞ: İleri Sempatizan. 21 Ağustos 1983 yılında Dersim Merkezinde Polis işkencesi sonucu katledildi.

11) Raci YILMAZ: Parti kadrosu. 1980 yılının 6 Aralık'ında, bir çözülme sonucu evinin yakınındaki bir işyerine atılan pusuda İstanbul polisi tarafından kurşunlanarak katledildi. Çeşitli belgelerde işkenceyle katledildiği geçse de doğrusu, kurşunlanarak anında katledildiğidir.

12) Mehmet KALKAN: İleri sempatizan. 1987 yılının Temmuz-Ağustos'unda Diyarbakır Özel Tip hapishanesinden alınarak işkence merkezinde katledildi.

Bu gelişmeleri aktardıktan sonra şimdi ise partideki hem de özelikle de üst düzeydeki çözülmelerin bu kadar fazla olmasının ideolojik-siyasi nedenlerini ortaya koyalım:

Her şeyi tarihi koşullarıyla ele aldığımızda doğru bir sonuca varabiliriz kuramı partimiz içerisindeki çözülmeler için de geçerlidir. Bir siyasal olayı irdelerken, daha doğrusu gerek doğa gerekse toplumsal (siyasal) olayları irdelerken bunları iç-dış, neden ve sonuç ilişkisi içerisinde ele alıp tahlil etmediğimiz zaman doğru sonuçlara varmayacağımız dolayısıyla geçmişin olumsuzluklarından doğru dersler edinemeyeceğimiz açıktır.

Partinin bu dönem içerisinde işkencehanelerde komünist bir sınav vermediği çok açık ve net bir şekilde ortadadır. Bu bir sonuçtur. Herkes bu rakamlara bakarak Partimizin cunta sonrası işkence hanelerde komünist bir çizgi tutturamadığını görebilir. Bir partinin Merkez Komitesi (MK sekreteri hariç) tümden çözülüyorsa, o kademedeki kadro ve üyelerin direniş tavrını abartarak o partinin bu dönem boyunca işkencehanelerde komünist tutum geliştirdiğini söylemek, o dönem boyunca gösterilen ideolojik zaafı teorileştirmekten başka bir anlama gelmez. Önderlik ve çizgisi bir direniş sergilemiyorsa sorgulanması gereken bunun nedenleridir.

Bir partinin dönemsel siyaset ve taktiğinin belirleyici mekanizmasının bu merkezi önderlik olduğu gerçekliğinden hareketle o partinin doğru siyaset ve taktik izleyip izlememesi de tamamıyla bu merkezle ilintilidir. Yani genel çizgi doğru ama eğer bu genel siyasi çizgi doğrultusunda siyaset izlenmiyorsa bunun sorumlusu

dönemin Merkez Komitesi'dir. Çözülen Merkez Komitesi üyeleri de dahil işkencede direnmenin bir ilke sorunu olduğunu bilmelerine karşın direniş tavrını sergilememeleri onların bilgisizliğine yorulamaz. Partimiz açısından bunun bilip bilmeme meselesi olmadığı açıktır. Yoldaş Kaypakkaya'nın şanlı direnişi en somut örnektir. Bir Parti MK'sı başta olmak üzere her partili işkencede direnmeyi bir ilke olarak savunuyor ama iş pratiğe (uygulamaya) geldi mi bunu yerine getirmiyorsa, o zaman burada ideolojik bir dejenerasyon var demektir. Demek ki buradaki siyasi duruşumuza yön veren ideolojik hattımız küçük burjuvazinin bireyci-bencil ideolojisidir. Yani bireyin kendi iç diyalektiğindeki proleter yanlarla K. burjuva yanların çarpışması sonucunda K. burjuva yanlar esas hale gelmiştir çözülmeyle birlikte.

Şimdi parti olarak cunta koşullarında işkencehanelerde neden bu kadar kötü sınav verdiğimizi ana hatlarıyla ortaya koyalım:

1)Kişinin kendi iç çelişkileri sonucu küçük burjuva yanların ağır basmasıyla çözülme başlamıştır. Bu kişinin kendi bencil ve bireyci çıkarlarını partisinin, sınıfın,halkın çıkarlarının üzerinde tutmasıdır. Bu, bir yanıyla MLM'ye karşı güvensizliğin ve onun maddi zeminini oluşturan proletarya başta olmak üzere ezilen halk yığınlarına karşı inançsızlık ve güvensizliğin o süreçte hakim olması iken, diğer yanıyla ise yine MLM ideoloji ile bağıntılı olarak kendi parti ve devrim çizgisine karşı inançsızlık ve güvensizliğin o süreçte hakim olması demektir.

Belirleyici olan iç çelişmedir diyoruz. Dış faktörler nicel birikimler hazırlar, çelişki içtedir. Dolayısıyla polisteki işkence ne kadar ağır olursa olsun kişinin kendi üzerinde barındırdığı proleter ve küçük burjuva yanların çatışmasında küçük burjuva bencil-bireyci yanlar ağır bastığı için kişi çözülmüştür. Tabii ki burada bunu söylemek kişinin her bakımdan partiye, MLM'e ve devrime karşı olan inanç ve güveninin tümden ortadan kalktığı anlamına gelmez. Ya da işkencede her direnen kişinin her bakımdan komünistçe düşündüğü ve davrandığı söylenemez. Komünistlik çok yönlü özellikleri barındırır. İdeolojik, siyasi, kültürel ve örgütsel alanlarda MLM ilkeleri savunmak ve bunu uygulamaktır. Yani MLM teoriyle pratiğin diyalektik birliğini kendi üzerinde taşımaktır.

İç çelişki belirleyicidir derken, bununla iç çelişkinin tek başına olduğunu yani iç çelişkinin dış koşullardan bağımsız olarak varlığını sürdürdüğünü söylemek ya da iddia etmek felsefi olarak idealizmdir. Her ikisi de birbiriyle diyalektik ilişki içerisindedir. Ancak bir şeyin kendisine damgasını vuran yan,yani bir şeyi belirleyen yan o şeyin kendi içindeki özgül çelişkisidir. Daha açıkçası iç çelişki esas dış faktörler ise bu iç dönüşüm üzerinde etkileyici bir faktör olarak ikincildir ana yönü oluşturmaz. Bu doğa, toplum ve siyasal olaylarda olduğu gibi hayatın her alanında böyledir.

Bu teorik belirlemeden hareketle şunu belirtmek yanlış olmaz. Bir komünist hangi koşul içerisinde olursa olsun iradi olarak kendi karşısındaki gücü yenebilir. Bunun sonucunda ölüm de olsa bu böyledir. Poliste direnmek MLM'lerin ilkesel bir siyaseti ise o zaman poliste direnmeyen bir komünist partisi üyesi komünist

niteliğini o pratik duruşuyla yitirmiş demektir. Çünkü bu kişi o özgülde MLM ilkelerden taviz vermiş ve bu alanda burjuvazinin hakimiyetini sağlamıştır. Örgütsel ilkelerini ayaklar altına almış ve örgütüne darbe vurmuştur. Savunduğu dava ve temsil ettiği sınıfa karşı görev ve sorumluluğunu yerine getiremeyerek düşmanın karşısında diz çökmüş teslim olmuştur. Bu teslim olmayı politik-taktik başarısızlık ve yenilgilerle karıştırmamalıyız. Politik-taktik yenilgi ve başarısızlıklar olur. Politikada karşılıklı tavizler temelinde uzlaşma olur. Bu politikada esnekliğin kendisidir. Ama ilkelerde esneklik olmaz/olamaz. Kişi poliste çözülmesine karşın polisle yaptığı tartışmada partiyi, devrimi ve MLM'i de savunabilir, ama bu o kişinin ideolojik olarak kırılma yaşamadığı, siyasi olarak yenilgiye uğramadığı bireysel olarak komünist niteliğini yitirmediği anlamına gelmez. Burada yenilgiye uğrayan MLM değil. Burada yenilgiye uğrayan MLM'i siyasi alanda temsil eden komünist partisinin kendisidir. Küçük burjuva ideolojisi bireyde ve o özgülde parti kadrolarında hakim olduğu için polis karşısında yenilgiye uğramışlardır.

Bir komünistin görevi işkencehanelerde ölüm de dahil her şeyi iradi olarak göğüslemektir. İradi olarak ölümü yenmek tabii ki, ölümü fiziki olarak durdurmak değildir, Burada belirtilen ideolojik ve siyasi bir tutumdur. Bunu göze almayan sınıf mücadelesinin hiçbir alanında başarılı olamaz.

Sorunun ideolojik ve birey boyutuyla belirleyici olan faktörünü ortaya koyduktan sonra, şimdi de kişilerin bu ideolojik zaaflarının ve yenilgilerinin ardındaki dış faktörleri ana başlıklarıyla ortaya koyalım:

2) Dış faktörlerden birinci derecede belirleyici olan etmen kuşkusuz ki cunta sonrası yapılan işkencelerin oldukça ağır olmasıdır. Bir cunta öncesi işkence yöntemlerinin ağırlığı ve süresi ile cunta sonrasının yöntemlerini kıyasladığımızda önemli derecede fark vardır.

3) Partinin içinde bulunduğu örgütsel durum. Yani örgütün örgütsel olarak darbe alışından tutalım da mevcut süreci (cuntayı) siyasi-taktik alanda hazırlıklı bir şekilde karşılayamamasına kadar bir dizi olumsuz faktör. Örneğin örgütsel darbe hatta yenilgi alınmadan önce çözülme oranıyla (özellikle alt kademelerde), 1981 ağır örgütsel darbesi ve arkasından 1983 yenilgisinden sonra çözülme oranlarını göz önüne getirdiğimizde, örgütsel demoralizasyonun çözülmelerde ne kadar etkili bir faktör olduğu ortaya çıkar. Yukarıda cuntanın gelişiyle birlikte birçok bölgede direnen kadrolardan söz etmiştik. Bunların sayısı da öyle küçümsenecek düzeyde değildi. Ancak ileriki tarihlere baktığımızda, bu oran oldukça düşüyor ve özellikle yenilgi sonrası, direnme oranı neredeyse sıfırlanıyor.

4) Merkez Komitesi ve kadro düzeyinde çözülme oranının fazla olması parti tabanında çözülmeleri daha da artırmıştır. Bu parti tabanı için çok önemli bir faktördür. Bir parti önderliğinin çözüldüğü hatta partiye teslim ol çağrısının yapıldığı bir partide moralin yüksek olduğunu söylemek gerçeklere gözleri kapamak olur. Hele ki, bu önderlik kademesindeki kişilerin çözülmesi sonucu

örgütsel darbe alınmış oluyorsa bu durum yakalanan kişilerin ideolojik, siyasi ve psikolojik duruşunu daha da olumsuz yönde etkilemektedir.

5) Yukarıda saydığımız faktörlere bağlı olarak, yani cuntanın gelişiyle birlikte parti işkencede direnme konusunda ideolojik, siyasi olarak hazırlıklı hale getirilmemiş, daha doğrusu bu konuda özel olarak ideolojik, siyasi eğitim verilmemiştir. İllegal yayın organlarında ve diğer çalışma alanlarında bu konu üzerinde özel bir eğitim ve tecrübe aktarımı sağlanmamıştır. Başta MK üyeleri olmak üzere kadro ve partililer esasta proleterleştirilememiştir. Büyük bir bölümünün sınıf kökeninin küçük burjuva olduğu, yine büyük bölümünün polis tecrübesinin olmadığı dikkate alınırsa, ideolojik ve siyasi eğitimin ne kadar yakıcı olduğu kendiliğinden ortaya çıkar.

6) Askeri Faşist Cuntanın devrimci hareket tarafından aktif direniş çizgisiyle karşılanmaması kısa süre içerisinde devrimci durumun gerilemesi, devrimci politik örgüt ve partilerin bir bir yenilgiye uğraması, parti kadrolarımızın ve üyelerimizin ruh halini olumsuz yönde etkilemiştir.

Bunlarla birlikte başta önderlik olmak üzere parti kitlesinin ideolojik-siyasi olarak işkenceye karşı doğru bir siyaset izlemede yetersiz kalmasıdır.

Halbuki Yoldaş Kaypakkaya'nın parlak mirasına sahip bir partiyiz. Bunu yaşatmadıysak ve devam ettiremediysek demek ki burada sorgulanması gereken bir durum vardır. O da bu konuda doğru bir politikaya sahip olmadığımız gerçekliğidir. İşkencede direnmenin ilkedir olduğunu söylüyoruz. Bunu teorik olarak ortaya koyuyoruz. Ama Partiyi zamanında ve yerinde gerek komite toplantılarında, gerek legal ve illegal yayın organlarında tecrübeleri de aktararak eğitmiyor ve bunu dönemin önemli politik görevleri arasında görüp bu sorun üzerine doğru yöntemlerle gitmiyorsak, bu, sorunu yeterince önemsemediğimizi ve bilince çıkarmadığımızı gösterir. Burada aslolan pratikte zaaflarımızı aşmak için bu teori ışığında, doğru yöntem ve araçlarla partiyi eğitmektir.

Cunta öncesi birçok insan (partili-partisiz) polise düşmesine karşın o dönemin gerek örgütsel morali, gerek devrimci hareket ve devrimci durumun insanlarda devrime, partiye ve sınıfa bağlılığını daha güçlü kıldığından çözülmede daha alt düzeydeyken cunta sonrası öyle değil. Özellikle de siyasi ve ideolojik donanımın zayıf olduğu bu gibi dönemlerde (ki çözülmeler daha çok önderlik düzeyinde baş gösteriyorsa) işkence dozunun daha ağır olmasının yanında devrimci hareketin yenilgi alması devrimci durumun gerilemesi ile çözülmelerin daha fazla sayıda olduğu/olacağı tartışma götürmez bir gerçekliktir. İşte bu gibi dönemlerde çözülmeleri asgari düzeye indirmenin en temel anahtarı parti önderliğinin diğer alanlarda (siyasi, örgütsel, askeri, ideolojik) doğru bir siyaset izlemesi ve işkence konusunda da özel bir siyasete sahip olmasıdır. Demek ki burada da tayin edici olan doğru bir siyaset ve önderliğin izleyeceği doğru bir yönelim ve duruş partiyi daha bir olumlu mecraya yöneltebilirdi.

Daha önceki bölümlerde, yani gerek l. MK gerekse 2.MK ve sonrası bölge önderlikleri ve mevcut siyasi çizgileri doğru tespit edilip, hatalı yanların ideolojik kaynaklarına MLM yöntemle gidilmiş olsaydı pekala cunta sonrası ve devamında baş gösteren bu olumsuz sınav engellenmiş olacaktı. Yani bu alandaki hatalı duruşu sadece getirip cunta sonrası kesitle ve önderliklerle sınırlamak doğru olmaz. Bunun eskiye dayanan tarihsel, siyasal kökleri var. Geçmiş ideolojik zaaflarımızdan ve hatalı çizgilerimizden köklü bir kopuşu sağlayamadığımız için, üstelik de bu hatalı çizgiler sonucu yenilginin alındığı koşullarda bir partinin işkence tezgahlarına düşen kadrolarının komünist ve devrimci bir duruş göstermesini beklemek gerçekçi bir yaklaşım ve anlayış olmasa gerek.

Bir militanın, bir partilinin kendi önderliğine karşı güvenin üst seviyede olduğu, veya örgütünün örgütsel olarak daha moralli olduğu koşullarda mücadeleye asılması, savaşma kapasitesiyle partisinin ve önderliğinin başarısız ve darbeler aldığı dönemdeki ruh hali oldukça farklıdır. Yenilgileri bir kenara bırakalım, hizipleşmelerin ve ayrılıkların olduğu koşullarda dahi partili insanların nasılda yılgınlaştığı ve mücadeleyi bıraktığını göz önüne getirirsek, burada kişinin tek başına kalması durumunda nasıl bir siyasi duruş tavır takınacağını vurgulamaya gerek görmüyoruz. Sorunun özü doğru bir siyaset etrafında örgütün ve bireylerin ideolojik-siyasi eğitimini vermek ve yön göstermektir. Mevcut çelişkileri bilimsel bir şekilde açığa çıkartıp bu çelişkileri çözmek için ideolojik olarak doğru bir pratik yönelim ortaya koymaktır. Yani parti içerisindeki ideolojik hastalıkları doğru tespit edemez ve bunların köklerini kurutmak için doğru yöntemler geliştirmezsek, direnmenin ilke olduğunu binlerce kez söylesek de bu alanda genel bir MLM hat tutturulamaz. Kadro seçiminde, partili seçiminde doğru bir politika izlemen-memişse bu durum daha da olumsuz bir seyirde kendisini tekrarlayacaktır.

Çok çarpıcı örnek olması ve üzerinde düşünülmesi açısından Diyarbakır ve çevre illerde cunta sonrası yakalanan partili yoldaşların (bir kişi hariç) poliste direndiğini ve komünistçe tavır takındığını, ancak yaklaşık iki yıl sonrasında ise 1982-83'lerde aynı yoldaşların hapishaneden polis soruşturmasına alındıklarında çözülmüş olmalarını göz önüne getirelim. Bunu hapishanenin zulüm koşullarından ayrı düşünmeyeceğimiz gibi partinin bu süreç içerisinde ağır darbe ve arkasından yenilgi almasının da bu çözülmede payı olduğunu görmezlikten gelebilir miyiz? Hayır gelemeyiz. Tabii ki, kişinin bu süreç içerisinde hapishanedeki ağır koşullara göğüs geremeyerek devletin siyasi yaptırımlarına uyması ve bu süreç içerisinde yılgınlık/teslimiyet göstermesi bunda esas payı oluşturur. Yani kişi düşmana siyasi olarak yenilmiş ve teslim olmuşsa ve bunun arkasından da partisinin örgütsel yenilgisi ve başka olumsuz gelişmeler olmuşsa, bu gibi durumların kişilerin polis tavrını daha da olumsuz yönde etkileyeceğini görmek ve bilince çıkartmak zorundayız. Oysa aynı yoldaşlar bilindiği üzere cuntanın ilk günlerinde çok ağır işkenceler görmesine rağmen komünistçe direnmişlerdi. Bu dönem açısından örgütsel moral olarak daha iyi olduklarını ve bunun işkencede direnmede olumlu payının olduğu görmezlikten gelinemez.

Her zaman belirtiyoruz ve savunuyoruz. MLM teorinin emrettiği iç çelişkiler belirleyicidir. Buna kimsenin itirazı yok. Ama bu iç çelişkilerin bir nitel patlamaya dönüşmesinde onu çevreleyen dış faktörlerin nicel birikimi hazırladığını ve iç çelişkilerin tek başına ele alınmayacağını bilimsel bir bakış açısıyla kavradığımız ve bunlar arasındaki diyalektik bağıntıyı MLM bir tarzda kurduğumuz zaman ancak o sorunları ve çelişkileri çözmüş oluruz. Yorumlamada MLM olmamız yetmiyor. Yöntemde de Diyalektik yöntemi kullanmamız zorunlu ve gereklidir. Bu da doğru bir siyaset izlemekten başka bir anlama gelmez. Gerek genel gerekse özgül durum tespitlerinde bu iki ilkeyi ve onun emrettiği prensipleri gözden kaçırmamalıyız asla. Birinden birisi gözden kaçırıldı mı orada siyasette sağa sola savrulma kaçınılmaz olur.

Doğru ve sağlam bir ideolojik donanım doğru bir siyaset izlemekten geçer. Bu ilkeyi asla unutmamalıyız. Bir anlık bile gözden ırak tuttuğumuz ve küçümsediğimizde oportünizm başlamış demektir. Doğru bir önderlik demek doğru bir ideolojik, siyasi örgütsel önderlik demektir. Bunun anahtarı da doğru fikirler üretmek ve bu fikirleri uygulayıp/uygulatmaktır. Marksizm Leninizm Maoizm teoriyle pratiği,nesnel olanla öznel olanı, bilme ile yapmayı birleştirmektir. Bunlara aykırılık olduğu yerde MLM'den o somut durum karşısında sapılmış demektir. Kişinin işkence üzerine binlerce sayfalık teorik tespitler yapması onun ideolojik olarak çok sağlam olduğu anlamına gelmeyebileceği gibi, yıllarca hep pratikte koşturması da onun ideolojik olarak sağlam olduğu anlamına gelmez.

Komünistlik teori ile pratiğin birleştirilmesi ve her alanda MLM ilkeler ışığında hareket etmek ve onun emrettiği özellikleri üzerinde taşımaktır. İşkencede olumlu tavır takınır ama başka alanlarda oldukça Küçük burjuva siyaset ve davranış/düşünüş tarzlarına sahip olur; direnir ama zafer sarhoşluğuna kapılır ve arkasından bu direnişini diğer yoldaşları üzerinde ayrıcalık olarak kullanır, örgütsel yetki ve imtiyaz haline getirirse bu direniş boş bir direniştir. Direnir ama polisten çıktıktan sonra partiye devrime küfür eder, arkasından ise mücadeleyi bırakır veya çevresindeki çözülmeler şahsında partiye karşı ideolojik-siyasi saldırıya geçerek güvensizlik yaymaya çalışır, bu yöntemle etrafındakilerin mücadeleden kopmasına neden oluyorsa bu direniş boş bir direniştir.

Yani ne tek başına direnme komünistliğin kriteridir, ne de poliste çözülmeler artık bir daha o kişinin veya siyasetin komünist hattı tutturamayacağı için tek kriterdir. Komünistlik MLM dünya görüşünü savunmak, bunu ülkenin somut gerçekliğine uygulamak ve bu ilkeler ışığında sınıf mücadelesinin her alanında dünyayı değiştirmek için mücadele yürütmek, Demokratik Halk Devrimi ve kesintisiz bir şekil de Sosyalizme geçişi savunmak oradan da Komünizme kadar devrimi götürmek ve savunmaktır.

O nedenle kendimizi tek bir olumluluk ve olumsuzluk üzerinde sınırlandırmamalıyız. Bu, dar bakış açısı olur. Dar bakış açısı MLM'lerin düşünce yöntemi değil. Meselenin bir yanını görüp diğer yanını görmemek öznelci ve tek yanlı bir

bakış açısıdır. Bu da Marksizm'den etkilenmiş küçük burjuvazinin düşünce yöntemidir.

Sonuç olarak, partimiz cunta sonrasından 87'ye kadar işkence tezgahlarında Komünist bir duruş değil küçük burjuva sağ-liberal bir duruş sergilemiştir...

Partimizin Hapishanelerde İzlediği Çizgi Üzerine:

12 Eylül Askeri Faşist Cuntanın işbaşına gelmesiyle birlikte devlet, saldırı merkezlerinden biri olan hapishanelerdeki devrimci, komünist ve yurtsever siyasi tutukluları siyasi olarak teslim almayı amaçladı. Faşist diktatörlüğün politik saldırısındaki tek bir hedef vardı; o da sınıf mücadelesinin bu zor alanlarındaki komünist, devrimci ve yurtsever tutukluları kendi siyasi kimliklerinden uzaklaştırmak için depolitize ederek düzeniçileştirmekti. Bunu yaparken her türlü baskı ve zulüm makinesini işletti. Fiziksel baskının had safhada uygulanmasının yanında hapishane, mahkeme ve polis üçgenini birlikte işletti. Her sıradan er bile kendisini siyasi tutukluları üzerinde birer general gibi hissederek hapishane politikasının en barbar emirlerini yerine getirdiler. Öyle ki, her bir komünisti ve devrimciyi „birer Türk askeri olarak" yetiştirmek ve „her Türk asker doğar" şoven-ırkçı şiarlarla ideolojik hegemonyayı sağlamak için ideolojik, siyasi, psikolojik ve her türlü teslim alma aracına başvuruldu. Hapishanelerde devletin resmi politikası bir tek kişinin dahi askere, askeri kurallara karşı gelmeyecek şekilde siyasi kimliğinden uzaklaştırılıp onursuzlaştırılması ve siyasi olarak teslim alınmasıydı. Bu amaca ulaşmak için kaç kişinin öldüğü devlet açısından önemli değildi. Hapishanelerdeki saldırılarla dışarıdaki devrimci harekete ve halk yığınlarına saldırılar at başı gidiyordu. Devlet ilk bir yıl içerisinde hem dışarıda hem de içeride saldırılarını daha da pervasızlaştırarak devam ettirdi.

Halk hareketliliğinin bastırılması ve zayıflamasıyla orantılı olarak hapishanelere saldırılar daha da pervasızlaşarak arttı. Dışarıyı yenilgiye uğratan faşist diktatörlük hapishanelerdeki devrimci direniş odaklarını da teslim almak için her türlü hile, entrikalara başvuruyor bu direniş odaklarını susturmak ve düzenin „uysal köleleri" yapmak için önce siyasi teslimiyeti sonra ideolojik olarak hegomonya sağlamak için „itirafçılık" ve „pişmanlık" gösterenleri hapishaneden tahliye etmek için özel kanunlar çıkartıyor ve insanları teşvik etmeye çalışıyordu. Dışarıda devrimci hareketin yenilgisini sağlayan cunta hapishanelerde bu başarıyı sağlayamadı. Evet kimi hapishanelerde komünist devrimci ve yurtsever tutukluları mevcut hapishane kurallarına ve askeri disiplin yasalarına uydurmayı başardı yani bazı hapishanelerde devrimci bir direniş gösteremeyerek cuntanın hemen ilk aylarında düşman karşısında yenilgi almakla yetinmedi, aynı zamanda onların siyasi ve askeri dayatmalarına boyun eğerek bir teslimiyet sürecine girdiler. Bazı hapishanelerdeki komünistler, devrimciler ve yurtseverler bu teslimiyet sürecini direnerek kırmalarına rağmen bazılarında ise bu teslimiyet kırılmadığı gibi, kimi küçük burjuva parti ve örgütler ideolojik ve siyasi olarak kırılma yaşayarak tasfiye sürecine girdiler.

Bazı hapishanelerde direniş çizgisi yerine teslimiyet çizgisi hakimken birçok hapishanede ise, direniş çizgisi hakimdi. İstanbul hapishaneleri başta olmak üzere ülkenin birçok hapishanesine direniş hakimdi. Partimiz başta olmak üzere birçok devrimci yurtsever örgüt ve parti hapishane dayatmalarına ve siyasi teslimiyet boyunduruğuna karşı koyarak direniş sergilediler. Bu bakımdan cunta sonrası hapishanelerde genel olarak teslimiyet değil direniş çizgisi hakimdi.

Hangi hapishanede nasıl bir teslimiyet ve nasıl bir direniş çizgisi izlendiğini ortaya koymaya çalışacağız.

Gerek izledikleri çizgi bakımından gerekse genel hapishane kitlesinin önemli bir bölümünü bünyesinde barındırmasından dolayı Diyarbakır, Mamak ve İstanbul Hapishanelerini ayrı başlıklar altında inceleyeceğiz. Devletin bu üç merkeze özel bir politikayla yüklenmesinden dolayı da buraları incelemek gereklidir. Devletin bu üç merkeze özel olarak yönelmesinin iki temel nedeni vardı. Birincisi komünist ve devrimci örgütlerin aldıkları örgütsel darbeler ve yenilgiler sonucu önderliklerinin ve kadrolarının önemli bir bölümünün bu merkezlerde olması iken; ikincisi ise komünist ve devrimci tutukluların ezici bir çoğunluğunun bu merkezlerde olmasından dolayıdır. Faşist diktatörlük bu nedenlerden dolayı bu merkezleri bir laboratuvar olarak ele alıyordu. Bu merkezlerde yaşanacak bir teslimiyetin bir bütün olarak bütün hapishanelerin teslimiyeti anlamına geleceğini hesaplıyordu.

Bilinmelidir ki her pratik, politik hata zamanla düzeltilmez ve bu hatalara kaynaklık edan ideolojik dokudan köklü bir şekilde kopuş sağlanmazsa, hem ideolojik olarak yozlaşma yaşanır hem de siyasi amaçlardan uzaklaşılır. Bu durum örgüt boyutuyla olduğu kadar birey boyutuyla da böyledir. Parti çizgisi nerede olursan ol diren, parti ruhuyla hareket et ve en zor koşullarda bile olsan partinin emrettiği temel ilkelerden taviz verme diyor. Bu, işkencehanelerde, hapishanelerde ve faşist mahkemelerde böyledir. İdeolojimizin yukarıdan aşağıya doğru her partiliye emrettiği direktif ve ilke budur. Tabii burada herkes için direnmek temel ilkedir.Her kim ki bu zorlu anlarda direnmiş ve partinin kızıl bayrağını yere düşürmemişse o özgülde o kişi parti çizgisini temsil etmiş demektir. Bunun bir sempatizan tarafından gerçekleştirilmiş olması bu gerçeği değiştirmez. Muhasebenin üzerinde durduğu ana konu, Parti kadrolarının ve partililerin daha doğrusu partili kişilerin hapishanelerde direnme noktasında parti çizgisini hayata geçirip geçirmediği gerçekliğidir. Hareket noktamız partili kesim olacaktır.

Hapishanelerde Partinin siyasi duruşunu irdelerken bununla bağıntılı olarak buradaki yönetim birimlerinin izledikleri örgütsel siyasetlerine de değineceğiz. Yani iş sadece direnmekle bitmiyor, yoluna girmiyor. Daha doğrusu bir yerde direnilmiş ama örgütsel ilişkiler ve bazı taktik politikalarda hatalı çizgi izlemişsen burada parti bir yönüyle kazanırken diğer yönüyle kaybetmiş demektir.

Diyarbakır Hapishanesi:

Bu hapishane Cuntaya yakın günlerde devrimci siyasi tutukluların doldurulduğu ve bu tutuklular tarafından „5 Nolu Hapishane“ diye tanımlanan bir hapishanedir. Mimari yapısı „E tipi“dir. Hala yurtsever tutuklular ve bölgedeki itirafçı tutuklular bu hapishanede tutulmaktadır. PKK'li vd. siyasi tutukluların bulunduğu bu „E Tipi hapishanenin'' cunta öncesinden başlayıp 1987'lere kadar devam eden sürecini ana hatlarıyla aktaracak olursak, durumu özet olarak şöyledir:

Bu hapishanedeki tutukluların bileşiminin ezici çoğunluğu PKK'li yurtsever tutuklulardı. PKK dışında bu hapishanede yine ezilen ulusun devrimci ve reformist hareketlerine mensup kadro, üye ve yüzlerce sempatizan tutuklu durumdaydı. Belirtmemiz gerekir ki, cunta sonrası başka bölgelerde tutuklanan yurtsever Kürt tutukluların hemen hemen hepsi (özellikle de Kürdistan dışında tutuklananlar) bu hapishaneye getirildi.

PKK dışında dönem itibarıyla söz konusu hapishanede ezilen ulusa mensup örgüt ve partiler de mevcuttu:

PSK (Kürdistan Sosyalist Partisi): Önderliğini Kemal Burkay yapmaktadır. Hala varlığını devam ettirmektedir. Reformist milliyetçi bir harekettir.

KUK (Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları): Bu örgüt 1978 yılında Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi'nden ayrıldı. Şu an varlığı yokluğu tartışılır durumdadır. Daha doğrusu böyle bir örgüt süreç içerisinde yeniden kendi içinde ayrılıkları yaşayarak atomize oldu. Şu an ise bu isim adı altında bir örgütten söz edilemez.

Rızgari: Bu örgüt legal bir dergi etrafında kendisini ifade etmekteydi. Bu örgütün kurucu kadrolarının hemen hemen hepsi bu hapishanende tutukluydu. Bu örgüt şimdi kendisini PRK-Rızgari olarak adlandırmaktadır ve varlığını devam ettirmektedir. İdeolojik olarak Troçkizme daha yakındır. Bu örgüt saflarında daha sonra birçok örgüt ve grup ortaya çıktı. Örgüt her geçen gün daha fazla güç kaybederek oldukça marjinalleşti.

Ala-Rızgari: Bu örgüt Rızgari saflarında yer alan kadroların bir kısmının ayrılarak Ala Rızgari adı altında bir dergi çıkartmakla siyasi faaliyetlerini sürdürdü. 1979'lar sonrası devrimci milliyetçi hareket olarak varlığını duyurmaya başladı. Cunta ile birlikte önemli güç kaybetti. Önderliğindeki kadroların çoğunluğu Avrupa'ya kapağı atarak aktif mücadeleden çekildi. Küçük gruplar oluşturdular ama bunu da sürdüremediler. Şu an Ala-Rızgari diye bir örgütten söz edilemez.

DDKD (Devrimci Demokratik Kültür Dernekleri): Bu dernekler altında örgütlenen örgütün adı önce KİP (Kürdistan İşçi Partisi), PKK'nin 1978'de kurulmasından sonra ise kendisini PPKP Kürdistan Öncü İşçi Partisi olarak adlandırdı. Ancak bu örgütün illegal haliyle kamuoyunda bilindiği pek söylenemez..

KAWA: Bu örgüt kurulduğu dönem itibarıyla ve varlığını sürdürdüğü süreç boyunca Kürdistan'da ezilen ulus hareketi olarak örgütlenen örgütler içerisinde

Marksizm'den en çok etkilenen ve Komünist-Sosyalist düşüncelere en yatkın ulusal devrimci hareketti. Cunta sonrasından günümüze kadar çeşitli adlar altında varlığını sürdüren bu örgütün siyasi gücü oldukça zayıf ve Kürdistan'daki örgütlenmesi de PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatmasıyla birlikte oldukça dibe vurdu. Daha çok Irak Kürdistanı'ndan çıkış yapmak istediler. Ama bunda da başarılı olamadılar. Daha sonra Kürdistan Devrim Partisi/KAWA adıyla kendilerini ifadelendirdiler. Kadrolarının çoğunluğunu Avrupa'dadır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da doğru dürüst bir örgütlenmeleri yoktur.

Tüm bu örgütlerin Diyarbakır hapishanesinde önemli diyebileceğimiz kadro ve militanları tutukluydu. Kimilerinin önderliği de tutukluydu. PKK dışında kalan bu milliyetçi devrimci ve reformist örgütlerin en az 200'ün üzerinde yargılanan dava tutuklusu vardı. Ama tüm örgütlerden tutukluların toplam sayısı PKK davasından yargılanan tutuklu sayısının yarısı kadar bile yoktu.

Devrimci, komünist, sosyalist parti ve örgütlerden ise şu örgütlerden tutuklular vardı:

TKP(ML): Partimizin bu hapishanedeki tutuklu sayısı, daha doğrusu karşı devrimin mahkemelerinde yargılananların sayısı dava dosyası itibarıyla yaklaşık 160 kişiydi. Yargılananların 12'si kadro ve parti üyesiydi. Geri kalanlar ise sempatizan ve taraftar ilişkisi düzeyindeydi Değişik zamanlarda olmak kaydıyla ama aynı dosya kapsamında 3 MK üyesi (yakalandığı an statüsü MK üyesi olanları kastediyoruz bununla) de bu hapishanede tutuklu bulunmaktaydı

Partimiz dışında söz konusu süreçte aynı hapishaneda tutuklu tutulan diğer devrimci örgütlerden belli başlıları ise şunlardı: TDKP, DEVRIMCI YOL, Kurtuluş (TKKKÖ) Ve TKP'den sınırlı sayıda insan bu hapishanede tutukluydu.

Bu hapishanedaki gelişmeleri kısaca aktaracak olursak, durum özet olarak şöyleydi:

PKK dışında kalan diğer devrimci örgüt ve partiler, ezilen ulusun milliyetçisi devrimci ve reformist örgütler, PKK'li tutuklulardan önce düşmanın dayattığı hapishane kurallarını kabul ederek siyasi olarak hem yenilgi hem de bu yenilgi ile kalmayıp teslimiyet sürecine girmişlerdi. PKK'li kadrolar ve bazı örgütlerden tek tek kişiler ise 1981 Nisan'ında direnişlerine son vererek teslimiyeti kabul ettiler. Zora dayalı askeri eğitimden tutalım da, askere komutanım demeye oradan da İstiklal marşı ve yaklaşık 50 kadar Türk ırkçılığı ve şovenizmini temsil eden marşların söylemesine kadar, herşey beyaz ordunun askeri inisiyatifinde gelişiyordu. Siyasi tutuklular asker olarak kabul ediliyor ve bu ırkçı ve şoven marşlar eşliğinde askeri eğitime tabi tutuluyorlardı.

Bütün parti ve örgütlerden herkes bu siyasi teslimiyet sürecine boyun eğmiş durumda ve cuntanın dayattığı „özel" uygulamalı zulüm kurallarına uyuyordu. Burada yapılan zulmü ayrıntılı olarak anlatmaya gerek görmüyoruz. Bu konuda oldukça ayrıntılı belgeler ortaya konuldu, kitaplar yazıldı. Bizim üzerinde durmak istediğimiz asıl konu bu hapishane sürecinde partili kadro ve partililerin parti çizgisine uygun bir direniş hattı oluşturup oluşturmadıklarıdır.

Direnişte en son kalan PKK´di. Partimizin kadro ve taban kitlesi daha önce direnişe son vererek hapishane kurallarına uymayı kabul etmişlerdi. Hapishanede teslimiyetin yaşandığı bu dönem koşullarında orada Partimizden merkez komitesi üyesi kadro olmasa da bir kısım önemli kadro ve üye tutukluydu. Bu üye ve kadrolardan bir kişi hariç hepsinin polisteki tavrı komünistçeydi. Teslimiyet dönemini yaşayan yoldaşların yaptıkları değerlendirmelerde teslimiyete iten en önemli iki faktör şöyle sıralanmaktadır: Birincisi.“direnmeleri durumunda tahliye edilmeyecekleri“ kaygısıyken; ikinci faktör ise „hapishane tecrübelerinin olmaması“dır.

Birçok yoldaş „tahliye edilmem, daha fazla hapishanende kalır ve ceza alırım“ kaygısı ve hesabıyla direnişten vazgeçmiştir. Bu durum daha bir çok hapishanedeki yoldaşlar için de geçerlidir. Yani küçük burjuva bencilce hesap ve kaygılar - kimileri iyi niyetiyle ve devrim mücadelesine tekrardan katılmak hesabıyla bunu yapsalar da- yanlıştı ve birçok yoldaşın direnişlerden uzaklaşmasına neden oldu ve teslimiyet yolunu açtı. Bu dar bencilce hesapların özeleştirisi zamanında verilmediği ve kişiler kendilerini komünist bir temelde sorgulamadıkları için daha sonraki yıllarda, hem partiden hem de devrimci mücadeleden kopmuşlardır.

Hapishane tecrübesinin olamamasının da bu tür yenilgi ve teslimiyetlerde payı olduğu inkar edilemez. Ancak şunun altını çizerek belirtelim ki, özellikle de düşmanın her cepheden hem dışarıda hem de içerideki devrimci kesimi teslim almaya kalkıştığı koşullarda bir komünistin „tahliye“ hesabı yaparak direnişe son vermesi sıradan bir hata değil parti suçu olarak değerlendirilmelidir. Buradaki kadro ve üyelerin ezici çoğunluğunun (cunta öncesi ve cuntanın ilk aylarında tutuklu düşenleri kastediyoruz bununla) işkencede komünist bir tutum sergilemeleri saygıyla karşılanması gereken bir tutumdur. Komünist görevlerini bu alanda yerine getirmişlerdir. Ama bilinir ki, komünistçe direnmek sadece işkencede direnmekle sınırlı değildir. Bunun bir de hapishane ayağı vardır. İşkencede komünist tavır takın ama hapishanede önce kısa bir süre diren sonra teslim ol. Hem de siyasi olarak teslimiyet çizgisini sergile. Bunun bağışlanacak bir yanı olamaz. Bu durumu görmezlikten germek liberalizme düşmektir, komünist direnme ilkesi yerine teslimiyetçiliği politika olarak teorize etmektir.

Hapishanede komünist tutum göstermek de en az işkencede direnmek kadar önemlidir. İşkencede aylarca, ama hapishanede yıllarca direnmek gerekir. Her ikisi de ölümüne direniş çizgisini zorunlu kılar.

Kısacası bu iki faktörün teslim olmada önemli payı vardır ve bu görmezlikten gelinemez. Ancak siyasi olarak teslimiyet bayrağını çekmenin esas nedeni küçük burjuva bireyciliği ve bencilliğidir. Saldırı politikasının ana amacının siyasi tutukluları teslim almak olduğu açıktır. Diğer önemli bir neden de burada siyasi kimlikle direkt bağlantılı bir şekilde, baskıların bu kadar vahşi olmasının nedeni bu hapishanedeki tutukluların ezici çoğunluğunun Kürt ulusal hareketlerine mensup olmaları gerçekliğidir. Hapishanedeki tutuklulara Kürtlüklerini unutturmak için de ayrıca bir zulüm ve özel yöntemler geliştirilmiştir. Bu milli zulmün hapis-

hanelerdeki biçimidir. İşkence ve hapishanelerdeki mücadele sınıf mücadelesinin en zor alanlarını oluşturmaktadır. Özellikle de Askeri Faşist Cuntaların işbaşında olduğu dönemlerde hapishanelerde zulüm daha üst seviyede olur. Devrimci durum gerilemiş ve devrimci hareket yenilmişse, böylesi dönemlerde hapishanelere karşı devletin daha bir pervasız saldırdığına bu ülkenin hapishane tarihi çok çarpıcı bir şekilde tanıklık etmektedir.

Bu iki etmenin direnişin kırılmasında ve teslimiyetin yaşanmasında önemli bir payı olduğunu vurgulamıştık. Keza esas faktörün küçük burjuva bencilliği olduğunu da vurgulamıştık. Bu küçük burjuva bencilliği sonraki süreçlerde kendini farklı biçimlerde ortaya koydu. Şöyle ki daha önce poliste komünistçe direnen yoldaşlar 1981'in sonlarına doğru yeni yakalanmalar ve yakalananların çözülmesi sonucu polis soruşturmasına tekrar alındılar. Bu yoldaşların hemen hemen hepsi bu kez komünist tutumlarını gösteremeyerek çözülmüşlerdir. Demek ki buradaki teslimiyetin tek nedeni tahliye olma kaygısı değildir. Böyle bir kaygı temel olsaydı, poliste eylemler üstlenilmez ve ayrıntılı beyanlarda bulunulmazdı. Kişilerin teslimiyet sürecini yaşaması ve ağır baskı koşulları süreç içerisinde yılgınlık ve karamsarlık gelişmiştir. Dahası bu tutumun altında yatan esas faktör ideolojik zaafiyettir. Bu süreçte ideolojik kırılma yaşanmıştır. Nasıl ki, bir kişi işkenceyi ve ölümü göze alamayıp çözülüyorsa ve orada komünist direnme ilkesi yerine teslimiyeti geçiriyorsa, burada da teslimiyetin temel faktörü yine ölümü ve ağır baskı koşullarını göze almamaktır. Bunun aksini savunmak geçmiş hatalı yanlarımızın ideolojik-siyasi yanlarını doğru ve bilimsel bir şekilde belirlemekten kaçınmaktır. Komünistler dürüst olmak zorundadır. Komünistliğin temel kriteri dürüstlüktür. Kendi hatalarına karşı dürüst ve ciddi yaklaşanlar ancak yeni başarılar elde edebilir. Biz yaşamı severiz. Ama bu yaşamı ideolojimizin emrettiği şekilde yönlendirirsek ancak o zaman bu yaşamdan komünist bir yaşam olarak söz edebiliriz. Bizim bencilliğimizin sonucu olarak hem de yıllarca kendi bencilliğimizi öne çıkartarak düşmana siyasi olarak teslim olacağız, ama öte yandan kalkıp bunu bencillik olarak değil „tecrübesizlik" ve „tahliyemiz engellenir" düşüncesine bağlayacağız. Bu dürüst ve ciddi bir yaklaşım olur mu? Bunu herkes için mutlaklaştırmıyoruz. Ama dönemin mevcut kadrolarının ve partililerinin de hepsinin bu iyi niyetle hareket ettiğini/edeceğini de söylemiyoruz. Neresinden bakılırsa bakılsın bu teslimiyetçi bir çizgidir, teslimiyetçi bir siyaset belirlenmiştir ve arkasından bu teslimiyetçilik uzun yıllar sürdürülmüştür. Biz teslimiyet göstermişsek, ancak bunun adını ve bu teslimiyetin ardındaki ideolojik kökeni doğru bir şekilde ortaya koyarsak o dönemi bilimsel bir şekilde değerlendirdiğimizden söz edebiliriz. Direniş çizgisinden teslimiyet çizgisine evrilen aynı yoldaşların çoğunluğu 1983'ün Eylül'ünde başlayan ölüm orucu örgütlenmesinin başını çekip bizzat içinde yer alarak Partimizin direniş çizgisini temsil etmişlerdir. Gene Ocak 1984'te başlayıp 2 Mart'ta biten ölüm orucunun örgütlenmesinde de yeralmış ve ikinci kez ölüm orucuna katılmışlardır.

Bu hapishanede önce direniş, sonra teslimiyet, sonra tekrar direniş şeklinde bir siyasi hat izlenmiştir. Bu süreci yaşayan yoldaşların hemen hepsi mahkemelerde siyasi savunma da yapmışlardır. Dahası, teslimiyet sürecini yaşayan partili yoldaşların ezici çoğunluğu dışarı çıkar çıkmaz mücadeleden kopmak yerine daha aktif bir şekilde parti faaliyeti yürütmüşlerdir.

Siyasi olarak teslimiyet ve ideolojik kırılma yaşamış olan yoldaşlar daha sonra gerek teslimiyeti kırmak için aktif olarak ölüm orucu direnişleri içerisinde, gerek dışarıya çıktıklarında aktif mücadeleleriyle bu hatalarından arınmaya çalışmışlardır. Bunu, teslimiyet sürecine iradi olarak müdahalede bulunmak ve teslimiyeti direnişe dönüştürmek olarak algılamak ve yorumlamak gerekir. Devrimin mantığı da hatalardan dersler çıkartarak ilerlemek değil midir? Diyelim ki bir yer direnmiş, ama daha sonraki süreçte bu direnişe damgasını vuran kadroların ezici çoğunluğu (hem de bir dönem söz konusu hapishanelerin yönetim kademesinde yer alan kadrolar) dışarıya adımını atar atmaz partili faaliyete katılmayarak mücadeleden çekilmişlerse, demek ki bu kişiler bu direnişlerden doğru devrimci dersler çıkartmamıştır. Demek istediğimiz o ki, tek bir alanda direniş komünistlik için önemlidir, ama kesinlikle yeterli bir ölçüt değildir.

Sınıf mücadelesinde kimsenin kimseye garanti vermeyeceğine vurgu yapmaya gerek görmüyoruz. Görüyor ve yaşıyoruz : Dün çok iyi direnen bir kişi bir başka zaman ihanete kadar gidebiliyorken, dün çok kötü çözülen bir kişi kendisini komünist bir temelde sorgulayarak, partiye önderlik eder niteliğe ve yeteneğe erişebiliyor. Mesele, sorunun özünü doğru koymak ve buna uygun teorik, pratik çözümlemeler getirmektir. Yoksa sorunu götürüp „ben direndim sen direnmedin“ yönlü tartışmalara çekmek, sorunun özünü kavramak değil siyasal özünden kopartarak kişiselleştirmektir. Komünist bir bakış açısı sorunların arka planında yatan siyasal nedenlerini ve bunların ideolojik kaynağını doğru bir şekilde tahlil etmek ve bu tahlil ışığında pratikte adım atmaktır.

Bu hapishanedeki tutukluların siyasi ve ulusal kimliğe yönelik yaptırımlar karşısında devrimci direnişleri var. Bu direnişlerde onlarca komünist, devrimci ve yurtsever şehit düşmüştür. Düşmana tümden ideolojik ve siyasi olarak teslim olmadıkları için yaklaşık 60 kişi vahşice işkence ve baskılar (açlıkta buna dahil) sonucu katledilmiştir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarındaki hapishanelerde ilk ölüm orucu direnişi hapishanede 1982 yılında PKK'li kadrolar tarafından gerçekleştirilmiş ve ilk ölüm orucu şehidi burada verilmiştir. Partimiz ise bu ölüm orucu direnişine destekçi bir güç olarak katılmıştır. Daha sonra gerçekleştirilen (1983 Eylül ve 1984 Ocak) ölüm oruçlarının ise örgütleyicilerindendir. Hapishanede baskılara karşı yakma ve intihar olayı da ilk kez bu hapishanede gerçekleşmiştir.

Burada bir siyasi teslimiyet, düşmanın siyasi yaptırımlarına göğüs gerememe ve bu yaptırımlara boyun eğme vardır. Diğer yandan yaptırıma uyan aynı tutukluların direnişleri vardır. 1982 yılının 21 Martı'nda Mazlum Doğan'ın intihar

eylemi ile direniş kıvılcım çakılmış, 1982 Mayıs'ında Dörtlerin kendisini yakmasıyla daha da yükselen direniş çizgisi, 1982 ölüm orucu ile daha bir üst seviyeye çıkmıştır. 1983 ölüm orucunda ise siyasi ve askeri yaptırımların tümü ortadan kaldırılmasa da hapishane zulmünün üç yıllık vahşeti ve yaptırımları hemen hemen kaldırılmış gibiydi. Bu hapishanedaki gerek siyasi gerek askeri yaptırımların bir bütün olarak ortadan kaldırılması 1986 yılının başında başarılmıştır. 1987 yılında ise tek tip elbiseler çıkartılıp atılmıştır. Denilebilir ki bu hapishanede teslimiyetle direniş iç içe yaşanmış ama sonuçta kazanan ve sürece damgasını vuran direniş çizgisi olmuştur. Partimiz bu direnişlerde örgütleyici bir güç olarak yer almış, kimi direnişlerde hapishane kitlesinin %5'ini oluşturmasına karşın direnişçi kitlenin %28'ini oluşturmuştur. Ancak Partimiz buradaki direnişleri sahiplenmede yetersiz kalmış, bu direniş çizgisini Partiye ve kitlelere maledememiştir.

Diyarbakır hapishanesinde tutuklu olan partililer uzun yıllar parti ile ilişkisiz kaldı. Partinin örgütsel kaos içerisindeki durumu ve faşist diktatörlüğün bu hapishanedeki özel tecrit uygulamaları bu ilişkisizlikteki temel iki faktördür. Yaklaşık sekiz yıl parti ile direkt olarak örgütsel bir ilişki içerisinde olamamıştır. 1986 sonrası bu hapishanedeki yoldaşlarla ilişkiye geçme koşulları olduğu halde Parti örgütü bunu başaramamıştır.

Bu hapishanede yapılan ağır işkenceler sonucu üç yoldaş şehit düşmüştür: Bunlardan Ali Sarıbal, hapishaneye düşmeden önce parti üyesi ve aynı zamanda kadrosuydu. Medet Özbadem ve Mehmet Kalkan yoldaşlar ise partimizin ileri sempatizanlarıydılar.

Diyarbakır hapishanesinden çıkan Partili yoldaşların büyük çoğunluğunun aktif mücadeleye devam etmesini, örgütlülüklerin başında bulunan yönetim kademelerinin izlediği örgütsel çizgiden ayrı düşünemeyiz. Genel olarak bu hapishanedeki örgütsel çizgi olumluydu. 1987 ayrılığında bile farklı farklı fikirlerine karşın Parti birliği korunmuş, uzun süre DABK veya Konferans kanadında saf tutulmamış, Parti güçlerinin birleştirilmesi için özgün politikalar ortaya konularak sonuç alınmaya çalışılmıştır.

Mamak Askeri Hapishanesi:

Bu hapishanedeki teslimiyet cuntanın öngünlerinde başlıyor. Yani daha cunta gelmeden Ağustos sonlarında bu hapishanedaki devrimci duruş yerini teslimiyete bırakarak cuntanın gelişiyle birlikte daha da üst seviyeye sıçrıyor.

Bu hapishanede partimize mensup üye, kadro ve sempatizanların toplam sayısı yaklaşık 200'ü bulmaktadır. Bu, hapishanedeki devrimci tutukluların yarısından fazlasını Devrimci Yol'a mensup tutuklular oluşturuyordu. DEVRIMCI YOL'un merkezi önderliğinden tutalım da orta ve alt düzey kadrolarının ezici çoğunluğu bu hapishanede tutulmaktaydı.

Diğer örgüt ve partilerin başlıcaları şunlardı:

Kurtuluş (TKKKÖ), TDKP, THKO-TDY, TKP, TKP/İşçinin Sesi, DEVRIMCI SOL, TİKB, PKK, HDÖ, ACİL, KAWA, vd. irili ufaklı parti ve örgütlere mensup devrimci ve yurtsever tutuklular „Mamak Özel Askeri Hapishanesinde" bulunmaktaydı. Binlerce insan hapishanelere doldurulmuştu. Bu hapishanede devrimci direniş yerine teslimiyetin geçmesiyle birlikte, daha doğrusu cuntanın iş başına geçmesiyle birlikte bu hapishanedeki devrimci siyasi tutuklularla sivil faşistler aynı koğuş ve hücrelere konularak, esasta aynı uygulamalara tabi tutulmuştur. „Karıştır-barıştır" politikası pratik olarak gerçekleşmişti bu hapishanede. Ve bu durum yıllarca da devam etti.

Bu hapishanede teslimiyete karşı ilk büyük direniş Partimiz kadrolarının da bir fiil olarak örgütleyicisi olduğu 1981 Haziran-Temmuz'unda sürdürülen yaklaşık 35 günlük açlık grevi direnişidir. Ama bu direniş düşmanın zulüm uygulamalarının dozunu azaltsa da esasta başarısız olmuştur. Çünkü devletin siyasi ve askeri yaptırımları kaldırılmamış (İstiklal Marşını söylemekten tutalım da zora dayalı asker denetiminde yapılan askeri eğitim ve kurallara ve „karıştır-barıştır" uygulamalarına kadar, hiçbir yaptırım ve uygulama kaldırılmamıştır) ve aynı uygulamalar ve bu uygulamalara boyun eğme devam etmiştir.

Bu hapishanedeki uygulamalar da tıpkı Diyarbakır hapishanesinde uygulanmaya çalışılan politikaların aynısı idi. Buradaki tek fark işkence dozunun Diyarbakır'a göre çok alt düzeyde seyretmiş olması ve etnik kimliğe yönelik saldırının olmamasıdır. Amaçlanan şeyler ve politikanın özü aynıyd. Bu ilk büyük açlık grevine DEVRIMCI YOL gibi örgütler katılmamıştır. Bu da direnişin başarısız kalmasında önemli etkendir. Hapishanedeki tutukluların ezici çoğunluğunu direnmeyen bir hareketin oluşturması, direnmemenin gerekçesi olamaz. Teslimiyet çizgisini bu gerekçeyle haklı çıkartmaya çabalamak hiçbir zaman komünistlerin bakış açısı olamaz. Komünistler siyasetlerini pazarlıklar üzerine şekillendiremez. Bir hapishanede tek bir partinin veya niceliksel gücü zayıf olan parti ve örgütlerin bir direniş hattı geliştirmesi ve bunun sonucunda elde edeceği etki gücüyle, o hapishane tutuklu bulunan tüm devrimcilerin ortak bir şekilde ortaya koyacağı direnişin etki gücü bir olamaz.

Çoğunluğun katılmadığı bir direnişin kazanma şansının olmayacağı ve dolayısıyla direnmeme anlayışının teorisinin yapılması yanlıştır. Bu anlayış bizi işkencede „başkaları çözülmüş, önderler çözülmüş, ben niye direneyim" küçük burjuva savunusu ve pratiğine götürür. Hapishanede direniş, İşkencede direniş gibi bir ilke sorunudur. Elbette biz hem kendi kitlemizi hem de dışımızdaki devrimci politik yapıların kitlesini eyleme katmak ve katılmasını isteriz. Politikamızı oluştururken bu olguya özel bir önem veririz. Bunun koşullarının yaratılmadığı yerde, tek başına olsa direniş ilkeseldir. Kişi işkencedeki gibi tek de kalsa,bu durum ölümüne de neden olsa, burada komünist duruş ölümüne direniş ilkesini hayata geçirmektir. Aksi tutum önce ideolojik kırılmayı ve siyasi teslimiyeti getirirken, arkasından bunu direnişe çevirmeyip süreklileştirmek ve bunu politika

haline getirmek kişiyi ihanete kadar götürebilir. Diğer yandan teslimiyet koşullarının kırılmaması, hem genel siyasi çizgide bir değişikliği hem de ideolojik değişimi getirir ki, bu durum reformizme ve hatta karşı devrime kadar da götürebilir.

Bu hapishanede DEVRIMCI YOL'un da içinde yer aldığı en kitlesel ve örgütlü ve aynı zamanda büyük eylemsel direniş 1984 yılının Mart ayında başlayan ve yaklaşık 45 gün süren açlık grevi eylemidir. Ki bu eylemle kısmi başarılar elde edilmiş olsa da esasta başarı sağlanamamıştır. Siyasi yaptırımlar ve askeri uygulamalar esasta devam etmiştir. Tek Tip Elbise giymeye devam edilmiştir. Bu hapishane kapanıncaya kadar da buradaki yaptırımlar ve bu yaptırımlara boyun eğmeler ortadan kalkmamıştır. Yani hapishanedaki teslimiyet çizgisi direnişe dönüştürülerek direnişle alt edilmeden varlığını sonuna kadar devam ettirmiştir.

Bu teslimiyet çizgisini aşamayan kitlesel örgütler siyasi ve ideolojik olarak reformizme ve tasfiyeciliğe savrulmuşlardır. Bu hapishane teslimiyetçiliğinin de önemli payı olmakla birlikte Mamak'tan dışarıya çıkan parti ve örgüt militanlarının neredeyse % 100'e yakın bölümü devrimci mücadeleden kopmuştur. Partimiz kadro ve militanlarından ise, hapishane öncesi aktif mücadelede yer alanların hemen hemen hepsi aktif mücadeleden çekilmiş ve Parti ile ilişki kurmamışlardır. Partiyle ilişkiye geçip mücadeleye devam eden yoldaşlar sempatizan yoldaşlardır. Nazimiye çatışmasında şehit düşen Erdoğan KARATAŞ yoldaş bunlardan birisidir.

Bu hapishanedeki devrimci kadınların daha direngen ve devrimci bir hat izlediğini ve bu noktada erkek tutuklulardan daha tutarlı ve devrimci tutum sergilediklerini vurgulamak gerekir. Partimiz açısından bakıldığında gerek işkencehanelerde gerek hapishanede direnenlerin esasını kadın yoldaşlar oluşturmaktadır. Bu yoldaşlardan kadro niteliğindeki bir yoldaşın kadınlar bölümünü örgütleyerek direniş çizgisinde tutumaya çalışması bunda önemli bir etmendir.

Özet olarak; Mamak süreci Türkiye-Kuzey Kürdistan Devrimci Hareketi açısından tam bir tasfiyeciliğin gelişim merkezi olmuştur. Bu Partimiz açısından da esasta böyledir. Az önce de sözünü ettiğimiz gibi bu hapishaneden çıkan geçmişin kadrolarından bir tek kişi bile aktif mücadeleye katılmamıştır. Aktif mücadeleye katılanlardan şehit olanlar hariç geri kalanlar ise kısa bir süre sonrasında mücadeleyi terk etmiştir. Kuşkusuz ki, bunda partinin içinde bulunduğu durumun da payı vardır. Yani kişilerin mücadeleye katılması ve daha sonrasında terk etmesinin sadece kişinin iç diyalektiğine bağlamak, tek yanlı bir anlayıştır. Bilinir ki, bu tür dönemlerde eğer kişinin üyesi olduğu veya savunduğu partisi örgütsel olarak birçok cephede iyi bir durumda ise, dahası kendi kitlesini etkileyecek bir örgütsel morale sahip ise o zaman aktif mücadeleye katılım oranı daha yüksek olur. Tersi durumda ise az olur,ya da hiç olmaz. Bilindiği gibi parti bu dönem itibarıyla örgütsel olarak önce darbe sonra yenilgi aldığı, arkasından ise derin örgütsel kaos ve örgütsel ayrılıklar yaşadığı olumsuz bir dönem içerisindeydi. Dolayısıyla bu gibi ortamlarda yılgınlık, karamsarlık ve dökülmeler

de oldukça fazla olur. Hele ki, bir hapishanedaki yönetim kendi geçmişini komünist temelde sorgulamıyor, hatalarından dersler çıkartmıyor ve çevresindeki parti kitlesine karşı kazanıcı bir politika izlemiyorsa ve örgütle organik bağı yoksa o zaman parti saflarından uzaklaşmalar daha da artar. Mamak hapishanesindeki yoldaşların Diyarbakır hapishanesindeki yoldaşlar kadar olmasa da ancak onların durumuna yakın bir biçimde uzun yıllar parti ile organik/örgütsel iletişim koşulları yaratılamamıştı.

Mamak hapishanesinde teslimiyet çizgisinin hakim olmasında DEVRİMCİ YOL örgütünün tayin edici rolü vardır. Eğer DEVRIMCI YOL örgütü merkezi olarak direniş çizgisi geliştirmiş olsaydı ve bu çizgide kararlı ve ısrarcı bir duruş sergileseydi, bu hapishanede hakim olan teslimiyet değil direniş hattı olacaktı. Bununla Partimiz kadro ve militanlarının direniş yerine teslimiyete boyun eğmelerinin haklı olduğu sonucu çıkarılamaz.

Ne olursa olsun,yani kişi veya kurum en zor anlarda kendi özgücüne güveni yitirmemeli, asıl dayanması gereken güç kendi gücü olmalıdır. Kendi öz kuvvetlerine dayanıp çetin bir şekilde savaşmaktır komünist ilke ve tutum. Aşılamayacak zorluk yoktur. Engeller insanın kafasındadır. Komünist bir bilinç ışığında engelleri aşmak için cüret edildiğinde başarılamayacak birşey yoktur. Ölümün kendisi istenilen bir şey değildir. Ancak zaferin mayası ve kendisi burada dokunup besleniyorsa, ölümü tercih etmede ikircikliğe düşmeyeceksin. İkircikliğe düştüğün an orada, gerçek nihai amacından sapmışsın demektir. Sonrasında bunu düzeltmediğin zaman ise artık yozlaşmaya ve çürümeye doğru gitmişsin demektir. Bu nedenledir ki, ister tek olalım, ister örgüt olarak tek kalalım bir siyaset ve bir pratik hat belirlerken önce kendimize ve kendi kuvvetlerimize güvenmeliyiz. Buna güvenmeyenler amacına. ulaşamaz, yarı yolda kalır. Zorluklara göğüs germeyenler/ geremeyenler devrimin önündeki engelleri bir bir kaldırmayı başaramaz, başarma kudretine eremez. Başkan Mao şöyle söylüyor:

„Bütün Parti yoldaşları bütün zorlukları tam olarak göz önünde bulundurmalı ve sarsılmaz bir iradeyle ve planlı bir şekilde bunların üstesinden gelmeye hazır olmalıdırlar. Gerici kuvvetlerin kendi zorlukları vardır, bizim de zorluklarımız kendimize göredir. Ama gerici kuvvetlerin zorlukları aşılması imkansız zorluklardır, çünkü bunlar geleceği olmayan ve ölüme doğru ilerleyen kuvvetlerdir. Bizim zorluklarımız aşılabilir. Çünkü bizler parlak bir geleceğe sahip genç ve gelişen kuvvetleriz.“ (54)

Mamak'ta komünist ve devrimci irade yerine küçük burjuvazinin uzlaşmacı ve teslimiyetçi ruhu hakim olmuştur. Bu çizgi sahipleri kendi geçmiş hataları ve olumsuzluklarını komünist ve devrimci temelde sorgulamadıkları için de partiden, partili yaşamdan koparak sistemin bencil sularına gömülmüşlerdir. Burada devrim değil karşı-devrim kazanmıştır.

İstanbul Hapishaneleri:

İstanbul'daki hapishane mücadelesi üzerine bugüne kadar çokça şey yazıldı ve her siyaset kendi görüş açısıyla bu süreci değerlendirmeye çalıştı. Ama doğru ama yanlış, herkes bir şeyler söyledi. Bu hapishanelerde tutuklu olan partili yoldaşlarımız da hapishane direnişlerini değerlendirdi. Ancak şunu hemence belirtmekte fayda görüyoruz ki, partimiz herhangi bir konferansta hapishaneler üzerine,yani partimizin hapishane pratiği üzerine bugüne kadar resmi bir değerlendirme yapmış değildi. Yapılan değerlendirmeler daha çok bu süreci bir fiil yaşayan partililerle sınırlı kalmıştı. Bu durum bütün hapishaneler için geçerlidir. İstanbul hapishanelerindeki direnişler üzerine kimi siyasetlerle ideolojik polemikler yürütülmüştür. Ancak şunun altını çizerek belirtelim ki bu sürecin değerlendirilmesi hem resmi hale getirilmemiş olması bakımından hem de yetersiz ve bazı hatalı anlayışların özeleştirisinin verilmemesi bakımından yetersiz yapılmıştır. Hele ki, hapishane direnişi dışındaki örgütsel çizginin doğrusuyla yanlışıyla açığa çıkartılıp yanlışların mahkum edilememesi ise partide yanlış görüş açıları ve çizgilere kaynaklık etmekteydi. Biz buradaki parti yetkili yönetim komitelerinin izlediği örgütsel çizginin değerlendirmesine geçmeden önce hapishanelerdeki direniş çizgisi ve sonuçlarını genel hatlarıyla değerlendirelim:

İstanbul hapishanelerinde İstanbul hapishanelerine ilişkin merkezi politikanın belirlendiği hapishane Metris Hapishanesindeki yetkili birimimiz olduğundan dolayı esas olarak Metris hapishanesinde izlenen çizginin değerlendirilmesi üzerinde durulacaktır. Partimizin önemli kadroları dahil tutuklu yoldaşlarımızın büyük bölümü bu hapishaneye hapsedilmişti.

Bu hapishanelerde Partimiz dışında kendisine „Türkiye solu" diyen bütün parti ve örgütlerden tutalım da ezilen ulusun devrimci örgütlerinden tutuklularına kadar, dahası TKP ve Barış Derneği davasından tutuklananlar da bulunmaktaydı. Bu örgütlerin ve partilerin belli başlıları şunlardır: TKP(ML), DEVRIMCI SOL, TDKP, DEVRIMCI YOL, TİKB, KURTULUŞ, MLSPB, EYLEM BİRLİĞİ, TKP, TKP/ML HAREKETİ, RIZGARİ, KAWA, THKP/C-HDÖ, ACİL, TKEP, TKIH vb, irili-ufaklı siyasi örgütler.

Hapishanelerdeki toplam tutuklu bileşiminde nicel olarak en fazla sayıyı DEVRIMCI SOL oluşturmaktaydı. Daha sonra ise partimiz dava tutukluları oluşturmaktaydı. Partimiz dava dosyalarından yargılananların toplam sayısı yaklaşık 2 bin kişi kadardı. Cuntanın işbasına gelmesiyle birlikte tutukluların doldurulduğu hapishanelerin belli başlıları şunlardı: Sultanahmet, Davutpaşa, Selimiye (gözaltı yeri olarak kullanıyordu), Kabakoz, Alemdağ, Hasdal, Metris, Sağmalcılar özel tip, Gölcük Askeri Hapishanesi ve daha birçok askeri hapishaneye binlerce devrimci siyasi tutuklu doldurulmuştu. Süreç içerisinde bu hapishanelerden tahliyeler sonucu çeşitli hapishanelerin kapatılmasıyla birlikte tutuklu kitlesinin esası Metris ve Sağmalcılar Özel Tip Hapishanesinde hapsedildi. Düşmanla direnişçiler arasında kıyasıya mücadele önce tüm hapishanelerde sürmüş

ancak bu hapishanelerin boşaltılarak Metrise taşınması sonucu mücadelenin merkezi doğal olarak Metris olmuştur.

İstanbul hapishanelerinde tutuklu bulunan partili partisiz kadro ve sempatizanların çoğunluğunun partinin direniş hattına bağlı kaldığını belirtmek gerekir. Düşmanın dayattığı siyasi teslim alma politikası gerek partimiz tarafından gerekse diğer devrimci parti ve örgütler tarafından geri püskürtülmüş, teslimiyet değil direniş çizgisi hakim hale gelmiştir. Partinin direniş hattını gölgeleyecek şekilde dökülmeler yaşanmamıştır. Bu hapishanelerde yenilen komünistler değil düşman olmuştur. Teslimiyet değil direniş çizgisi sürece damgasını vurmuştur.

Partimizin daha önce önderlikte yer alan kadrolarının çoğunluğu yanlış siyaset ve taktikler sonucu İstanbul ve çevre illerde yapılan polis operasyonlarında ele geçirilmiş ve esas olarak İstanbul hapishanelerinde tutulmuştur. MK düzeyindeki kadroların hepsi şu veya bu şekilde poliste çözülmüş ve komünist duruş sergilememişlerdir. Cunta ve cuntayı takip eden ilk aylarda parti kadro ve üyelerinin önemli bir kısmı poliste direnirken, özellikle de 1981'de başlayan ağır darbeler sonucu ele geçen kadro ve üyelerin hemen hemen hepsi ise çözülmüştür. Bu çözülme oranı güçlendirme sonrası daha da artarak ilerlemiştir. Hatta elimizdeki belgeler ve veriler ışığında hareket ettiğimizde güçlendirme sonrası düşmanın eline geçip de (şehit olanları saymazsak) çözülmeyen yok gibidir. Bu durumun nedenlerine daha önce değindik, dolayısıyla aynı şeyleri tekrar etmeyeceğiz.

Hapishanelere önderlik çözülmeyen orta kademe kadrolar tarafından yapılmaktaydı. Bilindiği gibi parti tüzüğü ve örgütsel ilkesi gereği poliste komünist tavır sergilemeyenlerin üyeliği düşer. Bu işlem örgütsel hukuk içerisinde resmi hale getirilir. Daha da açarsak: Konumu ne olursa olsun polise düşüp arkasından tutuklananların önce üyeliği dondurulur. Arkasından partinin ilgili ve yetkili organlarının yaptıkları soruşturma ve değerlendirme sonucunda eğer kişinin poliste direndiği netleşirse parti üyeliği korunur. Tersi durumda ise parti üyelikleri düşürülür. Buna resmiyet kazandıran yetkili organlar Bölge Komiteleri ve MK'dır. Hapishane Parti organlarına özel bir yetki verilmemişse bu işlem bu organların kararıyla resmi hale gelmez. Mutlaka üst organların onayını gerektirir. MK üyelerinin soruşturulup durumlarının netleştirilmesi sadece ve sadece MK'nın görevi ve sorumluluğundadır. Merkez Komitesinin herhangi bir üyesi çözülmüş de olsa MK dışında hiçbir organ bu kişinin durumu hakkında sonuca gidemez. Bu konuda resmi sonuç elde edilinceye kadar MK üyelerinin de konumu ve yetkisi dondurulur.

Cunta sonrası, özellikle de 1981 ağır örgütsel darbe sonrası İstanbul hapishaneleri hariç diğer hapishanelerdeki partili tutuklularla partinin istisnalar hariç örgütsel ilişkisinin sürdüğü söylenemez. Ama İstanbul hapishaneleri için aynı şeyi söyleyemeyiz. Bu hapishanelerle ilişkiler zaman zaman kesintiye uğrasa ve yeterli bir düzeyde örgütsel ilişki olmasa da genel olarak örgütsel ilişkinin sürdüğünü söylemek mümkün. Bu durumun yaşanması İstanbul'daki parti faaliyetlerinin bölgesel düzeyde de olsa 1984 sonlarına kadar devam etmesi ve

buradaki koşulların bir Diyarbakır gibi hiçbir zaman ortadan kalkmadığı gerçekliğinden kaynaklıdır. Bunda direnmenin ve bu alandaki kitlenin (dışarıyı kastediyoruz) parti ile şu veya bu şekilde ilişkisinin de büyük payı vardır.

Belirtmek gerekir ki, İstanbul hapishanelerindeki baskı ve zulüm bir Diyarbakır hapishanesindeki kadar yüksek dozda değildi, özellikle de kaba işkenceler konusunda hiçbir hapishanede Diyarbakır'da yapılan vahşet sergilenmemiştir.

İstanbul hapishanelerinde ölüm orucu dışında da baskı ve zulüm koşulları sonucu birçok devrimci şehit düşmüştür. Buna karşın Diyarbakır ve Mamak'ın tersine İstanbul hapishanelerinde ilkelerden taviz verilmemiştir. Ne kadar zor durumda olunursa olunsun ilkelere bağlı yürütülen politika ve pratik duruş biricik doğru politika ve duruştur. Bu nedenle partili kadrolar ve özellikle de önderlerin sadece kolay günlerde değil en zorlu anlarda dahi ilkelerden taviz vermesi diye bir pratiği ve politikayı savunması veya bu ilkelere ters bir hareket etmesi demek taşıdığı siyasi kimlik ve savunduğu dünya görüşünü ayaklar altına alması demektir. Bu işkencede olduğu kadar hapishanelerde de böyledir. İlkelere bağlılık konusunda Stalin yoldaş 28 Ocak 1924 yılında Lenin yoldaş için Kremlin Askeri Okulu Öğrencilerinin düzenledikleri gecedeki söylevinde şunları söylüyor:

„Parti liderleri, parti çoğunluğunun görüşlerine hakim olma durumundadır. Çoğunluk, parti liderinin göz önüne almak zorunda olduğu bir güçtür. Lenin, diğer parti liderlerinde olduğu gibi bu gerçeği anlamıştır. Fakat Lenin, hiçbir zaman çoğunluğun esiri olmadı, çoğunluk temel ilkelere dayanmadığında ona karşı çıktı. Parti tarihimizde, çoğunluğun görüşü ya da partinin belli bir süre için çıkarlarının proletaryanın çıkarlarıyla çeliştiği görülmüştür. Bu tür durumlarda Lenin hiç tereddüt etmeden ilkelerden yana çıkıp çoğunluğu karşısına almıştır. Tek başına da olsa, çoğunluğa karşı yürümekten hiçbir zaman çekinmemiştir. Çünkü onun her fırsatta tekrarladığı görüş şudur:

‚İlkelere bağlı politika biricik doğru politikadır!'

„Anlatacağımız iki olay bu görüşü kanıtlar niteliktedir.

„Birinci olay:1909-1911 arasında Parti, karşı-devrimci güçler tarafından ezilmiş ve parçalanmaya yüz tutmuştu. Bu öyle bir devirdi ki partiye olan inanç kaybedilmişti. Sadece aydınlar değil, ama işçiler de yığınlar halinde terk ediyorlardı. Gizli eylemlerin reddedildiği, yıkım ve tasfiyenin hızla ilerlediği bir devirdi bu. Sadece Menşevikler arasında değil, ama Bolşevikler arasında da bir sürü ayrılık belirmiş, eylem fraksiyonlara bölünerek işçi hareketinden kopmuştu. Bilindiği gibi, bu devirlerde partinin gizli eylemlerine son vererek işçileri organize edip legal bir parti oluşturma fikri gelişmişti. Bu parti liberal Stolipin (Stolipin Partisi: 1905 yenilgisinin ertesinde oluşan reaksiyoner kuruluş. 1905 sonrası Menşevikler Devrimci Hareketi tasfiyeye girişerek Bakanlar Kurulu Başkanı Stolipin'in adının verildiği legal bir parti kurmaya çalıştılar partisi olacaktı. İşte o sırada bu bulaşıcı hastalığa kapılmadan partinin dağılmış ve bölünmelere uğramış güçlerini bir araya getiren, parti içindeki burjuvaziyle uzlaşmaya yatkın güçleri

cesaretle ezen ve işçi hareketini kendi temel ilkelerine dayalı bir biçimde yönlendiren Lenin olmuştur.

„İkinci olay:1914-1917 arasında emperyalist savaş tüm şiddetiyle sürüp giderken tüm partiler ve hemen hemen tüm sosyal-demokrat partiler vatansever duygularla yüklüydüler. Ve bütün bu partiler ülke emperyalizminin emrine girmişlerdi. Bu devirlerde 2.Enternasyonal kapitale karşı beyaz bayrak çekmiş ve Plehanov, Kautsky, Guesde ve diğerleri şovenizme boyun eğmişlerdi. İşte o sıralarda, sosyal-şovenizme, sosyal-pasifizme tek başına karşı gelen ve Kautsky' lerin, Guesde'lerin dönekliğini cesaretle savunan Lenin olmuştur. Bu mücadeleyi sürdürürken Lenin, kendisini destekleyenlerin çok azınlıkta olduğunu biliyor fakat bunu kesin bir durum olarak ele almıyor ve önemsemiyordu. Çünkü onun için tek doğru politika enternasyonalist politikaydı. Çünkü ilkelere bağlı politika biricik doğru politikaydı.

„Bilindiği gibi, Lenin bu mücadeleden de galip ayrıldı ve yeni enternasyonal kuruldu.

, İlkelere bağlı politika biricik doğru politikadır.'

„Bu ilkeye bağlı kalan Lenin aşılmaz sanılan zorlukların üstesinden gelerek devrimci Marksizm'e proletaryanın en iyi elemanlarını kazandırdı."(55)

Partide geçmişte olduğu gibi bugün de ilkeler denilince ne anlıyoruz, hangi konular ilkelere denk düşer noktasında hayli kafa karışıklığı mevcuttur. Bu kafa karışıklığı da gerek politika üretmede gerekse pratik-taktik duruşlarda olumsuz hatta çok ciddi hatalara yol açmaktadır.

Lenin gerek uluslararası enternasyonalist ilkelere bağlılık noktasında olsun gerekse ülkede partinin en zor durumlarda devrimin ve partinin emrettiği.daha doğrusu Marksizm'in emrettiği temel ilkelere her zorlu durumda bağlı kalarak engelleri aşmıştır. Hem de azınlıkta kalmasına karşın. Politika veya taktikler belirlenirken çoğunluk görüşleri her zaman doğrudur anlayışı idealist ve gerici bir düşüncedir. Biz her durumda stratejik düşünmek zorundayız. Stratejik düşünmek günceli reddetmez. Stratejik düşünmek ilkesel düşünmektir, ilkelerden taviz verememek demektir, ilkelerden taviz vermemek politikada esnekliği ve somut duruma uygun taktik politikalar belirlemeyi reddetmez. Tam tersine bu MLM ilkelerin emrettiği mücadele ve örgütleme biçimidir. Her durumda çoğunluğun görüşleri doğrudur demek kuyrukçuluktur. Parti öncüdür ve çoğunluğun görüşlerine hakim olmak durumundadır. Parti önderliği partili kitlenin nabzını elinde tutmalı ve ona hakim olmalıdır. Önderlik nerede olursa olsun çoğunluğu göz önünde bulundurmalıdır. Ama bu çoğunluğun esiri de olmamalıdır. Onun esiri olduğu zaman kitle kuyrukçusu ve artçı olur. Çoğunluk temel ilkelere bağlı kalmadığı zaman önderlik ona karşı çıkmalıdır. Yani söz konusu çoğunluk (bu proletarya da olabilir, parti kitlesi de olabilir fark etmez) partinin temel ilkelerine bağlı kalmadığı zaman önder kişiler tek başına da kalsa bu çoğunluğa karşı yürümelidir. Onun dedikleri ve dayatmak istediği yanlış ilkeleri hiçbir zaman kabul etmemeli ve yapmamalıdır. Burada sorun, taktik sorun ve politikalar değil.

Burada tartışılan ilkelerdir. Taktik sorunlarda tabii ki örgütsel ilkeler neyi emrediyorsa bunun disiplinine uygun hareket etmek zorundasın. Ama söz konusu olan MLM ilkesel konular olunca, özellikle de o özgül durumda hayati bir önem taşıyorsa bu durumda bırakalım önderlerin bu ilkelere bağlı kalmasını bir kenara her partili de bunu uymak ve uygulamak ve de savunmakla görevlidir.

İşte bu teorik belirleme ışığında hareket ettiğimizde bunun emrettiği ilke, poliste olsun hapishanede olsun direnmektir, direnmekten taviz vermemektir. O halde hapishanede ilkesel diyebileceğiniz konular denilince ne anlıyoruz, önce bunu açıklayalım.

Düşmanın, komünistlerin siyasi kimliğine yönelik her türlü yaptırımını (bu, istiklal marşını söylemekten tutalım da hazırola geçmeye, oradan da subaylara ve askerlere komutanım demeye kadar, gerek parça halinde olsun gerekse bir bütün olarak kabul etmek şeklinde olsun fark etmez) kabul etmek, direnmek ilkesinden sapmaktır, ideolojik olarak kırılmaya uğramaktır, siyasi duruş olarak teslimiyettir. Direnmek, düşmanın siyasi onurumuza yönelik dayatmak istediği yaptırımlara iradi olarak karşı çıkmak ve bunlara uymamaktır.

Bu komünist bir partinin direnme noktasındaki temel perspektifi ve politikasıdır. Hapishanelere düşen her kadro, her partili ve her sempatizan bu temel ilke ışığında hareket ettiğinde ve buna uygun pratik-politikalar üretip uyguladığında, ilkelere bağlı kaldığından ve doğru bir politika güttüğünden söz edebilir. Aksi durumda ilkesizlik yapmış ve ideolojik olarak zaafa düşmüş demektir.

Burada şöyle bir ikirciklik içerisinde olmamalıyız. „Kitle kurallara uymak istiyor, siyasi yaptırımlara uymak istiyor o halde birey olarak bende uyayım“ gibi bir anlayışı savunmak ve bunu pratiğe geçirmek kitle kuyrukçusu ve artçı bir politikadan başka bir pratiğe hizmet etmez. Bu sağcı-liberalizmdir, teslimiyetçiliği teorize edip politika haline getirmektir.

Amacımız kitleyi kayıpsız bir şekilde söz konusu zorlu direnişlere katmak ve sonuna kadar direniş hattında tutmaktır. Fakat kitle bu durumu kaldıracak durumda değilse ve de bu „hatalı çoğunluk“ kendi politikasını dayatıyorsa, işte bu durumda gerek oradaki önderlik olsun gerekse tek tek bireyler olsun bunların ana görevi bu yanlış çoğunluğun istemlerini kabul etmeyerek direnme çizgisinde kararlı ve ısrarcı olmaktır. Diyelim ki mevcut önderlik bu hatalı çoğunluk yönünde karar kıldı, yani direnme ilkesinden vazgeçerek siyasi kimliğimize ve insani onurumuza yönelik yaptırımlara, eğitimlere boyun eğip bunun teorisini yapıyorsa, bu durumda partili olsun veya olmasın herkesin temel görevi bu önderliği ve onun ilkelere bağlı olmayan politikasını bir kenara atarak; tek başına da kalsa direnmektir. Direnişte ısrar eden ve bu çizgiyi kararlı bir şekilde sürdüren kişi o özgül durum ve süreçte partiyi temsil eder. İşkencede de böyledir. İşkencede direnen partili, partisiz yoldaşlar ilkelere bağlı bir duruş sergilerken, çözülenler (isterse parti genel sekreteri olsun) partiyi temsil edemez. Çünkü o kişi işkencede direnme ilkesine bağlı kalmayarak derin bir ideolojik zaaf içerisine girmiş, siyasi-örgütsel olarak

partiye darbe vurarak suç işlemiştir. Aynı durum hapishaneler için de geçerlidir. Direnen, partinin emrettiği politikalara bağlı kalırken direnmeyen tıpkı işkencedeki gibi partinin ilkelerini ayaklar altına almıştır.

Siyasi kimliğe yönelik teslim alma politikalarına boyun eğen parti komitesi veya komite yoksa yetkili Parti kadrosunun ilkelere denk düşen politikalar noktasında kendi astlarına yaptırım gücü ve yetkisi olamaz. Kitlenin de bu teslimiyet politikasına uyma diye bir görev ve sorumluluğu yoktur/olamaz. Yani sorunun buradaki özü „disiplin“ olarak değil partinin bu alandaki ve alanlardaki temel ilkesi (direnme) olarak kavranmalı ve bu da örgütsel alandaki görevin yerine getirilmesi olarak anlaşılmalıdır. Temel ilkeden vazgeçmek ve bunun ışığında bir siyasi duruş sergilememek ideolojik kırılmadan başka bir manada yorumlanamaz. Bu pratik-politik tarzın kaynağı olan ideolojik kırılmanın özeleştirisi yapılmaz ve zamanında düzeltilmezse bu durum daha da büyük olumsuzluklara yol açacaktır. Bu pratik-politik tarzın teorileştirilmesi durumunda ise MLM direnme ilkesinden sapılarak uzlaşma ve yozlaşmanın kulvarına girilmiş olur. Biz komünistler uzlaşmayı değil direnmeyi, yozlaşmayı değil sürekli olarak arınma ilkesini temel aldığımızda ve pratikte bunun ruhuna uygun adım attığımızda, küçükten büyüğe doğru büyük başarılar elde ederiz. Tersi durumda mevcut sistemi adım adım yıkamaz ve süreç içerisinde ona yedeklenmiş oluruz. Çünkü uzlaşma ve yozlaşma direnme ve arınmanın karşı kutbunu oluşturur ve onu engelleyici temel ideolojik ve siyasi duruştur.

Bu perspektif ve siyasi hatta kararlı ve ısrarcı bir şekilde ilerlediğimizde, bir süre için hapishane koşullarında nicelik olarak biz kaybedebiliriz, ama stratejik olarak bizim kazanacağınız kesindir. Daha açıkçası hapishane koşullarında düşmanın pervasız saldırıları sonucu kitle, hatta üç-beş kişi dışında (tıpkı Vietnam'daki Saygon hapishanelerinde olduğu gibi) hepsi dökülebilir, dahası tek kişi bile kalabiliriz ama sonuçta, yani nihai olarak tek de kalsak bu direnme hattımızın bizleri nihai zafere götüreceği kesindir. Ama yok „kitle dökülüyor, herkes teslim oluyor ben niye direneyim“ dediğimiz an hem nicelik olarak kaybetmiş oluruz hem de nitelik olarak kaybetmenin adımlarını atmışız demektir. Burada politikada esneklik ile ilkelerde tavizsizliği birbirine karıştırmamalıyız.

Hapishanelerde karşılıklı tavizler temelinde uzlaşmalar reddedilemez. Bunu ilkesel olarak değil tam tersine MLM ilkelerin emrettiği bir siyaset tarzı olarak benimsemeli, savunmalıyız. Bizim kavrayamadığımız hususlardan birisi de bir yandan ilkesel konularla taktik sorunların tam ayrımını yapamamak iken, diğeri ise politikada esnekliğe uygun taktikler geliştirememektir. Bazen öyle kavram kargaşalığı yaşanıyor ki taktik yenilgiler ve başarısızlıklar ilkesel bir sorun olarak değerlendiriliyor. Komünist partisi sınıf mücadelesinde taktik olarak binlerce kez başarısızlığa ve yenilgiye uğrayabilir ama ideolojik yenilgiye uğraması diye bir durumla karşılaşmaz. Bununla gerçek bir komünist partisini kastediyoruz tabii ki. Taktik olsun, örgütsel olsun yenilgilerin olacağını reddetmek ve görmezlikten gelmek sınıf mücadelesinin nesnel yasalarını bilmemektir.

Partimiz Metris ve İstanbul hapishanelerindeki direniş hattında esasta olumlu bir seyir izlemiştir. Buna karşılık pratik, politik ve örgütsel hatta küçümsenmeyecek hatalara da düşülmüştür.Bu hataların başlıcalarını ortaya koymaya çalışalım.

Tek Tip Elbise (TTE) Sorunu Üzerine

Bu hapishanelerdeki yoldaşların süreç boyunca gerek düşünce gerekse pratik bakımdan düştükleri olumsuzlukların başında Tek Tip Elbise(TTE) konusunda ortaya sürülen ve savunulan düşünceler ve bunun giyilmesi gelmektedir. TTE konusunda yoldaşların yaptığı belirlemeler ve diğer küçük burjuva örgütlerle giriştikleri polemikleri temel alacağız:

„TTE sorunu gündeme geldiğinde bizler, ‚TTE devrimci onurun mavi kefenidir' formülünde simgeleşen sol-sübjektif bir niteleme hatasına düştük. Ancak bu kağıt üzerinde kalan, mücadeleye direkt zarar vermeyen teorik bir tespit hatasıydı. Süreç içerisinde hatamızı gördük ve özeleştiri yaparak düzeltme yoluna gittik. DS'li (Devrimci Sol) arkadaşlar kısa bir süre sonra düzeltilen bu teorik tespit hatasını eleştiri sınırlarını aşacak bir şekilde saldırı malzemesi olarak kullanmaya çalışıyorlar. ‚Dostlarımız tek tip elbiseye mavi kefen dediklerini çok kısa zaman içinde unutarak...' (Yeni Çözüm sayı 9) Hayır arkadaşlar bizler bu eksikliğimizi ne unuttuk ne de gizlemeye çalıştık. Söz konusu tespiti yaptığımız ve sürdürdüğümüz sırada DS ne eleştirmiş ne de bizi uyarmıştır. Bizler eksikliğimizin farkına varır varmaz tüm devrimcilere yaptığımız bir açıklamayla eksikliğimizi giderdik hatamızı düzelttik. „(56)

TTE konusunda yapılan değerlendirme doğrudur. Ancak daha sonrası yani TTE giyilmesi konusunda alınan karar ve pratik duruş için ileri sürülen tezler ve gerekçeler bilimsel değildir. TTE sorununu birebir her durumda ve başlı başına bir ilke sorunu olarak ele almak doğru olmaz. Ancak bu sorun eğer bazı durumlarda teslimiyetin yolunu açıyor ve ona basamak oluşturacaksa dahası TTE düşmanla bir pazarlık sonucu yani karşılıklı tavizler temelinde giyilmiyor/düşmanın dayatması sonucu giyiliyorsa işte burada açık bir sapma var demektir. Şöyle ki önce giymeme kararı alıp bunu sürdüreceksin ama sonrasında bu noktadaki direniş çizgisini sürdürmeyip tek taraflı bir şekilde TTE'yi giymeyi kabul edeceksin. Bu mevcut direniş hattından geriye düşmektir ve aynı zamanda bir yenilgidir de. Niye yenilgidir? Birincisi düşmanın dayatmalarını tek taraflı bir şekilde (hem de pazarlıksız) kabul ederek bu alandaki direniş mevzisini terk ediyorsun. İkincisi iki iradenin çatışmasında (düşmanla, komünistler ve devrimcilerin) kazananın devrimciler değil düşmanın olması gerçekliği bakımından yenilgidir.

Bu konuda değerlendirme yapan yoldaşların, TTE giymeyi yenilgi olarak dahi değerlendirmemeleri hatalı bir bakış açısıdır. Eğer bir yerde yenilgi ve başarısızlık varsa burada komünistler kendi payına düşen yanları tahlil etmek zorundadır. Bu konuda yenilgi alınmamıştır demek sorunların özünden kaçmak demektir. Bu da bizi doğru dersler çıkartmaya değil, hataları tekrar etmeye götürür.

Bu hapishanedeki yoldaşlar TTE'yi neden niçin giydiklerine dair şu gerekçeleri ileri sürmektedir:

„TTE devrimci ilke ve onur sorunu değildir. Yine de sürgit benimsenebilecek bir dayatma değildir, tam tersine her koşulda reddedilme perspektifiyle ele alınmahdır. 1983'te Sağmalcılar, 1984'te Metris ve Sultanahmet'te gündeme gelen TTE uygulamasının geriletilmesinde bu ilk karşı çıkışın önemli bir payı vardır. 1984'te DS'nin düşmanın TTE uygulamasını ve TTE'nin ardına gizlemeye çalıştığı işkence,baskı ve hak gaspları saldırılarını durdurup geriletmenin biricik yolu olan Kitlesel Süresiz Açlık Direnişi silahını devre dışı bırakan ÖÖ'nun yenilgiyle sonuçlanması, TTE direnişini zamanın aleyhimize işlediği kısır bir döngüye soktu. Düşman saldırılarının mızrak ucunun yöneldiği, sistemli kapsamlı ve üst boyutta sürdüğü Metris'te, direnişçi güçler fizik ve moral yönünden yıpratılmış durumdaydı. Direniş saflarından kaçışlar,bağımsızlaşmalar artmaktaydı. EB, TKP,RIZGARI gibi siyasetlerin teslimiyet saflarına toplu göçüşü, DS'dan Ö.O. sırasındaki yoğun kitlesel kopuşlar, tek tek unsurların da safları terk edişleri ve diğer siyasetlerden tek tek kopmalar durumu daha da ciddileştirmekteydi. Böylesi bir durumda TTE mevzisinde ısrar etmek kan kaybının sürmesine ve direniş güçlerinin azınlığa düşmesine neden olabilirdi. DS'li arkadaşların söylediklerinin tam tersine, 1984'ün özgül koşullarında TTE giyilmesi direnişe büyük zararlar veren bir mevziden geçici bir geri çekilme, güç toplayarak atılıma geçmek için soluk alma anlamını taşıyordu. 1984'ün özgün koşullarında ülke nezdinde sınıf mücadelesinin.devrim ve karşı devrim arasındaki güç dengelerinin, hapishanelerde faşizmin ve direnen devrimci güçlerin somut durumu akıldan çıkarılmamalıdır. Aksi halde somut koşulların somut tahliline dayanan taktik politikalar, saldırı, savunma ve çeri çekilme manevraları anlaşılamaz. DS'li arkadaşlar ,TTE giyme teslim olmaya giden yolun açılmasıydı', diyorlar. Samimiyetlerine inanmıyoruz. Söz konusu özgül süreçte devrimci çoğunluk TTE'i geçici bir süre için yeniden çıkarmak kaydıyla giymiş ancak ne teslim olmuş, ne de ,teslim olmaya giden yol' açılmıştır. Diğer açıdan, Metris'te çoğunluğun TTE giyme kararı alması üzerine DS de giyilmesine taraftar olmadığı halde, Metris'te giyme kararı almış, bir süre sonra da bundan vazgeçmiştir.

Metris'te TTE giyilme kararı alınmasına karşın 1985 Aralık'ına kadar giyilememiştir. Düşman TTE'nin devre dışı bırakılmasını o özgül süreçte işkence, baskı ve hak gaspları biçimindeki teslim alma politikasının zararına olduğunu kavramış, TTE giyilmesini engellemiştir. Bu, düşmanın asıl saldırısının TTE giydirme olmadığının somut bir göstergesidir. İşkence, baskı ve hak gaspları aracılığıyla sürdürdüğü teslim alma politikasını, ardına gizlemeye çalıştığı TTE perdesinin kaldırılmasına tahammül edememiştir. DS ,düşman TTE giydirmekle kalmıyor' diyor, doğru değil. Düşman o özgün süreçte TTE giyilmesini engelliyordu."(agd).

Biz burada Devrimci Sol'cularla yapılan polemikler üzerinde durmayacağız. Bizim üzerinde durmak istediğimiz asıl konu TTE giyilmesi için ileri sürülen

gerekçelerin TTE giymek için doğru gerekçeler olmayıp,burada düşülenin hem tespit hem de pratik bakımdan sağ bir hata olduğu gerçekliğini bilince çıkartmaktır.

Öncelikle şunu belirtelim:Uzun süren direnişlerin içerisinde yılgınlaşma ve dökülmenin olacağı tartışmasız bir gerçekliktir. Hele ki düşman kendi dayatmalarında ve baskılarında ısrarcı olursa bu durum kitlesel direniş oranını daha da düşürür.

Daha önce de vurguladığımız gibi hapishanelerde sorunun ana merkezini direniş ve bu direnişin temel aracını da kişilerin komünist ve devrimci iradesi oluşturmaktadır. Evet bir kez daha belirtiyoruz. Biz tüm direnişlere mevcut taban kitleyi de katmayı ve bunlarla birlikte sürdürmeyi temel hedef alırız. Ancak burada önemli bir ayrımın bilincinde olmazsak, tıpkı yukanda ileri sürülen gerekçelerden dolayı artçı siyaseti ve bunun sonucu olarak yenilgiyi baştan kabullenmiş oluruz ki, bu da öncülük bilinci ve pratiği değil kitle kuyrukçusu bir politika ve pratiktir. Yani bu tür koşullarda kitlenin çoğunluğunu gözden kaçırmazsın, ama eğer kitle seni yenilgiye götürüyorsa, daha doğrusu kitle mevcut direnişi kaldıramıyorsa burada öncünün ve onun kadrolarının temel görevi bu çoğunluğa göre hareket tarzı izlemek değil doğru bildiği ilke doğrultusunda pratik-politik hat izlemektir. Yani tek başına kalsan da düşmanın bu dayatmalarını kabul etmeyeceksin. Sorun böyle kabul edildi mi ve bu bakış açışı içselleştirildiği zaman, işte o zaman bu zorlu durumlarda kitlenin dökülmesi veya direnişçi çoğunluğun azınlığa düşeceği kaygısıyla ne TTE'yi giyersin ne de başka yaptırımlara uyarsın. Bu tür durumlarda kitleye göre politika belirlemek sağcı ve liberal bir anlayıştır. Pekala üç-beş kişide kalabiliriz TTE giymemekte. Tüm kitle dökülmüş olsun. Senin burada görevin direniş çizgisini sürdürmek ve bu kitleyi stratejik hedefin doğrultusunda ideolojik, politik ve örgütsel olarak hazırlamaktır.

TTE'ye ilişkin politikamız konusunda esas sorgulanması gereken anlayış şudur: TTE'yi „her koşulda reddetme" perspektifiyle ele alıp „mavi kefen" olarak nitelediğimiz bir durumda ve direnişin ardından tespit değiştirip taktik-politika adına giymek doğru bir tutum değildi. Üstelik de karşılıklı tavizler üzerinden bir anlaşma yapmadan. Önce sol ve keskin bir saptama yapılacak, sonra ise „direnişçi kitlenin çoğunluğu dökülüyor" gerekçesiyle kitle kuyrukçusu bir anlayışla tek tip elbise giymek savunulacak ve giyilecek. Bir yerde solculuk diğer yerde sağcılık. İşte birbirinin ikiz kardeşi bir anlayış ve pratik. Bunun savunulacak bir yanı yoktur. Giymeyi bu gerekçeler ve koşullarda savunmak doğru ve devrimci bir yaklaşım değil. Bugüne kadar bunun özeleştirisinin verilmemesi ise apayrı bir hatalı yaklaşımdır.

Ülkedeki ve hapishanelerdeki somut durum tespitinde öznelci bir değerlendirme yapılmaktadır. Eğer bir geri durumdan söz edilecekse TTE'nin giyildiği dönem öncesinde, hatta TTE giyilmediği dönem itibarıyla gerek hapishanelerde gerekse dışarıda somut durum devrim lehine değildi. Güçler dengesi lehimize değildi. 1984'lerden sonra birçok hapishanede, başta Diyarbakır olmak üzere Mamak ve bazı özel askeri hapishanelerde toplu SAG ve ölüm orucu direnişleri

sergilendi. Diyarbakır'da kitlesel bir şekilde teslimiyet prangaları kırıldı. Mamak'ta ise eskiye oranla olumu yönde bir gelişme olmuştu. 40 günün üzerinde bütün siyasetlerin katıldığı SAG eylemleri gerçekleşmişti. Ki bu eylem sonrası teslimiyet prangaları kırılmadıysa da düşmanın fiziki baskıları önemli oranda geriledi. Elazığ vd. hapishanelerde direnişler ve 40'lı günlere kadar dayanan kitlesel SAG direnişleri sergilendi. Diğer hapishanelerde de bu yönlü direnişler, 1984 sonrası dahada arttı. Hele ki 1985'lerin sonuna doğru PKK'nin başlatmış olduğu silahlı mücadelenin etkisi olsun, şehirlerde tutuklu ailelerinin olsun ve en önemlisi de Askeri Faşist Cuntanın 1983 seçimleriyle birlikte yerini Parlamenter faşizme bıraktığı koşullarda, kalkıp bir 1984-85'lerdeki siyasal durumun bir 1984 öncesine göre daha devrim aleyhine olduğunu söylemek siyasi körlükten başka bir anlamda tanımlanamaz. TTE giyilmesinde bu siyasi körlüğün de büyük bir etkisi olmuştur. Evet devrimci durum yüksekti demiyoruz. Ama 1985'lerin sonu veya 1984'lerin başındaki durumla daha önceki yıllardaki siyasal gelişmeler kıyaslandığında 1984 sonrası durumun devrim lehine geliştiği tartışma götürmez bir gerçeklikti. Aksi anlayış ve saptamalar siyasi körlük olduğu kadar kendi hatalarımız ve zaaflarımızın teorisini yapmaya çalışmaktır.

Sonuç olarak; TTE sorununun ele alınışı, TTE'nin giyilmesinin gerekçeleri, ve bu konudaki değerlendirmeler yanlış ve hatalıdır. Hataların ideolojik köklerine inilmek yerine önce sol sonra sağ bir düşünce ve hat izlenmiştir. Bu hataların ideolojik kaynağı öznelcilik ve tek yanlılıktır. TTE'nin giyilmesi konusunda özeleştiri vermek yerine bu pratiğin doğruluğunun savunulması ise apayrı hatalı bir yaklaşım tarzıdır. Açık olan bir olumsuz pratik hatta ilişkin özeleştiri vermemek ise küçük burjuvaziye ait kibirli ve ben merkezci bir anlayış ve tarzdan kaynaklanmaktadır.

1984 Ölüm Orucu Direnişi Üzerine

Bu hapishanedeki yoldaşların önemli hatalarından birisi ise kendisini 1984 Metris ölüm orucunu değerlendirmekte göstermektedir. Şöyle ki „ölüm orucunun objektif olarak bir siyasi intihar eylemi olduğunu" değerlendirmek yanlış ve hatalı bir tespittir. Aynı şekilde bu eylemin sonucunda maddi bir kazanım elde edilmemesinden hareketle eylemin özünde yatan siyasi yanı görmemek de yanılgılı ve tek yanlı bir değerlendirmedir.

Ölüm Orucu eylemini zamanlama ve somut gelişmeler açısından yanlış bir eylem biçimi olarak değerlendirip böyle bir eylem içerisinde yer alınmayabilinir. Ancak katılmadığımız o eylemi „siyasi intihar" olarak nitelemek kaba ve sekler bir yaklaşımdır.

Doğrudur bu eylemin sonucunda maddi kazanımlar elde edilmemiştir. Ancak eylemin kendisi gerek düşmana karşı, gerek eylemci örgütlerin kendi taban kitlesine karşı ve gerekse devrimci ve demokrat kamuoyuna önemli siyasi mesajlar vermiş, kitlelere devrimcilerin iradesinin ne kadar güçlü olduğunun ideolojik-siyasi mesajını taşımıştır. Bizler bir eylemin başarı yada başarısızlığını sadece maddi

kazanımlarla sınırlarsak orada ekonomizme düşmüş oluruz. Doğru olan bu eylemin ezilen yığınlara taşıdığı politik bilince göre değerlendirilmesidir. Sözün özü bu eylemi maddi kazanım bakımından başarısız ama siyasi bakımdan başarılı olarak değerlendirmek en bilimsel değerlendirme olacaktır.

İçinde yer aldığı 1984 Ölüm Orucunu sadece maddi kazanımları baz alarak değerlendirenlerin bu ekonomist bakış açısını haklı olarak eleştiren TİKB, aynı ekonomist anlayışa 1996 Ölüm Orucu değerlendirmesinde kendisi düştü. Hatta daha inkarcı bir konuma düşerek bunu yaptı. 1996 ölüm orucu eylemi sonuçları bakımından sadece siyasi bir zafer sağlamamış, aynı zamanda eylem taleplerinin (maddi) çoğunluğunu da koruyarak ve anlaşmayla deklare ederek sonuçlanmıştır. Bu tür anlayışların küçük burjuva kibirli ve ben merkezci olduğu tartışmasız bir şekilde ortadadır.

Sonuç olarak; direniş noktasında İstanbul hapishanelerindeki yoldaşların izledikleri politika ve pratik duruş bu iki noktadaki hatalarına karşın esasta olumludur. Bu alanda ne ideolojik kırılma ne de bunun tezahürü olarak herhangi bir noktada siyasi teslimiyet söz konusu değildir.

Metris'te düşmana karşı siyasi duruş olumlu iken ancak buradaki örgütsel politikada sol-sekter bir çizgi izlenmiştir. Bu sol-sekter çizgi, partiye kazandırmak yerine kaybettirmiştir.

İşkencede olsun hapishanede olsun, gerek olumsuz tutum sergileyenlere gerek örgütsel ilişki ve yönlendirmede sekter ve yıkıcı davranıldığı bu politika sonucu geçmişin kadrolarından tutalım da üyeleri ve sempatizanlarına kadar ezici çoğunluk, hatta % 95'lerin üstünde bir oran dışarı çıktıklarında parti saflarında aktif mücadeleye katılmamışlardır. Eğer bir yerde binleri geçen sayıda tutuklu insanımız var ve bu miktar içerisinde, üstelikte geçmişte parti kadrosu ve üyesi olanların ezici çoğunluğu parti saflarında, aktif olarak mücadeleye katılmıyorsa burada birinci derecede sorgulanması gereken partinin içinde bulunduğu örgütsel durum ve o somut durumda, izlediği çizgi ise ikinci derecede sorgulanması gereken ise o alandaki örgütlülüktür.

Yani biz her şeyi götürüp önderliğe bağlarsak burada alt kademelerin payını görmez veya göremezsek o zaman bizim parça bütün ilişkisinde alt kademelerden bekleyeceğimiz bir görev ve sorumluluk olamaz. Bu komünist bir anlayışı değildir. İşin bir boyutunu burası oluştururken diğer boyutunu ise alt kademelerin partinin önderlik kademesinin izlediği yanlış siyasal ve örgütsel çizgisine karşı gerek organsal olarak gerekse bireysel olarak sorumluluğunun olmadığını savunmamamız gerekir ki, bu da komünist partisinin bir üyesinin önündeki görevlerinden birisi olan partinin olumsuz gidişatına karşı doğru bir şekilde müdahale etmesini ve kendi komünist görevlerini yerine getirmemesini salık vermek olur.

Komünistlik sadece düşmanın zulmüne karşı direnmek veya işkencede direnmek olarak anlaşılmamalıdır. MLM kişilik her cephede doğru çizgiyi savunmak ve uygulamaktır. İdeolojik, siyasi,örgütsel ve askeri alanda doğru bir

çizgi izlenmedi mi burada, parti kaybeder, devrim kaybeder. Metris hapishanesindeki yoldaşlar direnmiştir ama örgütsel politikada hatalı bir çizgi izlemişlerdir.

Sorunu bir bütünlük içerisinde ele alıp tahlil etmeden doğru bir sonuca varamayız. İşkencede diren,hapishanede diren ama dışarı çıktıktan sonra mücadeleyi bırak. Bu ideolojik çözülme ve siyasi duruştaki yılgınlık dışarıya çıkmakla başlamıyor. Bunun tarihsel ve siyasal kaynağı hapishanede ve oradaki politikalardan kaynaklanıyor. Her şeyi bir kenara bırakalım 1988 Metris firarı sonrası özgürlüğüne kavuşan kaç kişi mücadeleye aktif olarak katıldı?.Bunlar içerisinde kadro niteliğinde olan iki-üç kişi hariç diğerlerinin hepsinin ya mücadeleyi bıraktığını yada yurt dışına çıktıktan sonra aktif mücadeleden geri çekildiğini gözler önüne getirirsek, buradaki örgütsel politika sorgulamadan olumsuzluğun sadece kişilere bağlanmasıyla doğru sonuçlara gidemeyiz. Dahası da var, firar sonrası tekrar düşmanın eline geçen yoldaşların ezici çoğunluğu örgüt saflarından koparak „Komüncülere“ iltihak etmişlerdi. Bu durumu sadece kişilerin yılgınlıklarına veya mücadeleden korkaklıklarına bağlayabilir miyiz? Hayır sadece iç çelişki belirleyicidir deyip işin içerisinden çıkmak, oportünizmin kendisi ve felsefi idealizmdir. Aynı şekilde bu hapishanede bir çok insanın Metris yönetiminin söz konusu sol-sekter çizgisinin de önemli bir payının sonucu Komün saflarına veya başka grup saflarına geçtiğini görmezlikten gelemeyiz.

Eğer biz sorunu götürüp kişilerin sadece kişisel zaafları sonucu mücadeleyi bıraktığına bağlarsak, burada öncülük ve önderliğin misyonunu ya kavramamışız demektir, yada bilinçli olarak kendi payımıza düşen hataları kabul etmek ve görmek istemiyoruz demektir. Bunun başkaca izah edilecek tarzı olamaz. Bu da komünist bir tutum ve anlayış değil, küçük burjuvazinin hata kabul etmeyen ben merkezci ve kibirli anlayış ve tutumudur.

Hapishanelerdeki temel örgütsel politikamız ne olmalıdır?

Temel politikamız parti saflarında olup da düşmanın eline geçen yoldaşları polisteki ve hapishanedeki tüm olumsuzluklarına karşın yeniden kalıba dökmek ve parti saflarında tekrar aktif mücadeleye katmak olmalıdır. Biraz açarsak, düşman saflarına hiçbir kimseyi kaptırmamak için özel politikalar geliştirmek ve bu perspektif ışığında hareket etmek, buna bağlı olarak düşman saflarına geçen unsurları tekrar kazanmak temel politikamız olmalıdır. Bu temel perspektiften,yani düşmanın saflarına adam kaptırmamak ve düşman saflarına geçenleri ise tekrar kazanmak, eğer kazanamıyorsak en azından bunları tarafsızlaştırmak için hareket etmeliyiz. Burada kavranılması gereken bu temel perspektif ışığında pratikte hareket etmektir. Yoksa ne kadar çabalasan da ve değişik koşulların da bizim aleyhimize olduğu durumlarda (düşmanın baskı ve zulmünün dozu vb. etmenler) düşmanın saflarına geçme olacaktır. Devrimci iradi yönlendirme ve müdahalenin yapması gereken, kişileri düşman saflarına kaptırmamaktır ve saflarına geçenleri tekrar kazanmaktır.

Örgütsel konumlandırma ise kişilerin hakettiği şekilde yapılmalıdır. Ve her durumda örgütsel hukuk içerisinde kişiye tanınan haklar sonuna kadar kullandırılmalıdır. Komün ilişkisinden tutalım da örgütlü sempatızanlığa ve oradan da ileri sempatizanlığa kadar kişiyi hangi konumda örgütlemişse ve kişi hangi konumda örgütlenmek ve oradaki yaşama uymak istiyorsa bir komünist örgütün görevi bu kişilere görevlerini kavratmak ve haklarını sonuna kadar kullanabilme olanağı sağlamaktır.. Buradaki temel amaç kişileri ileriye doğru çekmek için ideolojik, politik ve örgütsel olarak kişileri değiştirmek dönüştürmek olmalıdır. Örgütsel tedbirler tabii ki olacaktır. Bunlar parti ve örgüt hukuku temelinde olmak zorundadır. Buna uygun davranmayanlar hangi yetki ve görevde olursa olsun partinin örgütsel ilkelerinden sapmış demektir. Parti dışı komitelerde örgütlü olanlar önce örgütlü olduğu komitede (önemli örgütsel sırlar yoksa) yargılanmalıdır, sonra bu komitenin üstündeki komitenin vereceği karar doğrultusunda ceza kesinleşmeli ve yürürlüğe konulmalıdır Örneğin bir komün üyesi, bir örgütlü sempatizan ve ileri sempatizan önce örgütlü olduğu komite huzurunda yargılanmalıdır. Nasıl ki parti üyeleri önce kendi üst organlarında yargılanıyor ve bu yargılanmanın resmiyeti bir üst organ tarafından kesinleşiyorsa öyle de parti dışı örgütlülüklerin de yargılanma hukuku bu politika ışığında olmalı ve uygulanmalıdır. Aksi durumda o komitelerin kendi inisiyatiflerini hiçe saymış olur, demokratik merkeziyetçilik ilkesini ayaklar altına almış oluruz. Dahası bu kitle inisiyatifini hiçe saymaktır ki, bu da Maoist kitle çizgisi değildir. Maoist kitle çizgisinin ruhu Demokratik Merkeziyetçilik ilkesini savunmak ve bunu pratik politika olarak uygulamakla ancak yaşam bulur.

Az önce poliste direnir, hapishanede direnir ama örgütsel ilişkilerde MLM çizgi uygulayamazsan burada kaybedecek olanın parti ve devrim olacağını belirtmiştik. MLM çizgi her alanda bütünlüklü olarak sürdürüldüğü zaman partiyi geliştirir ve büyütür. Çünkü sınıf mücadelesinin doğru bir temelde yürütülmesinin önemli ayağını örgütsel politikaların oluşturduğunu unutmamalıyız. Partinin genel teorik ve siyasi çizgisi doğruyken bu çizgi doğru bir örgütsel ve güncel siyasal politika ile yerine getirilmezse orada başarı değil başarısızlığa uğranılır. Sorun sadece direnme ve direnenleri örgütlemek değildir. Asıl önemlisi düşman karşısında kötü sınavlar veren yoldaşları yeniden kalıba dökerek tekrar partiye kazandırmaktır. Direniş, bu direniş çizgisinin ideolojik ve siyasi yönlendirmesiyle örgütsel politikaya da uygulandığı zaman anlam kazanır. Ama direnmeyi sadece düşmana karşı fiziki olarak direnmek ve bu noktadaki siyasi görevini yerine getirmekle sınırlayıp ve bunu da başkaları üzerinde tahakküm aracı olarak kullandığın an, MLM çizgiden ve örgütsel ilkelerden sapmışsın demektir. Burjuvazinin ideolojik olarak üzerimizdeki etkisinin kırılmasının tek ölçütü olarak sadece işkencede ve hapishane direnişini alırsak; bu konuda bizden daha iyi tutum sergileyen kimi küçük burjuva örgütleri komünist nitelememiz gerekir. Kendi üzerimizdeki ideolojik zaafları yenmek ve onlara karşı mücadele etmekle ancak

hem kendimizi komünist anlamda değiştirip dönüştürmüş oluruz hem de parti içerisindeki hastalıklara karşı doğru bir yöntemle yaklaştığımızdan söz edebiliriz.

Sınıf mücadelesinde kimsenin kimseye sonuna kadar komünistliği sürdürür yönünde garanti veremeyeceği her Maoist'in bildiği bir şeydir. Dolayısıyla hata yapanın düzelme ihtimali ne kadar büyük ise hata yapmayanın da o kadar hata yapması ihtimali de büyüktür. Hata yapanı düzeltmek öncünün görevidir, komünistlerin görevidir. Kişi tek başına dönüşür demek öncünün buradaki doğru siyaset ve bilinç taşımasını reddetmek demektir. Nasıl ki sınıfa bilinç dışarıdan gidiyorsa, öyle de hata yapanın düzelmesi noktasında iç diyalektik olarak kişinin bu objektif zeminini de (devrimci) sübjektif yönetme ve yönlendirme ile olumsuzluklarından vazgeçirtmek ve dönüştürmek de daha çok öncü ve onun organlarına düşmektedir. Öncülük keyfi ve şeflerin bir araya geldiği bir kurum olarak anlaşılırsa bizim burjuva partilerinden ve gerici devlet yönetimlerinden farkımız kalmaz. Niye hata yapıyorsun sorusunu değil, bu hataların kaynağını bulmak ve doğru teşhis etmek için seni bu hatalara iten iç ve dış nedenler neydi sorusunu sormakla işe başladığımız zaman doğru sonuçlar elde etme şansı artar. Yani sonuçtan değil nedenlerden hareket ederek sonuca gitme yönteminden asla vazgeçmemeliyiz. Bu diyalektik mantık ve yöntemi işletmekle kesin parti kazanacak, devrim kazanacaktır. Ama bizde hakim olan tarz, daha doğrusu oldukça belirgin bir şekilde hastalık derecesinde olan tarz gerek örgütsel gerekse siyasi hatalar işleyen yoldaşlara karşı sonuçtan yaklaşarak sözüm ona sorunları çözmeye çalışıyoruz ama çözemiyoruz. „Senin yaptığın suçtur" deyip neredeyse işin içerisinde çıkıyoruz ve arkasından da cezayı basıyoruz. Ceza vermediğimiz zaman da aynı hataları biz kendimiz işliyorsak kendimize karşı liberal davranıyoruz. Bu da örgütsel ilişkileri dejenere ediyor, partinin örgütsel ilkelerini ayaklar altına alıyor ve süreç içerisinde bir yandan sekterizm öte yandan liberalizm at başı bir şekilde parti içerisinde yarışır hale geliyor. O zaman parti içinde birlik ve bütünlük değil parçalanma, yıkım ve gerici tarzlarla uzlaşma partiyi her yönde gelişmeye doğru değil geriye doğru götürür. Klikleşmeden tutalım da kafadarlığa ve oradan da, adam kayırmacılığa kadar her türlü MLM dışı anlayış ve pratik partinin olumlu yönde gelişmesini sekteye uğratarak zehirliyor.

Sonuç olarak; Metris hapishanesinde direniş hattı bakımından izlenen çizgi esasta olumlu ve MLM iken, örgütsel alanda izlenen çizgi ise sol-sekter bir çizgidir ve bu çizgi aynı zamanda tasfiyecilikte önemli rol oynamıştır.

Diğer Hapishaneler:

Malatya-Yeşilyurt ve Konya hapishaneleri hariç diğer askeri hapishanelerde düşmanın dayatmalarına boyun eğilmemiştir. Tabii buralarda dökülmeler çok yoğun yaşanmıştır. Yukarıda özel başlıklar altında ortaya koyduğumuz Diyarbakır, Mamak ve Metris'i buna dahil etmiyoruz. Dökülmeler, teslim olmalar ve hatta yer yer itirafçı olanlar da var. Ancak tüm bu olumsuz gelişmelere karşın kazanan

yine direnişçiler olmuştur. Bu bakımdan değerlendirdiğimizde Mamak hariç diğer hapishanelerde hakim çizgi direniş çizgisi olmuştur. Hatta bir kısım hapishanede TTE sonuna kadar giyilmemiştir. Örneğin bir Elazığ ve Erzurum askeri hapishanelerinde,İzmir-Şirinyer askeri hapishanesinde TTE giyilmemiştir. Bu hapishanelerdeki yoldaşlarımız esasta direniş hattında kalmış ve direnişlerde belirleyci güçlerden olmuşlardır.

TTE'nin giyildiği yerler daha çok hükümevleri olmuştur. Bartın, Malatya, Bursa, Antep, Çanakkale vd. hapishanelerde 1983 sonlarında dayatılan TTE uygulaması, önce kabul edilmiyor ancak sonra giyiliyor. Bu durum yaklaşık üç-dört yıl sürdü. Mamak hariç tüm hapishanelerde 88 başlarında (bazılarında daha önceki yıllarda -86,87 gibi) kaldırıldı ve giyilmedi. Ki, devlet de 87'lerden sonra pek ısrarcı değildi.

Sivil hapishanelerde de dökülmeler oldu. Dışarıya çıkanların ezici çoğunluğu, hatta % 95'lerin üzerinde bir oran mücadeleye katılmadı.

Bu süre içerisinde hapishanelerde firar etmek için çalışmalar yapıldı. Bunlardan Metris ve Elazığ (kapalı hapishanesinde 82 yılında gerçekleşti bu) hapishanelerdeki özgürlük eylemleri başarıyla sonuçlanırken, bazı askeri ve sivil hapishanelerdeki özgürlük eylemleri ise başarısızlıkla sonuçlandı. İstanbul Alemdağ askeri hapishanesindeki özgürlük eyleminin başarısızlığa uğraması bir MK üyemizin çözülmesi sonucu deşifre edilerek başarısızlıkla sonuçlandı. Kayseri hapishanesinde ise başka bir örgütten bir unsur içten düşmana bilgi vererek özgürlük eylemini engelledi. Erzincan (askeri) Hapishanesi özgürlük eylemi ise başarıyla sonuçlandı. Daha bir çok askeri ve sivil hapishanede bu dönem içerisinde tünel kazma girişimleri oldu, ama başarısızlıklarla sonuçlandı.

Hapishaneler açısından genel olarak söyleyecek olursak; Mamak, Konya ve Malatya Yeşilyurt hapishaneleri hariç tüm askeri statüdeki hapishanelerde -bir kısmında baştan sona kadar bir kısmında ise zaman zaman kırılmalar yaşansa da esas olarak direniş çizgisi hakim olmuştur. Bu direnişlerde Partimiz esasta olumlu bir sınav vermiştir. Sivil hapishanelerde ise baştan sona kadar (TTE'yi giyme olumsuzluğu hariç) direniş çizgisi hakim olmuştur. Çok az sayıda itirafçı çıkmıştır.

Mahkemelerde İzlenen Çizgi:

Mahkemelerdeki duruş üzerine ayrıntılı anlatım ve değerlendirmelere girmeyeceğiz. Bu konuda esasta olumlu bir hat izlendiğini belirtebiliriz. Mamak dışında kalan tüm askeri hapishanelerde parti adına toplu veya tek tek bireyler biçiminde siyasi savunma yapılmıştır. Diyarbakır ve Metris başta olmak üzere buradaki partili kadro ve yoldaşların bir kısmı toplu siyasi savunma yapmıştır. Yüzlerce sayfayı bulan siyasi savunmalar mevcuttur. Bu konuda iyi bir geleneğe ve mirasa sahibiz. 12 Eylül'ün faşist mahkemelerinde bu gelenek ve miras esasta komünist bir hatta sürdürülmüş ve bayraklaştırılmıştır.

Ne yazık ki bu olumlu gelenek ve miras yeterince kitlelere taşınmamış ve devrimi örgütlemenin bir aracı olarak kullanılamamıştır. Bir çok hareketin hapishane, işkence ve ölüm orucu direnişleriyle örgütünü ayağa kaldırdığını ve bu direnişleri kitap halinde örgütleme aracı olarak kullandıklarını belirtirsek bu sürecin parti açısından bir bütünsellik içerisinde hem anlatım hem de değerlendirilmesinin ne denli önem arz ettiği açığa çıkar.

Parti olarak bugüne kadar hapishanelere ilişkin derli-toplu ve resmi bir şekilde değerlendirme yapmamıştık. Muhasebe konusu olan bu değerlendirme sadece bir başlangıç olarak algılanmalıdır. Dolayısıyla mevcut değerlendirmenin yeterliliği tartışılırdır.

Sonuç olarak: İşkence, hapishane ve mahkemelerde partinin izlediği pratik-politik tutumu şöyle formüle edebiliriz:

-İşkencelerdeki tavır genel olarak olumsuzdur. Burada olumlu bir sınav verilmemiştir.

-Hapishanelerdeki duruş genel olarak olumlu ve direniş hattı sürece damgasını vurmuştur.

-Mahkemelerdeki tutum esasta olumlu bir hatta seyretmiştir.

-Hapishanelerde dökülme çok olmuştur, örgütsel politikada esasta MLM bir hat izlenmemiştir. Bu politikalar ve çizginin etkisiyle önemli derecede tasfiyecilik yaşanmıştır. Özgürlüğüne kavuşanların ezici çoğunluğu, özellikle de geçmişin önderlik kademesindeki kadro ve partili üyelerin hemen hemen hepsi yılgınlaşarak parti ile ilişkiye geçmemiş ve aktif mücadeleyi terk etmiştir.

-Bu dökülmelerin dış nedenlerinden birisi olarak düşmanın çok ağır baskı ve zulmünü ve ağır ceza yöntemlerini saymazsak,diğer ikinci neden ise partinin içinde bulunduğu örgütsel kaos (yenilgi, ayrılık ve savaşın yükseltilmemesi, örgütsel olarak ilişkisizlik vb.) ve hapishanelerdeki yetkili komite ve organların izledikleri yanlış örgütsel politikadır.

-Bir diğer önemli neden ise devrimci durumun gerilemiş olması ve devrimci hareketin yenilgi almasıdır.

-Bu dökülmelerin ve hataların sınıfsal olarak beslendiği doku ise küçük burjuvazidir. Bir çoğunun bu konuda.yani hapishane işkence ve mahkeme tecrübelerinin olmaması da bu hataların işlenmesinde önemli etkide bulunmaktadır.

-Küçük burjuva sınıf kökenli olan kadro ve üyelerin hemen hemen hepsi daha önce de ifade ettiğimiz gibi 1974-75 sonrası kadro ve üyelerdir. Sınıf mücadelesinin zorlu siyasi tecrübesi hemen hiçbir kadroda yoktu. Birkaç kişiyi saymazsak geri kalan yoldaşların polis ve hapishane tecrübesi yoktu. MLM ideoloji ve siyasetle yeterince donatılmamış ve aynı zamanda sınıf mücadelesinin yakıcı pratiğinde yeterince pişmemiş olmaları da bu olumsuzluklarda çok önemli pay sahibidir. Devrimci dalganın kabaran sürecinde mücadeleye katılan küçük burjuva kökenli unsurlar devrimci dalganın durulduğu devrimci hareketin önce büyük bir darbe aldığı sonra yenildiği ve bir de örgütün darbe ve arkasından yenilgi aldığı koşullarda küçük burjuvazi dün solcu iken bugün o yalpalayan sınıf karakterinden dolayı

pekala erken devrimden kopar veya karamsarlığa kapılarak partiyi terk eder. Yani proletarya ve ezilen emekçi sınıflar egemen-sömürücü sınıflardan siyasi olarak koptuğu koşullarda küçük burjuvazinin ruh hali ve pratiği devrimci olur, tersi durumda ise ruh hali karamsar, umutsuz ve devrimden kopuş şeklinde kendisini gösterir. Bu durum parti dışındaki küçük burjuvazi için geçerli olduğu gibi partideki küçük burjuvazi için de aynı durum geçerlidir. Her durumda da genel olarak düşünce yöntemleri,siyasal eğilimleri ve örgütsel ilişkilerdeki tarzları birbiriyle paralel gider. Bir dönem solcu iken diğer bir dönem sağ düşünce ve siyasal eğilimlere daha fazla eğilimli olur. Her ikisinde de düşünce yöntemi öznelcilik ve tek yanlılıktır. Bu kadar dökülme, bu kadar saflardan kopuş olduğuna göre demek ki parti bu sınıf kökenli unsurları ideolojik olarak proleterleştirememiş, bunları doğru bir siyasi önderlik altında ileriye sıçratamamıştır. Sınıf mücadelesinde dökülmeler olur. Ama her zaman dökülmelerin oranı aynı olmaz. Bu oranların aynı olmadığı durumlarda kişilerin kendi iç çelişkisi belirleyici yan olmakla birlikte düşmanın yönelimi ve partinin doğru bir siyaset izleyip izlememesi de bu dökülmelerde başlıca önemli dış faktörler olarak rol oynarlar.

VI. BÖLÜM
1987'DEN 1992 ÖRGÜTSEL BİRLİĞİNE KADAR OLAN DÖNEM

Öncelikle Partimizin 3.Konferansının meşru olup olmadığı noktasındaki tartışmaları netleştirmek gerekir. Konferansın öngünlerinde Partimizin ikiye bölünmesi ve Parti güçlerimizin bir kısmının bu konferansa katılmayarak ayrılık ilan etmesi ve bunu Konferansın meşru olmadığı savı üzerinde temellendirmeye çalışmalarından dolayı bu sorunun açıklığa kavuşturulması gerekir. Bu sorun açıklığa kavuşturulduktan sonra Parti güçlerimizin iki ayrı örgütsel yapı içerisinde şekillenmesinden kaynaklı olarak 1987-92 arasındaki beş yıllık dönemi ayrı ayrı değerlendireceğiz. Beş yıllık zaman içerisinde partinin siyasal, örgütsel ve askeri bakımdan izlediği çizginin doğru bir tahlilini yapmak için 1987 sonrası her iki örgütün (DABK ve KONFERANS) izledikleri çizgileri genel hatlarıyla bilmek ve ortaya koymak gerekir. Bunları doğru bir perspektif ve yöntemle değerlendirmediğimiz zaman birlik sonrası örgütün durumunu ve daha sonrasında gündeme gelen ayrılıkları bilimsel bir şekilde tahlil edip, bunun ideolojik köklerini açığa çıkartamayız.

Partimizin 3. Konferansının meşru olup olmadığı noktasında giriş yapalım, sonra Konferans sonuçlarının daha doğrusu Konferans çizgisinin MLM olup olmadığını ortaya koyalım.

3. Konferansımız Meşrudur Neden Meşrudur?

Bu soru örgütsel ilkeler ışığında yanıtlandığı zaman doğru yanıtını bulur.

Örgütsel ilkeler denilince ne anlaşılmalıdır? Buna doğru yanıt verdiğimizde o zaman konferansın da meşru olup olmadığı kendiliğinden açığa çıkar. Çünkü bir soruna ilişkin doğru bir politik yaklaşım olmadan ne DABK'ın ne de KONFERANS'ın birbirlerine karşı uzak ve yakın durmalarının nedenlerini bilimsel bir şekilde ortaya çıkartmak mümkün değildir. Aynı şekilde bu süreçte hatalı olan kanadın hangi taraf olduğunu da açığa çıkartmalıyız. Bu yöntem yalnızca bu sorun için geçerli değildir. Sınıf mücadelesinin her cephesi için doğru bir politik yaklaşım şarttır. Bu olmayınca MLM ideolojiyi ve onun siyasi etkinliğini gerek devrim mücadelesi döneminde gerekse devrim sonrası iktidar koşullarında toplum üzerinde gerçek ve kalıcı bir şekilde sağlayamaz, sınıfın egemenliğini kuramaz ve koruyamayız. Bundandır ki parti içi ideolojik mücadele sorunu da doğru bir politik yaklaşımla ele alınmazsa o parti süreç içerisinde hem komünist olmaktan çıkar hem de bununla bağıntılı olarak kendi niteliği ve amacına uygun bir devrimi başarıya götüremez. İdeolojik mücadelenin amacı insanların karşılıklı olarak birbirini etkilemesidir. Yoksa parti içi ideolojik mücadele, insanların birbirini karşılıklı olarak partiden saf dışı bırakması için yapılmaz. Bunun adı da ideolojik mücadele olmaz. Birlik-mücadele-daha yüksek birlik ilkesi temel alındığında Parti içinde doğru bir ideolojik mücadele yürütülebilinir.

Sorunun özüne geçmeden önce Lenin yoldaşın bir mesele hakkında doğru bir politik yaklaşıma sahip olmanın diyalektik mantığına ilişkin sözlerini aktarmakta fayda görüyoruz.

„... Bir nesneyi gerçekten tanımak için onun bütün yanlarını, bütün ilişkilerini ve araçlarını kavramak ve araştırmak gerekir. Buna hiçbir zaman tam olarak ulaşamayız, fakat çok yanlılık talebi bizi hatalardan ve kalıplaşmaktan korur. Bu birincisi. İkincisi, diyalektik mantık, nesneyi gelişimi içinde (Hegel'in zaman zaman söylediği gibi) ‚kendi hareketi' içinde, değişimi içinde ele almayı gerektirir. Bir bardakta bunu görmek hemen o kadar kolay değil, fakat buna rağmen bardak da değişmeden kalmıyor, özellikle de onun amacı, kullanımı, çevreyle ilişkisi değişiyor. Üçüncüsü, bir nesnenin tam ‚tanımına' gerek hakikatin ölçütü olarak gerekse de bir nesnenin insanın ihtiyacı olan şeyle ilişkisinin pratik determinantı olarak tüm insan pratiği girmelidir. Dördüncüsü, diyalektik mantık Plehanov'un Hegel'e atfen söylemeyi sevdiği gibi soyut gerçek olmadığını, gerçeğin her zaman somut olduğunu öğretir, (Parantez içinde genç parti üyelerine Plehanov'un felsefe üzerine yazdıklarını incelemeden, evet incelemeden bilinçli, gerçek bir komünist olunamayacağını belirtmenin yerinde olacağı görüşündeyiz, çünkü bu tüm uluslararası Marksist literatür içinde en iyisidir.)" (57)

Bir Maoist komünist partisi ve onun her üyesi bu diyalektik mantıktan hareket ettiği zaman hem Partinin örgütsel sorunlarını doğru bir şekilde çözer hem de önündeki siyasal görevleri doğru bir şekilde yerine getirmeyi başarır.

3.Konferansın meşru olup olmadığını değerlendirirken, sorunu diyalektik mantığın emrettiği bu dört temel ölçüt ışığında ele aldığımızda doğru bir tahlil yapabilir ve bu tahlil ışığında gelecekte bu hatalara düşmemeyi başarabiliriz.

Bir kere şunu her komünist bilmek ve içselleştirmek zorundadır. Eğer bir yerde o partinin merkezi önderliği karar almışsa, o durumda tüm alt kademelerdeki birey ve komitelerin o merkezi karara uygun hareket etmesi gerekir. İsterse bu karar kimi üyeler ve komiteler tarafından yanlış görülsün. Yanlış olduğu gerekçesiyle bir karara uyulmadığında parti disiplini ve örgüt ilkeleri çiğnenmiş demektir. Kararları oportünist veya revizyonist diye niteleyip eleştirmek farklı bir şey, Demokratik Merkeziyetçilik gereği bu kararlara uymak farklı bir şeydir. Bilinir ki, bir komünist partisindeki ideolojik birlikle proletarya tek başına zaferi sağlayamaz. Zaferi sağlamak için ideolojik birliği proletaryanın maddi örgüt birliğiyle sağlamlaştırmadığı zaman ne başarı sağlayabilir ne de yenilgilerden kurtulabilir. Partinin sınıfa öncülük ve önderlik etmesi için örgütü olması şarttır. Lenin yoldaşın „proletaryanın, egemenliği ele geçirme uğrundaki savaşımında örgütten başka silahı yoktur“ saptaması, MLM ilkelerdeki birliğin (ideolojik birliktir bu aynı zamanda) ancak bir örgütle hem de demir disiplinli ve herkes için eşit disiplinli bir örgütle başarıya ulaşabileceği saptaması öylesine keyfi ve soyut bir saptama değil. Tam tersine sınıf mücadelesinin somut gerçekliği ve zorunlu ihtiyacı olduğu için örgüt sorununu tartışıyor ve Menşevikleri mahkum ediyor. Her örgütlenmenin bir ihtiyaçtan doğduğunu her Maoist bilir. O halde siyasi bir örgütlemenin olduğu ve savunulduğu yerde de kişi ve kişilerin uyması gereken örgütsel kurallar ve ilkeler vardır. Bu örgütsel ilkelerin emrettiği kurallara her kim uymazsa (isterse MK olsun) o partinin disiplinini çiğniyor demektir.

2.MK değerlendirilirken izlediği çizgi ortaya konuldu. Siyasal, örgütsel, askeri ve ideolojik cephedeki hata ve eksiklikleriyle birlikte bu hatalara kaynaklık eden düşünce ve bu düşüncelerin yol açtığı sonuçlar somut örneklerle ortaya konuldu. Bu değerlendirme içerisinde örgütsel ilkelere ters düştüğü, disiplinsizlik yaptığı da vurgulanmıştı. 2.MK'yı sağ oportünist olarak değerlendirmiş ve böyle tanımlamıştık.

Bir dönem KÖK oluşumunun doğru olduğunu ancak bundan vazgeçilmesinden sonra doğru siyaset ve pratik tutumun Konferansa gitmek olduğunu konferansa gitmeyerek ayrılık ilan edenlerin bariz bir şekilde hata işlediklerini de birçok bakımdan ortaya koyduk. Tüm bunlardan sonra Konferansın meşru olup olmadığını tartışmak için önce Konferans iradesinin mevcut durumda parti iradesini temsil edip etmediğinin açığa çıkarılması gerekir.

DABK kanadı ayrılık ilan ettiğinde DABK delegelerinden (toplam dört kişidir) ikisi konferans yerindeyken, diğer ikisi ise konferansa gitmek için hazırlık yapmak üzereyken 1 Nolu bölgede „konferansı tanımıyoruz“ diye „isyan“ çıkınca bu delegeler de gitmekten vazgeçti ve DABK kanadının yanında yer aldılar. Ayrıca batıdaki delegelerden Manuel Demir yoldaş da DABK saflarında yer alarak

konferansa gitmedi. Bu durumda toplam yedi üye gerilla bölgesinde DABK'den yana tavır takınmış oldu. Oysa parti üyelerinin ve delegelerinin (kendilerini temsil şeklinde de olsa) ezici çoğunluğu konferansa gitmişti.

DABK'ın „revizyonist önderlik parti üye ve kadroların çoğunluğunu yurt dışına çekti ve bu nedenle de onlar parti iradesini temsil etmez" düşüncesiyle konferansın iradeyi temsil etmediği sonucuna gitmesi gerçekçi ve bilimsel bir değerlendirme değildir. DABK'ın önderliği revizyonist, oportünist, mülteci olarak nitelemesine karşın, bu önderlikten Marksist Leninist Maoist örgütsel ilkelere uygun bir önderlik beklentisi içerisinde olması, tutarsızlıktır. Bir partide kalınıp bir önderliğin disiplini altında faaliyet yürütülüyorsa bu önderlik tasfiyeci olarak da değerlendirilse, içinde bulunulan örgütün örgütsel ilkelerine bağlılık ve uyum şarttır. Siyasi ideolojik ayrılıklar bir yana, eğer o örgütün örgütsel ilkelerine uyulmuyorsa o örgüt içerisinde kalmanın mantığı olamaz ve o örgüt de örgüt olamaz. Önderlik hakkında yapılan nitelemeler ne olursa olsun eğer örgüt içinde kalınıyor ve önderliğin disiplini tanınıyorsa önderliğin konferans çağısına uymamak isyandan öte bir anlam taşımaz. Burada tüm organ ve üyelerin görevi konferansa gitmek ve varsa farklı fikirlerini bu platformda çatıştırmaktır. Aksi tutum ayrılıkçı ve örgüt disiplinini hiçe sayan yarı-anarşist ve bölücü bir tavırdır. O tarihsel koşullarda DABK'ın tavrı da böyledir.

Meselenin diğer bir boyutu ise, mevcut durumda parti üyelerinin çoğunluğu ister yurt dışında olsun, isterse batıda olsun eğer bu üyelerin parti üyelikleri hala korunuyorsa, kimi Parti üyelerinin niteliklerine ilişkin olası itirazları gerekçe gösterip bunların irade içerisinde sayılmamasını dayatmak Maoist bir partinin örgütsel ilkeleriyle bağdaşamaz. Üyelik kriterlerini Maoist bir partinin örgütsel ilkeleri yerine, üyenin dağda mı, batıda mı, yurtdışında mı olduğu kriterine indirgemek cahillikten öte bir şey değildir. Komünistliği coğrafi koşullara indirgemek ve bunun üzerinde politika yapmak Maoistlerin değil salt askeri bakış açısına sahip olanların düşünce yöntemidir. Üyelerin nerede olduğu veya konferansın nerede yapılacağı sorunu üzerine yapılan tartışmaların temelini de bu bakış açısı oluşturmaktadır. Yurtdışında bulunana üyelerin üyelik hakları korunduğu halde Partinin bileşimini sadece Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki üyelerle sınırlı tutmak bölgeci anlayışını Maoist örgütsel ilkelerin yerine geçirmektir.

2.MK'nın siyasal çizgisinden kaynaklı olarak bir örgütsel tasfiye hattında olduğu doğrudur. Ancak o gün işlerlikte olan Parti tüzüğünün herkes için eşit bir şekilde bağlayıcılığı olduğuna göre ve konferansın bu tüzüğün ortaya koyduğu örgütsel ilkelere göre örgütlendiği koşullarda konferansa gitmeyi reddetmek tasfiyeciliğin bir başka biçimidir. İdeolojik mücadele yerine tek tek kişilerin niteliklerine ilişkin dayatmalarda bulunup bunların üyelikten atılmalarını savunmak ideolojik olarak kendine güvensizliğin belirtisinden başka bir şey değildir. Bu aynı zamanda sorunu siyasal ve örgütsel boyutlarından soyutlayıp kişiselleştirmektir. Bizim kimi parti üyelerini ve kadrolarını MK'nın sağcı ve tasfiyeci politikası sonucu yurtdışına çekmesinden dolayı üye olarak değerlendirmeme

hakkımız olabilir mi? Kim vermiş bize bu hakkı? İsterse 500 üye yurtdışında olsun, ülkede 5 kişi olsun, burada, üyelerin iradesi olup olmadığı tartışması yapılamaz. Burada, tartışılması gereken bu üyeleri yurtdışına çeken çizgidir.

Demokratik Merkeziyetçilik ilkesini kendi düşüncelerimizin mutlak hakimiyetini sağladığı oranda uymak tersi durumda ise uymamak şeklinde ele alan her anlayış ve pratik gericidir, savunulamaz. Temel işleyiş ilkesi, azınlığın çoğunluğun kararlarına uyması ve azınlığın haklarının korunması şeklindedir. Stalin yoldaş bu konuda şunların altını çizmektedir; „...Doğru ve sistemli çalışmak, yığınları bir hedef üzerinde yönetebilmek için, Parti, tek bir tüzüğe, ortak bir parti disiplinine, başta parti kongresi kişiliğinde iki kongre arasındaki dönemde de Merkez Komitesi kişiliğinde tek bir önder organa sahip olmalı, azınlık çoğunluğa her bir örgüt merkeze, alt örgütler üst örgütlere bağımlı olmak üzere merkeziyetçilik ilkesi temeli üzerinde kurulmalıdır. Bu koşullar olmadıkça işçi sınıfının partisi gerçek bir parti olamaz, sınıfı yönetme görevini yerine getiremez.“(58)

Partimizin tüzüğü de bu konuda aynı ilkeleri ve kuralları savunmakta ve temel örgüt politikaları olarak ortaya koymaktadır. Stalin yoldaş aynı makalesinde Lenin yoldaşın parti otoritesi ve disiplinine ilişkin Menşeviklere yönelttiği eleştirileri şöyle alıntılamaktadır:

„Bu aristokratik anarşizm, özellikle Rus nihilistlerine özgü bir şeydir. Parti örgütü ona son derece acayip bir ‚fabrika‘ gibi görünür, parçanın tüme, azınlığın çoğunluğa uyması, ona ‚köleleşme‘ gibi gelir. ...Merkezin yönetimi altındaki işbölümüyle insanlar çarkın dişlileri durumuna getiriliyor diye, bu işbölümü nihilistin traji-komik yaygaralar koparmasına yol açar (yazarların birer memur durumuna getirilmeleri, onlar için, bu değişikliğin özellikle zorbaca bir biçimidir), parti örgüt tüzüğü konusunda küçümser bir gülümseyişe hiç tüzük olmadan da olurdu gibi ‚biçimcileri‘ hedef alan alaycı sözlere yol açar.“(age.sf;74)

Komünistler doğru ile yanlış arasında kesin bir ayrım yapmalıdır. Eğer bu ayrımı doğru ve net bir şekilde yapmazlarsa oportünizme düşmüş olurlar. Bir ondan bir bundan yani her ikisi de doğrudur anlayışından hareket edilemez. Bu durum karşısında da yani konferansın „meşru“ olup olmadığı noktasında, önderliğin oportünist olması farklı şey, ancak gelinen süreçte bu önderlik altında yapılan konferansın meşruluğu farklı şeydir. Buradaki tüzük normu da meşruluğunu ortaya koyuyor. Konferansın gelinen süreçte demokratik bir şekilde yapılması gerçekliği bakımından da meşru olduğunu ortaya koymaktadır. Her iki bakımdan da tartışılacak ve yanlış olan bir mesele yoktur. Dolayısıyla bu konuda DABK kanadından yoldaşların soruna, yaklaşım tarzı hem pratik olarak hem de anlayış olarak doğru değildir.

DABK'ın ‚her şey benim savunduğum gibi yürümezse ben bu işte yokum‘ şeklindeki anlayışı bağımsızlıkçılıktır.

DABK bu noktada ben-merkezci ve kibirli davranmıştır.

DABK merkezin kararlarına yanlış da olsa uymak Maoist örgütsel ilke anlayış ve pratiğini sergilemeyerek „ayrılıkçı“ davranmıştır.

DABK daha sonra ise bu ayrılıkçı tutumunu meşrulaştırmak için yanlış ve hatalı bir temelde 3.Konferansın „meşru olmadığı“ vb. biçiminde tartışmalar yürütmüş, bu noktada sorunlara yanlış yaklaşmıştır.

KONFERANS KANADI

3.Konferans Sonuçları Ve Çizgisi Üzerine:

3.Konferans Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ideolojik düzlemde evrensel ilkelerini hem uluslararası hem de ülke özgülünde savunmaktadır. Aynı şekilde partinin programatik görüş ve ilkelerini de savunmaktadır. Temel mücadele ve örgüt biçimleri konusunda da partinin genel çizgisiyle ilkede çelişen herhangi bir görüş ayrılığı söz konusu değildir. Bundandır ki, 3.konferans MLM'dir.

Bir örgütün genel çizgisini o örgüt veya partinin yakın, orta ve nihai amaca ilişkin önüne koyduğu devrim çizgisi ve çizgiye karakterini veren programatik görüşleri ve genel ideolojik hattı oluşturur ve o partiye niteliğini verir. Partinin genel ilkelerini ve devrim programını baz alıp değerlendirmek tek başına o parti ve örgütün doğru bir politik-pratik hatta yürüdüğünü göstermek için yeterli olmaz. Burada ikinci ve önemli bir faktör var, o da parti programının yanında o partinin izlediği temel taktikler ve politikalardır. Her ikisi bir partinin içeriğini oluşturur. Daha açıkçası „program ve taktikler içerik“, örgüt biçimdir. Leninist söylemi ancak pratikte kendisini bu biçimde doğrular. Bu, örgüt ve örgütlenmeyi reddetmek demek değildir. Burada, amaç ve araç ilişkisi vurgulanmak isteniyor. Örgüt, programla ortaya konulan amaç doğrultusunda, dahası parti programına yön veren ideoloji ışığında hareket ettiğinde bir araç olma özelliğini korur. Yoksa örgüt amaç haline getirilir ve her şeyin üzerine çıkartılırsa o zaman ideolojiden ve bunun bizi götürmek istediği nihai amaç olan komünizm ilkelerinden sapılır.

„Program ve taktikler örgütten daha önemlidir, program ve taktikler içerik iken örgüt biçimdir“, Leninist söyleminden az önce de işaret ettiğimiz gibi örgüt ve örgütlenmeyi küçümsediğimiz veya örgütsel sorunları görmezlikten geldiğimiz anlaşılmamalıdır. Öyle dönemler olur ki, örgütsel sorunlarda parti içinde çok ciddi örgütsel ilkeler tartışılır hale gelir ve bu durum, yani örgütsel sorunlardaki oportünizm mahkum edilmez ve bunun yerine doğru örgütsel ilkeler konulmazsa, o zaman o parti sınıf mücadelesine doğru bir yön veremez duruma gelir. Ancak şunun da kesin ve net olarak bilinmesi gerekir ki, program ve taktik sorunlarında birlik, partinin biriliği veya aynı ideolojik-siyasi hatta sahip örgütlerin bir parti etrafında birleşmesi , parti çalışmasının merkezileşmesi için zorunlu bir durum iken bunun tek başına yeterli bir koşul olmadığı da açık ve tartışmasız bir gerçekliktir.

Biraz daha açarsak:Bir partinin program ve taktiklerini doğru tespit etmesi buna karşılık örgütsel ilkelerde oportünizme düşmesi veya aynı şekilde örgütsel

birliğini genel ideolojik hat ve genel program zemininde sağlayıp politika ve taktikte oportünizme düşmesi o partinin zafer ve basarılar elde etmesinin, sınıfa hem öncülük hem de önderlik yapmasının önünde engeldir. Bu nedenle o partinin bu eksiklik ve yetersizliği gidermesi şarttır. Bunun için de Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi „bir aile topluluğu çevresini bir ölçüde aşmış bir partide saptanmış bir tüzük olmaksızın, azınlığm çoğunluğa uyması olmaksızın, bölüğün bütüne uyması olmaksızın düşünülemeyecek bir örgütün birliği de gereklidir.“(59)

Partimizin ideolojik hattı, programatik görüşleri konusunda MLM olan 3.konferans özgülünde tartışmamız gereken temel problem söz konusu konferansın partinin ideolojik-programatik çizgisi konusunda sorgulamak değil, konferansta alınan politik-taktik kararlar ve geçmiş-gelecek için yaptıkları siyasi değerlendirme ve yönelimler olmalıdır.

Gerek Konferans gerekse DABK kanadı olsun kendi aralarındaki görüş ayrılıklarının programatik olmadığı noktasında hemfikirler. Ki bu görüş ayrılıkları da ilkesel konularda değil taktik sorunlardadır. „İlkesel“diye ortaya sürülen görüş ayrılıkları ise ilkesel değil taktiktir. Bu konuda DABK kanadı bir kavram kargaşalığı içerisinde olmakla birlikte ayrılık noktalarını da abartmaktaydı. Bunlara yeri geldiğinde ayrıntılı değineceğiz.

III. Konferans'ta Alınan Kararlar ve Politik-Taktik Sorunlar Üzerine:

3.Konferans'ın Partinin 1.örgütsel yenilgisi üzerine yaptığı değerlendirme hatalıyken 2.yenilgi üze rine yaptığı değerlendirme ise doğrudur. 3.Konferans l.örgütsel yenilginin esas nedenini „objektif koşullar“ olarak saptamakta, ancak bunun altını doldurmaya çalışırken hatalı bir bakış açısıyla soruna yaklaşmaktadır. Özet olarak bu konuda şunları söylemektedir: „Partimiz 12 Mart sonrası Türkiye'de durum değerlendirmesini olduğundan fazla abartmıştır. Yani subjektif değerlendirilmiştir. O gün Türkiye'de durum şuydu: 15-16 Haziran şanlı direnişiyle doruğa ulaşan durum hemen peşinden sıkıyönetimle birlikte önce duraksamış, 12 Mart askeri cuntasıyla giderek gerilemiştir. O dönemde partimizin silahlı mücadeleye başlaması tarihi bir öneme sahiptir. Ancak durum değerlendirmesine bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. O dönemdeki durum, geri çekilme içinde savunma taktiğini uygulamak ve partiyi bu taktik ile güçlendirmek ve kitle bağlarını geliştirmeye uygundu. Partimizin birinci yenilginin nedenleri üzerine 1. Konferans yanlış temelde değerlendirmeler yapmıştır. Oysa subjektif hataların yanında objektif koşulların ağır basması ve partimizin genç ve tecrübesiz oluşu yenilgide belirleyici olan etkendir.“ (3.Konferans Kararlarından).(60)

Biz burada 1.yenilgi üzerine ayrıntılı olarak değerlendirme yapmayacağız. 1.Yenilgiye ilişkin ayrıntılı olarak değerlendirme ve görüşlerimizi daha önce ortaya koymuştuk. Bu konuda 1.konferansın tespitine esasta katıldığımızı ve yenilginin nedenlerini objektif olarak belirleyen anlayışların eleştirisini de yapmıştık. Evet

1.yenilginin alınmasında objektif koşulların önemli payı vardır ama bu, yenilginin ardında yatan esas etmen partinin ve o dönem önderliğinin mevcut durumu değerlendirmede sol-subjektif saptamasıdır. Bu konuda yani siyasal durum değerlendirilmesinde subjektivizme düşülmüş ve bu subjektivizm sonucu politik-taktik belirleme ve yönelimlere girilerek örgütsel yenilgi alınmıştır. Doğru bir siyaset ve taktik izlenmemiştir. Yenilginin ana nedeni de budur diye belirleme yapmış ve bu noktada, 1.konferansın saptamasına katılmıştık. Ki aynı saptamayı 2.konferans da yapmıştı.

Bu konuda gerek Konferans kanadı gerekse DABK kanadı oldukça yanlış ve zorlama tespitler yapmıştır. Ki hatırlanacağı üzere GKK'nin kendisi de 1.yenilginin esas nedenini sol-subjektif tespitlere bağlamamış objektif koşulların sonucu olarak yenilgi alınmıştır saptamasını yapmıştır. Hatta parti ile örgütsel ayrılığa gidişlerinin gerekçelerinden birisini de 1.konferansın bu konuda „hatalı tespit" yaptığına, dahası „İbrahim'i reddettiğine" bağlayarak ayrılık noktalarını sıralamıştı. Biz GKK şöyle demiş,veya Konferans-DABK şöyle demiş-böyle demişten çok doğru ne ise sorunlara bu perspektifle yaklaşmalıyız. Sorunu götürüp „İbrahim'i reddetmek veya inkara vs vardırtmakla" açıklamak ve tartıştırmak bilimsel olmayan bir bakış açısıdır. Yoldaş Kaypakkaya böyle savunulmaz. O bilimselliktir, onun doğrularını ısrarla ve kararlıca savunmak, eksiklerini ise gidermektir Kaypakkayacılık.. Aksi anlayış ve tutumlar Yoldaş Kaypakkaya'nın şapkası altına sığınarak siyaset yapma tarzıdır. Bu tarz komünist bir dürüstlük ve ciddiyetle bağdaşmaz.

Konferans kanadı yenilginin esas nedenine „objektif koşullar" demesine karşın bunun altını subjektif nedenlerle doldurmaktadır. Yukarıdaki alıntıda da anlaşılacağı üzere bu konudaki tutarsızlık ve bilinç bulanıklığı kendisini ele vermektedir. Şöyle diyor: „... O dönemde Partimizin silahlı mücadeleye başlaması tarihi bir öneme sahiptir ancak durum değerlendirmesine bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. O dönemdeki durum, geri çekilme içinde savunma taktiğini uygulamak ve partiyi bu taktik ile güçlendirmek ve kitle bağlarını geliştirmeye uygundu." (3.Konferans kararlarından) Burada açık bir oportünizm vardır. Şöyle ki bir yandan silahlı mücadelenin başlatılmasını tarihi öneme sahip olarak değerlendireceksin, öte yandan saldırı taktiğini esas almanın doğru olmadığını bunun yerine „geri çekilme içinde savunma taktiği" ve buna uygun örgütlenme biçimi yaratmanın doğru olduğunu savunacaksın, arkasından da kalkıp yenilginin esas nedeninin objektif koşullar olduğunu ileri süreceksin. Birincisi, objektif şartlarla subjektif şartların ne olduğu kavranamamış ve birbirine karıştırılmıştır. İkincisi, bir mücadele biçimine uygun bir örgüt ve örgütlenme biçimi yaratılmalıdır ve mücadele biçimi kendisine uygun örgüt ve örgütlenme biçimi yaratır, Maoist anlayışı kavranmamıştır. Üçüncüsü, mevcut durumun nesnelliği gözönünde bulundurulmadan başarıya ulaşılacağı anlayışı savunulmakta ve iradeciliğe düşülmektedir. Nesnel durumun aleyhimize olduğu koşullarda iradeci bir şekilde başarıya ulaşacağımızın teorisini yapmak başarısızlıklara ve yenilgilere davetiye

çıkarmaktır. Eğer durum tespiti doğru, taktik tespiti doğru, mücadele ve örgüt biçimleri doğruysa, peki yenilginin nedenleri nasıl açıklanabilir?

Bir yenilginin nedenleri arasında objektif koşullar olmaz mı? Tabii ki olur. Ancak burada doğru bir siyaset ve taktik izlememişsen yani önce somut durumu doğru tespit edip buna uygun mücadele biçimi, saldırı veya savunma, geri çekilme veya serüvenci bir şekilde ilerleme taktiği gibi taktikler belirlenmez ve bu da doğru örgütsel araçlarla devreye sokulmazsa önce başarısızlık sonra ise daha ciddi siyasal gelişmeler ve taktik politikalar karşısında örgütsel olarak yenilgi almak kaçınılmaz olur. Gerek parçada gerek bütünde, yani genel durum devrim aleyhineyse burada yaptığı subjektif belirlemeler sosyal pratik ve sınıf mücadelesinin gerçek kanunları tarafından reddedilir ve mahkum edilir. Niyetlerimizi gerçeğin veya nesnel olgunun yerine geçirerek bir politika ve taktik belirlediğimizde pratik tarafından mahkum edilmekten kurtulamayız. Nesnel gerçeklik tarafından mahkum edilen bir tespitin subjektif olduğunu kavramak bir Maoist için çok mu zordur? Zaten subjektivizm denilen şeyin kendisi somut durumun tek yanlı bir şekilde değerlendirilmesi, abartılması ya da küçümsenmesi değil midir?

3. Konferans ne yapıyor? Sorunun özünü göremeden durum değerlendirmesi yapıyor. Doğru siyaset ve taktik izlemenin bir komünist partisi ve onun önderliği açısından gelişmenin temel motoru olduğunu görmüyor. Stratejik yenilgilerle taktik yenilgileri birbirine karıştırıyor. Bundan dolayı da 1.Yenilgiye „taktik yenilgidir“ deme cesaretini gösteremiyor.

Geçmişten bugüne kadar, özellikle son on yıl içerisinde Yoldaş Kaypakkaya'nın 1.Yenilgideki sorumluluğu ortaya konulduğunda „Yoldaş Kaypakkaya reddediliyor“, „program elden gidiyor“, „ilkesel konularda görüş ayrılığı var“ vb. belirlemelerde oldukça yaygın bir şekilde bulunulmuş, çok ucuz bir şekilde Kaypakkaya göstericiliği yapılmıştır. Siyasi durum, taktik tespitler gibi sorunlarda Yoldaş Kaypakkaya'nın içine düştüğü hataların eleştirisi, ilkesel bir sorunmuş gibi ele alınmış ve Parti kitlesine böyle kavratılmaya çalışılmıştır. Programatik çizgiyle örgütsel politik taktik çizgi bir ve aynı şeylermiş gibi karıştırılmış ve Parti içinde tam bir kavram kargaşasının hüküm sürmesine neden olunmuştur.

Bir programın doğru olması devrim için yeterli değildir. Bunun yeterli olmadığını Lenin yoldaştan yaptığımız alıntılarla ortaya koyduk. Programın yanısıra yani Parti çizgisinin iktidara taşınması için doğru politika, bu politika ışığında doğru bir örgütsel ve taktik çizginin geliştirilmesi şarttır. Bunlar üzerine kafa yormak yerine „programım doğrudur“ söylemiyle yetinmek Partiyi ve devrimi geliştirmez. Eksiklikleri ve hataları kavrayıp bilince çıkarmak yerine döne döne onları tekrarlamak, bu kısır döngüye çakılıp kalmak partiyi ve devrimi geliştirmez. Tam tersine Partinin ve devrimin gelişimine ket vurur. Bununla da kalmaz içinde bulunulan tarihsel koşulların etkisiyle de başarısızlıklar ve yenilgiler kaçınılmaz olur.

3.Konferansın geçmişe yaklaşımı oportünisttir. Bu, 1.yenilgiyi objektif yenilgi olarak değerlendirmek bakımından da böyledir, yenilginin altını subjektif hatalarla doldurmak bakımından da böyledir. Bu yaklaşım tarzı bilimsel değil anti-bilimsel ve eklektiktir.

3. Konferansın 2. Örgütsel Yenilgi Üzerine Yaptığı Değerlendirme :

2.Örgütsel yenilgi üzerine 3.Konferansın değerlendirmesi özet olarak şöyledir:

„2.MK'mız Türkiye'de bugünkü durum değerlendirmesinde sol subjektivizme düştü. Devrimci durum ve dalgadaki düşüş daha da belirginleşmesine rağmen onun duraksamadığından bahsetti. Objektif durum yerine kendi arzularını geçirip, bu yanlışdurum değerlendirmesine bağlı olarak saldırı taktiğini esas aldı. Oysa yapılması gereken geri çekilme içinde aktif savunma taktiğini esas almalıydı." (3.Konferans Kararlarından)

3.Konferans 2.Konferansın mevcut siyasal durum değerlendirmesini sol subjektif olarak değerlendirmekle doğru bir belirleme yapmıştır. Ancak 2.Konferansın devrimci duruma ilişkin yaptığı „ devrimci durum duraksamasına rağmen" tespitini görmezlikten gelerek eksik ve yanlış aktarımda bulunmuştur. Oysa alıntıda görüleceği gibi 3.Konferansın kendisi de „devrimci durumun duraksadığından" söz ediyor ve bu yönlü belirlemede bulunuyor.

2.Konferansın durum değerlendirmesi noktasındaki sübjektivizmini 2.Konferans sonuçlarını değerlendirdiğimiz bölümde ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk. Aynı şekilde 2.Konferans'in bu yanlış siyasal tespit (politik-taktik) sonucu örgütsel olarak yenilgiye uğradığını, yenilginin çok detaylı ve çok yönlü nedenlerini hem teorik hem de somut örnekleriyle ortaya koyup eleştirisini yaptık. Ki devrimci durumun sadece duraksamakla kalmadığını gerilediği noktasında 2.Konferanstan farklı düşündüğümüzü de ortaya koyarak bu konuda teorik-politik eleştirilerde bulunmuştuk. Dolayısıyla burada tekrar ayrıntılı bir değerlendirmeye girmeyeceğiz. Fakat yeri gelmişken 2. konferansın siyasal duruma ilişkin tespitini bir kez daha aktarmakta, fayda görüyoruz. Çünkü, 2.konferans'ın durum tespitiyle 3.konferansın durum tespiti arasında fark yoktur. Dolayısıyla, konferansın burada, hem 2.konferansın duruma ilişkin saptamasını yanlış aktarıp yorumladığı hem de 2.konferansın mücadele biçimlerine ilişkin görüşlerini ve saptamalarını eleştirmediği görülmüş olacaktır.

2.Konferansın devrimci durum üzerine yaptığı saptamayı olduğu gibi bir kez daha aktarıyoruz:

„...Bugün ülkemizde devrimci durum duraksamasına rağmen kalkmış değildir. Hakim sınıflar arasında çelişme vardır. Geniş yığınlar 12 Eylül faşist darbesiyle beraber şaşkınlığa kapılmıştır. Her an patlamaya hazır durumdadır. Hoşnutsuzluk giderek artıyor. Yakında patlaklar kaçınılmazdır."(61) (Parti 2. Konferans Raporu adlı belgeden)

Her iki alıntıda da görüleceği gibi gerek 2.konferans gerekse 3.konferans „devrimci durumun duraksamasından'' söz ediyor. 3.konferansın bu konudaki farklı bir yanı „devrimci durumun duraksamasının belirginleşmesinden" söz etmesidir. Komünistler bir alıntı yaparken veya bir olayı değerlendirirken o durumu olduğu gibi aktarmak zorundadır. Nesnel durumu değerlendirmede farklı yorumların çıkması normaldir, normal karşılanır, ama gerek bir teorik-politik tespit olsun, gerekse herhangi bir siyasal olay olsun şeyleri hiçbir şey katmadan aktarmadın mı komünist bir tavır ve yöntem olmaz..

Bu notu düştükten sonra 3.konferansın 2.yenilgiye ilişkin saptamasında teorik düzlemde de olsa doğru bir yanı var. Ancak 2.yenilginin ideolojik-siyasi,örgütsel ve askeri alandaki sorgulamasını bilimsel ve yeterli bir boyutta yaptığını söyleyemeyiz. Bu yenilginin tarihsel.sınıfsal ve ideolojik dokusunu net ve açık bir şekilde ortaya serme beceri ve cesaretini gösteremeyerek, geçmişi sorgulamaktan kaçınmıştır. Dolayısıyla bu hatalı çizgilerden ideolojik olarak kendisini kurtaramamış ve ileride ortaya koyacağımız gibi gerek örgütsel gerekse siyasal-taktik konularda oportünizme düşmekten kurtulamamıştır. Geçmişin muhasebesini yaparken sorunun kaynağında yatan ideolojik ve sınıfsal yanları doğru bir şekilde ortaya çıkarıp bu olumsuz yanları mahkûm etmediğimiz zaman önümüzdeki politik, örgütsel görevleri de doğru ve bilimsel bir şekilde yerine getirmemiz mümkün değildir. Sadece tespit etmekle, o da yüzeysel bir şekilde teorik tespitlerle hatalarımızı aşacağımızı sanıyorsak, büyük bir yanılgı içerisinde olduğumuzu gösterir.

Parlamento Sorunu Üzerine:

„Parlamentodan ilkesel olarak yararlanılmaz diyen anlayış yanlıştır. Partimizi güçlendirdiği oranda yararlanılabilinir. Bu, günün somut koşulları içinde ele alınmalıdır" (3.konferans kararlarından) (62)

3.Konferansın soruna yaklaşımı esasta doğrudur. Parlamentodan yararlanıp yararlanmama sorunu üzerine geçmişten bugüne kadar partimiz içerisinde oldukça geniş tartışmalar sürüp geldi ve hala da devam etmektedir. Bazı anlayış sahipleri soruna ilkesel sorun diye yaklaşıp bizimki gibi ülkelerde parlamentodan taktik olarak da olsa yararlanılmaz saptamasını yaparken, bazı anlayış sahipleri ise bu sorunu taktik bir sorun olarak görmekte, ilkesel bir mücadele biçimi olarak değerlendirmek doğru değil diye saptama yapmaktadırlar.

MLM'lerin ilkesel olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmeme temelinde soruna yaklaşması gerekir. Sorunun özünü buradan yakaladığımız zaman, yani „hiçbir mücadele biçimi ilkesel olarak reddedilmez" MLM kuramını savunduğumuz zaman, geriye söz konusu mücadele biçimini hangi koşullarda ve hangi örgütsel, politik-taktiklerle devreye nasıl koyacağımız sorunu kalıyor.

Bir kere ana mücadele biçimi ile tali mücadele biçimlerini merkezi görevle ikincil ve daha tali görevleri birbirine karıştırmama konusunda kafamız net ve

açık olmalıdır. Bu, örgüt ve örgütlenme biçimleri için de geçerlidir. Stratejik ve taktik sorunları birbirine karıştırdığımız an ve taktik sorunları stratejinin hizmetinde ele almadığımız zaman, orada hem stratejiyi geliştirmemiş hem de o somut durumda sapmış oluruz. Yani genelle özgülü diyalektik bir bütünlük içerisinde ele alıp bunu pratikte maddi bir güç durumuna getirdiğimiz zaman burada doğru bir politik-taktik hat çizdiğimizden söz edebiliriz. Tersi durumda ise doğrulardan sapılmış olunur. Sorunun daha bir netlikle bilince çıkartılması için Stalin yoldaşın Strateji ve Taktik üzerine ortaya koyduğu tezleri özet olarak aktaralım:

„Strateji, devrimin verili aşaması temelinde, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu saptamak, devrimci güçlerin mevzilenişi (ana ve ikincil yedek güçler) için uygun olanı hazırlamak, devrimin verili aşamasının tüm süreci boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için çalışmaktır."

„Stratejinin en önemli görevi, işçi sınıfı hareketinin tutması gereken ve programda formüle edilen hedeflere ulaşmak için düşmana esas darbeyi indirmenin proletarya için en yararlı olduğu temel doğrultunun saptanmasıdır. Stratejinin planı tayin edici darbenin, bu darbenin en kısa zamanda azami sonucu vereceği doğrultuda örgütlenmesi planıdır."

Stalin yoldaş aynı makalesinde taktik üzerine ise şunları ifade etmektedir:

„Taktik hareketin kabarma ve alçalma, devrimin yükselme ve alçalmasının nispeten kısa dönemi için proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski şiarların yerine yenilerini geçirerek, bu biçimleri birbiriyle birleştirerek vb. bu çizginin uygulanması için mücadele etmektir. Strateji, diyelim ki, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı savaşı kazanma, Çarlığa ya da burjuvaziye karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi hedef edinmişse taktik daha az önemli hedefleri önüne koyar; çünkü onun hedefi bir bütün olarak savaşı kazanmak değil, devrimin verili yükselme yada alçalma dönemindeki somut duruma uygun şu ya da bu muharebeyi şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmektir. Taktik stratejinin bir parçasıdır, ona bağlıdır ve ona hizmet eder.

„Taktik, kabarma mı, yoksa alçalma mı olduğuna göre değişir. ...

„Taktik, stratejinin bir parçasıdır, ona tabidir ve ona hizmet eder. Taktik savaşın bütünüyle değil, onun tek tek parçalarıyla mücadeleyle, çarpışmalarla ilgilenir. ...

„Taktiğin en önemli görevi, verili her anda somut duruma en uygun düşen ve stratejik başarıyı en emin şekilde hazırlayan mücadele yollarını ve araçlarını, biçimlerini ve yöntemlerini saptamaktır. Bu nedenle, taktik eylemler, onların sonuçları, kendi başına dolaysız etki bakış açısından değil, stratejinin görevleri ve olanakları bakış açısından değerlendirilmelidir.

„Taktiğin görevi, her şeyden önce, stratejinin yönergelerini kılavuz edinerek ve bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini göz önüne alarak, her verili anda somut savaş durumuna en uygun mücadele biçim ve yöntemlerini saptamaktır"

Stalin yoldaş aynı makalesinde „mücadele biçimlerinin seçimi ve taktik“ konusunda ise şu temel belirlemeleri yapmaktadır:

„Her Marksistin, mücadele biçimleri sorununu araştırırken koymak zorunda olduğu temel talepler nelerdir? Birinci olarak Marksizm, sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden hareketi herhangi bir belirli mücadele biçimine bağlamamasıyla ayrılır. O, en çeşitli mücadele biçimlerini tanır ve bunları ‚kafadan uydurmaz‘, bilakis devrimci sınıfların, hareketin seyri içinde kendiliğinden ortaya çıkan mücadele biçimlerini sadece genelleştirir, örgütler ve onlara bilinç unsurunu taşır. Marksizm her türlü soyut formülle her türlü dogmatik reçeteye kesinlikle düşmandır ve hareketin gelişmesiyle kitlelerin bilincinin artmasıyla, iktisadi ve siyasi buhranların keskinleşmesiyle birlikte sürekli olarak yeni ve çeşitli savunma ve saldırı yöntemleri ortaya çıkaran kitle mücadelesinin dikkatle incelenmesini talep eder. Bu yüzden Marksizm hiçbir zaman hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm kendini asla yalnızca verili anda mümkün ve mevcut olan mücadele biçimleriyle sınırlamaz, aksine verili dönemde hiç kimsenin bilmediği yeni mücadele biçimlerinin verili toplumsal konjonktürün değişmesiyle ortaya çıkmasını kaçınılmaz addeder....

„İkinci olarak Marksizm, mücadele biçimleri sorununun mutlaka tarihi olarak araştırılmasını talep eder. Bu sorunu somut tarihi durumun dışında ele almak, diyalektik materyalizmin alfabesini anlamamak demektir. Ekonomik evrimin çeşitli anlarında, çeşitli siyasi, milli-kültürel, sosyal ve diğer şartlara bağlı olarak çeşitli mücadele biçimleri ön plana çıkar, mücadelenin ana biçimleri haline gelir ve buna bağlı olarak ikinci dereceden mücadele biçimlerinde, tali mücadele biçimlerinde de öz değişikliklere uğrar. Belli bir mücadele aracının uygulanmasını gelişmesinin verili aşamasında verili hareketin somut durumunu iyice incelemeden, onaylamaya veya onaylamamaya çalışmak. Marksizm’in zeminini tamamen terk etmek demektir“ (63)

Strateji, taktik, mücadele biçimleri üzerine ortaya konulan devrimci teori ana hatlarıyla böyledir. Bizim de herhangi bir mücadele biçimi veya strateji-taktik sorunlarına yaklaşırken kendimize temel alacağımız teorik ışık budur.

Kendisine Marksistim diyen herkes bunu kendisine ışık almakta olduğunu söylüyor ve iddia ediyor. Ama bunu teorik olarak savunmakla iş bitmiyor. O zaman geriye ne kalıyor? Elbette ki bu teorik ışık doğrultusunda somut politikalar üretmek ve bunu uygulamak ve uygulatmak kalıyor. İşte burada, yani somut durumu kavrama ve tahlil etmede ve buna uygun taktikler geliştirmede çok farklı saptamalar ve uygulamalar ortaya çıkıyor. Yani teoride söylenenler farklı oluyor, pratikte ise hem politik belirlemede hem de pratik yönelimde oldukça farklı anlayış ve çizgiler kendisini gösteriyor.

Bizim açımızdan sorun nedir? İşte meselenin özünü bu nokta oluşturmaktadır. Parlamento sorununun ilkesel düzeyde ele alınmasının en temel nedenlerinden birisi teorik-siyasi sığlıkken, ikinci neden ise; bu teorik-siyasi sığlıktan kaynaklı

olarak mücadele biçimleri noktasında dogmatikliğe düşmemizdir. Diğer bir neden ise yine bu iki nedenle bağıntılı olarak geçmiş önderlikler tarafından birçok alanda doğru bir politik hat oluşturulmadığından dolayı „parlamentodan yararlanırsak veya bu mücadele biçimini taktik olarak benimsersek parti çizgisi elden gider, silahlı mücadele yerine barışçıl mücadele esas mücadele biçimi olarak alınır“ vb. gibi kaygılı yaklaşımların da payı reddedilemez. İleride DABK'ın konuya ilişkin saptama ve düşüncelerini ortaya koyduğumuzda bunu açık bir şekilde göreceğiz. Ne kadar yanlış bir zeminde teorik tartışma yapıldığını alıntılarla ortaya koyacağız.

Daha önce birçok yerde birçok kez ortaya koyduk. Bir kez daha ortaya koyalım: Bizim yakın devrim hedefimiz Demokratik Halk Devrimidir. Stratejik görevimiz budur. Ana merkezi görevimiz bu devrimi gerçekleştirmektir. O nedenle bütün mücadele ve örgüt biçimlerinden tutalım da ittifaklara kadar bütün stratejik politikalarımızı önce Yeni Demokratik Devrim'e uygun olarak ele almak zorundayız.

Yarı-sömürge, yarı-feodal, çok uluslu ve çeşitli milliyetlerin aynı devlet sınırları içerisinde yaşadığı bir sosyo-ekonomik yapıya sahip bir coğrafyada emperyalizm, feodalizm ve komprador bürokrat kapitalizm devrimin önünde en büyük üç engeldir. Bunlar üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel oluşturan en gerici üretim ilişkileridir. Bunları temsil eden sınıflar ise en gerici sınıflardır. Bu gerici üretim ilişkilerini temsil eden sınıflar dışında kalan tüm sınıflar devrimimizin dostu müttefik ve yedek güçleridir. Proletarya Devrimimizin öncü, önder gücü iken köylülük devrimin temel gücüdür. Köylülüğün devrimin temel gücü olması gerçekliği ülkede feodalizmin tasfiye edilmemiş olmasından, daha doğrusu feodal üretim ilişkilerinin hakim olması ve bu ilişki sonucu köylülüğün temel sorunu olan toprak devriminin henüz gerçekleşmemiş olmasından kaynaklıdır.

İşte proletaryanın ideolojik öncülüğü altında ve siyasi önderliğini de komünist partisi aracılığıyla diğer sınıflar üzerinde yürütmesi ve bunu Yeni Demokratik Devrim ile başarıya ulaştırması için mutlaka zor kullanılması, yani zorun örgütlenmesi gerekmektedir. Zor olmayınca devrim asla başarıya ulaşamaz. Ama bizde bu zorun örgütlenmesi nasıl olmalıdır sorusunun yanıtı ise parti örgütlemesi dışında ana örgütlenme biçimi olan silahlı bir halk ordusu örgütlenmesinden başka bir şey değildir. Peki bu güçlerin gerçek inşası hangi temel mücadele biçimi içerisinde olacaktır? Bu sorunun yanıtı ise mücadelenin silahlı biçimidir. Bunun bizimki gibi ülkelerde özgün biçimi ise Halk Savaşı'dır. Halk Savaşının ilk aşamasında ise bu mücadelenin özgün biçimi Köylü gerilla savaşıdır.

Tüm bunlardan sonra, yani ana mücadele biçimi ve buna uygun ana örgütlenme biçiminin silahlı mücadele ve Halk Ordusu örgütlenmesinin, devrimimizin başarıya ulaştırılması için temel mücadele ve örgüt biçimi olduğunu tartışan yok. Fakat bunu ortaya koymak veya savunmak demek diğer mücadele ve örgüt biçimlerini reddetmemizi getirir mi? Hayır getirmez. Öyle ise burada doğru bir bakış açışı nedir? Az önce de Stalin yoldaştan alıntıladığımız gibi tali ve ikincil dediğimiz

mücadele ve örgütlenme biçimlerini Merkezi görevimiz (stratejik) olan Yeni Demokratik Devriminin gelişmesi ve büyümesinin hizmetine sokabiliyor, ve bu bağıntıda silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesinin her bakımdan sağlanması ve inşası mücadelesini geliştiriyorsak, bizim burada şu mücadele biçimi bu mücadele biçimini tartışmamız abes olur. Sorun doğru bir politik bakış açışı ve bu bakış açısı doğrultusunda özgül durumu doğru tahlil etmek ve buna uygun mücadele ve örgütlenme biçimleri yaratmaktır.

Sorun doğru siyaset üretmek ve bu siyaseti doğru bir mücadele biçimi ve örgütlenmeyle pratiğe geçirmektir. Politika bir güç işidir. Politikayı kitlelere götürecek güç ise örgütün kendisidir, örgütlenmenin kendisidir.

Biz Maoistler hiçbir mücadele biçimini ilke olarak reddetmeyiz. Bununla beraber bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadele esas diğer mücadele biçimleri ikincil ve talidir. Hiçbir mücadele biçimini reddetmezken, bunları esas mücadele biçimine hizmet edecek şekilde ele alırız. Hepsinden de yararlanmayı ve bunları koşulları olduğunda devreye koymayı reddetmeyiz. Bu sorunu da, yani herhangi bir taktik mücadeleyi belirleyecek yetkili merkezin ise MK olduğunu belirtelim. Hatta bizde bunu Siyasi Büro bile belirleyebilir. Örneğin mevcut verili durum parlamentodan yararlanmak kitlelerin bilincini, partinin politik etkisini geliştirecek, stratejiye ve ana mücadele biçimine hizmet edecekse komünistler böyle bir imkanı ellerinin tersiyle itemezler. Bu tamamen taktik bir meseledir.

Bunun gibi her taktik politika böyledir. Şöyle diyelim biz parlamentodan Leninist söylemle devrimci durumun geri olduğu dönemlerde yararlanmayı reddetmemekle birlikte, öyle dönemler olur ki parlamento seçimleri aday göstermez sandık basma gidip oy kullanmama taktiğini benimseyebiliriz. Ya da kurtarılmış bölgeler yaratıldığı dönemlerde zaten nesnel olarak bu bölgelerde parlamento seçimleri olmaz/olamaz ama bir beyaz bölgelerde parlâmento seçimlerine katılmak için aday gösterebiliriz. Tabii ki bu adaylarımız komünist olmak zorundadır. Bu taktikler çoğaltılabilir. Sorun bu taktiği devrimin hizmetine doğru bir şekilde kanalize edip edemediğimizdir. Parlamenter yolla devrim imkansızdır. Bunu savunmak parlamentarizmin ve reformizmin kendisidir. Kısacası, 3.konferansın bu soruna ilişkin bakış açısı esas olarak doğrudur, MLM'dir.

Doğu Perinçek Ve Partisi'nin Değerlendirilmesi Sorunu Üzerine:

Bu konuya ilişkin 3. konferansın yaptığı tespit doğrudur. Doğu Perinçek ve partisi, Türk Milli burjuvazisinin sol kanadını temsil etmektedir. Siyasi alandaki duruşu ve yönelimi yasalcı ve tasfiyecidir. Bu bağlamda reformisttir. Devrimi zorla değil parlamenter yolla savunmaktadır. Anti-emperyalist yönü daha çok ağır basmaktadır. Sistem içilik ve sınıf uzlaşmacılığı ise esas çizgisidir. Sol radikal parti ve örgütler kategorisinde değerlendirilmez ama toplumdaki sınıfları temsil eden partiler kategorisinde ele aldığımızda Milli burjuvaziyi temsil etmektedir.

Zaman zaman karşı-devrimci politikalar izlese de bu partiye damgasını vuran yan esasta karşı-devrimci değil, ilerici, reformist yandır. Devrimimizin müttefikleri arasında yer alan milli burjuvazinin siyasi temsilcisi olduğundan mevcut durumda her ne kadar partiye ve devrimci güçlere uzak dursa da ancak mevcut karakterini koruması durumunda devrimimizin dost, ilerici güçleri arasında değerlendirmeye devam edeceğiz.

3.Konferansın değerlendirmesi sonucu 1979-87 arası karşı-devrimci olarak değerlendirilen bu harekete ilişkin tespit geç de olsa düzeltilmiş oldu. Partimizin bir kanadı bu düzeltmeyi yaparken DABK ise karşı-devrimci değerlendirmesini 1992 birliğine kadar sürdürmüştür.

DABK ile Konferans kanatlarının bu partiye ilişkin değerlendirmelerindeki farklılık kuşkusuz ilkesel bir mesele değildir. Yani bir partiyi karşı-devrimci değerlendirip değerlendirmeme sorunu ile o partinin temsil ettiği sınıfı -milli burjuvaziyi- karşı-devrimci değerlendirip değerlendirmemek farklıdır. Birisi bir sınıfı değerlendirmekken ve cephe ve ittifaklar politikasına dair bir meseleyken; diğeri ise mevcut örgütlü partiler içerisinde yer alan bir hareketi değerlendirmektir. Başka deyişle bir sosyal sınıf değil somut durumda o sınıfı temsil eden bir siyasal parti üzerine yürütülmektedir tartışma. Eğer her iki kanat sorunu parti düzeyinde değilde sınıf düzleminde, yani milli burjuvazinin her iki kanadı da karşı-devrimcidir/değildir tartışmasını yürütmüş olsaydı o zaman bu ilkesel bir görüş ayrılığına denk düşerdi. Çünkü bir sınıfı o mevcut durumda temsil etmeye çalışan veya onun temsilcisi olarak değerlendirdiğimiz bir parti ileride program ve amaçlarını ve politikalarını değiştirip karşı-devrimci bir güç haline gelebilir, hatta o parti kendisini siyasi arenadan feshedip örgütsel yapısına son da verebilir.

Bundandır ki, Doğu Perinçek ve Partisi´nin değerlendirilmesi konusunda her iki kanat arasındaki ayrılık noktası ilkesel görüş ayrılığı değil, taktik bir sorundur.

3. Konferansın PKK değerlendirmesi:

3.Konferans PKK'yi karşı-devrimci olarak değerlendirmekle sol-sekter bir tutum içerisine düşmüştür.

PKK, silahlı mücadele sonrasında, özellikle de 1984-87 arası politik devrimci örgütlere karşı, devrimci olmayan pratikler içerisine girmiştir. Partimize karşı da haksız saldırılara başvurmuştur. 1985 başlarında yurtdışında özellikle de Avrupa çapında partimizle kavgalı ortamların yaratılmasında birinci derecede rol oynayan PKK'nin kendisidir. Aynı durum 1987'lere doğru Yunanistan-Lavrion kampında da kendisini göstermiştir. Partimiz ile PKK'nin karşı karşıya gelmesi hiçbir zaman Partimizden kaynaklanmamıştır.

PKK'nin tüm bu olumsuz pratiklerine karşın karşı-devrimci bir ulusal hareket olarak değerlendirilmesi yanlıştır. Bu olumsuz politikaları onun burjuva ulusalcı karakterinden ve çizgisinden ayrı düşünülemez. O koşullarda PKK için temel alınması gereken değerlendirme noktası programı ve devlete karşı izlediği siyasi

duruş olmalıydı. Yoksa biz devrimciler arası çatışmadan ve şiddet uygulamadan dolayı (sadece bundan dolayı) bir hareketi karşı-devrimci olarak tanımlama yolunu benimsersek, o zaman cunta öncesi ve sonrası birçok küçük burjuva örgütten tutalımda ezilen ulus milliyetçi devrimci örgütlerine kadar birbiriyle çatışıp devrimci kanı akıtmayan örgüt yoktu neredeyse. Hem de bir gün öncesine kadar birbirini devrimci olarak değerlendiren siyasetler bir gün sonrasında ise birbirlerine karşı silah kullanıp karşılıklı olarak devrimci kanı akıtmaya gittiler. Biz bu durumda tüm bu örgütleri karşı-devrimci değerlendirebilir miyiz? Elbette ki. bu yaptıkları ve izledikleri politikanın devrime değil karşı-devrime hizmet olduğu açıktı. Bu, o örgüt ve partilerin halk içi çelişkilerin çözüm yönteminde izlediği sol-sekter çizgilerinin ve siyasetlerinin somut ifadesiydi. Bu yanlış siyasetleri sonucu devrimci kanı akıttılar. Ama tüm bu devrimci kanı akıtanların genel siyasi çizgileri ve pratik duruşları ise sisteme ve devlete karşıydı. Devrimci ve ilerici bir rol oynamaktaydılar. Mevcut programları ise ilerici ve devrimci içerik taşımaktaydı. Bir hareketi sadece karşı devrime hizmet eden pratiğinden dolayı karşı-devrimci değerlendirmek doğru bir bakış açısı değil, sekter bir anlayıştır.

Gerçi Konferans kanadı bu sekter görüş ve tespitlerini daha sonraki yallarda düzeltti. DABK kanadının PKK konusundaki değerlendirmesi ise doğru olandı. Devrimci ulusal hareket olarak nitelendirmekteydiler. Bu konuda oldukça hassas davrandıkları da açıktır. DABK kanadı PKK'nin bölgesel de olsa (ki bu merkezi politikasının bir yansımasıydı) Dersim'deki parti güçlerine karşı olumsuz pratiklerine alet olmamış ve bu bölge yöneticilerinin bu dönem içerisinde yaratmak istedikleri provakasyonlara gelmeyerek doğru bir duruş sergilemiştir. PKK, partimizi ve oradaki gerilla güçlerini „modern korucular" olarak nitelendirmekten ve teşhir etmekten de geri durmamıştır. Tüm bu gerici belirlemelere karşın partimiz güçleri bu konuda bulundukları her alanda doğru-devrimci bir duruş göstererek PKK ile bir silahlı çatışma ortamının yaratılmaması için azami derecede bir duyarlılık ve sorumluluk taşımıştır.

Halkın Birleşik Cephesi Üzerine:

3. Konferansın Halkın Birleşik Cephesi'nin (HBC) kurulmasına ilişkin saptaması eklektiktir. 3.Konferans'ın bu konuya ilişkin tespiti özet olarak şöyledir.

„Partimizin Halkın Birleşik Cephesi konusundaki görüşü doğrudur, ML'dir. Ancak birkaç bölgede KSİ (Kızıl Siyasi İktidar) kurulmasına bağlamak mutlaklaştırmak yanlıştır."

Bu soruna ilişkin DABK kanadından yoldaşların Yoldaş Kaypakkaya'nın bu konudaki görüşlerinde ısrar ederek HBC'ye ilişkin savunduğu tespit doğrudur. Konferans kanadından yoldaşların, daha doğrusu 3.Konferans'ın „bir kaç bölgede KSİ kurulmadan HBC kurulabilir", anlayışı doğru olmayıp HBC'nin komünist partisi önderliğinde oluşacak Devrimin üç silahından biri olma gerçekliğini perdelemektir.

Devrimin üç temel silahı Parti, Ordu ve Cephedir. Halkın Birleşik Cephesi, proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselir. Devrimci sınıfların ortak cephesidir. Proletarya bu cepheye Partisi aracılığıyla önderlik eder. Proletarya için bu olmazsa olmaz bir koşuldur. Bu devrimimizin taktik bir sorunu değil, stratejik bir sorundur. Devrim stratejimize uygun olarak bir veya bir kaç bölgede KSİ kurulmadan HBC'nin kurulabileceğini savunmak komünist partisini burjuvazinin peşine takmaktan başka bir pratiğe ve amaca hizmet etmez.

Sorunu götürüp felsefi açıdan ele alıp ve ardından „mutlaklaştırılamaz" gibisinden yorum ve tespitlere gitmek bilinç bulanıklığı yaratmaktan başka bir işe yaramaz. Soruna ilişkin Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu tezler doğrudur. Komünist partisinin ve önderliği altındaki Kızıl Ordunun gerek bölgesel gerekse ülke çapında siyasi bir güç haline gelmesinin biricik yolu bir ve birkaç bölgede KSİ'lerin kurulmasıyla mümkündür. Milli burjuvazi ancak bu aşamada birleşik cepheye gelebilir ve proletaryanın önderliğini tanıyabilir. Yoksa bu aşama öncesinde Milli burjuvazinin proletarya ile birlikte bir cephe içerisinde yer alması veya bu sınıfla HBC kurulabilir tartışmasını yapmak soyut bir tartışmadır. Proletaryanın inisiyatifini cephe içinde tanımayan milli burjuvazi bu gibi koşullarda ancak kendi inisiyatifi tanındığında bir cepheye evet diyebilir. Ki bu da çok zayıf bir ihtimaldir. Ama komünistlerin HBC içerisinde siyasi olarak güçlü olan bir milli burjuvazinin veya küçük burjuvazinin inisiyatifi altında cephe örgütlenmesine gitmesi kabul edilemez/savunulamaz. Halkın Birleşik Cephesi sorunu bir tespitten öte bir güç sorunudur. Yani komünist partisi siyasi olarak güçlü ise ancak milli burjuvaziyi kendi peşinde sürükleyebilir ve onun üzerinde, yani cephe içerisinde milli burjuvazi üzerinde hegomonya kurabilir. Yoksa daha ideolojik bir hareket olmaktan dahi çıkmadığı, gerek parti gerekse ordu dar bir siyasi-askeri güç olmaktan çıkıp milyonları örgütlemediği, kendi siyasi kurumlarını oluşturmadığı durumlarda, HBC'ye önderlik edebilmek için doğru ideolojik ve genel siyasi çizgi yetmez. Proletaryanın önderliği onun siyasi ideolojik hattının doğruluğundan hareketle garanti altına alınmaz. Siyasi ideolojik hattının doğruluğunun yanısıra, siyasi ve askeri bakımdan geniş kitleler üzerinde etkili bir güç olmadan bu çizginin garantisi sağlanamaz. Bütün bu koşullar biraraya getirilmedikçe Halkın Birleşik Cephesi'ne önderlik etme iddiası boş bir iddiadan öteye gidemez. Dolayısıyla Partimizin kuruluş belgelerinde belirtildiği gibi bir veya birkaç bölgede KSİ'ler kurulmadan Proletarya önderliğinde HBC'nin kurulabileceği düşüncesi hayali bir düşüncedir. ,

Bir veya bir kaç bölgede KSİ kurulmadan da HBC kurulabilir düşüncesi parti tarihinde ilk olarak 1.konferansta resmi düşünce haline getirilmiştir. 2.konferans bu konuda bir değişiklik yapmadan aynı düşünceleri savunmaya devam etmiştir. Yani DABK kanadının iddia ettiği gibi HBC'ye ilişkin Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu tezlere tezatlık teşkil eden düşünceler sadece 2.MK'ya ait değildir.

3.konferans soruna genel bakış açısı itibarıyla Yoldaş Kaypakkaya'nın saptamalarına katılıyor, ancak Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu biçimiyle savunmuyor olmakla işin ciddiyetinde değil. Bugün açısından ya da sınıf mücadelesinin içinden geçtiğimiz dönemi açısından bu yanlış anlayışı savunmak mücadele önünde pratik bir engel teşkil etmeyebilir. Ama bu sorunun doğru konulduğu anlamına gelmez. Yarın bir milli burjuva veya küçük burjuva hareket veya parti cephe çağrısı yaptığında pratik olarak da buna olumlu yanıt verme olasılığını güçlü kılar. Bu durum da proletaryanın burjuvazinin kuyruğuna takılarak siyasi ve örgütsel olarak tasfiyesine yol açabilir.

Yoldaş Kaypakkaya'nın konuya ilişkin, yani KSİ'ler kurulmadan HBC'nın neden kurulamayacağı sorusuna verdiği yanıtı ana hatlarıyla aktarıp bu tartışmayı bağlıyacağız. Çünkü Yoldaş Kaypakkaya bugün yapılan tartışmanın aynısını dönemin revizyonisti D.Perinçek'le yapmaktadır. Doğu Perinçek'in kendisi de tıpkı bizim 1.Konferans ve daha sonrası aynı düşünceleri savunan 2. ve 3.konferanslar gibi „bir veya birkaç bölgede KSİ kurulmadan cephe olmaz, gibi görüşleri; tek yanlı burjuva düşüncesinin kalıntısıdır ve tabiatıyla yanlıştır." diyerek Yoldaş Kaypakkaya'ya suçlamalar getirmektedir. Yoldaş Kaypakkaya'nın bu konudaki „yanlışlığının" ideolojik kökenini kendisine göre koyarken, aynı düşüncenin sahibi olan geçmiş önderliklerimiz sorunun ideolojik kökenine ilişkin bir belirleme yapmaktan kaçınmakta ve cesaretsiz davranarak tutarsızlığa düşmektedirler.

Yoldaş Kaypakkaya şöyle demektedir:

„... ‚bir veya birkaç bölgede KSİ kurulmadan cephe olmaz gibi görüşler tek yanlı burjuva düşüncesinin kalıntısıdır ve tabiatıyla yanlıştır. Cephe bugünden gerçekleşebilir çünkü cephe devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tespit etmeyi ifade eder. Dostu düşmanı doğru tespit etmek ve buna uygun bir siyaset izlemek devrimin her aşamasında temel meseledir.' (Oportünizm ve ikiyüzlülük örneği genelgeden)

„Revizyonizmin demokratik güç birliği ve cephe konusundaki görüşleri bunlardır:

„Birinci yanlış şudur: ‚Faşizme karşı mücadelenin aracı' revizyonistlerin göstermek istediği gibi ‚devrimci güç birliği' safsatası değil, halkın birleşik cephesidir. Yani proletarya önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde kurulan bütün devrimci sınıf ve tabakaların ittifakıdır. Dimitrov yoldaş da anti-faşist mücadelenin ‚devrimci güç birliği' denilen, kuyrukçuluk ve teslimiyet aracıyla yürütüleceğine dair tek kelime yoktur. Dimitrov yoldaş, daima anti- faşist halk cephesinden bahseder ve bu proletarya önderliğindeki halk cephesinin ta kendisidir. Ve anti-faşist mücadelenin amacı, halk cephesi iktidarını gerçekleştirmektir.

„İkinci yanlış şudur: proleter devrimcilerin bir tek cephe politikası vardır; o da, proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesidir. Ayrıca bunun dışında

demokratik güç birliği ve devrimci güç birliği gibi safsatalarla komünistlerin işi yoktur. Halkın Birleşik Cephesinden ayrı olarak bir de ‚devrimci güç birliği' sloganının icat edilmesi, biraz önce de işaret ettiğimiz gibi, ‚dev-güç' girişimini haklı çıkarmak içindir. Temel kitleleri hesaba katmadan, partiyi, halk ordusunu ve halkın birleşik cephesini hesaba katmadan ‚ittifak'(!) adına burjuva demokratlarının kıçından yürümeyi haklı çıkarmak içindir. Kuyrukçuluk ve teslimiyet politikasının, ‚bu, halkın birleşik cephesi değil devrimci güç birliğidir' diye böyle safsatayla ve demogojiyle haklı çıkarmak içindir. İşçi sınıfı önderliğini ve işçi köylü temel ittifakını bir kenara iterek reformist burjuvaziye tabi olmayı bir gerekçeyle bağlamak içindir.

„Revizyonistlerin üçüncü yanlışı şudur: ‚cephe, devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tespit etmeyi ifade eder'. Hayır baylar! Cephe bunu ifade etmez. Yaptığınız şey korkunç bir demogojidir. Cephe, komünist parti önderliğinde ve işçi köylü temel ittifakı üzerinde bütün devrimci sınıf ve tabakaların emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme karşı birleşmiş olmalarını ifade eder. Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar, bizzat birleşmedikçe cephe gerçekleşmiş olmaz. Eğer öyle olsaydı, devrimin dostlarını ve düşmanlarını bir kere doğru tespit ettikten sonra, mesele biterdi. Ve bu tespit muhafaza edildiği müddetçe cephe bozulmazdı(!)

„ÇKP'li yoldaşlar devrimin dostlarını ve düşmanlarını ta 1927'de doğru tespit etmişlerdi. Cephe hemen gerçekleşti mi? Sınıf mücadelesi seyri içinde halkın cephesi kaç kere bozulup tekrar kurulmadı mı? ‚Cephenin devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tespit etmeyi ifade ettiğini' söylemek, Demokratik Halk Diktatörlüğü hedefini bir kere tespit ettikten sonra derhal ve kendiliğinden bu hedefe ulaşılmış olacağını söylemek kadar saçmadır. Cephenin gerçekleşmesi için, devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tespit etmek yetmez; aynı zamanda, proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmeye yönelen, nispeten uzun bir mücadele yürütmek gerekir. Proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmek için sabırlı ve çetin bir mücadele vermek gerekir. Mücadelesi verilmeden, bırakalım çeşitli tabakaları biraraya getirmeyi, işçi sınıfını biraraya getirmek dahi mümkün değildir." (64)

Görüldüğü gibi Yoldaş Kaypakkaya soruna basit olarak yaklaşmıyor. Sorunu doğru bir tespitle sınırlı tutmuyor. Nasıl ve ne şekilde kurulacağının hem teorik hem de pratik siyasetini ortaya koyuyor. Ancak kimi yoldaşlarımız Partimizin bu konudaki, daha doğrusu Yoldaş Kaypakkaya'nın bu konudaki görüşlerini MLM nitelemekle yetiniyorlar. Ama meselenin somut özünü doğru bir şekilde kavrayarak ortaya koymuyorlar. Hem Yoldaş Kaypakkaya'nın cephe anlayışını savunur görünüyorlar, hem de Kızıl Siyasi İktidar kurulmadan da kurulabilir anlayışını savunuyorlar. Bariz bir şekilde oportünizme düşüyorlar. Oysa alıntıdan da anlaşılacağı gibi, Yoldaş Kaypakkaya'nın D:Perinçek'le yaptığı tartışmanın özünü devrimin dostları ve düşmanlarını doğru tespit etmekle sınırlı tutmayıp, nasıl ve hangi aşamada gerçekleşeceği oluşturuyor.

Kısaca gerek 1.ve 2.Konferanslarımız, gerekse 3.Konferansımız Halkın Birleşik Cephesi sorununu Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu biçimde değil, Doğu Perinçek'in ortaya koyduğu biçimde ele alıp sonuçlara gidiyor. Burada açıkça oportünizme düşülmüştür.

MZD Formülasyonu Üzerine:

3.Konferansın MZD formulasyonunu savunması olumlu bir yönelimdir.

Maoizm üzerine bugüne kadar ele alınan yazıların bir bütün olarak ikna edici olduğunu söylemek abartı olur. Teorik olarak MZD formülasyonunun savunulması, bu formülasyonun ardındaki teorik siyasi gerçeklerin net ve doyurucu bir şekilde ortaya konulduğu anlamına gelmez. 3.Konferans MLMZD formülasyonunu savunmasına karşın, Başkan Mao'nun Marksizm Leninizme yaptığı nitel katkılarını ve onun bilimimizin üçüncü nitel aşaması olduğunu bilimsel bir şekilde ortaya koyamadı.

1.Konferansımız yaptığı özeleştiride MZD formülasyonunun Leninizmin eskidiği ve çağın değiştiği anlamına geldiği gerekçesiyle bu formulasyonu reddetmişti. Bu haksız ve Partimizin ideolojik hattına açıktan bir eleştiriydi. Gene 2.Konferansımız Başkan Mao'nun bilimimize nitel katkıları savunmuş ve yeni tipte modern revizyonistlerin Başkan Mao şahsında Marksizm Leninizm Maoizme yaptığı saldırıları göğüslemeye çalışmıştır. Ancak ne MZD formulasyonunu ne de Maoizm formulasyonunu savunmuştur.

3. Konferans'ın DABK'a ilişkin Belirlediği Siyaset Doğrudur:

Bilindiği gibi 3.konferans toplandığı aşamada DABK örgütsel ayrılık ilan etmişti.

3.Konferansın DABK'a ilişkin aldığı karar ve belirlediği siyaset şöyledir:

„...Konferansımız 1. Nolu bölgede partiye bağlı silahlı güçlerin ayrılık ilan etmelerini her yönü ile değerlendirmiştir. Konferans bu güçlerin partiyle yeniden birleşmeleri, konferans ve seçtiği 3.MK'yı tanımaları için soruna sorumluluk ve sabırla yaklaşmasını, bu güçlerin iknası için yoğun bir çaba gösterilmesini 3.MK'nın ilk ve en önemli görevidir.

„3.Konferans kararı gereğince MK'mızın önündeki en önemli görevlerden birisi savaşçılarımızı kazanmak olacaktır." (65)

Daha önce, yani 2.MK sürecini ele aldığımız bölümde DABK'ın örgütsel ayrılığa ne zaman ve hangi aşmada gittiğine açıklık getirmiştik. Dolayısıyla aynı şeyleri tekrarlamayacağız. 3.Konferans siyasetinin DABK'ı kazanmak yönünde olduğunu belirterek geçelim. Biz burada kimin veya kimlerin hangi niyetleri taşıdığını tartışmayacağız. Eleştiri, herhangi bir siyasal, örgütsel vb. konuda ortaya konulan anlayışlar temel alınarak yapılır. Yoksa şu adamın bu kötü niyeti, bu kötü amacı var deyip anlayışları bir kenara bırakıp tartışma yapmak MLM'lerin gerek parti içi tartışmalarda gerekse dış tartışmalarda başvuracağı yöntem değildir.

Bu, örgütsel ve siyasal sorunları bir kenara bırakıp sorunları kişiselleştirmek tarzıdır MLM anlayışın kimden çıktığına değil anlayışların doğruluğu ve yanlışlığını esas alarak ideolojik-siyasi eleştirilerde bulunur. Ancak Partimizde özellikle de son yıllarda parti içi ideolojik mücadele neredeyse kişisel sürtüşmeler şekline bürünmüştü. Politika üretme noktasında kafa yormayıp ama herhangi birinin kişisel sorunu olunca, ya da iş kişisel polemiğe dönünce eli kalem tutmayanlar ve politika üretmede hiç ağzını açıp bir tek kelime etmeyenler günlerce konuşup sayfalar dolusu yazı yazabilmekteydi. İleride aktaracağız. Bir MK veya onun altındaki parti komitesi toplantısı neredeyse ayları buluyorsa, artık burada parti içi ideolojik mücadeleden söz edebilir miyiz? Bu durum dahi bir partinin önderlik çizgisinin ve o süreç içerisindeki siyasi, örgütsel hattının olumlu değil olumsuz bir hatta seyrettiğine yeter bir kanıttır. Kimi yoldaşlar 3.Konferansın bu kararını doğruluğu ve yanlışlığı temelinde bir tartışma yapmaktan ziyade , yıllarca kararın kimler tarafından ve hangi niyetlerle alındığı üzerine yüzeysel tartışmalar yaptılar. Bu yöntem Parti güçlerinin yeniden birleştirilmesi noktasındaki istek ve çabaların boşa çıkmasına hizmet etti.

DABK'a ilişkin 3.konferansın belirlediği siyasetin doğru olduğunu vurguladık. Ki o koşullarda alınabilecek en iyi karardı. Karar ve belirlenen siyaset doğru ama iş bununla bitmiyor. Sorun, bu konudaki doğru karar ve tespitleri ısrarcı ve doğru bir şekilde yaşamla bütünleştirmektir. Yani teoriyle pratiği birleştirdiğin zaman ancak orada doğru ve devrimci sonuçlar alabilirsin. Konferans kanadının 1987-92 arası siyasal ve örgütsel çizgisini değerlendirdiğimiz de göreceğimiz gibi bu konuda yani konferansta belirlenen tespitlerden nasıl uzaklaştıklarını ve oportünizme düştüklerini somut örnekleriyle ortaya koyacağız. Özellikle de DABK kanadına ilişkin yaptıktan siyasal değerlendirmelerde ne denli eklektik ve oportünist belirlemeler ve bunun pratiğini ortaya koyduklarını her MLM kişi rahatlıkla görüp değerlendirecektir.

İster ideolojik ister siyasal, ister örgütsel isterse askeri çizgide olsun doğru bir siyaset izlemek sadece sorunun teorik boyutlarıyla ele alınması değil, bunun en önemli ayağı yapılan bu tespitlerin pratikle birleştirilmesini sağlamaktır. Bu olmayınca alınan kararlar ve yapılan tespitler kağıt üzerinde kalmaktan öte bir anlam ifade etmez.

Hangi sorun olursa olsun eğer o sorunu tarihsel materyalizmin ışığında ele almıyorsak, sağa ya da sola sapmamız kaçınılmazdır. Çünkü ideolojik bakımdan teoriyle pratiği, nesnel olanla öznel olanı birbirinden koparark ele almak idealist felsefe ve ondan ideolojik olarak beslenmenin kendisidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'den söz etmek yetmiyor tek başına. Eğer söylediklerimiz ve yaptıklarımız sosyal gelişmenin nesnel kanunları, proletarya ve geniş halk yığınlarının ihtiyaçlarını doğru bir şekilde yansıtmazsa, o zaman burada hangi alanda olursa olsun (ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri vb.) izlediğimiz çizgi MLM değil, küçük burjuva oportünizmidir.

‚Parti içi mücadeleyi doğru bir siyasetle yürüttüğümüz zaman partinin birliğini de güçlendirmiş oluruz. Bir partinin iç birliği ve bütünlüğü MLM ilkeler temelinde sağlanmadığı zaman o partinin dış düşmanlarına karşı doğru bir temelde mücadele yürüttüğünü, yürüteceğini söyleyemeyiz. Çünkü iç birliği ve bütünlüğü sağlam olmayan bir parti devrim yolunda kalıcı başarılar elde edip sınıfi proletarya devrimine taşıyamaz. Proletaryayı ve devrimci halk yığınlarını zafere taşımanın temel güvencesi parti içi birlik ve bütünlüğün MLM ilkeler temelinde sağlanmasıdır.

Parti içi ideolojik mücadele ile iç birliğini sağlamak, hatalı yoldaşlara karşı veya hata işleyenlere karşı liberal davranılması yada uzlaşma değildir. Burada kavranılması gereken iki ana halka vardır. Birincisi, parti içine sızmış iflah olmaz kötü unsurlara karşı mücadele yöntemi iken, ikincisi ise kötü niyetli olmayan, yani hata işleyip de hatalarının üzerine doğru bir yöntemle gidildiğinde ikna olacak düzeltilecek yoldaşlara karşı izlenecek yöntemdir. Birincilerine karşı farklı bir ilke ve yöntem benimsememiz gerekirken ikincilere karşı ise farklı ilke ve yöntemden hareket etmemiz gereklidir. Konuya ilişkin ÇKP Kısa Tarihi adlı kitapçıkta ortaya konulan görüşleri aktarmakta yarar vardır:

„...Parti içindeki mücadele doğru bir şekilde yürütülmelidir. Özünde birbirinden farklı olan iki çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişme ile halk içindeki çelişmeleri birbirinden doğru bir şekilde ayırmak gerekir. İşte, Partinin Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ilkeleri temeli üzerinde birliğini güçlendirmesinin, düşmanı yenerek proletaryayı ve devrimci halk kitlelerini zafere ulaştırmasının temel güvencesi budur.

„Parti içine sızmış olan bir avuç burjuva tertipçisi, mevki düşkünü, dönek, casus ve yabancı ülkelerle gizli bağları olan hainler tamamen açığa çıkarılmalıdır. Kötü unsurlar, kendilerini gizleme, gizli tertiplere girişme ve iki yüzlü davranma alışkanlığına sahiptirler. Ama gizli faaliyetlerde bulundukları için eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda kalırlar. Birkaç on yıl boyunca kendini Parti'den gizleyen ama sonunda gün ışığına çıkarılan dönek, bozguncu ve gizli hain Liu Şao-çi ve sonunda yabancı ülkelere kaçarak tam bir vatan haini ve düşman ajanı olan Vang Ming bunun örnekleridir.

„Parti içindeki hatalı yoldaşlara karşı farklı bir ilkeden hareket etmeli. İdeolojik açıklık sağlamak ve yoldaşlar arasında birlik yaratmak üzere, „birlik-eleştiri-birlik" gelecekteki hatları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak ve hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek ilkelerini uygulamalıyız. Başkan Mao bu ilkeyi şöyle açıkladı; Geçmişte yapılan bütün hataları hiç acımadan açığa çıkarmalı ve gelecekte daha dikkatli ve daha iyi çalışabilmek için geçmişteki kötü olan her şeyi bilimsel bir şekilde tahlil etmeli ve eleştirmeliyiz. İşte gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarmak, cümlesinin anlamı budur. Ancak hataları ortaya çıkarır ve kusurları eleştirirken hedefimiz bir hastalıkla mücadele eden hekiminki gibi sadece ve sadece hastayı kurtarmaktır, yoksa hastayı

boğup öldürmek değil. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nde Başkan Mao bu ilkenin üzerinde tekrar tekrar durarak, şunu belirtti; Hatalarında direten ve tekrar tekrar eğitilmelerine rağmen hatalarını düzeltmeyi reddeden parti düşmanı ve anti-sosyalist unsurlar dışında bütün insanlara hatalarını düzeltmeleri için firsat tanınmalıdır, işledikleri suçlan yararlı işler yaparak gidermeleri için teşvik edilmelidirler. Mao Zedung yoldaşın Parti içindeki çelişmelerin ele alınmasındaki bu doğru ilkesi „sağ" ve „sol" oportünist zırvalardan tamamen ayrılır. Sağ oportünist zırva haklı ile haksızı ayırmadan parti içinde barış görüşüdür."Sol" oportünist zırva ise, zamansız mücadele, amansız darbeler indirme görüşüdür. Partimizin proletaryanın öncü müfrezesi rolünü daha iyi yerine getirebilmesi için, parti içinde farklı tarihsel şartlarda verilen mücadelelerden çıkan tarihsel tecrübeleri incelemeliyiz."(66)

Görüldüğü gibi parti içindeki mücadeleyi MLM tarzda ele almalıyız. Bu doğru siyaset tarzı ile örgüt içi sorunları çözebilir örgütsel birliği ve bütünlüğü doğru bir hatta pekiştirebiliriz.

Bizim somutumuzda yani parti olarak geçmişten bugüne kadar parti içi mücadeleyi doğru bir temelde yürüttüğümüzü ne yazık ki, söyleyemeyiz. Bazı dönemler hariç ideolojik mücadelenin layıkıyla parti içinde yürütüldüğünden söz edemeyiz. İdeolojik mücadeleyi doğru bir temelde sürdürmediğimiz gibi bununla bağıntılı olarak bir dönem örgüt içerisindeki ilişkilerde liberalizm hakim hale gelirken, diğer bir dönem ise sekterizm hakim hale gelmiştir. Birine karşı mücadele yürütülürken diğeri unutulmuştur. Dahası ideolojik olarak parti içerisinde oportünizmle her zaman için uzlaşılmıştır. Bu alanda MLM bir hat tutturulmamıştır. Sola karşı doğru bir siyasetle gitmediğin zaman doğal olarak sağ gelişir, sağa karşı doğru bir siyaset altında ideolojik mücadele yürütmediğin zaman da sol gelişir. Bunların örgütsel ilişkilerdeki tarzı ise sekterizm ve liberalizmdir. Her ikisi de ikiz kardeştir. Ve her iki oportünizmin ideolojik kaynağı ise felsefi idealizm, yani öznelci düşünce yöntemidir. Bizde beslendiği sınıf ise daha çok küçük burjuvazidir.

Daha önce işaret etmiştik. 1987'de ayrılık ilan etmek doğru bir yöntem değildi. 1.Kongremiz bunu ideolojik olarak mahkum etti.

Gerek DABK gerekse Konferans kanadı açısından bu sürece ilişkin değerlendirmeler bilimsel bir temelde tarihsel koşulları da göz önüne alınarak tahlil edilmediği zaman dünün gereksiz örgütsel ve hizipsel ayrılık ve oluşumlarını mahkum edemeyiz. Sadece söz konusu dönem itibarıyla, yönetimi elinde tutanın bir başka kliği mahkum etme yada hizipçi olarak değerlendirmesiyle sorunu çözümlemeye kalkışması ne dünün birikmiş ideolojik sorunlarını ne de bu günün siyasi ve örgütsel sorunlarını çözemez. Bugünü dünden ayrı düşünmek ne kadar anti-bilimsel bir düşünce ise 1987 ayrılığını ve ayrılığın meydana geldiği tarihsel koşullardaki önderliğin çizgisini geçmiş önderlik ve ayrılıklar çizgisinden ayrı düşünmek de anti bilimseldir. Bunlardan köklü kopuş ancak her yanlış çizgi ve bununla bağıntılı olarak ayrılık çizgisini MLM bir ideolojik bakış açısıyla mahkum

etmekten geçer. Eğer biz başarısızsak ve bunu yanlış siyasetimizin sonucu olarak değerlendirmiyorsak, tabii ki biz geçmiş hatalarımızın ideolojik-siyasi kaynaklarını doğru bir şekilde tahlil edemez ve bundan doğru sonuçlar çıkartamayız. Aynı hataları farklı ton ve biçimde de olsa tekrar etmemiz kaçınılmazdır.

Bu teorik vurgulara neden ihtiyaç duyduk? 3.konferansın DABK için belirlediği siyaset doğru ve devrimci ilkelere uygunken, 3.MK'nın DABK'a belli bir süreden sonra yaklaşımının olumsuz olduğunu belirtmek ve her iki tutum arasındaki tezatlığı ortaya koymak içindir. İleride eleştirisini yaptığımızda görülecektir ki, DABK'ın 3.konferans anındaki ideolojik-programatik ve genel siyasi çizgisi neydiyse 1990 yılında da aynıydı. 3.MK Konferans kararlarını bir yana bırakarak DABK'ı olumsuz bir nitelendirmeye tabi tuttu ve parti güçleri arasındaki güvensizliği daha da derinleştirdi. 3.Konferansın kararını ısrarcı ve kararlı bir şekilde savunup sürdürmek yerine, küçük burjuvazinin sabırsız ve aceleci tutumunu sergileyerek hem DABK kanadıyla pratik uzaklaşmaya hem de onu daha geri ve soyut bir şekilde nitelendirmeye gitti.

Sonuç olarak; 3.Konferansın DABK'a ilişkin aldığı karar ve önüne koyduğu görev doğrudur. MLM perspektif ve ilkeler ışığında soruna yaklaşılmıştır.

Politik Taktik Yönelime İlişkin:

3.Konferansın örgütün önüne koyduğu taktik yönelim şöyleydi:

„...mevcut durumda silahlı mücadele esastır. Saldırı taktiği giderek daha çok önem kazanmaktadır. Ama devrimci durumdaki yavaş yükselmeyi dikkate almalı, serüvenci ilerlemeyi değil, temkinli ilerlemeyi benimsemeliyiz." (3.Konferans kararlarından)(67)

3.Konferansın „mevcut durumda silahlı mücadele esastır" tespiti, böyle bir ifade tarzı birçok bakımdan yanlış ve eklektiktir. 3.Konferansın ülkemizde silahlı mücadeleye ilişkin hem kavramsal olarak hem de bu mücadele bir kez başlatıldıktan sonra izlenecek siyasi-askeri taktiklerin ne anlama geldiği, nasıl bir seyir izlemesi gerektiği noktasında teorik olarak dahi bir kafa açıklığı ve netliği yoktur. Aynı kafa karışıklığı geçmiş önderliklerde olduğu gibi 3.konferansın söz konusu saptamasında da kendisini açık bir şekilde göstermektedir.

Bu ifade tarzında da görüldüğü gibi sorunun özü gerek kavramsal düzlemde gerekse bu mücadelenin devrimimizin temel mücadele biçimi olması bakımından kavranmamıştır. „Mevcut durumda silahlı mücadele esastır" demekle bu mücadele biçiminin devrimin başından sonuna kadar esas olduğu gözlerden kaçırılmıştır. Ve sadece taktik bir mücadele biçimine indirgenmiştir.

Birincisi, her bir TKP(ML)'li şunu net ve açık bir şekilde bilmelidir ki bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadele biçimi ana mücadele biçimi, diğer mücadele biçimleri ise ikincil ve hepsi de silahlı mücadelenin hizmetinde olmak zorundadır.

İkincisi, silahlı mücadele başlatılmadan bütün mücadele biçimleri ve örgütlenmeleri silahlı mücadeleyi (savaşı) başlatmak içindir.

Üçüncüsü, silahlı mücadele başlatıldıktan sonra bütün mücadele ve örgüt biçimleri bu mücadeleyi gelişitirip/büyütmek için ve onun hizmetinde ele alınmalıdır. Yani silahlı mücadele stratejik olarak hiçbir zaman tali plana düşmeyecektir.

Dördüncüsü, ülkemizdeki silahlı mücadelenin kendisi aynı zamanda Uzun Süreli Halk Savaşının kendisi olarak anlaşılmalı, dahası sadece askeri bir strateji olarak anlaşılmamalıdır. Uzun Süreli Halk Savaşı siyasi-askeri bir stratejiyi ve kavramı ifade eder.

Beşincisi, bizimki gibi ülkelerde devrimin bu aşamasında silahlı mücadeleyi başlatmak demek Köylü Gerilla Savaşını başlatmak olarak -özellikle de stratejik savunma döneminde olduğumuz bu dönemdeki savaş taktiğimiz olarak- anlaşılmalıdır. Birçok küçük burjuva örgüt ve parti de silahlı mücadeleden ve onu başlattığından söz etmektedir. Her türden küçük burjuva fokocu anlayışla aramıza kesin ve net bir ayrım koymak bakımından da silahlı mücadelenin ülkemizdeki biçiminin doğru bir şekilde tanımlanması gereklidir. Örneğin her silahlı mücadele veren örgütün köylü gerilla savaşı yürüttüğünden sözedebilir miyiz? Tabii ki söz edemeyiz. Ama bu örgütlerden kiminin silahlı mücadele yürüttüğünden söz edebiliriz. Aynı şekilde kır gerilla savaşı yürüten her hareketin verdiği bu savaş da köylü gerilla savaşı veya Halk Savaşı olarak adlandırılamaz. Köylü gerilla savaşı ve bu savaşın hizmetinde olduğu Halk Savaşı, başından sonuna kadar Maoist bir siyasal ve askeri çizgi ışığında hareket etmek olarak bilince çıkartılmalıdır. Yani kırda gerilla bulunduran veya gerilla savaşı veren her hareket ne gerçek bir halk savaşçısıdır ne de Mao'nun Halk Savaşı'na yüklediği siyasal çizgiye uygun hareket etmektedir.

Altıncısı, köylü gerilla savaşı stratejik savunma döneminde esas mücadele biçimidir, diğer dönemler de varlığını sürdürür fakat esas mücadele biçimi değildir, tamamlayıcı mücadele biçimi olarak benimsenir ve uygulanır. Düşmana esas stratejik darbe stratejik saldırı döneminde düzenli ordu ve düzenli savaşla vurulur

Yedincisi, stratejik savunma döneminde olduğumuz bugünkü aşamada taktik saldırılar esas savunma talidir. Yani bir kez gerilla savaşı başlatıldıktan sonra genel savaş kuralı olarak bu yöntemi savunur ve uygularız. Bu dönemde stratejik üstünlük düşmanda iken taktik üstünlük bizdedir.

Kısacası silahlı mücadele, gerilla Savaşının ve Halk savaşının ne olduğunu, nasıl bir seyir izlemesi gerektiğini ve bu savaş biçimlerine yüklediğimiz siyasi-askeri anlamlar bu mantık temelinde ele alınıp kavranmalıdır. Bu açıdan 3.Konferans „mevcut durumda silahlı mücadele esastır" tespitini yaparak hem kavramsal olarak hem de silahlı mücadelenin bizde aldığı anlam ve bunun altında yatan siyasal özü kavrayamamıştır.

Bu yanlış tespitten hareketle „saldırı taktiği giderek daha çok önem kazanmaktadır" saptamasında bulunması ise yine silahlı mücadeleyi stratejik bir mücadele biçimi olarak savunmayı reddeden bir anlayış olarak kendisini göstermektedir. Öyle bir kurgulama var ki sanki silahlı mücadeleyi başlatmış ama

bu savaş sonrasında devrimci durum gerilemiş ve arkasından devrimci durumun yükselmesine paralel olarak „serüvenci ilerlemeyi değil, temkinli ilerlemeyi benimsemeliyiz“ diye bir taktik yönelim saptamaktan da geri durmamaktadır.

Bu saptama ne zaman ve hangi koşullarda doğru olur? Savaşı başlattıktan sonra ülkedeki siyasal gelişmeler savaş taktiğinde bir değişiklik yapmayı gerekli kıldığı koşullarda gündeme gelir. Ki bu durumda, dahi ülkedeki devrimin dengesiz gelişmesinin tabiatı gereği ilerleme, duraksama veya geri çekilme bir askeri hatta olur, bir de genel olarak partinin genel siyasal-taktik hattında olur. Hatta öyle durumlar olur ki bir bölgede serüvenci ilerleme geçerli iken bir diğer bölgede geri çekilme, dahası bir bölgede alabildiğine askeri savaş, diğer bölgelerde geri çekilmekten de öte, tek bir silahlı eylem dahi yapılmadan legal-illegal kurumları korumak esas hale gelebilir. Biz, özellikle de söz konusu dönemde, „silahlı mücadeleyi başlatmalıyız“ derken, daha doğrusu biz silahlı mücadeleyi başlatmaktan, bütün ülke çapında gerilla savaşını anlıyor veya şehirlerde yaptığımız tek tek bireysel eylemleri de gerilla savaşı olarak algılıyorsak, o zaman Halk Savaşından zerre kadar anlamıyoruz demektir. Savaşla mücadelenin bir birine karıştırıldığı yerde, „30 yıldır silahlı savaş veriyoruz“ veya şehirlerde gerçekleştirilen tek tek silahlı eylemlerden hareketle „gerilla savaşı veriyoruz“ dendiği yerde; „mevcut durumda silahlı mücadele esastır, temkinli ilerleme esastır“ gibi saptamalar yapılması kadar doğal birşey olamaz. Çünkü savaşın kitabi olarak dahi bilinmediği yerde bu yönlü saptamalarda bulunulması yadırganacak bir şey değildir.

3.Konferansın o günkü siyasal koşullarda izlemesi gereken doğru politika ne olmalıydı? İlk önce gerilla bölgelerine yerleşmeli ve arkasından buna bağlı olarak asgari düzeyde bir askeri örgütlenmeyi sağlamalı ve savaşı başlatmalıydı. Merkezi görev olarak bunu tespit etmeliydi.

Objektif koşulların ardına sığınarak „temkinli ilerlemek“ tespiti oldukça sağ sübjektif bir tespittir. PKK'nin silahlı mücadeleyi 3 yıldır sürdürdüğü, silahlı mücadelenin yürütülmesinin objektif koşullarının oldukça elverişli olduğu gerçeğinin pratikte ispatlandığı bir durumda dahi „temkinli ilerleme taktiği“ni objektif koşullara bağlamak açık bir oportünizmdir. Burada temel sorun subjektif gücü hazır hale getirmekti. Yoksa objektif koşullara bağlı olarak, üstelik de savaşın başlatılmadığı bir süreçte „temkinli ilerleme“ taktiğini belirlemek; hem gerilla savaşının karakterinin hem de bizde savaşın başlatılma koşullarının neler olduğunun kavranmadığını gösterir.

3. Konferansın bu oportünist yorum ve siyaset tarzı geçmiş yenilgileri değerlendirmesinde ve geçmiş önderliklerin hatalı çizgilerini ortaya koymada düştüğü ikilem ve oportünist düşüncelerden ayrı ele alınamaz. Geçmişi bilimsel bir bakış açısıyla değerlendirmeyen hiç kuşku yok ki geleceğe ilişkin siyaset belirlemede de hatalı tespit ve pratikler izleyecektir. Örneğin 1.yenilgiyi değerlendirmede oldukça oportünist, hem de eklektik bir bakış açısına düştüğüne dair şu sözleri aktarmak yeterli:

„Esas olarak 1.yenilginin, izah etmeye çalıştığınm nedenlerden hareketle yaptığım değerlendirmeden dolayı, nesnel koşullardan geldiği görüşündeyim. İzlenen yanlış çizgi nesnel koşullarla birleşince yenilgi sürecini hızlandırmış ve yenilginin boyutlarını büyütmüştür.“ (68)

Daha önce Mao'dan olsun başka ustalardan olsun yanlış bir çizgi izlediğin zaman başarısızlığa, doğru bir çizgi izlediğin zaman ise başarıya ulaşırsın diye alıntılamalarda bulunmuş ve bu doğru tezler ışığında geçmiş yenilgilerin objektif ve sübjektif nedenlerini ortaya koymuştuk. Bu bilinçten hareketle partimizin her iki yenilgisinde esas faktörün ise yanlış siyaset ve taktik olduğunu belirlemiştik. Aslında bizim yukarıya aktardığımız değerlendirme yazısının sahibi de (C.Kerim imzalı) 1.yenilginin nedenini subjektif koşullarla açıklıyor, fakat iş formüle etmeye gelince yenilginin asıl nedenini objektife koşullara bağlayarak oportünizme düşüyor. Herhangi bir alanda (ideolojik, politik, örgütsel ve askeri) yanlış bir çizginin başarı şansı olamaz.

„Başkan Mao bize şunu öğretiyor:

‚Her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır.‘ Eğer bir kimsenin çizgisi yanlışsa, onun yenilgiye uğraması kaçınılmazdır, hatta merkezi ve mahalli yönetimin ve ordu yönetiminin kontrolü elinde olsa bile. Ama eğer çizgi doğruysa, tek bir askeri bile olmayanlar iktidarı ele geçirir.“ (69)

Yoldaş Kaypakkaya ise doğru bir politika izlemenin kudretini şu sözlerle dile getiriyor:

„... Doğru bir politika izlemek şartıyla, örgütlenmemiz henüz çok sınırlıyken de silahlı mücadeleye girişebilir, hem güçlerimizi, hem de örgütlerimizi silahlı mücadele içinde genişletebilir, sağlamlaştırabiliriz, yayabiliriz. Sağlam bir örgütlenme böyle gerçekleşir.“(70)

Görüldüğü gibi Yoldaş Kaypakkaya doğru bir hatta yürümenin şartını doğru bir politika izlemeye bağlıyor. İdeolojinin ve parti programının maddi bir güç haline gelmesinin temel şartının doğru bir siyaset olduğunu kavramazsak iktidarı ele geçirdiğimizde de geriye dönüşler ve çeşitli alanlardaki yenilgi ve başarısızlıkların tümünü götürüp objektif koşullara bağlarız ve kendimizi bu alanda silahsızlandırmış oluruz

Devrimi sadece iktidarı ele geçirmediğin koşullarda doğru bir siyasetle yürütmek yetmez, tam tersine esas zorluk ve bu bağlamda doğru siyasetin tayin ediciliği devrim sonrası daha bir yakıcı olacaktır. Çünkü iktidarını kaybeden burjuvazi her an bu kaybettiği iktidarı tekrar ele geçirmek için geçmişe göre on kat enerji ve çaba ile hareket edecektir. Mevcut toplumsal yapının nesnel gerçekliğinden dolayı Başkan Mao devrim sonrası üst yapının belirleyiciliğine özel bir vurgu yapar ve der ki „ her şeyi tayin eden, ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır.“

Bu alıntılardan da anlaşılacağı gibi her cephede doğru bir siyaset izlenmiyorsa genel bir başarısızlığa; tek tek cephelerde (örgütsel, askeri veya siyasal) doğru bir çizgi izlemediğinde ise o cephede başarısızlığa uğramak kaçınılmazdır. Bunun

aksini iddia etmek komünist partisinin öncü rolünü, önderliğin siyasette izlediği öncülük ve önderlik rolünü reddetmek demektir. Devrimin komünist partisi önderliğinde gerçekleşeceğini yadsımaktır, devrimi imkansız hale getirmek anlayışıdır.

Özcesi 3.Konferans örgütsel yönelim ve taktik konusunda olsun silahlı mücadeleyi yorumlama ve ona yüklediği anlam bakımından olsun bilimsel bir bakış açısına sahip değil, yanlış ve hatalı bir taktik politika belirlemiştir. Ki bu hatalı politika tespiti ileride örnekleyeceğimiz gibi pratik olarak örgütü oportünizme götürmüştür.

Konferansta İş Başına Getirilen MK'nın Bileşimi Üzerine:

3.Konferansta iş başına getirilen MK üyelerinin sayısı hapishanelerdeki üyeleri saymazsak toplam (yedeklerle birlikte) 9 kişidir. Bu sayının 7'si asıl üye olarak seçilirken 2'si ise yedek üye olarak seçilmiştir. Hapishanelerdekilerin toplam sayısı ise 5'tir. Hapishanelerde MK üyesi olarak seçilen 5 kişiden 2 kişi 1987 örgütsel ayrılığından DABK'dan yana örgütsel tavrını belirlemiştir. Diğer 3 kişi ise Konferanstan taraf saf belirlemiştir.

Aslında 3.Konferansın seçtiği MK'nın sekreteri programatik ve genel siyasal çizgi olarak Komün çizgisine yakındı. Bu çizginin temsilcisi olarak 94 ayrılığına kadar Parti güçleri içerisinde varlığını sürdürdü. Bu unsurun oportünist kişiliği ve bu kişiliğine yön veren çizgisini ileride yeri geldiğinde deşifre edeceğiz. Bu kişi Parti 1 .konferansından kısa bir süre öncesinde hizipçilik yapmış ve partiden koparak bir süre hizipsel faaliyetini sürdürmüştür. 1.konferansın sonuçlanmasından kısa bir süre sonra özeleştiri yaparak hizbini feshetmiş ve partiye dönmüştür.

Bu MK'nın bileşiminde yer alan kadroların hepsi 1974-75 sonrası parti ile siyasi ilişki kuran ve örgütsel faaliyetler içerisinde bulunan yoldaşlardı. Bileşimin çoğunluğu uzun yıllar zindanlarda yatmış ve polise karşı tecrübeli yoldaşlarken diğer yoldaşların böyle bir tecrübesi yoktu.

Bu toplam sayı içerisinde iki yoldaşın uzun yıllar gerilla tecrübesi varken diğerlerinin yoktu. Gerilla savaşından da öte iki yoldaş dışındakilerin kır faaliyeti dahi yoktu. Sadece bir kişinin 1972-73 arası 3-5 aylık bir kır faaliyeti vardı.

Bu toplam sayı içerisinde cunta öncesinde parti üyesi olan sadece üç yoldaş mevcuttu. Diğerleri ise cunta sonrası ve hapishanede veya hapishanelerden çıktıktan sonra parti üyesi olan yoldaşlardır. Yani üyelik tarihleri daha çok 1983-84 sonrasıdır.

MK'ya seçilenlerin hemen hemen hepsi küçük burjuva öğrenci kökenliydi. Bunların çoğunluğu da şehirlerde ve yurtdışında oturan küçük burjuva ailelerden gelmekteydiler. Bu bileşim içerisinde yer alanlardan teorik birikim bakımdan en ileri yoldaşlar Komün çizgisinin başını çeken ve yakın duranlardı.

Kısacası bu bileşimin esasını oluşturan kadroların köylü gerilla savaşı konusunda ne esaslı teorik bir birikimi ne bir siyasal tecrübeleri ne de askeri pratikleri vardı.

Bu bileşimde yer alan kadroların çoğunluğu bir partinin hem de komünist partisinin merkezinde yer alabilecek çok yönlü yetenek ve birikime sahip değillerdi. Marksist bilgi teorisi bakımından oldukça geri bir seviyede oldukları gibi, bununla bağıntılı olarak birçoğu önderliğe muhtaç durumdaydılar. 3.Konferansta gerek önderlik sorununda gerekse kadro politikasında doğru bir çizgi izlendiği söylenemez. Geçmişten beri vasıfsız kadroların Parti önderliğine seçilmesine „adam yokluğu ve genel siyasi gerilik" gerekçe gösterildi. Buna karşılık önderlik vasfına sahip yeterli kadro olmadığından önderliğin sınırlı sayıda tutulması düşünülemedi. Önce şemalar çizildi sonra ise uygun olup olmadığına bakılmadan bu şemalara adam doldurduldu. Örgütlenmede nitelik değil nicelik esas alındı.

3. Konferansın önderlik kavrayışı ve kadro politikası da bu geçmişin olumsuz tekrarından başka bir şey değildi. Bu politikayla bir çok partili ve kadro kaldıramayacağı yük ve sorumlulukların altında ezilerek mücadeleden uzaklaştı. Önderliğe muhtaç bir üyenin başka üyelere önderlik yapması düşünülemez. Çünkü bu kişileri kendi kapasite ve yeteneklerine göre görevlendirmiyor, onları kaldıramayacağı yükün altına koyuyoruz. Dolayısıyla bu yükün altında boğuluyorlar ve daha sonrada çeşitli zaaflar göstererek ya mücadeleyi terk ediyorlar ya da değişik olumsuz çizgilere savrularak partiye zarar verecek duruma geliyorlar.

Kadro siyasettir diyoruz peki siyaset üretmeyen bir kişi kadro olabilir mi? Tabii ki olamaz. Dahası bu kapasitedeki kadroların partiye parti çizgisi doğrultusunda politik-taktik, örgütsel ve askeri alanda doğru bir önderlik yapacağını söyleyebilir miyiz? Hayır söyleyemeyiz. Buradaki suçlu kim? Buradaki suçlunun yanlış kadro siyaseti olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Kişiler iyi niyetli olabilir, ama bilinir ki sadece iyi niyet ve büyük fedakarlıklar gösterilerek devrime önderlik yapılamaz. Devrime doğru bir önderlik ancak her alanda yetkin kadroların oluşturduğu bir parti ve onun doğru çizgisi temelinde olur. Bu önderler grubunun sınıf mücadelesinin pratiği içerisinde oluşacağı açıktır. Ama bu kadrolar öyle birdenbire ve kendiliğinden de yetişmez. Basitten karmaşığa doğru, yani küçük görevlerden büyük görevlere doğru diyalektik bir görevlendirme ve siyaset izlendiğinde ancak o zaman doğru bir kadro politikası izlendiğinden söz edilebilir. Kişinin yeteneklerine ve genel kapasitesine uygun bir görevlendirme siyaseti izlenmediği zaman 50 yıl da geçse doğru bir kadro çizgisinden sözedilemez. Kadro siyaseti yanlışsa, bu siyaset önderlik kurumunu olumsuz bir şekilde etkilemekten tutalım da parti üyelerinin alımına kadar bir dizi alandaki gelişmeleri olumsuz bir şekilde etkileyecektir.

O kadar MK üyesinin, MK'ya getirildikten sonra gerek faaliyetlerinin olumsuzluğu bakımından, gerek çok kısa bir süre sonrasında aktif mücadeleden çekilmesi veya MK üyeliğinden istifa etmesi, dahası özellikle de son 20 yıl

içerisinde polise düşenlerin ezici çoğunluğunun çözülmesi şeklindeki olumsuzluklarda kadro politikamızın önemli bir payı vardır.

Partimizin 30 yıllık tarihinde kadro politikası oluşturma gerekliliğine dair bir bilinç oturtulmamıştır. Kadrolar ve hatta önderlik bu bilinçle değerlendirmeye tabi tutulmamıştır. Kadro savaş içerisinde yetişir denmiş ancak kadro eğitimi ve halef yetiştirme konusunda kafa yorulmamıştır. Dahası bu hatalı siyaseti sorgulamak yerine yeniden kalıba dökülmemiş ve tecrübesiz yoldaşların başarılarını ve başarısızlıkları şansa bırakıldı ve yanlışlar ve olumsuzluklarda tek yanlı ve kişisel suçlamalarla yetinildi. Özcesi hatanın kaynağını kendi yanlış düşünce ve siyaset yöntemimizde aramak yerine dışta ve başkalarında arayıp işin içerisinden oportünistçe sıyrılmaya çalıştık. Sonra da bunun adını siyaset doğruydu ama kadrolar bunu pratiğe geçirmediler şeklinde koyduk. Önderlikler genel olarak parti bileşiminden ve üyelerin yeteneksizliğinden yakınarak belirlenen siyasetlerin yaşamla buluşmamasının nedenini alt kademelere yüklediler. Bu konudaki en uç değerlendirme Konferans kanadının 4.Konferansta yaptığı belirlemedir. Yeri geldiğinde bu anlayışın anti-MLM özü ortaya konulacaktır.

Bunu söylerken alt kademelerin kendi üzerlerine düşen görevleri yeterince yerine getirdiğini, MLM bir hatta hareket ettiğini söylemek yanlış bir yaklaşım olacaktır. Ancak burada tayin edici olanın önderlik ve onun izlediği ideolojik, siyasi ve örgütsel hat olduğunu görmek gerekir. Herşeyi belirleyen bu hat olduğuna göre sorunu alt kademelerin eksikliklerine bağlamak Maoist bir yaklaşım olamaz. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da partinin sağ ve sol oportünist hatalara düşmesinin temel nedeni önderlik çizgisidir.

Konferans Kanadı MK'sının İzlediği Siyasi Çizgi Üzerine:

Bir konferans veya kongre tarafından işbaşına getirilen MK'nın niteliği, yeni bir konferans ya da kongreye kadar, konferansın sözkonusu MK'nın önüne koyduğu 3 yıllık plan doğrultusunda, bu üç yıllık zaman dilimi içerisinde MK'nın partiye ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri alanda ürettiği siyaset ve bu siyaset ışığında nasıl bir taktik-politik önderlik yaptığına bakılarak değerlendirilir. Eğer bir önderlik önüne konulan görevlerin esasını yerine getirmiş ve örgüte doğru bir politik önderlik yapmışsa, bu önderliğin dönem faaliyeti olumlu olarak değerlendirilir. Aksi durumda ise olumsuz olarak değerlendirmek bilimsel olan bir bakış açısıdır.

Bu bakış açısıyla süreç değerlendirilmeyince ne geçmişin olumsuzlukları doğru bir şekilde tahlil edilir ne de gelecek için doğru bir perspektif oluşturulabilinir. Çünkü düşünce yönteminde doğru bir bakış açısı yoksa doğru bir siyasal çizgi de oluşturulamaz. Buna göre şimdi 4.Konferansın 3.MK ve sürecine ilişkin değerlendirmesini doğrusu ve yanlışıyla alt başlıklar altında ortaya koyarak eleştirisini yapacağız.

4. Konferansın 3. MK Değerlendirmesi:

Geçmişin Değerlendirmesinde İzlediği Yöntem Hatalıdır:

4. Konferans geçmişe ilişkin yaptığı değerlendirme sübjektif ve abartılıdır. Hataları görmek yerine 3. MK'yı olduğundan fazla abartarak kibirli bir tutum ve düşünce sistemine sapmıştır. 3. MK'nın hatalı çizgisini ve bu çizgiye kaynaklık eden ideolojik kaynağı bulup açığa çıkartma yöntemi yerine kendini savunma yöntemini sergileyerek ben merkezci bir düşünce ve tutumla geçmişe yaklaşarak geçmişin olumsuzluklarını gizlemeyi kendisine amaç edinmiştir. „ 3. MK faaliyetine ilişkin" yaptığı değerlendirmede şunları belirtiyor:

„... 3. Konferansta ML kadrolar etkinliklerini pekiştirip sağcı anlayış ve ona tepki „solcu" anlayışlarla mücadele ederek 3. konferansta MK'ya geldiler.

„3. MK, sağdan eserek tasfiyeye yönelen 2. MK rüzgarına karşı yoğun bir mücadele yürütürken, partiyi soldan eserek tasfiyeye yönelen DABK rüzgarını da göğüsleyebildi...3. MK adeta (abartma değil) yeni bir parti yarattı.

„...Konferansımız zamanında bittiği gibi, parti tarihimizde ML bir birliğin sağlandığı bir konferans olarak yer alacaktır.

„... Önderlik ve tabanın birbirini tamamlaması başarıyı sağlar. Önderliğin başarısı partinin başarısıdır, partinin başarısı önderliğin başarısıdır ya da önderliğe borçludur dersek fazla yanılmayız.

„Parti ve önderliğini başarısız kılmak için ya yanlış siyasal çizgilere ya da görevini yerine getirmemekle onu başarısız kılabilirsiniz. Tersine doğru bir siyasal çizgi egemen kılma veya sürdürtmeye çalışılıp üzerine düşeni yerine getirirsen parti ve önderliği de başarılı kılarsın. Bu çok açık bir gerçektir. Bütün yoldaşlar değerlendirmelerinde bunu göz önünde bulundurmalı ve önündeki süreçte bunun bilinciyle hareket ederek üzerine düşeni yerine getirmelidir.

3. MK faaliyetini bir bütün olarak ele alıp olumlu değerlendirirken, olumsuzluklarını da görmemezlikten gelmemeliyiz. Olumlu yönleri görüp olumsuzlukları görmemek de çok kötüdür. ...Tersine konferans, inkarcılık, karamsarlık ve maneviyat bozgunculuğuna kapılmadan, ne kadar hata ve eksikliklerimizi görürsek o kadar iyidir anlayışıyla hareket etmiştir.

„...Partinin nesnel durumu gelişimi ve gücü ölçüsünde önderlik fonksiyonu açısından bakıldığında esasta olumlu bir durumda olmasına karşın, öncü olarak sınıf mücadelesine önderlik oranı ve kitleleri kucaklama açısından bakıldığında hala çok zayıf olduğumuz yetersizlik anlamında olumsuz durumda olduğumuz ortada. Bu, bugünkü gücümüz ve durumumuzdan kaynaklanıyor. Bu olumsuzluklarımızı süratle aşmalıyız Aşmak zorundayız da. Bu görev önümüzde duruyor." (71)

4. Konferansın kendisini öven ve kendi hatalarını görmeyen sözler ve saptamaları daha da var. Ancak biz bu kadarlık aktarmayı yeterli bulduk. Buraya aktardıklarımız açık bir şekilde göstermektedir ki 4. Konferansa hakim olan bu anlayış sahipleri bu tür saptamalarla kendi olumsuzluklarını görmek yerine bu

olumsuzluklarını olumlamak için teorik kılıf aramaktadırlar. Dünün olumsuz hattını olumlayarak dünü kurtarmaya çalışıyor 4.konferans. Sadece bununla yetinmiyor, gelecekte, daha doğrusu gerek konferans tespitlerini gerekse konferans sonrası MK'nın izlediği/izleyebileceği oportünist çizgiyi kamufle etmenin aracı olarak, suçlu olarak başka yerleri gösterme siyasetini teorileştirmeye çalışıyor. Daha açıkçası, 4.konferans bir yandan geçmiş olumsuz hattını olumlamanın çabası ve teorisini yapmaya çalışırken, öte yandan ise gelecekte ileri sürülecek doğru eleştirilerin önünü kesmek için olumlu hattın sahibi MK, olumsuzlukların sahibi ise alt kademeler olacaktır teori ve politikasını yapmaktadır. Bu kadar kendisine övgünün ve kendi olumsuz gerçekliğini görüp bunun üzerine gitmeyişinin ideolojik kaynağı, benmerkezci düşünce sistemidir.

4. Konferans, MK'nın doğru düşündüğünü, dolayısıyla doğru tespitler yaptığını ama ileride buna rağmen olumsuzluklar çıkarsa bunun sorumlusunun MK değil, alt kademeler olarak tespit edilmelidir, anlayışını dayatmaktadır.

Öncelikle herkes şunu çok iyi bilmelidir ki, başarı ve başarısızlığın anahtarı yanlış veya doğru düşünme ve siyaset üretmekle orantılıdır. Peki bir önderliğin yani bir konferans veya kongre tarafından seçilmiş bir MK'nın başarılı veya başarısız olmasının esas nedenini önderliğin izlediği doğru veya yanlış çizgilerde değil de bunu götürüp alt kademelere bağlayabilir miyiz? Böyle saçma bir düşünce daha görülmemiştir. Ama 4.konferansın bununla yapmak istediği açıktır, o da şudur: Ben geçmişte ne yaptıysam doğru yaptım, dolayısıyla bundan sonra da yapılan olumlu şeyler bana aittir, buna kimse sahip çıkamaz. Ancak olumsuz bir durum sözkonusu olursa bunda, benim payım yoktur, alt kademelerin payı esastır. Dolayısıyla olumluluklar bana ait iken olumsuzluklar alt kademelere aittir tezini ve siyasetini partiye şırınga etmeye çalışıyor. Ve alt kademelere de şu baskılanmayı yapıyor: Şimdiden söylüyorum ki yarın doğacak olumsuz bir çizginin sahibi olarak MK'yı değil kendini sorumlu tutacaksın/tutmak zorundasın.

4. Konferans bu noktada ben merkezciliğini öyle bir noktaya vardırmıştır ki doğru bir önderlik çizgisinin yolunun doğru bir siyaset üreten ve bunu uygulayıp/uygulatan ana merkez gücün MK olduğunu unutuyor. Bu, eleştiriden korkan ama başkalarını eleştirmeyi seven küçük burjuvazinin düşünce ve davranış tarzıdır. Bu, önderlik her zaman için doğru yapar doğru düşünür ve yanılmaz otoritedir, dolayısıyla ne hatalı çizgi gelişmişse bunda önderliğin payı yoktur vb. anlayış ve siyaset tarzını izleyen şef tipi örgütlenmeyi savunan küçük burjuva ve burjuva anlayış ve siyaset tarzıdır.

Bir partinin doğru önderlik çizgisine sahip olması için önce doğru bir ideolojik hatta, sonra bu ideolojik hat doğrultusunda doğru bir politik, örgütsel çizgiye, teoriyle pratiğin diyalektik birliğini sağlamasına bağlıdır. Doğru bir siyaset doğru bir örgütsel politikayla maddi güç haline gelir. Doğru ideoloji tektir. Ama politika ve taktik üretmek bin bir türlüdür. İdeoloji Marksizm-Leninizm-Maoizm ise bu ideolojinin emrettiği ilkeleri bilimsel bir şekilde uygulamanın yolu da doğru bir

siyaset ve bu siyaset ışığında örgütlenme örgütsel araçları devreye sokmaktır. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in evrensel gerçeği ile ülkedeki devrimin somut pratiğini bütünleştirmeden, mevcut siyasi iktidarı yıkıp bunun yerine yeni bir iktidarın kurulması ve zafere ulaştırılması ne kadar imkansız ise, öyle de bir komünist partisinin her alandaki (siyasal, örgütsel, askeri, ekonomik ve ideolojik) doğru çizgisini saptayan bir merkezi önderlik olmadan da o partinin MLM bir hatta yürümesi imkansızdır. Konferans ve kongre çizgilerini başarı ve başarısızlığa götürecek ana güç Parti merkez komitesidir. Konferans veya kongre çizgisi doğru ama bu doğru çizgi teorik olmaktan çıkarıp pratikle bütünleştirilmemişse, bunun da birinci derecede sorumlusu MK'nın kendisidir. Aynı şekilde güncel siyasal gelişmelere karşı doğru veya yanlış politik-pratik tutum takınmanın asıl sorumlusu yine MK'nın kendisinden başkası olamaz.

4. konferans herşeyi kendisiyle başlatıp kendisiyle bitiriyor.

„...Konferanslarımızın tarihini bilenler, ayrılıklarımızın çokluğuna ve tarihteki benzersizliklerine tanıktırlar. Her konferansımız bir önceki konferansı mahkum etmenin temelinde yükseldi. Hatta ‚konferansta mutlaka ayrılık olacaktır, gibi düşünceler kanıksanır oldu. Böylesine bir ruh halinin egemen olduğu bir ortamda Partimizin konferansını toplayıp başarıyla sonuçlandırılması, bu türden düşüncenin yıkılması için önemli bir başlangıç olmalıdır." (agb)

Bu saptamayla tarihi inkarcılık yapılmakladır. 1. ve 2. konferansların kararlarına göz önüne getirip ve tarih bilincini yoklayanlar çok iyi bilirler ki 2.konferans 1.konferansı mahkum etme temelinde yükselmemiştir. 2.konferansın kararlarını hatırlayanlar ve bu muhasebe yazısında yer verdiğimiz 2.konferens ve 1.konferans kararlarına geriye dönüp baktıklarında 2.konferansın 1.konferans karar ve saptamalarını esasta savunduğunu, bu kararları yerine getirmeyen kurumun l. MK olduğu yönünde eleştirilerinin olduğu görülecektir. Ki sözüm ona geçmiş değerlendiriliyor ama tarih çarpıtılarak ve öznelci bir şekilde değerlendiriliyor. Bu komünist bir tutum olamaz. Her iyi şeyi(!) kendisiyle başlatmaya çalışan 4.konferans'ın buradaki asıl amacı ve teorize etmeye çalıştığı, sözüm ona geçmiş olumsuz geleneği yıkıyorum adı altında hem tarih çarpıtıcılığı yapmak hem de bununla yeni bir geleneğin başını çektiğini herkese kabul ettirmektir. Bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Bir, ‚geçmiş kötüydü, biz bu kötü gelenekten koptuk'; ikincisi ise ‚biz bu gelenekten koptuğumuz ve 3.MK MLM faaliyet yürüttüğü için 4.konferansı bir ayrılığa götürmeden başarıyla sonuçlandırdık' vb. gibi belirlemelerle kendi MLM hattına(!) gelebilecek eleştirilerin önünü kesmeye çalışı yor.

4.Konferans o kadar tutucu ve dogmatik davranıyor ki tabanına „aman ha geçmişe dokunursan yanarsın" uyarısını yapıyor. Aslında geçmişten anladığı yalnızca 3.konferans ve 3.MK'dır.

Kaldı ki bir konferans bir önceki konferansın çizgisini mahkum etmez diye bir anlayış savunulabilinir mi? Eğer geçmiş konferans yanlış bir çizgi inşa etmişse

neden mahkum edilmesin ki? Tabii mahkum etmeden mahkum etmeye fark vardır. Birisi mahkum etme adı altında söz konusu konferans çizgisinden ideolojik olarak kopmazken bir diğeri ise MLM bir temelde mahkum eder. Yani her mahkum(!) etmek doğru bir çizgi oluşturulduğu anlamına gelmeyeceği gibi geçmiş konferansları hiç mahkum etmemek de doğru bir çizginin kanıtı değildir. Aslolan geçmişin olumsuzluklarını bilimsel bir tarzda açığa çıkartmak ve olumluluklara sahip çıkarak bunun üzerinde yükselmektir.

Tüm bunlar gösteriyor ki, 4.konferansın „yeni gelenek" yarattım adı altında yapmak istediği bulunduğu dağın tepesini kurtarmak ve ona kimsenin dokunmasına müsaade etmemektir. Bu tarz açıktan gösteriyor ki, 4.konferans geçmişine ilişkin samimi yaklaşmak değil samimiyetsiz yaklaşmayı temel almıştır. Siyasal-taktik veya örgütsel konuda hata yaptık diye bir sözün dahi geçmediği bu belgedeki bakış açısı tarihi inkarcılık, kendi hatalarını görmek istemeyen ve kendisini beğenen küçük burjuvazinin öznelci sekterizmi ve bununla başatlık arz eden kendisine karşı liberal düşünce tarzından ayrı yorumlanamaz.

Geçmişi diyalektik ve tarihsel materyalizmin ışığında değil de, öznelci ve kendini beğenmiş sekter bir tarzda değerlendiren 4.konferansın geçmişe ilişkin idealist ve metafizik düşünce ve yönteminin teorik boyutuyla eleştirisini yaptıktan sonra şimdi de 4.konferansın toz kondurmadığı 3.MK'nın dört yıllık çizgisini değerlendirelim:

3.MK'nın Siyasal Açıdan İzlediği Çizgi:

3.Konferansın işbaşına getirdiği 3.MK'nın izlediği çizgiye damgasını vuran yan, sol oportünizmdir. 3.Konferans ve 3.MK ülkede devrimin dengesiz gelişeceğini savunmasına karşın, politik-taktik ve örgütsel hat ve örgütlenmeler daha çok şehir ağırlıklı olmuş; pratikte sol bir hat izlemiştir.

Öncelikle bir kez daha vurgulamak isteriz ki partimizde dünden bugüne kadar sol oportünizmin gerek teorik olarak gerekse pratik olarak yeterince kavrandığını söyleyemeyiz. Parti eğer kırda örgütleme yapmıyor, daha doğrusu önderlikler parti çizgisinin emrettiği şekilde partinin kadro ve üyelerinin ezici çoğunluğunu kırda değil de, şehirlerde tutuyorsa bu çizgi ve pratik hat parti tarihinde hep sağcılık ve revizyonizm olarak algılanageldi. Parti güçlerinin aynı şekilde konumlandırılmasıyla beraber eğer şehirlerde silahlı eylemler yapılmışsa ve partinin ülke çapında sesi duyulmuşsa bu durum ise parti çizgisinin doğru olduğu şeklinde yorumlanıyor. Burada gözden kaçan temel nokta parti çizgisinin nasıl ve ne şekilde uygulandığıdır.

Gerek bölgesel gerek l. MK döneminde olsun ve gerekse 3.konferansın işbaşına getirdiği 3. MK tarafından olsun ve gerekse de Partinin DABK kanadı tarafından olsun, kır-şehir diyalektiği hem teorik ve hem de pratik olarak daha kavranmamıştı. Sözün özü burada silahlar konuşmuşsa her şey doğru yolunda yürüyor anlayışı teorik olarak savunulmasa da ama pratikte düşülen hata ve bilmeden teorize edilmeye çalışılan, salt askeri bakış açısıdır. Silahlara doğru bir çizgi ve siyasetin

kumanda edip etmediğine bakılmıyordu. Temel ölçüt silahların patlayıp patlamamasıydı.

Bir örgüt özellikle de TKP(ML)'nin ideolojik ve genel programatik çizgisini kendisine esas alan bir konferans veya onun işbaşına getirdiği MK, kendi örgütlenmesinin esasını kırda değilde şehirlerde sağlamaya çalışıyor; kadro ve üyelerini şehirlerde konuşlandırıyor ve konuşlandırmaya devam ediyorsa, o örgüt ve önderliğin çizgisi ta başından TKP (ML)'nin genel siyasal çizgisinden sapmış demektir. Partinin genel siyasi çizgisinden sapmayı sadece götürüp kır yerine şehrin esas alınması olarak sınırlamak doğru olmaz elbette. Yani partiyi kıra yerleştirirsin kadroların ve üyelerin ezici çoğunluğunu bu alanlara konuşlandırırsın ama tek başına doğru bir siyasi çizgide yürüdüğünü belirlemek için yeterli olmaz. Doğrusu, askeri ve örgütlenmenin esasını kırda oluştursan da eğer partinin genel siyasi çizgisini göz önünde bulundurmadan bir askeri, örgütsel ve siyasal alanda doğru bir politika izlemezsen yine orada, çizgiden sapmışsın demektir. Bu sol veya sağ olur fark etmez.

Bu özgülde sol oportünizmin ülke gerçekliğinin ilerisinde siyasal, örgütsel ve askeri bir siyaset izlemek olduğu bir türlü kavranamadı.Bizim burada üzerinde durmak istediğimiz partide bugüne kadar sol çizgilerin doğru bir sorgulanmasının yapılmadığı ve bunun bilince çıkarılmadığı gerçekliğidir. Aynı şekilde sağ çizgiler de ideolojik olarak yeterince mahkum edilemedi. Öyle ki bir konferansın sol olarak değerlendirdiği bir çizgiyi bir başka konferans veya önderlik tarafından sağ çizgi olarak değerlendirebildi. Dahası sağ çizgi tepkici bir şekilde değerlendirilerek bu düşünce yöntemiyle sol çizgilerin gelişmesinin ve hatta hakim olmasının önü açılabildi.

Bu nereden kaynaklanıyor? Tabii ki, öznelci düşünce yönteminden kaynaklanıyor. Bir tarafı görmeye çalışırken diğer tarafı unutuyoruz. Yada bir tarafı doğru tahlil ettiğimizi sanıyoruz ama tehlikeli anlayışları ve çizgileri tespit edemiyoruz. Bu yanlış çizgileri bilimsel bir bakış açısıyla mahkum edip ondan ideolojik olarak kopamıyoruz. Oysa gerek sağ çizgiler olsun gerekse sol çizgiler olsun her ikisi de partinin gelişmesini engelleyen yanlış/hatalı çizgilerdir. İkisinin de ideolojik olarak beslendiği dünya görüşü ve sınıf dokusu aynıdır. Yani biri sağdan biri soldan partiye hakim ise bu çizgilerden hiçbirisi de tercih edilmez ve aynı derecede tehlikelidir. Bir dönem birisi daha tehlikeli iken, diğer bir dönem bir başkası daha tehlikeli duruma gelebilir.

Dolayısıyla her iki çizgi ve bunların beslendiği anlayışlara karşı ideolojik mücadelede amansız ve tavizsiz davranılmalıdır. Bu teorik açımlamadan sonra şimdi 3.MK'nın siyasal hattına ilişkin nasıl sol bir hat izlediğini daha net şekilde ortaya koyabiliriz.

3.MK'nın kendi önderliği altındaki kadro ve üyeleri kıra yerleştirmek yerine şehirlere yığdığını şu somut örneklerle ayrıntılandırabiliriz:

3.konferansın seçtiği MK üyelerinden sadece 2'si kıra yerleştirilmiştir. 90 yılından sonra bu rakam bire inmişti. Diğerlerinin hepsi şehirlerde, hem de İstanbul ve çevresinde örgütlenme içerisinde konuşlandırılmıştı.

Ayrılıkta kırdaki kadro ve savaşçıların hemen hemen hepsi DABK saflarında kalmıştı. Konferansa delege olarak katılan iki yoldaş ise Merkez Komitesine seçilmişti. Bu durum Konferans kanadının kıra yerleşmesi bakımından bir dezavantajdı. Ama bu objektif durum 4 yıllık bir süre içinde kadroların ve üyelerin ezici çoğunluğunun kıra yerleştirilmemesinin gerekçesi olamaz. 4. Konferansın kendisi de böyle bir anlayışı savunmadı. Buna karşılık 4. Konferans bir yandan 3.MK'nin 4 yıllık faaliyetlerini olumlu bulurken, öte yandan KBK ve gerilla faaliyetlerinin esasta olumsuz olduğunu saptamakla, tam bir oportünizme düştü.

İşin en önemli yanı ise bir konferans ve önderlik önüne merkezi görev olarak kıra yerleşmeyi ve bu alandaki parti ve ordu örgütlenmesini merkezi görev olarak belirlemesine karşın buradaki faaliyetlerini olumsuz değerlendiriyorsa, o MK ve konferansın kendi 4 yıllık faaliyetini olumlu değerlendirmesi açık bir çelişkidir. Veya o konferans tespit ettiği yönelimin bilincinde değildir.

Konunun bütünlüklü bir şekilde algılanması için 4.Konferansın KBK'ya ilişkin yaptığı değerlendirmeyi aktaralım:

„KBK'nın, faaliyet alanı esasta kırsal alanlardır. Gerilla savaşının yürütüleceği alanlardır ve gerilla gruplarını oluşturma ve gerilla savaşını pratik olarak örgütleyecek bir yönetici organdı. Bölge komitesi ve Bölge komutanlığı bununla görevlendirilmişti.

„3.Konferans yapıldığı dönemde kırsal alandaki esas faaliyet ve mevcut askeri örgütlenme Partiden ayrılan DABK'nin elinde kaldığından dolayısıyla, aynı çalışma alanlarında görevlendirilen KBK uzun süre çoğu üyesi faaliyet alanına yerleşmedi, diğer tarafta yaklaşık bir yıl DABK'la birlik sorunundan dolayı ayrı gerilla birlikleri oluşturmadı. Ancak, bu süreden sonra oluşturdu. KBK faaliyetlerine sıfırdan başlamak zorunda kaldı. Uzun süre partinin toparlanma süreci ve gerekli önem, kadro ve savaşçıyı aktarmaması bunların silah ve donatım sorunun da çözülememesi sonucu fazla gelişme sağlayamadı. Ama bu sorunlarının, özellikle son bir yıldır çözülmesine rağmen KBK esasta üzerine düşeni yerine getirememiştir. Askeri bakımdan edilgen kalmıştır.

„KBK Partide ayrılığın olduğu ve partinin oradaki faaliyetlerinin esasının ayrılık yapanların elinde kaldığı çalışma alanında, kısa sürede kitlelerin esasının desteğini kazanması ve gelişmesi önemli bir başarıdır. Ama KBK bunu, siyasal çalışmayla pekiştirmemiştir. Siyasi planda siyasi çalışmayı küçümsemiş, güncel siyasi gelişmeleri zamanında teşhir etme, bölgenin sorunlarını işleme yönünde yetersiz kalmış, bölge yayın organı olan Denge Partizan'ı düzenli çıkarma konusunda duyarsız kalmıştır. Bölgedeki gelişmeleri ve bölgenin sorunlarını zamanında partiye rapor etmeyerek duyarsız davranmıştır.

„Örgütsel Planda: KBK kendi içinde ihtisasa dayalı bir iş bölümü doğru dürüst yapmamış oluşturduğu kadarıyla bunlara işleyiş kazandırmamış ve denetlememiştir.

„3.MK ise KBK'ya siyasi önderlikte ve örgütsel müdahalede yetersiz kalmıştır. İnisiyatifini kırmama anlayışının payı olsa da, bu konuda görevini yerine getirmemiş, fonksiyonunu oynamamış, liberal kalmıştır.

„Bütün bunlara karşın, KBK'da son dönemde, örgütlenme, açılma ve farklı alanlara yerleşme yönünde olumluya doğru bir gidişat var. Genelde bütün parti faaliyetinin, özelde KBK alanındaki yoldaşların daha azimli daha duyarlı ve daha yüksek fedakarca sıkı bir çalışmasıyla, bu hata ve eksiklikler aşılacaktır ve konferans aşmaya karar vermiştir.

„KBK alanındaki eksiklerin süratle aşılması faaliyetlerin toparlanması geliştirilmesi, önderliğin hissettirilmesi, örgütlenme ve gerilla faaliyetinin etkin kılınması için Bölge ve Ordu organları güçlendirilmiştir." (72)

Kürdistan Bölge Komitesi olarak başlı başına bir örgütlemeye gitmek doğru değildi. Bu, hem Kürdistan'ı bir bölge düzeyine indirgemek, hem de gerilla alanlarını bu bölge komitesinin sınırlarıyla sınırlandırmak bakımından yanlıştı.

Konunun başında da işaret ettiğimiz gibi bir parti ve onun önderliği kendisine merkezi görev olarak belirlediği bir mücadele ve örgütlenme biçimini yerine getirmiyor/getiremiyorsa üstelik de ana görev olarak belirlediği alanlardaki faaliyetleri olumsuz olarak değerlendiriyorsa, burada tutarlı Maoist tutum o MK'nın faaliyetlerinin ve bununla bağıntılı olarak izlediği çizginin de hatalı olduğunu belirlemektir.

Daha önce belirttik: Bir MK'nın 3 yıllık faaliyetinin olumlu veya olumsuz değerlendirilmesinin temel ölçütü o MK'nın önüne koyduğu ana görevleri (mücadele biçimi ve buna uygun örgütlenme biçimleri ve güncel gelişmeler karşısında doğru bir pratik politik tutum belirleme gibi) esasta yerine getirip getirmediğine bakılarak değerlendirilir. Esas görevlerini yerine getirmeyip gidip başka görevler yapmış olan partinin ve önderliğin çizgisini olumlu olarak değerlendirmek, açıkça MK'yı ve yanlış çizgisini korumaktır. Kaldı ki, 4.konferans yalnızca KBK faaliyetini olumsuzlamıyor, BABK faaliyetlerini de olumsuz değerlendirmektedir. Bir tek TMLGB faaliyetlerini olumlu değerlendirmektedir. Şimdi bir partinin bütün bölge faaliyetlerinin olumsuz değerlendirildiği, hem de merkezi görev olarak belirlediği siyasetinin yerine getirilmediği durumda MK'nın partiye 4 yıl boyunca doğru bir siyasal çizgi altında önderlik ettiğini savunmak ve bunun teorisini yapmak önderliğin misyonunu kavramamaktır. Partiye ve bölge komitelerine perspektif ve politika sunan Merkez Komitesi değil de alt kademeler midir? Yoksa bölge komitelerinde MK üyeleri yok mu? Bir anlık öyle olduğunu düşünsek bile, yine kendimizi kurtaramaz ve daha kötü bir duruma düşmüş oluruz. Şöyle ki, hem bölge komitesi olarak örgütleme yapacak ve sözüm ona bunun muhasebesini yapacaksın, hem de öte yandan kalkıp hatalı çizgilerin sahibi olarak

MK'yı değil Bölge yönetim organlarını sorumlu tutacaksın. Böylesine ciddiyetsiz ve sorumsuzca bir değerlendirme olabilir mi? Bölge komiteleri yönetici komitelerdir. Buralarda görevlendirdiğin üyelerin hepsi de kadro niteliğinde olmak zorundadır. Ki bu komiteler içerisinde en az bir MK üyesi olmak zorundadır. Çünkü örgütsel ilkeler gereği bölge komitelerinin MK ile direkt olarak örgütsel bağını kuran bölge komitesi sekreteri durumundaki MK üyesidir.

Her şeyi bir kenara bırakalım ve şunu soralım: Eğer bir bölgede faaliyetler olumsuz gidiyorsa, MK'nın görevi o bölgeye doğru bir perspektif ve siyasetle müdahale etmesi gerekmiyor mu? Tabii ki, gerekiyor. MK'nın görevi nedir? Bölgeleri denetlemek ve onların yanlış ve hatalı yanlarını yerinde görmek için bir fiil olarak kendi üyelerini bu bölgeler içerisinde görevlendirmesi zorunlu ve mecburidir. MK üyelerinin bölge komiteleri içerisinde görevlendirilmemesini savunan kimse olmadığına göre, o halde bölge faaliyetlerini olumsuz olarak değerlendirip ama buradaki olumsuzluğun esas payını MK'ya değil de, bölge komitesine yüklemek MK'nın kendisine yönelmekten kaçınması demek değil midir? Bu ben merkezci anlayışın siyaset haline getirilmesidir. Bir parti ve onun önderliği bir sürecin çizgisini değerlendirirken buradaki esas payın sahibi olarak alt kademeleri değil, Merkez Komitesini ve oradan da konferans ve kongreleri sorumlu tutar. Olumlu faaliyet varsa bunun esas payını MK'ya, olumsuzluk gelişmişse bunun esas payını ise alt kademelere yüklemek komünistlerin bakış açısı ve siyaset tarzı olamaz.

Parça bütünle çelişmez mi, çelişir. Fakat söz konusu parçalar bütünün esasını ve ana merkezini oluşturuyorsa, burada izlenen çizginin (yanlış veya doğru fark etmez) esas sahibi merkez komitesinin kendisi olur. Diyelim ki, KBK faaliyetleri ve BABK faaliyetleri olumlu değerlendirilseydi, bu durumda o MK'nın faaliyetlerini olumlu olarak değerlendirmek doğru olurdu. Ama 4.Konferans bu bölgelerin faaliyetini (zaten 2 bölge örgütlenmesi var) olumsuz değerlendirirken MK'nın faaliyetini olumlu değerlendirmektedir. Hatta şöyle bir durum dahi olsaydı, kendi içerisinde 4.konferans tutarsız olmazdı: KBK faaliyetleri olumlu ama BABK faaliyeti olumsuz diye bir değerlendirme yapmış olsaydı, o zaman ana faaliyet alanı -gerek parti gerekse ordu örgütlenmesi açısından- olumlu bir hat taşıdığından ve bu da örgütün önüne koyduğu merkezi politika ve görevlerin yerine getirilmesi anlamında değerlendirildiğinde tutarlı bir değerlendirme olabilirdi. Ama 4.konferansın bu yönlü bir değerlendirmesi de yok. Yapmak istediği bir şey var o da MK'yı bir kenara bırakıp, partiyi öte kenara bırakmak ve bunun üzerinden MK'yı doğru MLM çizginin sahibi ve uygulayıcısı olarak savunmak ve bunu örgüte kabul ettirmektir. MK'yı, partiye karşı sorumlu görmüyor 4.konferans. Ne zaman sorumlu görüyor? Eğer bölgelerin faaliyetleri olumlu ise burada kendisini sorumlu tutuyor. Ve bunda da esas payı kendisine çıkarttığı için bu sorumluluktan söz ediyor.

Kısacası, 4.konferans 3.MK'nın geçmişini muhasebe ederken kendi olumsuzluklarını olumlamak için çaba sarf etmiş, teori üretmeye çalışmıştır. MK'nın da yer yer olumsuzlukları olmuştur diye söz etmesi ise adet yerini bulsun anlayışı ve kendini kurtarmak amaçlıdır.

Geçmiş olumsuzluklarını gizleyerek „ben geçmişime oportünist demeyen ilk konferansım" diye övünmeye çalışmıştır.

„Geçmişi olumlu ve olumsuz yanlarıyla değerlendirelim" sözlerini kendisini kurtarmanın bir maskesi yapmak için kullanmıştır.

Düşüncede öznelciliğin hakim olduğa 4.konferans, 3.MK sürecini tipik bir küçük burjuva ben merkezci tutumla savunarak, parti tarihinde görülmemiş bir k. burjuva bireyciliği ve bencilliği siyaset tarzını onaylamıştır.

4.Konferans, 3.MK'nın sol oportünist çizgisini MLM çizgi olarak göstermek için her türlü oportünist manevraya başvurmuş, ama kendi değerlendirmeleriyle dahi oportünist olduğunu gizlemeyi başaramamıştır.

4.Konferans, olumlulukları kendisine olumsuzlukları ise alt kademelere ve başkalarına yükleyerek olumsuzluklardaki esas payını görmek istememiş, dolayısıyla 3.MK şahsında küçük burjuva ben merkezciliği ve benciliği üzerinde şekillenen kariyerizmi ve bürokratizmin teorik olarak savunulmasına pratik bakımdan hizmet etmiştir.

4.konferans, 3.MK'nın faaliyetlerini değerlendirmede özeleştirel değil hataları gizleme yolunu tuttuğu için geçmişine karşı samimi ve dürüst yaklaşmamıştır.

4.Konferans, KBK faaliyetlerinin olumsuzluğunun ardındaki politikayı sorgulamak yerine, sorunu götürüp biçimsel şeylerle (silah, adam ve diğer şeylere bağlamak) açıklamaya çalışmıştır.

4.Konferans örgütün elinde bulunan kadro ve üyelerin ezici çoğunluğunu temel bölge olarak belirlediği bölgeye yerleştirmediğine dair tek bir söz dahi etmemekle, kır-şehir örgütlenmesinin diyalektiğini hala da kavramadığını göstermektedir.

4.Konferans 3.MK'yı eleştirmemiştir, eleştirmesi de düşünülemez zaten. Çünkü 3.MK'nın kendisi aynı zamanda 4.Konferansa hakim olan çizgi sahipleridir ve bu anlayış sahipleri de görüldüğü gibi 3.MK'nın hatalı yanlarını ve yanlış anlayışlarını bulup açığa çıkartmamak için özel bir gayret ve bilinçli bir çaba içerisindedir. Ne yapmışsam doğrudur, ne savunmuşsam doğrudur anlayışı ve pratiği hakimdir 4.konferans değerlendirmesinde.

4.Konferans esas ve tali görev ayrımı yapmamış ve buna uygun pratik-politika ve örgütleme geliştirmemiş, merkezi görev ve onun hizmetindeki ikincil görevleri doğru bir hatta geliştirmek yerine ikincil görev ve alanları merkezi görevin ve örgütlenme alanının önüne geçirmiştir. 4.konferans bu konuda kendi hatasını görmeyerek bu yanlışlığı ideolojik olarak mahkum etmemiştir.

4.Konferansın „MLM kadrolar" olarak değerlendirip övündüğü kadroların durumu ise içler acısıdır. 4.Konferansa gelindiğinde söz konusu MK üyelerinin (hapishaneden çıkanları saymazsak) ezici çoğunluğu ya mücadeleyi terketmiş ya da Devrimci Partizan saflarına geçmişti. 4.Konferansa gelindiğinde 3.Konferansta

MK'ya seçilen üyelerden sadece üçü görevlerinin başındaydı. Hapishaneden MK'ya seçilen üyeler, firar ve tahliyelerle faaliyetlere katılmasalardı o çok övülen 3.MK'nın kendisi hem iradeyi hem de organsal işlevini çoktan yitirmiş olacaktı. 4.Konferansa gelindiğinde neredeyse organsal işlev ve iradeyi yitirme aşamasına gelmişti.

4.Konferans 3.MK'nın bu duruma düşmesine sebep olan siyasal ve örgütsel politikaları sorgulamamış, bu sorunu gündemine dahi almamıştır.

4.Konferans Devrimci Partizan'ın nasıl ve neden ortaya çıktığı, 3.Konferans ve 3.Merkez Komitesinin bu konuda bir sorumluluğunun olup olmadığını tartışmak bile istememiştir. Azımsanmayacak sayıda kadronun bu grubun peşinde sürüklenmesindeki payını görememiş, olumsuzlukların kaynağını hep dışarıda ve tek tek kadrolarda aramıştır.

4.Konferans „sağ tasfiyeciliğe karşı oldukça amansız bir ideolojik mücadele yürüttüğünden" söz etse de, sağ tasfiyeci olarak değerlendirdiği Devrimci Partizan çizgisinin Parti saflarındaki etkisini görmezlikten geliyor. „İki asgari bir azami programı savunup örgütlenmenin temeline bu çizgiyi oturtanları mahkum ettim" diyerek avunan 4.Konferansta neredeyse bu çizgisiyi savunanlar örgüte hakim duruma gelecekti. Kişilerin örgütten atılması veya ayrılmasıyla onların temsil ettiği çizgilerin ideolojik olarak mahkumiyeti farklı şeylerdir. İdeolojik mücadele ile örgütsel tedbirler birbirine karıştırılmamalıdır. İdeolojik mücadelenin parti içindeki amacı ikna etmek içindir. Dün MK'ya seçecek ve üstelik de aynı çizgide olanlardan birisini MK sekreterliğine getireceksin, daha sonra hem de aradan bir yıl dahi geçmeden bu çizgi sahiplerini mahkum ettim diye övüneceksin.

Marksist Leninist Maoist kadro siyaseti bu kadar basite indirgenemez. 4.Konferansın „MLM'ler örgüte hakim oldu" diyerek övdüğü 3.Konferans kadrolarının aradan bir yıl geçmeden ya mücadeleyi bıraktığını ya da Devrimci Partizan saflarına geçtiğini belirtmiştik. Demek ki MLM kadronun ne anlama geldiğinin sadece lafzı biliniyor. Sadece parti çizgisini onaylamakla MLM kadro olunmaz. MLM kadro, ideolojik, siyasi yetkinlik, örgütsel tecrübe ve çok yönlü yetenekliliği ifade eder. MLM kadro demek ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri vb konularda politika üreten ve bunları pratikte uygulayıp uygulatandır. Kısacası her bakımdan önderlik vasıflarını taşıyanlar ancak MLM kadrolar olarak nitelendirilebilinir. Bunun dışındaki kadro politikası ve çizgisi MLM değildir.

Sonuç olarak, kısa sürede bu kadar MK üyesi dökülüyorsa, burada izlenen yanlış kadro politikası sorgulanmalıdır. 4.Konferans kadro politikası konusunda 3.Konferans ve 3.MK çizgisini sorgulamaktan kaçınmış ve bu konuda da doğru bir politika izlediğini savunmuştur. Oysa işaret ettiğimiz ve somut olarak ortaya koyduğumuz gibi gerek 3.konferans gerekse 3.MK ve gerekse de 4.Konferans doğru bir kadro politikasına sahip değildir.

4. Konferans'ın PKK'ye İlişkin Yaptığı Siyasi Saptama Esasta Doğru Olmakla Birlikte Kendi İçinde Hatalı Yanlar da Barındırmaktadır:

„PKK'ye İlişkin:

„Konferansımız, daha önce partiye sunulup tartışılarak, sonuca bağlanmış, PKK değerlendirmesi üzerinde durmuş, PKK'nin ulusal burjuva devrimci bir hareket olduğunu onaylamıştır. Bilindiği gibi partimiz PKK'yi dönem dönem ulusal burjuva devrimcisi hareket, dönem dönem ajan-provakatör ya da ulusal burjuva karşı-devrimci hareket olarak değerlendirmişti. Bazı değerlendirmelerde partimiz yanlış değerlendirmiş bazı dönemlerde bu PKK'nin düşünce, tavır ve oynadığı rolden kaynaklanıyordu.

„PKK Kürt ulusal burjuva bir çizgiye sahip olarak ortaya çıkmasına rağmen uzun süre sınıf niteliğine tam oturamamasının da payıyla, uluslararası alana, Türkiye'deki komünist, devrimci-demokrat ve ulusal devrimci hareketlere ve kitlelere yaklaşımı ve tavrı farklılıklar taşımıştır. Oynadığı rolde farklı olmuştur. Dolayısıyla, Partimizin de PKK'yi değerlendirmesi farklı olmuştur.

„1979'a kadar PKK'yi ulusal burjuva devrimci hareket olarak değerlendirmiştir. PKK'nin Partimiz de dahil, milliyetçi ayrı örgütlenmeyi savunmayan örgütleri politik hedef görmesi ve diğer Kürt ulusal devrimci hareketlere sistemli pratik saldırıları sonucu hemen hemen bütün devrimci örgütlerin PKK'yi ajan-provakatör örgüt değerlendirmesi partimizi de etkilemiş ve büyük ölçüde bu etki sonucu PKK'yi ajan-provakatör örgüt değerlendirmiştir. Partimizin bu kararı yanlıştı ve yaklaşık bir buçuk yıl sonra partimizin 2.konferansında bu karar kaldırıldı. Tekrar Kürt ulusal burjuva devrimci hareket olarak değerlendirildi.

„PKK'nin 1980 sonrası yurtdışında yerleştiği ülke ile resmi ilişkiler, Rusya ve Doğu Bloğunu sosyalist görüp, bunun üzerine ilişkileri geliştirme çabaları vb.ni partimiz 1982-83'te kötü bir gidişat olarak değerlendirmiş. 1984'e gelindiğinde PKK'nin kendi içindeki muhalefete, diğer örgütlere, gerilla faaliyeti başlattığı alanlarda masum bazı kitlelere de yönelmesi sonucu partimiz tekrar PKK'yi karşı devrimci nitelikte olarak değerlendirmiştir. Eksikler de taşısa da özde doğru değerlendirmeydi. Ancak, PKK 1987'den sonraki süreçte yaptıkları kongrelerinde değerlendirmelere neden olan olumsuzluğu giderdiler. Dolayısıyla partimiz de PKK'yi yeniden değerlendirmesi gerekirken 3.Konferans karşı-devrimci kararı sürdürdü. 3.MK da 1990'a kadar sürdürdü. Ama P.'de başından beri PKK konusunda farklı düşünenler vardı.

„3.Konferans onayladığı için MK değiştirmedi. Ancak, iç tartışmaya açtı ve parti iradesiyle, PKK ulusal milliyetçi devrimci hareket olarak değerlendirildi.

„4.Konferansımız aynı kararı yine onayladı". (73)

PKK'ye ilişkin partinin yanlış siyasi saptama içerisinde olduğunu daha önceki bölümlerde ayrıntılı bir şekilde değerlendirdik. Hatalı tespit yapanlardan birisi de partimizin Konferans kanadıdır. 3.Konferansı da bu hatalı tespit yapan önderlikler

içerisinde saymıştık. Keza bunun gibi 3.Konferansın işbaşına getirdiği MK da aynı hatalı tespiti üç yıl sürdürdü.

Geç de olsa 3.MK'nın PKK'ye ilişkin 3.Konferansın belirlediği „karşı devrimci" saptamayı değiştirip doğru bir siyasal tespit yapması olumludur. Ancak 4.Konferans geçmişte PKK'ye ilişkin yapılan „karşı-devrimci" nitelendirmelerinden bazılarını doğru ve yerinde bir saptama olarak değerlendirmesi hatalı bir görüş açısıdır.

PKK'nin zaman zaman karşı-devrimci pratikler sergilediği doğrudur. 4.Konferansın PKK'nin içine girmiş olduğu pratiklere ilişkin verdiği örneklerin hemen hemen hepsi doğrudur. Fakat tüm bu pratikler PKK'nin karşı-devrimci bir ulusal hareket olduğunu getirmez. İşte 4.konferans bu noktada yanılıyordu. Şöyle ki, PKK'nin bu karşı devrime hizmet eden pratiklerinden hareketle PKK'yi karşı-devrimci olarak değerlendirmeye kalkışırsak, ne bir ulusal hareketin gerçekliğini görmüş oluruz ne de böylesine bir harekete devrimci diyebiliriz. PKK'nin bir çok eylem çizgisi ve pratiği yanlıştı. Bunu milliyetçi karakterinden ayrı düşünemeyiz. Kaldı ki PKK öylesine ilkel bir milliyetçi anlayış ve politikalara da sahip değildi. Programı ve genel siyasi çizgisi devrimci ulusal bir çizgideydi. Hatta diyebiliriz ki uluslararası düzlemde PKK kadar Marksizmden etkilenmiş bir milliyetçi hareket yoktu. PKK'nin ideolojik ve genel siyasi çizgisini ve bununla bağıntılı olarak emperyalizme ve Türk devletine karşı izlediği politik duruşunu göz önünde bulundurmadan, bir kısım karşı-devrimci pratiklerinden hareketle hemence karşı-devrimci demek yanlıştır. Zaman zaman devrimci parti ve hareketlere yönelmesi de, tek başına bu hareket için karşı-devrimci dememiz için yeterli politik neden olamaz.

Birçok küçük burjuva hareketin PKK'ye karşı silah kullanmasını bir kenara bırakırsak; birbirlerine karşı da silah kullandılar. Hem de onlarca devrimci kanını akıtarak. Şimdi bundan hareketle bu hareketleri karşı-devrimci diye nitelendirmemiz mi gerekir? Elbette ki bu bakış açısı sol-sekterdi. Doğrudur, PKK'yi karşı devrimci olarak nitelendirmemizde kimi küçük burjuva örgüt ve partilerin PKK'yi karşı devrimci olarak değerlendirmelerinin etkisi olmuştur. Ama buradaki değerlendirmemizde tayin edici faktör bu değil, ulusal hareketleri ve onların gerçekliğini kavrama noktasındaki eksikliğimizdi. Bu eksikliğimiz ezilen ulus milliyetçiliğine karşı olduğundan fazla sekler ve tepkici yaklaşmamızı doğurdu.

4.Konferansın PKK'ye ilişkin yaptığı belirleme doğruyken, „geçmişte kimi dönem karşı-devrimci olarak saptama yapmamız doğru bir tespitti" anlayış ve değerlendirmesi doğru bir belirleme değildir.

Geçmeden, Partinin 2.Konferansta PKK'ye ilişkin karşı-devrimci nitelendirmesini kaldırdığı söylemi (4.konferansın) eksik ve yanlış bir bilgidir. Doğrusu şöyledir: „PKK'ye ilişkin karşı-devrimci nitelendirilmesi, PKK hakkında yeniden araştırma ve inceleme yapılıncaya kadar askıya alınmıştır".

4. Konferansın DABK ve Birlik Sorununa Yaklaşımı:

4.Konferans DABK ve Birlik sorununa ilişkin aşağıdaki değerlendirmeyi yapmaktadır:

„DABK Sorununa İlişkin:

„DABK bilindiği gibi 3.konferans arifesinde dönemin 2.MK'sının sağ oportünizmine tepki temelinde belli sapma ve sol hataların payıyla partiden ayrılan bir bölge faaliyetimizdi.

„3.MK'nın 3.toplantısında, daha önce DABK'la birlik için önerdiği Birlik Konferansı kararını yürürlükten kaldırmasını konferans yanlış gördü ve kaldırdı.

„Yine, 3.toplantının DABK'ın niteliğine ilişkin, onu „sol oportünist" olduğu şeklindeki değerlendirmesini tepkici bir karar olarak görüp yürürlükten kaldırdı.

„Konferansımız DABK'ın sol oportünist sapmalarına karşın niteliğinin esasta ML olduğu ve bugün de hala böyle olduğu görüşündedir.

„DABK partinin yaptığı birlik çağrısını reddederek, yıllarca yanaşmaması ve partiden ayrılık tavrını sürdürmesinde ısrar etmesi sonucu 3.MK 3.toplantısına gelindiğinde durumu yeniden değerlendirmesi doğruydu. Ancak bu, birlik kararını kaldırması değil, askıya alması, ikinci plana alması şeklinde olmalıydı.

„Gelinen noktada, DABK'ın bir kaç kez birlik kararını yenilemesinin de payıyla, konferansımız durumu yeniden değerlendirdi. Konferansımız DABK'ı sol ve belli sapmalar içinde görmekle birlikte esas niteliğini ML olarak görmekte. DABK ile ilkeli ve samimi bir birlikten yana olduğunu ilan etmektedir.

„Konferansımız „ne pahasına olursa olsun mutlaka birlik olsun" şeklindeki bir anlayışa sahip değildir.

„Konferans bu anlayış ve yaklaşımdan hareketle DABK ile birliğin gerçekleşip gerçekleşemeyeceğini araştırıp, birlik görüşmelerini sürdürmek üzere bir Birlik Komisyonu kurmayı kararlaştırdı.

„Birlik Komisyonu, görüşme ve çalışmalarının sonucunu MK'ya iletecek. MK değerlendirecek ve birliğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği, partinin eğilimi de dikkate alınarak karar verilecektir." (74)

4.Konferansın DABK ve Birlik sorununa ilişkin anlayış ve saptaması böyledir.

4.Konferans 3.MK'nın DABK'a ilişkin yaklaşımını ve birlik sorununu oportünistçe değerlendirmiştir. Özellikle de 3.MK'nın DABK'a ilişkin tutumunu „tepkicilikten kaynaklı" olarak değerlendirmesi tam bir oportünizm örneğidir. 4.konferans geçmiş hatalara karşı samimi ve özeleştirel yaklaşmamıştır. Aynı şekilde birlik kararını da oportünistçe almıştır. Daha doğrusu MLM'lerin birliğinin hangi ilkeler temelinde gerçekleşeceğini ya bilmiyordu, ya da bu sorunu bir taktik politika derekesine indirgeyerek hem ilkesiz davranıyor hem de anti-birlikçi anlayışını gizlemek için politik manevralar yapıyor.

Bu sorunun doğru bir şekilde kavranması için önce MLM'lerin örgütsel birlik için doğru bir bakış açısına sahip olması gerekir. Bu görüş açısı yanlış oldu mu, izleyeceği siyaset ve atacağı pratik adımlar da olumsuz olur.

4.konferans sözde 3.MK'nın DABK'a ilişkin karar ve saptamasını tepkici olarak değerlendirip özeleştiri (!) verirken, ama öte yandan öylesine derin bir oportünist anlayış sergiliyor ki, hem de aynı değerlendirmede „sol ve bazı sapmalar" ve dahası aynı anlam içerecek şekilde DABK'ı,"partiyi soldan eserek tasfiyeye yönelen" bir hareket olarak değerlendirmektedir. Tüm bu değerlendirmeleri birarada yaparken, öte yandan da MLM'lerin ilkeli birliğinden yanayım diye kendisini samimi (!) ve doğru yolda göstermeye çalışıyor.

4.Konferansın oportünizmini ayrıntılı bir şekilde değerlendirmeden önce MLM'lerin örgütsel birliğinin hangi ilkeler ışığında ve hangi temelde gerçekleştirmesi gerektiğini ortaya koyalım.

BİRLİK! Kiminle Birlik?

Bizim burada tartışmak istediğimiz MLM güçlerin birliğidir. Öyle ise bu MLM güçlerin birliği derken ne anlıyoruz?

Bir örgütün başka bir örgütle tek bir örgüt çatısı altında birliği nasıl ve hangi ilkesel zemin üzerinde oluşur? Bunun teorik netliği olmadan, yani bu konudaki ilkelerde net ve açık bir görüş açısına sahip olunmadan aynı ideolojik, siyasi ve örgütsel ilkelere sahip örgütlerin örgütsel birliği gerçekleşmez. Öyle ise bir örgütsel birliği savunurken hangi örgütsel ilkelerden hareket etmeliyiz.

TKP(ML) Konferans Kanadıyla, TKP(ML) DABK kanadının örgütsel olarak birleşmesinin temeli kuşkusuz ki, başta her iki örgütün ideolojisi, savunduğu devrim programı, politik-taktik çizgisi ve örgütsel ilkelere ilişkin ortaya koyduğu çizgilerdir.

Buna göre, yani ideoloji, program, taktik ve örgütsel ilkelerdeki çizgi bakımından her iki kanat arasında özsel bir farklılık var mıdır? önce bunun üzerinde durmak gerekir.

İdeoloji: Partimizin her iki kanadı da beş yıl boyunca ayrı örgütsel yapılar olarak uluslararası düzlemde Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisini sahiplenmiş ve savunmuştur. Her iki yapının aynı ideolojik hatta sahip olmasından dolayı ideolojik alanda birleşmelerinin önünde hiçbir engel yoktu.

Devrim Programı: Her iki kanadın da program çizgisi konusunda temel ilkelere denk düşen siyasi görüş ayrılıkları söz konusu değil. Her ikisi de ne ayrılık ilan ederken ne de daha sonrası 5 yıllık süre içerisinde programatik görüşler konusunda temel bir ayrılık olduğunu ileri sürmedi ve böyle bir iddiada bulunmadı. Programatik çizgi diyoruz, çünkü TKP(ML) henüz ilan edilmiş bir programa değil ama programa denk düşen görüşler sistematiğine sahipti. Bunu da Yoldaş Kaypakkaya ortaya koymuştu. Her iki örgüt de Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu bu programatik görüşleri ve devrimin yakın, orta ve uzak hedefine ilişkin ileri sürdüğü genel siyasal çizgiyi kendisine temel almaktaydı.

Her iki yapının da programatik konularda aynı düşünceleri savunması ve örgütün programatik görüşleri olarak ileri sürmesi her iki örgütün ideolojik ve

siyasal zeminde, yani içerikte aynı hatta olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla örgütsel birliğin ideolojik ve programatik zemini mevcuttu.. Ama bu örgütsel birliğin gerçekleşmesi için tek başına yeterli miydi? Elbette ki değildi. Öyleyse geriye ne kalıyor? Stratej ve taktik sorunlarda ve örgütsel ilkelerde birlik kalıyor.

Şimdi bunlara bakalım:

Strateji ve Taktik: Bunu iki boyutuyla ele alacağız. Birincisini, her iki yapının mücadele ve örgüt biçimlerine ilişkin bakış açısı oluştururken, ikincisini ise güncel siyasal gelişmeler karşısında her iki örgütün önderlik çizgisi oluşturmaktadır. Önce birincisini ele alalım: Her iki yapı da mücadele biçimleri ve buna uygun ana örgütlenme biçimleri bakımından aynı perspektife sahiptir. Yani her ikisinin de gerek Halk Savaşı gerekse Halk Ordusunun oluşturulması kırdan şehre doğru devrim çizgisi vb. temel mücadele ve örgüt biçimlerinde aynı perspektifi savunmaktadırlar.

Her iki yapının da devrimin bu stratejik sorunlarına ilişkin siyasi düşünceleri aynıdır. Sorunun teorik bakımdan savunulmasıyla, bunun pratiğe geçirilmesinin faklı durumları ifade ettiğini vurgulamaya gerek yok. Yani her iki yapıda bu gibi konularda aynı teorik siyasi çizgiye sahip olmalarına karşın ama pratikte bunun politik-taktik boyutuyla ne kadar yerine getirip getirmediği sorunu ise farklı bir durum arz etmektedir. Bize göre her iki yapının da önderlik çizgisi bakımından izledikleri siyaset MLM değil sol oportünist bir politik hattır. Her iki yapının da devrimin genel stratejik sorunlarına ilişkin bakış açılarının aynı olduğundan bu mesele de örgütsel birliğe gidişin önünde engel değildir. Yani taktiklerde de her iki yapı aynı düşünsel çizgiye sahiptir.

Taktik sorunların ikinci boyutundan şunu kastediyoruz: Her iki yapının da önderlikleri bakımından gerek siyasal gerekse örgütsel olarak kendi örgütlerine doğru bir önderlik yaptığını, bu konuda MLM bir siyasal çizgi izlediklerini söyleyemeyiz. Her iki yapı da TKP(ML)'nin genel siyasal çizgisi ışığında güncel siyasal gelişmeler karşısında olsun, örgütü MLM bir politika ışığında yönetip-yönlendirme bakımından olsun MLM bir hatta değil esasta sol oportünist bir hattadır. Yani her iki yapının da önderlik çizgilerine siyasal ve örgütsel alanda damgasını vuran yan sol çizgilerdir. Ama bu çizgilerinin sistemleşmiş bir çizgi halini aldığını söyleyemeyiz. Öyle olsaydı her iki yapının program sorunlarında çizgilerinin Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu TKP(ML)'nin programatik çizgisiyle ayrı düştükleri ve her iki yapının TKP(ML)'nin programatik görüşleri etrafında örgütsel birliğinin birliğinin imkansızlığı ortaya çıkardı. Ve o zaman böyle bir birlik çağrısı ilkesiz olurdu.

Buraya kadar, yani her iki yapının da ideoloji ve program sorunlarında olsun, devrimin genel stratejik-taktik sorunlarında olsun, aralarında ilkesel görüş ayrılıkları söz konusu olmadığını ortaya koyduk.

Tüm bunlar yani ideoloji, program, strateji ve taktik sorunlarında birlik TKP(ML) güçlerinin birleşmesi için tek başına yeterli olmaz. Örgütsel ilkeler konusunda da temel sorunlarda birlik olması zorunludur. Yani ideoloji, program

ve stratejide birliğin sağlanması örgütlerin birleşmesi için yeterli olmaz. Örgütsel sorunlarda birlik ideoloji, program ve temel taktik sorunlar kadar önemli değildir. Ama örgütsel ilkelerde oportünizm, daha doğrusu bir partinin örgütsel ilkeleri MLM kriterler ışığında değilse, sadece program ve taktiklerde birliğin sağlanmasıyla ne örgütlerin bir parti etrafında birliği gerçekleşir, ne de bir partinin kendi içindeki birlik ve bütünlük gelişip pekişir. O zaman Konferans ve DABK kanatlarının örgütsel ilkelerinde temelde farklılık var mıdır sorusuna yanıt bulmamız gerekmektedir.

Belirtmemiz gerekir ki, her iki yapının da parti tüzüğünde belirtilen örgütsel ilkeleri esasta aynıydı. Bazı ayrı görüşler olsa da bunlar ilkesel görüş ayrılıkları değildi. Her ikisi de 1.Konferansta resmi hale getirilen ve 2.Konferansla birlikte daha da geliştirilen tüzük ilkelerini savunmaktaydı. Her iki yapı aynı tüzüğü kendi tüzükleri olarak kabul ediyordu.

Tüm bu dört alanda, yani ideoloji, program, strateji ve taktik ve örgütsel ilkeler sorununda her iki yapının da temelde görüşlerinin aynı olduğu bir zeminde, birliğin önünde engel var mıydı? Tek engel her iki yapının henüz geçmişin muhasebesini doğru bir tarzda ele alma ve birbirlerini değerlendirme noktasında bir netliğe varmamış olmalarıydı.

Bunun için önce kavramları ve tanımlamaları doğru ortaya koymak gerekir. Eğer kavramları yerli yerinde ve doğru bir şekilde kullanmazsak o zaman ideolojik kaos kaçınılmaz olur. Bu da oportünizme götürür. İlkeli bir örgütsel birliği gerçekleştirmenin dövüleceği örs ideolojik ve genel siyasi çizgideki birliktir. Aksi anlayışlar, yani bir yapıyı „tasfiyeci“, „sol oportünist“ veya „sapmalar“ içerisinde değerlendirdiğimizde, dahası hangi alanlarda oportünist veya tasfiyeci olduğunu dahi Maoist bir görüş açısıyla ortaya koymadığımız, kendi içimizdeki teorik karışıklığı gidermediğimiz bir durumda gerçekleştireceğimiz birlik ta başından ilkesiz ve oportünist olur.

Her iki yapının da önderlik çizgisi ayrılık sürecinde izledikleri pratik-politik taktik çizgileri oportünisttir.

Her iki yapı geçmişlerini Maoist bir tarzda sorgulamamışlardır.

Her iki yapı siyasi geriliklerinden ve siyasi çizgilerinden kaynaklı olarak birbirlerini nesnel bir şekilde değerlendirememişlerdir.

Her iki yapı (özellikle de DABK) ilkesel olmayan bazı taktik sorunları ilke olarak değerlendirip suni ayrılık gerekçeleri yaratmışlardır.

Her iki yapının da önderlik çizgileri „sol oportünisttir“.

Her iki yapıya içeriğini veren temel ideolojik, siyasi hat ise MLM'dir. Burada önderlik çizgileriyle parti genel çizgisini birbirine karıştırmamak gerekir. Bir partinin önderliği oportünist olabilir ama bu o partinin oportünist olduğu anlamına gelmez. Bir partiyi değerlendirirken bizim baz alacağımız temel kriter o partinin ideolojik hattı, programı, strateji ve temel taktikleriyken, bir partinin önderliğini değerlendirirken baz alacağımız kriterler ise o parti önderliğinin konferans ve kongreler arası partiye siyasal ve örgütsel alanda nasıl bir önderlik yaptığı nasıl

bir çizgi izlediğidir. Kısacası, parti çizgileriyle önderlik çizgilerini birbirinden ayırmamız gerekir. Bir partinin genel siyasal çizgisi (ideolojik, siyasi çizgisi) doğru olabilir ama bu o partinin önderliğinin izlediği siyasal çizginin MLM olduğu anlamına gelmez. Buna hem diğer ülkelerin komünist partilerinin tarihsel-siyasal tecrübeleri tanıktır hem de partimizin tecrübeleri tanıklık etmektedir.

Bunları birbirine karıştırırsak ne parti içi İki Çizgi Mücadelesi kavranır ne de pratikte doğru bir siyaset izlenir. Zaten birçok hizip ve gereksiz ayrılığın temelinde de bu yatmaktadır. Yani, „önderlik sol veya sağ oportünisttir, o halde benim bu örgüt içerisinde yerim yok, hemen ayrılmam veya bu oportünist diye nitelendirdiğim insanları hemen atmam (en kolay yol budur) gerek, örgüt böylece MLM hatta oturur“ deyip ya ayrılık yolunu seçiyoruz yada örgütsel ilişkilerde sekterizme başvuruyoruz. Ama ne yazık ki, çok keskin çıkışlar yapmamıza karşın aynı sonla bu kez kendimiz karşılaşıyoruz. Demek ki, burada parti içi İki Çizgi Mücadelesinin ruhu gerek teorik gerekse pratik olarak kavranmamıştır. İki Çizgi Mücadelesi en özlü ifadeyle doğru ile yanlışın mücadelesidir. Farklı fikirlerin olmadığı, çatışmadığı yekpare bir parti düşünülemez. İki çizgi bir Partinin gelişmesinin motorudur.

Gerek Konferans kanadı gerekse DABK kanadı iki çizgi konusunda yanlış görüşler savunmaktaydılar. Her iki yapı da iki çizgi denilince sadece sistemleşmiş çizgi dediğimiz platform ve program temelindeki görüş ayrılıklarını anlamaktaydılar. Her iki yapı da parti içi İki Çizgi Mücadelesini Maoist tarzda değil Hocacı tarzda ele almaktaydı. Her iki yapı da ideolojik siyasi hatlarına güvenmedikleri için Maoistlerin birliğine stratejik değil taktik olarak bakmaktaydılar. Her iki yapının sözde birlik çağrıları da bu taktik anlayışın ürünüydü. Sorunu bu içerikte ele almalarının temel nedeni karşı tarafı parti kitlesi nezdinde zor durumda bırakarak manevra yapmaktı.

Sözü Lenin yoldaşa bırakalım:

„Birlik büyük bir davadır ve büyük bir slogandır! Ama işçi davasının gereksinmesi, Marksistlerin Marksizm karşıtlarıyla ve bozucuları ile birlik değil, Marksistler arasında birliktir.

„Biz de, birlikten söz eden herkese sormalıyız: Kiminle birlik? Tasfiyecilerle mi? Öyleyse birbiri mizle görülecek bir işimiz yoktur. „(75)

Birlik sorununda Lenin yoldaşın perspektifiyle hareket edildiğinde görülecektir ki 4.Konferansın birlik sorununa ilişkin ortaya koyduğu perspektif ve belirleme oportünisttir. 4.Konferansta teorik ve siyasi belirleme olarak oldukça tutarsız ve çelişkili anlayış hakimdir.

İlkeli birliğin nasıl ve hangi zemin üzerinden gelişeceği net bir şekilde ortaya konuldu. Bu temelde ele alınmayan bir birlik anlayışı ve siyaseti ilkeli bir birliği değil, oportünist ve ilkesiz bir birliği doğurur. Bu da Marksist-Leninist-Maoistlerin birliği değil oportünistlerin, ayrı kliklerin birliği olur. Bir komünist partisi içerisinde kliklere, federatif örgütlenmelere izin verilmez, bunlar bir komünist partisinin örgütsel ilkelerine aykırıdır.

Birlik nasıl sağlandı, örgütsel birliğin ideolojik-siyasi zemini olmasına karşın her iki örgütün 92 Nisanı'nda gerçekleştirdiği birlikte hatalı ve eksik olan yönler var mıydı? vb. noktalara ilişkin değerlendirme ilerleyen bölümlerde ayrı bir başlık altında ele alınacaktır.

4.Konferansın DABK'a ilişkin 3.MK Döneminde İzlenen Siyasete İlişkin Değerlendirmesi:

Daha önce belirttik. 3.Konferansın DABK'a ilişkin aldığı karar ve yaptığı belirleme doğruydu. Ancak 3.MK Konferansın bu karar ve belirlemesine uygun hareket etmeyerek 1990'nın başlarında yaptığı 3.toplantısında yanlış ve hatalı bir karar ve siyasi yönelime girdi. DABK'ı „sol oportünist" değerlendirip birlik sorununu gündemden kaldırdı.

Bu soruna ilişkin 4.Konferansın yaptığı belirleme birçok bakımdan doğru bir değerlendirme değildir. Bu tespit ve kararın kaldırılmasını „tepkiciliğin" sonucu olarak değerlendirmekle sorunların özünden kaçmış ve 3.MK'yı aklama yoluna gitmiştir. Soruna ilişkin yaptığı değerlendirme aynen şöyledir:

„Yine 3.toplantının DABK'ın niteliğine ilişkin, onun sol oportünist olduğu şeklindeki değerlendirmesini tepkici bir karar olarak görüp yürürlükten kaldırdı."

Tepkiciliğin bu kararın değiştirilmesinde payı var ama belirleyici olan tepkiciliğin kendisi değildir. Eğer sorunun temeli götürülüp tepkiciliğe bağlanıyorsa, o zaman bu tepkiciliğe iten ideolojik-siyasi anlayışların sorgulanması gerekmez mi? „Tepkicilik" diye sorunu geçiştirmek birlik sorununun daha doğrusu kimlerle birlik yapılacağı meselesinin kavranmamasıdır. Ya da birlik sorununu bilerek isteyerek doğruluğuna inanarak değil sadece taktik ve manevra olsun diye böyle bir öneri sunulduğu sonucu çıkar.

Sorunun önemli bir yanı ise 4.Konferansın 3.MK'nın örgütsel ilkeleri ayaklar altına alarak yaptığı darbeciliği görmemesidir. Bilindiği gibi Parti tüzüğü gereği, Konferansın aldığı kararları ve politik-taktik belirleme ve yönelimleri MK değiştiremez ancak bunları uygulamakla yükümlüdür.

İki MLM örgütün birliği sorunu, taktik bir sorun olarak ele alınamaz. 3. Konferans MK'nın önüne ilk görev olarak DABK'ı ikna etmeyi ve yeniden Parti ile birleştirilmesini koymuştu. Keza 3.Konferans DABK'ı Marksist Leninist olarak değerlendirmişti. 3.MK konferansın bu kararını anti-demokratik bir şekilde darbeleyerek hem DABK'ı „sol oportünist" olarak değerlendirmiş hem de bununla bağıntılı olarak birlik sorununu gündemden kaldırmıştı. 4.Konferans ise bu durumu „tepkici" olarak değerlendirip sözümona özeleştiri yapıyor. Bu tutum açıkça oportünizmdir.

Oportünizmin ideolojik kökleri sorgulanmadan, dahası 4.konferans bu konuda 3.MK'ya ve onun izlediği hatta yönelmeden elbette ki arkasından gerçekleşecek birlikte ilkeli değil, oportünist bir hatta devam edecekti. Çünkü 4.Konferans ilkeli olma adı altında ilkesizliği savunmaya çalışıyor ve 3.MK'nın bu konudaki hatalı siyasetine dokunmak, yanlışlıklarını mahkum etmek yerine 3.MK'yı aklama yoluna gitmiştir. Dolayısıyla geçmişin MLM bir süzgeçten geçirilerek muhasebesinin

yapılmadığı yerde, oluşturulacak birliğinde işin başından sakat bir zemin üzerinden şekilleneceği ve bunun da uzun sürmeyeceği tartışmasız bir gerçekliktir.

Bir hareketin program ve taktik sorunlarında ve genel siyasi çizgisi değişmediği müddetçe, üstelik de söz konusu harekette gerek genel ideolojik hat konusunda gerekse program ve taktik sorunlarında aynı genel çizgi devam ettiği müddetçe o hareketle örgütsel birliğin koşulları ortadan kalkmaz. Söz konusu hareketin sistemleşmiş olmayan çizgiler temelinde sağ veya sol bir çizgi izlemesi o harekete temel karakterini vermez. Ona karekterini veren, daha öncede işaret ettiğimiz gibi ideoloji, program, strateji ve temel taktiklerdir. Yani bir önderliğin 3 yıllık veya 4 yıllık dönem boyunca izlediği sol veya sağ çizgiler eşittir o partinin program ve politik çizgisi anlamına gelmez. Dolayısıyla bu gibi örgüt ve partilerle örgütsel birliğin zemini ideolojik program çizgisi değişmediği müddetçe devam eder/etmelidir. Aynı örgüt içerisinde isen MLM çizgiyi önderlik çizgisine hakim kılmak için parti içi ideolojik mücadele temel alınıp hareket edilir. İki ayrı örgüt halinde isen bu zemin üzerinde iki örgütün örgütsel birliğini gerçekleştirmek için sonuna kadar ideolojik mücadeleyi sürdürmek siyaseti temel alınmalıdır. İdeolojik-siyasi zemin kalkmadığı müddetçe de bu siyaseti sonuna kadar sürdürmek doğru olan yöntemdir.

Zemin müsait olmasına karşın bir tarafın birliği kabul etmemesi bizi doğru düşüncelerimizden alıkoyamaz, koymamalıdır. Bu sorun stratejik/ilkesel bir sorun olarak ele alındığı zaman buna uygun politikalar geliştirmek zorunludur. Yoksa „ben seni MLM değerlendiriyorum, seninle birlik sorunum var“ demekle işi kotarmaya çalışmak sağlıklı bir birlik yolunu açmayacağı gibi yeni yeni sorunlara da yolaçacağı kesindir. Ayrılıkların nedenleri ve ayrılık süreci boyunca karşılıklı olarak yapılan ideolojik mücadele dışı sekter eleştiriler ve tutumların özeleştirisini vermeden bunun ideolojik köklerine inmeden „ben birliği savunuyorum“ diye bir iddiada bulunmak ne kadar dürüst ve inandırıcı olabilir. Burada sadece en iyi yorumuyla iyi niyet aranır. Ama bilinir ki devrimci siyaset iyi niyetlerle yapılmaz gerçekler üzerine yapılır. Beş yıllık süre içerisinde karşılıklı olumsuzlukların sorgulanmasını bir kenara bırakıp birleşmek, ayrılık kadar -biçimde aynı derecede olmasa da özde aynı derecede- kötü bir gelişme olur. Çünkü temelleri çürük atıyorsun. Atılan çürük temelin de ömrü fazla olmaz.

Ayrılığı, nasıl ki sadece tepkicilik olarak değerlendirip geçemezsek bir birlik sorununu ele alış veya bir örgütü MLM değerlendirip değerlendirmemeyi de tepkici bir tutumla sınırlayıp geçmek komünistler açısından dürüst bir tavır olamaz. Siyasal konulardaki hatalar öylesine basite indirgenerek geçiştirilemez. Bu yeni ve daha büyük olumsuz siyasal ve örgütsel hatalara yol açar. Kendimizle doğru bir hesaplaşmanın olmadığı yerde biz doğruları yakalayamayız. Önce kendimize ve kendi hatalamızın köklerini irdeleyelim ki ondan sonra başkalarının hatalı ve yanlış çizgilerini bilimsel bir bakışla eleştirebilelim. Neden tepkicilik? Bunun ideolojik ve sınıfsal dokusuna inip özeleştirel yaklaşmazsak ne kendimizi ne de başkalarını eğitip dönüştürebiliriz. Çünkü kendi bağrımızda taşıdığımız proleter olmayan

ideolojik etkilenmelere karşı amansız proleter ideolojik mücadele yürütmezsek, o zaman bu yanlış ideoloji zamanla daha da etkin hale gelecektir. Bu da bizi siyasi ve örgütsel sorunlarda başarıya değil başarısızlığa götürür.

Şöyle MLM tutum olur mu? Bir yandan DABK'la örgütsel birliği savunacak ve MLM değerlendireceksin ama öte yandan „bunlar 12 Eylül artıklarıdır, bu örgütün sonu bataklıktır, ya düşmanın saflarına gidecekler ya bizim saflara geçecekler, sonları GKK'nın sonlarıdır vb." nitelendirmeleri yapacaksın. Bu nasıl ilkeli birlik anlayışı? Bu olsa olsa oportünistlerin ve onlardan ideolojik olarak etkilenmiş küçük burjuva düşünce tarzıdır. Bir an için tüm bunları bir kenara bırakalım. 4.konferans tüm bunları unutuyor ve bir kalem darbesiyle işi götürüp „tepkici" davrandık açıklamasıyla sınırlı tutuyor. Aynı yöntem DABK'ın birlik anlayışında da hakim tarzdır. O da 1990 yılında aldığı birlik kararıyla, bir yandan Konferans kanadını oportünist değerlendiriyor ama öte yandan da biz örgütsel birliği ileri sürdüğümüz 5(beş) koşul temelinde gerçekleştirmeye hazırız, siyasetini güdüyor. Her iki tarafında oportünistçe bir siyaset ve düşünüş tarzına sahip olduğu tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

Biz niye bu kadar ayrıntılı bir şekilde geçmiş sorunların üzerinde duruyoruz? Bir daha bu yönlü hatalara düşmemek için duruyoruz. Geçmişi bilimsel bir şekilde tahlil etmediğimiz ve buralardaki hatalarımıza kaynaklık eden siyasal bakış açılarımızı ve bunların ideolojik-sınıfsal köklerini doğru-bilimsel bir temelde analiz etmediğimiz zaman bugün ve yarın önümüze çıkacak bir birlik sorununu da hem teorik olarak hem de pratik olarak doğru bir temelde geliştiremeyiz. Bu, yöntem sadece parti güçlerinin birliği siyaseti için geçerli değildir. Tüm siyasal ve örgütsel sorunlar için geçerli ve başvurulması gereken bilimsel yöntemdir. Partimizin çelikleşmesi ve geçmişteki hataların tekrarlanmaması için Marksizm-Leninizm-Maoizm teorisiyle Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim pratiğinin diyalektik birliği temeli üzerinde, geride bıraktığımız 30 yılın tecrübelerini ve günümüzün getirdiği yeni tecrübeleri içselleştirmek ve bütün partiye yaymak, önümüzdeki sürecin en büyük görevleri arasındadır. Bu böyle bilinmediği ve özümsenmediği zaman biz geçmişten zerre kadar öğrenmemişiz ve öğrenmiyoruz demektir.

Bir devrimin başarıya ulaşması, daha doğrusu Komünist partisinin önderliği altında sosyal kurtuluş devriminin herhangi bir ülkede başarıya ulaşmasının temel ideolojik ilkesi Marksizm-Leninizm-Maoizmin evrensel gerçeği ile ülke devriminin nesnel pratiğidir. Bunlardan biri diğerinden kopuk bir şekilde ele alınıp hareket tarzı izlendiğinde orada başarısızlık ve sapma var demektir. O halde DABK ve Konferans kanatlarının örgütsel birliğini gerçekten MLM bir birliğe dönüştürme ve kalıcılaştırmanın yolu da yine MLM ilkelerin emrettiği şekilde birlik sorununa teori-pratik diyalektik birliği temelinde yaklaşmak şarttır. Kendi öznel dünyalarımızı, özellikle de kendi hatalarımızı bilimsel bir tarzda ortaya koymadan, kendi eteğimizdeki taşları dürüst bir tarzda sorgulayıp ortaya dökmeden yani kendimizi bir bütün olarak kalıba dökmeden, ne iki örgüt arasındaki birliği sağlam temeller üzerine oturtabilir ve ne de kendi örgütsel birliğimizi çelikleştirebiliriz.

Nitekim öyle de oldu. 1992 Birliği sonrasındaki olumsuzlukları ve arkasından ayrılıkların gerçekleşmesini her kim ki Parti tarihinde yaşanan ayrılıklardan ayrı olarak ele alıp değerlendiriyorsa o kişi veya kişiler geçmişini bilimsel temelde sorgulamamış demektir.

Özcesi; 4.Konferansın gerek DABK sorununa gerekse DABK'la birlik sorununa yaklaşım tarzı bilimsel değildir.Diğer bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da 3. MK'nın aklanmaya ve hatasız gösterilmeye çalışılması hakim tarzdır. 3.MK örgütsel ilkelere uygun hareket etmeyerek darbeci bir şekilde hem DABK'ı MLM olmaktan çıkartıp sol oportünist ilan etmiş hem de birlik sorununu gündemden kaldırmıştır.

3. MK Önemli Siyasal Gelişmeler Karşısında Doğru Bir Politik Taktik Hat İzlememiştir:

3.MK dönemindeki önemli güncel siyasal gelişmelerin başında Körfez Savaşı gelmekteydi. Bilindiği gibi 3.MK Körfez Savaşı sürecinde ilk başta Irak'ın desteklenmesi yönünde bir politik-taktik yönelim belirledi. Daha sonra ise sözümona özeleştiri yaptı. Ama bu özeleştiri özünde ilk politik tespitten farklı değildi. Burada sağ bir politik tespit yaparak, Partinin genel siyasi çizgisinden saptı. Bu konuda 4.konferansın tek bir cümlelik dahi olsa değerlendirmede bulunmaması 4.Konferansın 3.MK'yı kurtarma ve temize çıkartma çaba ve anlayışından ayrı düşünülemez. Konuya ilişkin fazla ayrıntıya girmeyi gereksiz görüyoruz. Bizim burada bilince çıkartmak istediğimiz ana sorun 4.konferansın 3.MK'ya ilişkin yaptığı değerlendirmelerin bilimsellikten uzak abartılı ve geçmiş hataların üzerine sünger çekme yöntemini deşifre etmektir. Diğer noktalardaki düşünce yöntemi ne ise, yani 4.Konferansın geçmişe ilişkin ana hedefi 3.MK'ya toz kondurulmaması ve toz kondurmaya çalışanların önünün alınması olduğu için, 4.Konferans aynı benmerkezci anlayışlarını politik gelişmeler karşısında da „ben doğruydum" merkezine oturtmaktadır. Amaç belli: „Ben yeni bir gelenek yarattım, bugüne kadarki tüm MK'lar oportünistti. Ben de bu geleneği ilk yıkan bir MK ve Konferansım", belirlemesini pekiştirmek için pek doğaldır ki „ne kadar fazla hatalı yanımdan söz edersem o zaman kendimi MLM değerlendirmem anlamsız olur" veya „parti kitlesi diyecek ki bu kadar hatalı politik-pratik bir hattan sonra çizgi nasıl MLM olur" yaklaşımıyla hareket etmiştir.

Ancak şunu söylemeliyiz ki 4.Konferans 3.MK'yı ne kadar aklamaya çalışırsa çalışsın, bunun için ne denli oportünist manevralar yaparsa yapsın yinede 3.MK'nın MLM bir çizgi izlediği noktasında ne kendi tabanını ne de başkalarını ikna etmedi, edemedi. Tam tersine bu yöntemle kendisini daha güvenilmez bir duruma düşürdü. Böylesine abartılı ve parlak sözlerle ancak devrimci teori ve politikadan yoksun ve geri seviyeli unsurlar bir dönem için etki altına alınabilinir, ama devrim için yola çıkan bir parti önderliği bu oportünist düşünce ve pratik tutumuyla uzun süre ayakta kalamaz, devrimi geliştirip büyütemez. Hatalar ve yanlış anlayışlar

üzerlerine gidildiği zaman aşılabilir. Hataları kapatma veya gizleme anlayışı ve pratiği MLM'lerin düşünce ve siyaset yöntemi olamaz.3.MK ve onu aklayan 4.Konferansın en belirgin özelliklerinden biri hatalarına karşı gösterdikleri samimiyetsizliktir

Siyasette abartı yapmak ve gerçekleri çarpıtmak komünistlerin işi olamaz. Politikada abartı ve tahrifat güçsüzlerin işidir. Bunu en başta burjuvazi yapar. Sonra burjuvazinin ideolojisinden etkilenerek bu doğrultuda siyaset yapmaya çalışan küçük burjuvazi yapar. Komünistler hatalarını gizlemez tam tersine bu hatalarını görmeyi ve hatalarının üzerine gitmeyi Komünistliğin en vazgeçilmez ilkeleri ve vasıflarından biri olarak benimser ve uygularlar. Daha büyük başarı ve zaferlerin yolu buradan geçer. Şimdi denilecek ki, zamanı geçtikten sonra özeleştiri vermenin pratik ne değeri olabilir? Evet bir bakıma doğrudur. Ama sadece bir bakıma doğrudur. Oysa sorunun özü bu değildir.

„Şu siyasal-taktik hatayı görmeyelim, yıllar öncesinden olmuş geçmiş" deyip geçiştirir ve bu politik tutumu da basite alırsak, bizim o zaman tarihimizi gerçekten de doğru bilimsel bir yöntemle sorgulama diye bir derdimiz yoktur demektir. Bu sorun öylesine basite alınacak bir siyasal-taktik sorun olmadığı gibi, bu gibi siyasal gelişmeler karşısındaki hatalı taktiklerimizi siyasetlerimizi bilimsel bir dürüstlükle ortaya koymadığımız anlamını da taşır. Dün olduğu gibi bugün de doğru siyaset ve taktik üretilememesinin en önemli nedenlerinden birisi de, geçmişteki hatalı yanların bilimsel bir tarzda sorgulanmamasıdır. Eğer aksini iddia eden varsa, o zaman sorumuz şu olacaktır: Aradan otuz yıllık bir zaman geçmesine karşın neden hala da doğru bir ideolojik-politik önderlik oluşturamadık? Bunun sancısını hala da çekiyorsak, demek ki biz hala da geçmişimizi MLM bir tarzda sorgulayıp buna uygun örgütsel, siyasal politikalar üretememiş ve pratikte doğru bir çizgi izlememişiz. En sıradan siyasal ve örgütsel bir hatayı küçümser ve bunun üzerine gitmezsek bu olumsuzluklara karşı liberalizm, yeniyi, ileriyi temsil eden olumluluğa karşı ise sekterizme düşmüş oluruz. Her iki tarz da devrime ve devrimci gelişmeye düşmandır.

3. MK Kuzey Kürdistan İçin „Ulusal Çelişki Baş Çelişkidir" Tespitini Yapmakla Partinin Genel Siyasi Çizgisinden Sapmıştır:

4.Konferans 3.MK'nın parti çizgisinden sapmadığını belirtirken ve en önemlisi de „Seksiyon" anlayışlarını mahkum etmekle övünürken, ama öte yandan 3.MK'nın Kuzey Kürdistan'da baş çelişki olarak ulusal çelişkiyi belirlemesinden hiç söz etmiyor. Bu tespit, seksiyon anlayışını bir kenara bırakalım, ayrı örgütlenmenin teorik-siyasi temellerini oluşturmaktadır. Böyle bir tespit yaparak sağa sapmıştır ve bu konuda tabanında oldukça bilinç bulanıklığı yaratmıştır. Kısa bir süre sonra bu hatalı yapması tespitten vazgeçmesi olumlu bir yönelimdir. 3.MK sadece güncel siyasal gelişmeler karşısında yanlış teorik-politik tespitler yapmakla

kalmadı, partinin genel siyasi-ilkesel görüşlerine aykırı tespitler de yaptı. Bu bağlamda partinin programatik (teorik boyutuyla da olsa) görüşlerinden saptı. Ancak bu sapmaları uzun süre sürdürmeden giderdi. Bu durum olumlu bir gelişme ve tutum olarak vurgulanmalı ve görülmelidir. Ancak 4.Konferans bunların hiçbirini görmedi, görmek istemedi. Bu hataların ideolojik, siyasi temellerine dokunmadı. Sadece „seksiyoncu revizyonizmi mahkum ettim" diyerek bütün yanlış çizgileri partinin dışında aradı. Devrimci Partizan'cılar iki asgari bir azami programı savunmalarına karşın, onlar dahi „Milli çelişki Kuzey Kürdistan'da baş çelişkidir" tesbitinde bulunmadılar. 4.Konferansın bu soruna ilişkin tek bir eleştirisi yoktur. Gerçekleri olduğu gibi görmeyip öznelci bir şekilde değerlendirdi.

Bu, 3.MK'mn ve onun 4.konferansa hakim olan çizgi sahiplerinin siyasi sorunlara yaklaşımındaki Diyalektik ve Tarihsel Materyalist bakış açısından yoksunluğunu gösteriyor. Felsefi olarak idealizmin derin etkilerini kendi üzerlerinde taşıyarak metafizik bir yöntemden köklü bir şekilde kopmamıştır. Kendisini kalıba dökmek yerine hatalarının kaynağını dışta arama yöntemini benimseyen ve bunu düşünce yöntemi haline getiren 4.konferans ve onun aklamaya çalıştığı 3.MK'nın düşünce yöntemi öznelciliktir. Hatalarına karşı ise alçakgönüllü değil, samimiyetsizdir.

3.MK'nın „Kürdistan'da ulusal çelişki baş çelişkidir" belirlemesine ve bu konudaki hatalı tezlerin ideolojik kaynağına dokunmadan „seksiyon" anlayışını reddettim, mahkum ettim demek tutarsızlıktır

Siyasal Gelişmelere Karşı Politik-Taktik Yetersizlik 3. MK İle Sınırlı Değildir

Güncel siyasal gelişmelere ilişkin taktik politikalar belirleme noktasında sadece Konferan kanadı değil 1., 2. Konferanslarımız ve önderlikleri, DABK ve sonraki Parti önderlikleri de doğru bir çizgi izleyememişlerdir. Bundan dolayı bu sorun üzerinde özel olarak durmakta yarar vardır. Çünkü siyaset ve taktik bir partinin can damarıdır. Başkan Mao'nun dediği gibi „tecrübe dediğiniz şey, bir siyaseti uygulamanın yürüyüşü ve sonucudur." O halde biz Parti olarak otuz yıllık bir tarihten doğru dersler çıkartmalı ve bu dersler ışığında eğer dün izlediğimiz siyaset tutmuyorsa bunu değiştirmek zorundayız. Yoksa bu yanlış siyaset sonucu başarısızlıklar almamız dün olduğu gibi gelecekte de kaçınılmaz olacaktır. Başkan Mao'nun düşmanlarımıza karşı mücadele konusunda ileri sürdüğü aşağıdaki siyasete bağlı kalalım:

„Düşmana karşı mücadele konusunda, uzun bir dönem içinde bir kavrayış geliştirdik: Stratejik olarak bütün düşmanlarımızı küçümsemeliyiz, ama taktik olarak hepsini ciddiye almalıyız. Başka bir deyimle, bütün acısından düşmanı küçümsemeli, ama her özel sorunla ilgili olarak onu ciddiye almalıyız. Bütün açısından düşmanı küçümsemezsek, oportünist hatalar yaparız. Marks ve Engels yalnızca iki kişiydiler, ama daha o günlerde, kapitalizmin bütün dünyada yıkıla-

cağını çoktan ilan etmişlerdi. Öte yandan belirli sorunları ve belirli düşmanları ciddiye almazsak maceracı hatalar yaparız. Savaşta çarpışmalar ancak teker teker yapılabilir ve düşman güçlerinin her seferinde ancak bir bölümü yok edilebilir. Fabrikalar ancak teker teker kurulabilir. Köylüler toprağı ancak parça parça ekebilirler. Aynı şey yemek yemek için bile söz konusudur. Stratejik olarak, bir yemeğin yenilmesini hafife alırız. Bunu becerebileceğimizden eminizdir ama iş gerçekten yemeye geldi mi lokma lokma yemek zorundayızdır, koca bir ziyafet sofrasını bir tek lokmada atamazsınız. Buna adım adım çözüm yolu denir ve askeri yazılarda da düşman güçlerini teker teker yok etmek şeklinde geçer. „(76)

Devrimin temel sorunlarından birisi devrimizin dost ve düşmanlarını doğru tespit etmek ve bunlara karşı doğru politik-pratik olarak mücadele yürütmektir.

Düşmanlarımızı doğru ve iyi tanımak ve bunlar arasındaki çelişkilerden yararlanmak siyaseti tıpkı bir askeri harekattaki düşmanın en zayıf yerini yakalayıp oradan hedefi vurmaya benzer. Bir askeri muharebeye ve bir karakol basmaya girmeden düşmanı ve kendi gücünü tanıyan ve bununla diğer koşulları doğru birleştirenler hem söz konusu savaş muharebesini kazanır, hem de karakol eylemini kayıp vermeden başarıya ulaştırır. Tersi durumda başarısızlık ve yenilgi kaçınılmazdır. Savaş yasaları için geçerli olan bu mantık siyasal gelişmeler için de geçerlidir. Yani hangi konuda olursa olsun nesnel gerçekliğin yerine kendi öznel niyetlerimizi koyarak politika ve taktik belirlemek bizi başarıya değil başarısızlığa götürür. Bu, başka bir deyişle düşmanı ve kendini iyi ve doğru bir şekilde tanımakla, başarısızlık ve yenilgi tehlikesi olmaksızın binlerce kez savaş verebilme ve başarıdan başarıya koşabilmek anlamına gelir. Ama bunlardan birini tanıyıp diğerini doğru bir şekilde tanımadığın zaman burada başarısızlık ve arkasından büyük yenilgiler almak kaçınılmaz olur.

Bu, bir askeri taktikte de böyledir, bir siyasal duruma göre örgüte pratik politik-taktik sunmak bakımından da böyledir. İşte biz ne yapıyoruz? Düşman diyoruz, gerisini pek sorgulamıyoruz. Düşman diyoruz, ama bunlar arasındaki çelişkiden yararlanmasını ya bilmiyoruz ya da reddediyoruz. Düşman diyoruz, hepsine toptan vurmayı teorileştirmeye çalışıyoruz ama pratikte başarılı olamıyoruz. Tabii ki, başarılı olamayız. Çünkü siyasetimiz bu noktada yanlıştır. Bu konuda en büyük Maoistiz diyoruz ama Maoist olmayanlar pratikte bu çelişkilerden yararlanmada olsun taktik belirlemede olsun bizden daha başarılı ve doğru yönelim içerisinde olabiliyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse biz Mao'yu pratikte içselleştirmediğimiz gibi teorik olarak da Maoizmin bilincindeyiz diyemeyiz. 30 yıldır da bu konuda hala da doğru bir yönelime girmiş değiliz. O halde biz geçmiş tarihimizden doğru dersler edinmiş değiliz. Önemli olan doğru öğrenmek ve bunu pratikle bütünleştirmektir. En iyi öğrenmenin yolu pratiktir. Teorinin denendiği tek denek taşı pratiğin kendisidir diyoruz, ama biz parti olarak bu konuda ne tarihimizden ne de girdiğimiz mücadelenin sıcak pratiğinden yeterince öğrenmesini bilmiyoruz. Başkan Mao'nun dediği gibi „öğrenmek kolay iş değildir, ama insanın öğrendiğini uygulaması daha da zordur." Bunları bilmek tek başına yeterli değildir. Sorun

gerçekte bu doğru perspektif ışığında politika ve taktikler üretmek ve bunları pratikle birleştirmektir.

Yani doğru bir teori ancak nesnel gerçeklikten çıktığı gibi tekrar bu pratiğe döndüğü zaman maddi bir güç haline gelebilir. Yoksa doğrular gökten zembille inmez. Marksist-Leninist-Maoist bilgi teorisi ancak sosyal pratikten gelir. Sosyal pratik denilince bundan üç çeşit sosyal pratik olduğunu anlamalıyız. Başkan Mao doğru düşüncelerin nereden geldiğine dair şunları söylemektedir:

„...İnsanın doğru düşünceleri nereden gelir? Gökten mi düşerler? Hayır. Doğuştan mı var dır bunlar? Hayır. İnsanın doğru düşünceleri, ancak sosyal pratikten, şu üç çeşit sosyal pratikten gelebilirler: Üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyler. „(77)

Bizim bu yanlış çizgiler üzerinden, hem de geçmişte yapılan sol ve sağ çizgiler üzerine bu kadar ayrıntıya girmemizin nedeni, başta bugüne kadar geçmiş tarihimizi değerlendirip bununla bağıntılı olarak sağ ve sol çizgilerle MLM bir tarzda mücadele edip kesin ve net bir şekilde alt edememiş olduğumuz gerçekliği iken, diğer neden ise geçmişte partimizin yine bu çizgilerle bağlantılı olarak öncü rolünü oynayamamasının ideolojik-siyasi ve örgütsel alanda izlenen hatalı eğilimlerin nedenlerini kavramaktır. Kuşkusuz bu hatalı eğilimler bilinmeden ve en önemlisi de bu hatalı eğilimler alt edilmeden doğru bir çizgiyi hakim kılmak imkansızdır. Tarih bilincinin yetersiz olduğu, ve en önemlisi de partimizde tecrübe yitiminin önemli boyutta seyrettiği böylesine bir dönemde bu gibi konularda ayrıntılara girmek zorunluluktur. Çünkü, geçmişin yanlış eğilimlerini bilmek kadar bunları MLM bir görüş açısıyla alt etmekte önemlidir. Hatta yanlış bir eğilimi doğru tespit edebilirsin ama eğer bu tespiti yaparken sadece adını koymakla yetinirsen, orada yine o yanlış çizgilerden kopamazsın.

Bir şeyin adını doğru koymak tek başına yetmiyor. Aslolan adını koyduğun şeyin nedenlerini bilimsel bir bakış açısıyla ortaya koymak ve bu hatalı eğilimlerden ideolojik olarak kopmaktır. Yani bir eğilime sağ veya sol oportünist deyip geçmekle o çizgiyi alt ettiğin/edeceğin anlayışı bizi aynı çizgilerle, hatalarla tekrar buluşturur. Tarih bize doğru bir siyasi ve askeri çizginin kendiliğinden ve sakin bir şekilde değil, ancak mücadele içinde ortaya çıkıp geliştiklerini göstermiştir. Bütün komünist partileri bu süreci yaşamıştır. Bu durum Partimiz için daha da geçerlidir. Çünkü partimiz kurulduktan kısa bir süre sonra hem kurucu önderini yitirmiş hem de yenilgi almış ve arkasından oluşan önderliklerin izledikleri çizgiler esasta MLM değil oportünisttir. Bu çizgilerin sol veya sağ çizgi olması fark etmez. Sağ ve sol çizgilerin hepside MLM çizginin gelişmesi önünde engel ve aynı derecede tehlikelidir. 1.yenilgi sonrasından günümüze kadar devam ede gelen önderlikler doğru bir siyasal çizgi izlemedikleri içindir ki partimizi genel ideolojik-siyasi çizgisi kitlelere yeterince nüfuz edememiş, parti çizgisi maddi güç haline gelememiş ve yeni yenilgiler almaktan kurtulamamıştır.

Partimizin tarihi öylesine azımsanacak kısa bir tarih değil. Otuz yılı bulmuştur. Bu otuz yıl boyunca küçümsenmemesi gereken büyük devrimci kahramanlıklar, gelenekler ve tarihten silinmez değerler yaratılmıştır. Bu şanlı mücadele içerisinde Partimiz yüzlerce şehit verdi. Kelimenin gerçek anlamıyla bu tarih kanla yazıldı. Hatalı da olsa eksik de olsa dünya proletaryasının kızıl bayrağı onurla ve ısrarla taşındı. Gerek içten gerek dıştan darbelenmelere karşı yeniden ve yeniden ayağa kalkmanın bayrağı oldu Partimiz. Bütün bunlar kuruluş dönemimiz hariç Partimiz önderliklerinin oportünist çizgilerine rağmen başarıldı. Partimiz geldiği seviyeyle yetinemez. İktidar bilinciyle hareket eden bir komünist partisi yetinmemelidir de. Partimiz iktidarı ve giderek komünizmi kazanmak için vardır. Öyleyse bugüne kadar partimize hakim olan oportünist çizgileri devrime ve devrimci savaşa zarar veren bu hatalı eğilimleri alt etmeden bu savaşta doğru bir çizgiyi hakim kılmanın ve bu çizgi altında zafer kazanmanın olanaksız olacağı anlaşılmak durumundadır.

Bu muhasebe yazısında hatalı eğilimlere bu kadar sık ve ayrıntılı bir şekilde girilmesinin nedeni budur. Çünkü geçmiş üstünkörü bir şekilde ele alınıp değerlendirilemez. Bu yöntem geçmişin olumsuz çizgilerini devam ettirmek ve tekrarlamak demektir. Öyle ise, her yoldaş yapılan bu muhasebeyi ve muhasebe konusu olan geçmiş yanlış eğilimleri ve bu eğilimlere ilişkin ortaya konulan teorik eleştirileri özümsemeli ve bu görüşler üzerinde doğru ve yeni teorik zenginliğe ulaşmalıdır. Eleştirel gözle okumalı ve, değerlendirmelidir. Üstün körü bir şekilde okuyup geçilir veya tartışmalar çok darlaştırılarak yapılırsa, ne burada ortaya konulan düşüncelerin özü kavramış olur nede geçmişin olumsuz eğilimlerini alt etmiş oluruz. Sınıf mücadelesinde düşünce tembelliği kadar tehlikeli olan bir şey yoktur. Çünkü düşüncede tembel olanlar ne siyasi görevlerini ne de örgütsel görevlerini hakkıyla yerine getirebilirler.

Hepimiz kendimize Marksist-Leninist-Maoist diyoruz. Öyle ki, bazen bu işi o kadar küçük burjuva bir tarzda ileri götürüyoruz ki kendimizi „en büyük MLM“ ilan ediyor ve bu konuda adeta laf ebeliği yapıyoruz. Ama işin gerçeği öyle değildir. Yani kendi eksiklik ve hatalarımızı görmek, kendi teorik, siyasi gerçekliğimizi görüp kendimize yönelmek yerine başkalarına yönelerek hatalarımızı kamufle etme yolunu tutuyoruz. Durum böyle olunca ne doğru bir MLM önderlik çizgisi oluşturabildik ne de yanlış eğilimleri MLM bir düşünce ve yöntemle altedebildik. Başta kendi parti gerçekliğimizi doğru tanıyamadığımız için de doğal olarak dış düşmanlarımıza karşı her alanda başarılı bir mücadele çizgisi tutturamadık.

Lenin yoldaş „Marksizmdeki en önemli şeyin, Marksizmin yaşayan özünün, somut koşulların somut tahlili olduğunu“ söylemişti. İşte hepimizin unuttuğu temel nokta da burasıdır.

Ülke devriminin özelliklerini kavramadan, onu yönetmenin ve zafere götürmenin mümkün olmadığını her yoldaş teorik olarak bilir. Ama iş somut politika ve taktikler üretmeye gelince, herkesin, özellikle de kadrolarımızın çoğunluğunun politika ve taktik üretemediği gerçeğini kabul etmek zorundayız. İnsanlar teorik

ve siyasi olarak geri olabilirle. Aslolan bu geriliği kabul etmek ve bu yetersizlikleri teori-pratik bütünlüğü içerisinde aşmaktır; bunu aşmak için doğru düşünceler geliştirmek ve pratikte adım atmaktır. Ama biz kendimize yönelmesini ya bilmiyoruz, ya kendi küçük burjuva ben merkezci anlayışlarımıza yönelmek istemiyoruz, ya da yönelmeye çalışırken yanlış ve hatalı bir anlayışla yönelmeye çalışıyoruz. Bu şekilde ne partinin doğru bir çizgi etrafında çelikleşmesini sağlayabiliriz ne de bu çelikten partinin devrime önderlik etme çizgisini tutturabiliriz.

Bundandır ki, gerek Konferans kanadının gerek DABK kanadının siyasal, örgütsel ve askeri çizgilerini ayrıntılı bir şekilde değerlendirmek zorunluluğu vardır. Bu dönemleri bilmeden ve doğru bir şekilde tahlil etmeden birlik sonrası çizgileri, dahası 1992 birliğinin ve kısa bir süre sonrasında ortaya çıkan ayrılıkların tarihsel, sosyal, ideolojik, siyasi köklerini doğru bir bakış açısıyla değerlendiremeyiz. Çünkü bu dönemlerdeki olumsuzluklar ve hatalı eğilimlerin tarihsel olarak en belirgin kökleri 1987 ayrılığı sonrasında başlayan beş yıllık sürece dayanmaktadır. 1994 ayrılığının ve hizipleşmelerinin ana kaynağını tarihten özellikle de birlik öncesi beş yıllık süreçten ayrı olarak ele alıp değerlendirmek derin bir siyasi yanılgıdır. Bunun tarihsel kökleri 1976'lara kadar gider.

3. MK'nın Önderlik Kavrayışı ve Örgütsel Alanda İzlediği Çizgi:

Örgütsel siyaset denilince önderliğin parti içi ve parti dışı kitlelerle olan ilişkisi, onları yönetip yönlendirme siyaseti anlaşılmalıdır. Doğru bir örgütsel siyasetin kriteri Başkan Mao'nun ‚kitlelerden kitlelere' çizgisinin doğru bir şekilde uygulanıp uygulanmadığıdır. Başkan Mao'nun dediği gibi: „Bu çizginin gerçekten kitlelerden gelmesini ve özellikle, gerçekten kitlelere geri gitmesini güvenceye almak için yalnızca Parti ve Parti dışı kitleler arasında (sınıf ve halk arasında) sıkı bağlar kurmakla kalmamalı, hepsinden önemlisi, Partinin yönetici organlarıyla, Parti içi kitleler arasında (kadrolar ve parti safları arasında) sıkı bağlar bulunmalıdır." (78)

Kendisini Maoist olarak değerlendiren her parti, her örgüt ya da birey, yukarıya aktarılan belirlemeleri teorik olarak savunur. Dahası bu belirlemeleri kendisine kılavuz edindiğini söyler ve bunun teorisini yapmaya çalışır. Ancak bilinir ki, MLM'lik bu sorunun sadece teorik boyutunu savunmakla sınırlı değildir. Kaldı ki meselenin teorik kavranışı bile yeterli düzeyde değildi. Yani teorik olarak bu noktada bir netliğe ulaşılmamıştır. Eğer teoride netlik olsaydı konferanslarda yapılan geçmişin değerlendirmelerinde geçmişin önderlikleri hatalı çizgilerin esas sorumluluğunu alt kademelerde arayacaklarına önce kendilerine yönelirlerdi. Örneğin 4.Konferans'ın 3.MK faaliyetlerini değerlendirirken önderliği aklaması, başarısızlıkları alt kademelere ve parti tabanına maletmesi önderlikle parti kitesi arasındaki bürokratik anlayışı ortaya koymaktadır. Başkan Mao'nun „kitlelerden

kitlelere“ çizgisi teorik olarak savunulsa da hemen hemen tüm parti önderliklerimiz bu çizginin gerekliliklerini ne yazık ki yerine getirememiş, bu noktada da birbirlerinden kopmamışlardır. 4.Konferans ise bu kopuşu sağlamak bir yana bu bürokratik tarz ve anlayışı teorileştirerek bir çizgi haline getirmeye çalışmıştır. 4.Konferans bu konuda şunları söylemektedir:

„... Önderliğin doğru ideolojik-siyasi-örgütsel ve pratik hatta olması başarıda tayin edicidir. Bu böyle olmakla tek başına yeterli değildir. Sınıf mücadelesinde tek başına önderliğin bu yönü her şey değildir, her şeyi çözemez. Onun başarısını ayakları üzerinde tutup pekiştiren, kadrosuyla, üyesiyle, örgütlü sempatizanıyla parti bütündür. Parti bütününün çabası olmazsa önderlik ne kadar doğru hatta olursa olsun hiçbir ciddi iş başaramaz. Savunduğu ve aldığı kararlar kağıt üzerinde kalmaya mahkum olur. Sınıf hareketinde, partide, önderliğin tayin edici fonksiyonu unutulmadan diyebiliriz ki, parti bütünü, görevini yapmazsa önderlik başarılı olamaz. Tek başına hiçbir ciddi iş yapamaz, doğru bir önderlik de olmazsa sınıfın öncüsü olarak parti örgütü hiçbir şey yapamaz, ikisi birbirini tamamlar, önderlik ve tabanının birbirini tamamlaması başarıyı sağlar. Önderliğin başarısı partinin başarısıdır, partinin başarısı önderliğin başarısıdır ya da önderliğe borçludur dersek fazla yanılmayız. Parti ve önderliğini başarısız kılmak için ya yanlış siyasal çizgilerle ya da görevini yerine getirmemekle onu başarısız kılabilirsiniz. Tersine doğru bir siyasal çizgi egemen kılma veya sürdürmeye çalışılıp, üzerine düşeni yerine getirirsen parti ve önderliği de başarılı kılarsın. Bu çok açık bir gerçektir. Bütün yoldaşlar değerlendirmelerinde bunu göz önünde bulundurmalı ve önündeki süreçte bunun bilinciyle hareket ederek üzerine düşeni yerine getirmelidir.“ (4.Konferans sonuçlarını aktaran İKK özel sayı.)

Bu belirlemeden çıkan sonuçlar şöyledir:

Birincisi, önderliğin kendisi örgüt üstü bir kurum olarak değerlendirilmektedir.

İkincisi, önderlik doğru bir ideolojik, siyasi, örgütsel ve pratik hatta olmasına karşın yine de onun çizgisi başarısız olabilir ya da başarısız kılınabilinir ama bu başarısızlığın nedeni önderliğin kendisi değil alt kademelerdir, öznelci-bürokratik anlayış ve yöntemini savunmaktadır.

Üçüncüsü, önderlik her alanda doğru bir hatta olsa da parti örgütü tarafından başarısız kılınabilinir.

Dördüncüsü, önderliği partiden partiyi kitlelerden koparan öznelci-bürokratik çalışma ve yönetme tarzını meşrulaştırmak için teori yapılmaktadır.

Beşincisi, doğru bir ideolojik ve siyasi çizginin her türlü başarının anahtarı olduğu MLM ilkesi reddedilmektedir.

Altıncısı, esas olarak 3.MK ve 4.Konferans MK'sının her bakımdan doğru bir siyasal hatta yürüdüğünün teorisi yapılmaktadır.

Peki o zaman doğru önderlik denilince ne anlıyoruz?

Öncelikle şunu ifade edelim ki, bir önderlik ideolojik, siyasi, örgütsel ve pratik hattını doğru değerlendiriyorsa alt kademelerin veya parti örgütünün çabalarının

yetersizliğinden partinin başarısız kılınabileceğini savunmak, olası bir başarısızlığın sorumlularını önceden belirlemekten başka bir anlam ifade etmez. İdeoloji doğru, siyaset doğru, örgütsel politika doğru, askeri çizgi doğru, pratik hat doğru, vb. tümünün doğru olduğu yerde bir partide önderlik partinin başarısızlığından sorumlu kılınamayacağına göre mutlaka bir sorumlu olmalıdır. Bunun sorumlusu önderlik olamayacağı garanti altına alındıktan sonra, başarısızlığın sorumlusunun kimler olduğu 4.Konferans için çok da önemli değildir. Onun için önemli olan „geleneği kırma" adına her şart altında önderliğin başarılı ve MLM olduğudur.

Doğru bir önderlik çizgisi demek en özlü ifadeyle, önderliğin sınıf mücadelesinin üç temel alanından siyasi, ekonomik ve ideolojik mücadeleyi doğru bir teorik ve pratik ışığında yönetip yönlendirmesidir. Kuşkusuz ki, bu üç cephedeki mücadeleden belirleyici olan ve esas alınması gereken siyasi mücadeledir. Yani diğer cephelerdeki mücadeleyi siyasi mücadeleye (iktidarı yıkıp ele geçirme) tabi kılarak kendimize bir rota çizmeliyiz. Dahası siyasi iktidarı hedefleyen parti programı ve taktikleri temel alınarak bir siyasi çizgi izlemediğin zaman, daha öncede parmak bastığımız gibi ya sağa ya da sola sapma kaçınılmaz olur. Bu konuda Başkan Mao'nun ortaya koyduğu tezleri özetleyerek vermeye çalışacağız.

Başkan Mao önderlik yöntemlerine ilişkin dokuz temel ilke ortaya koyarken özet olarak şunları söylemektedir:

„l) Yaptığımız çalışma ne olursa olsun, biz komünistlerin uygulaması gereken iki yöntem vardır. Biri geneli özelle, öbürü önderliği kitlelerle birleştirmektir."

„2) Genel ve geniş çapta bir çağrı yapmadan geniş kitleleri herhangi bir görevin yerine getirilmesi için seferber etmek mümkün değildir. Ama eğer yöneticiler sadece bir genel çağrıyla yetinirlerse, yani çağrısını yaptıkları işe bazı örgütlerde derinlemesine ve somut olarak bizzat girişmezlerse bazı noktalarda başarı elde edip, tecrübe kazanıp, bu tecrübeyi diğer birimlere yol göstermede kullanmazlarsa, o zaman genel çağrının doğru olup olmadığını sınama ve onun içeriğini zenginleştirme olanağı kalmaz ve genel çağrının hiçbir sonuç vermemesi tehlikesi ortaya çıkar. ... Belirli alt kademe birimlerin deki tek tek kişi ve olaylardan somut tecrübeler çıkarmayan hiçbir yönetici sorumluluğu altındaki bütün birimlere genel yön göstermede yeterli olamaz. Her kademedeki yönetici kadroların, bu yöntemi uygulamayı öğrenmeleri için bu yöntemi her yerde teşvik etmek gerekir."

„3) ...Önder grup ne kadar faal olursa olsun, faaliyeti kitlelerin faaliyetiyle birleştirilmedikçe, bir avuç insanın verimsiz çabası olmaktan öteye gidemez. Öte yandan kitleler, faaliyetlerini uygun bir şekilde örgütleyecek güçlü bir önder grup olmadan faaliyet gösterirlerse, bu faaliyet ne uzun ömürlü olabilir, ne doğru yönde ilerletilebilir ve ne de bir üst düzeye çıkarılabilir. Herhangi bir yerde kitleler genellikle üç kesimden meydana gelir: Nispeten faal olanlar, nispeten geri olanlar ve ikisi arasında kalanlar. Bunun içindir ki yöneticiler, az sayıda faal unsuru önderlik çevresinde birleştirmede ustalaşmalı, arada kalanların düzeyini yükseltmek ve geri unsurları kazanmak için bu faal unsurlara dayanmalıdırlar. Kitlelerle gerçekten birleşmiş ve kaynaşmış bir önder grup, kitlelerden kopuk bir şekilde

değil, ancak kitle mücadelesi içinde oluşabilir. Önder grup çoğu zaman büyük bir mücadelenin başında, ortasında ve sonunda hep aynı kişilerden oluşmamalıdır ve oluşamaz da, mücadele sırasında kendini gösteren faal unsurlar devamlı olarak önder grubun daha yeteneksiz olan ve birçok örgütte çalışmanın ilerletilememesinin bir temel nedeni, birleşmiş, kitlelerle kaynaşmış ve daima sağlıklı kalmış bir önder grubun eksikliğidir."

„ ...Böyle bir önder grup için kıstaslar, Dimitrov'un kadro siyasetini tartışırken sıraladığı şu dört unsurdur: Davaya kesin bağlılık, kitlelerle bağ, tek başına yolunu bulabilme yeteneği ve disipline uyma. ...Savaş, üretim, eğitim (düzeltme dahil) gibi merkezi görevleri yürütürken ya da çalışmayı denetlerken, kadroların geçmişini incelerken ya da öbür faaliyetlerde, genel çağrıyı özel rehberlikle tamamlama yöntemine ek olarak önder grubu kitlelerle birleştirme yönteminin benimsenmesi şarttır."

„4) Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik „kitlelerden kitlelere" ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak..."

„5) Bir örgütte ya da bir mücadele de önder grupla kitleler arasında doğru bir ilişki anlayışı, önderliğin doğru fikirlere sadece „kitlelerden kitlelere" yöntemiyle sahip olabileceği anlayışı ve önderliğin fikirleri pratiğe uygulanırken genel çağrının özel rehberlikle birleştirilmesi gerektiği anlayışı; İşte bu kavramları kadrolarımız arasında bu meselelerle ilgili olarak görülen yanlış görüşleri düzeltmek için bugünkü düzeltme hareketi sırasında her yerde yaymak gerekir. Birçok yoldaşımız bir önderlik çekirdeği oluşturmak için faal unsurları bir araya getirmenin ve bu önderlik çekirdeğini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmanın önemini kavramıyorlar ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk bir hale geliyor. Birçok yoldaş, kitle mücadelelerinin tecrübesini toparlamanın önemini kavramıyor yada bunda başarılı olamıyor. Bunun yerine kendilerini zeki sanarak, öznel fikirlerini ileri sürmekten hoşlanıyorlar ve bu yüzden bunların fikirleri boş ve pratikten uzak bir hale geliyor. Bir çok yoldaş bir görevle ilgili olarak genel bir çağrı yapmakla yetinip onu derhal özel ve somut rehberlikle devam ettirmenin gereğini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden yaptıkları çağrı; ya dudaklarında, ya kağıt üzerinde ya da konferans salonunda kalıyor ve önderlikleri bürokratik bir hale geliyor, „

„6) Önderlik konusunda, doğru fikirler oluşturmak üzere kitlelerin fikirlerini almak, bunları derli toplu hale getirmek ve yeniden kitlelere gitmek bu fikirlerde ısrar etmek ve onları derinliğine uygulamak, işte önderliğin temel yöntemi budur.

...Birkaç durumda yapılan özel rehberlikten genel fikirler (genel çağrılar) çıkarın ve birçok farklı birimde onları sınayın (bunu sadece siz yapmayın, başkalarına da aynı işi yapmasını söyleyin) sonra yeni tecrübeyi toparlayın (özetleyin) ve genel olarak kitlelere rehberlik için yeni talimatlar çıkarın."

„7) Bir üst örgüt ve onun bölümleri, alt birimlere herhangi bir görev verirken, bu görev devrimci savaşa, üretime ya da eğitime, düzeltme hareketine, çalışmanın denetlenmesine propaganda çalışmasına, örgütsel çalışmaya ya da karşı casusluğa ya da başka çalışmalara ilişkin de olsa, her şart altında çalışmanın, sorumluluğunu alt kademe örgütünün yöneticisinin taşıması için, görevi onun kanalıyla vermesi gerekir. Bu yolla hem işbölümü hem de birleşik merkezi önderlik gerçekleştirilebilir. Üst kademedeki bir bölüm, alt kademe örgütünün tamamından sorumlu olan kişinin (sekreter, başkan, yönetici ya da okul müdürü gibi) bilgisi ve sorumluluğu dışında alt kademede kendisiyle aynı işi yapan örgütle temasa geçmemelidir. ...Örneğin, kadroların geçmişinin incelenmesini ele alalım: Eğer bu iş, başka her şeyden soyutlanarak yapılırsa, sadece örgütlenme bölümünde bu işten sorumlu birkaç kişi tarafından yapılırsa elbette iyi yapılamaz. Ama eğer çalışma, görevlilerin çoğunu ya da öğrencilerin çoğunu, hatta hepsini çalışmaya katılmak üzere seferber eden belli bir örgütün ya da okulun idari yöneticisi aracılığıyla yapılırsa ve aynı zamanda üst kademedeki örgütlenme bölümünün yönetici üyeleri, önderliği kitlelerle birleştirme ilkesini uygulayarak doğru rehberlik ederlerse, o zaman kuşkusuz kadroların geçmişini inceleme görevi iyi bir şekilde başarılacaktır".

„8) Belli bir yerde aynı anda birden fazla merkezi görev olamaz. Aynı anda ancak ikinci ya da üçüncü derecede önem taşıyan başka görevlerle tamamlanan tek bir merkezi görev olabilir. Bu yüzden, bu yerin baş sorumlusu, oradaki mücadelenin tarihini ve koşullarını göz önüne alarak, çeşitli görevleri uygun bir biçimde sıraya koymalıdır. Yukarıdan gelen talimatları, kendisi hiçbir plan yapmadan uygulamamalıdır. Çünkü, böyle yapmakla bir sürü ‚merkezi görevin' ortaya çıkmasına yol açar, karışıklık ve güvensizlik yaratır. Üst örgütler de önem ve acillik derecelerine göre sıralamadan ve hangisinin merkezi görev olduğunu belirtmeden aynı anda birçok görevi alt örgütlere vermemelidir. Çünkü bu, alt örgütlerin çalışmalarında adımlarını şaşırmalarına ve beklenen sonuçların alınmamasına yol açar. Belli bir yerdeki tarihsel koşulların ve var olan durumun ışığında, durumu bir bütün olarak dikkate ve buna uygun plan yapmak her dönem için çalışmaların ağırlık merkezini ve sırasını doğru bir şekilde saptamak, sonra da bunu kararlılıkla uygulamak ve kesin sonuçlara ulaşılmasını sağlamak önderlik sanatının bir parçasıdır. Bu, aynı zaman da önderlik yöntemi meselesidir. Önderliği kitlelerle, geneli özelle birleştirme ilkelerini uygularken bu sorunu çözmeye dikkat etmek gerekir"

„9) Burada, önderlik yöntemlerine ilişkin ayrıntılar üzerinde durulmuyor. Her yerdeki yoldaşların kendi başlarına iyice düşüneceklerini ve burada ortaya konan

ilkeler temelinde bütün yaratıcılıklarını seferber edeceklerini umuyoruz. Mücadele sertleştikçe, öznelci ve bürokratik önderlik yöntemlerini bütünüyle yok etmek için Komünistlerin önderliklerini geniş kitlenin talepleriyle daha sıkı birleştirmelerine daha çok ihtiyaç duyulacaktır. Partimizdeki bütün yönetici yoldaşlar, öznelci bürokratik önderlik yöntemlerine karşı her zaman bilimsel Marksist önderlik yöntemlerini ortaya koymalı ve Marksist önderlik yöntemini kullanarak öznelci, bürokratik önderlik yöntemlerinin üstesinden gelmelidirler. Öznelciler ve bürokratlar önderliği kitlelerle ve geneli özelle birleştirme ilkelerini anlamazlar. Parti çalışmasının gelişmesini büyük ölçüde engellerler. Öznelci ve bürokratik önderlik yöntemleriyle mücadele etmek için bilimsel Marksist önderlik yöntemlerini genişlemesine ve derinlemesine yaygınlaştırmalıyız."(79)

Başkan Mao'dan önderlik yöntemlerine ilişkin ilkeleri ortaya koyduk. Bu 9 ilkenin bugüne kadar parti önderlikleri tarafından uygulandığı söylenemez. 4.konferansın önderlik meselesine yaklaşımının ne denli öznelci olduğu ve bu öznelci anlayışların da bürokratik önderlik yöntemlerini nasıl da teorize etmeye çalıştığı anlaşılmalıdır.

Söz konusu 9 ilke ile 4.Konferansın gerek 3.MK'nın değerlendirmesi noktasında ileri sürdüğü düşünceler gerekse alt kademelere yaklaşımı ve onlardan beklentileri karşılaştırıldığında görülecektir ki, bu tezler MLM önderlik yöntemlerini teorize etmek için değil öznelci bürokratik yöntem ve iktidarları teorize etmek içindir. Anlayış bazında bu kadar anti-MLM bir önderlik çizgisi savunulduğuna göre, artık böyle bir önderliğin doğru bir örgütsel çizgiyi pratikte gerçekleştirmesi beklenebilir mi? Teoride yanlış ama pratikte doğru bir çizgi hiç görülmüş mü? Ya da teoride MLM düşünceler ve tezler, pratikte yanlış bir çizgi belirlemesi MLM bir görüş açısı olamaz. Pratiği devrimci teoriyle aydınlanmayan bir hareket çizgisi kör bir pratiktir, burada başarı değil başarısızlık söz konusu olur.

Devrimci teoride netlik sağlamayan bir kafa yapısı pratik olarak doğru bir örgütsel politika ve önderlik çizgisi izleyemez.

Tüm bu düşüncelerden hareketle, yani 4.Konferansın önderlik çizgisine yönelik ileri sürdüğü perspektife göre dahi 3.MK'nın örgütsel politikasını değerlendirdiğimizde bu süreçte yapılan önderliğin MLM olmadığı anti-MLM, bürokratik bir önderlik yöntemi ve çalışma tarzı uygulandığı kendiliğinden ortaya çıkar. Çünkü önderlik meselesine ilişkin görüş açısı anti-MLM bir önderliğin örgütü yönetme yönlendirmedeki yöntemi de anti-MLM olur. Bunun adı da bürokratik önderliktir. Siyasal açıdan öznelci sol bir çizgiye sahip olan 3.MK ve devamı 4.MK örgütsel ilişkiler açısından da sekter bir hattaydı.

3.MK daha sonra ayrılan veya atılan kadrolar tarafından kurulan Devrimci Partizan'ın kurucularına karşı örgüt içerisindeyken oldukça sekter davranarak, bu kişilerin bir an önce örgütten kopmalarını sağlamıştır. İdeolojik mücadele yerine bu kişileri örgütsel tedbirlerle susturmaya çalışmışlardır. Sorunları siyasi ve

örgütsel boyutlarıyla ele alıp ideolojik olarak sorgulamak yerine daha çok bastırma ve kişiselleştirme yöntemine başvurulmuştur. Bu çizginin sahipleriyle MLM tarzda ideolojik mücadele yürütmedikleri, bunun yerine sorunları kişiselleştirdikleri, 4.Konferansta aynı çizgiyi farklı bir şekilde savunanların Konferansa neredeyse hakim olmalarından bellidir. Bu durum dahi 3.MK'nın örgütsel alanda ideolojik ve siyasi bir önderlik yapamadığına dair çok somut bir örnek oluşturmaktadır. „İnceltilmiş milliyetçilik" olarak tabir edilen „mahkum edildiği" söylenen düşüncelerin 3.Konferans sonrası partide giderek güç haline geldiği 4.Konferansta daha net olarak açığa çıktı.

Demek ki sorun tek başına oy çoğunluğuyla karar alıp bir politikayı veya bir anlayış sahibinin düşüncelerini „mahkum ettim" ile açıklanamaz. Söz konusu yanlış politika ve çizgi sahiplerine karşı nasıl bir ideolojik mücadele yürütüldüğü, yanlış çizgileri ve hatalı politikaların ideolojik köklerine ne kadar inildiği, bu yanlış düşüncelerden ideolojik olarak nasıl kopulduğu, bu kopuş sırasında başka bir yanlış çizginin geliştirilip geliştirilmediği, çizgi sahiplerine karşı demokratik merkeziyetçiliğin ve ikna sürecinin sonuna kadar işletilip işletilmediği,vb. noktalarda önderliğin görevlerini yerine getirip getirmediği sorgulanmadan bürokratik yapıyı korumanın ve bunu TKP(ML) tarihinin tek MLM Merkez Komitesi olarak ilan etmenin inandırıcılığı olabilir mi? Marksist Leninist Maoistlik bir yana, Parti içinde bir kast oluşturarak ve merkez komitesini de dıştalayarak partiyi tarihinde görülmemiş kirli bir meseleye bulaştırma hangi önderliğin yetkisindedir?

Evet, 3.Merkez Komitesi kendisini diğer bütün parti önderliklerinden farklı kılan bir özelliğe sahiptir. Parti tarihinde hiçbir önderliğin yapmadığı, yapmaya düşünsel olarak dahi teşebbüs edemediği ... ticaret işini dönemin SB'si kendi örgüt ilkelerini dahi çiğneyerek yapabildi ve bunun yapılmasını savundu. İdeolojik gıdasını burjuvaziden alan, „ne yararlıysa o doğrudur" pragmatist anlayışın yanlışlığı üzerine yapılacak tartışmayı bir kenara bırakıyoruz. Sorunun örgütsel boyutuna gelince: 3.MK-SB'sinin MK'nın diğer üyelerine dahi bilgi vermeden kendi başlarına böyle bir kirli işe kalkışmaları onların ne derece kastlaştıklarının göstergesidir. Demokratik Merkeziyetçilik, örgütsel hukuk,vb. ilkeler açıktan ayaklar altına alınmış ve 4.Konferansta parti iradesine açılması dahi düşünülmemiştir. Aynı tutum 1992 birliği birlik komisyonlarında da sürdürülmüş ve açıklanmamıştır.

Özet olarak: MK bilgisiz, parti bilgisiz, 4.Konferans iradesi bilgisiz ve 92 Nisan'ında gerçekleştirilen birliğin komisyonları bilgisiz! Ancak bütün bu iradeler adına üç kişilik SB herkesten habersiz bu işi gerçekleştirdiği halde kendisini hiç kimseye karşı sorumlu hissetmemekte, bırakalım hesap vermeyi, bilgilendirmeyi bile düşünmemektedir. Bu kadar bürokrat, benmerkezci bir önderlik parmak hesabıyla Marksist Leninist Maoist bir önderlik olarak değerlendirilip övgüler dizilmektedir. Bu parmak hesabının „evet efendimci" memur tipli „kadro ve üyelerin" partiye doldurularak elde edildiği yeri geldiğinde ortaya konulacaktır.

3. MK ve 4. Konferans'ın Örgütlenme Politikası:

4.Konferans ve onun önceli olan 3.MK'nın hakim çizgisinin sahipleri Örgütlenme politikasında da hatalı bir siyaset izlemiştir. Daha önce vurguladığımız gibi 4.konferans kadroları parti çizgisi doğrultusunda görevlendirip reel bir atama yapmamıştır. Örneğin 4.Konferans KBK'ya (Kürdistan Bölge Komitesi) ve Askeri Komisyon'a yaptığı atamada hatalı bir politika izlemiştir. Ana mücadele biçiminin silahlı, ana örgütlenmenin ordu olduğu bir ülkede Maoist bir parti en sağlam, en güvenilir, en tecrübeli ve denenmiş kadrolarını silahlı mücadelenin ve ordu örgütlenmesinin başında konuşlandırır. Partimizin kuruluş belgelerinde bu konu en ince ayrıntısına kadar tartışılmış ve parti açısından ta o gün çözüme bağlanmış bir sorundu. Kuruluş sonrası önderlikler ve onun devamı niteliğinde olan 3.MK ve 4. Konferans, tıpkı önceki önderlikler gibi sorunu kavramak istememiş, eski oportünist örgütlenme politikasını olduğu gibi sürdürmüş, eski önderliklerden farklı olarak bu oportünistliği Marksizm Leninizm Maoizm olarak teorize etmiştir.

KBK ve Askeri Komisyon'a yapılan atamalarda yer alan kadroların ezici çoğunluğu „seksiyon" çizgisinde olan kadrolardır. Bir yandan biz „seksiyon" çizgisini alt ettik denilecek, diğer yandan ise bu çizgi sahipleri partinin temel organlarına atanacak ve parti bu çizgi sahiplerine teslim edilecektir. Bu anlayış sahiplerine ilişkin yapılmadık suçlama kalmayacak ve „inceltilmiş milliyetçiliğin" temsilcileri olarak ilan edilecekler, ama öte yandan partinin örgütlenmede esas aldığı bölge ve ordu örgütlenmesinin başına „inceltilmiş milliyetçiliğin" temsilcileri atanacak. İşte Marksist Leninist Maoist tutarlılık adına oportünizm.

Bir çizgiyi o çizginin sahibi kadroların daha iyi uygulayacağı anlaşılır bir durumdur. Bu, farklı anlayış sahiplerinin yönetici organlara hiç seçilmeyeceği, bu organlarda görevlendirilmeyeceği anlamına gelmez. Ancak tutarlılık, Konferans çizgisini savunan ve karşı çizgiyi mahkum ettiğini iddia eden kadroların çizgiye sahip çıktıkları gibi çizginin toplumsal pratikte hayat bulmasını sağlamak için de en önde görev yapmalarını gerektirir. Bu aynı zamanda MLM denen çizginin garanti altına alınması ve sorumluluğunun üstlenilmesi anlamına da gelir. Çizgiyi garanti altına alacak kadrolar yoksa, burada sorgulanması gereken yine önderliğin kadro politikasıdır. Önderlik vasıflarına sahip olmaktan ziyade kendileri önderliğe muhtaç olan „kadrolar" önderlik kademelerine atanırsa doğal olarak bu nitelikteki kadrolar partiye önderlik yapamaz, tam tersine ayak bağı olurlar. Yetenekleri ve birikimleriyle temsil edemedikleri ve yönetim gücü olamadıkları bir çizginin „iktidarı"na sahip olarak yozlaşırlar ve Parti yaşamını da zehirlerler. 3.MK ve 4.Konferans MLM olarak tespit edilen çizgiyi garanti altına alacak ve temsil edebilecek kadrolar yetiştirmek için bir kadro politikası oluşturmadığı gibi çizgiyi uygulayıp geliştirmeyi muhaliflerinin insafına bırakarak ya çizgiyi garanti altına alma kaygısı taşımadığını ya da çizgiye inançsızlığını ortaya koyuyor.

İşte burada da, yani 4.konferansın bu konudaki anlayış ve pratiği çok açık bir şekilde gösteriyor ki kadro politikası ve örgütlenmede yaptığı atamalarda MLM bir çizgi değil, oportünist bir çizgi izlemiştir.

Yoldaş Kaypakkaya'nın bu konuda belirttikleri öğreticidir:

„Geri arkadaşların tecrübesizliği, pratik mücadelenin seyri içinde tecrübeliliğe dönüşecektir. Fakat bu yetmez. Kadrolarımız engin bir tecrübeye sahip olmalıdırlar, siyasi bakımdan ileri, yetişkin ve kavrayışlı kişiler olmalıdırlar. Tecrübelerini doğru bir şekilde değerlendirebilmeli, Marksizm Leninizm Mao Zedung Düşüncesi'ni pratiğe uygulamayı öğrenmeli, devrimimizin her türlü meselesinde doğru ve yeterli görüşlere sahip olmalı, kitleler arasında hareketimizin çizgisini, politikasını, programını rahatça savunabilmeli, yayabilmelidirler. Bunun için, ileri ve tecrübeli arkadaşlar, geri ve tecrübesiz arkadaşların siyasi ve ideolojik seviyesini yükseltmek için özel bir gayret sarf etmelidirler. Ayrıca bunu kendilerinin yetişmesi için de yapmak zorundadırlar. „(80)

Komünistlik MLM ideoloji ve bu ideolojinin emrettiği ilkeleri siyasi yaşamda gerçekle birleştirmektir. Marksist Leninist Maoist önderlik çizgisi teoriyle pratiğin, öznel olanla nesnel olanın, bilme ile yapmanın diyalektik birliğini kurmaktır. Aksi çizgiler ya sağ ya da sol sapmaya yol açar. Sağ ve sol çizgiler de siyasal alanda kendi varlığını uzun süre sürdürdüğü zaman, bu çizgi aynı zamanda parti içi sorunlara, örgütsel ilişkilere de yansır. Bu oportünist çizgilerin gelişmesi ve boyutlanmasıyla birlikte örgütsel alanda sekterizm ve liberalizm de o derece boy verir. Bilinir ki parti içinde bu ideolojik hastalıkların güçlenmesi partinin yukarıdan aşağıya örgütsel disiplinini her geçen gün daha fazla dejenere eder ve süreç içerisinde düzeltilmezse örgüt tam bir burjuva kulübüne döner.

Demokratik Merkeziyetçilik,parti içi iki çizgi mücadelesi ve eleştiri-özeleştiri gibi bir komünist partisinin temel silahları işletilmediğin de parti de keyfi yönetimler, eleştirilerin bayağılaştırılması veya bastırılması gibi gerici burjuva-feodal yöntemler hakim hale gelir. Bu da bir komünist partisinin kendi siyasal özünü ve amacını yitirmesini getirir. Böylesi bir partinin de sınıfa önderlik etmesi beklenemez. Çünkü bir örgütün önderliğine hakim olanlar eğer herşeyi kendi iktidar ve kariyerlerini korumak ve güçlendirmek için yapar duruma gelirse, o partinin mevcut önderlikler süresince doğru bir önderlik çizgisi izlemesi imkansızdır. Bu önderlikler bazı başarılara imza atabilirler. Ama bu başarılar biçimsel ve geçici olur. Kariyerizm ve bürokratizm komünist partisinin çalışma tarzı, yönetme ve yönlendirme çizgisi değildir. Bu, burjuvazi ve onun ideolojisinden gıdasını almış küçük burjuvazinin çizgisi, çalışma tarzı ve kişilik şekillenmesidir. Kariyeristler partiyi geliştirmez. Bunlar iflah olmaz oportünistlerdir. Bu kişilerin partinin programını savunması onlara MLM demek için tek başına yeter bir kriter olamaz. İflah olmazların da komünist partisinin içerisinde yeri olmaz ve bunlar partiden derhal arındırılırlar. Yoksa o parti kariyeristlerin ve bilumum oportünistlerin hakim olacağı bir parti durumuna gelir.

Doğru bir kadro politikası izlenmediği için yeni kadrolar yetiştirilmedi. Eski kadroların bir çoğu daha önce de belirttiğimiz gibi sekter bir tarzda dıştalandı. Kendi yönetimlerine körü körüne itaat etmeyen kadrolar ve üyeler ya örgütten dıştalandı, ya da önleri tıkandı. Tecrübeli ve birikimli kadrolar tırpanlanırken tecrübesiz ve evet efendimci „kadrolar" öne çıkartılarak üst kademelere getirildi ve bu anlayışlar temelinde örgüt içerisinde kastlaşmaya gidildi. Düşünün ki 3.konferansın seçtiği MK üyelerinden -içeriden çıkanlar hariç- sadece iki kişi 4.Konferansa kadar mücadeleyi devam ettiriyor ve bu konferansta yeniden yalnızca bir kişi MK'ya seçiliyor. Ama tüm bu olumsuz gelişmelere karşın 4.Konferans hala da 3.MK'nın izlediği çizgiyi MLM değerlendirmekten geri durmuyor. On'a yakın MK üyesinin olduğu bir MK'dan dört yıl içerisinde yalnızca iki kişi mücadeleyi sürdürüyor ve örgüt saflarında varlığını devam ettiriyorsa, MLM bakış açısına sahip bir kişi bu örgütsel çizgiyi olumlu değerlendiremez, değerlendirmemelidir.

Söz konusu MK sadece yeni kadro yetiştirme noktasında hatalı değildi. Söz konusu MK üyelerinin ezici çoğunluğu teorik ve politik olarak mevcut örgüte doğru bir ideolojik-siyasi çizgide önderlik yapacak kapasitede değildi. Söz konusu örgüt bileşimi içerisinde bir kıyaslama yapıldığında seviye olarak en ileri unsurlar oldukları doğruydu. Ama bu kadroların seviyesi mevcut koşullarda bir komünist partisine önderlik edecek kapasitede değildi. Ki bu dönem önderlikteki kadrolar kendi teorik-siyasi geriliklerini hiç bir zaman kabul edip kendi gerçekliklerine yönelmediler. Kendilerini daha doğrusu gerek birlik öncesi her iki kanadın önderlikleri olsun, gerekse birlik sonrası Geçici Birleşik Merkez Komitesi (GBMK) üyeleri olsun -istisnalar hariç- kendilerinin gerek teorik gerekse siyasi olarak ileri olduklarını söylemekten geri durmadılar. Oysa gerçek tam tersiydi.

Politik ilerilik geleceği önceden görüp devrimci teori ve parti çizgisi doğrultusunda güncel siyasal gelişmelere karşı örgütü ve oradan da kitleleri önceden hazırlamak için pratik politika belirlemeyi ve bu mücadele biçimlerini hayata geçirmek için örgütsel araçları devreye sokmayı, hazırlamayı gerektirir. Biz üç-beş sayfa yazı yazmakla, ya da günü geçtikten sonra genel geçer sözlerle bir politika tespit yapıyoruz. Gerçekte olan budur. Bu hiçbir zaman doğru bir politika belirlenmediği anlamına gelmez elbette. Doğru politikalar belirlediğimiz de oldu. Fakat bu hiç bir zaman yeterli olmadı. Bizim temas etmek istediğimiz nokta burasıdır.

3.MK'nın örgütün nabzını elinde tutmadığına, yurt dışında bir alanda çıkan örgütsel isyan olsun 4.Konferanstan hemen sonra ve birliğin öngünlerinde TMLGB içerisinde çıkan hizipsel faaliyetler olsun, somut örnek teşkil etmektedir.

Legal ve illegal faaliyeti MLM tarzda birleştirememiştir. Kof ve yarı-menşevik bir örgütlenme yapılmıştır. İşçi sınıfı içerisindeki çalışmalarda reformist bir çizgi izlenmmiştir. Proleter kadrolar yetiştirip profesyonel faaliyete aktarılacağına burada yetiştirilen kadrolar tamamen düzeniçi yaşamlarını sürdürebilecekleri tarzda konumlandırılmıştır.

İllegal yayın organı düzenli olarak çıkmamış ve çıkarılmamıştır. Gerek İKK, gerekse Komünist'e yüklenen misyon yeterince yerine getirilmediği gibi belirlenen periyotlarda çıkarılması ve yayımı yapılamamıştır.

Bağış toplama adı altında halk sınıf ve tabakalarına zor kullanılmış veya tehditle para alınmaya çalışılmıştır.

Kuzey Kürdistan'da gelişen olaylara karşı pratik-politik tavır alınmayarak, sadece dergi köşelerinde yazı yazmakla yetinilmiştir. Kürt Ulusal Hareketinin devrimci demokratik muhtevası sahiplenilip desteklenmemiş, milliyetçiliğe düşmeme adı altında sosoyal şoven etkilenmenin altında kalarak hep soyut eleştiri yöntemi benimsenmiştir.

Örgüt içi yargılamalar hukukun elverdiği çerçevede sürmeyerek insanlar daha yargılanmadan teşhir edilmiştir. Örgüt içerisinde eleştiri-özeleştiri silahı doğru bir tarzda işletilmeyerek eleştiriler bastırılmış, alt kademelerin eleştirilerine kulak tıkanmıştır. Örgüt içerisinde siyaset üretme yerine kişisel sürtüşmeler alabildiğine organ ve örgüt komitesi toplantılarını meşgul ederek iş yapamaz hale getirmiştir. Rapor sistemi ve yukarıdan aşağıya doğru denetim mekanizması doğru dürüst işletilmemiştir. Kadro ve üyelerin sorunlarıyla zamanında ilgilenilmemiş, kendi başlarına bırakılmışlardır.

Sonuç olarak 3.MK ve onun devamı olan 4.konferans ve onun iş başına getirdiği 4.MK örgütsel politikada doğru bir çizgi izlemeyerek sekter bir politika izlemiştir.

Askeri Açıdan

MLM'ler Marksizm-Leninizm-Maoizm evrensel çizgisini ülkenin sosyo-ekonomik yapısına uyarlayarak ülke devriminin doğru siyasal çizgisini tespit etmekle yetinmezler. Partinin genel siyasi çizgisi doğrudur. Bunu Yoldaş Kaypakkaya onlarca yıl öncesinde ortaya koymuştu. Aynı şekilde bu doğru genel siyasi çizgiye bağlı olarak doğru bir askeri çizgi de ortaya koymuştu:

„Partinin, köylüleri örgütlendirirken kavrayacağı halkanın, gerilla grupları olması gerektiğini, diğer her türlü grup ve hücrelerin silahlı mücadelenin seyri içinde ele alınması gerektiğini savunduğumuz için, bizi siyasi mücadeleyi reddetmekle itham ediyorlar. Salt askeri bir bakış açısına sahip olduğumuzu söylüyorlar.

„ ‚Bunlara göre, meselenin ideolojik ve politik yönünü halkımız artık kavramış olduğundan bu halledilmiştir ve şimdi bütün mesele askeri harekattır.'

„Bize maledilmeye çalışılan bu saçmalıklar, hiçbir yerde ve hiçbir zaman savunulmamıştır. Revizyonistler, silahlı mücadelenin esas olmasını savunmamızdan bu sonucu çıkardıklarına göre, kendilerinin silahlı mücadeleyi, siyasi mücadelenin zıddı olarak gördüklerini ele vermektedirler. Silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi birbiri ile çelişen şeyler olarak gördüklerini ele vermektedirler.

„ ‚Salt askeri' görüş açışı savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak

istiyoruz. Kırlık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz. Mao Zedung yoldaş şöyle diyor:

„ ‚Bazı kimseler bizim ‚savaş her şeye kadirdir' taraflısı olduğumuzu ileri sürerek bizimle alay ediyorlar. Evet doğrudur, biz devrimci savaşın her şeye kadir olması taraflısıyız. Bu, kötü değil, iyidir, Marksisttir. Rus Komünist Partisi'nin tüfekleri sosyalizmi yarattı. Biz de ortaya bir demokratik cumhuriyet çıkaracağız. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin tecrübesi bize işçi sınıfi ile emekçi yığınlarının, silahlı burjuvaziyi ve toprak ağalarını ancak tüfek gücüyle yenebileceklerini göstermiştir. Bu anlamda bütün dünyanın ancak tüfekle değiştirilebileceğini söyleyebiliriz.'

„ ‚...Silahlı mücadele, siyasi mücadelenin tek biçimi değildir ama bir biçimidir. Savaş özel vasıtalarla sürdürülen bir siyasettir' ve ‚en eski zamanlardan beri siyasi bir nitelik taşımayan hiç bir savaş yoktur' (Mao Zedung). Bunlar Marksizm-Leninizm'in alfabesidir.

„Şafak revizyonistleri, yine, silahlı mücadelenin esas olmasını istememizden, bizim kitleler arasında propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddettiğimizi çıkarıyorlar. Demek ki bunlar, silahlı mücadelenin propaganda ve ajitasyon faaliyeti ile çeliştiğini düşünüyorlar. Hayır burjuva baylar! Silahlı mücadele ile propaganda ve ajitasyon faaliyetleri çelişmez, bunlar birbirlerinin zıddı şeyler değildir. Mao Zedung yoldaş şunu söylüyor:

„ ‚Çin'in Kızıl ordusu devrimin siyasi görevlerini uygulamakla görevli silahlı bir gruptur ve özellikle şimdiki dönemde Kızıl ordu sadece savaşmakla yetinmez. Düşmanların silahlı kuvvetlerini yok etmek için girişilmesi gereken savaşlardan başka, daha yığınlar arasında propaganda, yığınların örgütlenmesi, yığınların silahlanması, devrimci iktidarı yaratmak için yığınlara yapılan yardım ve hatta komünist Partisinin örgütlerinin kuruluşu gibi önemli görevler de üzerine alır. Kızıl ordu sadece savaş için savaş yapmaz, savaşı yığınlar arasında propagandayı yürütmek, yığınları örgütlemek, yığınları silahlandırmak, devrimci iktidarı ortaya getirsinler diye yığınlara yardım etmek amacıyla yapar.'

„Ülkemizde de, halk ordusunun çekirdeğini teşkil edecek olan gerilla grupları, sadece savaşmakla yetinmeyeceklerdir. Aynı zamanda yığınlar arasında propaganda ve ajitasyon yapmak, yığınları örgütlendirmek ve silahlandırmak... gibi önemli görevleri de yerine getireceklerdir. Bu baylar, silahlı mücadeleyi siyasi mücadeleye karşıt gördükleri için, bizi siyasi faaliyeti reddetmekle, kitle çalışmasını reddetmekle, propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddetmekle suçluyorlar. Gerçekten, kendileri genel olarak siyasi faaliyetin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun sadece barışçı biçimlerini kabul ediyorlar. Siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini ve silahlı propaganda ve ajitasyon faaliyetini reddediyorlar.

„Özetlersek, biz, silahlı mücadele ile diğer mücadele biçimleri arasındaki ilişkide, silahlı mücadeleyi esas, diğer mücadele biçimlerinin tali olması gerektiğini savunuyoruz. Revizyonist klik ise, bunu sözde kabul eder görünüyor. Fakat bizi

diğer mücadele biçimlerini reddetmekle itham ediyor. Böylece gerçekte silahlı mücadele fikrine saldırıyor. Pratikte ise diğer mücadele biçimlerinden başkasını reddediyor.

„Biz silahlı mücadeleyi, genel olarak politik mücadelenin ve özel olarak propaganda ve ajitasyonun bir biçimi olarak ele alıyoruz. Revizyonist klik ise silahlı mücadele ile siyasi mücadeleyi, propaganda ve ajitasyonu karşı karşıya koyuyor. Böylece, siyasi mücadelenin silahlı biçimlerini reddediyor. Silahlı propaganda ve ajitasyonu reddediyor.“(81)

Görüldüğü gibi Yoldaş Kaypakkaya sadece partinin genel siyasi çizgisini ortaya koymakla yetinmemiş, o aynı zamanda doğru bir askeri çizgi de ortaya koymuştur. Gerek Konferans kanadı gerekse DABK kanadı bu tezleri teorik olarak savunmaktadır. Ama sadece teorik olarak. Çünkü her iki kanatta gerek ordu örgütlenmesi konusunda olsun, gerekse silahlı mücadele ile siyasi mücadele arasındaki diyalektik bağı MLM bir çizgide sürdürme bakımından olsun teori-pratik ilişkisini doğru kuramamış, önemli derecede salt askeri bakış açısını kendi üzerlerinde taşıyarak doğru askeri çizgimizden sapmışlardır.

Konferans kanadının gerek gerilla mücadelesi bakımından gerekse gerilla birliklerini örgütlemek bakımından faaliyetleri olumsuzdur. Bunu biz söylemiyoruz. 4.Konferans da KBK ve gerilla bölgesi faaliyetlerini olumsuz değerlendirmektedir. Ama 4.Konferans bu olumsuzluğun asıl nedenini KBK ve gerilla bölgesi önderlik kademesine bağlamıştır. 3.MK'nın bu konudaki hatasını görmek istememiş, ya da zevahiri kurtarmak için „MK'nın da bazı olumsuzluk ve yetersizlikleri olmuştur“ şeklinde geçiştirmeye çalışmıştır.

3.MK'nın gerilla savaşının önemini sadece pratik olarak değil teorik olarak da kavramadığını örnekleriyle ortaya koyalım.

4.Konferansın görüşleri şöyledir:

„Parti örgütlenmesinden sonra, en önemli örgütlenme ordu örgütlenmesidir. Bizimki gibi ülkelerde ordu örgütlenmesi daha da önem taşımaktadır. Ordusu olmayan bir halk hiç bir şeydir ve hiçbir şey başaramaz veya kazanımlarını koruyamaz.

„Faşizmin bir devlet biçimi olduğu, devrimin silahlı mücadele dışında gelişemeyeceği bir ülkede ordu örgütlenmesi kaçınılmaz olmakta ve mücadelenin temel ve esas biçimini oluşturmaktadır.

„Ordu, kendiliğinden veya birden bire örgütlenemez o mutlak olarak parti önderliğinde mücadele içinde ve seyrinde, savaş içinde savaşa savaşa oluşur ve gelişir. Bunun çekirdeği gerilla birliklerinde geçer. Gerilla savaşı içinde gelişerek düzenli orduya dönüşür.

„Ordu örgütlenmesi savaşın örgütlenmesidir de. Savaşın örgütlenmesi için ülkenin özgüllüğü ve devrimin yolunun silahlı mücadele olduğunu savunmak ve savaş politikasına sahip olmak gerekir. Bunun yolu gerilla savaşından geçtiğine göre, bu savaşı yürütecek özel bir kurmay oluşturmak gerekir.

„Bu özel kurmay Askeri Komisyon'dur. 3.Konferansımızda da oluşturulması savunulmasına rağmen subjektif güçten dolayı olusturulamadı. Ancak 4.Konferansımız Askeri Komisyon'u fiilen oluşturdu.

„Konferans, MK içinde oluşturulan Askeri Komisyonla Ordumuz TİKKO'yu yönlendirmekle ve gerekli örgütlülüğü oluşturarak ordu örgütlenmesini ve gerilla savaşını geliştirmekle birinci derecede görevlendirdi.

„MK ve özellikle Askeri Komisyon askeri sanatı, halk savaşı deneylerini, parti tecrübelerimizi önemle inceleyip çıkardığı tecrübelerle partiyi, özelde orduyu eğitmekle görevlendirdi. TİKKO'nun çalışma tarzı, işleyişi, görevleri vb.ni sistemleştirip netleştirmek için Askeri Komisyon, ordu program ve tüzüğünü hazırlayıp partiye sunmakla görevlendirildi.

„Konferans, savaşta askeri eğitimin önemli olduğunu, ülkede sabit kamplar oluşturacak durumda olmasak da, bugün başka olanaklar yaratmaya çalışmak gerektiği ve bugün elde bulunan kamptan esasta yararlanamadığımızı, bunun nedenlerini göz önünde bulundurarak ve ayrıca dünyada ve Ortadoğu'daki gelişmelerden dolayı uzun süre kullanamayacağımızdan, başka kamp olanağı değerlendirmemiz gerektiği ve bundan gerekli yararlanmanın örgütlenmesini şimdiden yapmamız gerektiğini kararlaştırdı.

„Açılınılan gerilla alanlarında, parti faaliyeti yürütülerek gerillalara destek ve olanak sunması, yeni açılınacak alanlarda ise gerillaya açılma için olanaklar yaratması veya kendisinin oluşturması kararlaştırıldı." (82)

4.Konferans ordu örgütlenmesi ve silahlı mücadeleye ilişkin birçok şey söylemiş. Ancak ortaya koyduğu tezlerin bir kısmı doğruyken, bir kısmı yanlıştır, hatalıdır. Biz aktardıklarımızdan sadece hatalı gördüklerimiz üzerinde duracağız.

„...Bizimki gibi ülkelerde ordu örgütlenmesi daha da önem taşımaktadır." belirlemesinde bir muğlaklık vardır. Gerek Başkan Mao gerek Yoldaş Kaypakkaya'dan yaptığımız aktarmalardan da anlaşılacağı üzere bizim gibi ülkelerde ordu örgütlenmesi „daha da önem taşıyan" bir örgütlenme değil, parti önderliğinde ana örgütlenme biçimidir.

Konuya ilişkin başkan Mao'nun sözlerini bir kez daha aktarmakta yarar görüyoruz:

„İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi gerek Çin ve gerekse bütün ülkeler için evrensel olarak geçerlidir.

„Ama ilke aynı kalmakla birlikte, onun proletarya partisi tarafından uygulanmasın değişik koşullara göre değişik biçimler alır. Faşist olmadıkları ya da savaş halinde olmadıkları zaman kapitalist ülkeler içte (feodalizmi değil) burjuva demokrasisini uygularlar dış ilişkilerinde ise kendileri baskı altında olmayıp, başka ülkeleri baskı altında tutarlar. Bu özelliklerinden dolayı, kapitalist ülkelerdeki proletarya partisinin görevi, uzun bir legal mücadele dönemi boyunca işçileri eğitmek, güç toplamak ve böylece kapitalizmi nihai olarak yıkmaya hazırlanmaktır. Bu ülkelerde sorun uzun bir legal mücadele, parlamentodan bir kürsü olarak

yararlanma, ekonomik ve siyasi grevler, sendikaların örgütlenmesi ve işçilerin eğitilmesi sorunudur. Orada örgütlenme biçimi legaldir, mücadele biçimi de kansızdır (askeri değildir).“ (83)

Görüldüğü gibi Başkan Mao kapitalist-emperyalist ülkeler için mücadele ve örgütlenme biçimlerini ortaya koyarken, bu ülkelerde askeri (ordu) örgütlenmeyi ve silahlı mücadeleyi başından sonuna kadar esas almıyor, ama devrimin zor'la yapılmasını şart koşuyor, çünkü bu yöntem dışında devrim gerçekleşmez diyor ve gerçekleşmemiştir de. Yani her zor'la ordu örgütlenmesini veya daha da ötesi Halk Savaşını birbirine karıştırmamalıyız. Mücadele ve örgüt biçimlerini tamamıyla ülkelerin sosyo-ekonomik yapısına uygun bir biçimde ortaya koyan MLM ilkelerden hareket etmek zorundayız. Başkan Mao, Çin için ise sosyo-ekonomik yapısından dolayı şu tezleri ileri sürmektedir:

„... Çin'in özellikleri, bağımsız ve demokratik değil, yarı-sömürge ve yarı-feodal olması, içte demokrasi olmayıp feodal baskı altında bulunması ve dış ilişkilerinde milli bağımsızlığa sahip olmayıp, emperyalizmin baskısı altında olmasıdır. Dolayısıyla, yararlanabileceğimiz bir parlamentomuz ve işçileri legal olarak grev için örgütleme hakkımız yoktur. Komünist Partisinin buradaki görevi, esas olarak, ayaklanma ve savaşı başlatmadan önce uzun bir legal mücadele döneminden geçmek ve önce büyük şehirleri ele geçirip ardından köylük bölgeleri işgal etmek değil, tam tersidir...

„... Bütün bunlar, Çin ile kapitalist ülkeler arasındaki farkı ortaya koymaktadır. Çin' de esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ordudur. Kitle örgütlenmesi ve kitle mücadelesi gibi öbür biçimler de son derece önemli, hatta vazgeçilmez biçimlerdir ve hiçbir koşul altında küçümsenemezler ama onların amacı savaşa hizmet etmektir. Bir savaşın patlamasından önceki bütün örgütlenme ve mücadele, savaşa hazırlık içindir.“ (84)

Bu alıntıdan da açıkça anlaşılacağı gibi bütün ülkelerde devrimin gerçekleşmesi ancak zor'la olur, ama buralarda devrimin ZOR'u ülkelerin sosyo-ekonomik yapılarına göre ele alınmaktadır. Dolayısıyla, eğer 4.Konferans, bir kavrayışsızlıktan dolayı „daha da“ ifadesini kullanıp bu durumu (ordu örgütlenmesini) genelleştirmiyorsa, bizimki gibi ülkelerde diğerlerinden farklı olarak, ordu örgütlenmesinin devrimin başından sonuna kadar ana örgütlenme biçimi olduğunu kavramıyor demektir. Bu noktada da kavramları doğru ve yerinde kullanmadığı için bilinç bulanıklığına yol açmaktadır.

İkinci bir yanlışlık ya da kavrayışsızlık şudur: Mücadele ve örgütlenme diyalektiği doğru kurulamamıştır. Doğru olan önce ordu örgütlenmesinden söz etmek değil, önce hangi mücadele biçiminin esas olduğu, sonra ise bu mücadele biçimine uygun örgüt biçimini ortaya koymaktır. Önce ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, sonra bu sosyo-ekonomik yapıya uygun mücadele biçimi, sonra da bu mücadele biçimine uygun örgüt ve örgütlenme biçimi tespit edilmeli, mantık böyle kurulmalıydı.

Ülke yarı-sömürge, yarı-feodal ve aynı zamanda çok uluslu bir devlettir. Bu gibi ülkelerde esas mücadele biçimi savaş, esas örgütlenme biçimi ise ordudur. Bu mücadele ve örgüt biçimlerini esas almak, diğer mücadele ve örgüt biçimlerinin reddedildiği anlamına gelmez.

Savaş konusunda da Partideki ve 4.Konferanstaki kafa karışıklığı devam ediyor. Silahlı mücadele derken, bundan neyin anlaşılması gerektiği tam olarak kavranmış değildir. Başkan Mao'nun „silahlı mücadele esastır" ifadesinden anlaşılması gereken Halk Savaşı'nın kendisidir. Halk Savaşı sadece bir askeri strateji değildir. Bunun yanısıra esasta da politik bir stratejidir. Halk Savaşı, siyasetiyle, kitle çizgisiyle, ekonomisiyle, politik iktidar perspektifiyle, kültürüyle, bu iktidarlar süresince kitleleri seferber ederek döne döne değişim ve dönüşümü sağlayan bir politik stratejidir. Komünist partisi önderliğinde yürütülecek üç aşamalı (stratejik savunma, denge ve saldırı aşaması) bir savaş olduğu; ve bu aşamaların kendi içinde siyasi iktidarlasmanın aldıgı boyut savaş yöntemlerinin ve ordu örgütlenmelerinin farklılıklar arz ettiğini bilinçten çıkartmamalıyız. Partimiz dışında bir çok küçük burjuva hareket ülkede silahlı mücadelenin esas olduğundan söz ediyor ve bu mücadele biçimini savunuyor ama Halk Savaşını savunmuyor. Ya da Halk savaşını savunuyorsa da bunu Maoist bir yorum ve ifade tarzı ile savunmuyor.

Dahası, partimiz dışında silahlı mücadeleyi savunanlar Halk Savaşı'nın özünü uzun süreli köylü savaşı oluşturduğunu, devrimin Yeni Demokratik Devrim olduğunu, bu devrimin de özünde köylülüğün sorunu olduğunu, savaş içerisinde oluşturulacak ordunun temel gücünü bu gerçeklikten dolayı köylülüğün oluşturacağını savunmuyorlar. Kır Şehri Kuşatsın temelinde bir savaş rotasını savunmuyorlar. O nedenle biz bu konuda yani silahlı mücadele derken sadece silahlı mücadele ifadesini kullanırsak eksik ve hatalı davranmış oluruz. Kaldı ki, bizim stratejik savunma döneminde savunduğumuz mücadele biçimi, silahlı mücadelenin bugünkü evrede aldığı biçim olan Köylü Gerilla Savaşının kendisi olmalıdır. Yoksa küçük burjuva örgütlerden farkımız kalmaz. Dolayısıyla Halk Savaşı Stratejisiyle silahlı mücadeleyi birbirine karıştırmış olur veya Halk Savaşı Stratejisini sadece bir askeri stratejiye indirgemiş oluruz ki, bu da hatalı ve yanlış bir bakış açısıdır.

Bu konuyla bağıntılı olarak kavranması gereken ikinci bir nokta da şu olmalıdır:

Sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde devrimin kırlık bölgelerden şehirlere doğru bir rota izleyeceğini savunurken, bununla birlikte fiili işgale uğrayan kapitalist, emperyalist ülkelerde de (örneğin 2.Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde Fransa'da olduğu gibi) devrimin kırlık bölgelerden şehirlere doğru gelişebileceği gerçekliğini de gözlerden kaçırmamalıyız.

Kavramamız gereken diğer bir nokta ise, „Şehirlerin Kırlardan Kuşatılması" stratejisinin sadece feodalizme bağlı olarak ele alınmayacağı gerçekliğidir. Bu konuda partide geçmişten bugüne kadar oldukça teorik bir kavrayışsızlık, dahası bilinç bulanıklığı söz konusudur.

Yoldaş Kaypakkaya:

„Şehirlerin kırlık bölgelerinden kuşatılması stratejisi sadece feodalizmin mevcudiyetine ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesine bağlı değildir. Aynı zamanda (a.ç.İ.K.), emperyalizmin yarı-sömürgesi veya sömürgesi olmaya bağlıdır. Emperyalizmin fiili işgali altındaki bir ülkede milli devrim (o ülkedeki köylü nüfusuna ve feodalizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın), esas olarak kırlardan şehirlere doğru gelişir. Çünkü işgalci emperyalist kuvvetler öncelikle ülkenin büyük şehirlerini, ana yollarını ana haberleşme hatlarını vb...ele geçirir, fakat geniş kırlık alanları kontrol edemez.

„Yarı-sömürge ülkeler, emperyalizmin yarı işgali altında olan ülkelerdir. Bu gibi ülkelerde emperyalizmin hakimiyetini, esas olarak, yerli gerici sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, kendisi de onlara üsleriyle, tesisleriyle, askerleriyle, filosuyla, silah yardımıyla...çeşitli şekillerde destek olur. Bu nedenle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisi, sadece feodalizmin mevcudiyetinden ve köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil, aynı zamanda emperyalizmin yarı işgalinden de ileri gelmektedir.

„Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere özgü olan şey feodalizme karşı özü toprak devrimi olan demokratik devrimle, emperyalizme karşı milli devrimin birleşmiş olmasıdır. Feodalizmin mevcudiyet derecesi ve köylülerin genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir), demokratik devrimin programını etkiler, ama ‚şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisini değiştirmez.

„Özetlersek: ‚Şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisini tayin eden şey, devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde, şehirlere nispeten, daha fazla devrimin lehine olmasıdır. Karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının köylük bölgelerde olmasıdır. Dolayısıyla devrim cephesinin köylük bölgelerde daha fazla güçlü olmasıdır. Bir ülkenin feodal ilişkileri bağrında taşıması bu kuvvet ilişkisini şöyle etkiler: Feodalizmin mevcudiyeti, genel olarak köylü nüfusunun fazla olması ve bir bütün olarak köylü kitlesinin devrimci olması sonucunu doğurur. Bu durum, köylük bölgelerdeki kuvvet dengesini, devrimin (demokratik devrimin) lehine olarak etkiler. Ayrıca feodalizmin varlığı, sanayinin ve dolayısıyla işçi sınıfının nispeten zayıf olmasına yol açacağı için, şehirlerdeki kuvvet ilişkisini, devrimin aleyhine olarak etkiler. Bir ülkenin yarı-sömürge olması veya sömürge olması da, şehirlerdeki kuvvet ilişkisini devrimin aleyhine olarak etkiler. Bu iki şart, bir arada, kırlık bölgelerin esas mücadele alanı olmasını, ‚şehirlerin kırlardan kuşatılması' stratejisinin güdülmesini gerektirir. Feodalizmin giderek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de, bu strateji geçerliliğini korur. Çünkü yarı-sömürgelik (veya sömürgelik) şartları, büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı-devrimin lehine değiştirmiştir. Meseleye diyalektik materyalist gözle, karşılıklı kuvvet ilişkileri açısından bakmak yerine, bu baylar, ‚köylü nüfusunun çoğunlukta olması' gibi, bazı şartlarda hiç bir anlamı olmayan (mesela Çarlık Rusya'sı şartlarında) bir formül açısından bakıyorlar ve bu formüle uymayan durumları da reddediyorlar. Ve sonuç olarak da, kadroların kafasında, köylü

nüfusunun azalması halinde, ‚şehirlerin köylerden kuşatılması' stratejisinin doğru olmayacağı yolunda bir kanaat uyandırıyorlar. Gençlik komitesinin sorusu, tamamıyla bu bayların ektiği tohumların ürünüdür."(85)

Yoldaş Kaypakkaya görüldüğü gibi her şeyi net bir şekilde ortaya koymuştur. Ama biz aradan onlarca yıl geçmesine karşın hala da Yoldaş Kaypakkaya'yı pratik olarak kavramadığımız gibi onun teorik tezlerini de yeterince bilince çıkartmış değiliz. 4.Konferansın aşağıya aktaracağımız belirlemesini okuduğumuzda bu belirlemenin mantığını daha iyi anlayacağız.

„Faşizmin bir devlet biçimi olduğu, devrimin silahlı mücadele dışında gelişmeyeceği bir ordu örgütlenmesi kaçınılmaz olmakta ve mücadelenin temel ve esas biçimini oluşturmaktadır." (4.Konferans sonuçlarını aktaran İKK özel sayı.)

4. Konferans silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesinin temeline ülkenin sosyo-ekonomik yapısını değil de, devletin biçimini (faşizm) koymakla mantığı tersten işletmiştir. Gerek Yoldaş Kaypakkaya gerek Başkan Mao bir ülkede devrimin silahlı mücadele ve parti örgütlenmesinden sonra ordu örgütlenmesinin de ana örgütlenme biçimi olduğu tezini ileri sürerken, bu tezlerini devlet biçimine göre şekillendirmediler. Eğer öyle olsaydı faşist olan olmayan biçiminde devrim yöntemlerini ortaya koyarlardı. Yani yukarıya aktardığımız ekonomik-siyasal (Sömürge, yarı-feodal ve yarı-sömürge ve fiili işgal altında olma durumu) koşullardan değil, sadece o devlet biçimi faşist ise şu mücadele ve örgüt biçimi, tersi durumda ise şu mücadele ve örgüt biçimi esastır tespitine giderlerdi. Tabii ki, bir devletin faşist olması o ülkede mücadele ve örgüt biçimlerini etkiler, ama bu tek başına mücadele ve örgüt biçimlerinde temelde bir değişikliğe neden olmaz.

Peru Komünist Partisi (PKP) mevcut iktidarı faşist olarak değerlendirmemesine karşın, yıllardır hem silahlı mücadele yürütmekte hem de bu savaş içerisinde güçlü bir halk ordusu örgütlenmesine gitmektedir.Aynı durum Nepal ıcın de geçerlıdır Bunun gibi daha bir çok Komünist Partisi kendi ülkelerindeki diktatörlükleri faşist olarak değerlendirmemekte ama hem silahlı mücadele hem de ordu örgütlenmesini ana mücadele biçimi ve ana örgütleme biçimi olarak ele almaktadırlar. Bir ülkede silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesini temel almanın çıkış noktası o devletin yönetim biçiminin faşist olup olmadığı değildir. Yani silahlı mücadelenin „kaçınılmazlığı" gerçekliğinin ardında yatan devletin faşist olup olmadığı değil, bir bütün olarak o ülkenin yukarıda Başkan Mao ve Yoldaş Kaypakkaya'dan aktardığımız özellikleri taşıması gerekir.

4.Konferans ordu örgütlenmesi ve ordunun görevini sadece bir askeri savaşla sınırlı tutarak yanlış bir belirlemede bulunmaktadır;

„Ordu kendiliğinden veya birden bire örgütlenmez, o mutlak olarak parti önderliğinde mücadele içinde ve seyrinde, savaş içinde, savaşa savaşa oluşur ve gelişir. Bunun çekirdeği gerilla birliklerinden geçer. Gerilla savaşı içinde gelişerek düzenli orduya dönüşür. „ (4..Konferans sonuçlarının aktaran İKK özel Sayı)

Daha önce ortaya konulduğu gibi, sözü edilen gerilla savaşı sıradan bir gerilla savaşı değildir. Gerilla savaşı denilince bunun içine şehir gerillacılığı da girmektedir. O nedenle bizim bu konuda net bir ifade tarzı kullanmamız gerekir. Bunun için Köylü Gerilla Savaşı ifadesi kullanılmalıdır.

Başkan Mao askeri çizgi için iki temel ilke ortaya koymaktadır. Bunlar diyor Başkan Mao; „birincisi; ordumuz sadece bir tip ordudur, proletaryanın ideolojik önderliğine bağlıdır, halkın mücadelesine ve devrimci üs alanlarının kurulmasına hizmet eden bir araç olmalıdır. İkincisi, savaşımız sadece bir tip savaştır, düşmanın güçlü kendimizin zayıf olduğunu kabul ettiğimiz ve bu yüzden düşmanın zayıflıklarından ve kendi güçlü yönlerimizden bütünüyle yararlandığımız ve var olmak, zafer kazanmak ve genişlemek için tümüyle kitlelerin gücüne dayandığımız bir savaştır.

Birinci maddeden Kızıl ordunun (şimdi Sekizinci Yol Ordusu, Yeni Dördüncü Ordu ve tüm silahlı kuvvetler) Parti çizgisi, programı ve siyasetleri için yani tüm halkın çeşitli aygıtları için bütün çabasıyla savaşması gerektiğini ve bunun karşısına çıkan savaş ağalığı eğilimleriyle mücadele etmesi gerektiğini çıkartabiliriz.

Bu nedenle Kızıl Ordu askeri açının siyasal açıya tabi olmadığını ve hatta siyasete hükmettiğini ileri süren saf askeri görüş açısına ve başıboş maceracı ideolojiye karşı çıkmalıdır. Kızıl Ordu savaşmak kitle çalışması yapmak ve para toplamak (ki bugün bu üretim yapmak demektir) şeklindeki üçlü görevin hepsini birden omuzlamalıdır, kitle çalışması yapmak parti için ve halkın siyasal iktidarı için bir propagandacı ve örgütçü olmak anlamına gelir. (86)

Görüldüğü gibi, ordu için parti önderliği mutlak şarttır ifadesi o ordunun niteliği ve önündeki görevleri yeterince ifade etmiyor. Sorun bu noktada değil. Sorun, ordunun „savaşa savaşa oluşur ve gelişir“ saptamasındadır. Yani orduyu savaş göreviyle sadece sınırlı tutuyor. Ki, ileride OPK'da ordu örgütlenmesi ve tüzüğü tartışıldığında ortaya koyacağımız gibi bu yanlış anlayış sahipleri orduyu öyle bir örgütlenme ağına ve siyaset sınırlarına hapsettiler ki, ordu aynı anlayışın ürünü olarak sadece savaşmakla görevli kılınacak örgüt durumuna sokuldu. Ordunun önüne getirip tüzük, program vb. tartışmaları koymakta bu yanlış ve tehlikeli anlayışın özünü değiştirmiyor. Hiçte pratik bakımdan yararı olmayan tartışmalarla partiyi, bu bağlamda da orduyu meşgul etmekten başka bir işe yaramayan Ordu tüzüğü, program vb. gibi konuların tartışılması, aslında 4.konferansın kendi kararları ve politik görüş açısından kaynaklanmaktadır. Program, tüzük hazırlamak için özel karar ve görevlendirme yaptığını yukarıya aktardığımız 4.Konferans sonuçlarında mevcuttur.

4.Konferans „savaşı yönlendirmek“ için askeri komisyona ihtiyaç duymaktadır, diye bir saptama ve yönelim belirlemekle de hatalı bir görüş açısı ve saptama içerisinde bulanmaktadır: Orduyu sadece savaşan bir güç derekesine indirgedikten sonra aynı saptamanın devamın da şunları söylemektedir.“Ordu örgütlenmesi savaşın örgütlenmesidir de. Savaşın örgütlenmesi için, ülkenin özgüllüğü ve devrimin yolunun silahlı mücadele olduğunu savunmak ve savaş politikasına sahip

olmak gerekir. Bunun yolu gerilla savaşından geçtiğine göre, bu savaşı yürütecek özel bir kurmay oluşturmak gerekmektedir!.. (adı geçen belge).

Her örgütlenme bir ihtiyaçtan doğar. Eğer bir Askeri Komisyon (AK) örgütlenmesine ihtiyaç duyuluyorsa, bu ihtiyacı sadece „özel bir kurmay" heyetiyle sınırlarsak, ordu örgütlenmesinin altında yatan siyasi nedenleri gözden kaçırmak demektir. Halk ordusunun görevi sadece savaşmak için savaşmak değildir. Dolaysıyla, Askeri Komisyonun da temel görevi partinin ideolojik-siyasi ve örgütsel hattı ışığında orduya doğru bir politik-askeri çizgi doğrultusunda politika ve taktik sunmak orduya önderlik yapmaktır. Yani onun görevi, daha doğrusu bu „özel kurmay" kurumun görevini sadece götürüp savaşın yasalarını uygulamak, savaşı geliştirmek, gerilla savaşı vermek ve düzenli orduyu oluşturmak değil,bütün bu görevlerin yanı sıra ordunun savaşı yürütme, bu dönem açısından da Köylü Gerilla Savaşını yürütme, örgütleme yapma, propaganda ve ajitasyon faaliyeti sürdürme ve gerilla alanlarındaki bütün kitle faaliyetlerinden sorumlu kılmaktır. Kısacası, bölgedeki bütün faaliyetlere ilişkin taktik politika üretme ve bu politikayı kitlelerle birlikte hayata geçirmede yetkili kılınması gerekir.Yani gerillanın bulunduğu ve açılmaya müsait çevre bölgelerin tüm askeri ve örgütsel faaliyetlerinden siyasi olarak tek sorumlu kılınacak yetkili komite Askeri Komisyon (AK) olmalıdır. Buralardaki bölge komutanlıklarından tutalım da bölge komitelerine kadar hepsinin bağlı olacağı en üst komite AK olmalıdır. AK ise bilindiği gibi MK içerisinde özel bir örgütlenme bürosudur. Bunun görev ve yetkileri MK'nın üzerinde değil altındadır.

Parti örgütlenmesi dışında temel örgütlenme biçimi ordu örgütlenmesi olacağından bu örgütlemeye ulaşmak için de gerilla faaliyetlerinin yürütüldüğü alanlardaki tüm kadro ve üyeler (kırıyla-şehriyle) tüm faaliyetlerinin emir ve direktiflerini buralarda örgütlü olan bölge komitelerinden ve ona bağlı alt bölge komitelerinden almalıdırlar. Buna göre örgütlenme yukarıdan aşağıya doğru yapılmalıdır. Yani Kırsal alanda ve onu çevreleyen şehirlerdeki bütün örgütlenmelerin merkezi kurmayı Askeri Komisyon'dur. Askeri Komisyon'un oluşturulamadığı dönemlerde bu görev ve sorumluluk Bölge Komitesi aracılığıyla yürütülür. Yani Bölge Komiteleri hem gerilla birliklerinin en üst parti organı, hem de şehir faaliyetlerinin en üst parti organıdır.

Geçmişten bugüne kadar bu konuda önemli hatalar yapıldığı önceki bölümlerde ortaya konuldu Örneğin, Askeri Komisyon aracılığıyla ordu örgütlenmesine gidilmesi politikası 1. Konferansımızın da politikasıdır. Böyle olmasına karşın gerek 1.Konferans sonrası gerekse 2. Konferans sonrası gerekse de DABK ve Konferans dönemlerinde bu sorun teorik ve pratik olarak kavranmamış, her önderlik bir önceki önderliğin kavrayışsızlığından ve yanlış politikasından kopamamıştır. Her önderlik bir önceki önderliğin kağıt üzerindeki belirlemesini savunup tekrarlamaktan öte bir şey yapamamıştır. 1. Konferans ordu örgütlenmesine ilişkin şu belirlemeyi yapmaktadır:

„TİKKO, TKP(ML) önderliğinde halkın silahlı gücüdür. TKP(ML), TİKKO'yu Askeri Komisyon aracılığıyla yönlendirir. TKP(ML) TİKKO içinde,TKP(ML) Askeri Komisyonuna bağlı bir parti örgütlenmesi kurar. Bu parti örgütleri aracılığıyla, TKP(ML) TİKKO'yu yönlendirir"

Partinin TİKKO'yu Askeri Komisyon aracılığıyla yönlendirir politikası doğrudur. Partimizin tüm önderlikleri bu genel doğruyu bu güne kadar savunmuş hala da savunmaktadır. Burada sorun bu genel doğruda değil, bunun pratiğe geçirilmemesi sorunudur. 1990 yıllara gelinceye dekte bu doğu belirlemenin içeriği kavranamadı ve ciddi bir pratik adımda atılamadı. Her önderlik bu konuda belli adımlar atmasına karşın geçmişin yanlış pratiklerini döne döne tekrarlamaktan farklı bir yönelime giremedi.

Perspektif olarak TİKKO'nun AK aracılığı ile örgütlenmesi politikası doğrudur. Partinin merkezi örgütlenmesinin, Bölge sistemi temeli üzerine oturtulması da doğrudur. Bir partide Merkez Komitesi oluşturulduktan sonra, bunun kendi içerisinde çeşitli bürolar temelinde örgütlenmeye gitme siyaseti de doğrudur. Yani Siyasi Büro, Askeri Komisyon, Örgütlenme Bürosu gibi iş bölümüne gitmesi doğrudur. Burada kavranmayan temel sorun, öncelikler sorunudur. Partimizin tüm önderlikleri ne yazık ki bu öncelikler sorununu nihai bir çözüme kavuşturmamış, kavuşturamamıştır. Bir savaş partisinin ilk başta yapması gereken doğru bir görev ve örgütlenme bölümü anlayışı şöyle olmalıdır: Merkez Komitesi içinde Siyasi Büro'dan sonra, ikinci derecede oluşturulması gereken temel örgütlenme Askeri Komisyon olmalıdır. Ancak, 1 .konferanstan günümüze kadar SB'den sonra oluşturduğumuz veya ilk olarak oluşturmaya çalıştığımız MK içinde Örgütlenme Bürosu (ÖB) olmuştur. İşte bu noktada hatalı bir siyaset izlenmiştir.

Birincisi, MK içinde SB'den sonra oluşturulan örgütlenme hep Örgütlenme Bürosu (ÖB) olmuştur.Bu ÖB'de hemen hemen şehir faaliyetleriyle sınırlandırılmıştır.Oysa, Ana mücadele biçimini silahlı mücadele, ana örgütlenme biçimini ordu örgütlenmesi, temel faaliyet alanlarını köylük alanları olarak belirleyen bir partinin SB'den sonra yoğunlaşması gereken temel halka Askeri Komisyon örgütlenmesi olmalıdır. Bu gerçek kavranmadığı müddetçe geçmişin hatalı örgütsel politikasını tekrarlamaktan öte bir adım ileri gidilemez. 3. Konferans Önderliği ve 4. Konferans'da aynı hatalı politikadan kopmamışlardır.

Komünistler, kendi parti programı ve bunun iktidara taşınmasının mücadele ve örgüt biçimlerinden hangisinin birincil, hangisinin ikincil veya daha tali görevler olduğunun bir ayrımını yapamazsa burada atacağı pratik adım ve örgütlenmelerde doğru sonuçlar elde edemezler. 4.Konferans ordu örgütlenmesine ilişkin politik perspektifini sunarken yani 3.Konferansta Askeri Komisyon oluşturma kararının alınmasını doğru görürken, bunun subjektif güçten kaynaklı oluşturulamamasını doğal karşılaması yanlıştır. Çünkü, Örgütlenme Bürosuna fazlasıyla güç yığdığı koşullarda Askeri Komisyonun oluşturulamamasını subjektif güç sorununa bağlaması tutarlı değildir. Diğer yandan parti örgütlenmesi dışında temel

örgütlenme biçimi ordu örgütlenmesi denilecek, bu örgütlenmenin başına ise SB üyelerinden birinin atanmaması yanlışlığıdır.

Halk savaşının bugünkü aşamasında Silahlı mücadelenin özgül biçimi Köylü Gerilla Savaşını yürütmek merkezi görevdir. O halde örgüt ve mücadele biçimlerini de bunun hizmetine sokmak zorunludur. Bunun için de partinin elinde bulunan en nitelikli kadrolardan tutalım da en tecrübesiz partililere, oradan da savaşçısına kadar elde bulunan partili partisiz kadronun çoğunluğunu gerilla bölgelerinde, gerilla birlikleri içerisinde örgütlemek esas olandır. Bu yerine getirilmediği sürece teori ile pratiği birleştirmek olanaksızdır.

Merkezi görev Köylü Gerilla Savaşı denildiğinde, bununla devrimin yapılabileceği anlayışı çıkarılamaz, bu mevcut durumda Halk Savaşının aldığı biçim olarak anlaşılmalıdır. Yoldaş Kaypakkaya'nın bu konuda ki belirlemelerini aktararak konuyu noktalayalım:

„... Marksist-Leninistler ne ebedi olarak, ne de geçici olarak, hiç bir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece, esas mücadele biçimleriyle tali olanları birbirinden ayırırlar, tali olanı esas olana bağımlı kılarlar. Biz bugün, silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz. Gerilla savaşı, zayıf bir gücün kendinden üstün bir düşmana karşı mücadele biçimidir. Aynı zamanda köylü gerilla savaşı köylülerin sınıf mücadelesinin tabii sonucu ve en yüksek şeklidir. Köylü gerilla savaşı yürütüldüğü bölgede, köylüleri ayaklanmaya hazırlamanın da bir vasıtasıdır. Ve en önemli vasıtalarından biridir. Gerilla savaşı ile nihai zafer kazanılamaz. Gerilla savaşı düşmanı yıpratır, zayıflatır, moralini bozar. Düşmana nihai darbeyi düzenli ordu indirecektir. Gerilla savaşı aynı zamanda düzenli orduya geçiş vasıtasıdır. Köylü isyanları, düzenli ordunun henüz doğmadığı ve doğması için de şartların elverişli olmadığı durumlarda, gerilla savaşına dönüştürülmeli, isyan eden köylüler, gerilla birlikleri halinde örgütlendirilmelidir. Düzenli birliklerin doğması için şartlar elverişliyse, ya da düzenli ordu teşkil edilmiş ise, isyan eden köylüler birlikler halinde örgütlenebilir. Ülkenin bazı bölgelerinde düzenli ordular kurulduktan sonra da, elbette gerilla savaşı devam edecektir. Ama artık gerilla savaşı asıl mücadele biçimi olmaktan çıkacaktır.

Düzenli ordu teşkil edilinceye kadar silahlı köylü mücadelesinin biçimi esas olarak gerilla savaşı olacaktır. Diğer bütün mücadele biçimleri buna tabi olacaktır. Düzenli ordu nispeten uzun bir mücadele sonunda, gerilla birliklerinin adım düzenli birliklere dönüşmesi sonucunda kurulacaktır."(87)

4.Konferans ordu örgütlenmesi ve komutan komiser ilişkileri noktasında doğru bir perspektife sahip değildir. Gerek 3. MK gerekse 4. Konferans sorunu teorik düzlemde bile bilince çıkaramamıştır. O, sorunun şematik yönüyle ilgilidir. ‚Ordu Tüzüğü‚Ordu Programı' gibi tartışmalarla ciddiyetini ortaya koymaya çalışmasına karşın, bu konularda oldukça geri ve kavrayışsız olduğu pratikte de ispatlanmış durumdadır. Halk ordusunu ‚program, tüzük' vb. kavramlara hapsetmek kaos yaratmaktan başka bir şeye hizmet etmez. Nitekim 4. Konferans sonrası bu kaos oldukça derinleşmiş orduyla parti neredeyse karşı karşıya gelmiştir.

Halbuki, Başkan Mao Halk Ordusunun hangi prensiplerle hareket etmesi gerektiğini çok yalın bir şekilde ortaya koymuştur. ‚Üç Ana Disiplin Kuralı ve Dikkat Edilecek Sekiz Nokta' başlığı altında şunları ortaya koymaktadır:

„Üç Ana Disiplin Kuralı:
l-Bütün eylemlerinde emirlere itaat et.
2-Kitlelerden tek bir iğne veya bir parça iplik bile alma.
3-Ele geçirilen her şeyi teslim et
Dikkat Edilecek Sekiz Nokta:
l-Kibar konuş
2-Satın aldığının karşılığını hakkıyla öde.
3-Ödünç aldığın her şeyi geri ver.
4-Zarar verdiğin her şeyi geri ver.
5-Halka kötü davranma.
6-Ürünlere zarar verme.
7-Kadınlara saygısızlık yapma.
8-Esirlere Kötü davranma." (88)

Tüm bu disiplin kuralları ve sekiz nokta orduya yukarıdan aşağıya doğru uygulamalıdır. Bunun doğru bir şekilde siyasi ve ideolojik eğitimi başta kadrolar olmak üzere tüm ordu bünyesine verildiği zaman ne ciddi örgütsel kaoslar çıkar, ne de komutan-komiser çelişkisi ciddi boyutlara ulaşır. Tabii ki her ikisinin daha doğrusu komiser ve komutanın yetkilerinin belirlenmesi sorunu partinin, özelliklede MK'nın sorunudur. Bu bir politika sorunudur. Bu doğru bir şekilde uzmanlaşmaya uygun perspektif sunmak ve bu perspektif ışığında politikalar geliştirerek orduyu hem siyasal hem de askeri yönden geliştirip güçlendirmek sorunudur. Zaten ordulaştığımız dönemde komiser ve komutanların yetki alanları daha da netleşmiş olacaktır. Ama biz günün koşularına ve mevcut örgütlenmenin ihtiyaçlarına uygun politikalar üretmiyor, ordunun merkezileşeceği (ordulaşma aşamasını kastediyoruz bununla) aşamadaki sorunlarıyla ilgileniyor ve bunu da bu günkü mevcut gücümüze uygulamaya çalışırsak doğal olarak kaos ve krizlere neden oluruz. Doğru olan orduyu ‚emir, talimat ve kararnamelerle' yönetip yönlendirmektir.

4. Konferansın şehir Askeri örgütlenmesine ilişkin ortaya koyduğu politika hatalıdır:

4.Konferansın Şehir Askeri örgütlenmesine ilişkin ortaya koyduğu politika şöyledir:

„Şehir askeri, örgütlenmemiz ele alınıp yetersizliği ve ihtisaslaşmasının oldukça zayıflığı tespit edildi. Bir çok eksikliklerinin bundan kaynaklandığı, yanı sıra çok edilgen kaldığı, esas fonksiyonunu iyi oynamadığı ve ivedi olarak bunu aşması gerektiği vurgulandı".

„Şehir Askeri faaliyeti de parti için son derece önemlidir. Bu faaliyet, düşman örgütlülüğünü dağıtacak, moralini ve şevkini kıracak, inisiyatifi adım adım almaya yardımcı olacak, propaganda ve ajitasyon sağlayacak, silahsızlandıracak, ekonomik darbeler vuracak vb. eylemelere yönelmesi önem taşımaktadır. Partiyi, orduyu ve kırsal alanı mali olarak ayakta tutması gerektiğinin bilincinde olarak örgütlenmelidir.“ (4. Konferans Sonuçlan İKK özel Sayısı)

Birincisi; Bu hatalı yaklaşım şehir askeri faaliyeti derken, bunu sadece BABK. (Batı Anadolu Bölge Komitesi) ile sınırlandırmasıdır.Kürdistan Bölge Komitesi (KBK) şehir merkezlerindeki askeri faaliyetleri nasıl ve hangi hedefler doğrultusunda ele alınacağı noktasında net bir belirleme yoktur.

İkincisi; Şehir askeri faaliyetlerini özel görev hücreleriyle sınırlı tutmak hatalı bir politikadır. Bu, Askeri komiteler dışındaki, parti komitelerinin savaşa göre şekillenmelerini dıştalayan bir anlayışı beraberinde getirmektedir. Ordulaşmanın, Şehirlerde başarılabileceği fokocu anlayışı çağrıştırmaktadır.

Üçüncüsü; „ Düşmanın örgütlülüğünü dağıtacak, moralini ve şevkini kıracak, inisiyatifi adım adım almaya yardımcı olacak“ belirlemesiyle Köylü Gerilla Savaşının oynaması gereken fonksiyon şehir askeri komitelerine yüklenerek ana örgütleme biçiminin nerede ve ne şekilde yapılacağı noktasındaki berrak belirlemeler muğlaklaştırılmıştır.

Bu anlayış partimizin ne geçmişte savunduğu politika ne bugünkü politşkasıyla (özelliklede stratejik savunma dönemin de olduğumuz bu aşamada) ve ne de gelecekteki politikasıyla alakalı değildir. Partinin şehir askeri eylemleriyle düşmandan inisiyatifi adım adım ele geçirme diye bir politikası olamaz. Bu,şehir gerillacılığını esas alan fokocu küçük burjuva örgütlerin anlayışı ve çizgisidir. Düşman ülke çapında bizden güçlü olduğu müddetçe bizim şehirlerde izlememiz gereken doğru politikayı Yoldaş Kaypakkaya şöyle ortaya koymaktadır:

„...Ülke çapında,bir bütün olarak düşman bizden güçlü olduğu sürece, şehirlerdeki politikamız esas olarak ‚kuvvet toplamak ve fırsat kollamaktır‘. Ve zaman zaman ayaklanmalar düzenleyerek köylük bölgelere çekilmektir.“

Bu genel politikayı koyduktan sonra bu politikaya bağlı olarak şehir gerilla eylemlerinin nasıl, hangi hedef ve amaçlara yönelmesi gerektiği noktasında ise şu görüşleri ileri sürmektedir:

„...Bunun yanında birincisi, kırlık bölgelerdeki mücadeleye destek olmak üzere ikincisi, gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olarak! Üçüncüsü, kuvvet biriktirme vasıtalarından biri olarak şehirlerde de gerilla eylemlerine girişilebilir ve girişilmelidir.

Bu amaçlarla banka soyulabileceği gibi, yani hükümetin ve gericilerin paralarına el konulabileceği gibi, şehirlerde sınıf düşmanları da imha edilebilir. Mesela, polis ajanları, faşist subaylar, işkenceci polisler, faşist teşkilatların elebaşları, zalim patronlar ve yardakçıları, grev kırıcılar, ajan-pravakatörler, ihbarcılar, devrimcileri kurşunlayanlar ve bunlara idam cezası verenler, emperya-

lizmin ajanları vs...kurşuna dizilebilir. Ayrıca ulaştırma ve haberleşme hatları felce uğratılabilir, cephanelikler, askeri depolar vb. soyulabilir veya sabote edilebilir, önemli evraklara el konulabilir veya bunlar imha edilebilir hapishaneden adam kaçırılabilir, bazı askeri üslere ve karargahlara, polis karargahlarına, faşist teşkilatların merkezlerine sabotajlar düzenlenebilir, vs..

...Demagojiye imkan vermemek için bir kere daha tekrarlayalım: Biz yukarıdaki eylemleri ilke olarak benimserken, toprak devrimi için köylük bölgelerde yürütülecek silahlı mücadelenin esas olması gerektiğini, şehirlerdeki mücadelenin ve diğer bütün mücadele biçimlerinin ona tabi olması gerektiğini asla akıldan çıkarmıyoruz.“ (89)

Görüleceği gibi Yoldaş Kaypakkaya'nın şehirlerdeki askeri eylemlerle yüklediği misyon ve hedeflenen amaç ile, 4.Konferansın „inisiyatifi adım adım ele geçirmeye yardımcı olacak“ politikası ve belirlemesi arasında uzaktan yakından hiçbir ilişki söz konusu değildir. Eğer şehirleri ele geçirme veya düşmanın inisiyatifini adım adım kıracak yerine kendi inisiyatifimizi adım adım kuracak bir politikaya sahip olsaydık, 4.Konferansın tespiti doğru olurdu. Buna göre temel örgütleme alanları köylük bölgeler yerine şehirler olurdu. Yani devrimi kırdan şehire doğru değil şehirlerden kıra doğru geliştirir ve örgütlerdik. Ki, o zaman bütün mücadele ve örgütlenme biçimlerini buna uygun hale getirip genel siyasi çizgimizi değiştirmemiz gerekir. Demek ki, burada bir özgül örgütsel politika belirleme adı altında genel çizgiden sapma mevcuttur. Bunun bilerek veya bilmeyerek yapılması önemli değildir. Önemli olan genel siyasi çizgiden sapılıp sapılmadığıdır.

Belirtmek gerekir ki, Konferans kanadı 1987 ayrılığından sonra şehirlerde küçümsenmeyecek askeri eylemler gerçekleştirdi. Kırda gerilla eylemleri noktasında doğru dürüst (bir iki eylem hariç) askeri eylemler gerçekleştiremezken, ancak şehirlerde silahlı eylemler yapmayı başarabildiler.

Biz anlayış ve politika olarak şehir gerilla eylemlerini reddetmeyiz. Ancak şehirlerdeki askeri eylemlere düşmanın inisiyatifini kırma gibi misyon yükleyemeyiz. Bu, ülke gerçekliğini bilmemek ve kavramamak demektir.Bu eylemlere yüklenilecek misyon Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu genel perspektiften başka bir şey olamaz.

Merkezi görev Köylü Gerilla Savaşıysa, o halde genel olarak örgütsel ve askeri faaliyetlerin olumlu olmasının birincil yolu bu alandaki faaliyetlerin olumlu bir seyir izleyip izlemediğine bağlıdır. Yani gerilla bölgesindeki faaliyetlerimiz olumlu ise (siyasi, örgütsel ve askeri olarak) diğer alanlardaki faaliyetlerimizde buna tabi olarak ele alınmış şekilde bir örgütsel hat izlemişse, bu tüm alanlardaki faaliyetlerimizin esasta olumlu olduğunu gösterir. Tersi durum olmaz. Yani gerilla bölgesi dışındaki parça faaliyetlerin olumlu olması demek bizim örgüt olarak doğru bir hatta yürüdüğümüz anlamına gelmez. Çünkü merkezi görevin yerine getirilmediği yerde ikincil ve diğer görevlerin yerine getirilmesi bütünün çizgisine

damgasını vurmaz. Aksi anlayış ve değerlendirmeler Merkezi görevin ne olduğunu diğer görevlerin merkezi göreve hizmet şeklinde ele alınması gerektiği doğru teorik-pratik ilişkisini öznel olanla nesnel olanı, bilme ile yapmayı birleştirmeyi bilmeyen/beceremeyen dahası siyasal ve örgütsel görevleri MLM bir politik bakış açısıyla tahlil etmeyen ve bunun emrettiği ilkeleri yerine getirmeyen bir yaklaşımdır. Parti ve ordu örgütlenmesi köylük bölgelerde oturtulmadan kimi tali bölgelerde kısmi başarıların elde edilmesi bizim faaliyetimizin esasta başarılı olduğu anlamına gelmez.Bu, ülkemizdeki ana mücadele biçimi ve ana örgütlenme biçiminin kavrayışıyla ilintili bir meseledir.

Konferans Kanadın Silahlanma Politikası Ve Pratiği Hatalıydı:

Partinin geçmişten bugüne kadar silahlanma konusundaki politikası teorik olmaktan öteye geçmemiştir. Yani, partinin kuruluş yılları hariç, bu yanlış politika sistematik bir şekilde bugüne kadar sürdürülegelmiştir. Dolayısıyla bu konuda ki eleştiriler sadece Konferans kanadına yönelik değil, geçmişten bugüne kadar bu konuda izlediğimiz çizgiye ve politikalaradır. Konuya ilişkin Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu politika şöyledir:

„...Geniş çapta silahlanabilmek için şu iki kaynaktan yararlanmalıyız: Birincisi halkın desteği, ikincisi düşmandan ele geçirme. Halkın desteği de iki şekilde olabilir: Geri almamak üzere yapılan bağışlar şeklinde ve geçici olarak yapılan yardımlar şeklinde. Belgemizde silah, mermi, patlayıcı madde, fitil, fünye... bağışlayabilecek herkesi tespit etmeli ve bunlardan azami ölçüde faydalanmalıyız. İkincisi, silahlarını bize geçici olarak verebilecek kimseleri de tespit etmeli ve bunlardan faydalanmalıyız. Köylülerin kırmalarından bu şekilde yararlanabileceğimizi sanıyorum. Düşmandan ele geçirilecek silahlanmaya gelince, bu da iki şekilde olabilir; Birincisi, durumu müsait olan kadrolar ve sempatizanlar.düşmanın silah,cephane,patlayıcı vs. gibi askeri malzemelerini gizlice alarak bize ulaştırabilirler. Mesela, karayollarında ve bazı inşaatlarda çalışan işçiler bu şekilde bize bolca patlayıcı madde sağlayabilirler. Askeriyedeki kadro ve sempatizanlar aynı şekilde çeşitli askeri malzemeler temin edebilirler. Laboratuar ve eczanelerde çalışanlar çeşitli zehirler ve patlayıcı maddeler temin edebilirler.

Tabii bütün bunlar silahlanmamıza bir ölçüde hizmet eder. Silahlanma problemimizi esas olarak düşmandan zorla ele geçirmek suretiyle çözebiliriz. Bunun için de asgari ,bir silahlanmaya ihtiyaç vardır. Asgari silahlanmayı yukarıda belirttiğim şekillerde sağlayabiliriz.“ (90)

Silahlanmaya ilişkin, Yoldaş Kaypakkaya doğru bir politik bakış açışı ortaya koymuştur. Belli bir dönem için, tıpkı Yoldaş Kaypakkaya'nın işaret ettiği gibi parayla da silah alınabilir. Ama bu dönem ebediyete kadar sürgit devam edemez. Silahlanma, sorununu esas olarak düşmandan zorla ele geçirmekle çözmediğimiz/çözemediğimiz zaman, bu bizi hem maddi olarak çökertir, hem de öyle koşullar

doğar ki parayla silah satın almanın imkanları dahi ortadan kalkabilir. Kuşkusuz ki, silah sorunumuz her zaman olacaktır. Özelliklede ordu safları genişleyince, bu sorun daha da büyüyecek ve birçok savaşçı silahsız gezmek zorunda kalacaktır o zaman. Biz henüz ordu aşamasında değil çekirdek aşamasında olmamıza rağmen geçmişten bugüne kadar silahların parayla karşılanması hem parasal olarak çok pahalıya patladı partiye, hem de bu silahların organize edilmesinden dolayı birçok kadro ya tutsak düştü yada düşman tarafından katledildi.

Gerek kırda gerekse şehirlerde düşmandan zorla, silah ele geçirmenin koşulları oldukça mevcuttur. Buna rağmen „para ile ihtiyaçları karşılayalım arkasından düşmandan silah alırız“ anlayışı partide egemen bir anlayış haline geldi. Bu çizgiyi kırmayı bu güne kadar başaramadık. Daha doğrusu parti bu konuda ciddi adımlar atmadı. Kırda son yıllarda düşmandan epeyce silah ele geçirildi, fakat bunun yeterli olduğu söylenemez. Son yıllarda silahlanma noktasındaki pratik yanlışlık epeyce kırıldı, ama yinede silahlanmanın esasını düşmandan ele geçirecek çizgisinin oturtulduğu söylenemez.

Örneğin, şehir askeri komitelerinden sorumlu kadro ve parti organlarının elinde onlarca tecrübeli kadro ve şehir askeri tecrübesi olan savaşçı, militan olmasına ve bunların elinde küçümsenmeyecek derecede askeri malzeme bulunmasına karşın, sorumlu kadro ve komiteler sürekli olarak partiden adam, para ve silah isteyip yakınmaktan öteye ciddi bir pratik sergilemeyi başaramamışlardır. Zaman zaman bütün bu istekler en üst boyutta karşılandığı koşullarda ise mükemmeliyetçi bir anlayışla hareket edilmiş ve partinin şehirlerde ki askeri çizgisi hayata geçirilmemiştir. Buna bağlı olarak silahlanma sorunu da ciddi olarak ele alınmamış ve eldeki bütün olanaklar çarçur edilmiştir.

Savaş için insana, paraya, silaha ihtiyaç olduğu doğrudur. Ancak savaşta insanın bilinçli dinamik rolünü yeterince kavramadığımız müddetçe yığınca olanaklar olsa da bunlar savaşın hizmetine doğru bir şekilde sunulamazlar. Bu da partide sağ-oportünist, ekonomist anlayışın bir politika olarak benimsenmesine neden olmuştur. Doğru bir savaş çizgisine sahip olamayan bir partinin elinde adam, para, silah olsa da savaş geliştirilip büyütülemez. Her konu da olduğu gibi, bu konuda da tayin edici olan çizginin doğru olup olmadığıdır.

Mesala düşman bu üç araç bakımından bizden bugünkü aşamada oldukça güçlüdür. Ama bu, bizim düşman karşısında pes etmemizi mi getirir? Hayır getirmez. Düşman üç gücün üstünlüğüyle üç-beş gerillaya karşı savaşa tutuşmasına karşın onu yenemiyor, hatta daha fazla kayıp vererek çekilmek zorunda kalıyor. Demek ki burada tayin edici unsur insanın bilinçli dinamik rolüdür. Bizim stratejik olarak güçlü oluşumuzun kaynağı da yine bu ideolojinin ve onun yaşam kaynağı olan ezilen halklardan ve haklılığımızdan gelir.Biz yeniyi,düşman eskiyi ve çürüyeni temsil etmektedir. Bu aynı zamanda bir ideolojik duruştur. Bu ideolojik duruştan dolayıdır ki, bizden kat-be kat üstün olana düşman parça parça yok edilmekte ve stratejik olarak başarı sağlanabilmektedir. Düşmanı stratejik olarak küçümsemek ilkesi de buradan gelmektedir.

Her şeyi bir kenara bırakırsak, savaşan güçlerin her hangi bir muharebe anındaki savaş güçlerinin avantaj ve dezavantajlarını ve buna ek olarak coğrafi durumu da katarsak, yine de öznel durum bu gibi durumlarda, tayin edici bir role sahip olabilir. Buradaki öznel durum savaşın başındaki komutanlardan herhangi birisinin, özelliklede güçler dengesi aleyhine olan komutanın cesaretini akılla birleştirmesi sonucu pekala o muharebeyi kendi lehine dönüştüre bilme ustalığıdır. Dolayısıyla insanın bilinçli dinamik rolü demek tek kişi ile de kalınsa yinede gelişip nihayetinde zaferi kazanacak gücün o tek kişi olarak yola çıkan ideolojinin ve politik çizginin kendisi olacaktır. Ki, Marksizm böyle yola çıkmıştır. Yoldaş Kaypakkaya böyle yola çıkmıştır. Başkan Mao ve diğer büyük ustalar böyle yola çıkmıştır. Çıkışlarının ana nedeni toplumsal zemin ise ikinci nedeni de toplumsal zeminin yasalarını doğru tahlil edip bilimsel politikalar ve bunun ışığı altında, örgütlenmeler yaratarak sonuca gitmeleridir.

Daha doğrusu paramız silahımız ve adamımız yok diye oturup kara kara düşünmenin veya bunun üzerine teoriler inşa edip kendi siyasi ve örgütsel faaliyetlerimizin, başarısızlığını bu tür gerekçeler ileri sürerek örtmek komünistlerin düşünüş ve davranış tarzı olamaz. Elinde her şeyi olan bir kurum bu araçlarla bir şeyler yaratıp örgütü silahlandırmayı başaramıyorsa, burada sorgulanması gereken o kişi veya kurumların izlediği politikalar olmalıdır. Lafız da keskin Kaypakkaya'cılık yapılmasına karşın bu konuda da Yoldaş Kaypakkaya'nın fikirleri kavranmamış ve bilince çıkarılmamıştır. Tam tersine bu konuda egemen olan sağ-oportünist ve ekonomist anlayış tüm önderliklerce benimsenmiş ve hayata geçirilmiştir.

Daha önce de belirtildiği gibi doğru bir çizgiye sahip olunmadıkça, savaş için ne kadar olanaklar olursa olsun savaşın geliştirilip büyütülmesi olanaklı olmaz. Zaman zaman elimizde çok güçlü silahlar da vardı. Bunlarla doğru bir siyaset önderliğinde ne güçlü gerilla vuruşları yapabildik, ne de bu silahlarla silahlanmak için ciddi adımlar atabildik. Hatta, bazılarını toprağın altında çürüttüğümüzü söylersek abartı yapmış sayılmayız.

Diğer ülkelerin devrim mücadelesindeki silahlanma yöntemlerini bir kenara bırakalım. Yoldaş Kaypakkaya döneminde dağda gerilla savaşı yürütmek için halktan av tüfeklerinin ödünç alınması siyaseti güdülüyor. Ancak bugün öyle bir anlayış yerleşmiş ki, kleş dışındaki silahlar silah olarak görülmemekte, küçümsenmekte ve bu durum savaşılmaması için bir gerekçe olarak ileri sürülmektedir. Burada tehlikeli olan anlayış nedir? Bu yanlış anlayış nereden kaynaklanıyor? Partiyi nereye götürür? vb. sorulara doğru yanıt aranmadığı için silahlanma sorununa da doğru çözüm bulunmuş değildir.

Aslolan silahlanma sorununda hem doğru siyasete sahip olmak, hem de bu siyaseti dogru askeri taktiklerle hayata geçirmektir. Tabancayla tabancayı, dahası bir av tüfeğiyle G-3 gibi silahları düşmandan ele geçirmeyi önüne hedef olarak koymayan, bunun için kafa yormayan bir anlayış silahlanma konusundaki teorik-

politik görüşlerimizi onlarca yıl geçse de pratikle buluşturamaz. İnsanın bilinçli, dinamik rolünü bir kenara bırakıp tekniği esas alan bir çizgi savaşta da, silahlanmada da başarılı olamaz. Teorik olarak devrimde tayin edici olanın insanın bilinçli dinamik rolü olduğunu savunuyoruz. Ancak pratikte bunun gerekliliklerini yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz. Konuya ilişkin yani insanın bilinçli dinamik rolüne ilişkin Başkan Mao şöyle diyor:

„ ...Sorunları öznel olarak ele almaya karşı olduğumuzu söylerken, nesnel gerçeklere dayamayan ya da onlara uymayan düşüncelere karşı olmamız gerektiğini kastediyoruz; Çünkü bu gibi düşünceler hayalcidir yanlıştır ve bunlara uygun hareket etmek başarısızlığa yol açar. Ama her şeyi yapacak olan gene insandır, uzun süreli savaş ve nihai zafer, insanların eylemleri olmaksızın gerçekleştirilemez. Böyle bir faaliyetin etkili olabilmesi için, nesnel gerçeklerden yola çıkarak düşünceler, ilkeler ya da görüşler bulabilecek planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Düşünceler vb. öznel olduğu halde, yapılanlar ya da eylemler öznelliğin nesnelliğe dönüştürülmesidir, ama her ikisi de yalnız insanlara özgü dinamik rolü simgeler. Bu türden bir dinamik rolü ‚insanın bilinçli dinamik rolü' olarak nitelendiriyoruz ve bu, insanı bütün öteki varlıklardan ayıran bir özelliktir. Nesnel gerçeklere dayanan ve onlara uyan bütün düşünceler doğrudur ve doğru düşüncelere dayanan bütün eylemler de doğrudur.

...Savaşta zaferi ya da yenilgiyi, her iki tarafın askeri, siyasi, ekonomik ve coğrafi koşullarının, her iki tarafın yürüttüğü savaşın niteliğinin ve her birinin sahip olduğu uluslararası desteğin belirlediği doğrudur, ama zaferi yalnız bunlar belirlemez, bütün bunlar kendi başlarına ancak zaferi ya da yenilgi olasılığını sağlarlar, ama belirleyici olabilmeleri için öznel çaba, yani savaşın yönetilmesi ve sürdürülmesi,insanın savaştaki dinamik rolü gereklidir.

...Bir savaşı yönetenler, zafere ulaşmak isterken, nesnel koşulların getirdiği sınırlamanın ötesine geçemezler. Ne var ki, bu sınırlamalar içinde zafer için mücadele ederken, dinamik bir rol oynayabilirler ve oynamalıdırlar. Bir savaştaki komutanlar için eylem sahnesi, nesnel olanaklar üzerine inşa edilmelidir ama o sahne üzerinde sesler ve renklerle dolu, güçlü ve görkemli birçok dram yönetebilirler. ... Savaşta hiçbir komutanımızın kendisini nesnel koşullardan koparmasını ve delice saldıran azgın bir boğa gibi hareket etmesini istemeyiz ama bütün komutanlarımızdan hem yiğit hem de sağduyulu birer general olmalarını mutlaka bekleriz. Komutanlarımız, sadece düşmanı yok edecek cesarete sahip olmakla kalmamalı, aynı zamanda bütün savaş boyunca ortaya çıkacak değişiklikler ve olaylar içinde duruma hakim olacak yeteneğe de sahip olmalıdırlar. Savaşın okyanusunda yüzerken, oldukları yerde çırpınmamalı, ölçülü kulaçlarla karşı kıyıya varmalıdırlar. Strateji ve taktikler, savaşı yönetme yasaları olarak, savaş okyanusunda yüzme sanatını meydana getirir."(91)

Biz insanın bilinçli dinamik rolü derken, Başkan Mao'nun ortaya koyduklarını anlıyoruz. Yoksa nesnel koşullara uymayan, her şeyde iradenin belirleyiciliğini savunan iradeci anlayışta değiliz. Bu öznelciliktir. Aslolan mevcut nesnel koşullan bilimsel bir bakış açısıyla tahlil etmek ve bu tahlil doğrultusunda pratiği geliştirmektir. Yani burada işaret etmek istediğimiz düşmandan silah ele geçirmenin, hem de orduyu, partiyi silahlandırmanın koşulları var mıdır? sorusunu yanıtlamaya çalışıyoruz. Ve herkeste bunun koşullan var diyor ama sorun pratikte bunu gerçekleştirmeye gelince onlarca yıldır bir türlü bu pratiği hakkıyla yerine getiremiyorsak, demek ki burada ideolojik bir sorun var. Hem politikam doğru diyeceksin hem de bunun gerekliliklerini yerine getirmeyeceksin. Özellikle de silahlanmanın esasını düşmandan ele geçirerek başaramıyorsan, burada doğru düşüncenden sapmışsın demektir.

Silahlanma konusunda bu hatalı yanları ortaya koyduktan sonra, eldeki askeri malzemenin amacına uygun bir şekilde kullanılıp kullanılmadığına bakmak gerekir. Gerek KONFERANS kanadı ve DABK kanadı, gerekse daha önceki önderlikler döneminde eldeki askeri malzemenin amacına uygun bir şekilde kullanıldığı, korunduğu söylenemez. Bu durum, yakın döneme kadar kendisini muhafaza etmektedir. Örneğin, bir yakalanma durumunda silah depolarının, parti mallarının yerlerini değiştirilmesi bir ilke sorunu olarak ele alınmasına karşın on yıllardır bu ilke ayaklar altına alınmış ve yığınca askeri malzemenin düşmanın eline geçmesine neden olunmuştur. Parti tarihinde onlarca kadro, üye bu suçu işlemesine karşın hiçbir disiplin cezasıyla cezalandırılmamış ve liberal davranılmıştır. Malzemelerin bakımı noktasında da aynı tutum sürdürülmüştür.

Özellikle savaş bölgelerinde askeri malzemelerin bakımı ve korunması noktasında ciddi suçlar işlenmiştir. Sorumsuz ve savurgan davranıldığı için onlarca silah toprağın altında çürümeye terk edilmiş, sağlam bir şekilde kamufle edilmediği ve bakımı yapılmadığı için bu silahlar çatışmalarda gerilla güçlerimizi fazlasıyla zor durumda bırakmıştır. Başta komutanlar ve komiserler olmak üzere bu meseledeki ideolojik tutumu kavramamış, dolaysıyla ordu güçlerine de kavratamamışlardır. Sorumsuz ve keyfi tutumlar alabildiğine boyutlanmış ancak bunların önüne geçmek için ciddi bir ideolojik savaşım verilmemiştir. Örneğin, eğitim adı altında yüzlerce mermi israf edilebilmektedir. Silahların bakımı yeterince yapılmadığı gibi telsiz, dürbün, kamera, sırt çantası, uyku tulumları, kitap, tutanaklar vb. malzemelerde korunmamış her operasyonda bir kısmı düşmana kaptırılmıştır. Başta yöneticiler ve kadrolar olmak üzere ideolojik ve siyasi olarak soruna eğilmediği müddetçe bu sorunun üstesinden gelmek mümkün değildir. Bilinçli bir disiplinin, bir şekillenmenin yukarıdan aşağıya doğru sağlanacağı gerçeğini dikkate aldığımızda bunun ne kadar önemli olduğu kendiliğinden ortaya çıkar. Yönetici ve kadrolarımız bu konuda örnek bir tutum sergilemedikçe sadece kuru bir disiplin anlayışıyla sorunun üstesinden gelmek olanaklı değildir. Doğru bir ideolojik ve siyasi hattın önderliğinde pekiştirilmeyen bir disiplin örgütsel alanda ya sekterizme

yada liberalizme yol açar. Dolaysıyla, yönetici ve kadrolarımız başta olmak üzere tüm üyelerimizin bu noktada ciddi bir şekilde kendilerini sarsmaları gerekir.

Bu savurganca tutumu sergileyenler aynı zamanda kendi emeklerine ve yarattıkları değerlere de yabancıdırlar. Çünkü bir insan kendi yarattığı emeğin değerini bilmez ve bundan yeni değerler yaratmazsa o insan kendi emeğine siyasi-ideolojik olarak yabancılaşmış demektir. Onlarca şehit, gazi kanı pahasına yaratılan değerleri önemsemeyen bir anlayış ve pratiğin devrimciliğinden söz edilemez. Bu değerlerin yüzlerce şehit, binlerce tutsak pahasına yaratıldığı bir an dahi akıldan çıkartıldığı zaman orada yabancılaşmanın başladığı açıktır. Bu ideolojimize de yabancılaştığımızın göstergesidir.

Komünistler kendi yarattıkları değerlere ihanet etmeyi kendi şahsında da olsa asla affetmemelidirler. Kendi yarattıkları değerlerin korunması, kullanılması konusunda liberal davrananlar, egemen sistemin ideolojik ve siyasi etkisiyle yaratılan şekillenmeden ideolojik olarak kopmamış demektir. İdeolojik olarak burjuva ideolojisinden kopmayan bir Maoist Parti ve bir örgütte kendi önündeki engelleri başarılı bir şekilde aşamaz, zamanla burjuvalaşır ve amacından uzaklaşır. Ölüm pahasına da olsa silah elde savaşmak büyük bir erdemdir, ama bu tek başına geleceğin toplumunu yaratmak için yeterli değildir. Silaha doğru bir siyaset, davranışa doğru bir ideoloji ve bunun emrettiği bir siyaset yön vermezse buradaki tutum isterse adı ölüm olsun nihai amacımıza hizmet etmez. Mevcut durumda devrime hizmet edebilir, ama bunun komünist ideoloji ve siyaset olduğu anlamına gelmez. Nasıl ki, her başarılı eylem yapan veya her başarıya yön veren Marksist-Leninist-Maoist siyaset değilse, her ölüme doğru bir ideolojik ve siyasi bir bakış açısının yön verdiği de söylenemez. Bir dava uğruna kahramanca ve yiğitçe dövüşüp ölmek ayrı bir şey, bilinçli bir şekilde komünizm savaşçısı olmak ayrı bir şeydir.

Sonuç olarak; gerek silahlanma konusunda olsun, gerekse eldeki parti değerlerinin korunması noktasında olsun ciddi ilkesizlikler parti bünyesinde önemli tahribatlar yaratmış ve fiziki olarak da partinin ciddi kayıplar vermesine neden olmuştur. Parti tarihinde oluşturulan askeri kamplar (yurtdışında) da partinin bir çok değeri çarçur edilmiş adeta yiyiciliğe ve çapulculuğa göz yumulmuş ve dokunulmamıştır. 3. MK ve 4. Konferans kampları denetleme, önderlik etme, hesap verme hesap sorma bilincinden uzak olduğu için kamplardaki savurganlığa ve parti değerlerinin ayaklar altına alınmasına karşı gelebilecek gücü kendisinde görememiştir.

İdeolojik Açıdan:

Konferans kanadının siyasal, örgütsel ve askeri çizgisi ortaya konuldu. Bu çizgilerin hangi anlayışlara denk düştüğü yani söz konusu çizgilerin ideolojik köklerini doğru bir şekilde tahlil etme ve bunlardan bilimsel bir şekilde dersler çıkarmak gelecek açısından önemlidir. Bu bilimsel yöntem sürekli bir hale getirilmedikçe aynı hatalara düşmek kaçınılmazdır.

İdeolojik köklerden bağımsız siyasal, örgütsel, askeri çizgi düşünülemez. Bu, doğru çizgiler için olduğu kadar yanlış çizgiler için de geçerlidir. Daha önce de belirtildiği gibi gerek konferanslarda gerekse MK toplantılarında geçmişi değerlendirirken, özelliklede hatalar konusunda bunların ideolojik köklerini doğru bir şekilde tahlil edemedik ya da çoğu „tahlillerimiz" soyut olmaktan öteye gidemedi. Tarihimizin incelenmesi diyalektik bir yöntemle yapılamadı. Partinin proğramatik, ideolojik hattı doğrultusunda neden yeterince gelişemediği açıklığa kavuşturulamadı. Sınıfa, halka önderlik edecek siyasi bir güç haline gelememesinde önderlik çizgilerinin payı görülemedi. Sorunlar diyalektik ve tarihsel materyalist bir bakış açısıyla ya tahlil edilemedi, ya da tahlil edilmekten uzak kaçıldı. Bazen ise tamamıyla önderlik çizgilerini olumlamak için ben merkezci bir şekilde geçmişe yaklaşıldı. Dolayısıyla doğru sonuçlar çıkarılmadı Öyle ki, her konferans geçmişi sorgulama adı altında ya sağa saldırıp sol düşüncelerin hayat bulmasına neden oldu ya da sola saldırıp sağ düşüncelerin hayat bulmasına neden oldu. Sorunlar tek yanlı ele alındı. Birine karşı mücadele edilirken diğeri unutuldu, ya da. birini alt edelim derken özünde aynı çizgi teorize edilmeye çalışıldı.

Bu hatalı çizgilerin partimize gökten zembille inmediğini kendisine MLM diyen herkes bilir. Sorun bu hatalı çizgilerin ideolojik kaynağını ve bunun beslendiği sınıfsal dokuyu doğru-bilimsel bir şekilde analiz edip açığa çıkartmak ve bu yanlış-hatalı yanların üzerine giderek pratikte de bu çizgileri ve anlayışları alt etmektir. Yoksa devrimi doğru bir şekilde ilerletemez ve geleceğin iktidarını kuramayız. Lenin'in, Mao'nun damgasını vurduğu devrim mücadeleleri de parti içindeki oportünist anlayışları alt ederek ancak iktidara gelebilmişlerdir.

Sözün özü, bir önderliğin siyasal, örgütsel ve askeri çizgisi sol veya sağ olması devrimin gelişip gelişmemesi açısından değişmiyor. Her ikisi de aynı derecede devrimin gelişmesi önünde engeldir. Burada sorun bu çizgilerin doğru bir tespitine gitmek ve hakim olan yanlış çizgilere karşı mücadele yürütürken, ikinci bir hatalı çizgiyi savunmamaktır. İdeolojik olarak hiçbir hatalı çizgi ile uzlaşılmaz. Her ikisi de MLM'in amansız düşmanıdır. Ancak partide, abartmaksızın söylenebilinir ki, (ki bu da yanlış ve oportünist bir bakış açısıdır) sol çizgiler ve düşünceler adeta övünülecek bir tarzda tercih edilip bunun teorisi yapılmaya çalışıldı. Dolayısıyla sol çizgiler ve anlayışların alt edilmesinden ve ona yönelmekten korkularak liberal bir çizgi geliştirildi. 4. Konferans da bu gelenekten kopamadı.

Konferans kanadı bazı sağ tespitlere ve pratik hatta sahip olsa da, hakim olan ve ona damgasını vuran esas çizgi sol oportünizmdir. Bu çizgi ideolojik olarak dogmatizmden beslenmektedir. Dogmatizmin temel özelliği, Başkan Mao'nun dediği gibi „gerçek durumdan hareket etmeyip, kitaplardan alınmış bazı sözcüklerden ve cümlelerden hareket etmesidir." Marksizm-Leninizm-Maoizmin evrensel gerçeğini Türkiye-Kuzey Kürdistan pratiğinden ayıran bu sol-dogmatik önderlikte yer alan kadroların ezici çoğunluğu sınıfsal olarak şehir küçük burjuvazisinden gelmekteydiler. Ayrıca bu kadroların hemen hemen hepsi uzun yıllar hapishanelerde yatan ve ülkedeki siyasal gelişmeler ve sosyal pratiğinden uzak kalan kadrolardı. Cunta öncesinde de parti faaliyetçisi olarak görev yapan söz konusu kadroların ezici çoğunluğu (3.MK'yı ve ona önderlik eden kadroları kastediyoruz) şehirlerdeki silahlı eylemlerin ve sol çizgilerin önemli derecede etkisinde kalan, aynı zamanda bu eylemler ve faaliyetler içerisinde yer alan kadrolardı. Siyasi tecrübeleri yetersiz, teorik seviyeleri geri olan söz konusu kadroların ezici çoğunluğunun daha öncede aktardığımız gibi gerilla faaliyetlerinde bir pratikleri söz konusu değildi. Gerilla yaşamına yabancıydılar, gerilla savaşına yabancı olmalarının da bu hatalarda büyük payı vardır. Öyle ki, bu çizgi sahipleri gerilla savaşında tecrübeli olan DABK'ı oldukça küçümser bir hat izlemekteydiler.

Konferansın önderliğinde yer alan kadrolardan kendi hatalarına karşı samimi bir yönelim yoktu. Tam tersine hatalarını teorize etmeye çalışıp benmerkezci ve kibirli bir anlayışla kendilerine toz kondurmamaya çalışıyorlardı. Eleştiri-özeleştiriden korkuyorlardı. Geçmişi değerlendirme adı altında izledikleri yöntem ve amaç kendi merkezlerini korumak ve aklamaya çalışmaktı.

Siyasi geriliklerini kabullenmiyor, tam tersine bu konuda örgüt olarak ileri olduklarını savunarak kendi gerçekliklerini kabullenmek istemiyorlardı. Siyasi ileriliği günü geçmiş politikalar izlemek, gelişmelerin gerisinde kalarak politika belirlemek veya kitaplardan günün siyasal koşullarına hazır reçeteler hazırlamak olarak algılıyorlardı. Ve dahası politik-taktik önderlik noktasında oldukça geriydiler. Bu özellikleri her iki yapı da üç aşağı beş yukarı üzerlerinde taşımaktaydılar.

Her ne kadar kırı esas aldıklarını savunsalar da pratikleri daha çok şehir ağırlıklıydı. Bu bakımdan devrimin dengesiz gelişeceğini görmüyor ve bir sol sapma içindeydiler. Politik-taktik sorunlarda olsun, örgütsel-askeri sorunlarda olsun somut duruma uygun politika izlemek yerine daha çok niyetlerden hareket ediyor ve günü birlik politika tarzı izleyerek, düşünce yönteminde esas olarak öznelci-dogmatizme düşüyorlardı.

Çalışma ve inceleme-tarzı oldukça düzensiz ve bozuktu. Teorik derinlik yerine teorik sığlık hakimdi Bu önderlikte yer alan kadrolar yüzeysel bilgi ile ve öznel isteklerinden hareketle sol siyaset belirlemeye çalışmanın yanı sıra bu yüzeyselliklerini kabul etme alçak gönüllülüğünü gösteremiyorlardı.

Konferans kanadı önderliği somut siyasal durumu incelemeyi, tarihi incelemeyi ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'i uygulamayı teorik-pratik diyalektik bağıntısı içerisinde göz ardı ettikleri gibi, bu üç alandaki hata, eksikliklerine karşı hiçbir zaman özeleştirel yaklaşmadı. Hele ki, ileride önemle üzerinde duracağımız ekonomist sağ anlayışlarının ve örgütsel disiplini hiçe sayarak işledikleri suç konusunda dahi özeleştirel yaklaşmayan bu dönemin kadroları, bu halleriyle teorik-pratik politik ve ideolojik olarak bir komünist partisine önderlik edecek nitelik ve kapasitede kadrolar değildi. İflah olmaz kariyerist ve bürokratik çalışma tarzlarının sonucu olarak örgüt içerisinde farklı kastlaşmaların olmasının da Konferans kanadının MLM bir hatta gelişememesinin önemli bir nedeniydi.

Ancak tüm bu olumsuz çizgi ve anlayışlarına karşın bu kanadın sistemleşmiş bir çizgiye sahip olmadığı açıktı. Sol-dogmatik bir çizgiye sahip olan Konferans kanadı partinin genel siyasi çizgisi konusunda (ulusal ve uluslararası savunduğu proğramatik stratejik ve taktik sorunlar konusunda) izlediği hat esasta MLM'dir. Daha açık bir dille ifade edecek olursak Konferans kanadı Sol-dogmatik bir çizgiye (siyasal, örgütsel, askeri alanda) sahip olmasına karşın, ama TKP(ML)'nin ulusal ve uluslararası düzlemde kendi programı ve ideolojik-teorik, çizgisini kendi siyasi yapısının ideolojik-proğramatik hattı olarak savunması bakımından genel siyasi çizgisi MLM'dir.

DABK KANADININ BİRLİĞE KADAR İZLEDİĞİ ÇİZGİ ÜZERİNE

Önceki bölümlerde DABK'ın hangi siyasal koşullarda örgütsel ayrılık ilan ettiğine dair; örgütsel ayrılık öncesi ve ayrılık anında olumlu ve olumsuz yönlerini ayrıntılı bir şekilde değerlendirmiş, söz konusu gerekçelerle örgütsel ayrılığa gitmenin, (hem de KÖK kararından vazgeçilip) yanlış olduğunu belirtmiştik. Konferans yolu tutulmasından sonra, yapılması ve izlenmesi gereken yöntemin Konferansa gitmek olduğunu belirtmiş ve bu konuda MLM siyaset ve bakış açısı üzerine genişçe teorik açılımlarda bulunmuştuk.

Örgütsel ayrılığın „isyancı" bir temelde geliştiğini bunun örgüt, özellikle de Maoist parti içi iki çizgi mücadelesiyle uzaktan-yakından alakasının olmadığını, bir bakıma anarşist özellikler taşıdığına vurgu yapmıştık

2.MK'nin revizyonist değil, önce sol, sonra sağ oportünist bir çizgi izlediğini „revizyonist" çizgi izlese bile o günkü koşullarda doğru olan yöntemin konferansa gitmek olduğunu belirtmiştik.

Kısacası DABK'ın çıkışına ilişkin ön gelişmeleri olumlu ve olumsuz yanlarıyla birlikte ve o günkü tarihsel ve siyasal bağıntı içerisinde ortaya koymuştuk. Şimdi ise DABK'ın ortaya çıkışı sonrasından 1992 yılında gerçekleştirilen BİRLİK sürecine kadar olan yaklaşık 5 (beş) yıllık tarihini, siyasal, örgütsel, askeri ve ideolojik bakımdan ele alıp değerlendireceğiz.

DABK kanadına ilişkin değerlendirme yapılırken, DABK'ın örgütsel ayrılığını kamuoyuna deklere ettiği Eylül 1987 tarihli „Olağanüstü DABK Bölge Parti Konferans raporu" temel alınacaktır. Bu rapora ilişkin değerlendirmeler yapıldıktan sonra, DABK'ın 5 yıllık siyasal askeri, örgütsel çizgisini ve bu çizgilerin ideolojik-sınıfsal kaynağını ayrı başlıklar altında ele alıp değerlendireceğiz.

DABK Kanadının „Olağanüstü Parti Bölge Konferans Raporu" Üzerine :

Raporda dile getirilen yanlış düşünce ve saptamaların eleştirisi belli başlı noktalarda yapıldı. Burada yapılacak eleştiri ve değerlendirmelerin bir çoğu daha önceki bölümlerde ayrıntılı bir şekilde ortaya konuldu. Dolaysıyla, rapora ilşkin yapılacak eleştiriler tekrar niteliğinde olacaktır. DABK'ın örgütsel ayrılık ilan etmesi için ileri sürdüğü gerekçelerin yanlış olanları bilimsel bir şekilde alt edilmedikçe, DABK'ın ayrılık sonrası izlediği hatalı çizgi ve düşüncelerin görülmesi ve mahkum edilmesi anlaşılamaz. Herşeyin tarihsel ve ideolojik kökeni olduğuna göre ve hiçbir şey birden bire ortaya çıkmayacağı gibi bir partideki hatalı çizgiler de birden bire ortaya çıkmaz. Dolaysıyla, DABK'ın ve devamındaki çizgilerin doğru ve MLM bir şekilde yorumlanması ve tahlil edilmesi için de bu çizgilere kaynaklık eden ideolojik, siyasi nedenleri yanında bu çizgilerin tarihsel köklerini de bilmek zorundayız. Tarihi bilincin zayıf olduğu ve doğru bir şekilde bilinmediği yerde geçmiş hatalı çizgileri tekrarlamak kaçınılmaz olur. Hem de daha büyük hatalarla tanışarak. Özelliklede sol düşünceler ve çizgilere toz kondurulmadığı ve neredeyse teorize edilmeye çalışıldığı parti gerçekliğimizin olumsuz bir hatta seyrettiği dönemlerde, bu gibi çizgilerin alt edilmesi daha büyük önem arz etmektedir. Eğer gerek Konferans kanadı gerekse DABK kanadının ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgilerini diyalektik ve tarihsel materyalist bir bakış açısıyla sorgulamayı başaramasak, o zaman 1992 birliğindeki yanlış ve hatalı noktaları, sonrasında (1992-94 arası) izlenen çizgi, dahası ortaya çıkan hizipleşmeleri ve devamındaki ayrılığı doğru bir şekilde açıklayamayız. Bu görev yerine getirilmediğinde, geçmişi dogmatik dar-deneyci ideolojilerin ışığında tekrar etmekten ileri gidemeyiz. Partiyi daha güçlü bir ideolojik birlik üzerinde yükseltemez ve bununla orantılı olarak da sınıf mücadelesini yükseltemeyiz.

Sadece sonuçlardan hareket ederek olumsuzluklar bilimsel bir şekilde tahlil edilip doğru sonuçlara gidilemez. Aslolan bu olumsuz sonuçların kaynağında yatan nedenleri doğru analiz etmektir. Yoksa görüntüye bakıp olumsuz demek işin kolay yanıdır. Bu da diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açışı değildir. Bundandır ki bu dönemleri ayrıntılı bir şekilde değerlendirmek (tekrar da olsa) zorunludur. Şimdi sırasıyla Rapordaki yanlış anlayış ve politik saptamaları ortaya koyalım;

2.MK'nın „Sistemleşen Revizyonist Çizginin" Temsilcisi Olarak Nitelendirilmesi Sübjektif Ve Sekter Bir Belirlemedir.

Bu konuda bölge konferans raporunda şunlar söylenmektedir:

„Bir yandan İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ortaya koyduğu partimizin ML programını tavizsiz olarak savunan ve pratik yaşama uygulanmasını savunan ML çizgi, diğer yandan partimizin çizgisine muhalefet ve bu çizginin tasfiyesini önüne birinci görev olarak koyan Partimize düşmanlık temelleri üzerinde doğan, gelişen ve sistemleşen revizyonist çizgi.Sistemleşmiş halleriyle iki çizginin bir arada bulunması olanaksızdır. Böyle bir şeyin olması halinde bu partinin sonu olur.“(92)

Öncelikle revizyonist çizginin kendisi zaten sistemleşmiş bir çizgiyi ifade ettiğinden, birde revizyonist çizginin başına „sistemleşmiş“ ifadesinin eklenmesi anlamsızdır.

İkinci olarak 2.MK gerek ilk dönemlerinde olsun gerekse ayrılığın öngünlerinde olsun revizyonist bir çizgiye sahip değil, önce sol, sonra sağ oportünist bir çizgiye sahipti. Bu sol ve sağ çizgiler de sistemleşmiş çizgiler haline bürünmüş değildi.

Üçüncü olarak, sistemleşmiş çizgi tanımlamasını sadece revizyonist çizgi için kullanmak doğru Maoist bir tanımlama değil, hatalı ve yanlış bir görüş açısıdır. Revizyonizm sistemleşmiş çizginin kendisi olduğu gibi, sol ve sağ oportünizmin kendisi de ilk başta sistemleşmiş bir çizgi halinde kendisini göstermez. Ancak partinin programatik görüşlerine karşı farklı programatik bir platform temeline büründüğü zaman sistemleşmiş çizgi halini alır. Bu konuda Başkan Mao Çin'de birinci, ikinci, üçüncü sol çizgileri irdelerken hepsi için sol çizgilerin temsilcileri tanımlamasını yaparken her üç sol çizgi için sistemleşmiş çizgi tanımlaması yapmayarak şunun altını çiziyor:

„Dogmatik hatalar işleyen bu yoldaşlar, ‚Marksist-Leninist teori maskesi altında ve Dördüncü Genel Toplantının kurduğu siyasal ve örgütsel itibara ve etkiye dayanarak dört yıl boyunca partide üçüncü ‚sol‘ çizginin hakim olmasına yol açtılar, ideolojik, siyasal, askeri ve örgütsel açıdan en ayrıntılı ve en sistemli bir biçimde parti içinde en derin etkiyi yapmasını ve bunun sonucu olarak en büyük zarar vermesini sağladılar „ (93)

Görüldüğü gibi, Başkan Mao daha önce partiye dönem dönem hakim olan sol çizgileri sistemleşmiş çizgiler olarak değerlendirmemektedir. Örneğin Li Lisan çizgisinin daha önceki „ilk ‚sol‘ çizgiden çok daha gelişmiş bir biçime girdi“ belirlemesini yapmasına karşın, bu çizgiyi sistemleşmiş çizgi olarak nitelendirmemektedir .

Dördüncü olarak, „sistemleşmiş halleriyle iki çizginin bir arada bulunması olanaksızdır“ belirlemesi anti-bilimseldir. Diyelim ki çizgiler sistemleşmiş olsun veya bu çizgilerden biri revizyonist olsun, bu durumda dahi hemen örgütsel ayrılık veya revizyonist platformun savunucularını örgütten atmayı mutlaklaştırmak anlayışı ve siyaseti yanlış ve hatalıdır. Bu, Maoist parti içi iki çizgi mücadelesini doğru bir şekilde anlamamak ve onun ruhuna aykırı davranmaktır. Daha öncede üzerinde önemle durduğumuz gibi partiye bir kongre veya konferansta revizyonistler veya sistemleşmiş sağ ya da sol çizgi sahipleri hakim olsa dahi, hemen örgütsel ayrılık ilan etmek veya tersinden revizyonist veya sistemleşmiş sol-sağ

çizgi sahiplerini ilk elden örgütten tasfiye etmek Maoist bir tutum ve anlayış olmayacağını ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk. Başkan Mao, sistemleşmiş sol çizginin sahibi olan Wang Ming çizgisine karşı ve daha öncesinde MK'ya hakim dan Li-Lisan ve öncesi sol çizgilere karşı sonuna kadar ideolojik mücadele etme yöntemini benimsedi. Özellikle de Wang Ming çizgisine karşı ne örgütsel ayrılığı gündeme getirici bir pratik içerisine girdi, ne de bu çizgi sahiplerini hemen partiden atılmasını savundu. İflah olmazlara karşı izlenecek siyaseti bununla karıştırmamalıyız. Başkan Mao'nun Troçkist Çang Kuato'ya karşı izlediği siyaset ile Li-Li San ve Wang Ming'e karşı izlediği siyaset tamamen farklıdır. Sözünü ettiğimiz bölge raporunda parti içi iki çizgi mücadelesi teorik düzlemde de olsa özü kavranmadığı gibi, sistemleşmiş çizgi dendiğinde her tarihsel koşulda ayrılık mutlaklaştırılmaktadır. Bundan dolayıdır ki, konferansa gitmek yerine örgütsel ayrılık ilan edilmiştir. İdeolojik-siyasal konularda ilkesel görüş ayrılıkları olmamasına karşın böyle bir tavra girilmekte ve bunun teorisi yapılmaya çalışılmaktadır. Dahası ideolojik mücadelenin verileceği en yüksek platform(o günkü haliyle) olan konferansa gidilmeyerek isyancı bir şekilde örgütsel ayrılık ilan etmek, geçmişin olumsuz çizgilerinden kopmamak demektir. Tam tersine bir çizgiyi alt etmek adı altında başka hatalı bir çizginin gelişip boy vermesinin zemini yaratılmış olur. Sağ bir çizgi soldan eleştirilerek alt edilemez. DABK sağ-oportünist çizgiyi soldan eleştirerek sol-oportünizmi teorize etmeye çalışmaktaydı.

Daha önce çizgi denilince bundan ne anlaşılması gerektiğini ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk. Bir kez daha tekrarlayacak olursak: İki çizgi demek en özlü ifadeyle doğru ve yanlışın parti içerisindeki mücadelesidir. Dahası farklı görüş ayrılıklarının olması demek iki çizginin kendisidir. Yani partinin içinde çelişkinin varlığı demek iki çizginin varlığı demektir. Buradan hareketle henüz nüve halinde olan sağ ve sol fikir ve siyasetlerin kendiside bir çizgiyi, hem de belirgin çizgiyi ifade eder. Sistemleşmiş çizgi ise bu çizgilerden sonra.yani o partinin genel siyasi çizgisine (program, ulusal ve uluslararası çizgisi) aykırı bir program olarak gelişip olgunlaşan alternatif platform çizgisidir. Bu, kendisini sol veya sağ sistemleşmiş çizgi şeklinde göstereceği gibi bu çizgilerin daha üst boyutu olan revizyonizm şeklinde de kendisini gösterebilir.

Bu tekrarı yaptıktan sonra şimdi ise revizyonizm kavramı üzerinde duralım. Çünkü revizyonizm ve revizyonistliğin hangi siyasal düşüncelere denk düştüğü net olarak bilinmediğinden bu kavram gelişi güzel kullanılmaktadır. Bu kavramın ardındaki ideolojik özü doğru bir şekilde kavrayamazsak, gerek parti içerisinde gerekse parti dışındaki farklı akım ve görüş sahiplerinin siyasal niteliklerini de bilimsel bir şekilde ortaya koyamayız. Bu durum parti içerisinde ve dışında sekterizme yol açar ve onu geliştirir. Konuya ilişkin, yani revizyonizm kavramına ilişkin Lenin yoldaşın teorik belirlemelerini Stalin yoldaş Bolşevik Parti Tarihinde şöyle aktarmaktadır:

„...Batı Avrupa sosyal-demokrat partilerindeki oportünist akım, Marksı ‚özgürce eleştirme' bayrağı altında, Marks'ın teorisinin revizyondan geçirilmesini, yani yeniden gözden geçirilmesini (‚revizyonist' terimi buradan gelir) devrimin sosyalizmin ve proletarya diktatörlüğünün bırakılmasını isteyen bir akımdı. Lenin, Rus ‚Ekonomistleri'nin de aynı çizgiyi izlediklerini, devrimci savaşımı, sosyalizmin ve proletarya diktatörlüğünün bırakılmasını istediklerini gösterdi"(94)

Lenin yoldaşın bu tanımlamasını 2.MK'ya uyarlamaya çalıştığımızda bu üç önemli ilkesel konuda 2 MK'nın parti ile ayrı düştüğü bir görüş ayrılığının sözkonusu olmadığı görülecektir. 2.MK; devrinin zorla olacağı, üstelik de Başkan Mao'nun Halk Savaşı Teorisini savunup bunu bizimki gibi ülkelerde geçerli esas savaş biçimi olduğunu benimsemektedir, Marksist-Leninist-Maoist Parti anlayışını savunmaktadır, Proletarya diktatörlüğünü ve proletarya diktatörlüğünde sınıflar mücadelesini savunmaktadır. Bu üç temel ilkesel konuda partiyle ayrı düşmediği gibi, partimizin asgari ve azami proğramını savunmaktadır. Sosyalist aşamaya geçmeden ülkede yakın vade açısından geçerli olan devrim tipinin Demokratik Halk Devrimi ve bunun sonucunda kurulacak iktidarın da Proleter özlü Demokratik Halk İktidarı olacağını açık bir şekilde savunmaktadır. Halk İktidarında yer alacak sınıfların bileşimi konusunda parti çizgisiyle ayrı düştüğü temel bir sorun esasta yoktur. Proletarya diktatörlüğü ve Sosyalizmin sorunları konusunda da, proletarya diktatörlüğünün özü ve biçimi, Sosyalizmde sınıfların varlığı, antagonist çelişkilerin varlığı, dahası Başkan Mao'nun Sosyalizmin sorunlarına ilişkin tezlerini esasta savunmaktadır. Uluslararası düzlemde 1957-60 Deklarasyonu ve bıldırısı,1963 Polemiklerini savunmakta ve Modern Revizyonist „barışçıl yoldan sosyalizme geçiş," „barış içinde yarış", „Halkın devleti" „Halkın Partisi"barış içinde bir arada yaşama" gibi tezleri reddetmekte ve bunların teşhiri için ideolojik savaşım vermekteydi. Bu konuda Başkan Mao'nun temel tezleri savunulmakta ve Başkan Mao şahsında Marksizme- Leninizme karsı açılan revizyonizm-Troçkizm kırması Hocacı saldırıyı püskürtmeye çalışmaktadır.

Uluslararası Komünist Hareketin genel siyasi çizgisiyle Partinin hakim ve resmi olan genel siyasi çizgisi aynı ideolojik hata sahip olan 2.MK'nın, oportünizmi daha çok mücadele biçimlerini yanlış yorumlanmasında, politik-taktik önderlik sorunun da, örgütsel politikalar da, askeri çizgi de yatmaktadır. Ayrıcaca iki asgari bir azami program perspektif ve siyaseti de 2.MK'nın oportünist yanını oluşturmaktadır. Yani ülkenin somut ekonomik-siyasi ve sosyal yapısına uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerini ilkesel düzeyde savunmakla birlikte, ancak bu mücadele ve örgüt biçimlerini günün gelişen siyasal gelişmelerine karşı nasıl harekete geçireceği noktasında sağ oportünist bir çizgide kendisini ifade etmektedir. Elbette ki, sağ oportünizmle revizyonizm birbiriyle ilişkilidir. Ancak Sağ-oportünizm eşittir revizyonizm demekte yanlıştır.

Daha önceleri de birçok kez vurguladığımız gibi siyasi-teorik geriliğimizden dolayı kavram ve adlandırmaları yerli yerinde ve doğru bir şekilde kullanmıyoruz.

Bu durum geçmiş yıllarda daha da yaygındı. DABK kanadında da belirgin bir siyasi-teorik gerilik mevcuttu. Bir yandan teorik gerilik, öte yandan siyasi tecrübe ve birikimin zayıflığı ve birde buna önderliğin uzun yıllar devam ettirdiği sağ-oportünist çizgi ve bu çizginin yarattığı örgütsel yenilgi ve kaos DABK'ın geçmişi değerlendirmede olsun, 2.MK'yı değerlendirmede olsun hatalı ve yanlış tespit yapmalarının temel nedenleri olarak belirtilebilinir. Tepkiciliğin, yani sağa karşı tepkiciliğin burada önemli bir pay sahibi olduğunu unutmamalıyız. Sağı alt etme adı altında sol fikirler benimsenip geliştirilmiştir. Yani sağ çizgi MLM bir bakış açısıyla sorgulanmak yerine öznelci sol bir düşünce ve siyasetle sorgulanmaya çalışılmıştır.

2.MK'nın 1983 sonrası sekreterinin Kazım ÇELİK yoldaş olduğunu bilmeyen yoktur. Aynı şekilde Kazın ÇELİK yoldaşında söz konusu sağ çizginin birinci derecede sahibi olduğu ve 2.MK'ya mal edilen görüşlerin hepsinin altında, bu yoldaşın imzası da bulunmaktadır. Bu imza Demokratik-Merkeziyetçilik gereği atılmış imza değil, tam tersine mevcut düşüncelerin baş savunucuları konumunda olduğu içindir. Şimdi burada bu önderliği revizyonist olarak nitelendiren yoldaşlara sormak gerekir. Bir partinin sekreteri yaşadığı dönemde revizyonist, ama şehit olduktan sonra onu komünist ve partinin 3.genel sekreteri olarak anmak, ne kadar tutarlı ve bilimsel bir yaklaşım olur. Sıradan bir kadro ve üye değil ki bu tür oportünist düşüncelerin etkisinde kalmış olsun. İşin hem teorik, hem de pratik olarak başını çeken kadrolardan biridir. Diyeceğimiz o ki, „revizyonist bir önderlikte „yer alan kadro komünist olarak anılamaz sahiplenilemez. Düşüncede iç tutarlılık bunu gerektirir. Ayrıca Kazım Çelik yoldaşın gerek KÖK'ün örgütlenmesi noktasında gerekse KÖK'ten vazgeçme konusundaki düşünce ve pratiklerin sorumlusu olduğu da bilinmektedir.

Ayrılık sürecinde en çok edebiyatı yapılan konulardan biride taban edebiyatıdır. „2.MK'yı tanımayan ve onların partiden atılmasının esas gücü savaşçılardır" diyen DABK taban edebiyatının adeta teorisini yapmaktadır. Bu durum sadece DABK'da öne çıkan bir anlayış değildir. Geçmişten bugüne kadar bütün ayrılık ve hiziplerde taban edebiyatı yapılarak parti yanlış yönlendirilmiş, taban bilimsel bir şekilde yönlendirilmeyerek taban sömürüsü yapılmıştır. Burada taban kuyrukçuluğunun eleştirisinin yapılması, tabanın küçümsendiği şeklinde yorumlanamaz, tam tersine taban edebiyatı yapanlar, tabanın ideolojik ve siyasi tartışmalara katılması sözkonusu olunca en sert biçimde onlar karşı çıkmaktadır. Çünkü tüm hizipler ve ayrılıkçılar açıklığı sevmez, onlar kapalı kapıcılığa bayılırlar.Kapalı kapıcılıkla ne bulunmaz Hint kumaşı olduklarını tabana yutturabileceklerini düşünmektedirler. İdeolojik ve siyasi olarak kendilerine güvenmedikleri için açık zeminde ve meseleleri çizgi boyutuyla tartışmaktan ziyade esrarengiz atmosfer yaratmak ve sorunları kişiselleştirmek bütün hiziplerin ortak özelliğidir. Bugüne kadar sempatizan örgütlülüklerinin Konferansların ve Kongrelerin ideolojik ve siyasi gündemlerine katılamamalarının asıl nedeni bu anlayışlardır. Ne yazık ki, tüm parti önderliklerimiz bu yanlış anlayışa teslim olmuşlardır.

Sonuç olarak; DABK'ın 2.MK'yı revizyonist olarak nitelendirmesi sübjektif ve sekter bir değerlendirmedir. Bu önderlikle konferansa kadar dahi bir arada durmanın koşullarının olmamasını ileri sürmek ise, tamamıyla abartı ve öznelci bir belirlemedir. „Revizyonist" olarak dahi nitelendirilse o koşullarda Konferans'a gitmek ve burada ideolojik olarak hesaplaşmak tek doğru ve bilimsel bir yöntemdi. Konferans ve öncesinde bir dizi olumsuzluğun olması, gelinen aşamada Konferansa katılmanın önünde engellik teşkil edecek nitelikte gerekçeler değildir.

DABK parti içi iki çizgi mücadelesinin ruhuna uygun hareket etmediği gibi yukarıdaki alıntıda anlaşılacağı gibi İki çizgi anlayışı da Maoist bir anlayış değildir. 2.MK sağ oportünist bir politik-taktik, örgütsel ve askeri bir siyasal çizgiye sahipti. TKP(ML)'nin programına alternatif bir sistemleşmiş programları henüz şekillenmemişti.

DABK'ın Söz Konusu Belgesinde „...ML Geçici Bir Yenilgi Aldı" Belirlemesi Yanlış Ve Hatalı Bir Belirlemedir.

Belgede söz konusu belirleme şöyledir:".ML'in iki kalesi durumunda bulunan ÇKP ve AEP'in içten fetihleriyle uluslar arası modern revizyonizm önemli oranda güç toplarken ML geçici bir yenilgi aldı."(O.P.B.Konferans Raporu.sf,4)

Öncelikle, sözkonusu iki ülke için Marksizm-Leninizm'in iki kalesi diye bir tanımlama yapmak doğru bir ifade tarzı değil. Doğru ifade tarzı sosyalizmin iki kalesi olarak kullanılmalıdır. Çünkü Marksizm-Leninizm bir ideolojidir, bir siyasi iktidar veya devlet biçimi değildir.

İkinci olarak bu ülkelerde yenilen Marksizm-Leninizm ideolojisi değildir. Buradaki yenilgiyi ifade etmek istersek doğru bir ifade tarzı şudur: Bu ülkelerdeki hakim olan Sosyalist iktidarlar siyasi olarak yenilgiye uğramıştır. Eğer buralarda MLM ideolojinin emrettiği ilkeler doğrultusunda Komünist Partileri doğru bir siyaset izlemiş olsalardı, buralarda geriye dönüşler olmayacaktı. Yanlış düşünceler ve ideolojiler temelinde siyasi iktidarlara yön verdikleri için, daha doğrusu KP'ler önce MLM'den saparak siyasi iktidarları yönetirken, daha sonra ise bu sapmalarını düzeltmeyerek revizyonist bir aşamaya vardırtarak, hem ideolojik olarak hem de siyasi olarak karşı-devrimin safına iltihak ettiler. Daha açıkçası önce Komünist olan partiler hem nitelik olarak hem de amaç olarak MLM ideoloji ve ilkelerden uzaklaşarak yozlaştığı için, dolayısıyla bu iktidarlar da yeniden burjuvalaştı. Önce üst yapı burjuvalaştı, sonra da alt-yapıda kapitalizm restore edildi. Şimdi biz bu yanlış çizgiler soncu iktidarın kaybedilmesini MLM'in ideolojik olarak yanlışlığına bağlıyabilir miyiz? Hayır bağlayamayız. Çünkü MLM bir bilimdir. Ve bu bilimsel ideoloji doğrultusunda hareket ettiğin an başarıya ona uygun hareket etmediğin an ise başarısızlığa uğraman kaçınılmaz olur. Başkan Mao bu konuda bize şunu öğretiyor: „Her şeyi tayin eden ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır." Bu ne demektir? Eğer bir kimsenin veya bir komünist partisinin, ya da, iktidardaki Komünist Partilerinin çizgisi yanlışsa, onun yenilgiye uğraması, eğer doğru ise başarılara ulaşması kaçınılmaz demektir. Demek ki, ÇKP ve AEP

doğru bir çizgiden saparak önce oportünist, sonra revizyonist daha sonra ise açıktan açığa burjuvalaşarak iktidarı burjuvaziye ve kapitalizme tekrar geri teslim etmişlerdir. Çünkü, ideolojik ve siyasi çizgileri Marksist-Leninist-Maoist değildi. Diğer bir deyişle Marksist-Leninist-Maoist çizgiden sapmışlardı.

Bu ülkelerdeki siyasi yenilgiler sonucu MLM'e saldırılar yoğunlaşmıştır. Emperyalistler ve tüm gerici devletler, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yabancı tüm ideolojik akımlar bu saldırıların başını çekmiştir. Yine bu ülkelerdeki siyasi yenilgiler sonucu MLM'in ideolojik-siyasi etkisi geçici de olsa zayıflamıştır ama bu, MLM'in yenilgisi olarak yorumlanamaz.

DABK 2. Konferans Ve Sonuçlarını Bilimsel Bir Bakış Açısıyla Değerlendirmiyor:

Söz konusu Bölge Konferans Raporunda 2.Konferans'ın „hatalı" görüş ve siyasetleri şu başlıklar altında sunulmaktadır:

„1) 1.Konferansta savunulan geçmişin değerlendirilmesi ve özeleştirisini 2.Konferansta aynı şekilde savundu.

2) Partimizin ML programında, hiç bir zaman esas mücadele biçimi olarak savunulmayan ancak tali bir mücadele biçimi olarak bakılan, barışçıl mücadelenin esas mücadele biçimi olacağı şeklindeki l. MK'nın görüşünü savunarak 2.Konferansta kabul etti.

3) Uluslararası modern revizyonizmin yeni kaleleri olan, Arnavutluk ve AEP konusunda net tavır belirleyemedi. Onun revizyonist ve kapitalist yolun yolcusu olduğunu açıklığa kavuşturamadı.

4) Baş çelişki ve baş düşman sorununu muğlak bıraktı, (dünya çapında).

5) Silahlı mücadelenin önemini ve anlam fikri tam olarak kavranmadığından bilinç üzerine çıkarılamadı. Silahlı mücadelenin biçimi olan saldın ve savunmayı iyi kavrayamadığından, geri çekilme dönemlerinde silahlı mücadelenin savunma biçimlerinin ön plana geçeceğini, bunun da barışçıl mücadele demek olmadığını anlayamadı. Özellikle, bunun iyi kavranmaması, barışçıl mücadelenin esas olacağını savunmalarına yol açmıştır. Bunun savunulması partinin bugünkü kötü duruma gelmesinde temel teşkil eden esas nedendir.

6)- Parti çizgisine ideolojik olarak bağlı olmayan, bağlılıkları sadece sözde olan, bazı sallantılı unsurların faydacılık temelinde MK'ya alması da l.konferansın önemli hatalarından biridir. Bu pratik olarak da kendisini açıkça kanıtladı. Bu, hem düşmanın elin de esir bulundukları dönem, hem de serbest bırakıldıktan sonraki dönemde partiye karşı olan tavırları ile ortadadırlar.

Bunlar 2.konferansın başlıca hatalarıdır. Daha öncede belirttiğimiz gibi bu hatalar bugünkü revizyonist düşünceye temel oluşturan hatalardır. Revizyonizm bunlar üzerinde şekillendi."(O.B.P.Konferans Raporu.sf,5-6)

Şimdi bu tespitler üzerinde duralım:

„l .Konferansta savunulan geçmişin değerlendirilmesi ve özeleştirisini 2.Konferansta aynı şekilde savundu."

2.konferansın 1.Konferansta geçmişe ilişkin yapılan değerlendirmelerin ve bu değerlendirmelerle birlikte yapılan özeleştiriyi olduğu gibi savunduğu iddiası doğrudur. Ancak burada DABK'ın 2 Konferans l.konferansın geçmişe ilişkin değerlendirme ve özeleştirisini olduğu gibi savundu, diye bir hata tespit etmesi oldukça karmaşık bir tablo sergilemektedir. Bir yandan toptancı bir mantıkla 2.konferansın l.konferansın geçmiş ilişkin değerlendirmesini savunuyor diye onu mahkum etmeye çalışacaksın, ama öte yandan 2.konferansın veya l.konferansın geçmişe ilişkin yaptığı değerlendirmeleri (doğru-yanlış ayrımı yapmadan.) tümden hatalı değerlendirip bunun üzerine politika yapmak yanlıştır. Bu, yöntem dürüst ve ciddi bir yaklaşım değildir.

Geçmişin değerlendirilmesi ve geçmişte yapılan hatalara ilişkin verilen özeleştiri içerisinde bir çok mesele vardır. Biz geçmişin değerlendirilmesi derken, bununla sadece 1.yenilginin değerlendirilmesini anlarsak, o zaman ya l.Konferans'ın konuya ilişkin fikir ve tespitlerinden habersiziz, ya da 2.konferansta hata bulalım da nasıl olursa olsun maantığıdır. Bu toptancı ve önyargılı bir mantıktır. Her şeyi bir kenara bırakalım. Geçmişin değerlendirmesi içerisinde ve yapılan özeleştiride „emperyalizm toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada toptan zafere ilerliyor" yanlış çağ tespitinin özeleştirisi de verildiğini söylersek, bu dahi geçmişin değerlendirme konularında sadece 1 .yenilgi olmadığı gerçekliği için yeterli bir kanıttır. O halde DABK çağ tespitine ilişkin yapılan özeleştiriyi doğru bulmaması gerekir. Ama hepimiz biliyoruz ki, DABK bu çağ tespitini savunmamakta reddetmektedir. Dolaysıyla, 1. Konferansın bu konudaki özeleştirisi DABK'ın da özeleştirisidir. Tersi durumda DABK'ın açıkça bu çağ tespitini savunması gerekir. Soruna önyargılı ve toptancı bir mantıkla yaklaşıldığında böylesine karmaşık ve ucube bir durum ortaya çıkar.

DABK l.Yenilginin Esas Nedenlerini Objektif Koşullar Olarak Değerlendirmektedir:

Bu noktada Konferans kanadı da esasta(biçimde farklı da olsa) aynı düşünceleri savunmaktadır. Bu tespit doğru bir tespit değildi. Daha önceki bölümlerde ayrıntılı bir şekilde ortaya koyduğumuz gibi 1.yenilginin ardında yatan esas neden objektif koşullar değil, subjektif koşullardı. Bu sorunu burada yeniden tartışmak tekrar olacaktır. Çünkü konuya ilişkin yeterli teorik açılımlar ve tartışmalar önceki bölümlerde yapıldı. Sadece şunu belirtmekle yetineceğiz; Gerek DABK gerekse Konferans kanadının l.yenilgiye ilişkin yaptığı belirlemeler oldukça yanlış ve geri belirlemelerdir. Öznelciliğin hakim olduğu bir düşünce yöntemiyle geçmiş değerlendirilmiştir. Ki, bu öznelciliğin politika ve taktiklere yansıması sonucudur ki her iki yapıda da ayrılık sonrası hakim olan çizgi MLM değil, sol oportünist çizgidir.

DABK'ın Mücadele Biçimleri Konusunda 2. Ve 1. Konferansa Yönelik Yaptığı Eleştiriler Esasta Doğru Eleştiridir:

Konuya ilişkin DABK'ın görüşleri şöyleydi; „Partimizin ML programında, hiç bir zaman esas mücadele biçimi olarak savunulmayan, ancak tali bir mücadele biçimi olarak bakılan barışçıl mücadelenin esas mücadele biçimi olacağı şeklindeki 1. MK'nın görüşünü savunarak 2.Konferans'ta kabul etti"

Buradaki eksik ve yetersiz bir yan, mücadele biçimlerini direkt olarak program sorunuyla bir tutmasıdır. Yoksa Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu biçimiyle bizimki gibi ülkelerde Silahlı mücadele başladıktan sonra bütün mücadele biçimlerinin bu ana mücadele biçiminin hizmetinde ve ikincil mücadele biçimleri olarak ele alınması anlayışı doğru-bilimseldir. Savaş başlamadan önce de Başkan Mao'dan yaptığımız alıntılardan da görüleceği gibi bütün mücadele biçim ve araçları savaşın başlatılması için kullanılır. Yani gerek savaş öncesi gerekse savaş başladıktan sonra bütün mücadele biçim ve araçları savaşa endeksli olarak ele alıp değerlendirilmez ve bu konuda pratik adım atmazsak ne savaş başlatılır ne de savaş geliştirilip büyütülür. Dönem açısından, yani içinden geçtiğimiz stratejik savunma aşaması açısından esas olan mücadele biçimi ise Köylü Gerilla Savaşı'dır. Silahlı mücadelenin biçimi bu aşamada böyle konulursa ancak doğru yapmış oluruz.

Program farklı şey, mücadele biçimleri farklı şeydir. Daha açıkçası mücadele biçimlerini program içerisinde ele alıp değerlendirilmesi doğru değildir. Devrimin zorla yapılmasını savunmak bir ilke sorunudur. Dahası bizimki gibi ülkelerde bu zorun aldığı ana biçim silahlı mücadele, ana örgütlenme biçimi de ordu örgütlenmesidir. Bu temel mücadele ve örgütlenme biçimlerinden sapıldığı zaman ya sağ-oportünizme ya da sol-oportünizme düşülür.

Gerek 1.Konferansımız, gerekse 2.Konferansımız devrimin zor yöntemiyle olacağı ilkesini açık ve net bir biçimde savundular. Bizimki gibi ülkelerde bunun alacağı biçim Halk Savaşı Stratejisi olduğunu da benimseyip savundular. Her iki konferansımızın temel siyasi yanılgısı „barışçıl mücadelenin bazı dönemlerde silahlı mücadelenin yerine esas mücadele biçimi olarak benimsenebilir" görüş açısıdır. Her iki konferansımız burada açık bir şekilde oportünizme düştüler. Önceki bölümlerde, mücadele biçimleri konusunda ayrıntılı olarak durulduğu için aynı görüşleri tekrarlamak fazlalık olacaktır.

Bilindiği gibi 1.Kongremize kadar parti programımız henüz oluşturulmamıştı. Bu, partimizin programatik görüşlerinin olmadığı anlamına gelmez. Böyle olduğu halde bu güne kadar, Parti yazınında hep bir programdan söz edildi. Yeri gelmişken program denilince ne anlıyoruz, ya da neden Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu görüşler program değil de, programatik görüşler olduğunu açıklamakta fayda vardır:

Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu görüşler, dönemin TİİKP Program Taslağına ilişkin ortaya koyduğu görüşlerdir. Yani Yoldaş Kaypakkaya TİİKP

program Taslağına karşılık kendi MLM görüşleri ve önerilerini ortaya koyup eleştirilerde bulunmuştu. Yoksa TKP(ML)'nin programı olarak ortaya konulan görüşler değildi. Elbette ki, TİİKP program taslağına karşı ileri sürülen görüş ve düşünceler bir Maoist partinin mevcut durumda ki programatik görüşlerini içermekteydi. TİİKP içerisindeki MLM kanadın temel düşüncelerini, programa denk düşer şekilde ifade etmekteydi. Fakat bu görüşler henüz program şekline büründürülmemişti.

Lenin yoldaşın bir parti programı denilince ne anlıyoruz sorusuna verdiği yanıtı Stalin yoldaş kısaca şöyle ifade ediyor:

„...Bildiğimiz gibi, bir işçi partisinin programı,işçi sınıfının savaşımının hedef ve amaçlarının kısa ve bilimsel bir biçimde ortaya konmasıdır.

Program proletaryanın devrimci hareketinin nihai hedefini belirlediği gibi partinin bu nihai hedefe yürürken gerçekleştirilmesi için yürüttüğü istekleri de belirler." (Stalin Bolşevik Parti Tarihi.sf,60)

Yoldaş Kaypakkaya TİİKP program taslağını eleştirirken, program taslağına „bugün silahlı mücadelenin esas biçiminin gerilla savaşı olduğu mutlaka programda yer almalıydı" uyarısında bulunmuştu. Burada kavranılması gereken silahlı mücadelenin Program maddesi olarak yer alıp almaması değil, (ki bir şeyi değiştirmez pratikte) bu mücadele biçiminin bizimki gibi ülkelerde ana mücadele biçimi ve stratejik bir ilke olarak savunulup savunulmaması olmalıdır. Ve ilkesel olarak bu mücadele biçimine uygun pratikte örgütleme geliştirip geliştirmemektir. Yoksa parti programında yer alsın mı almasın mı tartışmasını yürütmek çok önemli bir sorun teşkil etmez. Programın konusunu oluşturan esas konular mücadele biçimleri değildir. Örneğin bir Köylü sorunu olan Toprak Devrimi, ulusal sorun, ittifaklar siyaseti, dost ve düşman sınıfların ayrıştırılması, iktidarın hangi sınıflarla paylaşılacağı, iktidara hangi sınıfın önderlik edeceği, bu iktidarın hangi iktidara evrilmesi gerektiği ve oradan da nihai hedefe doğru nasıl yürünmesi gerektiği, Demokratik Halk İktidarının bileşenleri ve bunlarla ilişkiler, bu toplumun temel ve baş çelişkileri, sosyalizme geçiş ve sosyalizm de izlenecek iç ve dış siyasetler, her iki toplumsal evrede de sınıfların ekonomik, sosyal, siyasal ve demokratik hak ve ilişkileri konusunda nelerin önerildiği, hangi siyasetlerin güdüldüğü vb vb. gibi asgari ve azami programa denk düşen devrimin ve iktidarların niteliği, çelişkiler ve bu çelişkilerin nasıl çözüleceği ve nihai olarak komünizme nasıl ve hangi, yoldan varılacağı gibi hedef ve amaçların kısa ve bilimsel bir şekilde ortaya konulmasıdır program. Ki, Lenin yoldaşın başında olduğu RSDİP programında olsun, ÇKP programında olsun hiçbirinde mücadele biçimleri program maddesi olarak ele alınmamıştır. Bu kavrayışsızlık yalnızca DABK kanadında kendisini gösteren bir kavrayışsızlık değil, partimizin hemen hemen tüm önderliklerinde ve kadrolarında olan bir kavrayışsızlıktır.

DABK'ın 2. Konferansın Arnavutluk Ve AEP Konusunda „Net Tavır Belirleyemedi"ği Eleştirisi Subjektiftir:

Bu konuda söz konusu belgede şunlar söylenmektedir: „Uluslararası Modern revizyonizmin yeni kaleleri olan, Arnavutluk ve AEP konusunda net tavır belirleyemedi. Onun revizyonist ve kapitalist yolun yolcusu olduğunu açıklığa, kavuşturamadı" eleştirisi haksız bir eleştiridir.2.Konferansımızın konuya ilişkin 9 numaralı kararı şöyledir:

„Karar no:9

AEP'nin çizgisi modem revizyonist-Trockist kırması bir çizgidir.

AEP'nin modern revizyonist parti olarak nitelendirilmesi yanlıştır. Çünkü, bugün eldeki verilerle AEP'nin tümüyle yozlaştığını (ML'e geriye dönüşün mümkün olmadığı anlamında) ispatlamak mümkün değildir.,

AEP ML bir parti olarak da değerlendirilmemelidir, çünkü parti yozlaşma süreci içinde bulunmaktadır ve tümüyle yozlaşma ihtimali büyüktür. Bu durumda, dışa karşı AEP değerlendirmesi konusunda açık olmadığımız, çizgiyi revizyonist gördüğümüz, partinin niteliği konusunda ise araştırma yaptığımız bildirilmelidir Arnavutluk SHC'nin toplum yapısı da bizim için araştırma konusudur." (TKP-ML Parti 2 Konferansı Raporu'ndan)

AEP ve ASHC'nin niteliğine ilişkin bir netlik olmadığı doğrudur. Fakat, her şeyi kendi tarihsel ve siyasal koşulları içerisinde değerlendirdiğimizde, DABK'ın o dönem açışından 2.Konferans için ileri sürdüğü eleştirinin doğru olmadığı ortaya çıkmaktadır. DABK mantığına göre bir partiye revizyonist düşünceler hakim olur olmaz o parti hemen burjuvalaşmış ve o ülkedeki iktidar da hemen karşı-devrime iltihak etmiş oluyor. Bu yaklaşım tarzı sübjektif ve sekterdir Bir kere söz konusu tarihsel koşullarda 2.konferansın da işaret ettiği gibi gerek partinin gerekse mevcut iktidarın niteliğini net ve somut bir şekilde tahlil etmek için elde somut verilerin olması gerekir. Aradan iki yıl geçmiş. Yani AEP'in Başkan Mao şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizme saldırıya geçmesiyle hemence bir partiyi modem revizyonist ve onun önderlik yaptığı iktidarı da burjuva ve kapitalist olarak nitelemek aceleci ve sekter bir yaklaşımdır. Revizyonist bir çizginin bir Komünist Partisine hakim olması demek, o partinin hemence burjuvalaştığı veya revizyonist çizginin artık mahkum edilemeyeceğini mutlaklaştırmak bilimsel bir bakış açısı değildir. Örneğin ÇKP'ye 8.Kongrede Li Şao-şi revizyonist kliğinin çizgisi hakim olmasına karşın, ama bu çizgi iki yıl egemenliğini sürdürmeden Başkan Mao'nun öncülüğünde mahkum edilerek MLM çizgi tekrar hakim kılındı. Bu mantıkla, yani yukarıya aktardığımız DABK mantığı ile hareket edilirse, ÇKP'ye hemen revizyonist demek gerekir. SBKP'nin 20.Kongresinde hakim hale gelen çizgi revizyonistlerin (Kruşçev'in başını çektiği Modem Revizyonist çizgi) çizgisi olmasına karşın, ancak Başkan Mao tüm bunlara rağmen yine de SBKP ile ilişkileri kesmeyi doğru bulmuyor. Siyasi ilişkileri kesmeyi doğru bulmadığı gibi, SBKP

ve diğer komünist partilerini Kruşçev'in temsil ettiği Modern Revizyonist çizgiden kurtarmak için ideolojik mücadele yürütüyor. 1963 Polemiklerinde konu olan dokuz mektubun içeriği tamamıyla ideolojik mücadele eksenli olup SBKP ve diğer komünist partilerini Modem Revizyonist çizgiden vazgeçirme mücadelesidir. Ayrıca Başkan Mao, bu partinin hemen burjuvalaştığı ve mutlak olarak dönüşü olmayan kapitalist bir yola girdiği nitelemesinde de bulunmamaktadır. Böyle bir nitelemede bulunmadığı gibi 81 Komünist Partisi'nin imzaladığı (SBKP ve ÇKP'nin de imzası var) „1957 Deklarasyonu"na bilinçli olarak imza atmıştır. Deklarasyonda bir çok revizyonist görüş olmasına karşın esasına damgasını vuran ML görüşler olduğu için imza atmış ve Modern Revizyonistlere karşı anında cepheden bayrak açmayı doğru bulmamıştır. Gerek parti içinde gerekse Uluslar arası Komünist Hareket içerisindeki çizgi mücadelelerinin yürütülüş yöntemiyle DABK'ın mücadele yöntemleri tamamen bir birine zıttır. Bu noktada 2.Konferansa yönelik eleştirisi de DABK'ın sığlığından ileri gelmektedir.

Sözün özü, DABK'ın 2.Konferans'a ilişkin bu konuda yürüttüğü eleştiri haksızdır 2. Konferans mevcut koşullarda en doğru olanı yapmış ve yerinde karar almıştır. DABK 8 yıl sonrasının gelişmelerinin gözüyle soruna yaklaşıyor, dolayısıyla henüz ideolojik bir düzlemde sapma içerisinde olan bir partiyi, hem de bu partinin niteliği ve yön verdiği siyasi iktidarı nesnel değil kendi öznel niyetlerine bağlı olarak değerlendiriyor Bundandır ki, sekterizme düşüyor.

DABK 2. Konferans'ı „Dünya Çapında Baş Çelişki ve Baş Düşman Tespiti" Yapmamakla Eleştirirken Subjektivizme Düştü:

DABK'ın subjektivizmi şuradan kaynaklanıyor: 2.Konferansın gündeminde „dünya çapında baş çelişki ve baş düşman" tespiti sorunu yoktur. Dolayısıyla gündemde olmayan bir mesele konusunda 2 Konferansın karar çıkartmasını beklemek doğru değildir. Çünkü bir Konferansın herhangi bir siyasi konudaki kararını ancak başka bir Konferans, daha doğrusu en üst irade olan parti iradesi değiştirebilir. Kaldı ki, merkezi Konferansta hazır bulunan delegelerin çoğunluk eğilimi „dünya çapında baş çelişki ve baş düşman tespiti yapılır" yönündedir. Ancak bu görüşler alt parti konferanslarında gündeme alınıp tartışılmadığından merkezi konferans delegelerinin bu eğilimini karara dönüştürmeleri düşünülemez. Çünkü bu yöntem demokratik değil anti-demokratik olurdu.

Burada sorunu kendi görüşlerimize yakın olup olmadığı temelinde tartışmak, örgüt ilkelerini hiçe saymaktır. Bu mantıkla hareket edildiğinde örgütsel ilkeler dejenere olur. Örgütsel ilkeler böyle savunulmaz ve uygulanmaz. Örgütsel ilkelerin ruhu Demokratik Merkeziyetçilik ilkesinin savunulması ve pratikte buna uygun hareket edilmesidir. Yoksa, o partide anarşizm hakim hale gelir. Örgütsel ilkelerin uygulanması yerini keyfiyetçilik ve başıbozukluk alır. Bu da her partiliye eşit hak

temelinde uygulanacak tek disiplin ilkesini hiçe saymayı getirir. MLM örgütsel ilkelerin uygulanmasını dejenere eder.

Kısacası, DABK'ın bu konuya ilişkin 2.Konferans'a yönelik yaptığı eleştiri bilimsel değil, anti-bilimseldir. Soruna ben-merkezci bir anlayış ve tutumla yaklaşmaktadır.

DABK 2. Konferans'ın Çizgisini Sol'dan Eleştirerek Partinin İkinci Örgütsel Yenilgiye Doğru Gidişinin Sol Taktik Politikalardan İleri Geldiğini Göremedi:

DABK'ın, 2.konferans'a 5 madde altında yürüttüğü eleştiri şöyledir:

„Silahlı mücadelenin önemini ve anlam fikri tam olarak kavranmadığından bilinç üzerine çıkarılmadı. Silahlı mücadelenin biçimi olan saldın ve savunmayı iyi kavrayamadığından, geri çekilme dönemlerinde silahlı mücadelenin savunma biçimlerinin ön plana geçeceğini, bunun da barışçıl mücadelenin esas olacağını savunmalarına yol açmıştır. Bunun savunulması partinin bu günkü kötü duruma gelmesinde temel teşkil eden esas nedendir."

2 Konferansın silahlı mücadelenin önemi ve anlamını kavramadığı tespiti doğrudur. Ancak diğer noktalarda yaptığı yorum ve eleştiri (barışçıl mücadeleyi esas alınmasına ilişkin yürütülen eleştiri hariç) mantığı yanlış ve hatalıdır. Şöyle ki,: Bir kere 2.konferans mevcut siyasal durumu nesnel bir şekilde değerlendirip buna uygun taktik politika belirleyememiştir.

İkincisi, bu yanlış ve subjektif durum değerlendirmesinin sonucu örgütsel güçleri dört bir tarafa yumruk sallar nitelikte dağıtmasıyla bütün bölgelerde (l nolu Bölge hariç) örgütsel darbe yemenin zeminini oluşturmuştur.

Üçüncüsü; 2. Konferans her ne kadar silahlı mücadele esastır tespiti yapsa da ancak silahlı mücadeleyi başlatmadan (Köylü Gerilla Savaşı kastediliyor) önce sol taktik ve örgütsel politika izlemiştir, daha sonra ise bu sol politikanın ikiz kardeşi olan sağ bir politik -taktik yönelime girerek partiyi yenilgiyle tanıştırmıştır. DABK bu bakış açısıyla, 2.konferansın bu sol-taktik tespitlerini ya görmüyor ya da görmezlikten gelerek sol düşüncelere prim veriyor.

Dördüncüsü, DABK, 2.konferansın silahlı mücadeleyi başlattığını varsaymakta ve darbe alınca aktif savunmaya geçilmediğini eleştirmektedir. Halbuki, 2.Konferans, mücadelenin silahlı yöntemlerini benimsemeliyiz demekle birlikte, bunun, Köylü Gerilla Savaşının başlatılacağı anlamına gelmeyeceğini açıkça ifade etmektedir. DABK bu çıplak gerçeği atlamaktadır. Savaşın başlatılmadığı ve savaşın devam etmediği bir durumda, geri çekilme taktiği sanki savaş varmışta doğru bir şekilde savunmaya geçilmediği eleştirisi yapılmaktadır. Eğer savaş başlatılmış olsaydı ve 2.Konferans savunmayı doğru bir tarzda ele almamış olsaydı, DABK'ın eleştirisi doğru olmuş olurdu. Savaşın başlatılmadığı o günkü koşullarda geri çekilmenin ancak örgütsel geri çekilme temelinde olabileceğini DABK'ın kendiside kavramış değildir. Özünde DABK mücadelenin, serüvenci şekilde

ilerleme temkinli şekilde ilerleme, örgütsel geri çekilme, aktif savunmaya geçme biçimleri noktasında 2.Konferanstan kopmamıştır. 2.Konferansın olduğu gibi, DABK'ında bu konularda kafası epeyce karışıktır.

Savaş başlatıldıktan sonra savaşın savunma biçimindeki taktiklerinin uygulanması gerektiği doğrudur. Ama işaret ettiğimiz gibi 2.Konferans henüz savaşı başlatmamıştı. Dolayısıyla buradaki bir geri çekilmeden söz edilecekse bunun ismi örgütsel geri çekilme olmak zorundaydı. Bunu da esas güçlerini (kadro, üye, diğer aktif sempatizan ve militanlar) Gerilla Bölgelerine çekmekle işe koyulmalıydı. Gerekirse şehirlerdeki bütün güçlerini boşaltmalıydı. Ama 2.Konferans bu taktiği izlemeyerek sol bir örgütsel ve taktik politika izleyerek örgüte ağır darbeler indirmenin hatalı politikasını izledi. Daha önce de belirttiğimiz gibi 2.konferans devrimci durum tespitini sol-subjektif bir şekilde tespit etti. Bu tespit ışığında, yine bu subjektivizmin ürünü olarak ülkenin neredeyse bütün bölgelerinde ve hatta illerinde örgütlemeyi önüne görev olarak koydu ve buralara güçleri maceracı bir şekilde dağıtarak örgütün darbe yemesine zemin hazırladı. Bu politikayla konferansın üzerinden 1 yıl gibi kısa bir zaman geçmediği halde neredeyse örgütsel yenilgiyle tanışacaktı. Bu örgütsel darbenin baş mimarları 2.Konferans ve onun seçtiği MK'dır. Başta Parti Sekreterimiz Süleyman Cihan yoldaş olamak üzere, yakalanan MK'si ve Bölge Komitesi üyelerinin tümü bu politikanın ürünü olarak şehir merkezlerinde yakalanmışlardır. İşte bu sol taktik politika ve onun yarattığı sonuçlar görülmeden geçmişi doğru değerlendirmek mümkün değildir. Düşmanın gücü kavranmıyor, küçümseniyor, halkın sisteme karşı duruşu abartılıyor kendi subjektif gücümüzün zayıflığı ve devrimci hareketin yediği ağır darbeler görülmüyor. Düşmanın taktik olarak saldırıda, hem de top yekün saldırıya geçtiği görülmüyor.Tüm bunlara karşın güçler dört tarafa (hem de şehirlere) dağıtılıyorsa, artık buradaki siyasal çizginin sol değil de sağ değerlendirilmesinin hiç bir bilimsel yanı olabilir mi? Sol'culuk ve bu çizginin ideolojik-sınıfsal kaynağı doğru bir şekilde tahlil edilmek yerine, onu teorileştirmeye çalışırsak, arkasından ortaya çıkacak sonuçlar daha büyük darbe ve yenilgiler olacaktır. Sağcılığı görelim onu alt edelim. Ama sağcılığı alt etme adı altında sol fikirler ve politikalar geliştirilirse yani sol gözden kaçırılarak sağ mahkûm edilmeye çalışılırsa o zaman biz başarıyla değil başarısızlıkla tanışırız. DABK bu hatalı yöntemler ve sorgulamalar sonucu bu sol çizgisini daha da derinleştirmiştir. Hiçbir dönem sol hatalarını görmemiştir ve sol düşüncelere ve politikalara dokunmamıştır. Geçmişi hep sağ değerlendirerek bu sağ'ın sol'la diyalektik ilişkisini doğru kuramadığı gibi, çoğu kez izlediği sol çizginin sonucu aldığı örgütsel, askeri darbelerin faturasını dahi sağcılıkla açıklamaya çalışmıştır. Sağ diye dünü sözüm ona mahkum etmeye (!) çalışmış, oysa bu mahkum etmeye çalıştığı politikaların ve pratik olumsuzlukların Sol politika ve taktiklerden kaynaklandığını ya görememiş, ya da görmek istememiştir. Şu söz DABK kanadında adeta bir slogan haline gelmiştir: „Biz hiç bir zaman sol'cu olmadık ki keşke bir sol çizgi izlesek." Bu slogan solculuğun nasıl da kutsandığını ortaya koymaktadır.

DABK'ın 2. Konferansın „Bazı Sallantılı Unsurların Faydacılık Temelinde MK'ya Alması da 2. Konferansın Önemli Hatalarından Biridir" Belirlemesi Doğru Bir Tespittir:

Ancak kendi içinde tutarsızlıklar taşımaktadır. Burada eleştirilmesi gereken temel nokta partinin gerek 2.Konferans öncesi gerekse sonrası kadro politikası olmalıdır Yoksa söz konusu kadroların tek tek zaaflarıyla bir politika sorgulanamaz. Söz konusu kadroların gerek polisteki tavırları gerekse hapishaneden çıkış sonrası ideolojik-siyasi zaaf gösterdikleri de doğrudur. Ama yeri gelmişken bir kez daha belirtelim ki 2.Konferansta MK'ya getirilen kadrolardan şehit düşenler ve bir-iki kadro hariç hemen hemen hepsi aynı zaafı göstermiştir. DABK bu tespiti yaparken acaba kendisi için doğru bir kadro politikası oluşturduğunu iddia edebilir mi? Hayır edemez. MLM tutarlılık bir dönemin kadro politikasını eleştirirken, bu yanlış kadro politikası yerine eğer doğru bir kadro politikası geliştirip buna pratikte yaşam buldurtabilirsen, ancak o zaman dünü sorgulamakta doğru bir yöntem izlediğini ve bununla da doğru sonuçlar çıkardığını söyleyebilir, iddia edebilirsin.

Kadro politikası demek sadece parti çizgisini teorik düzlemde savunmak diye anlaşılmaz, anlaşılmamalıdır. Bu, yani Partinin genel siyasi çizgisini onaylıyor ve bundan başka siyasi-teorik, pratik ve dahası çok yönlü siyasi birikim ve yeteneğe sahip olmayan kadroları kadro olarak tanıtır ve bu anlayışla kadro politikasına yaklaşırsak dün izlenen çizgiden farklı bir çizgi geliştiremeyiz. Ki, DABK'ın kadro politikası konusunda izlediği çizgi 2.Konferanstan farklı olmamış, hatta daha olumsuz ve geri düzeyde olmuştur. Eğer sadece sonuca göre kadroların durumunu tahlil etmeye çalışırsak, DABK'ın 1987-92 arası kadrolarından düşmanın eline sağ olarak düşen tüm kadrolar (Manuel Demir yoldaş hariç) işkencede çözülerek Komünist tavır sergilememişlerdir. Sorunun ideolojik ve siyasi özü açığa çıkartılıp bilimsel bir bakış açısıyla sorgulanmadığı zaman ne dünün olumsuz çizgisinden ideolojik olarak kopabiliriz, ne de geçmiş hatalardan arınarak ilerlemenin koşullarını yaratabiliriz. Yoksa her yeni gelen, geçmişe „tu kaka" deyip işin içerisinde çıkar ve çıkmakla yetinir. Partide bugüne dekte genel olarak bu çizgi izlenmiştir.

DABK'ın başına getirilen kadroların hepsi teorik olarak Partinin siyasi çizgisine kelimesi kelimesine imza atan yoldaşlardı. Ama bu tek başına o kadronun ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak sağlam olduğunu, gerçekte MLM bir kadro niteliğine sahip olduğunu gösterir mi? Kesinlikle göstermez. Burada sorgulanması gereken sadece 2.Konferansın kadro politikası değildir. Partimiz tarihi boyunca izlenen kadro politikasının ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgi bakımından tarihsel kökleri açığa çıkarılıp mahkum edilmeden doğru bir kadro politikasına sahip olmak mümkün değildir. DABK'ın asıl olarak görmek istemediği budur.

Kısacası DABK, soruna kadro politikasını sorgulama yerine sonuçtan hareket ederek, hem de kendisi de aynı hataları işleyerek yaklaşıyor. Sorunu iman gücüyle

ve partinin programatik çizgisini savunup-savunmamasıyla sınırlı tutarak, hataların ideolojik-siyasi özüne inmiyor, inemiyor. Bu nedenledir ki aynı kadro politikasını kendisi de izledi dolayısıyla başarısız olmaktan kurtulamadı.

DABK 2. Örgütsel Yenilginin Nedenlerini Yanlış Temelde Sorguladı:

DABK 2.örgütsel yenilgi için şunları söylüyor:

„Kısaca 2.MK görev başına geldiğinde avantajları ortadaydı. Bu avantajları doğru bir tarzda kullanmaması ona yenilgi aldırdı. Bu yenilginin alınmasında ağır objektif koşulların rolü inkar edilemez. Fakat bu kaçınılmaz bir yenilgi değildi. Doğru bir politika izlenmiş yani 2.konferansta alınan kararlar doğrultusunda hareket edilmiş olsaydı yenilginin alınması önlenebilirdi.“ (agb.sf,8)

Bir parti doğru bir siyasal, örgütsel ve askeri politika izlediği zaman genel olarak yenilgiye uğramaz. Bu saptama doğrudur. Ancak sorunun özünü doğru bir politika denilince ne anladığımız oluşturmaktadır. Daha doğrusu doğru bir politika nasıl oluşturur sorusunu doğru yanıtlayamaz ve bu bağlamda da her siyasal gelişme karşısında doğru bir siyaset izleyemezsek bu, doğru bir politika olmaz. Tabii ki, nihayetinde politikasızlığın kendisi de politikadır. Ama bu nasıl bir politikadır? Tabii ki, yanlış politikadır. Ve başarı değil başarısızlık getirir. O zaman biz bu soruyu şöyle kendimize soralım: 2.Konferans taktik politikalarını doğru oluşturdu mu? Yani 2.Konferans anının siyasal durumunu, dahası somut durumu doğru bir bilimsel bakış açısıyla mı tahlil etti yoksa öznelci sol bir bakış açısıyla mı tahlil etti? İşin ana merkezini bu soru oluşturmaktadır.

İkinci nokta ise, tabii ki, pratikte bu tespitler doğrultusunda hareket emektir. Öncelikle, birincisi üzerinde duralım:

Daha öncede bir çok kez belirttiğimiz gibi 2.Konferans devrimci durum tespitinde sol-subjektıf bir saptamada bulundu. Düşmanın durumunu küçümseyerek kendi gücünü ve halkın gücünü abarttı.Gelişmelerin yönünü doğru tespit edemediği için örgütü buna şekilde getirip konumlandıramadı. Bu sol-sübjektif saptamalar sonucu örgütün gücünü yaygın bir şekilde dört bir tarafa dağıttı. Silahlı mücadelenin stratejik olarak esas olmasıyla ve başlatılmasından sonra izlenecek taktiklerle daha silahlı mücadele başlamadan önceki taktikleri karıştırdı. 2.Konferansın pratik-politik çizgideki olumsuzluklarının kaynağı esas olarak bu yanlış siyasal durum tespitinden kaynaklanmaktadır. DABK'ın yukarıda alıntıladığımız gibi 2.Konferansın siyasal durum tespiti doğru olmasına rağmen 2.MK buna uygun davranmadığı için yenilgiye neden olmuştur tespiti doğru değildir. Burada 2.Konferansın yönelimine kaynaklık eden ideolojik ve siyasi hat görünmeyerek bütün günahlar MK'ya çıkarılmıştır. Düşüncedeki sol subjektivizm görülmüyor. Gelişmelerin ilerisinde tespit yaparsan yani nesnel durumun ilerisinde siyasal durum saptaması yaparsan, tabii ki pratikte subjektif düşünceler tutmayacak ve arkasından başarısızlıklar, hatta büyük yenilgiler kaçınılmaz olur.

İkincisi; DABK'ın iddia ettiği gibi 2.MK 2.Konferansın kararlarını uygulamadığı için yenilgiye uğramış değildir. Tersine 2.MK, 2.Konferansın politik-taktik ve örgütsel politikalarını uygulamıştır. Ancak 2.Konferansın bu politikaları yanlış olduğu için önce ağır darbeler alınmış, arkasından ise geride kalan MK „güçlendirme" ile birlikte sol çizgiyi ideolojik olarak sorgulayıp ondan kopmak yerine onun ikiz kardeşi olan sağ çizgiye çok hızlı bir şekilde dönüş yapmıştır. DABK neye sol, neye sağ denileceğini teorik olarak karıştırdığı için, belirlemeleri de yanlış yapıyor. DABK yaygın örgütlenmeye ilişkin yaptığı belirlemelerin altını şöyle dolduruyor:

„2.MK'nın 2.Konferans kararları doğrultusunda ilk başlarda attığı olumlu adımların yanı sıra olumsuz adımlar da vardı. Özellikle örgütlenmede yapılan hatalar çizginin iyice kavranmadığını gösteriyordu. Bir kere kırsal alanlarda oluşturulan gerilla birimlerine bakış açışı doğru değildi. İkincisi, örgütlenme yaygın tutuldu. Güçler belli alanlarda yoğunlaştırılmadı.Bunun yerine geniş alanlara serpiştirildi. Şehirlerdeki örgütlenme de doğru ele alınmadı. Bu konularda sağ hatalar izlendi. Çünkü yaygın örgütlenmenin esası şehirlere yönelikti, bu da sağ bir anlayışlı."(agb.sf,9)

Şimdi bu belirlemenin kendi içindeki tutarsızlıklarını ve yanlışlıklarını ele alıp değerlendirelim:

2.Konferans örgütlenmede, yani mevcut güçleri 5 Bölge Komitesi temelinde örgütlenmeye gitmekle güçleri yaygın bir şekilde dağıtmıştır. 5 Bölge Komitesinin örgütlenmesine karar verdikten sonra bu bölgelere de uygun kadrolar ve üyeler atamak zorunluluğu Konferans kararının gereğidir. Yani, 2.MK Konferansın bu kararı gereği güçleri 5 Bölge temelinde şehirlere dağıtmak zorundaydı. Tersi durumda Konferansın kararını çiğnemiş olurdu. Yaygın örgütlenme ve güçlerin dağıtılması politikası eleştirilecekse -ki eleştirilmelidir- buradaki muhatap 2.MK değil, 2.Konferans ve ilgili politikasıdır.

2.Konferans saldırı taktiğini tespit ettiği devrimci duruma uygun olarak belirliyor. 2.MK'da bu belirlemeye göre güçleri yaygın ve maceracı bir şekilde dağıtıyor. Hem de kadroların ezici çoğunluğunu şehir merkezlerine yığarak.

Düşman saldırıya geçti denilecek ama, öte yandan güçleri temel bölgelere, yani düşmanın zayıf olduğu gerilla bölgelerine çekme politikası savunulmayacak. Bu nasıl bir politika olur? Tabii ki, mevcut siyasal durumun ilerisinde, hem de devrimin bizimki gibi ülkelerde dengesiz gelişeceğini teorik-politik olarak savunulduğu halde, düşmanın her bakımdan güçlü olduğu yerlere güç yığılacak. Bunun adı sağ oportünizm değil, sol oportünizmdir. Eğer durum tespitinde sol subjektif davranılmayıp nesnel davranılsaydı, yani devrimci durumun gerilediği görülseydi ve buna uygun politik-taktik yönelim olarak örgütsel geri çekilme politikası benimsenseydi örgütsel yenilgi alınmayabilirdi. Gerçekten devrimci durum yüksek olsaydı ve bu tespite karşın subjektif güçleri saldırıya göre harekete geçirmek yerine savunma taktiğini geliştirip bunun üzerinden taktik politikalar

geliştirilmiş olsaydı, o zaman bu çizgiyi sağ oportünist olarak değerlendirmek doğru olurdu. Daha açıkçası, devrimci durum ileri, ama gerek Konferans gerekse onun işbaşına getirdiği MK subjektif bir tarzda devrimci durumun geri olduğu sonucuna varıp saldırı taktiğine uygun konumlanmaması durumunda bu taktik politika sağ oportünist bir politika olurdu.

Bu mantık silsilesi bir askeri taktik için geçerli olduğu gibi bölgesel ve ülke geneli için de geçerlidir. Bu dönem için kavranılması ve ders çıkarılması gereken nokta şudur; Örgütsel güçlerin yaygın bir şekilde dağıtılmasının ardındaki siyasal düşüncenin öznelci sağ düşünce olmadığı, sol düşünceler ve politikaların olduğu gerçekliğinin kavranmasıdır. Bunun kaynağı da 2.Konferanstaki sol sübjektif durum değerlendirilmesindendir.

Başkan Mao, genel ayaklanmacıları, daha doğrusu parti içerisinde kırsal alanların önemini kavramayan, bunun yerine şehirleri esas alan ve şehirlerde ayaklanma ve silahlı kuşatma hareketlerini başlatanları sağ çizgi olarak değil sol çizginin sahipleri olarak nitelendiriyor. Sol düşüncelerin sağ düşünce ve politikalardan bağımsız olarak ele alabilir miyiz? Elbette ki, ayrı ele alınamaz. 2.Konferansın sol taktik politikaları, hangi sonucu doğurmuştur? Herkesin bildiği gibi sol düzeltilemeden sağa çark edilerek yenilgi sürecinin tamamlanmasına neden olunmuştur.

Sözün kısası, DABK 2.yenilginin siyasal nedenlerini doğru tespit edemiyor sol hataları göremiyor veya görmek istemiyor.Soldan sağı eleştirmeye çalışırken hem sol anlayışları gizliyor hem de solun gelişmesini hızlandırıyor.

DABK'ın Söz Konusu Belgede „2.MK'nın Öteden Beri Kör Güven Temelinde Bağlı Oldukları FÜ'lere Aşırı Güven Duymaları," Eleştirisi Bazı Abartılı Yanlar Taşısa da Esasta Doğru Bir Eleştiriydi:

FÜ'lerin 2.MK üzerinde ideolojik ve siyasi etkisinin güçlü olduğu, bu etkinin partinin bütününde var olduğu doğrudur. Bunu belirtirken FÜ'lerin partiye ideolojik-siyasi katkılarının olmadığını söylemek istemiyoruz. Özellikle de l. MK'ya karşı FÜ'lerin çok güçlü ve MLM düzeyde ideolojik mücadelesi söz konusuydu. Aynı mücadele siyasi alanda etkisini göstererek l. MK'nın gerek Partinin ideolojik-programatik çizgisini, gerekse Başkan Mao'nun reddedilmesi kampanyasının etkisini kırarak partide genel siyasi çizginin 2.Konferansta tekrar onaylamasını sağlamıştır. Belirtmeliyiz ki, l. MK döneminde MLM kanadın başını FÜ'ler çekmekteydi. Bu ideolojik-siyasi etki 2.Konferansta kendisini belirleyici bir şekilde hissettirmekle sınırlı kalmadı. Devamında 2.MK'nın taktik politikalarında da etkisini sürdürdü. Güçlendirme sonrası ise FÜ'lerden birinin katıldığı MK toplantısında neredeyse tüm MK üyeleri söz konusu FÜ'nün her ağzından çıkan sözcükleri bir karar ve yanılmaz doğrular olarak onaylıyordu. Bu tutum yanlıştı, bu yanlış anlayış ve tutumdan dolayıdır ki daha sonra 2.MK

FÜ'lerden kolay kolay kopmadı, kopamadı. Dolayısıyla bu bağımlılık ilişkisi sonucu bazı politik-taktik ve örgütsel hatalar işlediler.

Komünist partisinde kişileri putlaştırmanın doğru olmadığını her zaman belirtiyoruz. Kişileri putlaştırmanın kendine karşı güvensizlikten kaynaklandığını, bunun temelinde de devrimci teori, siyasi tecrübe ve birikim yoksunluğu yatmaktadır. Bilginin, bilimin olmadığı daha doğrusu kullanılmadığı yerde inanç öne çıkar. Bilim ve bilgi ise kör inançların panzehiridir. Körü körüne inanç idealist düşüncenin kendisidir Devrimci bilgi ve bilim ise nesnelliğin kavranması, o anlık bilinmeyen şeylerin ise bilinebilirliğinden hareket eder. Kişileri putlaştırmamak demek kişilerden hiçbir bakımdan etkilenmemek, veya bu kişileri hiç dikkate almamak anlayışını doğurmaz. Burada kavranması gereken bir sorunu ele alırken o soruna ilişkin kendi devrimci mantığımızı kullanarak bilimsel şüphecilik ışığında teorik, siyasal ve örgütsel sorunları değerlendirmek olmalıdır. Yani bir anlayış, bir teori, bir taktık-politika kimden çıkarsa çıksın bizim burada izlememiz gereken doğru metot bilimsel bir bakış açısıyla sorunu ele alıp değerlendirmek olmalıdır Ne kişi çok iyidir, dolayısıyla her söylediği şey doğrudur anlayışından hareket edeceğiz ne de kişi kötüdür, söylediği her şey yanlıştır mantığından hareket edeceğiz. Her iki anlayıştan ve tutumdan da uzak durmalıyız. Dün işimize geldiği gibi faydacı bir anlayışla kişileri öne çıkartıp bunlar üzereden tabanı etkilerken (1976 ayrılığında izlenen yöntem çok somut bir örnek teşkil etmektedir.), aynı kişilerin bugün bizden ayrı düşünmeleri ve ayrı düşmelerinden dolayı onları bir çırpıda her kötülüğün anası olarak damgalamamız doğru değildir. Bu, devrimci bir anlayış değil, inkarcı ve aynı zamanda dürüst olmayan bir yaklaşımdır.

Eleştiride neden sonuç ilişkisini kurmadan gerçek bilimsel sonuçlara gidilemez ve doğrular yakalanamaz. Bugün bizim sübjektif ve inkarcı bir şekilde „eleştirdiğimiz", eleştireceğimiz önderlik veya bireyler pekala aynı yöntemle, aynı şekilde bizi eleştirebilirler. Çünkü parti içerisinde doğru ile yanlışın, dahası iki çizgi mücadelesi hiçbir zaman bitmez. Doğru düşüncelerin üretilmediği yerde, doğal olarak kullanılan yanlış yöntemler dönüp dolaşıp sahibini vuracaktır. Çoğunluk her zaman doğru ve haklı olmadığı gibi azınlığın ise mutlak olarak yanlış ve haksız olduğu söylenemez.

DABK'ın 2.MK 5.Toplantısında „...Ancak Bazı Somut Durumlarda Strateji Aynı Kalmasına Rağmen Şehirlerdeki Faaliyete Ağırlık Verilebilir Ve Verilmelidir." Tespitine İlişkin Yönelttiği Eleştiri Esasta Doğru Bir Eleştiriydi:

Bu konuda MK 5.Toplantısının tespiti şöyledir:

„Sonuç olarak ‚köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir' tespitimiz stratejik dönem boyunca geçerlidir. Ancak bazı somut durumlarda strateji aynı kalmasına rağmen,şehirlerdeki faaliyete ağırlık verilebilir ve verilmelidir.

Bu, kırsal kesimlerin esas olması gerektiğini ve doğruluğunu kesinlikle reddetmez. Dogmatik davranıp geçici bir dönem de olsa, somut bir taktik örgütlemesek bundan zararlı çıkacak olan yine bizler olacağız ve şehirlerdeki bu potansiyel de revizyonistlerin ve oportünistlerin etkinliğine girmiş olacak ve bizi daha zorlu görevle karşı karşıya bırakacaktır.“ (2.MK.5. top.rap.sf,17)

Bu belirlemenin üzerinde durmakta fayda var: Söz konusu MK toplantısın da her ne kadar stratejik olarak silahlı mücadele ve kırsal alanların esaslığı savunulsa da ancak „bazı somut durumlarda şehirlerdeki faaliyete ağırlık verilebilir ve verilmelidir“ tespitiyle yanlış ve hatalı bir belirleme yapmaktadır. Bir kere savaş başladıktan sonra olsun, başlamadan önce olsun bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaşa, bütün örgütlenmelerde ordu örgütlenmesine hizmet etmek zorundadır. Özelliklede savaş başladıktan sonra artık adına ne denirse densin (somut durum vs.gibi) kırsal alanları bazı dönemlerde tali plana düşürerek örgütlenmenin ve mücadelenin esasını taktik olarak şehirlere kaydırmak demek, ya savaş gerçekliğinin ne olduğunu anlamamak ya da taktik mücadele ve örgüt biçimlerinin stratejik mücadele ve örgüt biçimleriyle olan diyalektik ilişkisini kavramamak anlamına gelir.

Görünen o ki, 2.MK sözkonusu toplantıda esas mücadele ve örgütlenme biçimleriyle tali mücadele ve örgütlenme biçimlerini birbirine karıştırmakta ve bunların birbiriyle olan diyalektik bağını kavrayamamaktadır. Çok somut bir soru ile bunu yanıtlayalım: Şehirler esas faaliyet alanı olarak belirlendiğinde doğal olarak mücadele ve örgüt biçimlerini de (buna istersen geçici denilsin) değiştirmek zorunlu hale gelecektir. Dahası kırdaki gerilla savaşı ve ordu örgütlenmesi şehirlerde aynı biçimde verilip yapılmayacağına göre mücadele ve örgütlenme biçimleri bu tespite göre değişmek zorundadır. 2.MK'da bunu yapmaktadır. Gerilla güçlerinin ve gerilla mücadelesinin tasfiyesi yukarıdaki tespitin mantıki sonucudur. Bu tespite uygun olarak şehirlerdeki faaliyetler için, kadroların ve üyelerinin çoğunluğunu kırdan çekip şehirlere yerleştirmek gerekir. Tutarlılık bunu gerektirir. Yani teori ile pratiğinin diyalektik tutarlılığı ancak böyle olur. Yani partili kadro ve üyelerin çoğunluğunu kırdan çekip şehirlere yerleştirdiğimizde kırdaki parti ve ordu örgütlenmesi ve gerilla birliklerindeki kadroların da şehirlere çekilmesi anlamına gelir. Tersi bir yaklaşım yapılan tespitin ruhuna aykırı bir yaklaşımdır. Bu tespite uygun davranıldığında açıktır ki ordu ve kırın tasfiyesini beraberinde getirir. Diğer bir deyişle gerilla mücadelesi ve faaliyetinin tasfiyesini getirir.

Görüldüğü gibi bu tespite nereden bakılırsa bakılsın hatalı ve yanlış bir tespit olduğu kendiliğinden anlaşılır. Bunun da ülkemizin somut koşullarından hareketle ortaya çıkan mücadele ve örgüt biçimlerine (stratejik bakımdan) yanıt vermediğini tam tersine bu hatalı tespitlerden dönülmeyip zamanıyla politika haline gelmesi durumunda tasfiyeciliği getireceği açıktır. Yoldaş Kaypakkaya sonrası partimizin bütün önderlikleri (Konferansları da dahil) silahlı mücadele ve köylük alanlardaki faaliyet esastır belirlemesini yapmasına karşın, bunu pratikte uygulamadılar. Dolayısıyla bu konuda parti çizgisinden derin bir şekilde oportünizme saptılar.

Vurgu yapmak istediğimiz temel sorun şudur: Teorik olarak bir şeyi esas alırız ama onun ruhuna uygun mücadele ve örgüt biçimlerini pratikte geliştirmeyiz. Bu olumsuzluk bizde adeta gelenek halini aldı. Bu da küçük burjuvazinin tipik özelliklerinden birisidir. Ya aldığı ve belirlediği kararları, politikaları yeterince kavramıyor, ya da bunları belirlerken subjektivizme düşen bir hareket tarzı izliyor, subjektivizmden arınmak için çaba sarf etmiyor, ya da aldığımız kararlar noktasında ısrarcı davranamıyoruz.

DABK Parti İçi İki Çizgi Mücadelesinde 2. MK'ya Karşı Örgütsel Sekterizme Düştü:

„...Dokuz yoldaşın ölümünden sonra ise bunların (burada 2.MK kastediyor.bn) açıkça Türkiye'ye gemleyeceklerini söylemeleri, Konferansa gelmeyeceklerinin en açık ifadesiydi. Fakat bölge delegeleri bunların bu niteliğini tam olarak görmediler. Ya da gördükleri halde bunları Konferans ile tasfiye etmeyi doğru buldukları için bunları Konferansa getirmek için yoğun çaba harcamaya devam ettiler Bu çabanın ana nedeni ise partinin bölünmesine engel olmaktı. Bu dağınıklık, örgütsüzlük ve laçkalık karşısında PÜ, AÜ ve sempatizanlardaki yoğun eleştiri ve tepkiyi pasifize etmek için uğraşan BK (aslında BK değil bölge delegeleri idi) geçici olarak oluşturulan eylem grupları ile bu tepkileri bir ölçüde pasifize ederek, revizyonistleri konferansa getirme uğraşları sürdü.

Bu aşamada ML'ler nasıl bir tavır takınmalıydılar? Yapılması gerekli olan revizyonistlerin katılmadığı bir Konferans tamamlayarak, partinin bu örgütsüz ve laçka yapısına son vermek ve çok önceden görülen ya da sezilen olumsuzlukları önlemek olmasaydı, bu açıdan onların katılmadığı bir konferans meşru ve dogruydu."(agb.sf,40-41)

Daha önce belirttik. O koşullarda Konferansın Batı'da mı, kırda mı yoksa yurtdışında yapılması tartışmasını bir ilke sorunu yapmak hatalı bir yaklaşımdır. Sorun nerede ve daha güvenlikli ortamda yapılacağıdır. MK yurtdışında diyorsa ve halada böyle bir önderlikten söz ediliyorsa (isterse bunu revizyonist değerlendir fark etmez) Parti olarak da Konferans yapmak diye bir amacın varsa, Konferansa katılınır ve iki çizgi mücadelesi temelinde „MLM çizgi" hakim kılınmaya çalışılır. Lafızda ideolojik mücadelenin en yüksek platformunun Konferans ve Kongreler olduğunu hepimiz söyleriz. Ancak, bunun gereklerini yerine getirmeyerek açık bir şekilde oportünizmin batağına batarız ama bu gerçeği kavramak istemeyiz. Yoldaş Kaypakkaya ,nın ayırt edici özelliklerinden biride burada yatmaktadır. O TİİKP ve önderliğini revizyonist olarak değerlendirdiği halde, görüşlerini bir kez daha gür bir şekilde haykırmak için Kongre platformunu bir kürsü olarak kullanmak istedi. Ancak revizyonistler buna izin vermedi. Çokça „Kaypakkaya'cı" kesilmemize rağmen, O'nun parti içi mücadele yöntemlerini benimsemeyi beceremedik. Bu konuda da Kaypakkaya'cılığımız lafta kaldı.

DABK'ın parti içi iki çizgi mücadelesi anlayışı daha çok Hocacı anlayışa yakındır. O parti içinde kendisi gibi düşünmeyenlere hayat hakkı tanımıyor ve tüzük hükmü gereğince garanti altına alınan üyelerin üyelik haklarını bir çırpıda yok sayabiliyor. Aslında DABK'ta örgütsel ilke adına hiçbir şey yoktur. Tamamen keyfiyetçilik hakimdir. Örgütsel bakımdan „doğru olan yararlıdır" ilkesinden değil, „yararlı olan doğrudur" mantığından hareket etmektedir. Örneğin, „revizyonist" olarak değerlendirdiği PÜ'lerin Konferansa alınmamasını şart koşması hiçbir komünist partisinde görülmemiş bir şeydir. Açıktır ki, DABK kendisni dayatmaktadır. Dayatmaları bütünlüklü olarak kabul görmeyince de örgütsel ayrılık yolunu tutuyor. Başkalarına Marksizmi, kendisine liberalizmi hak olarak görüyor. Dayatmaları kabul görmeyince „revizyonist önderliği örgütten attık" diye kamuoyuna açıklamada bulunuyor ve örgütsel ayrılığı ilan ediyor. Disipline uymayan kendisi olduğu halde, bölücü ve yıkıcı kendisi olduğu halde başkalarını sekter tarzda suçlayarak kendisini haklı kılmaya çalışıyor. Bütün bu yaptıklarını da Maoizm olarak parti tabanına lanse etmeye çalışıyor. Parti Tüzüğünün kendisi için bağlayıcı olmadığı prensibinden hareket ediyor. Örneğin, Delegelerin iradesiyle istediği gibi oynamayı kendisinde hak görüyor. Revizyonist olarak değerlendirdiği üyeleri Konferansa almamayı kendisinde hak olarak görüyor.

DABK'ın bu yaptıklarının bir kısmını her hangi bir organ DABK'a yapsaydı, DABK Demokratik Merkeziyetçilik, Parti Tüzüğü elden gidiyor diye avazı çıktığı kadar patırtı, gürültü çıkarırdı.

DABK Dünya komünist partilerinden, özelliklede SBKP ve ÇKP tarihlerinden hiç mi hiç anlamıyor ve onlardan öğrenmekte istemiyor. Ancak işine geldiği zaman bu partilerin tarihlerinden dogmatik bir şekilde bolca alıntılar yapmayı da ihmal etmiyor.

Kısacası, DABK „revizyonist" diye nitelendirdiği 2.MK'ya parti de, kendi haklarını kullanmalarını ve görüşlerini açıklamalarının yolunu tıkayarak partiden örgütsel tasfiye etme anlayışına sahiptir. Parti içi iki çizgi mücadelesini esas almak yerine örgütsel tasfiyeciliği ve idari tedbirleri esas almaktadır Kişileri ikna etme kazanıp yeniden kalıba dökme ve partinin çoğunluğuyla birleşme politikası DABK'ta yoktur. Siyasi ve ideolojik olarak kendisine güvenmediği için Konferans ve Kongre gibi platformları ideolojik mücadelenin arenası haline getirmeyi düşünmek bile istemiyor. Bu tarzıyla DABK, GKK'ya (Geçici Koordinasyon Komitesi) oldukça yakındır. GKK'da aynı DABK gibi parti içi ideolojik mücadeleyi bir kenara bırakarak sağı, soldan eleştirerek sonuç almaya çalışmıştır. 2. Konferans gündemde olmasına karşın, Konferansa gitmek yerine örgütsel ayrılığı seçmiş ve partiye azımsanmayacak derecede zarar vermiştir. GKK'da Konferansa 6 ay gibi kısa bir süre kalmasına karşın, bunu beklememiş, sağ oportünist önderliğe karşı yükselen tepkiyi kullanmaya çalışmıştır. DABK'da tıpkı GKK gibi, 2.MK'nın sağ oportünist tasfiyeci çizgisine karşı yükselen tepkiyi kullanarak örgütsel ayrılığı seçmiştir.

DABK'ın 3. Konferansa Gitmemek İçin İleri Sürdüğü Gerekçeler Konferansa Katılmamak İçin Yeterli Değildi:

DABK'ın „çıkış perspektifi" başlığı altında ileri sürdüğü 2 maddelik gerekçeleri aktardıktan sonra buradaki anlayış ve belirlenen siyasetler üzerinde tek tek duracağız.

„Parti bugünkü ortamdan nasıl kurtarılacaktır:

l) Parti düşmanı niteliği çoktan ortaya çıkmış ve bugünkü varlığını partinin içinde bulunduğu ve bunalımlı ortama bağlı olan revizyonist MK ile her türlü bağın hemen kesilmesi ve partiden hemen atılmaları.

2) Revizyonistlerle gidilecek bir konferans partinin mevcut sorunlarını çözecek bir konferans değil, var olan sorunları daha da ağırlaştıracak ve partinin çizgisini tasfiyeyi resmileştirecek revizyonist bir konferans olacaktır. Çünkü, MK ile gidilecek bir konferans:

a)Revizyonistlerin açığa çıkmasını engeller. Bunun yerine yenilginin sorumlusu olarak gösterilen partimizin programı resmi bir organ toplantısında teşhir edilecektir.

b)Konferansta çıkacak siyaset bugünkü çizginin daha da ilerisinde katmerli bir sağ çizgi olacaktır .

c)Kuruluşu bir kongre niteliğinde olan partimizin ML temel programı tartışılacak ve revizyonistler tarafından ayaklar altına alınacaktır.

d)Revizyonistlerin etkinliğinde gelişecek olan konferansta, ML'lerin partiye sahip çıkma düşünceleri geniş yoldaş kesimine ulaşamayacaktır.

e)Gerek hapishanenden çıkan, gerekse şu veya bu nedenlerden dolayı partiyle örgütsel olarak bu aşamada ilişkisi bulunmayan bir çok yoldaş bu can alıcı sorunlar karşısında eli bağlı bir durumda olduğunda, parti çizgisinin resmi olarak yapılacak bir konferansta tasfiye edilmesi karşısında etkisiz kalacaklardır Bu durum revizyonistler için avantajlı bir durum yaratacaktır. Bu aşamada mevcut duruma müdahale eden yoldaşlar çıktığında MK revizyonistleri tarafından rahatlıkla olumsuzlukla damgalanacaklardır.

f)Devrimcilikle ilgisi bulunmayan bazı namussuz unsurlar konferansa alınarak itibarları geri iade edilecektir.

g)Partinin bu duruma gelmesini sağlayan revizyonist siyasetin sahipleri yargılanma yerine aklanacaklardır.

h)Kişiler yine konferansın üzerine çıkarılacak ve savunmaları ile birlikte niteliklerinin ortaya çıkartılması önlenecektir.

Kısaca, bu nedenlerden dolayı bugün konferansa gitmeyi doğru bulmuyoruz Hiçbir zaman konferansı savunmayan ve parti sorunu diye bir sorunu olmayan bugünkü durumumuza gülerek dans eden revizyonistlerle birlikte parti sorunlarını çözmeyi hayal etmek partiye ihanet etmekten başka bir şey değildir. Kendilerini temize çıkartan ve hiçbir sorumluluğu kabul etmeyen parti düşmanı burjuvalarla nasıl bir konferansa gidebiliriz? Bu tip insanlarla birlik olmak demek, devrim için

gözünü kırpmadan ölüme giden yoldaşlarımıza ihanet demektir. Dahası, bugüne dek bizi yiyip, bitiren bir çizgi ve bizleri sürekli olarak her türlü oyunlarla patronağa devletinin güçleri karşısında yalnız ve güçsüz olarak bırakan ihanetçilerle nasıl bir arada bulunabiliriz.“ (agb.sf,51-52)

Daha önce belirttik. DABK'ın ayrılık ilan etmesindeki en temel hatalı yanı Konferans anında Konferans'a (delegelerin çoğunluğu gitmesine karşın) gitmeyerek cepheden mücadeleyi başlatmasıdır. İşin en önemli boyutunu ve hatalı yanını burası oluştururken, diğer boyutunu ise DABK'ın ayrılık için ileri sürdüğü gerekçelerdir. Bir partiden veya bir partinin mevcut önderliği altında ayrılık ilan etmeyi gerektirecek siyasi gerekçeler olmadığı gerçekliğidir. Öyle ki, DABK mevcut önderliği bir yandan revizyonist değerlendirirken ama öte yandan „bugün ki çizginin daha da ilerisinde katmerli bir sağ çizgi olacaktır“diye bir tespit yapmakla neyi söylediğinin, nasıl bir belirleme yaptığının kendisi dahi bilincinde değildir.

„Bugün ki çizginin daha da ilerisinde katmerli sağ çizgi“ diye bir belirleme yapmak, mevcut çizginin katmerli (biz buna sistemli çizgi diyoruz) olmadığını, yani sağ çizginin henüz sistemli bir çizgiye varmadığı anlayışını ifade etmektedir. Sağ sistemleşmiş çizgi kendisini düzeltmezse gideceği yer nihayetinde revizyonizmdir. Ama bu belgedeki ifade tarzıyla mevcut MK çizgisinin sistemli sağ oportünist çizgi olmadığı sonucuna varılır. Gerçekten de 2.MK'nın sağ oportünist tasfiyeci çizgisi henüz sistemleşmiş bir çizgi değildi. Ancak gidişat bu yöndeydi. Revizyonizmle sağ oportünist çizginin aynı olmadığını da bir kez daha belirtelim. Sistemleşmiş çizgi ile daha sistemleşmemiş çizginin de farklı olduğunu kavramak zorundayız. Bir yerde revizyonist diğer yerde sağ veya sol oportünist diye aynı anlama gelecek kavramları kullanmak kavram kargaşalığına yol açar. Bundan kurtulmadıkça ideolojik kaos doğar. Bu da bir örgüt içerisinde örgütsel kaosu beraberinde getirir. Bir anlayış, sol sapma veya sağ sapma ile yan yana kalmayı savunurken, diğer bir anlayış ise revizyonist çizgi ile hiçbir dönem bir arada kalmayı savunmaz. O zaman ne olacak? Yani sağa veya sola denk düşecek çizgileri (sistemleşmiş de olsalar) altını doğru bir şekilde doldurmayıp, sağın yerine revizyonizm veya reformizm kullanırsak solun yerine ise Troçkizm ve anarşizmi kullanırsak tabii ki bazı dönemler hariç aynı çizgilerle veya bu çizgilerin hakim olduğu durumlarda o partilerle uzun süre bir arada kalınamaz.

DABK 2.MK'nın niteliğini yanlış belirlemekle birlikte ve sistemleşmiş çizgi olarak belirlediği bir çizgiyle hiçbir dönem bir arada kalınmayacağını mekanik bir şekilde mutlaklaştırmaktadır. O günün tarihsel ve siyasal koşullarını dikkate almadan bunu mutlaklaştırmak idealist düşünce yöntemidir.

DABK ideolojik ve siyasi hattına güvenmiyor. „ Konferansta revizyonistlerin hakim olacağını“ ileri sürerek ve bunların kendi çizgilerine resmiyet kazandırmamaları içinde konferansa gitmenin doğru olmayacağını savunmakla, DABK ideolojik mücadeleden kaçıyor. Üstelikte bir konferans gibi ideolojik

mücadelenin en keskin gelişeceği bir arenayı „revizyonistlere“ terk ediyor. Mümkündür ki, bir Konferansta muhalefet çizgisi hakim olmayabilir. Bir partili veya muhalefet çizgisi, „Konferans veya Kongrelerde çizgim hakim olursa veya böyle bir olasılık yüksek ise, ancak o zaman katılırım“ diye bir tutum, bir siyaset sergileyemez. Bunun Maoist parti içi iki çizgi mücadelesi ruhuyla ve örgütsel ilkelerle bağdaşır hiçbir yanı yoktur. Mümkündür ki, bir sonraki Konferans ve Kongreye kadar bir Maoist parti içerisinde kalmak gerekli olabilir. Çizgimiz hakim hale gelmedi diye hemen ayrılığı mutlaklaştırmak ve pratiğe dökmek Maoist parti anlayışı değildir.Hele bunu Yoldaş Kaypakkaya'nın TİİKP içerisinde ki, tavrıyla örtüştürmek açıkça bir çarpıtmadır. Yani DABK'ın ayrılık ilan etmesi yöntemiyle Yoldaş Kaypakkaya'nın TİİKP içinde iken yürüttüğü ideolojik mücadele yöntemi ve ayrılık yöntemi aynılaştırılamaz. Ayrıca, ayrılık gerekçeleri de tamamen farklı niteliktedir.

DABK parti içi ideolojik mücadeleyi yeterince kavramadığı gibi,iki çizgi mücadelesi siyasetini de yanlış kavramıştır. Revizyonist olarak nitelendirilenleri örgütsel tasfiye gitmek ve örgütsel tedbirlerle üstesinden gelmek DABK'ın parti içi mücadeledeki temel yöntemidir. DABK, ideolojik mücadele adı altında 2.MK'ya karşı kullandığı üslup alabildiğine sekter ve yarı-lümpen bir niteliktedir. „Namussuz, adi“ vb. kavramlar kullanılarak farklı çizgi sahiplerine karşı ideolojik mücadele verilemez.

Parti içinde faal ideolojik mücadele taraflısı olmamak veya bunun gereklerini yerine getirmemekle ne yanlış düşünceler alt edilir, nede buna bağlı olarak parti birliği ve bütünlüğü pekiştirilebilinir. Özellikle de ideolojik mücadele adı altında karşılıklı kişisel sataşmalar ve sokaktaki lümpenlerin kültürüyle eleştiri(!) yürütmeye kalkışmak, proletaryanın öncüsü olan Komünist partisi ve onun üyelerine yakışmaz. Biz her konuda, her alanda proletaryaya yakışır kültür yaratmak zorundayız. Çünkü Komünist partisi sınıfın en bilinçli, en seçkin ve en yetkin unsurlarından oluşuyor. Her konuda olduğu gibi, ideolojik mücadeledeki siyasetimizde herkese örnek olmak zorundadır. Başkan Mao'nun konuya ilişkin sözlerini aktarmakta fayda vardır:

„Biz faal ideolojik mücadele taraflısıyız, çünkü bu mücadele Partinin ve devrimci örgütlerin içindeki birliği sağlayan ve savaşmamızın yararına olan bir silahtır. Her komünist ve devrimci bu silahı eline almalıdır Ama, liberalizm ideolojik mücadele olmayan bir anlaşmayı öğütler, bundan da düşük ve bayağı bir stil ortaya çıkar ve Partinin içinde ve devrimci örgütlerde bazı organları ve bazı üyeleri soysuzlaşmaya sürükler“.(95)

Gerçekten de Mao'nun işaret ettiği gibi partide, gerek Konferans kanadın da gerek DABK kanadın da ve gerekse 1992 birliği sonrasından günümüze kadar doğru bir siyaset ışığında ideolojik mücadele yürütüldüğünü söylemek mümkün değildir. Her şeyi bir kenara bırakırsak; En üst organlardan, sıradan parti organlarına kadar tüm organ toplantılarında siyaset ve örgütsel sorunlar yerine

esasta kişisel sorunlar gündemi kaplamakta ve organ toplantıları adeta kişisel hesaplaşmanın arenası haline getirilmektedir. 1994 ayrılık öncesi yapılan son SB toplantısının tutanağı okunduğunda bu gerçek yalın bir şekilde görülecektir. Bir partiye ideolojik ve siyasi önderlik yapmakla yükümlü böyle bir organın (Büro) partinin ideolojik ve siyasi sorunlarına çözüm üretmek yerine, meselelerin kişiselleştirilerek lümpen bir üslupla bir birlerine üstünlük sağlamaya çalışmalarını dikkate aldığımızda, o partinin alt organlarında bundan daha siyasi bir toplantı beklemek hayal olur. Tüm alt organlar esasta bu önderlik organı temelinde şekilleneceğini düşünürsek tersi bir beklenti içerisinde olmak boş beklentidir.

Siyasi eleştiriler farklı, sokaktaki lümpenlerin tarzını kullanarak eleştiri(!) yapmak farklı şeydir. Birisi eleştiri kapsamına girer, diğeri lümpence küfürlerin savrulduğu saldırı kapsamına girer. Komünistler, bu yoz kültürü kendi bağrında gelişmesine izin vermez, buna asla müsaade etmezler, etmemelidirler. Organ toplantılarında yapılan kişisel polemiklerin örgütte iş yapmak yerine iş yaptırmama işlevinden öte bir anlamı yoktur. Bu lümpence polemiklerin gelişmesine paralel olarak parti yozlaşmakta ve parti dışı her düşünce akımı ve kötü unsurların parti içinde barınmalarına olanak sağlamaktadır. Karşı-devrimcilerin uzun süre kendilerini partide gizlemelerinde bu nesnel durumun önemli payının olduğunu inkardan gelemeyiz. Bu kültür, partiyi demoralize etmekte ve kadro ve üyelerin mücadele şevkini de önemli oranda kırmaktadır. Yozlaşma derinleştikçe gruplaşmalar ve hizipleşmeler giderek boyutlanmakta ve partiyi yıkmakla tehdit eder hale bürünmektedirler.

Toparlayacak olursak: DABK'ın gerek ayrılık ilan etmesi gerekse söz konusu belgede ayrılığa ilişkin ileri sürdüğü gerekçeler örgütsel ayrılığı haklı kılacak gerekçeler değildir. Bu tür görüş ayrılıkları örgüt içerisinde her zaman farklı şekillerde kendisini göstererek devam eder. Bu belgede ortaya konulan görüşlerin bir kısmı oportünist görüşlerdir. Geçmişi bilimsel olarak değerlendirmek yerine, esasta kendi niyetlerine göre değerlendirme yöntemi izlenmiştir. DABK'ta derin bir subjektivizm mevcuttur. Bazı doğru yaklaşımları ve görüş açısı olsa da esasta sorunlara bakış açısı olumsuzdur. Öznelci bir düşünce yöntemiyle sorunları ele alıp değerlendirdiğinden sekterizme düşmüştür. DABK'ın düşünce yöntemine damgasını vuran ideoloji öznelci dar-deneyci ideolojidir. Bu ideolojinin beslendiği sınıf ve toplumsal doku ise kır küçük burjuvazidir.

DABK örgüt içi ideolojik mücadeleyi Maoist bir temelde ele almıyor, daha çok Hocacı bir parti içi mücadele siyasetine sahiptir. DABK'ın kadrolarında varolan teorik siyasi gerilik daha çok dar deneyci ideolojinin etkisinde kalmaya ve subjektivizme düşmelerine yol açmıştır.

Devrimci teoriyi küçümsenmiş, pratiğe devrimci teorinin ışığından dar-deneyci bir bakış açısıyla yaklaşarak siyasetin silahlar üzerindeki tayin ediciliği kavranmamış ve küçümsenmiştir. Dolayısıyla DABK, bu yazıda da görüleceği gibi askeri bakış açısının önemli izlerini kendi üzerinde taşımaktadır. İleride somut örnekleriyle eleştirisini yapacağımız gibi bu yanlış bakış açısı DABK kanadında

salt askeri bakış açısının örgütte gelişerek hakim hale gelmesini sağlamıştır. Özelliklede 1990'lı yıllara geldiğinde bu kendisini daha da belirgin bir şekilde göstermiştir. Buna ilişkin teorik eleştirilerimizi ileride, yani DABK çizgisini ayrılık sonrasından birliğe kadar olan dönemini sorguladığımızda daha da ayrıntılı bir şekilde değineceğiz.

DABK KANADININ AYRILIK SONRASINDAN 1992 BİRLİĞİNE KADAR İZLEDİĞİ İDEOLOJİK SİYASİ ÖRGÜTSEL VE ASKERİ ÇİZGİ:

DABK'ın Siyasal Alanda İzlediği Çizgi:

Bilindiği gibi DABK örgütsel ayrılık ilan ettikten sonra yukarıda ortaya koyduğumuz belgeden de anlaşılacağı üzere ilk oluşturduğu yönetici organ DABK alanında bulunan ve Manuel Demir Yoldsşın da içinde yer aldığı kadrolardan oluşan yönetici organdır. Manuel yoldaşın Konferans delegesi olduğunu daha önce belirtmiştik. DABK alanında Konferansa gitmeme yönünde ayrılık ilan edilince Manuel Demir yoldaş Konferansa gitmek yerine DABK saflarında kalmayı tercih etmiş ve daha sonra bu bölgede yapılan Olağanüstü Bölge Parti Konferansında yönetici organa seçilmiştir. Bu Bölge Konferansında oluşturulan Bölge Yönetici Organının hedefi örgütü yeniden merkezi yapıya kavuşturmak ve yeni bir Konferans düzenlemektir. Bu Bölge Yönetici Organı Geçici Merkez Komitesi (GMK) oluşturulana kadar da örgütün her cephedeki yetkili organı olarak görevlendirilmiştir.

Bölge Konferansında oluşturulan yönetici organ 7(yedi) kişiden oluşmaktaydı. DABK ayrılık ilan ederken bu bölgede bulunan tüm üye ve savaşçıların hepsi DABK'dan yana tavır aldılar ve hepside söz konusu Bölge Konferans tartışmalarına katıldılar. Kadro, üye ve savaşçılarla birlikte toplam sayı 30'a yakındır. Bu konferansta söz konusu yönetici organa seçilenler arasında Konferans delegesi olan Hüseyin Demir ve İsmail Bulut yoldaşlar yoktur. Bu Bölge Konferansında seçilen 7 kadrodan 2'si hariç diğer yoldaşlar şehit düşmüştür Bölge Konferansına gidildiği anda, Konferansa giden 2 delegeyi saymazsak Manuel DEMİR yoldaşla birlikte toplam 7 (yedi) üye mevcuttur. Söz konusu Bölge Konferansında daha önce Konferans nedeniyle üyelikleri onaylanmayan veya üyelik vasıflarına uygun ileri sempatizanlar üye kabul edilerek üyelik bileşimi genişletilmiştir. Ajan Nihat'ta bu dönemde üye yapılanlardan birisidir. Daha önce ileri sempatizandır. 1986 yılında hapishaneden çıktıktan kısa bir süre sonra sonbahara doğru kıra giderek gerilla birliklerine katılmıştır.

Bu Konferansta yönetim organına sağ olanlar hariç seçilenlerden şehit düşenler şunlardır: Baba Erdoğan, Manuel Demir, Hasan Ben, Metin Kaya ve Seyfi Batar'dır. Sağ olup da aktif mücadeleden çekilen kadro aynı zamanda DABK'ın sekreteridir. Bu kişi ayrılıktan kısa bir süre sonra İstanbul'da düşmanın eline düşerek ciddi ideolojik zaaf göstermiştir. Daha sonra ise uzun yıllar hapishanede kaldıktan ve dışarıya çıktıktan sonra tekrar kıra gitmiş, fakat burada yine gerileyerek (sempatizan olarak örgütlenmiştir bu süre içinde) mücadeleyi bırakmıştır. Diğer bir kadro ise uzun süre parti saflarında kalmasına karşın düşman eline düştüğünde ideolojik zaaf(iki kez üst üste) göstermiş,1996 Ölüm Orucunu bırakmış ve KDH sürecinde partiyi sahiplenmeyerek güvensizlikler yaratmıştır. Tüm bu suçlarından kaynaklı olarak cezalandırılmış ve üyeliği düşürülmüştür.

DABK ayrılıktan kısa bir süre sonra gerilla savaşını başlatmıştır.

Yukarıda DABK'ın örgütsel gücünü ve mevcut yapısını kısa notlar şeklinde ortaya koyduk DABK 1987 tarihinde yapılan genel seçimlerde seçim sandıklarına karşı yönelik giriştikleri silahlı eylemle ismini duyurdu. Daha sonra Hozat'ta hapishane nöbetçisi askerlere silahlı saldırı düzenleyerek gerilla eylemlerini sistemli hale getirmeye çalışmıştı.

Partisiz ordu örgütlenmesini DABK'ta savunmuyor. Partinin önderlik yapmadığı bir ordu örgütlenmesi ve onun yürüttüğü savaş fokocu bir savaş siyasetinden başka bir anlam ifade etmez. DABK mevcut güçlerini daha toparlamadan, ciddi bir parti örgütlenmesine gitmeden, yani örgütsel yapısını daha inşa etmeden güçlerini sağa sola yayarak kısa süre sonrasında çok ağır örgütsel darbeler aldı. Hem bölge yönetici organının önüne temel görev olarak „merkezi yapıyı oluşturmak" görevi konulmasına karşın, bu görev yerine getirilmeyerek eylemler peşinde koşulmuştur. Merkezi yapısı olmadığı halde gerilla saldırıları esas alınmış, bu da yetmiyormuş gibi yönetici kadrolar maceracı bir şekilde dağıtılmıştır.

Bu taktik yönelimle örgütsel inşa ve merkezi yapıyı oluşturmak olanaksızdı. Burada da subjektif bakış açısı esas alınarak parti önderliksiz bırakılmış ve iç kaosun büyümesine neden olmuştur. Bir anda, bir dönemde birden fazla merkezi görevin olamayacağını DABK kavrayamamıştır.Dört bir tarata yumruk sallama anlayışı hakimdi. Diğer tüm görevlerin merkezi görev olarak belirlenen görevin hizmetinde olması zorunluluğu kavranmadığı için tali görevler esas görevin yerine geçirilmiştir.

Bu dönemde izlenmesi gereken taktik ne olmalıydı? Gerilla saldırılarına, yani taktik saldırıya geçmenin objektif koşulları vardı. Fakat eksik olan subjektif koşullardı. Yani parti daha çekirdek (bölge yönetici organı hariç) halindeyken ve merkezi yapısına bile kavuşmamışken taktik saldırılara geçmek doğru değildi. Böyle bir yönelim o günkü DABK'ın yapısına uygun değildi, nitekim bu yanlış yönelim DABK'ı başarıya taşımadı. Kimi başarılı eylemler yapılmış olsa da, bütünlüklü düşünüldüğünde başarısızlık kaçınılmazdı. Çünkü, izlediği çizgi yanlış ve hatalıydı.

1988 Ocak ayında Baba Erdoğan önderliğinde Kandıra alay baskınını bilmeyen ve işitmeyen yoktur. Ki, eylem askeri bakımdan başarılıdır. Aynı şekilde örgüte,parti tabanına ve devrimci kitlelere verdiği siyasi mesaj da çok büyüktür ve bu yanı tartışılmaz. Ancak bir de işin örgütsel boyutunu irdelediğimizde hiçte gerçekler abartıldığı gibi değildir. Biz bugüne kadar bu eylemin hep bu olumlu yanını öne çıkartıp bunun üzerinden politika yaptık. Yani bu eylem çizgisinde ve onun yarattığı olumsuzlukları mahkum etmedik, ya da es geçtik

Birincisi, eylem bittikten sonra eyleme katılanlardan bir kişi hariç geri kalanların hepsi operasyon sonucu düşmanın eline geçti. Hem de bir kaç gün sonrasında. Bu operasyonda Baba Erdoğan yoldaş sağ olarak ele geçerken, Manuel DEMİR yoldaş ise ele geçirilir geçilmez sokakta infaz edildi. Böylelikle DABK yönetici kadrolarından hem de mevcut kadro bileşiminde gerek askeri gerekse siyasi olarak en birikimli kadroları düşman tarafından etkisiz hale getirildi. Biri şehit olurken diğeri düşmanın eline geçti. Örgütsel boyutuyla parti ağır bir darbe aldı. Eylem sonrası bir kısım sempatizan yoldaşların yakalanması ve tabandan onlarca insanın yakalanması da parti de moral bozukluğuna neden oldu.

İkincisi, eylem sonrası açığa çıktı ki, İstanbul'daki mevcut durumdaki örgütlenme kof ve böylesi bir eylemi kaldırabilecek niteliğe sahip değildi. Hafif bir darbe ile örgüt çöktü. Bu durum bir eylemi, hem de böylesine ciddi bir eylemi kaldıramayacağı ve bunun engelleyici bir faktör olarak değerlendirmesi gerektiği gerçeğini DABK göremedi. Çünkü örgüt kafa olarak silahlı eyleme hazır iken ama örgütsel yapı olarak hazır değildi. Bu ne anlama gelir? Zamanını doğru seçmeden eyleme yönelmek anlamına gelir. Peki buradaki zaman nedir? Az öncede açıkladığımız gibi örgütün örgütsel olarak her hangi bir askeri eylemden öte böylesine ciddi bir eyleme uygun bir asgari örgütlemesini gerçekleştirmemiş olmasıdır. Yani bir eyleme yönelirken mevcut örgüt ve örgütlenme çöküyorsa o eylemi söz konusu zaman diliminde yapmayıp ertelemek en doğrusudur. Aksi anlayış ve pratik Kandıra baskınında olduğu gibi örgütsel ve askeri olarak kaybettirir. Bunu bir karakol baskını veya düşmana pusu atma eylemine benzetebiliriz: Biz düşmanın üzerine gittiğimizde veya düşman bizim üzerimize geldiğinde eğer bir çatışma anında düşmandan 10 ölü, bizden birden fazla kayıp olmamışsa bu eylem başarılıdır. Yok tersi durumda, düşmandan 10 değil bir-iki ölü bizden daha fazla kayıp verilmişse bu eylem başarılı olarak değerlendirilemez. Başkan Mao'nun savaş sanatı ilkesi bunun üzerine kuruludur. 10'a 1 ilkesi bunu emrediyor. 10 kişiyle bir kişinin üzerine git, 10 kişiye karşı bir kişi kayıp ver ilkesi bizim askeri savaş taktiklerinde esas alacağımız ilke olmalıdır.

Eylem yapıyoruz örgüt dağılıyor ve düşmandan daha çok kaybımız oluyorsa bu başarı değil başarısızlıktır. Kandıra baskını yukarıda da işaret ettiğimiz gibi düşmanı şaşkına uğrattı, ölüm sessizliğini bozdu, parti tabanına ve kitlelere moral aşıladı ve ideolojik ve siyasi olarak mesaj verdi. Daha doğrusu örgütün çok yönlü propagandasına hizmet etti. Fakat biz sadece bu eylemi bu boyutuyla

değerlendirir, az önce işaret ettiğimiz hatalardan dersler çıkartmaz ve bunlardan söz etmezsek o zaman gelecekte başarı değil aynı başarısızlıkları tekrar ederiz. Örgütün hazır olmadığı bir eylemi gerçekleştirmek örgütsel açıdan yarar değil zarar getirir. Kaldı ki, biz komünistler stratejik düşünmek zorundayız. Günlük hesaplar kazandırıcı değil kaybettiricidir. Ki, partimizin taktik açıdan geçmişten bugüne kadar kaybettiği temel siyasi çizgideki başarısızlık da kendisini daha çok bu noktada gösteriyor. Stratejimizin doğru olması yetmiyor. Eğer bu stratejiye uygun doğru bir taktik politika ve pratik izlenmezse o strateji gelişip güçlenmez ve stratejik başarıyı elde edemeyiz. Hem biz bir eylemi sadece partinin propagandası olsun diye yapmayız ve savunmayız.

Evet, örgütün eyleme ihtiyacı vardı. Çünkü örgüt yeni ayrılık ilan etmiştir. O halde ses duyurma anlayışından hareket etmek uzun vadeli değil kısa vadeli düşünmektir. Daha örgütsel kurumlar dahi doğru dürüst oluşturmamışken, derme çatma olsa da doğru dürüst bir örgütsel kurumlaşma dahi oluşturulmadığı durumda böyle bir eylemi ihtiyaçtan dolayı yapmak aceleci ve öznelci bir düşünce ve siyaset tarzıdır. Bu anlayış ve siyaset tarzı örgütü MLM tarzda, geliştirmek yerine olumsuz bir tarzda geliştirir. Nitekim öyle de oldu. Ayrılıkta aceleci ve sekter tutum sergile, örgütsel güçleri mevcut sübjektif gücüne uygun reel bir şekilde seferber etme, eylemi zamansız ve aceleci bir şekilde gerçekleştir vb. yaklaşım ve pratikleri baz aldığımızda subjektivizmin varlığı kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Herkesin hemfikir olduğu gibi kadrolarımızı saksıda yetiştirmeyeceğiz. Ama böylesine bir eylemde de kadroyu kaybetmenin de doğru bir kadro politikasıyla uzaktan yakından ilişkisi yoktur Bu politika kadro yetiştirmek değil kadroları zamansız ve yersiz bir şekilde harcama çizgisidir. Ki, bu gibi aceleci ve sol anlayışlar sonucudur ki, Baba ERDOĞAN yoldsşın başında olduğu gerilla birliği (hem de üç-beş kişilik) silah ihtiyacını karşılamak için Gömelönü Karakolunu basmaya girişiyor. Ve arkasından düşman unsuru ajan Nihat tarafından vuruluyor ve daha sonra kurtarılmayarak şehit düşüyor. Baba ERDOĞAN yoldaşın böyle bir eylem yapmasını isteyen mi vardı denilecek? Evet birebir yoktu. Fakat Baba'yı buraya iten sol çizgi vardı. Hep ileri, hiç durmak yok, hep saldırı, hiç geri çekilme yok anlayışı bu pratiğe yön veren anlayıştır. Bir çok hata ve devamındaki ağır kayıpların arkasındaki çizgi bu anlayışın ürünüdür. Durmak, geri çekilmek vb. kavramlar bir yana temkinli bir hatta yürümek bile partide sağ-oportünizm olarak değerlendirilmekteydi.

Temkinlilik demek sağcılık olarak anlaşılmamalıdır. Temkinlilik demek güçleri bilimsel bir şekilde seferber etmek demektir. Temkinlilik adına hiçbir iş yapmaz ve önümüze koyduğumuz merkezi görevi yerine getirmemek için bin bir dereden su getirirsek, bu sağcılığın kendisidir. Sağcılık örgütün doğru yolda gelişmesini sekteye uğrattığı gibi solculukta onun gelişmesini sekteye uğratır. Baba yoldaşın ve onun gibi şehit düşenlerin komünistliğine, kimsenin bir eleştirisi olamaz. O büyük bir komünistti. Ama Komünistlik, dahası komünist önderlik sadece bunlarla

sınırlı değildir. Önderlik geleceği önceden görme kısa değil uzun vadeli hesaplar yapan, politikayı somut duruma uygun belirleyen ve bunu örgüte nüfuz ettirmektir. Önderlik siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri alanda, yetkinleşmedir. Baba Erdoğan yoldaş komünist bir önder vasfına sahipti, fakat dediğimiz gibi bir dizi eksikliği ve yetersizlikleri vardı. İşte bu eksiklik ve yetersizlikler, onun gibi onlarca komünist önderin, örgütünde içinde bulunduğa olumsuz durumun etkisiyle böylesine zamansız eylemlere aceleci bir şekilde sürüklenmesine ve arkasından şehit düşmesine sebep olmuştur.

Bilindiği üzere 1988 Mart ayında, yani Kandıra baskını ve arkasında yenilen örgütsel darbelerin hemen iki-üç ay sonrasında DABK yöneticilerinden Seyri BATAR yoldaş iki yoldaşla birlikte Diyarbakır'da şehit düştü. Bu arada Metin Kaya'da DERSİM'de girdiği çatışmada şehit düştü. Yine DABK sekreteri de bu örgütsel darbelerden iki ay sonra düşmanın eline geçti. Böylelikle ayrılık sonrası aradan daha altı aylık zaman geçmeden DABK yöneticilerinden, daha doğrusu bölge konferansında, yönetim kademesine seçilenlerden beş kişi ya şehit düşüyor, ya düşmanın eline geçmiş oluyor. Yani altı aylık süre içerisinde yönetici organdan geriye iki kişi kalıyor.

DABK önderliğinin, kısa sürede darbe yemesinden sonra önderlik niteliğine uygun olamayan bir çok yoldaş „zorunluluktan" DABK yönetici organına atanıyor. Ajan Nihat olarak bilinen Enver Doğru'da bu dönemde DABK yönetimine getiriliyor. Daha sonra bu yönetim yerini 1988 sonbaharında oluşturulan Geçici Merkez Komitesi (GMK)'ne bırakıyor.

DABK bu dönem içerisinde ciddi askeri eylemlilikler gerçekleştiremedi. En ciddi askeri eylemlilikleri ayrılıktan sonra seçim sandıklarına yönelik girişilen eylem ve daha sonra hapishane askerlerine yönelik saldın eylemiydi. Bunun dışında genellikle ajan ve ihbarcılar cezalandırıldı. GMK'nın oluşturulması aşamasında ise 1988 Eylül başlarında Erzincan Alp karakolu askerlerinin konvoyuna Munzur' ların Dere Şoran vadisinde gerçekleştirilen en ciddi saldırı eylemidir. Ki, bu eylem o güne kadar parti tarihinde beyaz orduya karşı girişilen en ciddi saldırı ve imha etme eylemidir. Bu gerilla saldırısında 8 beyaz ordu mensubu imha edilmiş ve askeri araçta bulunan iki köylü de yaşamını yitirmiştir. Düşmandan 5'in üzerinde piyade tüfeği ve askeri malzeme ele geçirilerek kamulaştırılmıştır.

DABK'ın Konferans Kanadının Birliğe İlişkin Yaptığı Önerileri Reddetmesi Yanlış ve Sekter Bir Tutumdu:

Bu konuda, yani ayrılık 3.Konferans sonrası Konferans kanadıyla DABK arasında örgütsel olarak ayrı kalmalarının gerektirecek temel siyasi ve ideolojik meseleler yoktu. Her iki yapının örgütsel birliğini gerçekliğe dönüştürecek ideolojik-siyasi zemin oldukça elverişliydi. Elverişli olmayan DABK'ın ayrılma ve ayrılık sonrası ilkesel olmayan meseleleri ilkeselmiş gibi göstererek örgütsel ayrılıkta ısrar etmesidir. Konferansın olumsuz yönleri varmıydı? Vardı. Bunlara

daha önce değinildi. Ancak Konferansın olumsuzlukları DABK'ın örgütsel olarak ayrı kalmasına neden olabilecek ilkesel görüş ayrılıkları boyutunda değildir.

DABK'ın bölgesel dönemi yaşadığı süreçte bazı siyasi-taktik konularda yaptığı siyasal-teorik tespitler yanlış ve hatalıydı. Bunlardan, Parlamentodan yararlanıp yararlanmamayı taktik bir sorun olarak değil ilkesel bir sorun olarak değerlendirmesi, „Halkın Birleşik Cephesi (HBC)'nin bir veya birkaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarlar kurulmadan, kurulabilir" tespitini ayrı durmanın temel gerekçesi haline getirmesi yanlıştı. DABK, bu konuda doğru görüş açısına sahip olmasına karşın bunu abartarak ayrı durmaya ve bu tespit değişmediği müddetçe görüşmeler dahi yapmayacağını belirtmesi yanlıştı. Doğrudur, bir veya bir kaç böl gede Kızıl Siyasi İktidar kurulmadan Halkın Birleşik Cephesi kurulamaz. Bu konuda Yoldaş Kaypakkaya'nın tezleri doğrudur. Ancak bu konunun, yani biri kalkıp HBC, KSİ'ler kurulmadan öncede kurulabilir, bunu mutlaklaştırmamak gerekir, teorik tartışmasını yaptığı zaman hemen ilkesel görüş ayrılığı deyip örgütsel ayrılığa mı gideceğiz? Bu görüş sahiplerini ikna etme diye bir süreç işletilmeyecek mi? Onun da ötesinde böyle bir görüş henüz teorik düzeyde bir sapma halindedir.Yani sorun henüz pratiğe dökülmemiştir. Eğer şöyle olmuş olsaydı: Biz bugün bir çok devrimci politik yapı ve halk sınıf ve tabakalarıyla HBC'yi kurmalıyız, bugünkü merkezi görevimiz HBC'dir deyip, bu teorik görüş açısın pratiğe dökmüş olsaydı, o zaman, bu teorik sapma pratikte gelişmenin önünde engellik teşkil eder duruma gelecekti. Mümkündür ki, o koşullarda bir örgütsel ayrılık gündeme gelebilir. Çünkü mevcut koşullarda siyasal gelişmelerin ve dengelerin nasıl gelişeceğini önceden kitapta yazıldığı gibi mutlak bir şekilde kestirmek oldukça zordur. Ama şunu teorik olarak söyleyelim ki, öylesi koşullarla karşılaşılması durumunda mevcut sübjektif gücümüzü de göz önünde bulundurduğumuzda HBC'ye katılmak bizi sınıf işbirliğine ve proletaryayı burjuvazinin kuyruğuna takacağından bunun önüne pratik olarak geçmek zorunlu bir hal alabilir.

Fakat görüldüğü gibi DABK'ın tartıştığı boyutluyla bugün böyle bir sorunda ayrı düşünceleri savunmak örgütsel ayrılığı getirmez. Ya da ayrı durmak için temel bir siyasi gerekçe olarak gösterilemez.Kaldı ki, bu konuda Yoldaş Kaypakkaya'yla ayrı düşen yalnızca 2.MK ve Konferans kanadı değildir. 1. Konferans ve l MK döneminde söz konusu görüş partide savunularak resmi hale getirilmiştir. Eleştirmek gerekiyorsa tarihsel açıdan bu dönemden başlayıp eleştirilerimizi yürütmeliyiz. Yoksa her olumsuzluğun sahibi olarak 2.MK'yı göstermek bilimsel bir sorgulama ve bakış açışı değildir, öznelci ve sekter bir tutumdur.

DABK'ın Doğu Perinçek'in Başını Çektiği İşçi Partisini Karşı Devrimci Değerlendirmesi Sol Sekter Bir Belirlemeydi:

Bu konuda Konferans kanadının halk saflarında, milli burjuvazinin sol-reformist kanadı olarak değerlendirmesi doğru bir belirlemeydi. Bu konudaki ayrı

düşüncelere sahip olmak da her iki örgütün ayrı kalması için teorik-siyasi gerekçeler olarak ileri sürülemez. Milli burjuvazi demek tek başına Doğu Perinçek'in partisi olarak anlaşılamaz. Bu bir partidir. Bunun dışında milli burjuvaziyi temsil eden birçok parti var. Eğer şöyle bir tespit yapılmış olsaydı o zaman ilkesel ve stratejik bir görüş ayrılığı olurdu. Bizdeki milli burjuvazi karşı-devrimcidir. Bizim milli burjuvaziyle HBC'sini birlikte örgütlememiz ve geleceğin Demokratik Halk İktidarını onunla paylaşmamız mümkün değildir.vb. vb. tespitleri yapılsaydı bura da bir ilkesel görüş ayrılığından söz edilebilir. Bu durumda dahi hemen örgütsel ayrılık veya örgütsel ayrı duruşları pratikte sürdürmek doğru olmazdı. Mümkündür ki, bir önderlik veya bir çizginin sahipleri yarın herhangi bir Kongrede milli burjuvaziyi yukarıda örneklediğiniz şekilde tespit etse ve bu sınıfa karşı pratikte zor uygulamaya çalışıp, stratejik düşmanlarımıza yönelik uygulanan taktik politikaların aynısını bu sınıfa ve onu temsil eden partilere karşı da uygulasa dahi, bu hemen bir örgütsel ayrlığı mutlak bir şekilde getirmez. ÇKP'deki Üçüncü ve diğer sol çizgilerin tarihi buna tanıktır. Bu sol çizgilerin partiye ve devrime zararı olacaktır, ama bu çizgiler (sistemleşmiş de olsa) hakim olur olmaz hemen ayrılık ilan etmek, MLM bir parti içi siyaset tarzı değil, Hocacı parti içi siyaset tarzıdır.

DABK Geçmiş Yenilgileri Esasta Konferans Kanadı Gibi Değerlendirdi:

Her iki yapının da 1.yenilgiye ilişkin yaptığı saptama (yenilginin esas nedeni olarak objektif koşullar göstermeleri) hatalıdır. Aynı şekilde 2.yenilginin esas nedenini subjektif olarak değerlendirmekle teorik olarak her ikisi de doğru tespit yapmalarına karşın, ancak bu yenilginin altı hatalı ve yetersiz bir şekilde doldurmuşlardır. 2.Yenilginin ayrıntılı değerlendirilmesini ve bu konudaki hatalı görüşlerin eleştirisini 2.Konferans sonrası 2.MK'yı değerlendirme bölümünde ayrıntılı olarak ele alıp irdelediğimizden, tekrar değerlendirmeyeceğiz.

DABK Kanadının 3.Konferans Sonuçları Üzerine:

DABK, 2.MK'yı revizyonist olarak değerlendirmekle hatalı bir tespit yapmıştır 2.MK'nin çizgisi revizyonist değil sağ-oportünisttir. Bu çizgi sistemleşmiş sağ çizgi düzeyinde değildi. Ama bu çizginin devamcıları olarak daha sonra Konferans Kanadından ayrılarak „Devrimci Partizan"grubunu oluşturanlar sistemleşmiş çizgi sahibiydiler.

İşçi Partisini Karşı-devrimci olarak tanımlamak doğru bir belirleme değil, sol-sekter belirlemeydi. Doğu Perinçek'in başını çektiği bu parti, devrimci radikal bir parti değil, ama milli burjuvazinin sol-reformist kanadını temsil eden bir parti durumundaydı.

DABK, 1.yenilgi ve 2.yenilgiyi MLM bir bakış açısıyla değerlendirmemektedir Daha doğrusu DABK geçmişi, siyasal ve teorik bakımdan bilimsel bir şekilde

değerlendirememiş, kendi hatalarını (ayrılık ve daha sonrası izlediği çizginin) bilimsel bir şekilde açığa çıkartmaktan uzak durmuştur. Sağı-oportünizmi mahkum etme adı atında geçmişi öznelci bir düşünce yöntemiyle soldan eleştirerek kendi olumsuzluklarının üstünü örtmüştür

DABK, Devrimci Enternasyonal Hareket'in Deklarasyonunu „revizyonist" olarak değerlendirmekle hatalı bir tespitte bulundu. Sözkonusu Deklarasyonda bazı oportünist düşünceler mevcuttur, fakat Deklarasyonun özüne damgasını vuran yan MLM düşüncelerdir.

DABK, 3.Konferansta Mao Zedung Düşüncesi formülasyonunu savunmamakla eksik ve yetersiz kalmıştır. Başkan Mao'nun Marksizm'in her üç alanında yaptığı nitel katkıları kavramadığından gerek MZD formülasyonunu, gerekse de Maoizm formülasyonunu kullanmaktan itinayla kaçınmıştır.

DABK'ın saflarında ciddi bir tehlike olarak gelişen salt askeri bakış açısını görmemesi ve siyasetin küçümsenmesini mahkum etmemesi onun en temel hatalarından biridir.

DABK'ın 3.Konferansta Konferans Kanadıyla örgütsel birlik kararı çıkarmaması yanlıştı.

DABK 3. Konferansının Olumlulukları:

İki yıllık bölgesel ve Geçici MK dönemine son vererek Merkezi yapıya kavuşması.

PKK'yi karşı-devrimci olarak değil devrimci ulusal hareket olarak tanımlaması.

Merkezi görev olarak köylü gerilla savaşını genişletme, derinleştirme ve saldırı taktiğini esas taktik yönelim olarak belirlemesi.

Mevcut kadrolarının ezici çoğunluğunu kırda konuşlandırması, bu yönelimde ısrarcı ve kararlı davranması.

Legal ve illegal yayın faaliyetinin önemine dikkat çekmesi ve bu konuda ileriye yönelik pratik adımlar atması.

Orduda komiser-komutan, parti-savaşçı, parti-ordu ilişkisi üzerine esasta olumlu bir perspektif sunması ve bu politik perspektifi teorik açılımlarıyla birlikte „Görevlerimiz" ana başlığı altında partiye sunup canlı bir şekilde tartıştırması.

DABK'ın bölgesel, GMK ve Konferans sonuçlarına ilişkin siyasal, örgütsel ve askeri çizgilerini kısaca da olsa değerlendirdikten sonra, DABK'ın 3. Konferans sonrası siyasal çizgisini değerlendirmeye devam edelim:

DABK 3. Konferansı gerçekleştirdikten sonra siyasi yönelim olarak kadroların ezici bir çoğunluğunu gerilla bölgelerinde konumlandırarak doğru bir adım attı. Ancak sorun bununla bitmiyor, doğru siyasetin geriye kalan asıl geliştirici yönü ise kuşkusuz oluşturulan mevcut önderliğin siyasal, askeri, örgütsel ve ideolojik cephede doğru bir politika ışığında hareket edip etmediğidir. Daha açıkçası bu pratik adımın örgütü daha niteliksel aşamalara sıçratması ancak doğru bir siyasi önderlikle orantılıdır. Evet, DABK kanadının kendi merkezini ve onun dışında

kadro ve üyelerinin çoğunluğunu kıra yerleştirmesi, tarihsel siyasal bir adımdı. Ama aslolan bu tarihsel siyasal adımı her alanda doğru bir çizgide yönetip-yönlendirmektir. Daha açıkçası DABK ve önderliği 3.konferans sonrası girdiği bu tarihsel siyasal-pratik adımı doğru bir ideolojik-siyasi çizgi altında geliştirip ileriye taşıyamadı.

Şimdi bu sürecin olumsuzluklarını her cepheden değerlendirmeye çalışalım: DABK, örgütlenmede, daha doğrusu ordu örgütlenmesinde kendi sübjektif gücünü aşan ve günün örgütsel ihtiyaçlarına cevap vermeyen bir ordu örgütlenmesine gitmekle yanlış ve hatalı bir çizgi izlemiştir. Gerilla birlikleri daha yüzleri binleri bulmadan düzenli ordularda geçerli olan işleyişi oturtmakla yanlış yapmıştır. Bunu yaparken de Askeri Komisyon'u örgütlemeyi unutmuştur veya bunun önemini kavramamıştır. Eğer düzenli ordu örgütlenmesi hiyerarşisi temelinde bir ordu örgütlenmesine gidilecekse bunun ilk koşulu MK içerisinden bir Askeri Komisyon örgütlenmesini gerçekleştirmek olmalıdır.

Ordu gerilla savaşı içinde inşa olacaktır. Merkezi komuta sistemine geçmek için, en azından bu komuta sistemini kelimenin gerçek anlamıyla işlevlendirecek bir bileşimin varlığı şarttır. Burada Genel Komutanlığa siyasi olarak önderlik edecek, yani Partinin ideolojik, siyasi, örgütsel önderliğini tesis edecek organın hangisi olması gerektiği noktasında DABK'ın kafası karışıktır. Daha doğrusu DABK böyle bir ihtiyacın bilincinde değildir. Öncelikle o koşullarda yapılması gereken bölge komitesi içerisinde bölge komutanlığı örgütlemesi olmalıydı. Gerisi mevcut örgütsel ihtiyaçlara cevap vermiyen, bu ihtiyaçların ilerisinde bir politikaydı. Dahası, Genel Komutanlığın gereksiz bürokratik mekanizma yaratmaktan başka bir pratik değeri yoktu. Bu siyaset partiyi ve partinin ismini gölgeleyen, geçmişten günümüze kadar devam edegelen, parti isminden çok ordu isminin öne çıkmasına hizmet eden bir anlayışın ürünüdür. Ki bu anlayış tarzları ileride örnekleyeceğimiz gibi salt askeri bakış açısının daha fazla gelişmesini sağlamıştır. Ordu içerisinde savaş ağalığı çalışma tarzının büyümesine hem teorik hemde pratik bakımdan daha fazla hizmet etmiş oldu.

Sözün özü, askeri örgütlenmede Genel Komutanlık örgütlenmesine gitmek günün koşullarına hem sübjektif güç bakımından hem de yürütülen mücadele boyutu bakımından cevap vermeyen, ihtiyaç fazlası ve bürokratik bir mekanizmaydı. Örgütlenme Bölge Komitesi altında, Bölge Komutanlıkları ve buna bağlı olarak alt bölge parti komiteleri ve bunların içerisinde alt bölge komutanlıkları şeklinde hiyerarşik olarak yukarıdan aşağıya doğru örgütlenmeliydi. Çünkü mevcut sübjektif gücümüz (kadro, üye, savaşçı bileşimi) ve savaş kapasitemiz böyle bir örgütsel siyasetle giderilebilinirdi. Bizim „Genel Komutanlarımız" adeta büyük zaferler kazanmış ordu generalleri gibi davranıyor ve partili kimliklerini unutuyorlardı.

DABK Kanadı Konferanstan kısa bir süre sonrasında İKK (İşçi Köylü Kurtuluşu), Komünist ve Denge Partizan gibi illegal yayınları düzensiz de olsa

çıkartmaya çalışmış, fakat bu faaliyetler çok da uzun sürmemiştir. Tüm bu yayınların dağıtımı ve koordinesindeki bozukluğu bir kenara bırakırsak, özellikle de IKK bir süre sonrasında yurtdışında çıkarılmaya başlanmış olmakla birlikte bu faaliyet daha da olumsuz bir yöne evrilmiştir. Ki 1990 sonlarına doğru bölgesel olarak çıkan Denge Partizan hariç, Komünist ve İKK kırsal alanda çıkarılmadığı gibi, 1990 sonrası ise Komünist çıkarılmadı. Aynı şekilde legal yayın organı da 1990'ın baharında çıkarılmasına rağmen, yakalanmalar vb. etmenler sonucu 1991'in başına kadar düzenli olarak olarak çıkarılamamıştı. Ki bu yayın organına da SB'nin doğru-dürüst katkısı olmamıştır. Daha çok yazarları hapishanelerdeki kadro ve sempatizanlar olmuştur.

DABK MK'sı Konferanstan kısa bir süre sonra genel komutan ve aynı zamanda MK üyesi olan Hasan Ben yoldaşın şehit düşmesiyle büyük bir darbe yemiştir. Bu darbenin peşinde, daha aradan iki ay geçmeden SB üyesi Hüseyin Demir yoldaş ve MK yedek üyesi Erdoğan Karataş yoldaşın da içinde olduğu on savaşçısını yitirerek büyük bir örgütsel darbe ile tanışmıştır. Konferansın hemen arkasından yurtdışından delege olarak gelip MK'ya seçilen kişi yurtdışına çıkarak mücadeleyi bırakmıştır. Böylece DABK MK'sı 3.Konferans sonrası yaklaşık altı ay içerisinde neredeyse MK üyelerinin yarısını yitirmeyle karşı karşıya geldi.

Baba Erdoğan yoldaş hapishaneden özgürlük eylemini gerçekleştirdikten sonra direk olarak DABK MK'sında yer almıştı. Ve ilk toplantıda DABK Kanadının Parti Genel Sekreter Yardımcılığına getirildi. Baba yoldaş gerilla bölgesine ayak basmadan önce (Mayıs 90 öncesi) DABK MK'sına yedek üye olarak seçilenlerden bir kişi daha mücadeleyi terketmiştir. Bilindiği üzere DABK Konferansında Parti Genel Sekreterliğine seçilen, İsmail Bulut yoldaştır. Bu görevini birlik öncesinde DABK MK'sının yaptığı olağanüstü toplantıya kadar (93 Mart) sürdürdü. Şehitler ve istifalar sonrası DABK MK'sı kritik bir noktaya gelince yeni atamalarla MK güçlendirildi. Bu ağır örgütsel darbeler dahi DABK MK'sını kendisine getiremedi. Doğru bir siyasal, örgütsel ve askeri hat izlemediğini bir türlü kavrayamadı.

Baba yoldaşın katıldığı ilk MK toplantısında Karadeniz alanına açılma kararı alınıyor ve buradaki örgütlenmenin başına da Baba yoldaş atanıyor. Çok az bir sayıyla 1990 Ağustos'unda Orta Anadolu'ya Baba yoldaş komutasındaki gerilla birliği ayak basmış oluyor. Ve böylelikle Baba yoldaşın „Bir Dersim Yetmez Hedef Bin Dersim Olmalıdır" şiarı pratikte yaşam buluyor.

Ancak Baba yoldaş önderliğindeki faaliyet uzun sürmüyor. Bilindiği gibi Baba Erdoğan yoldaş komutasında ajan Nihat'ın da içinde yer aldığı gerilla birliği Gömelönü Karakolu'na bir saldırı eylemi gerçekleştirildi. Kardelen Harekatı'nda açığa çıktığı gibi Baba yoldaşın vurulması ve arkasından kurtarılma imkanları olmasına karşın kurtarılmayarak şehit düşmesine neden olunmuştur. Gerek Baba yoldaşın vurulmasından gerekse tedavi edilmeyerek ölüme terkedilmesinden birinci derecede sorumulu olan kişi ajan Nihat'tır.

Öncelikle bu eylemin o tarihsel ve siyasal koşullarda yapılması yanlıştı. Bölgeye yerleşeli daha iki ay olmadan böyle bir askeri eyleme girişmek acelecilikti.

Eylem başarıyla sonuçlansaydı da bu gerçek değişmezdi. Diğer bir hata ise, bu eylem içerisinde Baba yoldaşın bizzat yer almış olmasıydı. Kısa bir süre sonra yapılacak MK toplantısında hazır bulunması gerekirken böyle ciddi bir toplantının öngünlerinde böyle riskli eylemlere girişilmemeliydi. Baba yoldaş gibi bir önder kadronun, hem de DABK'ın doğal önderi durumundaki bir kadronun böylesine bir eylemin başında yeralması DABK'ın izlediği sol oportünist çizgiden bağımsız değerlendirilemez. Bu çizginin üzerinde önemli oranda salt askeri bakış açısının etkisi olduğundan önder kadroları korumak olanaksızdır. Çünkü bu çizgiye göre en iyi önder en büyük eylemleri yapan, silah elde eylemden eyleme koşan kadrodur. Baba yoldaşın kendisi de bu çizginin etkisi altındaydı. Onu onca dezavantajlara karşın uzun vadeli düşünmemeye ve bu eyleme iten etmenlerden biri de buydu. Baba yoldaşı bu aceleci pratiğe iten bir diğer önemli faktör de DABK'ın 3.Konferansı sonrası ciddi bir gerilla saldırısını gerçekleştirememiş olmasının yarattığı baskılanmadır.

DABK'ta hakim hale gelen, kadrolarını da kuşatan salt askeri bakış açısının ideolojik, politik ve örgütsel önderliğin kurumlaştırılması ve dolayısıyla partinin başarıyla devrimi ve devrimci savaşı yönetmesini engellemesinin bedelleri ağır olmuştur. DABK içerisinde halk ordusunun devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için silahlı bir güç olduğunu anlamayan, kavramayan çok yoldaş vardı. Başkan Mao'nun, Halk Ordusu saflarındaki salt askeri bakış açısına ilişkin çözümlemeleri sanki DABK için yapılmıştır:

„1) Bu yoldaşlar, askeri sorunları ve siyaseti birbirine karşıt şeyler olarak görmekte ve askeri hareketlerin, siyasi görevleri yerine getirme araçlarından sadece biri olduğunu kabul etmemektedirler. Hatta bazıları, ‚Eğer askeri bakımdan iyiysen, siyasi bakımdan da iyisin demektir askeri bakımdan iyi değilsen, siyasi bakımdan sende iş yok demektir' diyorlar. Bu bir adım daha ileri gidip askeri sorunlara siyasetin üstünde bir yer vermektir.

2) Onlar, Kızıl ordunun görevinin Beyaz ordununki gibi sadece savaşmak olduğunu düşünüyorlar. Çin Kızıl Ordusunun devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için kurulmuş silahlı bir güç olduğunu anlamıyorlar; özellikle bugün, Kızıl ordu kesinlikle kendini sadece savaşmakla sınırlandırmamalıdır, düşmanın askeri gücünü yıkmak için savaşmanın yanı sıra kitleler arasında propaganda yapmak, kitleleri örgütlemek silahlandırmak, onlara devrimci siyasi iktidarı kurmalarında yardımcı olmak ve parti örgütleri kurmak gibi önemli görevleri de üstlenmelidir. Kızıl ordu sadece savaşmak için savaşmaz fakat kitleler arasında propaganda yapmak, onlan örgütlemek, silahlandırmak ve devrimci siyasi iktidarı kurmalarında onlara yardımcı olmak için savaşır. Bu amaçlar olmadı mı, savaşmak anlamını yitirir ve Kızıl ordunun varlık nedeni ortadan kalkar.

3) Dolayısıyla bu yoldaşlar, örgütsel olarak, kızıl ordunun siyasi çalışma yapan bölümlerini, askeri çalışma yapan bölümlerine bağımlı kılıyor ve ordu karargahı ordu dışındaki sorunlara da baksın' sloganını ortaya atıyorlar. Gelişmesine izin

verildiği takdirde bu fikir, kitlelerden kopma, hükümeti ordunun denetlemesi ve proletarya önderliğinden uzaklaşma tehlikelerini içermektedir. Bu, tıpkı Guomindang ordusu gibi savaşağalığı yolunun tutulması olacaktır.

4) Bunlar, aynı zamanda propaganda çalışmasında, propaganda ekiplerinin önemini gözden kaçırıyorlar. Kitle örgütleri konusunda da, orduda asker komitelerinin kurulmasını ve yerel bölgelerdeki İşçi ve köylülerin örgütlenmesini göz ardı ediyorlar. Sonuç olarak, hem propaganda hem de örgütlenme çalışmaları terk edilmektedir.

5) Bir muharebe kazanıldığı zaman kibirlenmekte, kaybedildiği zaman ise cesaretleri kırılmaktadır.

6) Dar kısımcılık: Bu yoldaşlar, sadece Dördüncü Orduyu düşünmekte ve yerel kitleleri silahlandırmanın Kızıl ordunun önemli bir görevi olduğunu kavramamaktadırlar. Bu, klikçiliğin daha gelişmiş bir biçimidir.

7) Dördüncü Ordudaki sınırlı çevrelerinden daha ötesini göremeyen birkaç yoldaş, bu çevrenin dışında başka hiç bir devrimci gücün bulunmadığına inanmaktadırlar. Bu yüzden güçlerini koruma ve eylemden kaçınma fikrine kendilerini iyice kaptırmışlardır. Bu, oportünizmin bir kalıntısıdır.

8) Öznel ve nesnel koşulları gözardı eden bazı yoldaşlar, devrimci acelecilik hastalığına yakalanmışlardır. Bunlar, kitleler arasında titiz ve ayrıntılı bir çalışma yapmak zahmetine katlanmak istememekte, hayaller içinde yüzerek sadece büyük işler başarmak istemektedirler. Bu, darbeciliğin bir kalıntısıdır.“ (96)

Başkan Mao, bu belirlemeyi 1929 yılında yapmıştı. Sorunu bu kadar ayrıntılandırmamızın nedeni bugüne kadar kabul edilmeyen ama varlığı gün kadar açık olan salt askeri bakış açısının kavranması ve bu çizginin Parti içerisinde yarattığı tahribatların bilince çıkarılmasıdır. Bugüne kadar Parti içinde bu temelde yapılan eleştirilere oldukça sekter tepkiler verilmiş ve bu çizginin yeterince tartışılması engellenmişti. Özellikle de DABK saflarında 1995 öncesine kadar bu belirlemeye denk düşen hatalar ortaya konulduğunda sorunun tartışılmasını engellemek için ayrılık tehdidi de dahil birçok şantaja başvurmaktan geri kalınmıyordu. 1992 GBMK toplantısında dönemin AK sekreteri (Konferans kökenli bir kadroydu) ve ajan Nihat'ın başını çektiği bir grup MK üyesi bu şantajı fiiliata dökerek ayrılmaya çalıştılarsa da, GBMK'nın örgütsel ilkeleri çiğneyerek verdiği tavizler sonucu bu ayrılık engellenmiştir. Bu pratik de ideolojik olarak salt askeri bakış açısından beslenen ve onu Partide hakim kılmaya çalışan sol sekter bir yaklaşımdı.

Teorik düzlemde bu anlayışı savunmamaların karşın pratik hatlarına esasta bu anlayış damgasını vurmaktaydı. Daha önce de belirttiğimiz gibi DABK'ın „Görevlerimiz“ başlığı altında 3.Konferansı sonrası kaleme aldığı 150 sayfalık belgede ordu örgütlenmesine ilişkin ortaya koyduğu siyaset ve perspektif esasta doğruydu. Ancak pratikte bu doğru siyaset ve perspektife bağlı kalınmadı.

Baba Erdoğan'ın yoldaşın Karadeniz'e atanması doğru değildi. Bu, MK içerisindeki diğer atamalarda da kendisini göstermekteydi. Şöyle ki Genel Komutanlıkta faaliyetleri olumsuz olan bir MK üyesinin Genel Komutanlık görevinden alınarak, Siyasi Büro'ya atanması da salt askeri bakış açısının bir ürünüydü. Bu örnekte görülebileceği gibi Partiye ideolojik ve siyasi olarak önderlik etmesi gereken Siyasi Büro, Genel Komutanlıktan daha önemsiz görülmektedir. Buradaki bilinç SB'nin devrimi dolayısıyla savaşı yöneten ve yönlendiren bir kurum olarak görülmemesi buna karşılık Genel Komutanlığa devrimin ve savaşın yönetilmesi misyununun yüklenmesidir. Bir partinin askeri kadrolarının ve siyasi kadrolarının kendi alanlarında uzmanlaşmaları doğaldır. Bu doğallığın sonucu olarak askeri kadroların pratik bakımdan savaşı yönetip yönlendirmeyle yükümlü kılınması da anlaşılırdır. Askeri kadrodan anlaşılması gereken askerlik sanatında daha fazla uzmanlaşmış politik kadrolardır. Bunların öncelikli kimliği partili olmalarıdır. Mümkündür ki askeri bilim noktasında yetkinleşmeyen kimi kadrolar komutanlıktan alınarak başka alanlarda görevlendirilebilir. Bu yapılırken bu kadronun ideolojik, siyasi ve örgütsel, çok yönlü yeteneklere sahip olması gerekir. Bu niteliklere haiz bir komutanın SB'ye kaydırılması anlaşılırdır. Yukarıda verdiğimiz örnekte yaşanan ise bu durumun tam tersidir. İdeolojik ve siyasi olarak yetkin olmayan,tarihsel birikimi olmayan birinin komutanlıkta başarısız olduğundan hareketle SB'ye kaydırılması tamamen devrimci teorinin küçümsenmesinden kaynaklanmaktadır.

DABK beş yıllık tarihi boyunca önderliğin tayin edici önemini kavramamış ve bu kurumda görevlendirilen kadrolar devamlı olarak küçümsenmiş, hatta savaşçı kitlesi içerisinde, bir şey yapmadıkları, sağcı oldukları' temelinde teşhir edilmişlerdir. Bu bakış açısından kaynaklı olarak SB'ye kendi görevini yapma koşulları hiçbir zaman yaratılmamış, SB'nin sıradan bir gerilla gibi, sıradan bir komutanın denetiminde köylerde faaliyet yürüterek partiye siyasi ve ideolojik olarak önderlik etmesi „istenmiştir." Bu koşullarda böyle bir istemin gerçekleştirilmesinin mümkün olamayacağı bir türlü anlaşılmamıştır. SB önderlik görevini yapamayacak duruma getirilerek önderlik vasfına sahip kadrolar tek tek yıpratılmış veya iş yapamaz hale getirilerek parti içerisinde teşhir edilmişlerdir. Merkez Komitesi toplantılarında belirlenen örgütsel yönelimlerle SB üyeleri ayrı ayrı bölgelere serpiştirilmiş, bunların çeşitli konularda görüş alışverişinde bulunmaları bile olanaksız kılınmıştır.

Salt askeri bakış açısının ve fokocu anlayışın bir başka yansıması ise DABK'ın şehirlerde de ordu örgütlenmesini savunmasıdır. DABK hiyerarşik olarak şehirlerde de ordu örgütlenmesinin yapılması gerektiği bilincinden hareket etmiş ve beş yıllık süre boyunca bunu gerçekleştirmeye çalışmış ama başaramamıştır. 2.MK ve Konferans kanadını ana mücadele biçimi ve ana örgütlenme biçimini bilmemekle ve Halk Savaşını kavramamakla suçlayan DABK'ın kendisinin de özünde Halk Savaşını kavramadığı bu anlayışından da görülmetedir. DABK'ın bu anlayışının tarihsel kökleri eskiye dayanmaktadır. Partimizin gerek bölgesel

(1976-78) döneminde, gerek 1. ve 2. MK dönemlerinde aynı anlayış savunulmuş, DABK ise esasta bu anlayıştan kopmamıştır. Onun söylemde daha fazla „Halk Savaşçısı“ olması bu gerçeğin üstünü örtemez.

DABK Kanadı gerek Parti örgütlenmesinde gerekse ordu örgütlenmesinde nitelik yerine niceliğe önem vermiş ve bunu tarihi boyunca sürdürmüştür. Parti organlarında olduğu gibi gerilla birlikleri içerisinde de ideolojik ve siyasi eğitimi küçümsemiş, bu eğitimi sadece barınak süreçleriyle sınırlı tutmuştur. „Askeri eylemler peşinde koşuyoruz, ne gerek var siyasi ve teorik eğitime“ denilip gerilla birliklerinin niteliğinin yükselmesini adeta engelliyordu. Siyasi çalışmanın bütün çalışmaların can damarı olduğu gerçeğini kavramıyor, kavramak da istemiyordu. Siyasi çalışmanın küçümsendiği yerde salt askeri bakış açısı gelişir. Bu çalışmanın aksatıldığı yerde ordu ve parti saflarında savaşın amacına ilişkin bilinç bulanıklaşır ve yabancılaşmayla birlikte ideolojik zaaflar daha da artar ve süreç içerisinde o parti ve ordu yozlaşır.

DABK kanadı kitle çalışmasının, milis örgütlemesinin ve propaganda ve ajitasyonun önemini kavramıyor ve küçümsüyordu. Yoğunlaştığı Dersim alanında bile yaygın bir kitle faaliyeti yürütmüyor, birkaç ilçe ve bu ilçelerin bir kısım köyleriyle kendisini sınırlamış durumdaydı. Devrimin kitlelerin eseri olacağı ve Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisinin temel ilkesinin kitle bağları ve kitlelere dayanma olduğunun Halk Savaşının öncünün değil halkın savaşı olduğunun bilinci zayıftı. Halk Savaşı boyunca halkın iktidarlaşması ve kitle inisiyatifinine ilişkin kavrayışındaki zayıflık, salt askeri bakış açısıyla Halk Savaşının aynı zamanda savaş içerisinde bir ideolojik, politik ve kültürel devrim süreci olduğunu görememesini beraberinde getiriyordu. Halk Savaşı herşeyden önce halk kitlelerinin savaş içerisinde yaşamının ve bilincinin değişim ve dönüşümü ile birlikte kitleleri örgütlü bir politik güç haline getirerek iktidara taşır. Maoist Halk Savaşı, kitleleri yeni demokratik kültürle donatmanın, feodalizmin ve her türlü gericiliğin kitleler üzerindeki etkilerini kırararak -sadece askeri planda değil- ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel cephelerde feodalizmi savaşın seyri içerisinde tasfiye etmenin temel aracı ve sürecidir.

DABK yukarıda özetlenen kavrayıştan oldukça uzaktır. O, meselelere namlunun ucundan baktığı için, silahlar patlayınca herşeyin yoluna gireceği hayaliyle yatıp kalkmaktadır.

1991 yılı içerisinde DABK'ın askeri eylemlerde gösterdiği başarı DABK'ın kadrolarını adeta sarhoş etmiş, salt askeri bakış açısı da bu dönemde zirveye çıkmıştır. Ordu saflarında Partinin önemi küçümsenmiş, tek yanlı bir şekilde ordunun önemi öne çıkarılmıştır. Gerilla birliklerindeki parti temsilcileri ve parti üyeleri adeta birliğin ayakbağları olarak görülmüş ve küçümsenmişlerdir. Örgütsel ilişkilerde alabildiğine sekterizm boy vermiş ve örgütsel ilkeler ayaklar altına alınarak ordu saflarında „Komiserler sağcı Komutanlar solcu“ dahası „Komiserler Parti çizgisini uygulamıyor, Komutanlar savunup uyguluyor“ propagandası yapılarak „sol“culuğun teorisi yapılmıştır

Sağ ve sol oportünizme ilişkin sözü Başkan Mao'ya bırakıyoruz:

„Tarih bize, doğru siyasi ve askeri çizgilerin kendiliğinden ve durduk yerde değil, ancak mücadele içinde ortaya çıkıp geliştiğini gösteriyor. Bu çizgiler hem ‚sol' oportünizmle, hem de sağ oportünizmle mücadele etmelidir Devrimi ve devrim savaşını kayba uğratan bu zararlı eğilimlerle mücadele etmeden ve onların üstesinden gelmeden, bu savaşta doğru bir çizgi oluşturmak ve zafer kazanmak mümkün olmaz." (97)

„Parti içindeki ‚sol' ve sağ sapmalarla mücadele ederken, siyasetimizi somut duruma göre belirlemeliyiz. Örneğin, zafer kazanıldığı zamanlarda, ordu, ‚sol' sapmalara karşı, yenilgiye uğranıldığı veya birçok muharebe kazanılmadığı zamanlarda sağ sapmalara karşı uyanık olmalıdır. Toprak reformunda, kitlelerin henüz tam anlamıyla harekete geçmediği veya mücadelenin henüz gelişmediği yerlerde sağ sapmalara karşı mücadele edilmeli ve kitlelerin tam anlamıyla harekete geçtiği ve mücadelenin şimdiden geliştiği yerlerde ‚sol' sapmalara karşı uyanık olunmalıdır „(98)

DABK'da da ‚sol'culuğun daha çok geliştiği dönemler gerilla eylemliliklerinde geçmiş yıllara oranla fazla bir artış gösterildiği ve o güne kadar gerçekleştirilmeyen gündüz saldırılarının Parti tarihinde ilk kez yapılıp başarıyla sonuçlandırıldığı dönemlerdi. DABK gerek siyasal, örgütsel, gerek askeri bakımdan kendi gücünü aşan, öznelci politikalar ışığında sol çizgiyi geliştiriyor ve bunu adeta dokunulmaz kılıyordu. Sol oportünist politikalar sağ oportünist olarak değerlendirilip sözde varolan hataların özeleştirisi yapılıyordu.

1990-91 arası Dersim ve birçok yöredeki muhtarlara karşı belirlenen politika dahi neredeyse sağ bir politikadır diye örgüte propaganda edilmeye çalışılıyordu. Oysa muhtarlara yönelik politika nesnel gerçekliğe uymayan sol sübjektif bir politikaydı.Muhtarların ellerindeki mühürlerine el konuluyor, muhtarlık görevlerini yapmaları engelleniyor ve yapılan muhtarlık seçimlerine hiçkimsenin girmemesi noktasında köylülere karar dayatılıyordu. Nitekim bu politika sonucu birçok köy muhtarsız kalmış, köylüler resmi işlerini direk ilçe merkezlerindeki karakollar aracılığıyla yapmak zorunda bırakılmıştı. Bu ilişkiler içinde birçok köylü devlet tarafından zorla ajanlaştırıldı. Tespit edilenler cezalandırıldı. Diğerleri ise köylerini terketmek zorunda kaldı. Bir kısım muhtar ve aileleri de bu politika sonucu parti saflarından uzaklaşarak başka örgütlere sığındı.

Keza devrimin dostu durumundaki ve milli burjuva karakterdeki kimi tefeci-tüccarlara ve esnafa vergilendirme adı altında sol-sekter bir politika güdülüyordu. Bu sol-sekter politika şehirlerde de kendisini göstermekte gecikmedi Şehirlerde de devrimin dostlarından vergilendirme adı altında zorla para alınmaya çalışıldı.

Faaliyetlerde, gerek kırda gerekse şehirlerde illegalite alabildiğine dejenere edilmiş durumdaydı. Legal mi illegal mi çalışıldığı belli olmuyordu. Özellikle de kırda kişilerin örgütsel konumlarından isimlerine kadar örgütsel deşifrasyon yapılmaktaydı.

Köy parti komiteleri kurulmuyor, yapılan milis örgütlenmesi de sadece gerillanın yiyecek giyecek ihtiyaçlarını karşılamakla görevlendiriliyordu. Aslında gerillaya destek ve yardımlarda bulunn köylü milis olarak adlandırılırken gerçekten köylülerin silahlandırılması ve bilinçli bir milis örgütlenmesine gidilmiyordu. Bu insanlarla yapılan görüşmeler de aleni yapılıyor, bir yakalanma ve arkasından çözülme ile birlikte tüm milisler düşman tarafından ele geçiriliyordu.

Aydın ve sanatçılara ilişkin doğru dürüst bir politika yokken bu çevrelere karşı sekter ve yıkıcı davranılıyordu.

Şehirlerde, özellikle de İstanbul gibi şehirlerde işçi sınıfının olduğu yerlerde işçi sınıfını örgütlemek yerine daha çok varoşlarda yarı-lümpen kesim esas alınarak örgütlenme yapılıyor, işçi sınıfı içerisinde çalışmak için doğru bir politika ve örgütlenme yürütülmüyordu. İşçileri profesyonel çalışmaya çekmek yerine daha çok reformist ve ekonomist politikalarla statükocu yaklaşılıyordu.

Öğrenci gençlik içerisindeki çalışmalarda yukarıdan aşağıya doğru bir politika sunulmadığı gibi denetlenmiyordu. Kongre Hazırlık Konferansında çok belirgin bir şekilde ortaya çıktığı gibi, DABK Kanadının şehirlerdeki örgütlenmelerinin - semtler, gençlik, askeri komite- başında yer alanların hemen hemen hepsi ajan ve işbirlikçi unsurlardı. Ramis Şişman, Erdal Cort, Nurten Eriş, Emir Bilgin,... ve daha bir çok unsur 1989 sonrasında Nihat unsuru tarafından şehir örgütlülüklerinin başına yerleştirilmiş karşı-devrimin siyasi unsurlarıdır

Şehirlerde yapılan askeri eylemlerin hemen hemen hepsi başarısız olmuş ve bu eylemler sonrası bir çok partili ve militan düşmanın eline geçmiştir. Buralarda daha doğru dürüst parti örgütlenmesi vd. kurumsallaşmalar yaratılmadan aceleci ve kısa vadeli bir şekilde askeri eylemler yapılmaya çalışmış, ama sonuçta kaybeden taraf parti olmuştur.

Kadro ve üye alımı konusunda tam bir politikasızlık hakimdi. Kimin nasıl ve hangi kriterle üye alınıp, kadro olarak atandığı vb. noktalarda MLM bir kadro politikası yoktu. Her şey bir yana üyeliğe alınanların birçoğu aday üyelik süreçleri ya denetlenmeden ya da hiç işletilmeden üyeliğe alınmıştır. Kadro politikasında ve örgütsel ilişkilerrde sekterizm ve liberalizm atbaşı gidiyordu.

Örgüt ve önderlik siyasal gelişmelere karşı o kadar daralmıştı ki bulundukları dağın, ormanın ve kayalıkların ötesini göremiyordu. Dersim'de ve gerilla faaliyetinin yürütüldüğü diğer alanlarda bir orman kesimine ilişkin kararlar dahi merkez komitesince alınıyordu.

SB'nin „uygun koşullarda düşmanın askeri güçlerine saldırması" politikası sol oportünist bir siyasettir. SB'nin görevi askeri eylem yapmak değildir. Onun görevi partiye siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri konularda perspektif ve politika sunmaktır. SB'nin görevi, uygun koşullar da olsa düşmana saldırmak değil, kendisini en güvenilir bir şekilde korumaya almasıdır.

DABK'ın Konferans Sonrası Birlik Sorununa İlişkin İzlediği Siyaset Sol Sekter Bir Politikadır.:„Parti güçlerinin parti programı etrafında örgütsel birliğin

sağlanması için ‚Konferans'çı arkadaşlara yaptığımız çağrının genel ilkeleri şunlardır:

1) Türkiye Devrimci hareketi içinde hiçbir siyasi örgütün partimiz ve yoldaşlarımız hakkında yapmadığı ve genel olarak da devrimcilerin birbirleri hakkında yapamayacakları siyasi olmayan karalama ve aşağılık olarak gördüğümüz tespitleri ‚Konferans'çı kanat hakkımızda yaptı. Bu tespitlerin propagandasını kendi yayınorganlarında ve bildirilerinde genişçe yaptı. ‚DABK'ın şefleri GKK şefleri gibi ihanetçi olacaklar', ‚düşmana teslim olacaklar', ‚DABK 12 Eylül sürecinin yenilgi artığıdır', ‚DABK'ın varlığı düşmana karşı değildir, bize karşıdır' vb.gibi devrimcilerin yapmayacağı ve pratik mücadele tarafından da sahibine yedirilen bu tespitlerin, kamuoyuna açık bir şekilde özeleştirisinin verilmesi, örgütsel birliğe gidişin ilk adımıdır. Bu adım açık yürekli bir şekilde atılmadıkça ‚Konferans'çıları açık yürekli ve samimi olarak değil samimiyetsiz tutumlarının sürdürücüleri olarak değerlendirmeye devam edeceğiz. Aynı şekilde bunların ‚birlik' konusundaki demagojik propagandasını da teşhir edeceğiz.

2) ‚Konferans'çı kanattaki arkadaşların 1987'de sergiledikleri tutum onların parti birliğini ve programını özünde savunmadıkları ve bağlı olmadıklarının bir kanıtıdır. İdeolojik-siyasi ve örgütsel olarak tasfiyeciliği had safhaya ulaştıran ve parti ile hiçbir ilgileri kalmayanları ML güçlere karşı çıkararak savunmak, parti programını savunmakla çelişir. ‚Konferans'çı kesimle örgütsel birliği sağlamanın ana koşullarından biri de parti programının tüm konularında savunulması ve pratik yaşama uygulanması için tüm gereklerini kabul etmektir. Tüm temel konularda görüş birliğinin sağlanması örgütsel birliğin temelidir. Bu birlik sağlanmadıkça örgütsel birlik sağlanmaz. Sağlanmaya çalışılsa bile, bu yeni ayrılıkların başlangıcı olacaktır. Bu açıdan partinin tüm temel konularında görüş birliği sağlanmadıkça birlik yanlısı olmayacağız.

3) Partinin temel programı esas olarak gerçekleşecek olan birlik çalışmalarında, TKP/ML'nin temel programını tüm konularda savunmayan ve ona bağlı olmayan daha doğrusu savunduklarıyla parti üyeliği sıfatını yitiren unsurların hiç bir rolü olmamalıdır. İki çizgi mücadelesi adı altında, böylesi hayati önem taşıyan bir konunun, revizyonist-oportünist unsurların rolünü ve önemini ön plana çıkarmak, bu birliğin önüne bir engel olarak koymak birliği istemeyen yıkıcı ve bölücü bir tutum olacaktır. Bu tür unsurlar başlatılacak olan tartışma süreci içinde ortaya çıkacaktır ki bugün de bu unsurlar bellidir.

4) 1987'de neden örgütsel ayrılığa gidildi; ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak tasfiyeciliği en üst boyuta vardıran revizyonist çizgi, neden bu güçlere karşı desteklendi ve onlarla örgütsel birlik sağlandı? Bizim açımızdan bir YDB'nin konferansı olmaktan öteye gitmeyen ve adına ‚3.K' denilen toplantı ne denli meşrudur, ne denli meşru değildir. Daha sonraki süreçte söylenilenler nelerdir. Gelinen noktada niye ve niçin birlik, kiminle birlik? vb. konularda detaylı olarak tartışılmalı, samimi ve dürüst davranılmalı, hatalar ve yanlışlarda bağnaz ve tutucu

davranılmamalı, yanlışlar atılıp doğrular benimsenmelidir. Her iki taraf da komünist bir yaklaşımla hatalarının özeleştirisini yapmalı ve bu konularda açık yürekli ve samimi davranılmadıkça birlik denilen olayın gerçekleşeceğini sanmıyoruz ve olamaz da.

5) Genel olarak yukarıda ortaya koyduğumuz birlik anlayışımız ilkeli ve ML bir anlayıştır. Ne olduğu belli olmayan, resmi kanallarla yetkili taraflara ulaştırılmayan, sadece demagojik bir propaganda amacını taşımaktan başka bir önem taşımayan birlik çağrılarının bizim açımızdan dikkate alınır bir yanı yoktur. Bu tür samimi olmayan yaklaşımları bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de teşhir etmeye devam edeceğiz.

Yukarıda genel hatlanyla ortaya koyduğumuz birlik anlayışımız doğrultusunda ‚konferans'çı kesimde olumlu ve somut gelişmeler olursa örgütsel birliğin sağlanması için gerekli teknik çalışmalar yapılıp sonuca gidilebilinir. Olumlu ve somut bir gelişme sağlanmadığı sürece partimiz bu sorunu gündemine alıp tartışmayacak ve pratik sorunların önüne çıkarmayacaktır. ‚Konferans'çı kanada bir birlik çağrısını ve niteliği taşıyan bu kararların resmi yollarla ‚K'çı kesime ulaştırılması ve olumlu ya da olumsuz cevabın istenmesi aynca bu birlik çağrısının birer metnini hapishanendeki yoldaşlara ulaştırılması, partinin yayın organlarında yayınlanması ve olanakları dahilinde kamuoyuna duyurulması sağlanacaktır. Gerek bizim, gerekse ‚K'çı arkadaşların bu konularda bakış açısını genel bir şekilde ortaya koyan ve eleştiren yazıları önümüzdeki süreçte yayınlayacağız. Bu, hem parti hem de diğer devrimci demokrat kamuoyunun sağlıklı bir şekilde bilgilenmesi için gereklidir. TKP(ML) Merkez Komitesi Haziran 1990 „ (99)

DABK'ın ayrılıktan yıllar sonra da olsa Konferans Kanatdıyla örgütsel birliği gerçekleştirmek için aldığı karar kendi içinde tutarsızlık ve bir çok noktada hatalı yanlar taşısa da eğilim olarak esasta olumlu bir adımdır. DABK bu yönde olumlu bir adım atarken öte yandan Konferans Kanadı 1990 başında yaptığı MK toplantısında DABK'a ilişkin hem ML kararını değiştirip DABK'ı sol oportünist ilan etti hem de birlik sorununu gündeminden kaldırdı.

Daha önce DABK Kanadının gerek Konferansta gerekse Konferans öncesi Konferans Kanadıyla örgütsel birlik diye bir sorununun olmadığını belgeleriyle birlikte ortaya koymuş ve bu yanlış tutumun eleştirisini yapmıştık. Şimdi ise olumlu bir adım olan bu birlik anlayışının yanlış ve hatalı yönleri üzerinde duracağız.

Bir yandan Konferans Kanadını ortayolcu, oportünist olarak değerlendirirken öte yandan 5 maddelik birlik şartları ileri sürerek bu noktalarda anlaşmaya varılması durumunda örgütsel birliğin gerçekleşeceği belirlemesinde bulunmak tutarlı MLM bir tavır değil, oportünist bir anlayış ve tutumdur.

Bir yapı kendisini MLM, ama karşısındaki örgütü oportünist olarak değerlendiriyorsa, böylesi bir örgütle örgütsel birlik savunulmaz. Çünkü MLM'lerin birliği ancak MLM temelde olur. Birliğin dövüleceği örs ideolojik, programatik ve örgütsel ilkelerdeki çizgidir. Yani genel siyasi çizgide her iki yapı

da aynı çizgiye sahipse geriye karşılıklı olarak MLM bir tarzda geçmişin muhasebesini yapmak kalıyor. Her iki yapının da ayrı kaldığı dönemde sol oportünist çizgiye sahip olduğunu ama sapmanın sistemleşmiş çizgi halini almadığını ayrıntılarıyla ortaya koymuştuk. Konferans Kanadının siyasal, örgütsel ve askeri hattına damgasını vuran sol oportünist çizgisinin beslendiği ideolojik doku dogmatizmken, DABK Kanadının sol oportünist çizgisinin beslendiği ideolojik doku ise dar deneyciliktir. Her iki yapının da programatik ve uluslararası ideolojik hattı Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu genel siyasi çizgiydi. Dolayısıyla burada her iki yapının da yapması gereken geçmişin bu sol çizgilerini MLM bir bakış açısıyla sorgulamak ve karşılıklı olarak yapılan hataların dürüst ve ciddi bir şekilde özeleştirisini yaparak örgütsel birliği gerçekleştirmek olmalıydı. Bir başka deyişle MLM'lerin örgütsel birliğinin dövüleceği örs olan ideolojik, programatik zemin müsaitti. Ama eksik olan yan, geçmişin doğru bir bilimsel yöntemle analizinin yapılarak doğru sonuçlar çıkartmaktı. Yoksa DABK Kanadının ileri sürdüğü gerekçelerden, geçmişin muhasebesi kriteri hariç, diğer kriterlerden hareketle örgütsel birlik savunulamaz. Yani programda ayrı olduğun bir örgütle örgütsel birlik savunulmaz ve çaba sarf edilmez.

Birlik, yani MLM'lerin birliği pazarlıklar üzerine yapılmaz. MLM'lerin burjuva parlamentosundaki gibi „şu adamı istemiyoruz, bu adamı istiyoruz, bizim istediğimiz adam olursa hükümeti birlikte kurarız" şeklinde hesapları olamaz. Taktik olsun diye, yani karşı örgütün gücünü zayıflatayım diye de bir birlik anlayışı savunulmaz, ileri sürülmez. Bunlar burjuva düşünce ve siyaset tarzlarıdır Küçük ve basit hesaplar peşinde koşmaktır. Stratejik düşünmemektir.

DABK'ın birlik kararı MLM bir kavrayış ve MLM bir birlik ruhuyla ele alınmamıştı. DABK Kanadı geçmişin muhasebesini yapmamış, geçmişte neden birlik diye bir sorunu olmadığını dahi çözümlememişti. Burada sorunun özü geçmişin doğru bir analizini yaparak yanlış ve hatalı yanları doğrularla yenerek senteze gitmek olmalıydı. Yoksa her iki kanat da tüm olumsuzluklarını koruyarak bir birlik gerçekleştirdikleri taktirde bu grupların, hiziplerin koalisyonundan başka bir şey olmaz.

Özet olarak, DABK'ın birlik kararı olumlu fakat birliğin gerçekleşmesi için ileri sürdüğü ölçütler Maoist birlik ruhuna aykırı bir anlayış ve tarzdı. Bu anlayış ve siyaset tarzıyla MLM'lerin değil oportünistlerin birliği olur. Gene de DABK bu yönde olumlu bir adım atarken Konferans Kanadı 1991 sonbaharında yapılan 4.Konferansına kadar olumsuz bir hat izledi ve yaklaşık iki yıl birlik diye bir sorunumuz yok ısrarını sürdürdü. Acele verilmiş kararlar zamanında düzeltilmeyince bu yanlış kararlar yeni ve daha büyük olumsuzlukları kaçınılmaz olarak beraberinde getirir. Çünkü olumsuzluğun doğrularla alt edilmediği yerde o olumsuzlukları tekrarlamak kaçınılmaz bir hal alır.

DABK Kanadı, 1991 Kasım'ından sonra Konferans kanadının 4.Konferansındaki birlik kararına karşın, Konferans Kanadı hakkındaki „oportünist" belirlemesini kaldırmadı, ancak birlik kararına daha sıcak bakarak Konferans

Kanadının yeniden değerlendirilmesi için sorunu parti iradesine açtı. DABK'ın bu tavrı olumluyken, parti iradesini merkezileştirmeden ve Konferans Kanadı hakkındaki oportünist nitlemesini kaldırmadan birlik görüşmelerine oturması yanlıştı. Bu hem anti-demokratik bir yöntemdi, hem de geçmişte yaptığı hatalarına karşı samimi bir yaklaşım değildi. Birlik sorununu gündemine almadığı dönemlerde kiminle ve nasıl bir birlik başlıkları altında „Marksist Leninist Maoistlerin birlik temelleri" üzerine kamuoyunda geniş tartışmalar yapan ve kitlesini bu şekilde şekillendiren DABK hiçbir şey olmamış gibi aniden birlik görüşmelerine oturmaya karar vermesi, onun hızlı bir şekilde soldan sağa çarkedişinin ifadesinden başka bir şey değildi. İki yıl önce ortaya koyduğu beş maddelik koşulların arasındaki tek doğru ölçüt olan geçmişin muhasebesinin gerekiğini yoksayması ve beş yıllık parti tarihinin dondurulmasına rıza göstermesi DABK'ın bu konuda izlediği oportünist zigzaglarının ifadesidir

Gerek DABK Gerek Konferans Kanatlarında Komünist Kadın Ve Erkeklerin Birbirleriyle Olan Özel İlişkilerine İlişkin Anlayışlar da Komünist Temelde Değildi.

„Evliliklerde" ideolojik-siyasi birliktelik temeli üzerinde sosyal, kültürel ve örgütsel duruşların uyumluluğu ancak cinsler arasında özgür ve eşit bir ilişkinin zemini olabilir. Karşılıklı paylaşım ve çok yönlü ortaklaşma ve ortak düşünme, ortak üretim zemininde bir ilişki ile kadın ile erkek arasındaki çelişki komünist insan ilişkilerini inşa temelinde çözülebildiği oranda özgür bir kadın erkek ilişkisinden ve doğru bir „evlilik" anlayışından bahsedebilinir. Buna karşılık DABK ve Konferans kanatlarında „evliliklerde" komünist ilişkiler, kadın ve erkek arasındaki çelişkilerin çözülmesi ve yabancılaşmanın kırılması ve yeni kültürün inşası ölçütleri baz alınmıyordu. Tam tersine sosyal, siyasal ve örgütsel statüleri arasında uçurum olan kişilerin geleneksel tarz evlilikleriyle evlilik kurumu ve dolayısıyla giderek düzeniçilik yeniden üretiliyor ve ilişkiler ilerleten değil gerileten, proleterleştiren değil düzene yeniden bağlayan, üreten değil tüketen, mülkiyetçiliği, bireyci bencilliği yeniden üreten araçlar oluyordu. Örneğin bir parti kadrosunun geleneksel bir ev kadını ile evliliği yadırganmıyor, karşılıklı bir sosyal ve siyasal paylaşım ve üretim zemininde olmayan ilişkinin sahteliği ve „evlilikle" örülen efendi-köle ilişkisi görülmüyordu. „Evlilikler" salt maddi temeli olan cinsellik üzerinde inşa ediliyor, komünistlerin insanın insana yabancılaşmasının kırılması hedefinden sapılıyor, sosyal bir varlık olarak emek ve paylaşım zemininde gelişen insanlığın yeni kültürü değil, geleneksel feodal veya burjuva insan ilişkisi ve evlilik kültürü yaşatılıyordu.

Salt cinsellikle temellendirilen bir evliliğin özünün hayvani cinsel ihtiyacı karşılamaktan öteye geçmeyeceği ve komünistlerin insan ilişkisi olamayacağı açıktır. Kadın ve erkek komünistlerin ilişkisi komünistlerin özgür insan ilişkileri bilincinin en billur biçimi ve görüngüsü, modeli olabilmelidir. Kaldı ki salt cinsellik

üzerinde yükselen birlikte yaşamın, siyasi paylaşım ve üretimin olmadığı bir evlilik ilişkisi ne fazla yürür, ne de devrimci bir ilişkiyi geliştirir. Tam tersine bu tür ilişkiler kişileri daha da geriletir. Örneğin bir MK üyesinin ev hanımı eşiyle veya ideolojik ve politik olarak geri bir savaşçıyla siyasi ve örgütsel olarak paylaşacağı neyi vardır? Neyi birlikte üretecektir? Böylesi evlilik ilişkileri düzen içidir, burjuva fedodal insan ilişkilerini yeniden üretir. Profesyonel devrimci veya gerilla da olsalar, siyasi ve örgütsel konum bakımdan aralarında ciddi farklar olan kişilerin evlilik ilişkisi de eşitlerin özgür ilişkisi olamaz -özellikle de kadının aleyhine- köleliği, bağımlılığı pekiştirir. Erkeğin lehine kadın üzerinde siyasi iktidar ilişkisini güçlendirir. Her ikisini de köleleştirir.

Profesyonel faaliyetçilerde özellikle de evlilikten kısa bir süre sonra çocuk yapanların ve hızla gerileyerek mücadeleden kopan ve yerleşik düzene geçenlerin sayısı da oldukça fazlaydı. Evlilik ilişkileri insanları ilerletmek yerine hem ideolojik olarak geriletiyor, hem de siyasi olarak devrimci mücadeleden kopartıyorsa burada bir anlayış ve siyaset hatası var demektir. Çocuk sahibi olmak mevcut şartlarda geleneksel aile kurumunu yeniden yapılandırmaya ve düzeniçileşmeye hizmet ediyor. Burada her ne kadar düşüncede biz bu tür ilişkilerle tasfiyeci değiliz dense de pratikte bugün açısından profesyonel faaliyetçilerin çocuk yapması örgüt, özellikle de ordu tasfiyeciliğinden başka bir şeye hizmet etmiyor. Profesyonel devrimciler çocuk sahibi olarak düzeniçileşmedikleri taktirde de çocukların toplum veya en azından parti tarafından sahiplenilip bakılmadığı şartlarda dünyaya mutsuz ve sorunlu çocuklar getirilmiş oluyor. Profesyonel faaliyetçilerin hem kendi ideolojik ve politik duruşlarını muhafaza etmeleri, devrimin ve bunun için de örgütün ve partinin ihtiyaçlarını esas alarak objektif bir tasfiyeciliğe müsaade etmemeleri gerekir hem de doğacak çocukların moral ve beden sağlığını dikkate alarak bakım şartları olmayan çocuklara sırf kendi geleneksel duygularını ve biyolojik içtepilerini tatmin etmek için daha doğmadan böyle bir haksızlığı yapmamaları gerekir.

Ordulaşıldığı ve kızıl siyasi iktidarlar kurulduğu, çocukların toplum tarafından sahiplenilmesinin asgari koşulları oluşturulduğu zaman kuşkusuz profesyonel devrimcilerin de çocuk yapmasının önündeki zorunluluklar ortadan kalkmış olacaktır. Aksi koşullarda, aksi anlayışlar ve politikalarla sadece mevcut sisteme hizmet etmiş olunur.

Kısacası, geleneksel evlilik kurumu kuşkusuz komünistlerin sahiplenip savunacağı bir ilişki olamaz. Kadın ile erkeği birbirinin mülkü olarak kavrayan ve özellikle de kadın başta olmak üzere her ikisini de köleleştiren geleneksel evliliklere ister burjuva ister feodal ahlak temelinde olsun karşı çıkılmalıdır. Bu konudaki yanlış çizgi ve kavrayışların kadın militanların ideolojik ve politik olarak yeterince gelişememesinin temel sebeplerinden biri olduğu ve önemli bir politik güç ve savaş gücü olarak kadını etkisizleştirdiği, kadının özgürleşmesinin önünde set oluşturduğu özel olarak anlaşılmak durumundadır. Aile ve evlilik kurumu komünistlerin yıkmak istedikleri özel mülkiyet sisteminin en temel hücresidir.

Bu kavrayışın Parti güçlerinde hakim hale gelememiş olması son derece ciddi bir ideolojik sorundu ve gerek kadın kadroların yetişmesinin önünde gerekse de kadro üye ve militanların ideolojik duruşlarının daha da keskinleşmesi önünde ciddi engeller oluşturmuş, örgütsel zararlar da vermiştir.

Askeri açıdan DABK çizgisi:

DABK'ın askeri çizgide sol-maceracı bir çizgi izlediğini, bu çizgisinde salt askeri bakış açısının önemli derecede etkisinin olduğunu vurgulamıştık. Salt askeri bakış açışı sonucu zaman zaman ciddi diyebileceğimiz anti-demokratik ve darbeci uygulamalara düştüğünü örnekleriyle birlikte ortaya koymuştuk.

Askeri güçleri gerçekçi bir şekilde seferber etmek yerine gücünü aşan bir şekilde seferber etmiştir. 1991 yılına kadar askeri alanda önemli bir mesafe kaydetmeyen DABK için 1991 yılı -o yılki askeri gücü göz önünde bulundurulursa- gerilla savaşını öğrenme ve geliştirme bakımından atılım yılı olmuştur. DABK'ın 1987 yılında gerilla savaşını başlattığını belirtmiştik. Bu tarih aynı zamanda Partimizin Köylü Gerilla Savaşını başlatma tarihidir. 1991 yılı başları ise Parti tarihi açısından köylü gerilla savaşının askeri bakımdan esas olarak öğrenildiği ve gündüz saldırılarının başlatılmasıyla kendi içinde yeni bir aşamadır.

Bu süreçte Köylü Gerilla Savaşını yürütmede önemli tecrübeler edinildi. Fakat bu tecrübeler layıkıyla ileriye taşınamadı. Özellikle de siyasal taktik üretme ve bunu Köylü Gerilla Savaşının ruhuna uygun belli bir plan dahilinde hayata uygulamada başarılı olunamadı. Plansız, programsız çalışma yürütüldü. Bu durum kendisini askeri eylemliliklerde çok açık bir şekilde gösterdi. Bir eylem yaparken diğer alanlardaki görevler unutuluyordu. Örneğin Dersim'de 1991 yılında askeri eylemlilikler konusunda önemli mesafeler kaydedildi, fakat kitleleri örgütleme, propaganda/ajitasyon yapma ve diğer siyasi faaliyetler adeta unutuldu, hatta Dersim'in bir çok ilçesi ve çevresine dahi parti ulaşamadı, gerilla ulaştırılamadı.

Gerilla eylemlerinin yoğunlaşmasıyla birlikte gerilla birlikleri içerisinde teorinin önemi daha da küçümsendi, Partinin yerine Ordunun öne çıkarılması eğilimi giderek güçlendi. Partili komutanların çalışma tarzında savaş ağalığı öne çıktı. „Pratik" vurgusuyla dar deneyci anlayışların daha fazla gelişmesine ön ayak olundu. Parti tarihinde komutanlık kademesi ile siyasi komiserlik kademesi arasında yetki çatışması en çok bu dönemde boyutlandı. Gerilla faaliyetleri dışındaki bütün faaliyetlerin küçümsenmesi bu alanlarda faaliyet yürüten yoldaşların „sağcı" olarak değerlendirilmesi aleni bir şekilde gerilla birlikleri içinde yapılmaya başlandı. Teorik olarak şehirlerdeki faaliyet reddedilmemesine rağmen pratikte bu faaliyet dikkate bile alınmadı. Bundan kaynaklı olarak gerilla birlikleri içerisinde yer alan şehir kökenli yoldaşlar da küçümsendi, hatta yer yer dıştalandı. Parti içerisinde kır-şehir çelişkisi bu dönemde boyutlanıp keskinleşti.

Gerilla savaşındaki ilerleme, saflarda küçümsenmeyecek derecede zafer sarhoşluğunu beraberinde getirdi. Hemen hemen her konferans ve MK

toplantısında „yoğunlaşarak yaygınlaşma“ veya „yoğunlaşarak ilerleme“ siyaseti karar altına alınmasına karşın pratikte bunun tersi adımlar atıldı. Zafer sarhoşluğundan dolayı bir anda dört bir yana yumruk sallama eğilimi gelişti. Daha Dersim'in ilçeleri ve köyleriyle doğru dürüst bir ilişki sağlanmadan nitelik ve nicelik olarak oldukça zayıf olan gerilla güçleri „çekirge taktiği“ ile Orta Anadolu, Doğu Karadeniz ve Amed bölgesine dağıtılarak örgütsel ve askeri darbelerin alınmasına zemin hazırlandı. En seçkin önderlerimiz, komutanlarımız bu maceracı politikanın ürünü olarak yaşamlarını yitirdi ve Parti önemli oranda örgütsel ve askeri olarak tasfiyeye uğradı. Seyfi Batar, Hasan Toy, Baba Erdoğan, İsmail Bulut, Doğan Karadağ gibi komünist önderlerimizin kaybı buna en somut örnektir. Bu sadece yoldaşlarımızın kaybıyla sınırlı kalmadı, Partimizdeki siyasi ve ideolojik seviyenin düşmesinede neden oldu.

Gerek parti içi gerek parti dışı kitlelere karşı sol sekter bir çizgi izleniyordu. İkna, değiştirme, dönüştürme yerine emir ve talimatlarla faaliyet yürütülmeye çalışılıyordu. Savaşçılara hakaret ediliyor ve zaman zaman tokat atılıyordu. Keza köylülere kötü ve kaba davranılıyordu. İşbirlikçi ve ajan iddiasıyla soruşturmaya alınanlara kaba davranılıp dayak dahi atılıyordu. Buna karşı gelen kadrolar „savaşın kurallarını bilmemekle“ suçlanarak kötü muamele ve işkencenin teorisi yapılıyordu. Bu düşünce tarzı ve uygulanan yöntemler giderek Partide güç kazandı ve ileride görüleceği gibi, Partimizin Kongre Hazırlık Konferansında politika haline getirilerek resmi bir boyut dahi aldı. Parti içerisinde veya dışında ajan-işbirlikçi iddiasıyla tutuklanan partili, partisiz, milis ve halktan kişilere sözde devrimci şiddet adı altında bu yöntem uygulandı.

Gerilla birliklerindeki disiplin bir bakıma kör disiplindi. Görev ve sorumluluğunu yerine getirmeyen komutanlar cezalandırılmazken alt kademelerdeki kadrolara ve savaşçılara oldukça sekter ve yıkıcı davranılıyordu.

Genel olarak teorinin önemi küçümsendiği gibi, askeri teorinin de önemi küçümseniyor, bu noktada ciddi bir çabanın içerisine girilmiyordu. Savaşçılar yeterli bir ideolojik, siyasi, askeri eğitime tabi tutulmadan, direk pratik faaliyetlere sokuluyor, bu yetersizlikten kaynaklı olarak birçok savaşçı girdiği daha ilk çatışmada şehit düşüyordu. Bütün bu olumsuzluklar „savaş savaşılarak öğrenilir“ teorisi ile perdelenmeye çalışılıyordu. Askeri teori konusunda gerek kendi savaş tecrübelerimizi özetleyip yazılı hale getirerek örgütü eğitmek bakımından olsun, gerekse diğer ülkelerin devrim ve savaş tarihlerini inceleme bakımından olsun oldukça yetersiz ve duyarsız davranılıyordu.

DABK meseleleri dar deneyci bir şekilde ele aldığından, onun için onlarca yılın mücadele tecrübesinin, bu mücadele içerisinde doğru ile yanlışın ayırdedilmesi çok da önemli değildi. O meseleye sadece askeri bir eylemin başarılı olup olmaması kriterinden bakmakta ve bunu daha da darlaştırarak askeri eylemdeki gözü karalığı başarının kriteri olarak ele almaktaydı. Bilinir ki cesaret veya gözü karalık bir savaşta başarılı olmanın tek ölçütü değildir. Önemli bir

ölçüt olmasına rağmen yine de bu böyledir. Bu gözü karalığı akılla birleştirmeyen, birleştiremeyen bir savaş kurmaylığı, savaşı layıkıyla yönetemez ve zafer elde edemez. Gözü kara ve kahramanca öne atılan yüzlerce şehidimizin bize bıraktığı mirası bile doğru bir şekilde özümseyemedik. Clausewitz Savaş Üzerine adlı eserinde şöyle der:

„Savaş bir tehlike alanıdır, onun için cesaret savaşçı erdemlerin başında gelir.

„İki türlü cesaret vardır: Birincisi kişisel cesarettir. İkincisi, kaynağını ister bir dış otoriteden, ister vicdan dediğimiz iç güçten alsın, sorumluluk karşısındaki manevi cesarettir. Burada bunlardan sadece birincisinden söz edeceğiz.

„Kişisel cesaret de yine iki türlüdür. Birincisi, ister kişinin bünyesinden ve karakterinden, ister ölümden korkmamasından, ister alışkanlıktan ileri gelsin, tehlikeyi umursamazlıktır. Bu sürekli bir haldir.

„İkinci tür cesaret ise tutku, yurtseverlik, coşkunluk gibi olumlu etkenlerden ileri gelebilir. Bu taktirde, cesaret sürekli bir hal olmaktan çok bir heyecan, bir duygudur.

„Bu iki tür cesaretin farklı etkileri olduğu kolayca anlaşılır. Birincisi daha güven vericidir, çünkü ikinci bir tabiat haline gelmiş olduğu için insanı hiçbir zaman terk etmez. İkincisi ise insanı çoğu zaman daha ileri götürür. Metanet daha çok birinci tür cesarete özgü, atılganlık ve gözüpeklik ise ikincisine vergidir. Birincisi aklı serin tutar ikincisi bazen zihni faaliyeti kamçılarsa da, çoğu zaman insanın aklını başından alır. İkisi birleşince ortaya cesaretin en mükemmel şekli çıkar.“

Clausewitz aynı kitabının bir başka yerinde de şöyle demektedir:

„Hiçbir istihbarata yüzde yüz güvenmediğimiz, hiçbir zaman sağlam bir zemine basamadığımız, sürekli olarak tesadüflerin etkisinde olduğumuz için, savaşın kahramanı kendisini durmadan umduğundan farklı gerçeklerin karşısında bulur. Bu da ister istemez planlarını hiç değilse bu planlarla ilgili fikirlerini altüst eder. Bu etki, kararlarını bütün kullanılmaz hale getirmişse, genellikle bunları değiştirmek gerekir. Ancak o anda bunun için gerekli veri ve bilgiler bulunmayabilir, çünkü harekat sırasında ani kararlar almak zorunluluğu vardır ve yeni bir durum muhakemesine, hatta uzun boylu düşünmeye bile vakit bulunmaz. Fakat çok daha sık raslanılan bir durum, fikirlerimizi yeniden değerlendirmenin ve olaylar hakkında beklenmedik tamamlayıcı bilgiler almanın sonucu olarak planlarımızın tamamen hükümsüz kalacak yerde altüst olmasıdır Gerçeklere daha iyi nüfuz etmişizdir, fakat içinde bulunduğumuz kararsızlık azalacağı yerde artmıştır. Bunun da nedeni, bütün tecrübelerimizi aynı anda değil, azar azar kazanmamızdır. Çünkü kararlarımız durmadan yeni tecrübelerin saldırısına uğrar ve onun için zihnimizin, tabir caizse, sürekli olarak „silah altında“ kalması gerekir.

„İşte umulmadık hallerle bu sürekli çatışmanın içinden tehlikesizce çıkmak istiyorsak, iki niteliğe mutlaka ihtiyacımız olacaktır: Bu karanlık içinde bile kendisini gerçeğe ulaştıracak olan bir iç aydınlıktan yoksun olmayan bir zeka ve bu soluk ışığın peşinden gidebilecek bir cesaret. Birincisine Fransızca bir deyimle

coup d'oeil (bir bakışta olayları kavrama yeteneği, nüfuzu nazar), ikincisine kararlılık denir.

„Çarpışma, savaşın bütün dikkatlerini üzerine çeken en karakteristik bir olaydır; öte yandan, zaman ve mekan da çarpışmanın önemli unsurlarıdır." (100)

Yukarıda da belirttiğimiz gibi aklı ve cesareti birleştiren komutan en büyük zaferlerin altına imza atar. Bir çatışma, bir düşmana saldırı veya bir gafil avlanma durumunda nasıl ki cesaret ve aklını birleştirmeyi becerdiğin an düşmanı yenebilme olasılığı daha da artıyorsa; aynı şekilde partinin gerek örgütsel, gerekse askeri güçleri de akılcı bir şekilde seferber edilmelidir ki, her alanda başarı kazanılabilsin. Nesnellik başarıya öznelcilik ise başansızlığa götürür. Nesnelliğe uygun üretilmeyen politikaların başarı şansı yoktur.

Kısacası, DABK Kanadı gerilla savaşını başlatmakla Parti tarihinde çok önemli bir askeri atılım gerçekleştirmiştir, fakat bu atılımı ideolojik-siyasi ve örgütsel bakımdan MLM bir çizgiyle tamamlayamamış, bu alanda sol oportünist ve maceracı bir hat izlemiştir.

Örgütsel Açıdan DABK Çizgisi:

Örgütsel açıdan doğru bir siyaset izlemenin iki ana kriteri vardır. Bunlardan birincisi, partinin parti dışı kitlelerle sıkı bağlar kurmasıyken, ikincisi ise partinin yönetici organlarıyla parti içi kitleler arasında sıkı bağların kurulmasıdır. Her ikisinin temelini de „kitlelerden kitlelere" çizgisinin MLM bir tarzda içselleştirilmesi oluşturmaktadır. Dahası her iki durumda da tayin edici doğru çizgi kitlelerden öğrenilmesi ve kitlelerden öğrenilen fikirlerin derli toplu hale getirilerek tekrar kitlelere götürülmesi çizgisini doğru uygulamaktır.

Maoist kitle çizgisini temel alarak DABK'ın örgütsel çizgisini analize tabi tuttuğumuzda şu tablo ortaya çıkar:

l) Partinin yönetici organlarıyla parti içi kitleler arasındaki ilişki üzerine:

DABK'ın MLM kitle çizgisini teorik olarak savunduğunu daha önce belirtmiştik. Ancak esas olan bu kitle çizgisinin pratikte ne kadar uygulanıp uygulanmadığıdır.

DABK Kanadı gerek ayrılık sonrası bölgesel dönemde gerekse yaptığı 3.Konferans sonrası, önderlikle parti içi kitle arasında doğru bir ilişki örgütleyemedi. Önderlikle alt kademeler arasında, özellikle de batı, yurtdışı ve hapishanelerle hemen hemen bütün süreci boyunca düzenli bir koordinasyon kurmayı dahi gerçekleştirmedi, gerçekleştiremedi. Bunu kadro yokluğu veya eksikliği ile açıklamak kolaycılık olur. DABK kanadının bu konuda kadro eğitimi dahil kadro politikasından taban örgütlenmelerine ilişkin siyasete kadar politikasının ciddi olarak sorgulanması gereklidir. Nitekim DABK kanadının „taban örgütsüzlüğünü gidermek için" izlediği tek politika, ilk başta gidip İstanbul merkezinde hemen ciddi askeri eylemlere yönelmek ve sol siyasetle elindeki üç-beş kadoyu da düşmana kaptırarak örgütsüzlüğü daha da derinleştirmek olmuştur.

DABK Kanadının yaptığı temel hatalardan biri de Merkez Komitesini geniş tutmasıydı. Örgütün dar, nitel ve nicel olarak zayıf olduğu şartlarda önderlik kurumunu geniş tutmak doğru olmadığı gibi, o önderliğin varolan niteliğini daha da düşürür. Sınırlı sayıdaki kadroların sadece askeri yetenekleri dikkate alınarak Merkez Komitesine doldurulması DABK Kanadının temel hatalarından biriydi. Çünkü bu kadrolar ideolojik, siyasi ve tarihi tecrübe bakımından bir komünist partisine önderlik edecek nitelik ve kapasitede değillerdi. Bu nitelikteki kadroların önderlik çizgisinin Marksist Leninist Maoist temelde olması olanaksızdı. Merkezi önderliğe bu kadar vasıfsız kadroların doldurulması politikası, kendisini partiye üye alımı noktasında da en uç bir boyutta ortaya koydu.

DABK Kanadının örgütsel politikada ilk hatası buradan başlıyor. Bu hatanın esas nedeni siyasi tecrübesizlik ve gerilikti. Doğru bir kadro ve önderlik çizgisine sahip olmayan bir MK'nın diyalektik olarak o partinin genel siyasi çizgisini de doğru bir örgütsel çizgide yürütmesi olanaksızdır. Yani önderliğin siyasi çizgisi yanlış ise askeri, örgütsel çizgisi de yanlış demektir. Mevcut siyasal gelişmelere karşı doğru bir politik tavır geliştirmeyen, doğru taktikler üretmeyen ve bunları uygulama becerisini gösteremeyen bir önderliğin örgütsel alanda izlediği çizgi ya sekterizm ya da liberalizm olur. DABK'da hakim olan sekterizmdir.

Daha önce birçok örnek sunuldu. DABK MK'sı örgütün nabzını elinde tutamıyordu. Tutamazdı da. Çünkü, alt kademelerle doğru dürüst bir organik bağı ve koordinasyonu yoktu. Rapor sistemi ya hiç yoktu ya da geliştirilmemişti. Organ toplantı tutanaklarının MK'ya „rapor" olarak sunulduğu yerde o örgütte rapor sisteminin öneminin kavrandığından söz edilemez.

DABK Kanadında üst kademelerin alt kademeleri, alt kademelerin üst kademeleri denetlediği söylenemez. Alınan kararların yanlışlığını bir kenara bırakırsak, bu karar ve politikaların bir çoğunun karar sahiplerince dahi kavramadan, kitabi bilgilere dayanarak dogmatikçe alındığı, bu karar ve politikaların hangi yöntem ve araçlarla hayata geçirileceği noktasında parti örgütünü eğitme, aydınlatma siyasetinin izlenmemesinden de anlaşılabilir.

Daha önce de belirtildiği gibi parti organları doğru dürüst işlemiyor/işletilmiyordu. Organ toplantıları siyasal ve örgütsel sorunlar yerine kişisel sürtüşmeler üzerinden yürütülerek, hem boşuna zaman öldürülüyor hem de toplantı sonucu insanlar demoralize oluyordu. Tartışmalarda bırakalım Maoist tutumu, asgari demokrasi kültürü dahi hakim hale getirilemiyordu; siyasi ve ideolojik dilden çok yarı-lümpen bir üslupla karşılıklı küfür ve hakaretlere varan sürtüşmeler toplantıları tartışma platformları olmaktan çıkarıyor, suni hesaplaşma platformlarına dönüştürüyordu. Bu kültürün tarihsel kökeni eskiye dayanmakla birlikte esas olarak 1986-87 yıllarında partinin gündemine sokulmuş ve sonrasında ise bir çizgi halinde sürdürülmüştür. DABK Kanadında bu çizgi Nihat kişiliğinde billurlaşmış ve parti içerisinde etkilediği bütün yoldaşlar da bu kültürün Maoist bir kültür olduğu bilinciyle hareket ederek „kraldan daha kralcı" kesilerek bu çizgiyi sürdürmüşlerdir. Kuşkusuz bu çizgi partinin dışında aranamaz. Kır küçük

burjuvazisi yaygın bir şekilde örgütsel olarak partiye katılırken bu sınıftan insanların ideolojik dönüşümünü sağlamak, ideolojik olarak partiye katmak, parti önderliğinin görevidir. Demokrasi kültüründen yoksun, Maoist parti içi demokrasi anlayışını bütün kötülüklerin anası olarak belirleyen bir anlayışın kır küçük burjuvazisinin yarı-lümpen ve feodal kültürünü, onun yıkıcı ve dağıtıcı yanını törpülemesi, dahası onu proleterleştirmesi beklenemez. Bu başarılmadığı için küçük burjuvazinin örgüt içi ilişkilerdeki yıkıcı tarzı bir çizgi halinde partiye hakim olmuştu. Bu çizgi DABK kanadında daha da boyutlu bir hal almıştı.

Böylesi bir parti ortamında ve parti içi ilişkilerin dejenere edildiği bir örgütsel işleyişte sınıfa yabancı her türden düşünce akımının ve kişiliğin yanısıra karşı-devrimci unsurların da parti içerisinde boy vermesi ve uzun süre varlığını devam ettirebilmesi anlaşılmaz değildir. Kongre Hazırlık Konferansında açığa çıkarılan karşı-devrimci hücre birçok şeyin yanısıra bu nesnel durumdan da yararlanmış, beslenmiş ve giderek bu iç dinamikler üzerinden parti içerisinde bir güç haline gelebilmiştir.

Bu zemini kurutmayan bir komünist partisinde aynı kişiliklerin döne döne hayat bulması kaçınılmazdır. DABK kanadında sahtekarca Kaypakkayacılık bayrağını elden bırakmayarak parti içi yaşamı zehirleyip dejenere eden organları işlemez hale getiren, Maoist kişilik adına yoz kişiliği geliştiren anlayışla mücadele edilmemiş, tam tersine bu şekillenmenin baskılanması altında kalınarak birçok şeye göz yumulmuş ve parti ortamını daha da dejenere olmasına imkan sunulmuştur. Bir komünist partisi bu çizgi ve kişiliklerle hesaplaşmadan, tüm çabalara karşın bu çizgide ısrar eden değişip dönüşmek istemeyen iflah olmaz oportünistlerden arınmadıkça amacından uzaklaşmakla kalmaz, nitelik değişime uğrama tehlikesiyle karşı karşıya gelir. 1993-96 sürecinde Partinin bu tehlikeyi çok ciddi boyutta yaşadığı Kongre Hazırlık Konferansımızca açığa çıkarıldı.

Bu kültürün sadece karşı-devrimcilerde varolduğunu düşünürsek sadece kendimizi kandırmış oluruz. Yeni Nihatların ortaya çıkmaması için veya Nihat benzeri pratiklerin önünü almak için bu tür iflah olmaz burjuva kişilikler zaman geçirilmeden partiden uzaklaştırılmalıdır. Bu kişiliklerin düşmanın dolaysız siyasi ajanları olması şart değil. Parti kültürü, parti çalışmasını sabote eden bu tür provokatör kişiliklerin yaşamasını reddeder.

Bu tür kişilikleri bilmeyen yoktur. Eşine, çocuğuna küfür, hakaret, dayak; savaşçıya küfür, hakaret; dostlarına küfür, hakaret; organ toplantısında ve değişik toplantılarda politik ortamı sabote edip dağıtmak, bu kişiliklerin ortak özelliğidir. Bu kişiliğe müsade eden bir parti komünist kişilik ve MLM bir parti kültürü yaratamaz...Bu çizgi ve bu çizginin yarattığı kişilikler, parti yıkıcısı, tasfiyeci ve parti ortamını kaosa sürükleyen liberal ve sekter kişiliklerdir. Bu çizgi ve kişilik araştıran, inceleyen, eleştiren kişiliğin düşmanıdır. Diğer bir deyimle bu çizgi ve kişilik aydınlanmış kişiliğin amansız düşmanıdır. Karşı-devrime hizmet eden, karşı-devrimi besleyen bu çizgiye karşı mücadele etmiş, mücadele etmeye çalışmış bağımsız kişilikler ya örgütsel olarak tasfiye edilmiş ya da yaratılan ortamın

ağırlığına dayanamayarak safları terketmişti. Marksist Leninist Maoistler ise genel olarak liberal bir hatta kalmıştır.

Maoist bir partinin proleter dışı düşünce akımları, davranış ve kişilik yapıları karşısında Maoist ilkelere ve komünist kültür ve yaşam tarzına ısrarla ve keskin ideolojik mücadeleler içerisinde sahip çıkma dışında bir güvenceleri yoktur. İdeolojik mücadele, parti içerisinde Maoist İki Çizgi Mücadelesi, Maoist partinin döne döne arınarak kendi komünist özünü korumasının tek silahıdır. Maoist bir parti bu silahı her alanda ve sürekli bir şekilde kullanmadığında veya bu silahı kullanmada gevşek davrandığında, onun proleter çizgiye ve amacına yabancılaşarak giderek yozlaşması kaçınılmazdır. Mesele sadece tek tek iflah olmaz unsurların örgütsel tedbirlerle saflardan temizlenmesi meselesi değildir. Bununla birlikte esasta MLM olan birçok yoldaşta birçok eksiklik ve birçok zaaf mevcuttur. Bu yoldaşlarımızın küçük burjuva yanlarıyla ideolojik olarak amansız bir şekilde mücadele verilmediğinde onlar da iflah olmaz unsurlar haline gelebilirler. Bundan dolayı ideolojik mücadele parti içerisindeki her türden yanlış eğilime karşı gerekli ve zorunludur. Bir komünist partisinin gelişmesinin motoru da ideolojik mücadeledir.

DABK'ın örgüt içi ilişkilerdeki yanlış politikası partiye üye alımında da kendisini göstermekteydi. Birçok üye partiye kaydedilirken herhangi bir parti organında aday üyelik süresi dahi denenmeden üye olarak kaydediliyordu. Bir çok insan da daha adaylık süresinin dolmasına aylarca zaman olmasına karşın direk parti üyeliğine kaydediliyordu. Ne üyeler ne de aday üyeler doğru-dürüst bir eğitimden geçirilmiyor adeta birer naylon üye şeklinde partiye alınıyordu. Denilebilir ki DABK'ın şehirlerde yaptığı üye kaydının hemen hemen hepsi bu tarzla gerçekleşmiştir. DABK'ın şehir parti organlarının doğru-dürüst bir organ toplantısı veya bir toplantı raporuna rastlamak neredeyse imkansızdı. Raporlar ya sözlü ya da kişisel raporlar şeklinde sunuluyordu. Bireysel tercihle bir çok üyenin partiye alındığı da bir gerçekti. Yani DABK Kanadında örgütsel ilkeler ne üst organlarda ne de alt organlarda ciddi bir şekilde işletilmiyordu. Aynı durum parti üyelerini yargılarken de kendisini göstermekteydi. Birçok üye çok basit bir şekilde telefonlarla ajan ve işbirlikçi diye teşhir edilebiliyordu. Şehirlerde hakkında ciddi iddialar olan birçok unsur telefonlarla alınan referanslar sonucu bir anda yetkili kılınabiliyordu. Hakkında iddia getirilen kişilere ilişkin ciddi bir araştırma, soruşturma, yargılama süreci işletilmeden „yetkili kişilerin kararlarıyla" karşı-devrimci ilan edilip teşhir edilebiliyordu. Parti ortamı o kadar kaoslu bir hale getirilmişti ki devrimci ile karşı-devrimciyi ayırdedebilmek çok kolay değildi. Kısacası at iziyle it izinin birbirine karıştığı bir yerde örgütsel ilişkileri Marksist Leninist Maoist tarzda tesis etmek mümkün değildi. Bu ortam en çok da karşı-devrim ve karşı-devrimcilerin işine geliyor, bu ortamın derinleşmesi için de özel çaba sarfediyorlardı.

Kongre Hazırlık Konferansımızda açığa çıktığı gibi karşı-devrimcilerin parti saflarına yoğun olarak sızdırıldığı dönem 1987 ayrılık sonrasıdır. Kandıra baskını, Şiran baskını, Şoran deresi pususu,vb. ciddi gerilla eylemlerinin yoğunlaşmasıyla birlikte düşmanın sızma faaliyetleri de ivmelenmiştir. Örgütsel ilişkilerdeki gruplaşmalar, klikleşmeler, karşıdevrimin bu yöndeki çabalarını daha da kolaylaştırmıştır. Gerek partiye üye alımında gerekse orduya savaşçı alımında hiçbir rapor sistemi işletilmemiş, ne idüğü belirsiz birçok unsur kimi „şeflerin" referanslarıyla parti ve ordu saflarına doldurulmuştur. Örgüt işletilmediğinden savaşçısından tutalım da üyesine kadar, kim, nasıl ve kimler aracılığıyla örgüte katılmış, savaş alanına gönderilmiş, vb. ciddi bir rapor veya arşiv bile tutulmamıştır. Öyle ki gerilla içerisinde iken şehit düşen yoldaşlardan bazılarının kimlikleri ancak aylar sonra netleştirilebilmiştir.

Kişiler öne çıkartılıyor ve çıkartılma adeta teşvik ediliyordu. Parti yerine komutan ve komutanlık bilinçli olarak öne çıkartılarak parti küçümseniyordu. Adeta meslektaşlık üzerinde şekillenen gruplaşmalar mevcuttu. Daha önce de belirttiğimiz gibi partili olan komutanlar sorunlara parti bilinciyle yaklaşmak yerine askeri kafa ile yaklaşmaya çalışarak ve oradan da komutan vasfına sahip olanlarla bir grup oluşturarak salt askeri bakış açısının gelişmesine hizmet ediyorlardı. Bu kişilerde popülizm üst seviyedeydi. Parti içi iki çizgi mücadelesi kavranmamış ve bu doğrultuda ideolojik mücadele yürütmek yerine sorunlar daha çok kişisel sürtüşmelere kaydırılarak, kim „güçlü ve yetkili ise" genellikle o haklı çıkartılıyor, çıkartılmaya çalışılıyordu. Araştırma ve inceleme zayıf; savaşçılarla ilişkilerde siyasi ilişkilerden çok ahbap-çavuş ilişkileri sürdürülerek hem savaşçıların kötü şekillenmesi sağlanıyor, hem de bir kısım savaşçılar arasında ayrım yapılmış oluyordu.

Altın üstün kararlarına yeterince uyduğu ve eleştirel yaklaştığı söylenemez. Amir-memur ilişkisi ekseninde işler yürütülmeye çalışılıyor, üste karşı liberal alta karşı sekter davranılıyordu. Bir gün önce „savaş kaçkını, hain" diye teşhir edilen kişiler kısa bir aradan sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar partiye alınıyordu. Örneğin, bir çatışma sonrası izinsiz bir şekilde safları terk eden Hasan Hüseyin Er unsuru savaş kaçkını olarak ilan edilmiş, ancak bu unsur beş ay sonra dağa döner dönmez yeniden partiye alınmıştır. Saflarda evet efendimcilik geliştirilirken, eleştirel yaklaşanlar ya ileriye taşınmamış, ya da bu kişilere sekter yaklaşılarak savaştan ve partiden kopmaları sağlanmıştır.

Parti disiplini mekanik bir şekilde uygulanıyor ve körü körüne disiplin anlayışı yerleştiriliyordu. Öyle ki bırakalım partililerin partili komutanları eleştirmesini bir kenara komiserlerden bazıları dahi komutanları eleştirme cesareti gösteremiyorlardı. Bu durumda bir savaşçının herhangi bir komutanı veya yetkiliyi eleştirme cesareti göstermesi beklenemezdi.

Kısacası DABK'ın örgütsel açıdan politikası sekter idi. Özellikle de örgüt içerisindeki ilişkilerde sekterizm hakimdi. Önemli derecede liberalizm de söz

konusuydu, fakat sekterizm hakim yandı. Üst kademelerde ben merkezci anlayış ve pratikler yoğun bir şekilde yaşanıyordu. Kariyerist eğilimler güçlü bir şekilde gelişiyordu. Çalışma tarzında bürokratizm ve savaşağalığı hakimdi. İllegalite yerine legalizmin batağına batılmıştı. Örgütte kolektif değil bireysel çalışma ve düşünme önemli derecede etkindi. Çeşitli düzeylerde gruplaşmalar mevcuttu. Yoldaşlık ilişkileri zayıf, bunun yerine feodal ve küçük burjuva kültürü ve ilişkileri çok güçlü bir eğilim olarak ordu saflarında varlığını sürdürüyordu.

2) Partisiz Kitleye Karşı İzlenen Çizgi Üzerine:

Ordu saflarındaki savaşçılara karşı sekler yaklaşıldığını ve bu sekterliğin de üst boyutta seyrettiğini belirttik. Savaşçılardan ve kitleden öğrenme anlayış ve pratiği oldukça zayıftı. Kitleler küçümsenmekte ve dikkate alınmamaktaydı. DABK Kanadı kitle çizgisi noktasında oldukça savrulmuş ve Parti tarihindeki en olumsuz kitle çizgisine sahipti. Halkla ilişkilerindeki sekter tarzı, halkla yapılan tartışmalarda olsun, kitleden gelen eleştiri ve önerileri dinleme ve onlardan öğrenme noktasında olsun çok sert yaklaşımlarla ve kitlelerin eleştirilerinin bastırılması şeklinde kendisini gösteriyordu. Halka karşı alçakgönüllü olma, halkı sonuna kadar dinleme sabrını gösterme, olumlu eleştirilerini kabul edip özeleştiri verme tavrı DABK Kanadında yok gibiydi. Kitlelere dayanma, onları ikna, eğitim, değiştirip dönüştürme çizgisi değil zor ve korkuya dayalı bir egemenlik kurma çizgisi izleniyordu.

12 Eylül sonrası genel olarak komünist ve devrimci harekette yaşanan dejenerasyon DABK kanadında da önemli tahribatlara yolaçmış, sorunun maddi temeli, ideolojik ve sınıfsal kaynağı açığa çıkarılıp mahkum edilme yerine siyasi gerilikten kaynaklı olarak o dejenerasyona mahkum olunmuştur. DABK kanadının yoğun olduğu bölgelerde ulusal burjuva milliyetçiliğinin ve küçük burjuva devrimciliğinin halk kitlelerine yaygın bir şekilde kullandığı zor, yıldırma anlayışı DABK'ı da etkilemiş ve zaman zaman burjuva hareketlere özenilerek aynı yöntemler kullanılmaya çalışılmıştır. Kitlelere karşı kaba ve sekter yaklaşımları söz konusu ulusal ve küçük burjuva hareketlere nazaran daha olumlu bir seyir izlese de özünde beslendiği zemin ve izlediği çizgi bu hareketlerden farklı değildi.

Halk arasındaki çelişkilerin çözümünde hassas davranılmadığı gibi „haksız" ve „suçlu" görülenlere karşı kaba, sekter davranılmış ve yer yer de fiziki güç kulanımına gidilmiştir.

DABK, 1980 yılları sonrası Partinin kitle çalışmasında bir tarz haline gelen Aleviler dışındaki dini inanç grupları arasında çalışmama tarzını derinleştirerek sürdürdü.Geniş halk kitlelerinden kendisini yalıtmış ve oldukça daralmış durumdaydı. Dersim başta olmak üzere faaliyet yürüttüğü tüm alanlarda alevi kesim içerisinde faaliyet yürütmeye çalışmış, bu kesim içerisinde de daha çok Dersim'lilerin içerisine sıkışıp kalmıştır. Cunta sonrası gerek devrimci hareketin gerekse Partimizin bütün bölgelerde örgütsel darbeler alarak tasfiye olması, buna karşılık Dersim'de nispeten örgütsel yapısını koruması Alevi ve Dersim'liler

içerisinde daha yoğun ve yaygın faaliyet yürütmenin nesnel zeminini oluşturmaktaydı. Fakat bu Alevi kesim ve Dersim'liler içerisine sıkışıp kalmanın mazereti olamaz. Bu noktada dar ve yanlış politika izlendiği, daha doğru deyişle değişik dini ve etnik kökenlerden halklarla kaynaşma, onların kültürü ile buluşup onlara alternatif yeni demokratik kültürü taşıyarak değiştirip dönüştürme perspektifindeki zayıflık görülmek durumundadır. Örneğin Dersim'de dahi Alevi köylere gidilirken hemen yanıbaşındaki Sünni köylere gidilmemekte ve bu köylülere karşı haksız temelde bazı önyargılar beslenmekteydi. Bu önyargılar komünistler için bilinçli bir mezhepçiliğin vb ifadesi olmasa da kendi alternatif yeni demokrasi kültürünü her kesime taşıma noktasında bir tutuculuğun ve özgüvensizliğin görüngüsüdür. Bu, halk kitlelerine güvenme ve dayanma ve halkın iktidarlaşmasına öncülük etme noktasında ciddi bir ideolojik zaafın varlığına işaret eder. Aynı zaaf Türk emekçileri içerisinde gösterildiği gibi, Kürt emekçileri içinde de geçerlidir.

Halk sınıf ve tabakaları içerisinde değerlendirdiğimiz tefeci-tüccarlara, küçük esnaflara, kent milli burjuvazisine karşı „vergilendirme" adı altında zor ve tehditle para almak gibi pratikler sergileyerek yaygın bir şekilde sol sekter politika izlenmiştir.

Toparlayacak olursak, DABK Kanadının siyasal alanda izlediği sol oportünist çizginin sonucu olarak örgütsel çizgisi de esasta sol-sekter bir hatta kendisini göstermekteydi.

Bu bölümü Başkan Mao'nun sözleriyle noktalıyoruz:

„Bütün bu yukarıda saydıklarımız; yani parça ile bütün arasındaki ilişkiler, birey ile parti arasındaki ilişkiler, dışardan gelen kadrolar ile yerel kadrolar arasındaki ilişkiler, ordu içindeki kadrolar ile o yörede çalışan öbür kadrolar arasındaki ilişkiler, tek tek ordu birlikleri, tek tek yöreler ve tek tek bölümler arasındaki ilişkiler ve eski kadrolar ile yeni kadrolar arasındaki ilişkiler, hep parti içindeki ilişkilerdir. Partimizin saflarının düzenli olması, uygun adım yürümesi ve iyi savaşması için, bütün bu ilişkilerde komünizm ruhunu geliştirmeli ve sekter eğilimlere karşı uyanık olmalıyız. Bu, partinin çalışma tarzını düzeltirken köklü bir biçimde çözmemiz gereken çok önemli bir sorundur. Sekterlik, öznelciliğin örgütsel ilişkilerdeki yansımasıdır: Öznelcilikten kurtulmak ve Marksizm Leninizmin gerçeği olgularda arama anlayışını yükseltmek istiyorsak, partiyi sekterliğin kalıntılarından arındırmalı, partinin çıkarlarını tek bir kişinin ya da tek bir bölümün çıkarlarının üstünde tutma ilkesinden hareket etmeli ve böylece partinin tam bir dayanışma ve birliğe kavuşmasını sağlamalıyız.

„Sekterliğin kalıntıları partinin iç ilişkilerinde olduğu kadar, dış ilişkilerinde de tasfiye edilmelidir. Bunun nedeni şudur: Düşmanı sadece bütün parti içindeki yoldaşları birleştirerek altedemeyiz, düşmanı ancak bütün ülke halkını birleştirerek alt edebiliriz...

„... Aslında sekter eğilimler bazı yoldaşlar arasında, bazı durumlarda çok da ciddi ölçülerde hala mevcuttur. Birçok yoldaşımız partili olmayanlarla ilişkilerinde

onlara tepeden bakmak, onları hor görmek ya da onlara saygı göstermeyi ve onların güçlü yanlarını değerlendirmeyi reddetmek eğilimindedirler. Bu, gerçekten de sekter bir eğilimdir. Bu yoldaşlar birkaç Marksist kitap okuduktan sonra daha alçakgönüllü olacakları yerde, kibirlenmekte ve kendi bilgilerinin henüz ham olduğunu farketmeksizin herkese işe yaramaz damgası vurmaktadırlar." (Mao Zedung, S.E:Cilt 3, sf. 50-51)

İdeolojik Açıdan DABK Çizgisinin Kökleri:

DABK'ın siyasal, örgütsel ve askeri alandaki yanlış çizgisinin kaynağında yanlış düşünce yöntemi yatmaktadır. DABK Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin sorunlarını, Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının nesnel ihtiyaçlarını diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açısından hareketle ele alıp doğru bir siyaset izlemediği için böylesine yanlış çizgilerin ve hataların gelişmesine yol açmıştır. Siyasi, örgütsel ve askeri çizgisinin kaynağında yatan yanlış düşünceler Marksist Leninist Maoist bir bakış açısıyla sorgulanıp açığa çıkarılmadığından aynı hatalar devam ettirilmiş, somut durum tahlili diyalektik ve tarihsel materyalist bir perspektifle ele alınıp değerlendirilmediğinden partide önceden varolan hatalı çizgilerden kopulamamış; „sağ oportünist çizgilerle mücadele" edilirken sol oportünist çizgilerin gelişmesine hizmet etmiştir.

Konferans Kanadının sol oportünist çizgisinin kaynağı kent küçük burjuvazisinin dogmatizmiyken; DABK Kanadının sol oportünist çizgisinin kaynağı kır küçük burjuvazisinin dar deneyciliğidir.

Aslında DABK'ın kendisinde önemli derecede dogmatizm vardır. Fakat hakim olan düşünce yöntemi dar deneyciliktir. Başkan Mao „deneyciliğin dogmatizmden farklı yanı, kitaplardan değil de, dar pratikten başlamasıdır" der.

Dogmatiklerle deneycilerin başlangıç noktaları farklı olsa da ancak her ikisinin de düşünce yöntemi özde aynıdır. Her ikisi de diyalektik ve tarihsel materyalizmi uygulamıyor, bunun yerine kısmi ve nisbi gerçekleri evrensel ve mutlak gerçeklermiş gibi gösteriyorlar. Dolayısıyla öznelci dogmatizm ne kadar partinin gelişmesi önünde engel oluşturuyorsa öznelci deneycilik de DABK'ın ve genel anlamda partinin gelişmesi önünde engel oluşturuyordu. Dogmatiklik ve dar deneycilik yalnızca 1987 ayrılığından sonra partiye musallat olan hastalıklar değildi. Ayrılık öncesinde olduğu gibi birlik sonrasında da aynı düşünceler varlığını korudu. Bu hastalıklar boyutlanarak 1994 hizipleşmesi ve ayrılıklarında önemli rol oynadı. Dogmatikler kadar deneyciler de şabloncudur. Gerek sol dogmatik diye nitelendirdiğimiz Konferans Kanadında, gerekse sol deneyci olarak nitelendirdiğimiz DABK Kanadında, şekilcilik ideolojik bir zaaf olarak belirgin bir şekilde kendisini göstermekteydi.

DABK Kanadı örgütsel ayrılık ilan ederken ilk oluşturulan merkezi yönetimin bileşiminde yer alan kadroların hemen hemen hepsi köylü kökenli olup küçük burjuva sınıf dokusuna sahiptiler. Bu kadro ve üyelerin hemen hemen hepsi cunta

sonrası parti saflarında profesyonel mücadeleye katılmıştı. Bu kadro ve üyelerin ezici çoğunluğunun aktif profesyonel faaliyet alanı ise gerilla bölgesiydi. Bir çoğunun üyeliği 1987 ayrılığı sonrasına denk gelmektedir. 1990 ve 1991 sonrası bir kısım kadro ve üyesi hapishanenden çıkan DABK Kanadının bu üye ve kadrolarından sadece birkaçı cunta öncesi parti üyesi ve kadrosu durumundaydı.

DABK bileşiminde yer alan kadro ve üyelerin ezici çoğunluğu siyasi tecrübe ve birikimden yoksun olduğu gibi, bir tanesi dahi sanayi proletaryası kökenli değildi. Genel anlamda entellektüel birikimleri oldukça geri ve zayıf durumdaydı. Ezici çoğunluğu küçük burjuva ve yarı-feodal kültürün ideolojik etkilerini önemli ölçüde üzerlerinde barındırmaktaydılar. DABK Kanadı kadrolarının ezici çoğunluğunun, özellikle de 1991 öncesi kadrolarının, polise karşı siyasi tecrübesi ya yoktu ya da yok gibiydi.

DABK Kanadının 1990 öncesi kadro ve üyelerinin ezici çoğunluğu örgütün içinde bulunduğu derin örgütsel yenilgi ve kaosu yaşayan kır kökenli kadrolardı ve doğru bir ideolojik ve siyasi eğitimden geçerek yetiştirildikleri söylenemez. Hemen hemen hepsinde salt askeri bakış açısının ve öznelci deneyci ideolojinin ideolojik etkileri mevcuttu. Dogmatizm de önemli derecede varolmakla birlikte hakim düşünce yöntemi öznelcı deneycilikti. Ezici çoğunluğu Marksist bilgi teorisi konusunda oldukça geri ve yetersiz durumda olduklarından politika üretme konusunda uzun vadeli düşünmek yerine daha çok günübirlik ve kısa vadeli hesaplar üzerine politika yapma tarzı hakimdi. Bilgisizlik dar deneyciliğin daha da gelişmesine hizmet ediyordu. Devrimci teori küçümseniyordu.

Bunlar ideolojik olarak yeterince proleterleşmemiş ve aydınlanmamış küçük burjuvazinin tipik karakteridir. DABK kadrolarının bu küçük burjuva sınıf dokuları ve ideolojik olarak yeterince dönüşememeleri onların birçoğunu zor koşullar altında sağ-teslimiyetçi uzlaşıcı tavırlara da itiyor bunalım ve karamsarlık geliştiriyordu. Özellikle de polise düşen neredeyse tüm kadro ve üyelerinin hepsinin çözülerek partinin direnme çizgisini sergileyememesinin önemli sebeplerinden birisi de budur.

Kısacası, her çizginin olduğu gibi DABK kanadının çizgisinin de derin sosyal kökleri vardı. Her çizgi belli bir sınıfa denk düşer. DABK çizgisinin beslendiği sınıfsal doku da esas olarak kır küçük burjuvazisiydi.

VII. BÖLÜM

1992 BİRLİĞİNDEN 1994 AYRILIĞINA KADAR OLAN SÜREÇ

Bu süreçleri doğru bir bilimsel bakış açısıyla değerlendirip bilimsel sonuçlara varmadan, daha doğrusu bu sürecin olumlu, olumsuz yanlarını doğru bir bakış açısıyla analiz etmeden bugün içinde bulunduğumuz durumu da kavrayıp özümsememiz mümkün değildir. Daha önce belirttiğimiz gibi birlik ve birlik sürecini kavramak için de daha önceki dönemleri bilmek zorunluluktu. Bu bilinçle DABK ve Konferans kanatlarının ayrı kaldıkları beş yıllık süreci ayrıntılı bir şekilde değerlendirdik.

Parti Güçlerinin Örgütsel Birliği

Bilindiği gibi Parti güçlerimiz Konferans Kanadı ile DABK Kanadı arasındaki örgütsel birlik 1992 yılının 14-16 Nisan tarihleri arasında gerçekleşti.

Birlik Komisyonlarının Gündemi Şu Şekildeydi:

„l) Birlık sorununa bakış,

2) Toplantıda çözülmesi gereken sorunlar,

3) Güçleri birleştirmenin teknik sorunları,

(Bu toplantıya toplantı alanında bulunan iki tarafın da bütün MK üyeleri katılmıştır.)

Gündem l:

KARAR: İki taraftan da yetkili yoldaşlar birliğe bakış ve bazı noktalarda bazı ayrıntılar üzerinde düşüncelerini belirttiler. Toplantıda bulunan bütün üyeler birlik konusunda hemfikir olduklarını belirttiler. Parti güçlerinin birleştirilmesi için, parti programının esas alınarak bu program çerçevesinde birlik oluşturulması kararı alındı. (oy birliği)

Gündem 2:

a) Geçmişin ve Ayrılığın Değerlendirilmesi,

b) MZD(Mao Zedung Düşüncesi) şiarı,

c) DEH (Devrimci Enternasyonalist Hareket) sorunu,

d) Parlamentoya bakış,

e) HBC (Halkın Birleşik Cephesi) sorunu,

f) SP değerlendirmesi,

g) Parti ve ordu amblemi,

h) Bölge isimlendirmeleri,

ı) Ordu-parti örgütü,

j) Gençlik örgütlenmesi,

k) Yayın organlarının isimleri,

l) PÜ-AÜ(Parti Üyesi, Aday Üye) alımları ve atımları sorunu,

m) PÜ'lük konusunda tüzük sorunu.

KARAR:

a) Geçmiş ve aynlık sorununun değerlendirilmesini birlik önünde engel olarak görmüyoruz. Bu, daha sonraki sürecte, yani olağanüstü konferansta, ele alınıp çözüme bağlanmalıdır. (oybirliği)

b) MZD şiarı savunulacak, olağanüstü konferansta da ML/MZD mi yoksa MLM (Marksizm-Leninizm-Maoizm) mi konusunda karara varılacak.(oy birliği)

c) Olağanüstü konferansa kadar DEH ML olarak, 1984 Deklarasyonu ise oportünist olarak değerlendirilecektir. Olağanüstü konferansta da DEH deklarasyonunu eleştiren taslak deklarasyon hakkında karara varılacaktır (oy birliği)

d) Parlamento sorunu ilkesel bir sorun değildir. Silahlı devrim mücadelesine hizmet edecek biçimde ele alıp değerlendirilmelidir. Bu tamamen taktik bir sorundur. Programa tekabül etmemektedir Birleşmenin önünde engelleyici bir sorun olarak görmemekteyiz. (oybirliği)

e) Bu sorun olağanüstü konferanstan sonraki kongrenin gündemine alındı. Bu döneme kadar HBC (Halkın Birleşik Cephesi) konusundaki yaklaşım İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ortaya koyduğu biçimde savunulacaktır. (oy birliği)

f) SP, milli burjuva nitelikli kaypak, devrim ile karşı devrim arasında gidip gelebilecek, reformist bir parti olarak değerlendirildi. (oy birliği)

g) Parti amblemi orak-cekiç ve yıldız biraz uzak ve kenarları sarı, içi kırmızı olarak kullanılacaktır. Ordu amblemi ise 2. Konferansta kabul edilen gene kızıl zemin üzerinde tek tüfekle birleştirilmiş, sarı şeritli yıldız olarak kabul edilmiştir. (oy birliği)

h) KBK (Kürdistan Bölge Komitesi), BABK (Batı Anadolu Bölge Komitesi) isimlendirmeleri konunun bütünsellik içinde ele alınacağı olağanüstü konferansa kadar devam edecektir. (oy birliği)

i) Parti ve ordu örgütlenmesinin ayrıştırılması konusunda görüş birliğine varıldı. TİKKO örgütlenmesi ve Ordu-Parti örgütlenmesi MK'ya bağlı Askeri Komisyon aracılığıyla yürütülecektir, (oybirliği)

j) Gençliğin merkezi bir komisyonca yürütülmesi ve kendine özgü program ve tüzüğünün olması konusunda karara varıldı. Mevcut TMLGB örgütlülüğünün sürdürülmesi onaylandı.(oybirliği)

k) İllegal yayınların isimleri konusunda bir görüş ayrılığı çıkmadı. Parti içi tartışma yayın organı olan Parti Birliği çıkmaya devam edecek. İllegal yayınlardan Komünist'in niteliği parti içi teorik kadro yayın organı, İKK (İşçi-Köylü Kuıtuluşu)'nun ise merkezi kitle yayını olarak yayına devam etmesi kararlaştırıldı Yayınların sayıları (1987 Ekim tarihinden) itibaren başlatılacaktır. Partizan Gençlik ve Denge Partizan devam edecektir

l) Alınan kararlar ve tutanaklar rapor haline getirilinceye ve resmen yayınlanıncaya kadar, başvuru süresi dolan AÜ'ler PÜsi sayılacak AÜ'lük başvuruları bu

süreç içinde kabul edilecek, fakat olağanüstü konferans ertelenir veya uzarsa yeni SB (Siyasi Büro) durumu yeniden değerlendirecektir, (oy birliği)

m) Olağanüstü konferansa kadar geçecek olan süre içerisinde, 2.Konferansça onaylanan parti tüzüğü esas alınacaktır. Ancak olağanüstü konferansın süresi yukarıda alınan karar gereği gibi olacaktır (oy birliği)

Gündem 3:

KARAR: İki tarafın MK'ları birleştirilmiştir. MK içinde seçilen yeni SB olağanüstü konferansa kadar partiye MK kararları doğrultusunda önderlik edecektir. MK'nın adı, Geçici Birleşik Merkez Komitesi olacaktır.

Örgütsel Birlik sağlanmıştır. Bundan dolayı yapılacak konferansın adı, Birlik Konferansı değil, önümüzdeki konferansa, Olağanüstü Konferans adı verilmeli. Bu konferansın amacı iki yapının birleşmesi sonucunda ortaya çıkan ideolojik vb...sorunların çözümü olacaktır.

Olağanüstü Konferansın gündemi belirlendi.

KARAR: Birleşik MK içinde yeni iş bölümüne gidildi. Toplantıda hazır bulunan üyelerce bu onaylandı. Parti bölge ve diğer örgütlenmelerinde düzenleme ve çeşitli atamalar yapıldı Askeri Komisyonlar birleştirildi. Komutanlıklar TİKKO Genel Komutanlığı adı altında birleştirildi. Ayrılık döneminde iki taraftan da şehit olan yoldaşların tümünün parti şehitleri olarak anılması kararlaştırıldı

AK (Askeri Komisyon)'un hazırladığı TİKKO tüzük ve programını SB partiye sunacak ve son halini Olağanüstü Konferans onaylayacak.

Birlik Komisyonları toplantısı karşılıklı güven, yoldaşça ilişkiler içerisinde sıcak tartışma havasında, ML/MZD bilimi ışığında ortak anlayışlara vararak yukandaki kararları aldı..." (101)

Daha önce her iki yapının da beş yıllık süreçlerini olumlu ve olumsuz yanlarıyla ortaya koyduk. Dolayısıyla birlik anına nasıl gelindiği, daha doğrusu birlik öncesi her iki yapının genel bir panoramasını tekrar etmeyeceğiz. Burada üzerinde duracağımız ana konu her iki yapının da birlik konusunda düştükleri hatalar ve bu hatalara kaynaklık eden anlayışlardır.

Her iki yapının da program sorununda ilkesel görüş farklılıkları yoktu. Aralarındaki ayrılık noktalarını bazı taktik sorunlar ve ilkelere denk düşmeyen görüş ayrılıkları oluşuruyordu. Dolayısıyla parti güçlerinin örgütsel birliğinin gerçekliğe dönüşmesinin zemini gerek programatik görüşler konusunda, gerek örgütsel konularda ve gerekse uluslararası MLM ideolojik hat konusunda olsun genelde vardı. Yani örgütsel birliğin dövüleceği örs olan ideolojik ve programatik hat mevcuttu. Sorunun ana noktasını, birliğin gerçekleşmesi için izlenmesi gereken yöntem ve doğru siyasetin tespitiydi. İzlenmesi gereken doğru siyaset her iki yapının da birlik kararı çıkarttıktan sonra geçmişin muhasebesini ve bununla bağıntılı olarak mevcut görüş ayrılıklarını tartışacak ortak bir illegal yayın organı çıkartarak mevcut sorunların tartışmasını sağlıklı bir şekilde yürütmek ve bu tartışmaların sonucuna göre örgütleri bir birlik konferansıyla birleştirmek olmalıydı.

Geçmişin muhasebesi dışında her iki yapı arasındaki mevcut görüş ayrılıklarının çoğu bir konferansta demokratik bir şekilde hal edilecek sorunlardı. Bu görüş ayrılıkları her iki yapının kendi bileşimi içerisinde de mevcuttu. Dolayısıyla burada pek fazla bir sorun yoktur. Özellikle de DABK kanadının bazı farklılıkları ilkesel görüş ayrılıkları olarak değerlendirmesi sübjektif ve zorlama bir nitelemeydi. Örneğin DABK'ın parlamentodan yararlanıp yararlanmamayı ilkesel görüş ayrılığı olarak saptaması bu zorlama anlayışın ürünüydü. Sorunu ilkesel bir politika olarak saptamak DABK'ın teorik geriliği ve kavrayışsızlığından kaynaklanıyordu. Kaldı ki DABK da gelinen aşamada, yani birlik öncesi yapılan kongre tartışmalarında henüz resmi hale gelmese de Parlamentodan yararlanıp yararlanmama sorununu stratejik değil taktik bir sorun olarak değerlendirme eğilimindeydi. Komünist partilerinde taktik politikaların belirlenmesi, tümüyle MK'nın ve hatta SB'nin yetkisindedir. Dönemsel taktik politikaları Konferans ve kongrelerin yetkisine bırakmak komünist partisini güncel siyasal gelişmelere karşı silahsızlandırlmaktan başka anlama gelmez, merkezi önderliği işlevsizleştirir.

14 Nisan birlik toplantısı olmadan önce her iki yapının da birlik görüşmelerini sürdürmek için yetkili kıldığı kişi ve komisyonlar mevcuttu. Ancak bu komisyonların-yurt dışında yapılan bir görüşmeyi saymazsak- daha yüz yüze gelmeden birlik toplantısına oturmaları aceleci bir tutumdu. Daha önce işaret ettiğimiz gibi DABK henüz kendi içinde Konferans kanadını MLM olarak nitelendirmeyi dahi resmi hale getirmemişti. Böyle bir durumda, yani Konferans kanadının resmi olarak oportünist değerlendirildiği ve alt kongre çalışmalarındaki MLM olarak değerlendirme eğiliminin henüz resmi hale getirilmediği koşullarda birlik toplantısına oturmak anti-demokratik bir yöntemdi. Bu, DABK MK'sının DABK'ın iradesini çiğnemesi anlamına gelen darbeci bir yöntemdi.

Benzer tutuma Konferans kanadı da düştü. Konferans kanadı yaptığı 4.Konferansında DABK'ı MLM değerlendirmiş ve bu örgütle örgütsel birliğin gerçekleşmesine karar vermiş, ayrıca bu birliğin gerçekleşmesi için bir komisyon da görevlendirmişti. Bu durum Konferans kanadı için olumlu gelişmelerdi. Buna karşılık:

Birincisi, Konferans Kanadı kendi geçmişinin muhasebesini MLM bir tarzda yapmadığı gibi DABK'a ilişkin aldığı kararda da iç tutarlılık yoktu. Bir yandan DABK MLM olarak değerlendirilmekte, diğer yandan DABK'a yönelik yapılan ağır nitelemelerin özeleştirisi dahi verilme ihtiyacı duyulmamıştı. Bu tutarsız ve çelişkili yanlarını 4.konferans sonuçlarını ele aldığımız başlık altında değerlendirdiğimiz için yeniden üzerinde durmayacağız.

İkincisi, Konferans Kanadının birlik komisyonunda görevlendirdiği komisyon üyelerinden yalnızca parti sekreteri söz konusu birlik toplantısında hazır bulunmuştu. Bu da gerek birlik komisyonunun gerek MK gerekse de parti iradesine yönelik anti-demokratik bi tutumdu.

Her iki yapının birbirine yönelik önyargılı düşünce ve tutumları ve karşılıklı hataları yoksayılmış, geçmişin muhasebesine ihtiyaç duyulmamış, bu kadar önyargı ve güvensizliğin olduğu bir ortamda tepeden birliğin sağlam bir şekilde oturacağı hayaline kapılarak aceleciliğe düşülmüştür.

„ Geçmiş ve ayrılık sorununun değerlendirilmesini birlik önünde engel olarak görmüyoruz“ anlayışı ve siyaseti birliği dinamitleyen en temel unsurdur. Birlik toplantısında hazır bulunan her iki yapının kadrolarının iyi niyetinin mücadelesiz birliğinin gelecekte daha derin ayrılıklara yolaçmasını engelleyemeyeceği görülemedi. İki örgütün beş yıllık gerçeklikleri, birbirlerine karşı şekillenişleri ve karşılıklı olarak birikmiş önyargılarının olduğu gerçekliği yeterince kavranamadı. Birlik toplantısında hazır bulunanlar bu gerçekliği görebilselerdi, söz konusu birlik toplantısını ilk resmi görüşme haline getirip, bundan sonra her iki yapının kendi aralarındaki sorunları çözmek için yeni bir süreç başlatmanın ilk adımı olarak ortak bir tartışma organı çıkartıp bunun üzerinden sonuç alma yoluna giderlerdi. Bu yöntem hem her iki yapı arasında varolan önyargıların yıkılmasına ve karşılıklı güvenin pekişmesine hizmet edeceği gibi mevcut görüş ayrılıklarının açık ideolojik mücadele ilkesi temelinde çözümünü sağlardı. Bu süreçten sonra geriye, açık ideolojik mücadelenin sentezi üzerinden örgütleri birleştirmek ve yeni bir dönemin siyasal ve taktik görevlerini belirlemek için bir birlik konferansı yapmak kalırdı.

Söz konusu illegal yayın organı bir nevi parti birliği misyonu ile yükümlendirilecekti. Bu tartışma yayın organına her partili ve AÜ, hatta gerekirse bu bileşim daha da genişletilip ileri sempatizanlara kadar indirilerek tartışmalar yapılmalıydı. Bu tartışmalar her iki yapının atadığı yetkili komisyonlar tarafından sağlıklı bir şekilde yürütülebilinirdi. Soruna ideolojik ve siyasi olarak yaklaşmayıp süreci baltalamak isteyen, provokatif içerikli yazılar dışında tüm yazılar yayın kurulu tarafından özenle tartıştırılmalıydı. Burada yapılan tartışmalar sonucunda ortaya çıkan genel eğilim göz önüne alınarak geride kalan görüş ayrılıkları da birlik konferansında asgariye indirilerek sonuca gidilmeliydi.

Komünistler ilkeli birliği savunur, ilkeli birliğin temeli de ilkelerde birliktir. İlkelerde birliğin savunulmadığı ya da ilkelerden taviz verildiği yerde, o, ne komünistlerin birliği olur ne de böyle bir birlik devrime hizmete eder. İlkesizliğin kendisi oportünizmdir. Bizim savunduğumuz, programda, genel ideolojik hat ve örgütsel ilkelerde birliktir. Bunun dışındaki birlik anlayışları ilkesiz ve oportünisttir.

MLM güçlerin kendi geçmiş oportünist yanlarına karşı amansız ideolojik mücadele yürütmediği yani hem ortak tarihlerinin hem de bu tarihin kopmuş ayrı ayrı kesitlerinin muhasebesini yapıp bu konuda komünist bir hesaplaşmaya girişmediği zaman, o birlik MLM değil oportünist olur. Çünkü komünistler hatalarına karşı ciddi ve samimi yaklaşmak zorundadırlar. Bu hataların ardındaki ideolojik ve siyasi nedenler bilimsel bir şekilde sorgulanmadığı zaman devrim mücadelesini kelimenin gerçek anlamında bir adım dahi ileriye götürmek olanaksızdır. Devrim, toplumsal çelişkileri çözmekse, komünistler de parti içindeki

çelişkileri çözmek için kafa yormadan, senteze ulaşmadan, kendi hatalarına karşı özeleştirel yaklaşmadan dış düşmanlarını da asla alt edemezler.

Sınıf mücadelesinin üç ayağı olan siyasi, ekonomik ve ideolojik mücadeleden esas olanı siyasi mücadeledir. Diğer iki mücadele biçimi siyasi iktidarı ele geçirmenin hizmetinde olmak durumundadır. Tersi durumda ya ekonomist ya revizyonist oluruz. Çünkü siyasi iktidarı ele geçirmeyi hedeflemeyen bir ekonomik mücadele ekonomizm iken, aynı şekilde siyasi iktidarı değiştirmeyi hedeflemeyen ideolojik mücadelenin kendisi reformizm ve revizyonizm olur. Her ikisi de tek başına ele alındığında sisteme hizmet eder. Ama biz siyasi iktidarı ele geçirme perspektifiyle siyasi mücadeleyi esas alırken ekonomik ve ideolojik mücadeleyi küçümsemeyiz ve onların önemini görmezlikten gelemeyiz. Bir örgüt içerisinde ideolojik mücadeleyi küçümseyen veya onun görevlerini layıkıyla yerine getirmeyen kişi-kişiler veya kurumlar dış düşmanlarına karşı da doğru bir ideolojik mücadele yürütemez. Bu hem ideolojik olarak MLM'ye düşman olan akımlara karşı böyledir, hem de siyasi hasımlarımıza karşı böyledir. Siyasete yön veren ideolojidir. İdeoloji tayin edicidir. İdeolojinin saflığı korunmadan, onunla Marksizm Leninizm Maoizme yabancı tüm akımlar arasında sürekli olarak kesin ve net bir ayrım konulmadan nihai amaca varılamaz.

Lenin yoldaş Ne Yapmalı adlı eserinde gerek kendi düşünceleri gerekse Engels'in bu konudaki düşüncelerinden uzun alıntılarla ideolojik mücadelenin önemini şöyle ortaya koyuyor:

„Sosyal-Demokrat harekette teorinin önemi üzerine Engels'in 1874'te söylediklerini aktarmak istiyoruz. Engels, bizde olduğu gibi, sosyal-demokrasinin büyük mücadelesinin iki biçimi (politik ve ekonomik) değil, onların yanına teorik mücadeleyi de koyarak üç biçimi olduğunu tanır. Onun pratik ve politik olarak güçlenmiş Alman işçi hareketine öğüt olarak verdiği sözler, bugünkü sorunlar bakımından öylesine öğreticidir ki umarız okur çoktan beri nadide bir kitap haline gelen ‚Alman Köylü Savaşı' broşüründen aktardığımız alıntının uzunluğu yüzünden bize kızmaz:

„ ‚Alman işçilerinin Avrupa'nın diğer işçilerinden iki önemli üstünlüğü vardır. Birincisi onların Avrupa'nın en teoriysen halkına mensup olmaları ve Almanya'nın sözümona tahsillileri'nin tamamen yitirmiş olduğu teorik anlayışı muhafaza etmiş olmalarıdır. Eğer ondan önce gelmiş olan Alman felsefesi, özellikle Hegel'inki olmasaydı, Alman bilimsel sosyalizmi -olup olan tek bilimsel sosyalizm- asla olmazdı. İşçiler arasında teorik anlayış olmasaydı bu bilimsel sosyalizm asla şimdi olduğu gibi onların eti-kemiği haline gelmezdi. Ve bunun ne paha biçilmez üstünlük olduğu, bir yanda, tek tek mesleklerin tüm mükemmel örgütlülüğe rağmen, İngiliz işçi hareketinin son derece yavaş ilerlemesinin temel nedenlerinden biri olan her türlü teoriye karşı kayıtsızlıktan; öte yanda Proudhonculuğun ilk biçiminin Fransız ve Belçikalılarda, Bakünin tarafından daha da karikatürize edilmiş biçiminin ise İspanyol ve İtalyanlarda yarattığı fesat ve karışıklıkta görülebilir .

„ ‚İkinci üstünlük, Almanların işçi hareketine zaman itibariyle hemen hemen son gelen olmalarıdır. Tıpkı Alman teorik sosyalizminin, tüm fantastik fikirlerine ve ütopyacılıklarına rağmen bütün zamanların en önemli kafaları arasında olan ve bugün doğruluklarını bilimsel olarak kanıtladığımız birçok şeyi dahice önceden gören üç adamın, Saint-Simon, Fourier ve Owen'in omuzları üzerinde yükseldiğini hiçbir zaman unutmayacağı gibi Alman pratik işçi hareketi de İngiliz ve Fransız Hareketi üzerinde geliştiğini, onların pahalıya edindikleri deneyimlerden yararlanarak, onların o zamanlar çoğunlukla kaçınılmaz olan hatalarından kaçınabildiğini asla unutmamalıdır. İngiliz trade-unionlar ve Fransız politik işçi mücadeleleri özellikle de Paris Komününün verdiği dev atılım olmasaydı bugün nerede olurduk.

„ ‚Alman işçilerinin, üstün durumlarından az rastlanır bir anlayışla yararlanmasını bildiklerini söylemek gerekir. Bir işçi hareketi varolalı beri, mücadele ilk kez üç yönü itibariyle -teorik, politik ve pratik-ekonomik (kapitalistlere karşı direniş)- uyum ve bağıntı içinde planlı olarak yürütülmektedir. Alman hareketinin gücü ve yenilmezliği tam da bu -deyim yerindeyse- ortak merkezli saldırıda yatmaktadır.

„ ‚Bir yandan bu elverişli konumları, öte yandan İngiliz hareketinin adasal özellikleri ve Fransız hareketinin zorla bastırılması nedeniyle, Alman işçileri şu anda proleter mücadelenin öncü müfrezesi haline gelmişlerdir. Olayların onları bu onur mevkiinde ne kadar bırakacağı önceden söylenemez. Fakat bu mevkii işgal ettikleri sürece, umarız bu görevi layıkıyla yerine getirirler. Bunun için mücadele ve ajitasyonun her alanında çabaların iki katına çıkarılması gerekiyor. Bütün teorik sorunlarda gittikçe daha çok aydınlanmak, kendisini günü geçmiş, eski dünya görüşünün lafzının etkisinden gittikçe daha çok kurtarmak ve sosyalizmin bir bilim haline geldiğinden bu yana bir bilim olarak da yürütülmesi yani incelenmesi gerektiğini sürekli göz önünde tutmak, özellikle önderlerin görevi olacaktır. Görev, böylece elde edilen gittikçe netleşen görüşleri işçi kitleleri arasında artan bir yaygınlaştırmak, parti ve sendika örgütlerinin saflarını gittikçe daha sağlam bir biçimde sıklaştırmak olacaktır.

„ ‚Eğer Alman işçileri böyle davranırlarsa, hareketin ta başında yürümeyeceklerdir -sadece bir ulusun işçilerinin hareketin başında yürümesi hareketin hiç de yararına değildir-ama savaş hattında onurlu bir yer alacaklardır ve beklenmedik ağır sınavlar ya da muazzam olaylar, kendilerinden daha çok cesaret, daha çok kararlılık ve azim talep ettiğinde savaşa hazırlıklı olacaklardır.'

„Engels'in sözlerinin kahince sözler olduğu görüldü. Birkaç yıl sonra Alman işçileri, Sosyalistlere Karşı Olağanüstü Yasa biçiminde beklenmedik ağır sınavlarla karşı karşıya kaldılar. Alman işçileri bu sınavları savaşa tam hazırlıklı olarak karşılayıp.onlardan zaferle çıkmayı bildiler." (102)

Engels ve Lenin yoldaşların teorik mücadelenin önemi üzerine söyledikleri bizim için de geçerlidir. Partimiz özellikle son 15 yıllık süreçte gerek parti içi gerek parti dışı ideolojik mücadeleyi yeterince yürütemedi. Örgütsel yenilgi ve

örgütsel darbelerin, ayrılıkların varlığı, dolayısıyla kadro sıkıntısının çekilmesi, bu mücadelenin yeterince yürütülememesinin bir nedeni olarak değerlendirilebilir. Ama bu sadece bir nedendir. İdeolojik mücadelenin önemi kavranmış olsaydı, bütün dezavantajlara karşın gerek parti içinde gerek parti dışında bu mücadelenin yürütülmesinin koşulları yaratılabilinirdi. Bu yetersizlik ve geriliği aşmak için de özel siyasetler ve araçlar geliştirilebilinirdi.

Başkan Mao öldükten sonra uluslararası komünist hareket içerisinde derin bir ideolojik bunalım doğdu. Enver Hoca ve başını çektiği AEP'in MLM ideolojik çizgiye ihanet ederek Marksizm düşman Troçkist ve revizyonist akımlara güç katmasıyla birlikte, bu bunalım daha da derinleşti. Daha sonra, yani 1990'ın başında Rusya'nın ve Doğu Avrupa ülkelerinin geçmiş sosyalist maskelerini bir bir çıkartarak açıktan açığa kapitalizme iltihak etmeleri ve kapitalizmin „kesin zaferini" ilan etmelerinin de etkisiyle uluslararası alanda reformizm ve revizyonizm önemli oranda güç kazandı.Uluslararası Komünist Harekette olduğu gibi Partimizde de Marksizm düşmanı bu ideolojik akımlara karşı yeterince mücadele verilemedi. Partimizin her iki kanadının bu dalgadan en az etkilenen komünist partileri arasında olması, ideolojik mücadele gibi bir görevimizi savsaklamamızı getirmez.

Aynı durum parti içi ideolojik mücadele için de geçerlidir. Yani parti içerisinde ideolojik mücadele doğru bir siyasetle yürütülmediği zaman o parti kendi hatalarını bilimsel bir şekilde aşma becerisini gösteremez. Ne olur o zaman? Tabii ki bir sol bir sağ oportünist sapmalar olur. Bu durum gerek teorik-politık saptamalarda gerekse pratik-politik saptamalarda kendisini çok açık bir şekilde gösterir

Bugün bütün teorik sorunlarda aydınlanmak, ulusal ve uluslararası ideolojik akımlara karşı mücadele yürütmek çok daha önemlidir. Bunun önemi kavranmadığı zaman Marksizm Leninizm Maoizm düşmanı her türden ideolojik akımı mahkum etmek imkansızdır. Parti içerisinde de oportünist görüşlere karşı doğru bir ideolojik mücadele yürütülmediği ve bu mücadelenin önemi kavranmadığı zaman partide MLM çizgi gerçek anlamıyla hakim olup devrimi zafere doğru taşıyamaz. Bir komünist partisinin bu görevi başarıyla yerine getirmesinin temel koşulu yetkin kadrolara sahip olmaktır. Marksist bilgi teorisini bütünlüklü olarak bir çok konuda özümsemiş yeterli sayıda kadromuzun olmadığı bir gerçektir. Bugüne kadar bu eksiklik giderilmediyse, ideolojik mücadelenin yeterince kavrandığından sözedilemez. Partide teorik geriliğin olması ve mevcut kapasiteyle keskin bir ideolojik mücadelenin yürütülemeyeceğini, bu mücadele içerisinde Maoist teorisyenler yetiştiremeyeceğimizi söylemek olumsuz koşullara teslim olmak anlamına gelir.

İdeolojide netliğin ve ideolojik mücadelenin önemi kavranmadığındandır ki geçmişin muhasebesi döne döne ertelenmiş, mevcut oportünist çizgi ve ortam düzeltilememiş, hatta buna cüret bile edilmemiştir. Cüret edilmediği için de geçmiş olduğu gibi dondurulmuş ve birliğe öyle oturulmuştur. Dolayısıyla bu birlik ilkeler

değil hatalı çizgilerle uzlaşma zemininde tesis edilmiş sözde bir birlik olmuştur. Maoistlerin ilkeli birliğini oluşturup sağlamlaştırma temelinde olmadığı aradan çok kısa bir süre dahi geçmeden, özellikle de önderlik kademesinde kendisini göstermiştir. Bu da ilkeli birliğin öneminin kavranmadığını ortaya koymaktadır.

Sonuç:

1992 örgütsel birliğinin ideolojik, programatik ve örgütsel ilkeler konusunda zemini olmasına karşın birliğin gerçekleşmesinde izlenen yöntem yanlış ve ilkesizdi. Buradaki ilkesizlik geçmişin muhasebesi yapılmadan birliğe oturulmasıdır.

1992 birliğinin bu öznelci oportünist yöntemiyle açıkça eklektizme düşülmüş ve pragmatist siyaset izlenmiştir. Uzun vadeli değil kısa vadeli ve duygusal hesaplar yapılmıştır. Örgütlerin içinde bulunduğu gerçeklik görülmemiş veya görülmek istenmemiştir. Örgütlerin nabzı elde tutulmayarak gerçekçi değerlendirmeler ve sonuçlara gidilmemiştir. Ben merkezci bir anlayışla örgütlerin gerçekliği gözden kaçırılarak birlik sağlanmıştır. Bunda iyi niyetli yaklaşımların payı olmakla birlikte, ilkeli birliğin MLM ruhunun kavranmaması yatmaktadır.

Birlik Gündemleri Üzerine:

1) Geçmiş ve ayrılık sorununun muhasebesinin OPK gündemine alınmayıp Kongreye bırakılması siyaseti ve kararı hatalıydı. Bu oportünist tutum örgüt içi sorunların ciddiyetinin kavranmadığını gösterir.

2) MZD şiarının savunulması kararı olumluydu ve her iki yapı için de uyumluydu. DABK Kanadı formülasyon olarak bu düşünceyi savunmuyordu. Ama DABK'ın kendisi de öz olarak Konferans Kanadıyla aynı görüşleri savunuyordu.

3) Olağanüstü Parti Konferansına kadar DEH'in ML olarak, 1984 Deklerasyonun ise oportünist olarak değerlendirilmesi kararı, o koşullar açısından, yani iki örgütün birleşmesi aşamasında her iki yapının da DEH ve Deklerasyona ilişkin belirlemelerine denk düşmesi ve ayrıca geçiş dönemi için uygun çözüm kararı olarak değerlendirebilinir. Fakat daha sonraki aşamalarda DEH'in MLM, Deklarasyonun ise oportünist olarak değerlendirilmesi yanlıştı. DEH'in temel belgelerinden olan Deklarasyon'da hatalı görüşler olsa da bu görüşler Deklarasyon'a damgasını vurmamaktadır. Deklarasyon'a damgasını vuran genel ilkeler MLM'dir Dolayısıyla Deklarasyon'un özünü oportünist düşünceler değil MLM ilkeler oluşturmaktadır.

Birlik Komisyonlarımız birçok konuda olduğu gibi Deklarasyon ve DEH konusunda da tipik bir oportünist tavır sergilediler. Tam bir cehalet örneği teşkil eden karar üzerinde biraz durursak:

DEH MLM olarak nitelendiriliyorsa, o zaman DEH'in neye göre MLM olarak nitelendirildiği net bir şekilde ortaya konulmalıydı. „Örgüt MLM ama bu örgüte rengini veren genel ideolojik-siyasi ilkeler oportünisttir"yorumu hangi MLM kriter ve bakış açısına göre yapılabilir? „Program ve taktikler içerik, örgüt ise biçimdir"

Leninist tezinden birşey anlaşılmadığı ve bu konuda tam bir cehalet örneğinin sergilendiği bu kararda net bir şekilde açığa çıkmaktadır.

DABK Kanadı Deklarasyon'u „revizyonist", Konferans Kanadı ise „oportünist" olarak değerlendirmekteydi. Her iki yapı da bu Deklarasyon temelinde yükselen DEH'i ise Marksist Leninist olarak değerlendirmekteydi. Yani DEH'in temel ilkelerini oluşturan görüşleri (programı) oportünist değerlendirmek, ancak bu programı temel belgesi olarak savunan örgütü (DEH) ML değerlendirmek; açık bir tutarsızlıktır.

Bir örgüt belli bir program ve örgütsel ilkeler ışığında oluşur. Dolayısıyla bir örgütü değerlendirmenin kriteri o örgütün kendi programı ve taktikleri olmalıdır. Yoksa örgütü MLM; ama o örgütün imzasının altında olduğu, örgütün içeriğini oluşturan temel ilkelerin bütünü olan programını „revizyonist" veya „oportünist" değerlendirmek kadar idealist bir yöntem olamaz. Tarihimizden örneklendirirsek: TKP(ML)'nin programı,stratejisi ve genel taktikleri ve ilkelerini oportünist, buna karşılık TKP(ML)'yi MLM değerlendirebilir miyiz? Yani ideolojik ve programatik hat revizyonist veya oportünistken örgütün kendisinin MLM olması mümkün mü? Birlik Komisyonlarımız sorunu tersten ele almışlardır. Eğer bir partinin ideolojik ve programatik hattı (yani genel siyasi çizgisi) Marksist Leninist Maoistse o parti dönemsel olarak oportünist bir çizgi izlese de bu onun MLM özünü değiştirmez. Bir konferans veya bir kongrede Marksist Leninist Maoist bir partinin genel siyasal çizgisine aykırı oportünist bir çizginin hakim olması pekala mümkündür. Bu, o partinin birlik temelini oluşturan genel ideolojik ve siyasal çizgisine (temel belgelerine, programına) sistemleştirilmiş bir şekilde yansıtılmadığı müddetçe; o partinin niteliğinin değiştiğinden sözedilemez. TKP(ML) tarihi buna canlı bir örnektir.

ÇKP'nin 1935 Zunyi toplantısı öncesi MK'larının izlediği sol veya sağ oportünist çizgiler de çok somut bir şekilde örnek teşkil etmektedir. Hatta bu çizgilerin bir kısmı sistemleşmiş çizgiler olmasına rağmen Başkan Mao yine ÇKP'nin oportünist veya revizyonist bir niteliğe büründüğü tespitine gitmedi. Aynı şekilde 1958 yılında ÇKP 8.Kongresinde Li Şao-Şi'nin revizyonist çizgisi hakim olmasına ve Başkan Mao da bu çizgiyi revizyonist olarak nitelendirmesine karşın Başkan Mao ÇKP'nin artık revizyonist veya oportünist bir parti haline geldiği sonucuna varmadı.

Birlik Komisyonlarımız bu kadar açık Marksist Leninist Maoist kriterlerin üzerinden atlamak durumunda değillerdi. Ancak onlar içine düştükleri oportünizmden köklü bir şekilde kopmaya cüret edemediklerinden beş yıl boyunca sürdürdükleri oportünist çizgilerini devam ettirerek partiyi daha derin bunalımlarla karşı karşıya getirmişlerdir. Bu konuda aynı tarzı OPK da sürdürmüş ve bu oportünist tarzı Parti iradesi haline getirmiştir.

Bilimsel tutarlılık, programı revizyonist veya oportünist olan bir örgütün kendisinin de oportünist veya revizyonist olarak değerlendirilmesini gerektirir. Mümkündür ki DEH Deklerasyonuna imza atan ve bu Deklarasyonun genel ilkeleri

ışığında DEH içerisinde örgütlü olan parti veya örgütlerden bir kısmı oportünist de olabilir. Fakat bu Deklarasyonun ve dolayısıyla DEH'in de oportünist olduğu anlamına gelmez. Tek bir komünist partisi içinde olduğu gibi komünist partilerin embriyonik merkezinde de iki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır. Dolayısıyla sadece tek tek üye partilerinden dolayı da DEH veya Deklarasyon oportünist olarak nitelendirilemez.

Kısacası; Partimizin gerek Parti güçlerimizin birliği sırasında gerekse daha sonra OPK'da Deklerasyon'a ilişkin tespitleri eklektik ve yanlıştır. Deklarasyon'un özünü MLM ilkeler oluşturduğu gibi, bu ilkeler etrafında kurulan DEH'in kendisi de MLM'dir.

Kongremiz Partimizin Devrimci Enternasyonalist Hareket'in değerlendirilmesinde ve onunla ilişkilerinde izlediği tutumu değerlendirmiş ve 1985 yılından günümüze kadar Partimizin bu alanda izlediği sol sekter oportünist siyaseti mahkum etti ve aşağıdaki sonuçlara vardı:

„Karar: Geçmişte Partimizde hakim hale gelen sol sekter çizgi ve bölünmeler nedeniyle Devrimci Enternasyonalist Hareket ile ilişkilerimiz aksamıştır. İlişkilerin aksaması esasen Partimizin yanlış değerlendirme ve tutumundan ileri gelmekteydi. Bunun asıl nedeni Maoizm'den sapmaydı. Gelinen aşamada Partimiz Devrimci Enternasyonalist Hareketi ve onun yayınladığı ‚Deklarasyon' ve ‚Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm' belgesini MLM olarak değerlendirmekte ve sahiplenmektedir." (Maoist Komünist Partisi 1.Kongre Kararları'ndan)

4)Parlamentodan yararlanma sorununun ilkesel değil taktik bir sorun olarak değerlendirilmesi doğruydu.

5) Halkın Birleşik Cephesine (HBC) ilişkin kararın kongreye kadar Yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu biçimde savunulması doğruydu..

6) Sosyalist Parti'nin değerlendirilmesi hususunda çıkan sonuç doğru ve olumludur.

7) Parti ve ordu amblemleri, bölge komitesi adlandırmaları konusunda alınan kararlar olumluydu.

8) OPK'ya kadar ordu-parti ayrışımı ve gençlik örgütlenmesine ilişkin alınan kararlar geçici çözüm açısından olumlu ve yerindeydi.

Birlik Anında Her İki Yapının Örgütsel Durumu Özet Olarak Şöyleydi:

Konferans Kanadı 4.Konferansını henüz gerçekleştirmiş ve yeni MK oluşturulmuştu. Dolayısıyla MK bileşimi DABK'a göre daha fazla idi. DABK ise 1989 sonrası gündeminde olan Kongre hazırlıkları içerisinde olup 1992 ilkbaharında kongreyi sonuçlandırmayı hedeflemekteydi. Bu nedenle bu üç yıllık süre içerisinde MK düzeyinde alınan örgütsel darbe ve kayıpların telafisini tamamlayamadan birliğe oturdu. Birliğe oturulduğu an DABK Kanadının MK bileşimi Konferans Kanadının MK bileşiminin yarısından bile azdı.

Birlik anında Konferans Kanadının örgütsel güçleri ve örgütlenmesi daha derli toplu ve koordineliydi. DABK Kanadının ise örgütsel güçleri derli toplu değil, MK bileşimi ise kritik bir aşamadaydı. Kurumsallaşması Konferans Kanadına oranla zayıf ve yetersizdi.

Birlik anında Konferans Kanadının kırdaki toplam gerilla sayısı DABK kanadınınkinin yarısı kadardı. DABK Kanadının kadrolarının çoğunluğu (MK bileşimi de dahil) kırda konuşlandırılmış ve gerilla birliklerinin başındayken, Konferans Kanadının ise kadrolarının ezici çoğunluğu ve önderliğin kendisi şehirlerdeydi.

Birlik anında DABK kanadının Karadeniz ve Amed alanlarında kesintili de olsa gerilla faaliyetleri söz konusuydu ve yeni atamalar yapılmıştı. Ancak Konferans Kanadının bu bölgelerde (1991'de Amed'e atanan birlik hariç ki o da darbe yedi ve geri kalanlar Dersim'e çekildi) gerilla faaliyeti henüz başlamamıştı. Bu alanlarda daha çok şehir fâaliyetleri olarak örgütlenmeleri söz konusu idi.

Birlik anında Konferans Kanadının elindeki silahlar teknik kapasite bakımından daha ileriydi.

Birlik anında Konferans Kanadının bütçesinde nakit olarak hiç para yokken, DABK Kanadının elinde ise yaklaşık 2 milyar civarında nakit vardı.

Birlik anında Konferans Kanadının önderliğinde yer alan bir kısım kadrolar tarafından yapılan (...) ticaret işinden hiç sözedilmemiştir. Yani böyle bir sorun gündeme gelmemiş ve getirilmemiştir.

Birlik Komisyonlarınca yapılan en ciddi Hata İsmail Bulut Yoldaşın Atanmasına İlişkindi:

İsmail Bulut yoldaş birlik toplantısındaki yeniden yapılan örgütlenmede Askeri Komisyon Sekreterliğine atandı. Bu önder yoldaşımız daha önce de DABK Kanadının kendi içinde yaptığı görev bölümünde Askeri Komisyon Sekreterliğine ve aynı zamanda Karadeniz Bölge sorumluluğuna atanmıştı. Yoldaşın AK Sekreterliğine atanması doğru bir politikayken, Karadeniz gerilla birliğinin ve parti sorumluluğunun başında görevlendirilmesi siyaseti sol subjektifti.

Doğru siyaset şu olmalıydı: Bu yoldaş Askeri Komisyon Sekreteri olarak atandığı gibi aynı zamanda birleşik SB içerisinde de görevlendirilmeliydi. Hata sadece SB üyeliğine atanmamasında kendisini göstermiyor. Hatanın en büyüğü ve pratik politika olarak en olumsuzu ise AK Sekreterinin 1Nolu Gerilla Bölgesi olan ve aynı zamanda ordu güçlerinin esasının (parti üyesi ve savaşçılarının) bulunduğu bir bölgeye değil de yeni bir bölgede hem de 5-10 kişilik gerilla birliğinin başında konuşlandırılmasıydı. Bu, ne Askeri Komisyon'un önemi ve ciddiyetiyle ne de onun sekreteri olan bir kadronun görev ve sorumluluğunun gerekleriyle bağdaşmayan bir politikaydı. Bu politika stratejik konumlanma bilincinden yoksun, günü kurtarma politikasıydı.

Gerçekten de doğru bir askeri ve örgütsel çizgi sahibi bir önderlik Askeri Komisyon Sekreterini bu bölgeye atamayı aklının uçundan dahi geçirmezdi. Ama Birlik Komisyonlarımızın önderlik ve siyaset tarzımız daha çok günü birlik

hesaplar üzerine oturduğu için, Askeri Komisyon Sekreterini de yeni bir bölgenin oturtulması için ordudan uzak bir alanda konumlandırabildi. Partinin gündeminde Olağanüstü Parti Konferansı olması bile bu durumu etkilemedi.

Askeri Komisyon Sekreteri ordu örgütlenmesinden birinci derecede sorumludur. Partinin Orduya ideolojik, politik ve örgütsel önderliği Askeri Komisyon aracılığıyla yürütülür. Siyasi Büronun bu bölüme ilişkin bütün politikaları Askeri Komisyon Sekreteri aracılığıyla Komisyona ve oradan da orduya taşınır. Böyle bir sorumluluk üstlenmiş bir yoldaşın Artvin'den ana gövdesi Dersim Bölgesi'nde bulunan Ordu ve Partiye ideolojik, politik ve örgütsel olarak önderlik etmesi olanaksız hale getirilmişti. Birlik Komisyonlarımız sorunun bu yanıyla pek de ilgili değillerdi. Onların ilgili olduğu tek şey, yeni açılım yapılan bir bölgede Parti ve Ordu örgütlenmesinin oturtulmasıydı. Bunu da en iyi şekilde İsmail Bulut yoldaşın yapabileceği görüşündeydiler. Kısacası onlar stratejik değil kısa vadeli düşündüklerinden bu atamadaki birçok sakıncayı gözden kaçırmışlardı. İsmail Bulut yoldaş şehit düşmeyip bu bölgede faaliyeti oturtsaydı bile Birlik Komisyonlarımızın bu politikasının doğru olduğu sonucuna varılamazdı. İsmail Bulut yoldaş gibi komünist bir önderin şehit düşmesinin ardındaki asıl sorumlu politika Birlik Komisyonlarımızın bu oportünist politikasıdır. Daha önce belirttiğimiz gibi aynı oportünist politikayı DABK Kanadı da örgütsel olarak karar haline getirmişti.

İsmail Bulut Yoldaşın şehit düşmesinden sonra bu atama üzerine olumlu-olumsuz polemikler fazlasıyla gelişti. Yoldaşın AK sekreteri olmasına karşın Karadeniz'e atanmasının yanlış bir siyaset olduğu yönlü eleştiriler haklı ve olumluyken, önyargılı bir şekilde yoldaşın „tasfiye edilmek için" Karadeniz'e atandığı yönlü eleştiriler haksız ve olumsuz eleştirilerdi. Özellikle birliğe karşı çıkan kesimlerce bu yanlış politikanın demogojik bir şekilde kullanılması ve komplo teorileri yapılması Partimizi fazlasıyla yıprattı.

Birlik Sonrasından OPK'ya Kadar Olan Süreç:

Birlik Komisyonlarında Olağanüstü Parti Konferansı'na kadar, siyası, ideolojik ve örgütsel alandaki -yürütme de dahil- tüm inisiyatif Geçici Birleşik SB'ye verilmişti. Dolayısıyla gerek GBMK toplantısına kadar olan dönem gerekse OPK'ya kadar olan dönemin faaliyetlerinden birinci derecede sorumlu olan organ Siyasi Büro'ydu. Dolayısıyla sürece ilişkin politikalar tartışılırken GBMK yerine GBSB'nin politikaları baz alınıp fikir belirtilecektir.

GBSB altı üyeden oluşmaktaydı. İkisi DABK kökenli dördü ise Konferans kökenliydi.

Geçici Birleşik Siyasi Büro'nun (GBSB) tüm üyeleri Geçici Birleşik Merkez Komitesi toplantısına kadar şehirlerde konuşlandırıldı. AK Sekreteri olan İsmail Bulut yoldaşın SB'deki görevini devam ettirme yönünde politika belirlenmemesi dışındaki diğer atamalar ve örgütsel düzenlemeler o koşullarda esasta doğruydu.

Mevcut haliyle asıl sorun Partiyi OPK'ya götürmek, bunun için gerekli siyasi hazırlığı yapmaktı. Geçmiş ayrılıkların muhasebesinin gündem dışı bırakılması yanlıştı. Halbuki o süreçte temel görev muhasebenin yapılmasıydı. Çünkü birliğin pekişmesinin ve sağlamlaşmasının anahtarı buradaydı. Dolayısıyla birlik, Birlik Komisyonlarında dinamitlenmiş oldu.

Marksist Leninist Maoistlerin birlik siyaseti doğruydu. Çünkü Maoistlerin birliği taktik değil stratejik bir sorundur. Aynı siyasal coğrafyada ideoloji, program, strateji ve temel taktiklerde aynı genel siyasal çizgiye sahip iki ayrı Maoist partinin varlığı kabullenilemez. Parti birliğini pekiştiremeyenlerin halkı birleştirip iktidara taşımaları olanaksızdır. Bu anlamıyla Maoistler için 1992 örgütsel birliği tarihsel bir fırsattı. Ancak yöntemde izlenen yanlışlıklar ve ilkesizlikler bu tarihsel fırsatın kaçırılmasına neden olduğu gibi Maoistleri daha da kaoslu bir ortama sürükledi.

Bilindiği gibi birlik gerilla bölgelerinde gerçekleştirildi. Doğal olarak güçler örgütsel olarak ilk olarak gerilla bölgelerinde birleştirildi, örgütsel düzenlemeler yapıldı ve faaliyetlere girişildi. Ayrıca birliğe ilişkin yazılı ve görsel açıklamalar da yine gerilla bölgelerinden yapıldı. Bu görevler esasta Birlik Komisyonlarınca yerine getirildi. BABK ve Yurtdışındaki güçlerin örgütsel olarak birleştirilmesi ise GBSB'nin göreviydi.

Birliğin gerçekleştiği parti tabanına açıklanır açıklanmaz ilk olumsuz tepki yurtdışı DABK örgütlenmesinden geldi. DABK Kanadının bu alanda örgütlü ve yetkili komitesinde yer alan PÜ ve AÜ'lerden hemen hemen hepsi (bir üye hariç) „Birliği protesto etmek için bir aylık her türlü olanakları partiye sunmayacağız" diyerek pratik tavır aldılar. Bu tavırlardan vazgeçmeleri için yapılan uyarılara aldırmayarak aynı pratiklerini sürdürdüler. Bu konuda yoğun olarak yapılan eleştiriler karşısında kısmen gerileyip tavırlarının birliğe karşı değil DABK yönetimine karşı olduğunu ifade ettiler. Dahası söz konusu alan komitesi alanda bulunan 10 ileri sempatizanla birlikte ortak imzalı bir protesto mektubu yayınladılar.

Birincisi, DABK MK'sının birlik sorununda hatalı davrandığını ve antidemokratik konuma düştüğünü belirtmiştik. Buna rağmen yerel bir örgütün merkezi örgüte karşı isyan etmesi, parti üyelerinin sempatizanlarla birlikte isyanı örgütlemesi kabullenilemez ve bir Maoist Partinin örgütsel işleyişiyle de bağdaşamaz.

İkincisi, DABK MK'sı birlik noktasındaki yetkiyi zaten iradeden almış durumdaydı. Bu durumda bütün alt örgütlerin görevi birliği yanlış da bulsalar bu karara uymak, itirazlarını demokratik yöntemlerle parti içerisinde sürdürmekti.

Üçüncüsü, birlik olduktan sonra tarih olmuş bir örgütün MK'sını protesto etmenin pratik bir değeri olmayacağı gibi komünist partisinin örgütsel ilkelerinin karşısına grupçu, bölgeci davranışları dayatmaktır. Niyet ne olursa olsun burada yapılan yıkıcılık ve bölücülüktür. Tarih olmuş bir örgütün önderliğini protesto

adı altında da yapılsa, bu, mevcut parti önderliğini ve partiyi protesto etmekten, onun irade ve eylem birliğini zedelemekten başka bir anlama gelmiyordu.

Dördüncüsü, bir parti komitesinin ve bir parti üyesinin haklarını ve görevlerini bir kenara bırakarak kendisini sempatizan derekesine düşürüp fiili tutumlara girmesi örgütsel anarşizmden başka bir anlama gelmez. Bu özgülde bu davranışa giren üyelerin durumu da bundan farklı değildi.

Sonuç olarak yurtdışı DABK örgütlenmesinin ortaya koyduğu protesto tavrı birliği ve birlik GBMK'sını hedeflemekteydi. Bu tür yöntem ve tavırlar hangi gerekçeyle yapılırsa yapılsın gericiydi ve mahkum edilmeliydi. Kominist Partisinin üyeleri, görev ve hakları birlikte olmak koşuluyla kullanabilirler. Sözkonusu örgütlenme görevleri bir yana bırakmış, haksız bir yöntemle „haklar" peşinde koşuyorlardı. Hiçbir Maoist partide bu tür anarşizan yöntemlere izin verilmeyeceği gibi hiçbir Maoist de bu tür tavır ve davranışlara girmez.

GBMK Parti içerisindeki grupçuluktan kaynaklı olarak bu anarşizan tutumlara doğru dürüst bir tavır alamadı. Liberal davrandı. Davranış sahiplerinden özeleştiri bile almadan olduğu gibi partiye kabul etti.

Bu protesto hareketine katılan kadrolar gizli bir şekilde organ dışı ilişkilere girerek BABK alanında da faaliyetlerini sürdürdüler. Bu ilişkiler bir boyutuyla OPK'ya kadar devam etti.

BABK'da sorunlu olan, birliğe karşı olan yoldaşlar, ve hatta gerilla alanlarında bulunmalarından dolayı birlik konusunda başından sonuna bilgi sahibi olan Erhan ÖZTÜRK yoldaş gibi kadrolar dahi bu koroya katılmış, örgütsel ayrılığın zeminini yoklamaya başlamışlardı. Bu ayrılıkçı tutumları fırsat bilen, parti içerisine sızdırılmış kimi karşı-devrimci unsurlar anti-birlikçi faaliyetlerine hız vererek grupçuluğu körüklüyorlardı. İsyanın başını çeken kadro ve kadroların yanlış pratik ve anlayışlarından da cesaret alarak tam bir kaos yarattılar. Eğer kadrolar mevcut sorunları dışa taşırma yerine örgüt disiplinini gözeterek hareket etmiş olsalardı, o zaman bu düşman unsurların örgüt içerisinde bu kadar rahat kendilerini gizlemeleri olanaksız olurdu.

DABK Kanadındaki bu anti-birlikçi tutum Konferans Kanadındaki kadrolarda ciddi tepkilere neden oluyor ve bu kanatta da toptancı mantıkla DABK kökenli kadro ve üyelere önyargılı davranılıyor, özellikle de BABK alanındaki DABK kökenli üyeler örgütlenmeyerek tasfiye ediliyordu. Bu tasfiyeci durum GBMK'da da görüşülmüş ve „DABK'ın tasfiyesi değil Parti tasfiyeciliği" olarak değerlendirilerek mahkum edilmişti. Konferans Kanadında da grupçuluk had safhadaydı. Klikleşme, kastlaşma bu kanadın örgütsel ilişkilerdeki en belirgin özellikleriydi.

Her iki kanatta da kuşkuculuk, güvensizlik had safhadaydı. Gerek Tuzla katliamından sonra Konferans kanadında, gerekse 1991 İstanbul Temmuz operasyonundan sonra DABK kanadında üst boyuta varan kuşkuculuk birlikten sonra daha da arttı. Kişiler hakkında iddialar, suçlamalar birbirini kovalıyor, grupçuluktan kaynaklı olarak bu iddia ve suçlamaların üzerine ciddi bir şekilde gidilemiyor, sonuçlandırılamıyordu. Parti, grupçuluk, kuşkuculuk, güvensizlik

vb. ideolojik hastalıklarla çalkalanırken GBSB bu olumsuzluklara seyirci kalmaktan öte bir şey yapamıyor ve adeta grupların esiri haline gelmişti. Parti içerisinde grupçuluktan kaynaklı olarak güvensizlik derinleşmiş, kimi grupçu kadrolar çözüm olarak her iki kanattan eşit sayıda yoldaşın Merkez Komitesinde yer almasını ve OPK'ya eşit delegelerle gidilmesi gerektiği tezlerini ileri sürmüş ve azımsanmayacak bir güçle bu düşünceyi benimsemişti. Haklı olarak gerek GBSB gerekse GBMK bu grupçu yaklaşımı reddetmiştir.

GBSB birliği pekiştirmek konusunda görevini yerine getirememiş, örgütsel olarak müdahaleci olmadığı gibi birliğin anlam ve önemini Parti kitlesine kavratacak bir yazı dahi kaleme almamıştır. İşi kendiliğindenciliğe bırakarak sağ-liberal bir hat izledi. Legal ve illegal yayın organlarında birliği zedeleyici yorum ve yazılar dahi tekzip edilmemiş ve bunlar Parti kitlesinin birliğe karşı güvensizlik duymalarına neden olmuştur. Kimi GBSB üyeleri bu tür olumsuz gelişmelere bizzat önayak olmuş ve kaosu daha da derinleştirmiştir.

GBSB, bölgelerarası koordineyi de yeterince sağlayamamış ve bu konuda kendiliğindenci bir hat izlemiştir. Önemli oranda bu koordinesizliğin sonucu olarak Dersim l Nolu ABK'da Temmuz başlarında adeta GBSB'ye isyan bayrağı çekme aşamasına gelinmişti. Evet birlik yeni olmuş. Hem de hazırlıksız bir şekilde. Dahası hiçbir yapı geçmişini sorgulayarak ve doğru sonuçlara vararak birliğe oturmamışlardı. Dolayısıyla böylesi bir birliğin de çok ciddi örgütsel sorunları olacaktı. Hem de fazlasıyla. Birliği gerçekleştiren MK düzeyindeki kadrolar sorunlara doğru bir siyaset tarzıyla yaklaşmış olsalardı, kaos değil örgütsel birliğin pekişmesinin sağlanması pek uzak bir olasılık değildi. Bunu başarabilmeleri için gerek beş yıllık süreç boyunca her iki yapıda varolan ideolojik hastalıkların üzerine giderek gerekse birliğin pekişmesi önünde temel bir engel olan ayrılığın ve devamındaki beş yıllık sürecin Marksist Leninist Maoist tarzda muhasebesini önyargısız ve nesnel bir şekilde yaparak partiyi grupçu, kastçı saldırılara karşı korumaları ve silahlandırmaları gerekiyordu. Ancak mevcut önderlik bunu yapacak ideolojik ve siyasi nitelikten yoksundu. Tersine Partideki ideolojik hastalıkların, kastlaşma ve gruplaşmaların başını çekenler de önderliğin kendisiydi. Bu durum 1994 ayrılığında bariz bir şekilde ortaya çıktı.

Gerek önderlik gerek örgütün şekillenmesi bu sorunları Marksist Leninist Maoist bir bakış açısıyla aşacak niteliğe ve birikime sahip değildi. Önderlik sorunların kaynağını kendinde aramak yerine dışarıda arıyor ve sorunları doğru bir felsefi bakış açısı ve doğru bir yöntemle yorumlayıp çözme becerisi gösteremiyordu. Çünkü önderlik kendi olumsuz gerçekliğini görmek ve bunu aşmak bakış açısına ve pratiğine sahip değildi. Doğru siyaset demek mevcut örgütsel sorunları doğru bir yöntemle ele alıp çözmektir. Bu siyaset tarzı yalnızca örgütsel sorunları çözmek için değil, aynı şekilde toplumun çelişkilerini doğru tespit etmek ve toplumda insanlararası ilişkilerin niteliğini değiştirmek için de geçerlidir. Marks siyasetin tanımını böyle yapıyor:

„Toplumun ve toplumu oluşturan insanlararası ilişkilerin niteliğini değiştirme uğraşı olan siyasettir“(103)

Önderlik örgütün nabzını tutamadığı ve ondan kopuk bir şekilde hareket ettiği, dahası kimi zaman çok gerisinde, kimi zaman ise çok ilerisinde siyaset izlediği durumda, tabii ki ne doğru bir siyasal-taktik politika geliştirebilir ne de bunun bir tezahürü olarak örgütsel politikalarda doğru siyaset izleyebilir. Dününden devrimci bir temelde öğrenmeyen, kendi hatalarının üzerine gidemeyen ve üstelik siyasi olarak geri ve tecrübesiz bir önderlik elbette ki doğru bir örgütsel politika izleme ustalığı gösteremez. Örgütü oluşturan insanlararası ilişkilerin niteliği bozuksa, bunu düzeltecek olan başta önderliğin kendisidir. Örgütsel ilkelere sahip çıkarak, grup/klik ve bağımsızca anarşist tavır ve tutumları reddederek örgütsel ilişkileri yeniden kalıba dökmesi gereken öncelikle önderliktir.

Batıda DABK kökenli bir kısım üye bu türden örgüt dışı pratiklere girip klikçi tutumları geliştirip örgütlerken, kırda ise koordinesizlik ve Karadeniz'e takviye kuvvetin gitmemesi örgütsel bunalımı daha da derinleştirmişti. Bu alanda (l nolu ABK'da bulunan PÜ ve AÜ'lerin hazır bulunduğu) yapılan toplantıda Askeri Komisyon Sekreteri adına GBSB'ye hitaben ültimatomvari sorunları dile getiren mektup yazılmış ve bu mektupta GBSB adeta ayrılıkla tehdit edilmişti.

GBSB normalde 1992 sonbaharında OPK hazırlıklarını tamamlayıp konferansa oturması gerekirken bunu başaramadı. Ki bu süreç içerisinde başarması da mümkün değildi. Bu konuda birlik komisyonlan subjektif karar almıştı. GBSB ilk toplantısını yaptıktan sonra normalde konferans ertelendiğine göre bu toplantının arkasından hemen GBMK'yı toplantıya çağırması gerekirdi. Çünkü birikmiş ve daha da birikmeye doğru giden örgütsel sorunlar her geçen gün daha fazla boyutlanıyor ve adeta bir kaos yaşanıyordu. Birlik olmuş mu olmamış mı belli değildi. O zamana kadar uyumlu giden tek alan, kendi içinde problemler taşısa da, gerilla bölgesiydi. Ama GBSB diğer konularda olduğu gibi bu konuda da yani GBMK'yı toplayıp sorunlara müdahale etme öngörüsünü de gösteremedi. Hem de bu dönemde yurtdışındaki örgütsel sorunları çözmek için bir üyesini yurtdışına gönderdi. KBK ve aynı zamanda gerilla bölgesiyle koordineyi sağlamakla birinci derecede sorumlu SB üyesini yurtdışına göndermekle de ayrı bir hata işlemiş oldu. Örgütsel sorunlar gün geçtikçe boyutlanıyor. GBSB müdahale etmede hem yetersiz kalıyor hem de inisiyatifsiz kaldığı gibi olayların arkasından sürükleniyordu.

Gerilla alanlarındaki sorunların birikmesi ve Askeri Komisyon Sekreterinin SB'den bir üyeyi bölgeye çağırması üzerine bölgede ciddi sorunların çıktığı görüldü. Hatta GBSB'ye karşı güvensizlik belirtilerek MK toplantıya çağrılmazsa KÖK örgütlenmesine gidileceği ve bu yönde hazırlıkların yapıldığı ortaya çıktı. Bölgede adeta ayrılık rüzgarları estiriliyordu.

Bu kez yeni bir örgütsel kaosla karşı karşıya kalındı. KÖK oluşturmak mutlak olarak ayrılmayı veya bir örgütsel kopuşu getirmez. Ancak bunun pazarlıkçı bir şekilde dayatılması ve kabul edilmemesi durumunda ayrılık tehdidinin kullanılması

tehlikeli ve şantajcı bir yaklaşımdı. KÖK fikrinin başını birinci derecede çeken Konferans kanat kökenli AK sekreteriydi. İsmail Bulut yoldaşın şehit düşmesinden sonra AK Sekreter Yardımcılığından Sekreterliğe geçen bu kadro KÖK örgütlenmesi için DABK kökenli üç MK üyesini de yanına alarak bu fikri parti organlarında tartıştırıyor ve Partiyi ikna etmeye çalışıyordu. Tek gerekçe „GBSB'yi toplantıya çağırdık, ama GBSB MK'yı toplantıya çağırmadı" demogojisiydi. GBSB MK'yı toplantıya çağırınca bu planları tutmadı. Şimdi GBMK toplantısının sonuçları üzerinde duracağız. Bilindiği gibi bu toplantı Eylül 1992'de yapılmıştı.

GBMK Toplantı Kararları Üzerine:

Toplantı kararlarından ciddi ve önemli bulduğumuz hatalı konular üzerinde duracağız. Tüm hatalı anlayış ve siyasetleri ayrıntılı değerlendirmeyeceğiz.

Karar 2 Hakkında:

„Tartışılan bu konu üzerinde anlayış birliği sağlanmadı. Ancak bu konunun partinin demokratik yaşamını direkt ilgilendirdiğinden ve acil öneminden dolayı parti iradesine baş vurularak çözümlenmesi gerektiği sonucuna varıldı ve konunun OPK gündemine alınması ve yapılacak konferansta sonuçlandırılması görüşünde birleşildi. Bu süre içerisinde uygulama bazı yoldaşlar tarafından doğru ve demokratik bulunmamakla birlikte birinci görüşteki gibi olacaktır. Yani toplantıya katılan MK üyelerinin yarısının bir fazlasının oyuyla kararların çıkması halinde parti iradesi kararlara yansımış sayılacaktır."

Karara geçen anlayış oldukça sakat ve darbeci bir anlayıştı. OPK da bu darbeci ve gerici anlayışı mahkum etti. Bu karar çoğunluğun karşı çıkmasına rağmen azınlığın dayatmalarına boyun eğilerek çıkan bir karardı. Sadece ayrılığı önlemek amacıyla „silah bendeyse güç bendedir" anlayışına boyun eğilmiş ve örgütsel ilkelerden taviz verilmiştir. Anlayış sahipleri KÖK önerisiyle MK'da çoğunluğu sağlayacakları bilincinden hareket etmiş ve kendilerini dayatmışlardır. Bu dayatmalar zaman zaman karşı-devrimci yöntemlere kadar vardırılmış, hatta silah bile çekilmiştir. Bu unsurlardan birisinin düşman olması, diğerinin kariyerist olması parti sorunlarına yaklaşımda onları aynı noktada buluşturmasına engel değilir. Her ikisi de OPK'ya kadar bu gerici anlayışları savunmaya dahi cesaret etmemiş, OPK'da da özeleştiri vermek zorunda kalmışlardır.

Mevcut MK bileşiminin çoğunluğu, kararın tersini savunmaktaydı. Bu savunu örgütsel ilkelere ve parti tüzüğüne de uygun ve doğru olandı. Ancak „parti bölünmesin" diye azınlığa mahkum kalındı. Bu tavır doğrumuydu? Elbette ki doğru değildi Oportünist-liberal bir tavırdı. İlkelerde uzlaşma olmaz. Hele ki bir parti içerisinde yanlışla doğrunun uzlaşması diye bir şey hiçbir zaman savunulamaz. Bu, ilkesel bir görüş ayrılığıydı. Sadece bu noktada ayrılığı gündeme getirenlere birliği korumak adına taviz vermek, boyun eğmek yanlıştı. Politikada esneklik demek ilkelerde taviz vermek değildir.

GBMK çete mantığıyla hareket eden, „görüşlerim karar haline gelmezse ayrılırım“ tehdidiyle partide egemenlik kurmaya çalışan savaşağalığına teslim olmuş ve bunlar karşısında diz çökmüştür. Bu durum çeteciliği, savaşağalığını fazlasıyla cesaretlendirmiş ve Parti içerisinde birçok ayrı merkezin oluşmasının yolunu açmıştır. Bu durumuyla GBMK'nın Partiye önderlik etmesi, sorunların üzerine gitmesi ve bu gerici anlayışları partiye kavratması, bu noktada partiyi silahlandırması mümkün değildi. GBMK iradesizleşmiş, bunu yapacak gücü kendisinde göremiyor ve gruplara teslim olmuştu.

Karar 7 Hakkında:

Karar 7'de şunlar söylenmektedir:

„Yoldaşların MK'yı acilen toplantıya çağırma gerekçesi haklı ve meşrudur. Her MK üyesinin herhangi bir sebeple MK'yı acilen toplantıya çağırma hakkı olduğu gibi tüm parti üyelerinin de MK'yı çeşitli nedenlerle toplantıya çağırma hakkı vardır.“

Buraya kadar ortaya konulan anlayış doğrudur. Ancak bundan sonrası bir kaç bakımdan yanlıştır.

Devamla şunları belirtiyor GBMK:

„Ancak toplantının yapılıp yapılmayacağına MK karar verir. Her ne kadar toplantı çağrısının biçim ve yöntemine ilişkin eleştiriler olsa da sonuçta toplantı açısından olumlu olmuştur.“

Birincisi, GBMK, önderlik ettiği partinin tüzüğünü bilmemektedir. Toplantı çağrılarına MK keyfiyetçi bir şekilde karar veremez.. Tüzük hükümlerini uygulamak zorundadır. Dolayısıyla „MK karar verir“ anlayışı benmerkezci ve tüzük üstü bir tutumdur.

İkincisi, MK'nın hangi koşullarda olağanüstü toplantıya çağrılacağı parti tüzüğünde net bir şekilde ortaya konulmuştur. İster MK'nın ister parti üyelerinin üçte biri çağrı yapmışsa MK bu çağrıya uymak ve toplantıyı örgütlemekle yükümlüdür. MK kısa bir ikna süreci dışında toplantıyı erteleme veya yapmama hakkına sahip değildir. Örneğin 15 kişilik bir MK bileşiminin olduğu yerde beş MK üyesi toplantının yapılmasında ısrarlıysa MK bu toplantıyı en kısa zamanda yapmak zorundadır.

Kararda Askeri Komisyon Sekreterinin ültümatomvari notunun eleştirilmemesi ve buna boyun eğilmesi GBMK'nın teslimiyetçi çizgisinin bir ürünüdür. AK Sekreterinin (Bu unsur karşı-devrimci NT olarak anlaşılmamalıdır. O dönemde AK Sekreteri olan, Konferans kökenli bir kadroydu) notu aşağıdaki gibidir:

„Parti Merkez Komitesine:

„Yoldaşlar, aşağıda sunulan yazının tüm parti üye ve aday üyelerine ulaştırılmasını istiyorum ve sizleri konu üzerinde acilen toplantıya çağırıyorum.

„Parti Üye ve aday üyelerine:

„.. bundan ötürü de MK'yı derhal toplantıya çağırıyor ve parti hukuku çerçevesinde sorunlara çözüm bulmaya davet ediyoruz. Parti Merkez Komitesinden öncelikli olarak,

a) Olağanüstü Konferansın akıbetini

b) Siyasi Büronun (ki aynı zamanda yürütme organının) faaliyet raporunu

c) KBK ve BABK faaliyet raporlarını ve bununla birlikte ordu güçleriyle kurmaları gereken ilişki ve bağlantılarının ve diğer özel görevlerinin raporlarını,

d)1.Nolu Gerilla Bölgesinin 2.Nolu Alt Bölge Komutanlığında yer alan Askeri Komisyon ve Genel Komutanlık üyesi ... yoldaşın hangi gerekçe ve yetkiye dayanılarak görev alanında olmadığının,

e) Parti illegal yayınlarının neden çıkarılmadığının

f) Parti içi iletişimin neden işletilmediğinin,

g) Gerilla bölgesine neden para gönderilmediğinin

h) Batı ve yurtdışı alanında örgütsel bütünleşmenin nasıl sağlandığının hesabını istiyoruz

„Sonuç itibariyle de olağanüstü konferansın ertelenmesi şeklindeki bir yaklaşıma kesinlikle rızalık göstermiyoruz. Bu tür oyalamalara yapı tahammülsüzdür. Birçok yönüyle boy veren güvensizlik partinin birliğini bozacak derecede boyutlanacaktır...

„KızıI selamlar. TKP/ML Askeri Komisyon Sekreteri. 30.7.1992“ (104)

Bu sözlere ve hitap tarzına bakan herkes bu çağrı yazısının biçimi ve yönteminin ültimatom verenbir dille yazıldığını rahatlıkla görebilir. „acilen toplantıya çağırıyorum“, „MK'yı derhal toplantıya çağırıyoruz“, „olağanüstü konferansın ertelemesi şeklindeki bir yaklaşıma kesinlikle rızalık göstermiyoruz“ vb üslupla bir MK üyesi veya bir parti üyesinin alttan üste doğru böylesine tehdit ve ültimatom verici sözler kullanması hem biçim olarak hem de yöntem olarak kesinlikle kabul edilemezdir. Direktifler üstten alta doğru verilir. Alt üste direktif veremez. Ancak talepte bulunur. Kaldı ki hiç bir üyenin gerek kendi organına gerekse alt organlara dayatma diye bir tutumu olamaz. Sorunları ve kararları örgütsel kurallar çerçevesinde sunmak ve bunların Demokratik Merkeziyetçilik ilkesi ışığında yerine getirilmesini istemek farklı şey, ama „benim savunduklarımı yapmak zorundasın“ gibi keyfi ve dayatmacı tutumlar savunmak ve uygulamak farklı şeydir. Parti içerisinde disiplin herkes için tek ve eşittir. Hiçkimse bu konuda imtiyazlı olamaz. Bunu teorik olarak herkes savunur. Fakat iş doğruları pratikle birleştirmeye geldiğinde bu konuda doğru bir şekillenmenin yaratıldığı söylenemez. MLM partilerde Demokratik Merkeziyetçiliğin nasıl işleyeceğini herkes bilir. Dolayısıyla bu konuyu daha fazla uzatmak gereksizdir.

Bu çağrının askeri bakış açısıyla yazıldığı, ültümatomvari bir nitelik taşıdığı tartışmasızdır. GBMK da ilk önce bu yönlü bir karar almıştı. Ancak ajan Nihat'ın bu karara karşı „cepheden mücadeleye geçiyorum benimle gelen gelsin“ tavrını koymasından sonra, bu tutumu AK sekreteri ve iki DABK kökenli MK üyesinin de paylaşarak bu ayrılık çağrısının altına imza atması ve toplantıyı terk etmeleri sonucu GBMK yeniden durum değerlendirmesi yaparak doğru karardan vazgeçip onun yerine yukarıya aktarılan kararı aldı.

Cepheden ayrılık çağrısı yapıldıktan sonra toplantı dağıldı. Dağılma anında karşılıklı sataşmalar oldu. Bu sataşmalar silah çekme noktasına kadar vardırıldı. Bu karşı-devrimci tutum kabullenilmese de bir çok yoldaş olayı çıplak bir gözle gözlemledi.

Sorunun özüne dönecek olursak: Evet karar öncesinde bu çağrının kendisi ültimatom olarak değerlendirilmiş ve bunun ardında yatan ideoloji ise salt askeri bakış açışı olarak belirlenmişti. Bu belirleme doğruydu. Ancak GBMK bu kararın arkasında duracak cesareti gösterememiş, „parti birliğini koruma“ adı altında ilkelerden taviz vermiş ve savaşağalığı tarzıyla uzlaşmıştır. Marksist Leninist Maoist ilkeler oportünist bir birliğe feda edilmiş, GBMK sonrası da aynı tarz sürdürülmüş, bu durum giderek partiyi yıkım noktasına taşımıştır. GBMK yarı-anarşist, isyancı, ültümatomcu anlayışların üzerine gitme cesaretini gösteremediği için hemen her olayda bu anlayış sahipleriyle uzlaşmıştır. Aynı uzlaşmayı yurtdışındaki DABK örgütlülüğünün bir aylık protesto tavrında da sürdürmüştür. İdeolojik olarak kendisine güvenmeyen, örgütsel ilkeleri uygulayabilecek iradeye sahip olmayan bürokratik çalışma tarzı içerisinde boğulan GBMK'nın bu sorunların üstesinden gelmesi olanaksızdı. Dolayısıyla çeteci, isyancı, savaşağası, bürokrat kişiliklerle hesaplaşmasını GBMK'dan beklemek onda olmayan bir misyonu ona yüklemek anlamına gelir. Çünkü GBMK'nın kendisi ilkeler temelinde ideolojik mücadele yürütmek bir yana önderlik ve parti meselelerine yaklaşımda ideolojik ve stratejik bir duruştan yoksun olduğundan ve partiyi gruplar koalisyonu olarak gördüğünden, partinin amaçlarına da yabancılaşmıştır.Proleter ilkelerden tavizlerin partiyi adım adım yıkıma götürdüğünü, inisiyatifin merkezin dışına kaydığını göremeyecek kadar da dar görüşlüdür. O, ilkelerle değil günübirlik politikalarla işi kotaracağını düşünmüş ve sorunları bu günübirlik politikalarla aşmaya çalışmıştır. Bu burjuva siyaset tarzı GBMK'nın pratiğinde amaca yabancı bir iktidar çekişmesiyle somutlanmış ve her kaba ve gerici güç ve iktidar çekişmesinde olduğu gibi güç üstünlüğü olan, zor'a egemen olan yani silahlı olan kazanmıştır.

Doğru olan hem salt askeri bakış açısına, savaşağalığına karşı tavizsiz bir tutum almaktı, hem de bu tutumu kaba bir iktidar erki adına değil, proletarya adına alabilmekti. Bunun sonucu bir ayrılık gündeme gelecekse bunu da göze alıp ilkelerden taviz vermemekti GBMK savaşağalığı karşısında politik olarak yenilmiş, ona teslim olmuştur. Gerek karşı-devrimciler gerekse devrimci oldukları halde karşı-devrimci yöntemleri partiye dayatan kişilikler GBMK'nın bu iradesizliğinden fazlasıyla yararlanmış, parti içerisinde güç olmayı başarmışlardır. Devrimci amaçlarla biraraya gelmediklerinden dolayı kısa süre sonra birbirlerine düşmanlaşmış ve birbirlerini altetmek için çeşitli entrikalara başvuracak kadar alçalmışlardır. Ama GBMK'nın iradesizliği politik bir iradesizliktir. Kaynağı ideolojik bir tutum alamayışıdır. Bu anlamıyla da ideolojik duruşundan bir geri adım değil, kendi ilkelerinden bir taviz ve uzlaşma değil; proleter ilkelerin esamesine rastlanmayan bir ortak minderde politik bir taviz, politik bir uzlaşmadır.

Parti içi ideolojik mücadele çeteci anlayış ve pratiklerle yürütülemeyeceği gibi, o partiye bu düşünce ve pratiklerin hakim olması demek ise o partinin komünist değil küçük burjuva parti olduğunu gösterir. İdeolojik sorunlarda uzlaşma olmaz. Başkan Mao'nun dediği gibi iki farklı anlayış birleştirilerek veya doğru ile yanlış birleştirilerek doğru bulunmaz. Bunlar birbirinin ideolojik olarak düşmanıdırlar. Çünkü birisi felsefi olarak kaynağını burjuva dünya görüşünden alır, diğeri ise MLM ideolojiden alır. MLM ideolojik bakış açısıyla, idealist görüş açısını birleştirip bunun adına da doğru demek, oportünizmin kendisidir. Bununla beraber GBMK'nın oportünizmi bu süreç somutunda farklı ideolojik dokuların uzlaşması şeklinde değil, oportünistlerin zoraki politik uzlaşması şeklinde gerçekleşmiştir.

Bu karar sürecinde olan, GBMK'da hakim olan burjuva liberal siyaset tarzından zaten beklenemeyecek olan ilkeli tutumdan kısa vadeli hesaplarla sapma ve uzlaşma değil; oportünizminin çok açık bir iktidar çekişmesinde daha da derinleştirilmesi; MLM ilkelerden daha radikal bir kopuştur. Öyle ki bu oportünizm ileride daha da ciddi ve büyük olumsuzluklara neden olmuştur. Örneğin bir kirli işin partiden gizlenmesi bir grupçuluk temelinde kişilerin MK'ya seçilmesi, sekreterliğe seçilmesi, hak etmeyen unsurların delege olarak seçilmesi gibi çokça somut örnekler verilebilinir. İdeolojik duruşta netlik ve berraklık sağlanmadan siyasi alanda da gerçek başarılar sağlamak imkansızdır. Çünkü Marksist Leninist Maoist bir siyasi duruş ancak Marksist Leninist Maoist ideoloji ışığı altında sağlanır. Burada bir oportünizm başladı mı siyasi yaşamda da oportünizm kendiliğinden gelir. Çünkü sorunların çözümü MLM ilkeler ışığında değil, kısa vadeli günü kurtarma hesapları üzerine ele alınıyordu. Aynı durum birliğin gerçekleşmesi yönteminde de kendisini göstermişti. Bunu ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk.

GBMK'nın kararını değiştirmesinde grupçuluk önemli bir etmendi. Örneğin GBSB toplantısında ortaya atılan „Konferansa eşit delegeyle gidilmeli" önerisi ile kimi DABK kökneli MK üyelerinin GBMK toplantısında DABK kökenli bir kadronun MK'ya alınması önerisi, BABK'daki DABK kökenli bir grup üyenin örgütlü bir şekilde MK toplantı alanına getirilmesi ve bu yöntemle MK üzerinde bir baskılanma yaratılmaya çalışılması vb. pratikler grupçuluğun çok açık kanıtlarıydı. Gerek GBSB gerek GBMK bu açık ve fiili durumu görmeyecek kadar körlük içerisindeydi.

Bu grupçuluk örgütsel birlik gerçekleştirilmeden mahkum edilip bilince çıkarılsaydı, her kafası bozulan partiye meydan okumaz ve silahların gücüyle istediği sonuçlara ulaşamazdı. Bu süreçte asi çete ruhuyla hareket eden kimi insanların, bağımsızlıkçı davranmalarında önemli bir neden de GBSB'nin söz konusu süreçte izlediği kendiliğindenci ve oportünist çizgisiye karşı gerek parti içerisinde gerek savaşçı kesiminde yoğun bir tepkinin varlığıydı. Örgütte geri kesime göre politika yapmak gelenek haline gelmişti. Özellikle de bunalım

dönemlerinde bu kendisini daha net ve açık bir şekilde göstermektedir. Partide geçmişten beri taban edebiyatı yapılarak partide nüfuz edinmek, Maoist bir tarzda bir ideolojik mücadele yerine bu nüfuzdan aldığı güçle hemen ayrılık ilan etmek veya ayrılık tehdidi kullanarak örgüt üstü bir güç olmaya çalışmak bir tarz haline gelmişti. Bu zemini kökünden kurutacak Marksist Leninist Maoist bir önderliğin olmayışından Maoizme yabancı tüm düşünce akımları bu zeminden beslenmiş ve örneğimizde görüldüğü gibi de zaman zaman fiili tehlikeler haline gelmiş, bu tehlikeler bertaraf edilmediğinde de bunlar karşı-devrimin parti içerisindeki toplumsal zemini haline bile gelebilmişlerdir. Karşı devrimci hücre dediğimiz düşman örgütlülüğünün beslendiği zeminlerden biri de burasıdır.

Karar 9 Hakkında:

„Birlikten sonra bir MK üyesi yoldaşın, YD'nda ileri sempatizanlarla yapılan bir toplantıda birlikle ilgili görüşlerini açıkladığına dair iddiaların açıklığa kavuşturulması yoldaşla ilgili bazı kuşkulu durumların ortadan kalkması ve yoldaş üzerinde haksız temelde ortaya çıkabilecek baskıların ortadan kaldırılması için araştırma yapılacaktır.

„YD'nda DABK kökenli yoldaşların (ileri sempatizan, PÜ ve AÜ) ‚bir aylık protesto' tavırlarına karşı SB'nin almış olduğu tavır doğru görüldü ve MK çoğunluğu tarafından onaylandı. Bu tavra katılan tüm parti üyelerinden özeleştiri istenecektir. SB'nin bu yoldaşlardan özeleştiri istediğini açık ifade etmemesi bir eksiklik olarak görüldü. MK üyesi bir yoldaşın bu protesto tavrındaki pozisyonundan dolayı özeleştiri istendi. Vereceği özeleştiriye göre kendisine burada tavır takınılacağı bildirildi (çoğunluk karan)"

Daha önce, yani GBMK toplantısı öncesi gelişmeleri aktarıp değerlendirmeye tabi tuttuğumuzda yurtdışında DABK kökenli üyelerin „protesto" tavırlarına girmelerinin yanlış ve hatalı olduğunu belirtmiştik. Bu pratik tavrın neresinden bakılırsa bakılsın savunulacak bir yanının olmadığına; burada açık bir disiplinsizlik yapıldığına ve bunun da suça denk düştüğüne dikkatleri çekmiştik. SB ve GBMK bu konuda liberal ve uzlaşmacı tavır takınmıştır. „Aman birlik bozulmasın sorunlar daha büyümesin" anlayışından hareket etmiştir. Doğru olan tavır bu yoldaşları cezalandırmak olmalı idi. Niyet ne olura olsun Marksist Leninist Maoist örgütsel ilkelere uygun bir şekilde davranılmadığı zaman oportünist örgütsel çizgi uygulanmış demektir. GBMK da bu noktada liberal oportünist bir çizgi izlemiştir. İlkelerin ayaklar altına alındığı ve bunun yanlışlığının görülüp düzeltilmediği koşullarda bir Maoist partide disiplini tesis etmek olanaksızdır. Bu durumda parti birliği pekişmez, tersine zayıflar. Bu oportünist çizgi doğal olarak birlik sonrası, özellikle de grupçuluğun had safhada olduğu bir süreçte daha da kötü bir şekilde kendisini gösterecekti.

Karar l0 Hakkında:

„Parti güçlerimizin birliğinden sonra GBMK tarafından atanan SB üzerine düşen tarihi fonksiyonunu kavramayarak partinin sorunlarına zamanında müdahale

etme yetisini gösterememiş ve partiye önderlik etme konusunda kendiliğindenciliğe düşmüştür SB"nın 1.toplantı Raporu hatalı değerlendirmeye düşmüş siyasal-ideolojik ve örgütsel noktalarda esas görevler ve merkezi halka üzerine yoğunlaşma görevini kavrayamamıştır.

„Parti güçlerinin birliğinin tarihsel anlam ve önemini partiye kavratma ve birliği pekiştirme konusunda duyarsız davranarak ideolojik-siyasi faaliyete (yayın faaliyetine) gereken önemi vermemiştir. SB, kendi içinde doğru bir iş bölümü yapamamıştır. Birlik komisyonları toplantısında OPK'ya ilişkin alınan kararı SB görevlerini zamanında yapmayarak ertelemeye gitmiştir. OPK'yı erteleme konusundaki gerekçeleri doğru değildir. OPK'nın ertelenmesi meselesinde demokratik danışma yoluna GBMK'ya gitmemesi hatadır. Birlik sonrası parti ve ordu faaliyetlerinin istenen düzeyde gelişme kaydetmemesi ve faaliyetlerde ortaya çıkan olumsuzluklarda sadece SB değil, aynı zamanda OPK'ya kadar tüm yetkileri SB'ye veren GBMK ve Birlik Komisyonları da partinin sorunlarını kavramayarak subjektivizme düşmüştür. Rapor, toplantı yapıldığı sıradaki partinin durumunu tam olarak yansıtmamaktadır. Ayrıca raporun eğitici niteliği açısından neden-sonuç ilişkisi raporda eksiktir.(oyçokluğu)"

Bu kararın devamı niteliğindeki 11 nolu karar da şöyledir:

„Karar 11:

SB'nin faaliyetleri genel olarak olumsuzdur.(oy birliği)"

GBSB'nin faaliyetlerinin olumsuz olduğu doğrudur. Fakat olumsuzluğun temel nedenleri gözden kaçırılmıştır. Gerek Birlik Komisyonlarının gerek GBMK'nın bu olumsuzlukta belli payı vardır. Ancak sorunun kaynağı birlik komisyonları ve GBMK ile de açıklanamaz. Çünkü sorunun ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri ve tarihsel kökenlerine inilmemekte, sadece o anın koşullarıyla sınırlı tutulmaktadır.

Birlik sonrası faaliyetlerin olumsuz olmasının temel nedeni birlik öncesi gerek DABK gerek Konferans Kanadının önderlik çizgisindeki oportünistliğinden kaynaklanmakta ve onun devamı niteliğindedir. İki oportünist önderliğin birleşmesinden Marksist Leninist Maoist bir önderlik çıkmayacağına göre bu önderliğin faaliyetlerinin de Marksist Leninist Maoist olması düşünülemez. İki kötünün biraraya gelmesiyle nasıl ki bir iyi ortaya çıkmazsa iki oportünist çizgisnin bir araya gelmesiyle de Marksist Leninist Maoist bir çizgi ortaya çıkmaz. İki oportünist önderlik de geçmişlerini bilimsel bir görüş açısıyla sorgulayıp hatalı yanlarını açığa çıkarmamışlardı.. Bu, birlik sonrası olumsuz faaliyetlerin ideolojik-siyasi çizgi bakımından esas yanını oluşturmaktadır İkinci yanını ise yine bu dar ve hatalı görüş açılarının sonucu olarak birlik komisyonlarının örgütlerin mevcut hastalıklı yanlarını (ideolojik) gözden kaçırarak SB'nin önüne görevler koymasıdır. Yani birlik komisyonlan subjektivizme düştü.

Geçmişin muhasebesi sorunların çözümü için temel anahtar olarak görülmemiş ve buradan hareketle sorunların üzerine gidilmemiştir. Anahtar çözüm gözden ırak tutularak diğer sorunları bilimsel bir yöntemle çözemez ve çözülen sorunlar

olsa da bunlar çok tali sorunlar olmaktan öteye geçmeyecektir. Bu nedenle GBMK sorunların özünden kaçarak görüntüden hareket etmiştir. Yani GBSB faaliyetlerini sonuçtan hareket ederek olumsuzlamıştır. Sonuç itibarıyla GBSB'nin faaliyetleri olumsuzdur. Ancak sonuçtan hareket ederek olumsuzlama yöntemi diyalektik değil metafizik yöntemdir. GBSB'nin yapabileceği çok şey olmasına rağmen bunları da yerine eleştirisi de doğrudur Fakat GBSB'nin bu faaliyetleri yerine getirmemesinin asıl nedeni tarihsel ve ideolojik-siyasi kökleri bakımından geçmişten ayrı olarak yüzeysel ele alınmıştır.

Karar 13 Hakkında:

„Karar: AK, organsal işlevini yeterince yerine getirmemekle birlikte faaliyetleri esasta olumludur."

Bu konuda GBMK'nın kararı salt askeri bakış açısıyla alınmış yanlış bir karardır.

Bir komünist partisinin yukarıdan aşağıya doğru hangi organ ve komitesi olursa olsun eğer o organ veya komite kendi organsal işlev ve işlerliğini yerine getirmemişse, burada o organ veya komitenin faaliyetinin olumlu değerlendirilmesi söz konusu olamaz. Komünist partisi kolektif bir mekanizma üzerine kuruludur. Bu mekanizma işlemediği veya ışletilmediği zaman oradaki parça başarılar MLM bir çizgide elde edilen başarılar değil, yani kolektif bir anlayış ve örgütsel işlerlikle elde edilen başarılar değil tek tek kişi veya kişilerin başarılarıdır. Her başarıyı da mutlaka MLM bir çizgiye bağlamak yanlıştır. Bundan hareketle: Eğer bir yerde en üst organ işlemiyor ve organsal işlev ve de işlerliği yerine getirilmiyorsa, getirilmemişse, bu, o organın faaliyetlerinin olumsuzluğunun temel kriteridir. Teorik olarak bu noktada net olmak zorundayız.

AK'nın sorumluluk alanındaki tek tek başarılı askeri eylemlerin varlığı o organın faaliyetlerinin olumlu değerlendirilmesi için, özellikle de organın organsal işlevini yerine getirmediği ve kolektif olarak politika üretip sorumluluğunu gerçekleştirmediği şartlarda, asla yeterli değildir. Partinin genel politikasının özel politikayla birleştirilmesi, bu politikayı sorumluluk alanındaki bütün parti örgütüne kavratarak maddi bir güç haline dönüştürmesi, üstün altı, altın üstü düzenli bir şekilde denetlemesi, rapor sisteminin oturtulması, kitlelerle geniş bağların kurulması, kitleler içerisinde yapılan geniş ajitasyon progagandayla yeni ilişkiler yaratılıp politik ve örgütsel güce dönüştürülmesi, ve bütün bunlarla birlikte eylem çizgisinin bu görevlere hizmetinde olması, vb bütün bunlar bir organın faaliyetinin başarı kriterleridir.

GBMK bütün bu ölçütleri bir kenara bırakarak yapılan bir kaç askeri eylemi temel kriter alıp AK'nın faaliyetlerini olumlu olarak değerlendirmiştir. Bu, salt askeri bakış açısının GBMK üzerindeki etkisinden başka bir şey değildir. Çünkü ana yön organın kendi misyonunu oynayıp oynamadığı ve buna işlerlik kazandırılıp kazandırılmadığıdır. Bu olmayınca, isterse bir dönemlik yüzlerce eylem (hem de çok güçlü askeri eylemler) yapılsın, bunun komünist partisinin çalışma tarzı ve örgütsel siyasetiyle, dahası askeri çizgisiyle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Bu,

partisiz ordu örgütlenmesini savunmak, politik önderliksiz fokocu askeri çizgi anlayışıdır. Parti ve parti çizgisinin önderlik etmediği bir askeri çizgi, askeri eylemler bakımından ne kadar başarılı olursa olsun, yine de bu çizgi MLM bir çizgi olarak değerlendirilemez.

Karar 15 Hakkında:

Askeri Komisyon faaliyetlerine ilişkin yapılan değerlendirmedeki bakış açısı Genel Komutanlık faaliyetlerinin değerlendirilmesinde de kendisini göstermektedir. Kararda şöyle deniyor:

„Parti MK'mız toplantısında TİKKO Genel Komutanlığının toplantı yapmayıp raporu gelmemesine karşın MK'mız içindeki Genel Komutanlık üyelerinin verdiği bilgiler neticesinde faaliyetlerin esasta olumlu yönde olduğu eğilimindeyiz. (oybirliği)"

Bir ordunun genel komutanlığı toplantı yapmayacak raporla toplantıya gelmeyecek, ama komutanlık üyelerinin (MK üyeleri) verdiği sözlü bilgilerden hareketle Genel Komutanlığın faaliyetlerini olumlu değerlendirilecek! Böylesine bir örgüt ve örgütlenme anlayışı olur mu? Hem de söz konusu orduya partinin siyasi önderlik ettiği söylenecek... Toplantı yok, tutanak yok, rapor yok; o halde faaliyetler neye göre olumlu değerlendirilecek? Besbelli ki, askeri eylemlere göre değerlendirme yapılmıştır.

Buna Maoist askeri çizgi denilebilir mi? Askeri eylemler her şey diğer siyasi faaliyetler hiçbir şey. Bu, salt askeri bakış açısının kendisidir. Hem sözlü bilgiler esas alınarak bir faaliyet tek başına değerlendirilemez. Buradaki subjektivizmi bir kenara bırakırsak, toplantı yapılmaması ve bir rapor sunulmaması dahi komutanlığın faaliyetinin olumsuzluğu için yeter gerekçedir. Bu bakış açısı Halk Ordusunun niteliğini kavramayan, onun devrimin siyasi görevlerini yerine getirmekle yükümlü olduğunun bilincinde olmayan, Halk Ordusunu sıradan bir çeteye, eşkıya grubuna indirgeyip bu çete ve eşkıyanın ne derece başarılı askeri eylemler yaptığını Maoist Partisi önderliğindeki Halk Savaşının genel komutanlığı için yegane başarı kriteri olarak ele alan burjuva anlayışıdır.

GBMK Halk Ordusunun Genel Komutanlığının faaliyetlerini değerlendirirken aşağıdaki kriterlerin hiçbirisiyle ilgili değildir:.

a) Ordunun Merkez Komitesinin önüne koyduğu perspektife bağlı kalıp kalmadığı, bunun da ötesinde bu perspektifi yaratıcı bir tarzda pratiğe uyarlayıp uyarlamadığı,

b) Ordunun „kitlelerden kitlelere" Maoist kitle çizgisine uygun olarak kitleler içerisinde yeter ince propaganda ve ajitasyon yapıp yapmadığı, kitlelerle bütünleşip bütünleşmediği,

c) Kitlelerin örgütlenmesine yardımcı olup olmadığı, kitleleri silahlandırıp silahlandırmadığı,

d) Ordunun partinin örgütlenmesine yardımcı olup olmadığı,

e) Ordunun kitleleri özgün politikalar ve kampanyalarla Yeni Demokratik Devrimin görevleri doğrultusunda seferber edip etmediği,

f) Ordunun yaptığı askeri eylemlerin bütün bu görevlerin başarılmasında yardımcı olup olmadığı, halk kitlelerinde siyasi bilinç yaratıp yaratmadığı, vb.

Sonuç olarak GBMK, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çizgisini temel almayarak; raporsuz ve toplantısız bir organın yaptıklarını olumlu faaliyet olarak değerlendirmekle salt askeri bakış açısını ve buna uygun bürokratik/ savaş ağalığı çalışma tarzını onaylamış ve gelişmesinin zeminini güçlendirmiştir.

Sonuç:

GBMK toplantısına damgasını vuran siyaset burjuva liberal bir siyasettir. Kendi olumsuzluklarıyla barışık olan GBMK, gruplar konfederasyonu olan birliği koruma adına gruplarla, asi çetelerle, yarı-anarşistlerle, parti içinde parti gibi davranan parti dışı merkezlerle uzlaşmayı temel politika haline getirmiş; her türden Marksizm Leninizm Maoizm dışı düşüncelerle ve düşünce sahipleriyle birarada kalmayı temel amaç edinmiş ve bununla da övünmüştür. O, bu siyaset tarzıyla partide grupçuluğun, savaşağalığın, bürokratlığın daha da gelimesine zemin hazırlamış; birlikten de öte partinin niteliğine yönelik saldırılara kapılarını sonuna kadar aralamış sağ oportünist liberal ve tasfiyeci bir önderlikti. GBMK toplantısı, başından sonuna kadar bu siyaset tarzının damgasını vurduğu oportünist bir toplantıdır. Partinin ideolojik dokusunun korunmadığı, örgütsel ve askeri çizgisinin yozlaştırılarak bir MK kararı haline dönüştürüldüğü burjuva liberal bir toplantıdır.

„Liberalizm devrimci kolektiflerde son derece zararlıdır. O birliği kemiren, dayanışma bağlarını gevşeten, çalışmada pasifliği doğuran ve düşünce ayrılıklarını getiren bir aşındırıcıdır. Liberalizm devrim saflarını sağlam bir örgütten ve sıkı bir disiplinden yoksun kılar, siyasetin bütünüyle uygulanmasına engel olur ve Partinin örgütlerini onun yönetimi altındaki yığınlardan koparır. Bu son derece kötü bir eğilimdir.“(105)

GBMK Toplantısından OPK’ya Kadar Olan Sürecin Genel Hatlarıyla Değerlendirilmesi:

GBMK’nın önüne koyduğu ana görevlerin başında 1993 ilkbahar’ında OPK’yı gerçekleştirmek geliyordu. Gündemdeki sorunların tartışılması ve partinin yeni bir önderliğe kavuşturulması için OPK’nın örgütlenmesi görevi GBSB’ye verilmişti. GBMK, toplantısında, SB’nin faaliyetlerini olumsuz değerlendirmesine karşın OPK’ya kadar aynı görevini sürdürmesini yeniden karar altına aldı. SB’de sadece bir değişiklik oldu. O da Askeri Komisyon Sekreterinin SB’ye atanmasıydı. Ama söz konusu SB üyesi GBMK toplantısından sonra yapılan SB toplantılarının hiçbirisinde bulunmadı/bulunamadı. Buradaki temel neden Askeri Komisyon Sekreterinin gerilla bölgesinde olmasıydı.

GBMK toplantısı sonrası GBSB OPK’ya kadar iki toplantı yaptı. Bu toplantılardan, birinde GBSB kendi üyelerinden birisini yurtdışındaki örgütsel

sorunları yerinde denetlemek ve çözmek için görevlendirdi. Bu üyenin yurtdışından dönüşünün öngünlerinde kirli ticaret işinin yurtdışındaki organizatörlerinden olan bir unsur kirli işten dolayı partinin alacağı olduğunu, ve bunun alınması gerektiğini görevli SB üyesine bildiriyor. Bu SB üyesinin ilk tepkisi ise partinin böyle bir işi yapmayacağını, yapamayacağını söyleyerek aracıyı sert bir dille uyarmak ve görüşme istemini reddetmek oluyor. Aynı unsur aradan birkaç gün geçmeden tekrar aynı kadroya durumu bildiriyor ve bunun üzerine SB üyesi bu durumu ciddiye alarak ilk olarak GBMK toplantısında ülkeye gelmeyi reddeden ve MK üyeliğinden düşürülen kişiye (bu kişi geçmişte MK adına YDB sorumlusu olduğundan dolayı bilgisinin olabileceği düşüncesiyle) durumu açıyor. Bu kişi „evet geçmişte böyle bir iş yaptım, yapıldı demiştir. Dolayısıyla bu işten dolayı henüz alınmayan ... miktarda para var.“ bilgisini veriyor. Bu görüşmede „bu işi, yapanlar ve bilenler dışında herhangi birisine açılması durumda o kişinin ölümle cezalandırılacağı“ vb. yönlü tehditlerin olduğunu da söz konusu SB üyesine anlatıyor. Bunun üzerine SB üyesi yurtdışı bürosunda örgütlü olan tüm üyelerle soruna ilişkin bir toplantı düzenledikten sonra ülkeye dönüyor.

Bu sorun GBSB'nin son toplantısında gündeme alınarak tartışıldı. Ve tartışmalarda şu sonuçlara varıldı:

Bu işin ilk organizatörleri Konferans Kanadının Sekreteri ve bir SB üyesidir. Daha sonra ise 4.Konferans öncesi bir başka SB üyesine açılıyor. Bunun dışında bir dördüncü kişi olarak ise 4.Konferansta SB'ye getirilen kişiye sorun açılıyor. Bu ticaret işinin 4.Konferans öncesinden yapıldığını; MK düzeyinde bu işi bilenlerden yalnızca beş kişi olduğu, bunun dışında ise ülke ve yurtdışında bu işi bilenlerin yalnızca bu işin alım-satımında organizatörlük yapan sempatizanlar olduğu bilgisi veriliyor.

Bu sorunun 1993 Mart'ının ilk haftasında SB'de tartışıldı. GBSB'de yer alan DABK kökenli iki üye bu sorunu yurtdışında ortaya çıkan gelişme üzerine öğrenmiş oluyor. Bu tarih 1993 Şubat'ının ortalarıdır. O zamana kadar bu kirli ticaret işini Konferans kökenli MK üyelerinden yalnızca beş kişi bilmekteydi. DABK kökenli MK üyelerinden ise hiçbirisine bu sorun açılmamıştı. Bu sorun Birlik Komisyonları ve GBMK toplantısında gündeme getirilmemiştir. Yalnız GBMK toplantısında bu işi yapan MK üyeleri tarafından nabız yoklamak için, gündem maddesi yapmadan, ayaküstü „böyle bir iş yapılır mı yapılmaz mı“ tartışması yapılmıştır. Fakat bu ayaküstü tartışmalarda böyle bir şeyin kabul edilemeyeceği şeklinde görüşler belirtilmiş ve sert tepkiler verilmiştir. MK'nın ezici çoğunluğu böyle sert tepkiler verirken, DABK kökenli MK üyelerinden ajan NT ve bir başka kadro „bir iki defalığına yapılır“ yönlü sohbet düzeyinde görüş ifade etmişlerdir. Bu tartışmayı açan ise 1994 ayrılığının başını çeken HH unsurudur. Ama hiç bir zaman „biz böyle bir iş yaptık“ gibi bir bildirim ve ipucu vermemiştir

Sorun ilk kez 1993 Mart ayındaki SB toplantısında ele alınmıştır. Bu sorun gündeme alınıp tartışılırken bilinçli olarak tutanak tutulmamıştır. Buna temel

gerekçe ise „tutanağın düşmanın eline geçmesi durumunda bu olay kullanılarak parti teşhir edilmeye çalışılacaktır, dolayısıyla bunun önüne geçmek için tutanak tutmaya gerek yoktur“ yönlü sözlü SB kararıdır. Tartışmaların ardından, bu işin suç olduğu, partiden gizli yapılması bakımından da ayrıca örgütsel bir suç olduğu konusunda, biri hariç tüm SB üyeleri hemfikir oldular. Bu işin esas örgütleyicilerinden olan birlik öncesi Konferans Kanadı Sekreteri soruna karşı özeleştirel yaklaşırken, diğer kişi ise özeleştirel yaklaşmayarak, bu işin yapılmasının doğruluğunu yine savundu. Yani bu işi yapmakla doğru yaptıklarını, bu tür işlerin zaman zaman yapılacağını savunarak, ne anlayış bakımından ne de örgütten gizli yapılması bakımından özeleştiri verdi. Tam tersine işin yapılacağı yönünde teoriler üretmeye çalıştı.

GBSB'nin bu sorunu tartışırken ortaya koyduğu en ciddi olumsuz tutum ise bu sorunun partiye açılmaması yönünde karar alması oldu. Üstelik de Konferansın gündemde olduğu ve Merkezi Konferansa delegelerin seçileceği bir dönemde, sorunu alt konferanslarda açmayıp, merkezi konferansa havale etme yolunu tercih etmesi, parti iradesine karşı yapılan bir darbeydi.

Niyet ne olursa olsun bu darbeci tutum Konferans iradesini ipotek altına almak ve Konferansa ciddi boyutta gölge düşürmekti. Hatta OPK'ya bu suçun gizlenerek gidilmesi delegelerin ve dolayısıyla konferansın meşruluğunu dahi tartıştırır. Çünkü insanlığa ve partiye karşı işlenmiş böyle bir suçun Partiden gizlenmesi suçu işleyenlerin alt konferanslar da seçilip merkezi OPK'ya gelmelerini ve oradan da yeniden MK'a seçilme imkanlarını sağlamış ve diğer üyelerin delege olarak seçilip oradan da MK'ya seçilme imkanları ellerinden alınmış anlamına geliyordu.

Örgütsel ilkelerin gerekleri yerine getirilmediği zaman doğrulardan sapmanın yanısıra, bir suçu gizlemekle de aynı zamanda partiye karşı ikinci bir suç işlenmiş oluyor. Birinci suç, bu kirli işin yapılması ve bunun da örgütten gizli bir şekilde gerçekleştirilmiş olmasıyken, ikinci suç ise bu sorunun GBSB tarafından örgütten gizlenerek alt konferanslarda tartışılmasının engellenmesi suretiyle suçluların partinin tepesine kadar getirilmesine hizmet siyasetidir.

Doğru anlayış ve tutum bu sorunu alt konferanslarda açarak tartıştırmak ve bu suçu işleyenleri yargılamak olmalıydı. Ama GBSB suçu ve suçluları gizleyerek hem suçluları korumuş hem de bunların Merkezi konferansa seçilmesine hizmet ederek diğer üyelerin seçilmelerinin önüne geçmiştir. Bundandır ki GBSB suçludur.. Sorun geçiştirilmiş, ciddiyeti kavramadan hem liberal davranılmıştır hem de bu liberal tutumlar ileride göreceğimiz gibi daha tehlikeli anlayış ve tutumların gelişmesi için güçlü zemin sunmuştur. Bu suçun alt konferanslardan gizlenmesini OPK'da partiden gizlenmesi izlemiştir. Yani bir olumsuzluk daha büyük olumsuzluklarla daha da büyütülmüştür. Bu olumsuzluklar zinciri Partiyi öyle bir aşamaya getirmiştir ki ideolojik mücadele yerine kişileri yıpratmak, dahası kişileri partiden dışlamak için adeta siyasi malzeme olarak kullanılmıştır. Ayrılık sürecinde işin anlayış boyutuyla sorgulanıp mahkum edilmesi yerine skandal yönü

öne çıkartılarak adeta bir adli vaka temelinde HH'nın başını çektiği klik vurulmaya çalışılmıştır.

Sorunun öğrenilmesi ve soruna karşı GBSB'de takınılan tutum özet olarak bu çerçevede gelişmiştir. Bu ticaret işinin yalnızca yukarıda adını belirttiğimiz örgütlülüklerin ve kişilerin bilgisiyle sınırlı kaldığını söyleyemeyiz. DABK kökenli bir SB üyesi, yurtdışı ve BABK'daki DABK kökenli bir kısım üyeye disiplinsiz bir şekilde bilgi vermiştir. Bu bilgilendirmeyi yapmak tabii ki doğru değildi. Söz konusu DABK kökenli SB üyesinin klikçi kişiliği birliğe karşı yapılan protestoda ve konferansa eşit delegelerle gitme öneri ve tavırlarından somuttu. Böylesine suç niteliğindeki bir olayın gündeme gelmesi durumunda, kendi kliğini güçlendirmek için daha da yoğun bir çaba içerisinde olduğu tartışmasızdı.

Partide suç ve suçlulara karşı bir yandan liberal tutum gelişirken diğer yandan da suçlu veya hakkında iddia getirilen birçok insana karşı sekter bir yaklaşım gösteriliyordu. Son yıllarda kişilerin soruşturulması, sorgulanması, yargılanması konusunda örgütsel hukuk işletilmiyordu. Kişi veya kişiler parti hukuku ve adaleti ışığında daha yargılanmadan bir nevi yargısız infaz ediliyordu. Dün başkalarını yargısız bir şekilde infaz edenler pekala bu yanlış örgütsel çizgiyle yarın kendilerinin de yargısız infazının zeminini oluşturuyordu. Kişi hakkında soruşturma açılıyor, ama kişinin daha savunması alınmadan veya daha soruşturma kararı kendisine iletilmeden kişiyle ilgili kararlar bırakalım parti üyelerinin bilmesini bir kenara, parti dışına dahi yansıtılıp teşhir ediliyordu. Bunun adı örgütsel sekterizmden başka bir şey değildir. Bu tür ilişkilere müsaade etmek ise liberalizmin daniskasıdır. Yani her iki tarz parti içerisinde at başı gidiyordu. Kişi teşhir edildikten sonra soruşturma sonucuyla aklansa bile bu bir şey ifade etmez. Sonuçta kişi yıpranmış kişiye karşı güçlü bir şekilde önyargılar yaratılmış oluyor. Örgüt içerisinde bir de ideolojik mücadele siyasetinin yanlış bir hatta yürütüldüğü, ideolojik mücadelenin örgütsel, siyasal gündemlerin dışına çıkartılarak kişisel zemine kaydırıldığı bir örgütte örgütsel ilkelerin oturtulması mümkün değildir.

Bu sorun özgülünde suç işlendiği ortadadır. Sorunun anlayış boyutuyla sorgulanmaması ise pragmatizmdir. Örgütsel açıdan suç boyutunu oluşturması ise örgütten gizli yapılmasıdır. Hemde parti önderliğinden. Birlik olmasına karşın, DABK MK'sına dahi bu konuda bilgi verilmemesi birliğin ne kadar gayri-dürüst bir zeminde gerçekleştirildiğinin ayrıca bir kanıtıdır.

GBMK toplantısı sonrasında Batıda kısmi de olsa, örgütsel dağınıklık giderilmeye çalışıldı. Keza yurtdışındaki kaos da belli düzeyde giderildi. Batıda MK üyelerinin de katılımıyla yapılan kadro toplantılarının olumlu katkısı oldu. Ancak yeterli düzeyde verim alındığını söylemek mümkün değildir. Çünkü yılların biriktirmiş olduğu ideolojik hastalıklar ne bir anda giderilebilinirdi ne de mevcut önderlik çizgisiyle aşılabilinirdi.

GBMK toplantısından sonra OPK sürecine girildi. GBSB OPK tartışmalarına Parti Birliği aracılığı ile önderlik etmekle yükümlüydü. Bu konuda bir kaç sayı

PB çıkartıldı. Ancak bu Parti Birlikleri kırsal alandaki partililere ulaştırılıp buradaki partililerin görüşlerinin PB'lere yansıtılması başarılamadı. Bununla birlikte diğer alanlara da Parti Birlikleri düzenli bir şekilde ulaştırılamadı, Partide canlı bir tartışma ortamı yaratılamadı. Tartışmaların canlılığı nispeten alt konferanslarda ancak yakalanabildi. GBSB kolektif olarak bir yazı dahi kaleme alıp yayınlamadı. Birçok konuda olduğu gibi OPK gündemlerine ilişkin de Partiyi ideolojik ve siyasi olarak hazırlama görevini yerine getiremedi.

OPK'ya hazırlık noktasında olumsuzluğunun bir boyutunu ideolojik ve siyasi hazırlıksızlık oluştururken, diğer bir boyutu ise MBK alanındaki bir kısım üyelerin iradelerinin demokratik bir şekilde alt konferanslara yansıtılmamasıydı. Bu durum daha merkezi konferans toplanmadan önemli bir kaosa yol açtı. Alt konferans tartışmalarında ve özellikle de delege seçimlerinde ciddi boyutta grupçuluk baş gösterdi. Bazı alanlarda bu grupçuluğun başını DABK kökenliler, bazı alanlarda Konferans kökenliler çekmekteydi. Her iki tarafta da grupçuluğun başını çekenler ve bunu kışkırtanlar MK üyeleriydi. Bu grupçuluk sonucu naylon üye politikasıyla partiye alınan birçok niteliksiz unsur OPK'ya delege olarak seçilebilmişti.

Öyle ki alt konferans üyeliği tartışmalı kişiler konferansa katıldığı gibi delege olarak merkezi konferansa kadar dahi gelebilmişti. Bir örgüt ve önderlik kendi üyelerinden habersiz ve bir konferansa delege seçerken kişilerin nitelik ve yeteneklerini göz önünde bulundurmadan bir delege seçimi ve konferans yapmaya çalışıyorsa, artık o örgütün doğru bir çizgide konferans gerçekleştireceği ve bunun arkasından da doğru bir politik önderlik çizgisi yürüteceği söylenemez.

Kısacası, alt konferans oturumlarının delege seçimleri gündeminde grupçuluk zirveye vurmuştur.

Birlik sonrası ve GBMK toplantısının akabinde en olumlu gelişme TMLGB'nin kongre yaparak tüzüğünü resmileştirmesidir. TMLGB'nin merkezileştirilmesi için ilk adımlar Güçlendirme MK'sı döneminde atılmış ancak bu gerçekliğe dönüştürülememiştir. Yukarıdan aşağıya doğru fiili örgütlenmesinin adımı 1986 yılında atılmıştır. Tuncay Çarıkçıoğlu, İsmail Oral, Ahmet Şahin gibi yoldaşlar bu faaliyet içerisinde öne çıkan yoldaşlardır. TMLGB'nin merkezileşmesi 4.Konferansla birlikte daha da sağlamlaştırılmış ve içinde Merkez Komitesi üyelerinin de olduğu Gençlik Komisyonu tarafından yürütülmeye başlamıştır.

OPK'ya kadar ikisi şehit olmak üzere yedi Merkez Komitesi üyesi engellenmiştir. Bunlardan biri ülke zemininde mücadeleyi reddettiği için istifa etmiş ve istifası GBMK tarafından onaylanmıştır.

MK'nın bir diğer üyesinin görevi ise hakkındaki hizipçilik,vb iddialar üzerine dondurulmuştu. Görevi dondurulan yoldaş hakkında „hizipçilik" vb noktasında ileri sürülen iddialar yeterli ve ciddi değildi. Bu konuda aceleciliğe ve sekterizme düşülmüştür. TMLGB Sekreteri başta olmak üzere Konferans kökenli MK üyelerinin bu yoldaşa karşı kişisel hesaplarının bunda büyük payı vardı. Yoldaşın başka bir ülkede tutuklu olduğu dönemde bu sekter karar alınmış ve bu bilgi

GBMK'nın bilgisi dahilindeydi. GBMK toplantısı anında bu yoldaşın serbest bırakıldığı bilinmesine karşın GBMK toplantısına bu gerekçeyle çağrılmamış ve yoldaşın sorunlarıyla ilgilenilmemiştir. Yoldaş adeta dıştalanmış ve harcanmıştır. Daha doğrusu bu yoldaş kariyerist hesaplara kurban gitmiştir. Hakkında ciddi bir soruşturma yapılmadığı gibi ciddi bir suç unsuruna da rastlanılmamış, aklandığı da kendisine iletilmemiştir. Bundan dolayı yoldaş gerilemiş ve OPK'ya doğal delege olarak gelme hakkı olduğu halde bu hakkı kullanmamıştır.

Diğer 2 MK üyesi ve aynı zamanda Merkezi Konferans delegesi seçilen yoldaşlar ise OPK'nın öngünlerinde gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Bu durum Parti saflarında ciddi dedikoduların yayılmasına neden olmuş ve örgütsel kaosu derinleştirmiştir. Her iki MK üyesinin DABK kökenli olması, Konferansın hemen öngünlerinde tutuklanması, saflarda „komplo" olduğu kanısını geliştirmiş, bu durum yeni bir ayrılığın zemini olarak kullanılmak istenmiştir.

Gözaltına alınan iki MK üyesi tutuklanmalarını Konferans kanadından HH'nin komplosu olarak değerlendirmişlerdir. Dolaysız bir şekilde HH'nin kendilerini yakalattığını iddia etmişler ve konuya ilişkin OPK'ya mektup yazmışlardır.

Bu süreçte Parti içerisinde bu tür komploların yapılmasının zemini fazlasıyla mevcuttu. Ancak hiçbir yanılgı payını dikkate almadan sorunu komplo olarak değerlendirmek tehlikeli bir düşünce yöntemiydi. Sorunu şüphe düzeyinde değil direk itham temelinde ele alıp çözmeye çalışmak hem nesnel değil hem de parti hukuku açısından doğru değildi. HH'nin böyle bir komployu yapabilme olasılığı yadsınamazdı. Çünkü kirli ticaret işini ilk olarak Parti gündemine sokan yoldaş tutuklananlardan biriydi. Ve bu yoldaş HH ve bu kirli işe bulaşanların partiden dıştalanmasını savunuyordu. Dolayısıyla HH'nin böyle birini izole etmek istemesi mümkündü. Ayrıca iki MK üyesinin DABK kökenli ve Merkezi Konferans delegesi olmalarından dolayı grupçuluktan kaynaklı olarak bu kişilerin dıştalanmak istenmiş olmaları akla uygundu. Sadece bu iki neden bile bu olayda komplo kuşkusuna yolaçabilirdi. Zeminin böyle kirli olması, mutlaka bu kirli ve karşı-devrimci yöntemin kullanıldığı anlamına gelmiyordu. Ancak klikçilerin her sorunda olduğu gibi bu sorunda da çok yönlü düşünmeleri partinin, devrimin çıkarlarını temel alarak hareket etmeleri beklenemezdi. Klikçiler her olayı, her fırsatı kendi kliklerinin güçlenmesi, karşı kliğin zayıflaması için kullanırlar. Bu olayda da bunu yapıldı.

Salt kariyer ve grup hesaplarıyla da olsa bir komplonun gündeme gelmesi anlaşılırdı. Kirli ticaret işini bilenlerin sağa-sola yaymaları durumunda „ölümle cezalandırılacağının" kararının alındığı bir yapıda bu kirli işi açığa çıkartmaya çalışanlara yönelik komploların gündemleştirilmesi, bu kirli işi yapanların siyasi saltanatlarının sürmesi için gerekli bir neden olabilirdi. Kişinin bu tür komploları yapması için mutlaka düşmanın örgütlü işbirlikçisi ve ajanı olması şart değildir. İflah olmaz kariyeristler de bu tür yöntemleri dün yaptıkları gibi yarın da yapabilirler. Bunun tarihte örnekleri çoktur.

Komünistler böylesi ortamlarda ve her zaman için bilimsel kuşkuculuğu elden bırakmazlar. Ama gelişen veya gelişebilecek olayları çok yönlü ele alıp değerlendirmek mantığından uzaklaşıldığında, niyet ne olursa olsun birçok kadronun harcanmasına, yıpranmasına hizmet edilmiş olur. Bu olayda da niyetten bağımsız yapılan budur.

İddia sahibi kadroların temel yanılgıları, bu iddiaları ileri sürerken grupçu düşünce sisteminden uzak duramamalarıdır. Yani grupçu düşünce yöntemiyle direkt olarak bu işin sorumlusunu HH olarak göstermeleri, onların temel yanılgılarını oluşturmaktadır.

İkinci yanılgıları ise, yine grupçuluktan kaynaklı olarak, kendi çalışma tarzların ve illegaliteden tutalım da kullandıkları ev ve ilişkilerin polis tarafından deşifrasyonuna kadar kendilerine yönelik bir sorgulayıcı tutum almamalarıdır.

Üçüncü bir yanılgıları ise, düşmanın özellikle de bu iki kadronun birlik konusunda sekterliklerinin bilgisiyle konferansın hemen öngünlerinde OPK'ya gölge düşürmek, örgüt içerisinde ciddi kaos yaratmak için bir hesap içerisinde olabileceğini hesaplamamalarıdır.

Sonuç olarak bu yoldaşların komploculuk nedeniyle yakalandıkları iddiasının doğru olmadığı açığa çıkmıştır. OPK'da soruna ilişkin görevlendirilen soruşturma komisyonunun vardığı sonuç bu yöndedir.

Komünistler her olumsuzluk karşısında önce kendisini, yani geriye dönüp kendi hatalı çalışma ve düşünce tarzını sorgulamalıdır. Eğer hatanın kaynağını önce kendisine yönelerek bir sorgulamaya tabi tutmazsa o zaman tüm olumsuzlukların esas nedenini dışta arar ki, bununla da hiçbir zaman doğru sonuçlara varılamaz. Bu, bir örgütün darbe ve yenilgi almasında olduğu gibi, kişinin veya kişilerin herhangi bir polis operasyonunda ele geçmesinde de böyledir. Olumsuzluğun nedeninin salt dış faktörlerde aranmaya kalkışılması diyalektik materyalist bir yöntem değildir.

OPK süresince gerilla bölgesinde en ciddi darbe, 1993 Ocak-Şubat ayları içerisinde Dersim'de 50 kişilik birliğin kaldığı barınağın yerinin düşman güçleri tarafından fark edilmesi sonucu alanı terkeden gerilla birliğinden iki üye ve Barbara Anna Kistler yoldaşın da içinde bulunduğu toplam altı yoldaşın donma sonucu şehit düşmesi; bir çok komutan ve savaşçının fiziki olarak atıl duruma düşmesiyle alındı. Öyleki gerilla birliğinin yarısından fazlasının ayakları dondu ve kesilmek zorunda kalındı.

Aynı zaman dilimi içerisinde Dersim'in Ovacık bölgesinde kalan bir gerilla birliğinin kaldığı barınak da düşman tarafından bombalandı. Burada herhangi bir kayıp verilmedi. Dersim'in Pülümür Yel dağı eteklerinde açığa çıkan barınağın ajan Nihat tarafından açığa çıkartıldığı yönlü değerlendirmeler doğru değildi. Özellikle de „1972 Nisan Güneşi" başlığı altında yayın organlarımızda yayınlanan dizi yazısında Parti tarihimize ilişkin birçok konuda yanlış belirlemeler yapıldığı gibi bu konuda da yanlış sonuca varılmıştır. Parti içerisinde tartışılmadan, resmi

hale getirilmeden kişilerin kişisel düşüncelerini ifade eden ve kendi başına buyruk tarih anlayışlarının resmi görüşmüş gibi yayın organlarımızda yayınlanması Partinin önderlik çizgisindeki oportünist ve kendiliğindenci özelliğini sergilemekten başka bir anlam ifade etmez.

Birlik sonrası legal yayın organlarının (15 günlük gazete, teorik dergi ve gençlik dergisi) düzenli peryotlarla çıkarılması olumluyken, bu yayın organlarına ideolojik ve siyasi olarak GBSB'nin önderlik etmemesi ve yayın organlarında Partimizin ideolojik hattına ve programına tezat düşüncelerin resmi görüşmüş gibi yayınlanması ve Parti kitlesinin böyle şekillendirilmesi, GBSB'nin en önemli hatalarından biriydi. Örneğin Stalin yoldaşa yapılan saldırıları göğüsleme adı altında Maoizme saldırılmakta, revizyonist Hoca'nın düşüncelerinin propagandası yapılmaktaydı.

GBSB Uluslararası Komünist Hareket çizgisi noktasında da geçmişten beri varolagelen oportünist ve anti-Maoist çizgiyi sürdürmüş, Uluslararası Komünist Hareketin embriyonik merkezi olan Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) ile ilişkileri geliştirmemiş, bu alandaki görevlerini yerine getirmemiştir. Uluslararası çizgide 2.MK'nın, DABK ve Konferans Kanatlarının oportünist çizgileri derinleştirilerek sürdürülmüştür.

GBMK döneminde siyasal gündeme müdahale edilmemiş, taktik politiakalar belirlenmemiş ve kendiliğindenci bir hatla gündemin gerisine düşülmüştür. Kürt Ulusal Hareketine karşı görevlerimiz yerine getirilmemiş, bu hareketin devrimci yanları desteklenmemiş, politik olarak hareketi etkileme ve onu devrimci bir çizgide tutma çabası içerisine girilmemiş, tersine hareketin olumsuz yanları pratik içerisinde değil, soyut ve abartılı bir şekilde öne çıkartılmıştır.

OLAĞANÜSTÜ PARTİ KONFERANSI VE SONUÇLARI ÜZERİNE:

OPK aşağıdaki gündemler etrafında toplandı:

1- Delegelerin Durumu,
- Faaliyet raporları,
3- Parlamento,
4- KBK ve Bölge isimlendirmeleri,
5- Maoizm mi. Mao Zedung Düşüncesi mi? ,
6- Parti ve ordu tüzüğü,
7- Parti ve ordu amblemi,
8- Bazı Parti üyelerinin değerlendirilmesi,
9- Dünyada ve Türkiye'de siyasi durum,
10- Önümüzdeki Görevler,
11-Mali Durum ve Mali Politikamız,
12-Eleştiri ve Özeleştiriler,
13- MK Seçimi ve Kapanış. (106)

OPK'da alınan kararlardan gerekli ve önemli bulduklarımızı aktararak değerlendirelim:

KARAR 8:

GBMK esasta ML'dir. Örgütsel politikada ve pratikte sağ oportünisttir.

Şerh:GBMK'nın ideolojik ve siyasi hattı ML'dir, ancak siyasal ve örgütsel politikayı hayata uygulamada sağ oportünist bir hatta düşmüştür.

Şerh: İdeolojik planda esasta ML'dir. Siyasal ve örgütsel pratiği sağ oportünisttir. Kararda söylenmek istenen şey tam da budur. Ancak ifade anlamı zayıflamıştır.

KARAR 24:

Komünistler ilke olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Bu anlamda, parlamentodan bir araç olarak yararlanma sorunu bir mücadele biçimi olduğu gibi aynı zamanda da taktik bir sorundur. Taktik mücadele biçimleri somut koşullar dikkate alınarak belirlenir. Taktik mücadele biçiminin temel mücadele biçimine hizmet edip etmediğine bakılmadan parlamentodan yararlanılmaz demek, iradeci bir mantıktır. Parlamenter yoldan devrim yapıp yapmamayla parlamentodan yararlanıp yararlanmama sorunu birbirine karıştırılmamalıdır. Birincisi stratejik bir sorunken ikincisi taktik bir sorundur. P.miz bu tür mücadele biçimlerini merkezi göreve yani silahlı mücadeleye hizmet ve onu geliştirecek bir anlayış içinde ele alır.

Şerh: ML'ler ilke olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmezler. Bu, genel bir doğrudur. Ancak bizim ülkemizde devrim baştan sona kadar silahlı halk savaşı içinde gelişip kızıl siyasi iktidarlar kurarak bütün iktidarı alacağı için parlamentodan yararlanmanın koşulları olmayacaktır. Mücadelede birçok taktik vardır. Ancak bunların hepsinin bizimki gibi ülkeler için geçerli olacağı anlamına gelmez. Parlamentodan yararlanma taktiği halk savaşı taktiği değil, esas olarak toplu ayaklanma stratejisinin taktiğidir. Parlamentodan yararlanma taktiğinin mantığını kararlaştırmak p.nin kızıl siyasi iktidarlar için gerilla savaşının temel yönelimini muğlaklaştırır. Özellikle bu gün parlamentodan yararlanmayı savunan anlayışlar parlamentarist ve sağcı bir anlayışa düşmektedirler. Bu anlayış yerel seçimlerle karıştırılmamalı.

KARAR 25:

Birlik komisyonlarının belirlediği ve GBMK'nın onayladığı OPK gündemlerinden „Maoizm mi, MZD mi?", „KBK ve bölge isimlendirmeleri"nin 1 Nolu Gerilla Bölgesindeki bir alt konferansa katılan üyelerin çoğunluğu tarafından „P. Programına tekabül eder" görüşünde birleşerek tartışma gündeminden çıkarılması ve bu kararın merkezi konferansa getirilmesi üzerinde duruldu. Önerilen gündem maddelerinin P. Programına tekabül etmediği için öneri reddedildi. Ayrıca alt konferansta bu maddelerin gündemden çıkarılmasının antidemokratik olduğu, böyle bir yetkileri bulunmadığı için özeleştiri verilmesi karar altına alındı.

Şerh: Programa tekabül eden Maoizm ve KBK sorununda gerek birlik komisyonlarında gerek GBMK'da taviz verdiğim için özeleştiri veriyorum.

Şerh: TKP(ML) güçlerinin birliği 72 programı üzerinde gerçekleştirildiğinden dolayı gerek birlik komisyonları gerek GBMK'sı birliğin gerçekleşmesi üzerinde sunulan beş maddelik programa uygun hareket etmediği için anti-demokratik davranılmıştır. Programa tekabül eden Maoizm ve KBK sorunu konferans gündemine alma hakkı olmadığı halde konferans gündemine koyması programa ve birliğin gerçekleştirilmesinde temel alınan 72 programına bir saldırıdır. Bu konferans p.ye özeleştiri vermelidir. Programla ilişkisi yoktur demek basit bir demagojidir.

KARAR 26:

MZD ile Maoizm formülasyonları arasında özde bir fark yoktur. Ancak MZD formülasyonu ML formülasyonunun yanında eğreti durduğu ve Maoizm Mao'nun katkılarını daha net ifade ettiği için Maoizm formülasyonu daha uygundur. Mao bilimsel sosyalizm, ekonomi-politik ve felsefe alanlarında bilime nitel katkılarda bulunarak onu günümüzde en üst aşamaya sıçratmıştır.

Maoizmin en önemli katkısı sosyalizmde antagonist sınıfların varlığını sınıf mücadeleleri ve geriye dönüşleri temellendirmesi katkısıdır. Diğer önemli katkıları Yeni Demokratik Devrim, Demokratik Halk İktidarı teori ve taktikleridir.

KARAR 28:

DABK, BABK, KBK şeklindeki bölge isimlendirmeleri bugünkü parti örgütlülüğümüze yeterince cevap vermediği için konferansımızca yanlış bulundu.

KARAR 30:

Parti bayrağı kırmızı zemin üzerine orak-çekiç, Zeki Uygun yş'ın önerdiği biçimde yıldız orağın biraz ilerisinde yer alacaktır. Bayrak olarak kullanıldığında dikdörtgen biçiminde kırmızı zemin üzerinde orak-çekiç ve yıldız sarı olacak, bayrağın dörtte birlik sol üst köşesinde yer alacaktır. Ayrıca bayrağın tam oranları MK tarafından netleştirilecektir. Amblem olarak kullanıldığında orak-çekiç ve yıldız kırmızı olacaktır.

KARAR 31:

Ordu amblemi bir dairenin sol yarısı çark dişlisi, sağ yarısı başak olacak şekilde içinde bir ucu yukardan başlamak üzere dairenin içine tam oturan bir yıldız, yıldızın içerisinde sırt-sırta ve dikey olarak duran namluları yıldızın üstteki ucunun dışına taşımış şekildeki arpacıkları dişli ve buğday başakları ile birleşen iki silah oturtulacaktır. Zemin kırmızı, başak, dişli, yıldız sarı, silahlar siyah olmak üzere dikdörtgen bir bayrağın ortasında olacaktır. Amblem olarak kullanıldığında dikdörtgen bayrak zemini kullanılmayacaktır.

Şerh: Karar altına alınan ordu amblemi bilimsellikten çok şekilcilik ve aksesuara ağırlık verilerek kabul edilmiştir. Ordu amblemine ilişkin düşünceler belirtirken p.amblemine gösterilen mantık duyarlılık gösterilmemiştir. Sadeliği ve bilimselliği açısından ikinci konferansta kabul edilen ordu amblemini daha doğru ve yerinde buluyoruz.

KARAR 59:

PKK, sınıfsal karakterinin doğal sonucu olarak bugün reformist-uzlaşıcı rotaya gırmiştir.

KARAR 60:

Bölge örgütlenmeleri tartışıldı. İstanbul Merkezli Marmara Bölge Komitesi, Ordu-Sivas merkezli Karadeniz Bölge Komitesi; Diyarbakır-Bingöl merkezli Amed Bölge Komitesi; Tunceli merkezli Dersim Bölge Komitesi oluşturulacak. Yeni bölge komitelerinin oluşturulması ihtiyaç temelinde MK'nın inisiyatifine bırakılacak.

Şerh: Faaliyetin bu aşamada 4 bölge temelinde örgütlenme yapılmasını ve güçlerin buna göre bölünmesini uygun bulmuyorum. Güçlerimizi esas olarak iki bölge olmak üzere 3 bölgede yoğunlaştırmak gerekir. Dersim, Diyarbakır ve Marmara, Karadeniz şimdilik Marmara'ya bağlı ABK olarak ele alınmalı. Çukurova Diyarbakır'a bağlı olmalıdır.

Şerh: Bugün esas olarak 3 bölgede yoğunlaşmak gerekiyor. Birinci derecede Dersim, Amed BK'sı, ikincisi Çukurova BK'sı, üçüncü Marmara BK'sı. Karadeniz şimdilik Marmara'ya bağlı ABK olmalıdır. En doğru yaklaşım budur.

Şerh: Örgütlenme bir ihtiyaç sorunudur. P.örgutlenmesi, p'nin merkezi görevine göre ve her durumda p.nin gücüne göre yapılmak zorundadır. Gündeme ilişkin görüşlerimi yukarıda belirttim. Bugün güçlerini dağıtıp yaygın örgütlenme yerine yoğun örgütlemeye göre görevlendirmeliyiz. Bugün iki bölge yetirlidir Altındaki yerler ABK seklinde örgütlenmeli. Dört bölgeye ayırmak, doğru dürüst örgütlenmenin olmadığı yere gücü dağıtmak kadroları verimsiz kılmaktır. Bu nedenle katılmıyorum.

KARAR 62:

Parti içerisinde asıl tehlike sağ oportünizmdir. İdeolojik mücadelenin hedefine sağ oportünizm oturtulmalıdır.

Şerh: Böylesine önemli bir konuda içeriği doldurulmadan soyut ve genel teorik söylemle karar çıkarılması doğru değildir. Doğru olan sağ oportünizmin somut olarak ortaya konulması ve buna bağlı olarak karar çıkarılmalıdır. Bugün p. içerisinde sağ oportünizmin ideolojik planda esas tehlike haline geldiği görüşüne katılmıyorum.

Karar 8 Hakkında:

GBMK'nın değerlendirildiği karar ve karara düşülen şerhlerin ideolojik-siyasi bakış açısı özünde aynıdır. Özünde aynı olmasına rağmen şerhlerin düşülmesi ayrı bir saçmalık ve geçmişten alışılagelen tutanağa oynama alışkanlığıdır. Gerek kararın kendisi gerekse şerhlerin kendisi bilimsel değildir. Bu değerlendirme yöntemi geçmişteki bütün önderliklerin faaliyetlerin değerlendirilme ve tahlil edilmesinde de kullanılmış, hemen hemen hiçbir dönem doğru ideolojik-siyasi sonuçlara varılamamıştır. OPK da bu anlayış ve yöntemden kopmadığı için doğal olarak doğru sonuca varamamıştır. Çünkü geçmişin ideolojik sorgulaması net ve berrak bir şekilde yapılmadığında, sorunun ideolojik, siyasi, tarihsel kökenleri

ortaya konulmadığında, bugüne ve geleceğe dair yapacağımız tahliller, alacağımız kararlar ya subjektif olacak ya da karar ve politikalarımızın gerek teorik gerekse pratik olarak olumlu ve olumsuz yanlarını sahiplenme bilincine erişeme yiz.

Bir konferans geçmişi sorgulama noktasında MLM bir görüş açısına sahip olmadığı ve bu yanlış bakış açısını düzeltmek için kendi eksik ve hatalı yanlarının ideolojik kaynağını bilimsel bir analize tabi tutmada netlik ve berraklık sağlayamadığı sürece geçmişin hatalarını tekrar etmekten kendisini kurtaramayacaktır. Bunun yanısıra bugüne kadar önderlik çizgilerinin kendilerine yönelmemelerinin ardındaki en önemli faktörlerden birisinin de siyasi ve teorik sığlık olduğu bu muhasebe yazısının hemen hemen her bölümünde ortaya konuldu. Aynı şekilde bu sığlığın hala da devam ettiği önemle vurgulandı.

Kararın ne şekilde alındığı, hangi niyet ve amaçla alındığı, daha doğrusu burada kararın altında imzası olanların salt GBMK'yı ML olarak göstermek için ne gibi özel çabalara girdiği vb anlamda bir niyet sorgulamasına girilmeyecektir. Buradaki karara konu olan anlayışlar üzerinde durulacaktır. Karşımızda belgeli bir anlayış durmaktadır. Dolayısıyla eleştirilerimizi bu belge üzerinde yürürsek ancak MLM bir yöntem izlediğimizden sözedebiliriz.

„GBMK'nın kendisi ML ama örgütsel ve pratik hattı sağ oportünisttir" belirlemesinde bulunmak, GBMK'nın örgütsel ve pratik çizgisine yön veren ideolojik-siyasi hataları görmeyen ve kavramayan oportünist bir anlayıştır.

Döne döne ve önemle vurgulandığı gibi doğru bir ideolojik çizgi doğru bir örgütsel ve politik, pratik çizginin temelinin garantisidir. OPK GBMK'nın örgütsel ve pratik çizgisini sağ oportünist değerlendirmesine karşın soruna, bu oportünizmi düşünce yönteminden ve dünya görüşünden bağımsız ele alarak yaklaşmaktadır.

Bir önderliğin iki konferans veya iki kongre arasında izlediği siyasi, örgütsel, askeri, ideolojik, ekonomik çizgiyi bilimsel bir tahlile tabi tutmanın yolu, söz konusu önderlik çizgisinin bu ara zaman diliminde tüm bu alanlardaki teorisi ve pratiğinin bütünlüklü ve somut olarak değerlendirilmesidir. Bunları birbirinden koparark doğru bir değerlendirmeye gitmek mümkün değil. Özellikle de ideolojik alanı, yani bir önderliğin, onun da ötesinde bir partinin, ulusal ve uluslararası ideolojik siyasi çizgisini göz önünde bulundurmak şarttır. Bir partinin genel ideolojik-siyasi çizgisinin (parti programı, uluslararası ideolojik-siyasi çizgisi, strateji ve temel taktik ilkeleri) doğruluğu ile o partinin önderlik çizgilerini birbirine karıştırmamalıyız. Partinin genel çizgisinin MLM olması, o partinin bir konferans veya kongrede iş başına getirdiği önderliğin izlediği çizginin de MLM olacağı anlamına gelmez. O önderlik Partinin genel ideolojik ve siyasi çizgisini kendisinde cisimleştirebilmiş ve içinde bulunduğu tarihsel ve sosyal koşullarda Partiyi her alanda Marksist Leninist Maoist bir çizgide ileriye taşımışsa MLM bir önderlik olarak değerlendirilir. Tersi durumda ise o önderliğin niteliği oportünisttir.

Partinin genel ideolojik ve siyasi çizgisinin yanısıra kongre ve konferans çizgileri de önderlik çizgisinde tayin edici bir öneme sahiptir. Bununla beraber Kongre veya Konferans çizgisinin MLM olması da Önderlik (MK) çizgisinin MLM

olması için yeterli değildir. Zira nasıl ki genel siyasi ve ideolojik çizginin konferansça teorik kabulü tek başına bir ideolojik kavrayışı ve dönem politikalarına doğru teorik uygulanışı ifade edemezse, aynı şekilde Kongre veya Konferansta ortaya konan teori ve politikanın teorik kabulu peşinen merkez komitesinin yürütme ve önderlik pratiğinin bu teoriye uyumunu tek başına garanti etmez. Merkez Komitesinin pratiğinin Konferans veya Kongrenin teorisiyle uyumu tayin edici hale gelir. Çünkü bir kere politika tespit edildikten sonra kadrolar tayin edicidir. Bu anlamıyla bir Kongre veya Konferansta işbaşına getirilen Merkez Komitesi pratiğinin, yani önderlik çizgisinin Marksist Leninist Maoist ve başarılı olup olmaması; önce kongre veya konferansın tayin ettiği siyasetlerin ve önderliğin önüne koyduğu görevlerin doğru ve MLM olup olmadığına ve ardından da bunların yaratıcı bir şekilde başarıyla, hayata geçirilip geçirilmediğine bağlıdır.

Öte yandan kongre ve konferansların siyasetleri doğru değilse ve önderliğin önüne koyduğu görevler subjektifse bu iki etmenden kaynaklı olarak önderlik başarısız olmuşsa bu başarısızlığın tek sorumlusu önderlik olamaz. Yani bir önderlik değerlendirilirken sadece işbaşına geldikten sonraki siyaset ve pratiğiyle değerlendirilemez. Onun beslendiği ideoloji ve o ideoloji üzerinde şekillenen siyasetiyle birlikte değerlendirilir. Bütün bu etmenleri dikkate almadığımız ve bilimsel bir yöntemle hareket etmediğimiz sürece mevcut önderlikler ve gelecekteki önderliklerin ideolojik ve siyasi olarak doğru bir şekilde değerlendirilmesi başarısını gösteremeyiz. Bugüne kadar yaşanan da budur.

Bugüne kadar yaptığımız çoğu değerlendirmelerde bu noktayı gözden kaçırdığımız bir gerçektir. Bu konuda parti tarihinde mekanik bir kavrayış ve değerlendirme kriteri ortaya konulmuş ve tüm önderlikler bu kritere göre değerlendirilmiştir. Gerek teori-pratik ilişkisi, gerek tarihsel geçmişle mevcut sosyal ve siyasal koşulların geleceğe de işaret eden diyalektik ilişkisi bir bütünlük içerisinde ele alınmadığından değerlendirmelerde subjektivizme düşülmüştür: Konferanslarda alınan kararlar doğru, ortaya konulan politik tespitler doğru, teori doğru ama pratik yanlış. Bu, olumsuz pratik çizgilerin arkasında yatan ideolojik dokuyu görmeyen, tarihsel-sosyal açıdan ele almayan, sorunların sadece bir anda ortaya çıktığını ve bir anda da yok olacağını savunan teori ile pratiği mekanik bir şekilde birbirinen koparan idealist bir düşünce tarzıdır. Bu düşünce yöntemi olayları incelemede diyalektik değil metafiziktir. Konferanslar ve kongreler doğru teorik kararlar alsalar da MK'ların teorisi yani bu kararları yorumlayışı ve güncele uyarlayışı oportünist tarzda olduğu zaman pratiği de oportünist olur. Parti tarihinde 1.MK buna en tipik örnektir. Buna karşılık 2.MK'nın Güçlendirilmeden önceki sol oportünist çizgisi sadece 2. MK'nın değil, 2.Konferansın sol subjektif tespitleri ve teorisinin pratiğinden başka birşey değildi.

Kısacası bir önderliğin TKP(ML)'nin genel ideolojik-siyasi hattını savunması demek o önderliği MLM olarak nitelemek için yeterli değildir. Bu, oportünist bir bakış açısıdır. Bir önderliğin MLM bir çizgi izlemesinin temeli bu genel çizgiyi MLM ilkeler ışığında teori-pratik diyalektik bütünlüğü içerisinde her cephede

izlediği/izleyeceği siyasetle ilgilidir. Örgütsel alanda hatalı çizgi, pratik politikalarda hatalı çizgi izleyen bir önderliğin bu alanlardaki siyasetlerine yön veren ideolojik çizgisinin doğru olduğu söylenemez. Yanlış bir politkanın kaynağı doğru bir ideoloji olamaz. Yanlış bir pratik doğru bir teoriden kaynaklanmaz. Bu hataların ardındaki düşünce yönteminin hangi ideolojiye denk düştüğünü ya bilmemektir, ya da gözden kaçırarak sorunlara yaklaşmaktır. Yani hiçbir çizgi tek başına, ideolojiden bağımsız ele alınıp değerlendirilemez.

Başkan Mao'nun özgül bir siyaset belirlerken genel çizgi gözden kaçırıldığında doğrulardan sapmışsın demekle, Stalin yoldaşın örgütsel önderlik sorunları üzerine söylediği devrimci teoriyle pratiğin diyalektik birliğinin sağlanmadığı koşullarda oportünist olunacağı belirlemesi tam da bu çelişkili durumlar için söylenmiştir:

„Bazı kişiler, zaferin sözde kendiliğinden gelmesi için doğru bir parti çizgisi saptamanın, bunu tepelerden ilan etmenin, genel tezler ve kararlar biçiminde ifade etmenin ve oya sunup oybirliğiyle kabul etmenin yeterli olduğunu sanıyorlar.

Bu tabii ki yanlış ve kaba bir yanılgıdır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar böyle düşünebilirler. Aslında bu başarılar ve zaferler kendiliğinden değil, Parti çizgisinin uygulanması için çetin bir mücadele sonucunda meydana geldi. Zafer asla kendi kendine gelmez çoğunlukla onun elde edilmesi gerekir. Partinin genel çizgisinin lehindeki iyi kararlar ve bildiriler yalnız bir başlangıçtır, bunlar sadece zafere karşı duyulan arzuyu ifade ederler.zaferin kendisini değil.

Doğru çizgi ortaya konduktan ve sorunun doğru bir çözümü bulunduktan sonra başarı, işin nasıl örgütlendiğine, parti çizgisinin uygulanması için mücadelelerin örgütlenmesine, görevlilerin uygun seçimine ve yönetici organların kararlarının uygulanmasının denetiminin sürdürülüş yoluna bağlıdır. Aksi taktirde, partinin doğru çizgisi ve doğru çözümler ciddi olarak zarar görme tehlikesindedir.“(107)

Sonuç olarak OPK'nın GBMK'nın niteliğini ML belirlemesi ve arkasından örgütsel politika ve pratik çizgisini ise oportünist olarak tanımlaması oportünist bir belirlemedir. Bir çizgiye yön veren ideoloji gözden ırak tutularak değerlendirilme yapılmıştır. Bir çizgi örgütsel politikada olsun, pratik hatta olsun (ki pratik hattan siyasal alanda yapılan politik-taktik tespitler ve uygulama anlaşılır) oportünizm varsa, bu oportünizmin beslendiği ideolojik doku var demektir. Yani oportünizme yön veren düşünce sistemi MLM olmadığına göre küçük burjuva ideolojisi olmuştur. Bu da önderlik çizgisinin MLM değil oportünist olduğunu gösterir.

GBMK'nın çizgisinin oportünist olması onun oportünist niteliğinden ayrı düşünülemez.

Karar 24 Hakkında:

Karara konu olan ülkemizde parlamentodan taktik bir mücadele biçimi olarak yararlanılıp yararlanılamayacağı sorunudur. Kararın kendisi doğrudur. Ana mücadele biçimi hizmetinde olmak şartıyla binbir taktik uygulanabileceği gibi parlamentodan da yararlanılabilir. Bu, pratik olarak gündeme geldiği tarihsel anda o anki önderliğin tavır takınacağı taktik bir sorundur. Burada temel olan belirlenen

taktik mücadele biçiminin merkezi görevimize yani stratejik mücadele biçimimize hizmet etme zorunluluğunun gözden uzak tutulmamasıdır.

OPK kararı bu nitelikte olduğundan daha fazla üzerinde durmayacağız.

Karar 25 Hakkında:

Karara konu olan „Maoizm mi, MZD mi ?“ ve „KBK ve bölge isimlendirmeleri“ meselelerinin bir konferansın gündemine alınıp alınamayacağı tartışmasıdır. Sorunun anlaşılması için kararı şerhleriyle birlikte bir kez daha aktaralım:

„Birlik komisyonlarının belirlediği ve GBMK'nın onayladığı OPK gündemlerinden „Maoizm mi, MZD mi?“, „KBK ve bölge isimlendirmeleri“nin 1 Nolu Gerilla Bölgesindeki bir alt konferansa katılan üyelerin çoğunluğu tarafından „P. Programına tekabül eder“ görüşünde birleşerek tartışma gündeminden çıkarılması ve bu kararın merkezi konferansa getirilmesi üzerinde duruldu. Önerilen gündem maddelerinin P. Programına tekabül etmediği için öneri reddedildi. Ayrıca alt konferansta bu maddelerin gündemden çıkarılmasının anti-demokratik olduğu, böyle bir yetkileri bulunmadığı için özeleştiri verilmesi karar altına alındı.“

„Şerh: Programa tekabül eden Maoizm ve KBK sorununda gerek birlik komisyonlarında gerek GBMK'da taviz verdiğim için özeleştiri veriyorum.“

„Şerh: TKP(ML) güçlerinin birliği 72 programı üzerinde gerçekleştirildiğinden dolayı gerek birlik komisyonları gerek GBMK'sı birliğin gerçekleşmesi üzerinde sunulan beş maddelik programa uygun hareket etmediği için anti-demokratik davranılmıştır. Programa tekabül eden Maoizm ve KBK sorunu konferans gündemine alma hakkı olmadığı halde konferans gündemine koyması programa ve birliğin gerçekleştirilmesinde temel alınan 72 programına bir saldırıdır. Bu konferans p.ye özeleştiri vermelidir. Programla ilişkisi yoktur demek basit bir demagojidir.“

Kararın siyasi mantığı doğrudur. Bir alt konferansta bir kısım üyelerin bu gündemi askıya almalarının örgütsel açıdan yetkilerinde olmadığı anlayışı da doğrudur. Alışılagelen ucuz Kaypakkayacılık tarzıyla sorunun ideolojik, siyasi yönü kavranmamakta ve geri düşüncelere siyasi bir mesaj vermek amacıyla OPK gündemi darbelenmiş ve alt konferanstaki üyelerin iradelerine ipotek konulmuştur. Şerhlerin içeriğinden de anlaşılacağı üzere kuru bir program savunuculuğu yapılmaktadır.

Birinci şerhin sahibi düşman unsuru NT'dir. İkinci toplu şerhin sahipleri ise DABK kökenli delegelerdir. Her iki şerhte de bilimsel bir bakış açısı olmadığı gibi tam bir cehalet örneği vardır. Komünist Önderimiz ve Başkomutanımız Yoldaş Kaypakkaya'nın „Partimizin Kültür Devriminin ürünü olduğu“ belirlemesi ve kuruluş belgelerindeki MZD formulasyonunun bilinmemesi ancak cehalet örneği olarak değerlendirilebilir. Kuru bir Kaypakkayacılık ve kuru sıkı „program savunuculuğu“ nun içine düştüğü zavallılık. Partimizi kuruluş temelleri üzerinden uzaklaştıran, Partimizi ideolojisinden yabancılaştıran ve onu anti-Maoist bir hatta çekmeye çalışan revizyonist AEPçilerin MZD formulasyonunu neden reddet-

tiklerini bilme ihtiyacını bile duyumsamamaktadırlar. Meselelere bilimsel olarak yaklaşmak yerine kuru sıkı „program savunuculuğu"yla yaklaşıldığında, her türlü niyetten bağımsız olarak kişinin nerelere savrulduğuna en tipik örneklerden biri de budur.

Aynı düşünce sahipleri „program", „programa denk düşen görüşler" noktasında bile berrak bir görüşe sahip değillerdi. Teorik ve siyasi sığlık, grupçulukla birleşince kişileri bu kadar ucube noktalara taşıyabilmektedir. Bu ucube tespitlerin ideolojik siyasi kökenleri ayrıntılı bir şekilde ortaya konulduğundan tekrar üzerinde durmayacağız. Bu konuda yapılacak bir eleştiri varsa bu da o güne kadar MZD formulasyonunu, dahası Maoizmi savunamayan bütün Parti önderliklerinin; 1.Konferans, 2.Konferans, DABK, Birlik Komisyonları ve GBMK'nın kendisinin eleştirilmesi olmalıydı. Gerçek anlamda Kaypakkayacılık bunu, Maoizmi savunmayı gerektirir. Şerh sahiplerinde bu tutarlılığı görmek mümkün değildir. Maoizm TKP(ML)'nin ideolojisi, TKP(ML) özünde Maoizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki bayraktarlığıdır. Yoldaş Kaypakkaya tarafından ortaya konulan progamatik görüşler, Maoizmin Türkiye ve Kuzey Kürdistan şartlarına bilimsel bir şekilde uyarlanmasıdır:

„Şafak revizyonistlerine göre ‚Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bütün insanlığın ortak malıdır'. Revizyonist hainler, dünya işçi sınıfının malı olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni, sınıflar karşısında tarafsız olan ve hangi sınıfın elinde ise o sınıfa hizmet veren üretim araçlarına, matbaa makinasına benzetmektedirler. Şafak revizyonistleri, her komünistin bilmesi gereken ve Marksizm-Leninizm'in alfabesi olan en ilkel gerçekleri bile çiğnemekte tereddüt etmiyorlar. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin iki karakteri vardır; biri sınıfsal karakteridir, yani bir sınıfın, proletaryanın hizmetinde olmasıdır, ikincisi de, pratik karakteridir, yani sınıf mücadelesi, üretim mücadelesi ve bilimsel deney pratiğinden doğması ve tekrar pratiğe uygulanabilir olmasıdır. Revizyonistler, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni en önemli özelliğinden, sınıfsal karakterinden koparmışlardır."(l 08)

Görüldüğü gibi Yoldaş Kaypakkaya sorunu çok yalın ve bilimsel bir tarzda ortaya koymakta, bunu Şafak revizyonistleriyle Marksist Leninist Maoistler arasında ilkesel ayrılıklardan biri olarak görmektedir. Eğer „program" dışı savunu denilecekse bunu yapan 1.ve 2.Konferanslar ve onların devamı niteliğindeki DABK vb. önderliklerdir.

Sözün kısası, şerh sahiplerinin bu konu üzerine yaptığı eleştiriler ve takındığı tavırlar gerek düşünsel anlamda gerekse pratik anlamda bilimsel bir değer taşımamaktadır. Yoldaş Kaypakkaya bilimimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizmi her ne kadar „Mao Zedung Düşüncesi" olarak formüle etse de, onun dünya görüşünün gerek kavrayışıyla gerek uygulanışıyla Maoizm olduğu beş temel belge ile ortadadır.

Karar 26 Hakkında:

OPK'nın Maoizm formülasyonunu benimsemesi doğrudur. O günkü kavrayış düzeyiyle Maoizm'i bilimimizin üçüncü nitel aşaması olarak belirlemesi bunu derinlikli bir Maoizm kavrayışıyla yapmamış olsa da Parti tarihimizde son derece olumlu bir adımdır.

Kongremiz Maoizm kavrayışı ve Maoizmin Partimiz tarihi boyunca nasıl ele alındığına ilişkin ayrı bir belge hazırlamış olduğundan konuya ilişkin detaya girmek fazlalık olacaktır.

Karar 59 Hakkında:

Karara konu olan sorun PKK'nin niteliği ve girdiği yönelimdir Bu konuda alınan karar şöyledir: „PKK, Sınıfsal karakterinin doğal sonucu olarak bu gün reformist-uzlaşıcı rotaya girmiştir."

Bu karar alındığı zaman, daha doğrusu 1993 Mart ortalarında, OPK tartışmalarının sürdüğü dönemde bilindiği gibi PKK ilk kez tek taraflı bir „ateşkes" ilan etmişti.Zamanın Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın bazı söylemlerinden hareketle devletin bazı tavizler verebileceği varsayımı üzerine ilan ettiği ateşkese pratikte de uydu. Ancak devlet ateşkes konusunda hiçbir ciddi adım atmadığı gibi pratikte PKK'nin üzerine daha çok gitmenin yanısıra, 1993-96 konsepti doğrultusunda ulusal hareketi toptan boğma ve teslim alma temelinde her alanda saldırılara geçmiş ve bu saldırılarını yoğunlaştırmaktaydı.

OPK'da PKK'nin girdiği yönelime ilişkin alınan karar esasta doğru bir tesbıtti Ve bu tespit bugün gelinen aşamada doğruluğunu daha da kanıtlamış durumdadır. O gün yapılan bu tespit PKK'nin „devrimci ulusal bir hareket olduğu" yönlüydü. Ki bu tespit de yanlış değildi. Kürt ulusal burjuvazisinin temsilcisi olan PKK, devrimci bir ulusal hareket olma niteliğini korumakla birlikte reformist ve uzlaşmacı bir rotaya da girmişti. Bugün gelinen aşamada PKK bu rotasını nitel bir değişimle esasen tamamlamış ve reformist ve uzlaşmacı bir harekete evrilmiştir. Özellikle de A.Öcalan'ın yakalanmasının ardından İmralı'daki savunmasıyla ortaya koyduğu program ve PKK'nin bu programa uygun politik hattı, mücadele ve örgüt biçimleri tamamıyla reformist ve tasfiyeci bir niteliktedir.

Karar 60 hakkında:

Kararda dört bölge esasına göre örgütlenme sonucuna varılmıştı. Bu, mevcut gerçekliğimizin ilerisinde, gücümüzü aşan bir politikaydı. Bu politikaya muhalif olan yoldaşlar „Faaliyetin bu aşamada 4 bölge temelinde örgütlenme yapılmasını ve güçlerin buna göre bölünmesini uygun bulmuyoruz. Güçlerimizi esas olarak iki bölge olmak üzere 3 bölgede yoğunlaştırmak gerekir. Dersim, Diyarbakır ve Marmara. Karadeniz şimdilik Marmara'ya bağlı ABK olarak ele alınmalı. Çukurova da Diyarbakır'a bağlı olmalıdır" şeklinde görüş belirtmişlerdi. Doğru olan da buydu. Ancak OPK, İstanbul, Diyarbakır, Tunceli ve Ordu-Sivas merkezli dört bölge temelinde örgütlenme siyasetini benimsedi. O günkü örgütsel güç ve savaşın gelişim boyutuyla soruna yaklaştığımızda bu siyaset tarzı kırdan şehire

doğru bir yoğunlaşarak yaygınlaşma perspektifine uygun değildi. Gerilla bölgelerinde de birinci dereceden gerilla bölgesinden yoğunlaşarak yaygınlaşma perspektifine uygun bir siyaset tarzı değildi. Bu siyaset doğrultusunda Dersim Bölge Komitesi dışında diğer bölgelere atanan Bölge Komitesi üyelerinin kendilerine merkez üs seçtikleri yerler şehir merkezleriydi. Bu örgütsel siyasetle böyle olmak zorundaydı da. Çünkü bu kadar yaygın bölge örgütlenmesi oluşturduğuna göre: Birincisi her alana bölge komitesi düzeyinde en az üç kadronun atanması; ikincisi, bu bölge komitelerinin altında tam teşekküllü alt bölge komitelerinin oluşturulması için kadroların atanması; üçüncüsü, gerilla bölgesi olarak belirlenmeyen Marmara bir yana, diğer alanlarda gerilla faaliyetinin cılız olmasından kaynaklı olarak kadro ve üyelerin bu alanlara atanarak faaliyetin geliştirilmesini zorunlu kılıyordu. Bu politikayla partinin şehirlerde, ordunun kırlarda olması nesnel durumu ortaya çıkıyordu.

OPK'da oluşturulan Örgütlenme Bürosu bu örgütsel siyasetin gereği olarak şehirlerde konumlandırıldı. Bu büronun gerilla bölgelerinde ve ordu içerisindeki parti örgütlenmesiyle organik ve yatay bağı koparılmıştı. Ordu kırlarda, parti şehirlerde belirlemesi gerçek anlamda vücut bulmuştu. Örgütlenme Bürosu üyeleri başta olmak üzere Bölge Komiteleri üyeleri ve alt örgütlülüklerinin esası daha bir kaç ay geçmeden düşman tarafından dağıtılıp ele geçirildi.

OPK mevcut örgütsel gücü subjektif bir örgütlenmeyle dağıtmakla yetinmemiş, bu örgütlenmeyi merkezi görevimiz olan Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşına uygun konumlandırmamış, örgütlenmede niteliği değil niceliği temel almış, en önemlisi de örgütlenmede yoğunlaşarak yaygınlaşma perspektifini bir kenara itmiştir. Böyle olunca gerilla bölgelerinde varolan nitelik daha da alt düzeylere indirgenmiş ve ordu güçleri adeta kendi başına buyruk bir hale getirilmiştir

Kısacası dört bölge temelindeki örgütlenme siyaseti doğru değildi. Bu siyaset güçleri bölmek ve arkasından darbe alınmasına hizmet etmekten başka bir işlev görmemiştir. Bu siyaset subjektif ve aynı zamanda sol bir örgütlenme tarzıydı. Güçleri doğru bir siyaset önderliğinde harekete geçirmek ve seferber etmek yerine her tarafa yumruk sallayan, mevcut subjektif gerçekliğimizi görmek istemeyen, bunun da ötesinde devrimimizin dengesiz gelişeceği bilincinden hareket etmeyen bir örgütsel politikaydı.

Karar 62 Hakkında:

OPK'da parti içinde asıl tehlikenin „sağ oportünizm" olarak belirlenmesi, GBMK faaliyetlerinin ve çizgisinin sağ olarak nitelendirilmesi bakımından, yüzeysel bakıldığında tutarlı görünüyor. GBMK faaliyetleri çizgi bakımından kendiliğindenciliğin hakim olduğu (buna politikasızlığın hakim olduğu da denilebilir) sağ oportünist tasfiyeci bir hattaydı.

GBMK'nın gerek siyasal ve gerekse örgütsel gelişmeler karşısında zamanında doğru tavır takınmayarak ve gelişmelerin daha çok gerisinde kalarak hem siyasal

hem de örgütsel alanda sağ-liberalizme düştüğü doğru bir tespitti. Fakat bir politika belirlemeye çalışırken de subjektivizmden kaynaklı olarak ve abartılı bir şekilde sol siyaset ve taktiklerle sorunları çözmeye çalışmış, ama başaramamıştır.

Zira sağla sol sürekli olarak iç içe ve birbirini besler niteliktedir. Bazen öyle olur ki bu iki çizgiyi birbirinden ayırdetmek kolay değildir. Ancak Parti tarihinde genel olarak gerek taktik politikalarda gerek objektif ve subjektif durum değerlendirmesinde sol subjektivizme düşülmüştür. Bu sol subjektivizm DABK'ta daha uç boyutlara varmış ve DABK kökenli delegelerle OPK'ya daha yoğun taşınmıştı. Örneğin OPK öncesi Merkez Komitesinde Parti iradesinin nasıl tecelli edeceği tartışmasının yapıldığı bir gündemde bir anlayışın salt askeri bakış açısının ürünü olarak değerlendirilmesinin Partide ayrılık için yeterli bir gerekçe olarak görülmesi bunun en tipik halidir. Bu anlayışa göre sol dokunulmazdır. OPK da bir sağ tehlikeden bu anlayışın ürünü olarak sözetmiş, ancak bunun ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çizgi boyutuyla ne anlama geldiğini kavrama bilincinden yoksundu. Oysa örgütün özellikle de siyasal-taktikler ve örgütlenme konusunda izlediği siyaset genel anlamda sol çizgiydi. Aslında GBMK çizgisini sol görünümlü sağ çizgi olarak tanımlamak daha bilimsel ve doğru bir belirleme olacaktır.

Bu sağ liberal çizgi örgütsel ilişkilerde esas olarak parti ideolojisine yabancı düşünce akımlarıyla uzlaşma temelinde bir örgütsel politikaya sahip olduğundan partinin ideolojik dokusunda önemli oranda da tahribatlara neden olmuştur. Örneğin isyancı ve bağımsızlıkçı eğilimlerle liberalizmin de ötesinde uzlaşma, salt askeri bakış açısı ve savaşağalığıyla uzlaşma, pragmatist eğilimle (örneğin kirli ticaret işini yapanlarla birarada barışık yaşama) uzlaşma, parti içerisindeki gruplar konfederasyonuyla uzlaşma, vb. tehlikeli ideolojik hastalıklarla bir uzlaşma çizgisi izlendiğinden ve bu OPK'da da sürdürüldüğünden partinin ideolojik dokusu önemli oranda dejenerasyona uğratılmış ve ideolojik çürümenin önüne geçmek için gerek GBMK'nın gerekse OPK'nın somut bir politikası da yoktur. Burada da yine politikasızlık hakimdir.

Bütün bu ideolojik hastalıklar gerek GBMK'nın gerekse OPK'nın rengini ortaya koyar. Parti ideolojisine yabancı bütün düşünce akımlarının önderliğini fiili olarak gerek GBMK'daki kadrolar gerekse OPK'ya delege olarak seçilen kadrolar yapmaktaydı. Buna karşın gerek GBMK gerek OPK bu gerçekliklerini kavramak yerine üstünü örtme yöntemini benimsemiş, bu tehlikeye dikkat çekmek isteyen cılız sesler de dikkate bile alınmamıştır.

Geçmişte olduğu gibi OPK da sağ oportünizmi mahkum etme adı altında mevcut gerçekliğinin ve ülkenin nesnel gerçekliğinin ilerisinde politikalar benimsemiş, kendisinden önceki önderlikler gibi subjektivizme düşerek sol örgütsel politikalar belirlemiştir. Bu, en bariz şekilde kendisini OPK'nın örgütsel politikasında örneklediğimiz dört bölge esasına göre örgütlenme politikasında göstermektedir. Keza Partide mevcut olan siyasi geriliği OPK görememiş, bu noktada da subjektif bir belirlemeyle Partinin teorik ve siyasi olarak ileri olduğu

sonucuna vararak adeta kendisini kandırmıştır. Aynı politika kadro politikasında da kendisini açık bir şekilde dışa vurmuştur.

Sorunların ardında yatan gerçek öz, yani hatalara yol açan ideolojik bakış açıları doğru bir MLM görüş açısıyla ele alınıp tahlil edilmeden ne sağ, ne de sol çizgiler alt edilemez. Sadece sonuçlardan hareket edilerek birine sağ diğerine sol çizgi demek doğruları yakalamak ve hakim kılmak değildir. Tam tersine bu yöntemle ideolojik kaos daha da yaratılır. Ve dolayısıyladır ki birisini mahkum etme adı altında hem mahkum edilmeye çalışılan korunuyor hem de bununla diğer bir olumsuz çizginin gelişmesinin ideolojik temelleri daha da geliştiriliyor. OPK'ya da hakim olan düşünce sistemi buydu.

Ordu Tüzüğü Hakkında:

OPK'da ordu tüzüğü oluşturmanın yanlış ve hatalı olduğuna dair muhasebenin önceki bölümlerinde vurgu yapmıştık. Hatta tüzükle de yetinmeyip orduya ayrı bir program hazırlanmasını savunan anlayışın yanlışlığını da ortaya koymuştuk. Burada söz konusu tüzüğün nasıl ve hangi anlayışlar sonucu resmi hale getirildiğini ve grupçuluğun nasıl su yüzüne çıktığını ortaya koyacağız.

Ordu tüzüğü OPK tartışmaları hem konunun kapsam ve içeriği bakımından hem de grupçu anlayış ve tarzlar bakımından en uzun zamanını aldı. Oldukça sert ve sekter tartışmaların yapıldığı, OPK'nın provoke edilmeye çalışıldığı, ayrılık tehdidinin fiiliyata dökülmeye çalışıldığı bu gündemde temel sorun Ordu tüzüğünden çok grupların birbirlerine iradelerini kabul ettirme çekişmesiydi.

Konferans kökenli kadrolardan bir kişi dışında tümü bu tüzüğün altına imza attı. Birçok kadronun gerilla faaliyeti konusunda bir tecrübesi olmadığı gibi ordu örgütlenmesi ve teorisi üzerine araştırma-inceleme yönlü bir çalışma ve bilgisinin de olmadığı açıktı. Öyle ki komiser komutan ilişkisinin nasıl olacağı, hareket tarzı, vb.konulardan bihaber delegeler grup ruhunun yön verdiği bir anlayışla Ordu örgütlenmesine ilişkin ortaya konulan görüş ve siyasetleri imzaladılar.

Ordu örgütlenmesine ilişkin DABK kökenli delegelerin ortaya koyduğu düşünceler ve siyaset esasta doğruydu. Ancak bu görüşler hakim görüş haline gelmedi. Konferans kanadından gerilla faaliyetleri konusunda siyasi birikime ve tecrübeye sahip olan bir kadro da DABK kökenli delegelerle aynı görüşteydi. Bu yoldaşın ikna çabaları da sonuç vermedi.

Grupçuluğun en üst seviyede kendisini gösterdiği gündem konusu bu sorun oldu. Her iki taraf açısından da grupçuluk söz konusuydu. Ancak özel olarak bu gündemle birlikte OPK süresince en çok grupçu tavırlar sergileyen taraf Konferans kökenli delegelerdi.

Grupçuluğun en üst boyutta yaşandığı diğer bir gündem ise, MK seçimi sonrasında Parti Genel Sekreterlik seçiminde kendisini göstermiştir.

Parti Genel Sekreterliği Seçimi:

OPK Merkez Komitesi'nin onbeş asıl beş yedek üyeden oluşması politikasında karar kıldı. Yapılan MK seçiminde seçilen sekiz asıl üç yedek üye Konferans kökenli; yedi asıl iki yedek üye ise DABK kökenliydi.

Delegelerin çoğunluğu Konferans kökenli yoldaşlardan oluşmaktaydı. Oturumda hazır bulunan 20 delegeden 13'ü Konferans kökenli, 7'si ise DABK kökenliydi. Oturum anında durum böyleyken alt konferanslarda tam tersiydi. 11 delege DABK kökenli 9 delege ise Konferans kökenli yoldaşlardan seçilmişti. Ancak iki DABK kökenli delegenin yakalanması, bir DABK kökenli delegenin merkezi oturuma alınamaması veya alınmaması, Karadeniz'den delege olarak seçilen Kazım Ekici yoldaşın bazı objektif nedenlerden dolayı merkezi oturuma gelmemesi ve iradesini o alandan gelen Konferans kökenli yoldaşa vermesi (bu bilginin doğru olmadığı sonradan ortaya çıktı. Kazım Ekici yoldaşın kendi iradesini DABK kökenli delegelerden birisine verdiğini söylemesine karşın söz konusu delege bu gerçeği iletmek yerine iradenin kendisine verildiğini ifade ederek dürüst davranmadı.) sonucu OPK'daki bileşim alt konferanslarda seçilenden farklılaştı. Yani rakamsal olarak bileşimin 13'ünü Konferans kökenliler oluştururken 7'sini ise DABK kökenliler oluşturdu.

Parti Genel Sekreterliğine yapılan seçim tamamıyla grupçuluğun yön verdiği siyaset izlenerek gerçekleşti. PGS'ye seçilen kişinin mevcut bileşimde partinin resmi görüşleriyle oldukça uzak ve ayrı görüşleri mevcuttu. Oysa mevcut bileşim içerisinde gerek DABK gerekse Konferans kökenli MK üyelerinin ideolojik ve programatik konularda olsun, yetenek ve birikim bakımından olsun sekreterliğe seçilebilecek kadrolar mevcuttu. DABK kökenli MK üyeleri Konferans kökenli MK üyelerinden bir yoldaşın sekreterliğe seçilmesi noktasında ısrarlıydı. Konferans kökenli yoldaşlardan da bir kısmı bu yoldaşın seçilmesi yönünde öneride bulunmuştu. Ancak yoldaş bu görevi kabul etmedi. Konferans kökenli başka bir yoldaş da önerilmesine karşın o da görev kabul etmedi.

Partinin ideolojik programatik düşünceleriyle sorunu olan, kirli ticaret işine karışmasından dolayı Parti içerisinde hayli yıpranmış olan ve son olarak da Konferans arifesinde yakalanan iki delegenin yakalanmalarındaki komplonun bu kişi tarafından yapıldığı iddiasının olduğu bir durumda HH denilen unsur grup ruhuyla Parti Genel Sekreterliğine seçildi.

Buradaki tercih Genel Sekreterlik seçiminden öte grupların birbirlerine iradesini kabul ettirme sorunu temelinde yapılmıştı. Konferans kökenli yoldaşlar bu işin başını çekmekteydi.

Ticaret İşine İlişkin OPK'da Yapılan Tartışmalar Ve Sonuçları Üzerine:

Hatırlanacağı gibi GBSB'de bu sorunun „alt konferans tartışmalarına yansıtılmaması ve OPK'da gündeme getirilmesi noktasında" görüş birliğinin olduğuna dikkatleri çekmiş ve bununla birlikte izlenen bu politikanın o dönem açısından yanlış olduğunu da altını çizerek vurgulamıştık. Biz burada OPK'da yapılan tartışmalar ve izlenen siyaset üzerinde duracağız.

Bu konuda alınan karar, OPK gündemlerine geçmeden önce mevcut GBMK üyeleri arasında önce bu sorunun görüşüp sonra OPK'ya oturulması yönündeydi. Ancak bu görüş OPK'dan önce pratiğe geçirilmedi. Gerekçe ise „Bu sorunun mali sorun gündeme geldiğinde ele alınıp değerlendirilmesi daha doğru olacak" görüşüydü. Sorunu bilenler bu yönde hareket ederek söz konusu gündemi beklemeyi doğru buldular. Oysa burada yine hata yapılmıştı. Hatanın ve olumsuzluğun ilk ayağını GBSB bu sorunu OPK alt konferanslarına açmamakla geliştirirken, ikinci ayağını yine GBSB kaynaklı ve bilen bazı delegelerin bu sorunu OPK öncesi gündeme getirmemekle hatalı davranmalarıdır. Hatalı ve liberal tutumlar birbirini kovaladı.

OPK gündemleri daha bitmeden OPK delegesi ve aynı zamanda doğal üye olan iki MK üyesinin merkezi konferansın öngünlerinde düşman tarafından ele geçirilmesi sonrasında kendi yakalanmalarına ilişkin HH diye bilinen unsur hakkında ileri sürdükleri iddialarla birlikte bu konuyla direkt bağlantı kurularak sonuca gidilmeye çalışıldığı için, yani söz konusu delegelerin kendi yakalanmaların da bir komplonun olduğunu ve bu komplonun ana nedenlerinden birisinin bu kirli işle bağlantılı olduğunu ortaya koyan bir mektubun OPK'ya ulaşması ile gündeme getirilmiş oldu. Bu kirli iş gündeme gelmeden, daha doğrusu söz konusu „komplo" iddiasıyla bağlantılı olarak bu sorun tartışılmadan önce de delegelerin bir çoğu kirli işin nasıl ve kimler tarafından yapıldığını öğrenmişlerdi.

Komplo var iddiasıyla birlikte mektubun ağırlıklı konusu olan kirli ticaret işi OPK'nın diğer gündemlerinin görüşülmesine ara verilerek görüşülmeye başlandı. Toplantıda çıkan sonuçlar özet olarak şöyleydi:

HH'nin bir komplo ile ... ve ... yoldaşları yakalattığı iddiası doğru değildir. Ancak bu operasyona ilişkin şaibeli durumların ortadan kaldırılması için soruşturma komisyonu oluşturulmasına karar verildi.

Kirli iş ile ilgili çıkan karar ise şöyle idi:

Bu ticaret işinin yapılması hata ve suçtur. Olayın gerçekleştirilmesi yanlış ve suç olduğu gibi partiden gizlenmesi de, yani sorunun gerek birlik öncesi gerekse sonrası partiden gizlenmesi suçtur. Bu işi yapanlar/yaptıranlar ve olayın gizlenmesini yıllarca sağlayan ilgili yoldaşlar özeleştiri vermelidir.

Bu suçun P.'ye açılmaması kararına varıldı. Buna gerekçe ise, eğer sözkonusu suç partiye açılırarsa parti düşman tarafından teşhir edilecek ve bundan da parti zarar görecek. Dolayısıyla tutanak özel tutulduğundan, OPK gündemleri ve kararlarına yansıtılmayacak.

Kararda bu işin yapılmasında önayak olan ve onu partiden gizleyen üç MK ve aynı zamanda SB üyesi olan kadrolara ceza verilmesi tartışıldığında ise bu konuda bir karara varılamadı. Cezalandırılmaları yerine mesele özeleştiri ile geçiştirildi

Bu sorunun parti suçu olduğu, dolayısıyla partiye açılması gerektiği noktasında yalnızca iki delegenin şerhi söz konusuydu. Bunlardan birisi Konferans kökenli bir yoldaş iken diğeri ise Cüneyt Kahraman yoldaştı.

Sorunun partiye açılmamasının nedeni „bu olayın düşman tarafından kullanılması kaygısı idi“ Bu işin yapılması konusunda OPK delegeleri ve doğal delegelerinin hemen hemen hepsi yanlış ve suç olduğu noktasında hemfikirdiler. Tabii bu işi yapan, yaptıran kişilerin bunun bir suç olduğu noktasında kendilerini ne derece ikna ettikleri ayrı bir tartışma konusudur. Özellikle de bir SB üyesi ikna olmamakta diretti. İnanarak özeleştiri vermedi. Bir bakıma zorlandı özeleştiriye.

Sorunu bilen bir başka SB üyesi ve doğal delege ise OPK'ya gelmemişti. Bu kişinin bu işin yapılmasında zaten rolü yoktu ancak olayı işittikten sonra partiye açmamada suç ortaklığı söz konusuydu. Daha önce GBSB toplantısında bu sorun gündeme alındığında kendi payına düşen özeleştiriyi yapmıştı.

Şimdi OPK'nın bu tutumu ve kararı üzerinde duralım:

„Komplo var“ iddiasına ilişkin gelişmeleri ve değerlendirmeyi daha önce yaptığımızdan yeniden bu sorun üzerinde durmayacağız. ... Ticaret işine ilişkin kararın ve izlenen yöntemin kendisine gelince:

Daha önce ortaya koyduğumuz gibi bu konuda ilk hata GBSB toplantısında işlenmişti. Yani GBSB bu sorunu gündeme alıp tartıştığında bu sorunu merkezi OPK'ya getirmek yerine alt konferanslarda gündemine alıp tartışmalıydı. Ama GBSB bu sorunu ertelemekle bir çok bakımdan hataların gelişmesine neden olmuştur. Aynı hatayı OPK'da devam ettirmiştir. GBSB bu konuda ilkesiz davranarak liberal tutum sergilemiştir. Eğer sorunu OPK'nın alt konferanslarında tartıştırmış olsaydı, gerek OPK'da gerekse daha sonra ortaya çıkabilecek olumsuzluklar önlenmiş veya en aza indirgenmiş olurdu. Böylece OPK üzerine düşen gölge de engellenmiş olacaktı. OPK üzerine düşen gölge neydi?

GBSB gündemine geldiğinde sorunun gerek MK üyelerine gerek alt konferanslarda parti iradesine sunulmaması OPK bileşimini dolaysız bir şekilde etkilemiştir. Sorun OPK gündeme geldiğinde ise sorunu tartışıp değerlendiren ve oy kullananlar hem sanık hem yargıç olmuşlardır. OPK'nın alt konferanslarında tartışılmaması suçu işleyenlerin tekrar konferans delegesi seçilmelerine imkan sağladığından OPK ve OPK'nın seçtiği önderliğe doğal olarak gölge düşürüldü. Eğer alt konferanslarda açılsaydı mümkündü ki bu suçlular seçilmeyebilirdi. Böylece bu suçluların gizlenerek OPK'ya taşınması önlenebilirdi. Bu suçlular yerine başka yoldaşlar delege olarak OPK'ya gelebilirdi. Bu durumda OPK da sorunu gizleyemez, ve normal gündemler içerisinde görüşmek zorunda kalırdı. Böylece Parti iradesi olumlu veya olumsuz bir sonuca varmış olacak, sonuç ne olursa olsun bu partinin iradesi olacaktı. Suçluların partiden gizlenmesi, dolayısıyla delege olarak seçilmesi, OPK'da da MK'ya seçilmesi, buradan da bu suçlulardan birinin Parti Genel Sekreterliğine seçilmesi yönlü haklı eleştiriler ortadan kalkar ve parti iradesi sorunu örgütsel ilkeler ışığında çözmüş olurdu. Bu yöntemle hem suç hem suçlular gizlenmemiş olacak, hem de bunu kötü amaçlar için kullanmak isteyen kötü unsurların ellerindeki kirli silahlar alınmış olacaktı. Ancak gerek GBSB gerek OPK ilkesel bir sorunda suça ortak olmamış ve örgütsel ilkeleri de ayaklar altına almamış olacaktı.

Burada izlenen siyasetin burjuva liberal oportünist bir siyaset olduğu tartışmasızdır. Örgütsel ilişkilerde de bu liberal burjuva oportünist tarz sürdürülmüş, Parti örgütsel kaosla karşı karşıya getirilerek kötü niyetli ve fırsatçı unsurların bu sorunu gerekçe yaparak hasımlarını altetme amaçlarına hizmet edilmiştir.

Gerek GBSB gerekse OPK örgütsel ilkelerde MLM bir siyaset değil oportünist bir siyaset izlemiştir. Partiyi koruma (!) adı altında ben merkezci bir anlayış ve siyaset izlenerek örgütsel ilkeler ayaklar altına alınmıştır. Bu aşamadan sonra OPK bu sorunu gizli tutanak ve oturum şeklinde değil, OPK kararlarına yansıtıp partinin bilgisine sunmalıydı. Bu suçu işleyen ve suçu gizleyenlere parti tüzüğü çerçevesinde ceza verilmeliydi. Bu suçun işlenmesindeki benmerkezci bürokratik ve kastçı anlayışlarla pragmatist düşünce sistemi derin bir şekilde irdelenerek parti eğitilmeli suçlular da yeniden kalıba dökülmeliydi.

OPK'dan 1994 Ayrılığına Kadar Olan Süreç Üzerine:

Öncesine ilişkin yapılan değerlendirmeler ve aktarımlar bilimsel bir şekilde kavranmazsa, OPK sonrası ve ayrılığın ardındaki ideolojik-siyasi gerçekleri kavramak ve doğru tahlil etmek mümkün olmaz. Bu da geçmişin olumsuzluklarını tekrar etmekten başka bir pratiğe hizmet etmez. Bu bilinçten hareketle OPK sonrası izlenen çizgiyi ana hatlarıyla tahlil edeceğiz.

Siyasal Ve İdeolojik Açıdan:

OPK'nın seçtiği Merkez Komitesi gruplar koalisyonu olarak oluşturulan oportünist bir önderliktir.Bu oportünist niteliğini gerek OPK öncesi, gerek OPK'da resmi hale getirilen oportünizmden almaktadır. Burjuva liberal çizginin temsili niteliğindeki bu önderlik Partideki her türden yabancı düşünce akımını bünyesinde toplamıştı. Sözde bir birlik korunmuş, ama özünde daha büyük ayrılıkların ideolojik, siyasi, örgütsel temelini yaratmıştır. Bu önderlik, Maoistlerin birliği gibi yüce bir amaç ve silahın Parti kitlesi ve halk kitleleri üzerinde yarattığı etkiyi bir kredi olarak kullanmış, varlığını esasta bu etki üzerinde sürdürmüştür. Son 25 yıldır önderliğin stratejik olarak kavranamayışı ve oturtulamayışı, bu önderlik süresince de devam ettirilmiştir. Bu konudaki yetmezliğini kapatmak için kendisinden öncekiler gibi sol söylemlerle geri kitlelerin geri düşüncelerini okşamış, durumu idare etmeye çalışmıştır. Siyasal gelişmelerin gerisinde kalmış, içinde bulunduğu anı nesnel bir şekilde tespit edememiş, dolayısıyla da günün koşullarına uygun taktik politika ve mücadele araçlarını tespit edip devreye sokamamıştır. Kavrayışsızlık OPK'nın oportünist çizgisinde de mevcuttu.

Feodal-faşist diktatörlüğün 1993-96 konseptini görememiş, konseptin içeriğini karayamamış ve buna uygun politika üretip partiyi konumlandıramamış, tam tersine dört bir tarafa yumruk sallayarak Parti güçlerini dağıtmış, Partinin esas gücünü şehirlere doldurmuş ve örgütsel darbenin alınmasının zeminini oluşturmuştur. Gündeme gelen yerel seçimler noktasında da zigzaglar çizmiş,

doğru bir politik hatta Partiyi konumlandıramamıştır. Tespit ettiği sol subjektif politikalar nesnel durumla bağdaşmadığından hayat bulmamış, Parti adeta önderliksiz bırakılmıştır. O, Parti sorunlarını değil kendi klik sorunlarını temel alarak kliğinin parti içerisinde nasıl egemenlik kuracağı ateşiyle yanıp tutuşan klikler arenası olmuştur. Partiye ideolojik siyasi önderlik yapmayı aklına bile getirmemiş, gerek legal gerek illegl yayın organlarının yayın politikasına yön vermemiş, bu noktada da kendiliğindenci bir hat izlemiştir.

Yıllardan beri varolan ve OPK'da giderek büyük bir tehlike haline gelen salt askeri bakış açısı, savaşağalığı, bürokratizm, grupçuluk, burjuva liberalizmi ve pragmatizmi, sekterizm, vb. ideolojik hastalıkların Partiyi yiyip bitirdiğini görememiş, tersine işgal ettiği mevkiyi koramak için bütün bu Maoizm düşmanı düşünce akımlarıyla uzlaşmış ve onlarla birarada yaşamayı tarz haline getirmiştir.

OPK sonrasında düşmanın partimize yönelmemesi düşünülemezdi. Bunu söylemde Merkez Komitesi de kabul ediyordu ama pratik politika olarak üretilen ve devreye konulan bir araç da yoktu. Tam tersine kadroların önemli bir kısmını şehirleri örgütleme adı altında şehirlere yığarak ağır darbeler almanın temeli atıldı. Bu süreç içerisinde aynı zamanda SB üyesi olan ÖB sekreteri de dahil toplam altı MK üyesi (bunlardan beşi asıl iken diğeri yedek üyedir) yakalandı. Bu dönem içerisinde ÖB üyelerinden yalnızca bir kişi, yurtdışında olduğundan ele geçmemiştir. Aynı dönem içerisinde Askeri lojistik işlerle sorumlu bir MK üyesi de düşmanın eline geçmiştir. Böylece OPK'da işbaşına getirilen (yedekler dahil) tüm MK üyelerinin 1/3'ünden fazlası altı aylık süre içerisinde engellenmiş oldu. Aynı süre içerisinde gerek Bölge Komiteleri gerekse de daha alt örgütlülükler içerisinde olan kadro ve üyelerin de önemli bir bölümü düşmanın eline geçti.

Bu yakalanmalarla Amed Bölge Komite Sekreteri, Dersim Bölge Komite Sekreteri, ÖB sekreteri (SB üyesi) MBK sekreteri ve MBK alanındaki Askeri Komite Sekreteri, Karadeniz Bölge Komitesi ve aynı zamanda MK yedek üyesi yakalanmıştır. TMLGB Merkez Komitesi sekreteri ve yurtdışındaki üyesi dışında tüm üyeler yakalanmış oldu. Yani bütün bölge örgütlülüklerinin sekreterleri kısa bir zaman dilimi içerisinde düşmanın eline geçti. Örgütsel darbe ve örgütsel demoralizasyonun yanısıra bir dizi şaibeli durum da Partiyi fazlasıyla kemirmeye başladı.

Bu dönemde yakalanan MK üyelerinden ikisi çözüldü. Bunlardan Servet Öner adlı unsur poliste ihanet etti. Dönemin hapishane örgütlülüğü bu unsurun üzerine çeşitli kaygı ve hesaplardan dolayı gitmemiş ve cezalandırmamıştı.

Amed Gerilla birliği alana ulaşmadı. Bu birlik ilk yıl itibarıyla öncü birlikti. Bu konuda ne Amed Bölge Komitesi görevini yerine getirdi ne de gerilla birliği yeterli çaba ve inisiyatifi kullanarak Amed alanına gitti. O yıldan bu yana da Amed'e halen gidilmiş değildir.

Karadeniz (Artvin) gerilla birliği başta Komutan ve Komiser olmak üzere tüm Parti üyeleri 1993-94 kışında yapılan operasyon sonucu imha edildi. Geride kalan sempatizanlar düşmanın eline geçti.

Toroslar'a (Elbistan merkezli) atanan gerilla birliği ise birlik komutanın görev yerine gitmemesi sonucu alana gidemedi. Dolayısıyla bu alanda da Konferansta planlanan politika gerçekliğe dönüşmedi.

l Nolu Gerilla Bölgesi dışında sadece Tokat-Ordu-Sivas üçgeninde bir gerilla birliği konumlanabildi.

DBK gerilla birliğinin koruması altındaki ilk toplantısını 1993 Eylül-Ekim'inde gerçekleştirebildi. O ana kadar Bölge Komitesinde yer alan kadrolardan herhangi birisi yakalanmamış ve şehit düşmemişti. Fakat bu komitede yer alan üyelerden birkaçı görev alanına gitmeyerek istifa etmişti. Bölge Komitesi faaliyetçileriyle Ordu faaliyetçileri arasında yetki ve inisiyatif meselesinde derin çelişkiler gün geçtikçe keskinleşiyordu. Bu durum daha çok OPK'da Ordu örgütlenmesi ve köylük alanlara ilişkin yapılan Parti örgütlenmesi konusundaki yanlış siyasetten kaynaklanıyordu. Bu çelişkilerin boyutlanmasmda Parti-Ordu çelişkisinin de önemli payı vardı.

Daha doğrusu, her ne kadar DBK, OPK siyasetinden kaynaklı olarak faaliyetlerinde başarılı olmasa da bu başarısızlıkta önemli bir faktör de Askeri Komisyon kaynaklı sekter ve salt askeri bakış açısıdır. Ordu tüzüğünü gerekçe göstererek bölge parti faaliyetlerine yardımcı olunmuyor ve zorluk çıkarılıyordu.

PKK ile Yaşanan Sorunlarda Doğru Tavır Takınıldı:

OPK sonrası PKK ile yeni başlayan bir gerilim sürecine girildi. Aslında PKK ile gerek cunta öncesi gerek cunta sonrasında, daha çok da 1984 sonrasında başlayıp zaman zaman gerilimli şekilde süren ilişkiler, OPK sonrasında daha da boyutlandı. Bu gerilim siyaseti PKK'den kaynaklanmaktaydı. PKK'nin halka yönelik zorla askere alma ve vergilendirme politikasına halk karşı çıkıyor ve Partinin kendilerine sahip çıkmasını istiyordu. PKK halkın tepkilerine sert yanıtlar veriyor ve baskı koşullarını daha da ağırlaştırıyordu. PKK Parti kitlesini sindirmeye çalışıyor ve onlara kendi işlerini yürütmesi için baskı uyguluyordu. Bu gerilim ve saldırgan politikalarını üç savaşçıyı kaçırmakla tırmandırdı. Dört gün boyunca baskı altında tutarak isteklerini kabul ettirmeye çalıştı.

PKK'nin bu gerici siyaset ve pratiğine karşı Ordu Parti faaliyetçileri PKK'ye zorla vergi ve asker vermemeleri için halka propaganda ajitasyon yapıyorlardı. Bu durum PKK'yi daha da pervasızlaştırdı. Dersim halkı ve milis güçlerimize yönelik baskısını arttırıyordu. PKK aynı siyasetini bölgede bulunan Devrimci Sol ve TDKP güçlerine de uyguluyordu . TDKP'den beş kişiyi kurşunlayarak katletti.

Partimiz taraftarı olan Kahraman ailesinden zorla vergi alınmaya çalışılmış, ancak bu başarılamayınca aynı aileden Partimiz üyesi olan bir yoldaşı rehin olarak kaçırmıştı. Yoldaşa ağır işkenceler yapılmış, ancak istemleri kabul ettirilememişti. Yoldaşın PKK'nin elinden kaçmasına misilleme olarak ailesinden üç kişi katledilmiştir. Aynı gerici politikanın devamı olarak Partimizin bir taraftarı da Pülümür'de katledildi.

Propaganda ve ajitasyonda kimi sekter üsluplar kullanılmış olsa da Partimiz esasta devrimci bir hatta kalmış, sorunun iki parti arasında silahlı çatışma noktasına varmaması için oldukça soğukkanlı ve esnek bir siyaset izlemişti. Bu dönemde Merkez Komitesinin izlediği nadir doğru siyasetlerden biri buydu. PKK Merkez Komitesi başta olmak üzere Kürt ulusuna hitaben mektup ve bildiriler kaleme alınmış, legal yayın organı üzerinden özel bir sayı çıkarılmış, PKK'nin bu gerici siyaseti halk içerisinde geniş bir şekilde teşhir edilmişti. Parti siyasetinin halk tarafından benimsenmesinden dolayı PKK bu gerici anlayışından dönemsel olarak da olsa vazgeçmek zorunda kalmıştır.

Yayın Organları Konusunda İzlenen Politika Yanlıştı

Parti olarak gerek legal gerekse illegal yayın organları konusunda geçmişten bugüne kadar doğru bir siyaset izlendiği söylenemez. Her dönem bu yayınların öneminden dem vurulmuş fakat pratikte buna uygun hareket edilmemiştir. Hemen her önderlik kendince bir politika belirlemiş ve bu uygulamaya çalışmışsa da başarılı olamamıştır. Çünkü geçmişten beri yayın politikasının önemi bilince çıkarılmamış, bu yayınların Siyasi Büronun denetiminde çıkarılması zorunluluğu görülmemiştir. Gerek legal gerek illegal yayın organlarında partinin politikasını alt kademe kadrolar tayin etmiş, önderlik kademeleri ise genel olarak tekzip yapmakla yetinmiştir. Yayın politikasında öncelik sonralık ilişkisi kavranamamış, illegal yayının örgütleyici, yönlendirici misyonu kavranmamış, illegal merkezi yayın organı cunta sonrasında düzenli bir şekilde bir türlü çıkarılamamıştır. Legal basına adeta illegal yayın organının misyonu yüklenmiş, durum böyle idare edilmeye çalışılmıştır.

Yoldaş Kaypakkaya kuruluşunun ilk günlerinde basının önemini Marksist Leninist Maoist bir tarzda ortaya koymuş ve Parti örgütünün önüne pratik olarak bunun nasıl örgütleneceği konusunda da berrak bir perspektif ve somut görevler koymuştu. Örneğin bütün bölgelerin yapması gereken ilk görevler arasında illegal basın mekanizmasının yerleştirilmesi oturtulması ve dağıtım ağının yaratılmasını şart koşuyordu. Bu berrak bilinç hiçbir Parti önderliği tarafından kavranmamış, dolayısıyla gereği de yerine getirilmemiştir. Mekanik bir şekilde basının nerede çıkarılması gerektiği tartışmaları Partinin gündemini kaplamış, ancak bunda da doğru bir sonuca gidilememiştir.

Gerek illegal merkezi kitle yayın organı gerek kadro yayın organı bu kavrayışsızlıktan kaynaklı olarak kurumsallaştırılamamış, hem Parti içerisinde hem kitleler içerisinde Maoizm düşmanı bütün düşünce akımlarının boy verip gelişmesine hizmet edilmiştir. Yoldaş Kaypakkaya'daki ideolojik tutum dejenere edilmiş, ideolojik ve teorik mücadele diye bir mücadele partinin gündeminden adeta kaldırılmıştır. Bütün bu görevler tali olarak ele alınması gereken legal yayın organlarına yüklenmiş ve dolayısıyla bu legal yayın organları da genel olarak orta ve geri düzeydeki yoldaşların inisiyatifine bırakılmıştır.

Kısacası Parti ideolojik ve teorik mücadelenin, propaganda ve ajitasyonun önemini kavramadığı gibi, partinin geniş kitlelere ideolojik ve politik önderliğini tesis etme ve örgütlemede önemli bir araç olarak yayın organlarından yararlanamamış, onlara gereken önemi vermemiş, önderlik etmemiş, yayın politikasında tamamen kendiliğindenci bir hat izlemiştir.

OPK'yla işbaşına gelen Merkez Komitesi de esasta bu çizgiden kopmamış ve onu sürdürmüştür. Bu MK'nın diğer önderliklerden ayırdedici özelliği bu dönemdeki yayın organlarında grupların, kişilerin kişisel düşüncelerini resmi düşünce adı altında yayınlaması ve partiyi kaosa sürüklemesidir.

Önderliğin Önemi Kavranamamış Ve Sıradanlaştırılmıştır

SB'nin bir bütün olarak kıra yerleştirilmesi karar ve politikası mevcut koşullarda doğru bir siyaset değildi:

OPK SB'yi kıra yerleştirme kararı aldı. Fakat bu karar gereği bir SB üyesi ayrılığa kadar rahatsızlığı nedeniyle kıra hiç gelmedi. Beş SB üyesinden biri şehir örgütlenmelerinin başında ÖB sekreteri olarak; biri AK sekreteri olarak ve geriye kalan üç SB üyesi ise Komünist, İKK vb. yayınlan çıkartmak, partiye ideolojik-siyasi konularda önderlik etmekle görevlendirilmişti. Ama yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi SB ne doğru dürüst Komünist, ve İKK çıkartmış ne de Partiye zamanında ideolojık-sıyasi önderlik yapmıştır. Şehirlere yerleşmesi durumunda da bunu gene yapamazdı zira SB'nin bileşimi doğru bir politika üretecek kapasiteye sahip değildi.

Geçmişte bir kanadın SB'si şehirlerdeyken diğer kanadın SB'si ise kırdaydı. Fakat hiçbirisi de doğru bir politika altında örgütü yönetip yönlendiremediği gibi yayın politikaları da farklı değildi. Kendiliğindenci bir hat izleniyor, politik tespitler ya artık gerçeklik herkesçe gün gibi açık hale geldikten sonra yapılıyor ya hiç yapılmıyor ya da hiçbir pratik anlamı olmayan subjektif, basmakalıp ve abartılı tespitlerle gün kurtarılıyor; kısacası politika üretilmiyordu.

Stratejik Önderlik Tayin Edicidir:

Doğru bir politika demek somut durumu ve çelişkileri doğru analiz ederek öngörülü bir şekilde bu duruma uygun doğru ve devrimci müdahaleyi belirlemek ve buna uygun örgütü ve mücadele araçlarını önceden hazırlayarak zamanında devreye sokabilmektir. Parti tarihimizde işbaşına gelen MK'ların ve bu MK'ları işbaşına getiren Konferansların bu konuda iyi bir sınav verememiş olduğu; örgütün ve toplumun içinde bulunduğu gerçekliği bilimsel bir şekilde tahlil edemediği için ihtiyaçları da doğru bir anlayışla ortaya koyamadığı açıktır. Mevcut nesnel durumu ve de kendi gerçekliğini bilimsel bir şekilde tanımadan bir Konferansın doğru bir önderlik çizgisi oluşturması da doğal olarak düşünülemez. Bu ideolojik, politik, örgütsel ve askeri her alanda belirlenen taktikler açısından da böyledir.

Önderlik çizgisinin doğru olması, veya doğru bir taktik önderlik için mevcut durumun tüm yönleri, tüm dinamikleri, tüm ilişkileri ve iç-dış bağlantılarıyla

incelenmesi ve analizi; kısacası diyalektik materyalist yöntemle, nesnel bir şekilde anlaşılması ve yorumlanması şarttır. Aksi taktirde öznelci tespitlerle yanlış çizgiler ve politikalar, dolayısıyla başarısızlık kaçınılmaz olur. Ancak doğru taktik önderlik için bu yeterli değildi. Meseleleri bilimsel olarak kavramak yetmez. Çünkü komünistlerin ve komünist partisinin işi sınıf mücadelesinin seyircisi olmak, gözlemlemek ve yorumlamak, öngörebilmek değil; bunlar üzerinden bu mücadelenin öncü ve etkin bir öznesi olabilmek, buna doğru ve değiştirici, dönüştürücü iradi müdahalelerde bulunabilmektir. Öyleyse çok nesnel bir analiz ve kavrayış, taktik ustalık da yetmez. Bunlar, bu kavrayış üzerinden toplumun ve sınıf mücadelesinin dinamiklerine amaca uygun müdahalelerle yön verildiğinde Maoist bir nitelik kazanır. Her sınıfın iyi taktisyenleri olabilir ancak iyi taktisyen değil iyi komünist taktisyenler olabilmek tamamen bu taktiklere yön verecek olan amaç berraklığı, bu amaç berraklığını ifade eden sınıf duruşu yani ideolojik duruşla ilintilidir. Kısacası bir Komünist Partisinin en birincil ihtiyacı herşeyden önce ideolojik önderliktir. İdeolojik önderlik olmadan taktik veya politik önderlik anlamsızdır.

Amaçlarda netlik ve ideolojik duruş siyasal coğrafya somutuna parti programı ile indirgendiğinden, komünist partisinin önderliğinin birincil niteliği ideolojik önderlik olabilmesi ve programı doğru ve bilimsel kavrayışı ile belirlenecektir. İster azami, ister asgari Programı gerçekleştirmek içinde bulunulan süreci bütünlüklü kavrayış doğrultusunda ortaya konulacak bir stratejik planla, strateji ile mümkündür. Dolayısıyla stratejik plan, savaşı yönetmenin ve kazanmanın genel planı, başka deyişle zaferin anahtarıdır. Komünist Partisine niteliğini veren ideolojisi, programı ve bunu gerçekleştirmek için ortaya koyduğu stratejik plan olduğuna göre; o planın kurmayı, komünist partisinin önderliği ideolojik önderlik kurumu olarak aynı zamanda ideoloji, program ve stratejik kavrayışın billur çekirdeği, kolektifin tüm tarihsel, teorik ve pratik birikiminin kristalize olmuş stratejik önderliği olmak durumundadır.

Stratejik planın uygulanması stratejik önderliğe bağlıdır. Bu anlamıyla stratejik önderlik tayin edicidir. Çünkü stratejik önderlik bütünü, tüm bir savaşı yöneten merkez olarak tüm parçaların işleyişini, politikasını ve pratiğini hem tek tek hem de birbirleriyle ilişkileri içerisinde bir bütün olarak kavrayıp yöneten ve yön verendir. Taktiklere yön veren stratejiyi her somut koşulda bütünün, kolektifin tamamının gerçekliğine, parçaların tüm ilişkilerini ve tarihsel, sosyal, politik şartların bütününü dikkate alarak uygulaması ve bütünü harekete geçirmesi gereken orkestra şefi odur. Genele, güçler dengesinin bir bütününe ve önderliği altındaki tüm alanlara, o alanların birbirleriyle ve diğer güçlerle sınıf ilişkilerinin bilgisine, hem genel olarak toplumdaki sınıfların mevzilenişine ve hemde tek tek alanlardaki duruma vakıf olmak durumundadır ki merkezi bir stratejik önderlik sorumluluğunu yerine getirebilsin. Parçaları birbirleriyle uyumlu bir şekilde yönetebilsin. Tek tek taktik önderlikleri stratejinin hizmetindeki bir merkezi taktik planın başarılması gibi kolektif bir zorlu işin ekseninde koordine edebilsin.

İdeolojik- politik bir stratejik önderlik olmaksızın tek tek alanlarda, tek tek sorunlarda kısmi başarılar elde etmek mümkündür. Tek tek muharebelerde zaferler kazanmak da mümkündür. Ama uzun süreli bir stratejik mücadelenin başarısının tek garantisi bu stratejik önderliğin kendisidir. Merkezi taktik başarıların olmazsa olmazı stratejik önderlik kurumlaşmasıyken; tek tek alanların taktik başarılarının bütünü, devrim mücadelesini ilerleten bir nitelik alabilmesi yani aynı zamanda merkezi bir taktik başarının kendi üzerine düşen payını gerçekleştiriyor olabilmesi de savaşın bütününün kurmayı olan stratejik önderliğe bağlıdır. Gene merkezi taktik başarıların stratejik bir zafere yürüyüşü de bu stratejik önderliğin kurumlaşmasına bağlıdır.

Bir Komünist Partisinin Merkez Komitesi ve özellikle de Siyasi Bürosu, o ülkedeki aşamalı ve kesintisiz devrim mücadelesinin stratejik planının o dönemdeki uygulayıcısı, savaşın bütününün kurmayı, komutası , yani ideolojik, politik stratejik önderliği olarak kurumlaşmak durumundadır. Ancak böyle bir stratejik önderlik kurumlaşması ve bunun sürekliliğinin sağlanmasıyla hem dönemsel merkezi taktik planlar başarıyla ortaya konur ve uygulanır, hem de bu dönemsel taktik planlar birbirini bütünleyerek ilerleyen bir stratejik planın sonuç alıcılığının hizmetine girer. Gene ancak bu şekilde merkezi taktik plan her alan, her bölge ve her birimde somut ve özgül olana uygun biçimlerini alırken merkezi bir plana uyum gibi ana bir halkayı yitirmez.

Böyle bir kurmay olmadan her bölgenin, her parçanın kendi başarısını esas alarak hareket etmesi ve bütünün başarısının gereklerini gözden kaçırması kaçınılmazdır. Her bölgenin ve her faaliyet alanının asli görevlerini belirleyecek ve merkezi taktik plana uygun bir bölgesel taktik önderlik için onlara yön verip perspektif sunacak olan da gene tek tek parçaların bilemeyeceği ve göremeyeceği kadar bütüne tüm yönleri ve tüm çelişkileriyle vakıf olan stratejik önderlik olacaktır.

Öyleyse, stratejik bir ideolojik-politik önderlik kapasitesine sahip bir önderlik bile, bu misyon yeterince kavranmadan ve bunu gerçekleştirme şartları oluşturulmadan, sürekliliği sağlanmış ve kurumlaşmış bir duruş gereği anlaşılmadan bu kapasitesini maddi bir güç haline getiremez. Bu kapasitenin maddi bir güç haline gelmesi herşeyden önce önderliğin gerçekten de bütünü görebileceği, bütünün tüm hareketinin bilgisine sahip olabileceği bir yerde ve buna uygun araçlarla donatılmış olarak konumlandırılmasından geçer. Bu araçlar bir dağın başında yaratılabiliyorsa orada, uzayda yaratılabiliyorsa uzayda; nerede olduğu önemli değildir. Aslolan bu önderliğin misyonunun ve gerekleri, görevleri ve sorumluluklarının doğru anlaşılması yani asli görevin icrasıdır.

Ülke ve dünyadaki gelişmelerden, sınıf mücadelesindeki her bir hareketten, tek tek her bir bir parçanın, yani her faaliyet alanının, her bölgenin çelişkilerinden, gerçeklerinden, hareketinden, an be an değişen sosyal, siyasal, askeri, ekonomik vb. gelişmelerinden bihaber olan bir kurmayın bir devrimi, çok parçalı ve çok

işlevli bir organizmayı tek bir amaca kilitleyerek harekete geçirme ve yönetme becerisi göstermesi beklenemez. Öyleyse önderliğe bu şartlar sağlanmalı, bunun araçları yaratılmalı, sürekliliği sağlanmalı, önderlik bu asli görevini yerine getirmeye kilitlenmeli ve bunun için de stratejik ve tayin edici önemi kavranarak korunmalıdır. Ondan sonra da o önderlikten kolektifin yani partinin tüm kadrolarını, üyelerini, militanlarını ve savaşçılarını, tüm örgütlerini ve bölgelerini tek bir stratejik ve taktik plan dahilinde ustaca birleştirmesi, farklı renkleri, farklı alanları, farklı farklı olanları tek bir yumruk gibi harekete geçirebilmek olan önderlik sanatını icra etmesi; bunun için ideolojik ve politik bir merkez, ideolojik ve politik önderlik misyonunu oynaması beklenmelidir. Bu misyonun hakkını veren bir önderliğin ayda mı, Mars'ta mı, kırda mı, kentte mi olduğunu kimse tartışma konusu yapmaz. Aslolan, asli görevini yerine getirmesidir. Bu tayin edicidir. Bu asli görevini yerine getirmeyen bir önderlik ise savaşın en kızgın alanlarında, en büyük fedakarlıklar içinde en büyük emekleri sarfetse de, çok iyi bir savaşçı, çok iyi bir militan, çok iyi bir devrimci, çok iyi bir komünist, çok iyi bir taktisyen, çok iyi bir komutan veya çok iyi bir teorisyen olabilir; ama savaşın bütününün kurmayı yani gerçek bir önderlik, stratejik bir önderlik olamaz. İrade ve eylem birliğinin, stratejik bir plan dahilinde çelikten bir birlikle devrimi zafere taşımanın başkaca da garantisi yoktur. Parti ihtiyaçsa, önderliksiz bir partinin dört bir yana yumruk sallayan ve tek tek başarı ve zaferlerini hiçbir zaman sonuç alıcı ve nihai, kalıcı bir zafer yolunda birleştiremeyen bir militanlar ve kahramanlar ve savaşçılar topluluğu olmaktan öteye gidemeyen, gerçek bir parti olamayan bir parti olduğu asla unutulmamalıdır.

Parti tarihimizde merkezi önderliklerden hep küçük işleri başarması beklenegeldi. Hemen hiç bir zaman sıradan bir taktik önderliğin veya tek bir alanın önderliğinin ötesinde bir beklentiye girilmediği gibi bazen daha da ileri giderek önderlikten beklentilerin çıtası bir savaşçıdan beklenenler derekesine dahi düşürüldü. Tepeden tırnağa böyle şekillenen bir partide önderler de önderlik etme ihtiyacı duymazlar ve bir savaşçının teorisi ve pratiği ile yetinir ve kuşkusuz kendiliğindenci bir çizginin bürokratlarına dönüşür çürür ya da iyi bir halk savaşçısının devrimci fedakarlığıyla kısa vadeli başarılar ve küçük muharebelerin zaferleriyle yetinirler. Büyük düşünmeyen bir partinin önderliğinin büyük düşünmesi beklenemez. İyi silah kullanmanın veya iyi yazı yazmanın önderlik zannedildiği bir örgüt parça parça başarılar elde edebilir ama sonuç alıcı bir stratejik plan doğrultusunda iç birliğini dahi sağlayamaz.

Tarihimizde SB'nin nerede konumlanacağı hep tartışma konusu olmuştur. Çünkü SB'nin asli görevi ve misyonu noktasında bir berraklık ve kavrayış derinliği, önderlik çizgisi ve kavrayışı konusunda bir kafa açıklığı olmadığından politik tıkanıklıkların sebebi hep yüzeysel tartışılagelmiştir. OPK ile işbaşına gelen MK-SB'nin konumlandırılması konusunda olan da budur.

Politikadaki tıkanıklık kendisini SB'nin nerede nasıl daha verimli olacağı noktasında da bir netlik sağlamıyor, örgütü kendiliğindenciliğe sürüklüyordu. OPK'nın o koşullarda izlemesi gereken doğru pratik politika şu olmalı idi:

MK sekreteri ve AK sekreterinin kırda konuşlandırılması ihtiyacı karşılar yeterlilikteydi.Ama soruna, bu önderliğin nerede ve hangi koşullarda partiye daha doğru bir ideolojik-politik önderlik yapacağı temel alınarak yaklaşılmadı. Sanki kırda, taşların arasında kalınca örgüt dört başı mamur bir şekilde yoluna devam edecek yönlü bir bakış açısı hakimdi. Bu anlayış, daha çok da DABK kökenli kadrolarda hakimdi. Sadece SB'nin korunması açısından sorun ele alındığında, bu politika doğru görünebilir ama asli görevini yapmadan korunmasının da partiye hiçbir faydasının olmayacağı açıktır. Esas olan korunma değil ideolojik politik önderliktir. Ancak bu diyalektiğin doğru bir şekilde anlaşılması gerekir. Dönem dönem önderliği hiç korumamak, dönem dönemse önderliği koruma adı altında asli görevini gerçekleştiremeyeceği koşullarda konumlandırmak; her ikisi de yanlıştır.

Gene SB'nin kırda kalması örgüte moral açısından da iyidir, ama SB'nin görevi örgüte sadece bu kapsamda moral sağlamak değil, onun asıl görevi örgüte MK toplantıları arasında siyasi ve ideolojik önderlik yapmaktır. Politika sunmak ve örgütü sınıf mücadelesinin her cephesinde doğru bir görüş açısıyla yönlendirmektir. Komünist'lerle parti içini eğitmek temel görevi iken, ancak pratik açısından ise örgüte siyasal gelişmelere anında tavır koyması SB'nin temel görevidir. Kaldı ki ideolojik-siyasi alandaki misyonunu hakkıyla yerine getiren ve bu şekilde varlığını her an hissettiren bir önderlik nerede olursa olsun başlı başına birleştirici ve moral kaynağıdır.

OPK sonrası SB'ye yaklaşım parti tarihi boyunca önderliği kavrayış çizgisinin devamı şeklinde olmuş ve hatta Partinin devrime, orduya ve savaşa önderliğine ilişkin giderek derinleşen bilinç bulanıklığı Parti önderliğini kavrayış ve ona yaklaşımda çok daha uç ve billur biçimde yansımıştır. Örneğin SB'nin konuşlandırıldığı Gerilla bölgesinin l nolu ABK'sında SB'ye milis ve kurye imkanlarının dahi sağlanmayışı önderliğin ne kadar ciddiye alındığının ve gerek sorumluluklarını yerine getirmesi ve gerekse de korunması konusunda partinin o zamanki bilinç düzeyinin çarpıcı bir göstergesidir.

Bu tür yanlış anlayış ve pratikler de SB'nın işini kolaylaştırmak yerine daha da zorlaştırıyordu. İşin en vahim yanı ise AK sekreteri olan NTnin SB üyesi olmasına karşın SB'nin işlerini daha da zorlaştırması idi. Ona yardımcı olmak yerine SB'nin faaliyetlerini engellemek için özel çaba sarf ediyordu. Daha sonra değineceğimiz gibi bir yandan NT'nin başını çektiği AK kliği, öte yandan ise HH'nin başını çektiği klik1993 sonbaharından sonra gizliden gizliye hizipçi faaliyetlerini daha da arttırdılar.

Kısacası, SB doğru bir politika üretemediği ve üretme kapasitesine sahip olmadığı gibi gerilla bölgesinde konuşlandırmakla da görevlerini yerine getirememiştir. Sorun hangi alanda konuşlandırılıp konuşlandırılmaması değil,

sorun burada doğru bir politika belirlemek ve gerçekte SB'nin iş yapması için koşulları yaratmaktır. Ama eğer SB'nin görevi sadece İKK ve Komünist çıkartmakla sınırlandırılırsa o zaman bunun en iyi koşulları kır değil şehirlerdir. Sorunun özü SB'ye yüklediğimiz misyon ve bu misyona uygun siyasi ve örgütsel politikaları doğru üretecek bir mekanizmanın (önderlik) oluşturulmasıdır. Bu konuda doğru bir perspektif ve politikaya sahip olduktan sonra arkası gelir. Tersi anlayışlar yıllardır, hatta on yıllardır tekrar ettiğimiz yanlış çizgileri devam ettirmekten başka bir pratiğe hizmet etmez. İşi korkaklık ve cesaretle açıklamak ciddiyetsiz bir yaklaşımdır.

Sonuç olarak; SB'nin konuşlandırılmasına ilişkin ortaya atılan oportünist siyaset tarzı aynı zamanda SB'nin oportünist hatta yürümesini de beraberinde getirmiştir. „Strateji" ve „program" adına SB kıra yerleştirilmiş ancak strateji ve program bağıntısında önderliğin tayin edici fonksiyonu konusunda cahilce davranılagelmiştir.

Halk Savaşı Stratejisi dahilinde Partinin, devrimin ve savaşın en iyi yönetileceği yer, savaşa ve partiye en iyi vakıf olunabilecek yerse; bu partinin de esasının konuşlandığı köylük bölgeler olacaktır. Önderliğin kurumlaştırılması ve korunması açısından da politik ve askeri olarak en güçlü ve en güvenlikli noktalar da gene bu köylük bölgeler olacaktır. Ancak bu bölgelerin gerçekten bu şartlara sahip olması tamamen stratejinin icrasına, bunun için de öncelikle önderliğin misyonunu yerine getirmesine bağlıdır. O halde yapılması gereken öncelikle önderliği stratejik bir kavrayışla stratejik önderlik misyonunu yerine getirebileceği alanlarda konumlandırarak Halk Savaşını ilerletmek ve köylük bölgeleri gerçekten devrimin üslerine dönüştürebilmektir. Önderlik kuşkusuz ki devrimin şahdamarlarında, bu ileri ve şehirlere göreli kuşkusuz daha güvenlikli bölgelerde hem partiyi, hem devrimi hem de savaşı daha iyi yönetebilecektir.

Askeri Açıdan:

İdeolojik, siyasi, örgütsel çizgisi yanlış olan bir önderliğin askeri çizgisinin doğru olması mümkün değildir. Bu dönemdeki askeri çizgi OPK çizgisinden de aldığı güçle esas olarak salt askeri bakış açısından kaynaklı sol oportünist bir çizgiydi. Yukarıdan aşağıya orduda örgütlü tüm komutan ve komiserlerin (buna MK üyeleri de dahil) hemen hemen hepsinde çok büyük oranda salt askeri bakış açışı ve bununla orantılı olarak önemli oranda savaş ağalığı çalışma tarzı hakimdi. Başka Mao'nun ÇKP içindeki bazı anlayışlar için söylediği salt askeri bakış açısı bizde partinin genelinde hakimdi. Özelde ise gerilla bölgelerinde daha uç boyuttaydı. Askeri Komisyon'un 1993 sonbaharında kaleme aldığı „para, silah, adam olmayınca bu savaş yürümez" belirlemesi ne kadar da salt askeri bakış açısına sahip olunduğunun teorik-pratik belgesi olarak durmaktadır. Daha önceki bölümlerde, kış dönemi hariç gerilla bölgelerinde siyasi-teorik eğitimin istisnalar dışında hiç yapılmadığını ortaya koymuştuk. Siyasi-teorik eğitim çalışması yapmamak için teori yapılıyor, kılıflar uyduruluyordu.

Askeri çizginin başarısı değerlendirilirken devrimin siyasi görevlerinin -bu aşamada propaganda ajitasyon, kitleleri örgütleme, kitleleri silahlandırma, köy parti komiteleri kurma, ordu içerisinde parti örgütlenmesine yardımcı olma, partinin ve kitlelerin örgütlenmesine yardımcı olma, milis örgütlenmesine yardımcı olma yapma, vb. - başarıyla yerine getirilip getirilmediği kriterinden değil kaç çatışmaya girildiği, kaç pusunun atıldığı, kaç eylemin gerçekleştirildiği kriterlerinden hareket etmek salt askeri bakış açısının ürünüdür. Partide siyasi görevlerden uzak, askeri sorunları siyasetin üstünde tutan anlayış hakim bir anlayıştı.

Doğru bir ideolojik bakış açısının ve bunun izinde yürüyen bir askeri çizginin olmadığı yerde isterse günde binlerce gerilla eylemi gerçekleştirilsin, bunların kalıcılığı olamaz. Devrimde silahın ve tekniğin tayin ediciliği olamaz. Devrimde insanın bilinçli dinamik rolü tayin edicidir. Başkan Mao Çin'de emperyalistleri ve ülke gericilerini iktidardan alaşağı ederken paranın ve tekniğin gücüne güvenerek hareket etmiş olsaydı Çin Devrimini gerçekliğe dönüştüremezdi. Aynı durum tüm diğer demokratik ve sosyalist devrimler için de geçerlidir. Sovyetler, Vietnam , Arnavutluk gibi devrimini yapan ülkeler ve komünistleri için de geçerlidir. Her yerde düşmanlar teknik, para ve silah bakımından devrimci ve komünistlerden yüzlerce kat üstünlerdi. Ama yenilen taraf olmaktan kurtulamadılar. Demek ki burada doğru bir ideolojik-siyasi çizgi ışığında önce kendi özgücüne güven ilkesi ve halkın devrimci dinamiğine dayanarak savaşı yürütmek esastır. Taktik bakımdan yenilgiler alınabilir, ama stratejik olarak kazanacak olan halk ve onu devrime taşımada öncülük yapan Komünist Partisi olacaktır. Konuyla bağlantılı olarak Başkan Mao'nun „Savaşta İnsanın Dinamik Rolü" üzerine makalesinden ilgili bölümleri aktarmakta yarar görüyoruz:

„ ...Ama her şeyi yapacak olan gene insandır. Uzun süreli savaş ve nihai zafer, insanların eylemleri olmaksızın gerçekleştirilemez. Böyle bir faaliyetin etkili olabilmesi için, nesnel gerçeklerden yola çıkarak düşünceler, ilkeler ya da görüşler bulabilecek planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Düşünceler vb. öznel olduğu halde, yapılanlar ya da eylemler öznelliğin nesnelliğe dönüştürülmesidir, ama her ikisi de yalnız insanlara özgü dinamik rolü simgeler. Bu türden bir dinamik rolü ‚insanın bilinçli dinamik rolü' olarak nitelendiriyoruz ve bu, insanı öteki varlıklardan ayıran özelliktir. Nesnel gerçeklere dayanan ve onlara uyan bütün düşünceler doğrudur ve doğru düşüncelere dayanan bütün eylemler de doğrudur..."

„...Bilinçli bir dinamik rol oynamak insanlara özgü bir niteliktir. İnsan savaş sırasında bu özelliğini güçlü bir şekilde ortaya koyar. Savaşta zaferi ya da yenilgiyi her iki tarafın askeri, siyasi, ekonomik ve coğrafi koşullarının her iki tarafın yürüttüğü savaşın niteliğinin, sahip olduğu uluslararası desteğin belirlediği doğrudur, ama zaferi yalnız bunlar belirlemez; bütün bunlar kendi başlarına ancak zafer ya da yenilgi olasılığını sağlarlar ama belirleyici değillerdir. Belirleyici olabilmeleri için öznel çaba yani savaşın yönetilmesi ve sürdürülmesi, insanın savaştaki dinamik rolü gereklidir."(109)

Askeri çizgimiz yukarıda aktardığımız MLM ideolojik bakış açısıyla ele alınıp yürütülmediği zaman burjuvazinin her şeyin kaderini tekniğin belirlediği şeklindeki ideolojik ve siyasi saldırıları haklı çıkartılmış olur ki bu mantıkla devrim zafere ulaştırılamaz.

AK'nın sözünü ettiğimiz yazısı bir yandan salt askeri bakış açısını barındırırken öte yandan bu bakış açısıyla orantılı olarak sağ-liberal, ekonomist bir siyasettir. Bunlardan da önemlisi savaşta insanın bilinçli dinamik rolünün inkarıdır.

Aynı anlayışlar şehirlerdeki askeri örgütleme için de geçerlidir. Dönem itibariyle şehir askeri örgütlenmesinde yer alan birçok insanın elinde para, silah ve adam olmasına karşın yine de sağcı özlerini gizlemek için „para, adam ve silah" deyip durmuşlardır. OPK da bu anlayışa prim vermiştir. Kimi bölgelerde Bikisi gibi makineli tüfeklerin olmayışı eylemsizliğin gerekçesi haline getirilmiştir. Bunun Halk Savaşının mantığıyla yakından uzaktan ilişkisi olamaz. Bu, Köylü Gerilla Savaşı'nın küçükten büyüğe, basitten karmaşığa, zayıftan kuvvetliye gelişeceği mantığını reddetmektir. İşin garip tarafı da bu mantığa sahip olanlar Parti tarihinde „en büyük Halk Savaşçıları" olarak değerlendirilmiştir. Görüleceği gibi bu alanda da „Kaypakkayacılık" bir gösteriden öte bir anlam ifade etmemektedir. Bugüne kadar Partinin silahlanma sorununun çözülememesi bu anlayışların Partide hakim olmasındandır.

Salt askeri bakış açısının hakim olduğu iki örnekle somutlamak gerekirse:

Bilindiği gibi Cüneyt Kahraman yoldaş Askeri Komisyon üyesi olarak lojistik işlerden sorumluydu. Ancak Cüneyt yoldaş bu asli göreviyle uğraşmak yerine denetimindeki gerilla birliğiyle eylemden eyleme koşmuş , ve bu eylemlerden birisinde ağır bir şekilde yaralanmış ve bundan dolayı da iki yıl süresince görev yapamaz hale gelmiştir.

Diğer bir örnek ise SB'nin bizzat kendisinin de katıldığı bir saldırı eylemidir. Anlayışın yanlışlığı bir yana eylem „SB Basın Birliği" adına üstlenilmiş ve bu çizginin „doğruluğu" Parti kitlesine ve kitlelere empoze edilmeye çalışılmıştır.

Her iki örnekte de görüleceği gibi önderlik kurumu asli görevlerini bir yana bırakmış, herhangi bir gerilla biriminin yapması gereken işlerle uğraşmış, bilerek veya bilmeyerek niteliğini savaşçı düzeyine çekmiştir. Yukarıda önderlik kurumunun görev ve misyonunu ortaya koymuştuk. Tekrarlamayacağız. Ancak önderlik kurumunu bu siyaset ve pratiklere iten çizginin salt askeri bakış açısı olduğu inkar edilebilir mi?

Partide salt askeri bakış açısının egemenliğinden kaynaklı olarak sol sekter tasfiyeci AK kliği Parti içerisinde güç kazanmış ve bu gücü 1994 ayrılığının basamağı olarak kullanmıştır. Ajan NT'nin „OPK sonrası yaptırdığım askeri eylemler olmasaydı bugün parti varolmazdı" sözü tam da bu çizginin itirafı olarak algılanmalıdır. Çünkü bu anlayış meselelere ideolojik ve siyasi olarak değil, silahların namlusundan bakar, tayin edici olanın silah olduğunu savunur. OPK sonrasından 1994 ayrılığına ve sonrasında da askeri çizgide egemen olan salt askeri

bakış açısı olmuş ve bu yıllarca devam ettirilmiştir. Öncesini önceki bölümlerde ortaya koyduğumuz için tekrarlamıyoruz.

Kısacası, OPK sonrası askeri çizgi hem teorik-politik alanda hem de pratik-politika alanında MLM bir tarzda geliştirilmemiş, tam tersine sol-maceracı tasfiyeci bir hat izlenmiştir. Partide hakim olan bu çizgi kendisini daha belirgin ve üst düzeyde AK'de cisimleştirmişti.

Örgütsel Açıdan:

Daha önceki bölümlerde de altını çizerek vurguladığımız gibi bir partinin mevcut siyasal çizgisi ile orantılı olarak örgütsel alandaki çizgisi de ya olumlu ya da olumsuz yönde bir seyir izler. Partimizin siyasal çizgisinin genel olarak sol bir çizgi temelinde seyrettiğini ortaya koymuştuk. Dönem dönem sağ oportünist çizgiler egemen olsa da genelde hakim olan çizgi sol oportünist çizgiler olmuştur. Bu sol çizgilerin örgütsel alandaki yansıması genel olarak örgütsel sekterizm olmuştur. OPK'nın işbaşına getirdiği MK'nın siyasal çizgisine paralel olarak örgütsel çizgisinde önemli oranda burjuva liberal tarz olmasına karşın egemen olan çizgi sekterizm olmuştur. Örgütsel politikada sekterizm egemendir derken burjuva liberal çizginin örgütsel ilişkilerde zaman zaman hakim tarz durumuna geldiği gerçeğinin üzerinden atlanamaz. Nasıl ki sol sapma ile sağ sapma bir madalyonun iki yüzünü oluşturuyorsa, yani her ikisinin de ideolojik olarak özü aynı ise, örgütsel ilişkilerde de liberalizm ile sekterizm de ikiz kardeştir. Birbirini besler ve aynı sınıfsal ve ideolojik kaynaktan gelirler.

OPK Sonrasında Hemen Başlayan Organ Dışı İlişkiler Ve Bunların İlk Planda Yolaçtığı Krizler:

OPK biter bitmez ilk organ dışı ilişki MK toplantısı sonrası Askeri Komisyon'un Ordu örgütlenmesine ilişkin yaptığı toplantıda bir kadronun „komiser mi yoksa komutan olarak mı örgütlenmesi" üzerine yapılan tartışma ve nihayetinde komiser olarak atanması üzerine başgöstermişti. Askeri Komisyon toplantısında hazır bulunan beş AK üyesinden dördü (OPK'da MK üyeliğine seçilen Kazım Ekici yoldaş Karadeniz Bölgesine bulunduğundan Askeri Komisyonun toplantısına katılamamıştı) bu kadronun komiser olarak atanması yönünde oy kullanıp karara varılırken Konferans kanadı kökenli bir üye ise komiser olarak değil komutan olarak atanması yönünde oy kullanmış ve organ toplantısından çıkar çıkmaz bu kadroya „ben senin komiser olarak değil komutan olarak atanmanı istedim" şeklinde kişisel görüşünü aktarmıştır.

Birincisi, organik olarak bağı olmayan birine kişisel düşüncesini açması örgütsel işleyiş dışıdır. İkincisi, bir parti üyesi organ içi tartışmalardaki görüşünü yani bir karara ilişkin varsa şerhi bu şerhin sahibinin kendisi olduğunu ima bile edemez.Bu örnekte görüldüğü gibi tüzük ihlal edilmiş, organ dışı ilişkiye geçilmiş, atanan kadro organa karşı kışkırtılmıştır. Burada bir Parti üyesinin katıldığı herhangi bir Parti toplantısında Partinin sorunlarına ilişkin görüş belirtme hakkıyla

örgütsel deşifrasyonu ve kendisini deşifre etmesini birbirine karıştırmamak gerekir. Bu karıştırıldığında örgütsel dejenerasyon ve deşifrasyonun önüne geçilemez. Grup, klik örgütlenmesi de bir partide böyle başlar. Bu tür davranışlar açıktır ki disiplin ihlalidir ve disiplin cezasını gerektirir. Örneğimizdeki olayın OPK'nın bitişinden hemen bir gün sonra yapıldığını dikkate aldığımızda yıllarca MK üyeliği yapmış bir MK üyesinin davranışının ne kadar tehlikeli olduğu kendiliğinden ortaya çıkar.

Komiser olarak atanan kadronun organ dışı bilgilenmesinden hemen sonra durumu bir mektupla MK'ya iletmesi sorunun MK'ya taşınmasına vesile oldu. Alanda bulunan tüm Merkez Komite üyeleri olağanüstü bir toplantı yaparak durumu görüşmüş ve Askeri Komisyonun kararını oy çoğunluğuyla onaylamıştır.

Grupçuluğun olduğu bir örgütte atamalarda nesnel davranılamayacağı açıktır. Ordu içindeki görevlendirme ve atamalarda da grupçuluk yapılmıştır. Küçük grupların daha büyük gruplar haline gelerek varlıklarını sürdürdükleri bir ortamda doğal olarak yaratacağı tahribatlar da daha büyük olacaktı. Nitekim OPK sonrası yapılan atamaların büyük çoğunluğunda bu grupçu tarz kendisini göstermiş ve bundan dolayı gruplar karşılıklı birbirlerini tasfiyecilikle suçlamışlardır. Hemen OPK sonrası bu durum Partide krize neden olmuş, ayrılık rüzgarları estirilmiş, tehditler savrulmuş, ancak sorunun fiiliyata dökülmesine cesaret edilememiştir.

Yine aynı AK üyesi yoldaş özgülünde organ ve görev dışı gelişen bir başka ciddi olumsuzluk ve suç yeni bir krize neden oldu. Olay ve olumsuzluk şudur:

...Ticaret işidir. Daha önceki bölümlerde de aktardığımız gibi bu işin baş sorumluluğunu bu AK üyesiyle Konferans Kanadının sekreteri olan ve OPK sonrası SB'ye seçilen kadrolar çekmiştir. Bu konuda OPK'da ikisi de özeleştiri vermişlerdi. Bu AK üyesinin özeleştiride samimi olmadığı ve isteyerek özeleştiri vermediğini, baskılanmalar sonucu adet yerini bulsun türünden bir özeleştiri yaptığını daha önce belirtmiştik. Burada da anlayış bakımından açık bir savrulma sözkonusudur. Sonuna kadar ikna yöntemi ve özeleştiriye davet etme doğruyken, kişileri inanmadıkları halde özeleştiriye zorlamak doğru değildir. OPK iradesi kişiyi özeleştiriye zorlayarak yanlışlığa düştü. İradesiz olduğu ve cezalandırmaya gidemeyeceğini bildiğinden zorunlu olarak kişiyi özeleştiriye zorlamış ve samimi olmayan bir özeleştiriyle de durumu geçiştirmişti. Kişiler anlayışlarından dolayı özeleştiriye zorlanamaz. Anlayışların ürünü olarak disiplin suçuna denk düşen fiiller gündeme gelmişse ancak cezalandırmaya gidilir.

Sözkonusu AK üyesi OPK bittikten ve Batıya döndükten sonra ... işinden dolayı aracıları kişisel tasarrufuyla sorgulamaya başlamış ve bu sorgulamada yukarıda sözünü ettiğimiz SB üyesi hakkında da sorular sormuştur. Bu tüzük dışı bir davranıştır. Hiçbir Parti üyesi herhangi bir olayı tek başına soruşturamaz ve soruşturmalarda da herhangi bir parti üyesi hakkında bilgi edinmek için sorular da soramaz. Sorgulanan aracılardan biri sorgudan hemen sonra durumu SB üyesine bildirmiş ve SB üyesi de durumu bir mektupla MK-SB'ye bildirmiştir. Mektubunda:

„Sizlerin de bildiği bir iş OPK'da konuşulmuş ve bundan sonra o işle ilgili ne yapılacağı konusu karara bağlanmıştı. Ben de dahil bazı yoldaşların muhalefetine rağmen o işin parasının alınmaması, bunun yerine işi alan adamdan partiye bağış alınması kararı alınmıştı. OPK'da bunun dışında herhangi bir karar alınmamıştı. Fakat ne yazık ki MK üyesi ve AK'de görevli 34 nolu ‚yoldaş' partinin iradesini hiçe sayarak, kendi işiyle uğraşması gerekirken, gidip mafyanın gönüllü fedailiğini yapıyor. Olayın ve fedailiğin ne olduğunu gönderilen yazıyı okuduğunuzda göreceksiniz.

„İşin mahiyeti ve nasıl geliştiği OPK'da konuşuldu. İşi yapan yoldaşlar yanlış hareket edildiği noktalarda özeleştiri verdiler. Buna 34no'lu da dahildi. Bu konuşmaların, alınan kararın ve verilen özeleştirinin üzerinden daha iki ay geçmişken, nasıl oluyor da ‚unutuluyor' hiçbirşey yokmuş gibi davranılıyor. Konuşulup karara bağlandığı halde parti iradesi çiğneniyor? TN" (SB üyesinin 29 Ağustos 1993 tarihli SB'ye hitaben yazdığı mektuptan)

Buraya aktardığımız alıntıdan anlaşılacağı üzere OPK'da aynı yönlü karar alınmıştı. Fakat buna rağmen AK üyesi(EN Yazıda 34 nolu geçmektedir) kendi başına yaptığı icraatı savunarak SB üyesine verdiği yanıtta bunları söylüyor:

„...TN'nin yazısı, benim .... işinden dolayı o iş içinde olup, görevlendirilen ve bilinen sonuçtan payı olan ve elime geçen birini sıkıştırmam veya sorgulamam sonucu devreye sokularak ortaya çıkıyor olmasıdır.

„Böyle birini sıkıştırdığım doğrudur. Sıkıştırdığım kişi yazısında kendi açısından ifade etse de esas itibarıyla doğrudur. O temelde sıkıştırdım-sorguladım.

„Bu kişi alacağımızı sağlamakla görevli olan biridir. Görevlendiren de TN ve MT dir. Kayıp 200 bin yabancı para da bunun ve TN ,nin arasında kayıptır. Bu aldım diyor.(...)

„Evet, bu amaçla sıkıştırdım, sorguladım. Bu yanlış mıdır? Hayır! Sapına kadar doğrudur. Çünkü, sıradan, alakası olmayan bir insan değil, bu işin içinde, görevlendirilmiş, onlarla bağlantısı olan, onların yerlerini yurtlarını bilen, sadaka değil, işin mahiyeti ne olursa olsun alacağımızı almakla görevli olduğu halde görevini yapmayan, onların üzerine varmak istemeyenlerden biri ve arada 200.000 yabancı paranın hesabını vermeyenlerden biridir. TN'nin iddiasının tersine partiye karşı en ufak bir sorumluluk hissetmeyen biridir. Bu işi bu noktaya getirenlerden biridir. Bu da sorgulanmayıp kim sorgulanacaktır.Tersine duruma göre bunun ötesinde tavır takınılması gereken biridir." (Merkez Komitesine başlıklı, 23.09.1993 tarihli , AK üyesinin mektubundan)

Daha önce işaret ettiğimiz gibi sözkonusu davranış ve yazı sahipleri Konferans kanadı kökenli kadrolardır. Her ikisi de OPK'da MK'ya seçilmiştir. Yapılan görevlendirmelerde TN, SB'ye EN, AK'ye atanmıştır. Ve adı geçen ticaret işini birinci derecede yapıp suç işleyen kişilerdir. Burada olumsuzluğun sahibi ise, yani OPK sonrası gidip sözkonusu kişileri sorgulayan bu AK üyesinin kendisidir. Çünkü AK üyesine ne OPK ne MK ve ne de AK bu sorunu ve onunla bağlantılı

olan kişileri sorgulayıp bu işe tekrar el atacaksın diye bir görev vermemişti. AK üyesi bu sorgulamayı tek başına yaptığı ve görevi olmadığı halde yaptığı gibi, aynı zamanda olayın bir tarafı olan SB üyesi hakkında da bu kişilere soru sormakla ayrı bir disiplin suçu işlemiştir.

Bu durumda, disiplin dışı davranan, örgütsel işleyiş içerisinde değil de bağımsızlıkçı bir tavırla „sorunları çözmeye“ çalışan AK üyesinin haksız olduğu ve kendisini Partinin yerine koyduğu apaçık görülmektedir. AK üyesini bu tavra iten neden ne DABK'çılıktır ne Konferans'çılıktır. Onu bu tavra iten neden geçmişten beri aynı yapı içerisinde ve aynı organ içerisinde yaşadıkları kişisel çelişkilerdir. Genel olarak ikisinin de genel programatik çizgi noktasında olsun genel politik-taktik ve örgütsel alandaki çizgileri aynıdır.

Bilinmelidir ki, bir sorun gündemde ve soruşturulması gerekiyorsa, burada olayın muhatabı kişi bu soruşturma, ve sorgulamayı tek başına yapamaz. Tek başına yapamayacağı gibi böyle bir soruşturma komisyonu oluşturulsa dahi, o komisyonda görevlendirilmez. Komisyon iddia sahipleri ve iddiaya muhatap kişilerden oluşturulmaz. Çünkü soruşturmanın kendisine gölge düşmüş olur. Taraf oldukları için bu böyle yapılıyor ve yapılmak zorundadır. AK üyesi bu sorgulama ve yargılama yöntemini biliyor. Fakat işine gelmediği için sorunu götürüp devrimci görev ve sorumlulukla açıklamaya çalışıyor. Böyle bir örgüt disiplini ve adalet anlayışı devrimci olamaz. Çoğunluğun karar altına aldığı politikalar, kararlar bazen uygulanamadığı gibi (yanlışlığından dolayı) bazen ise gücü elinde bulunduran, azınlığı keyfi bir şekilde yıpratmaya ve ezmeye çalışır. Azınlıkta kalanlar ise eğer kendi grubu ve nüfuzları varsa çoğunluk kararını önemsemez ve disiplinsizliği hayata geçirir. Kendi düşünceleri doğrultusunda hareket tarzı izler. Bu durum yalnızca söz konusu AK üyesi için geçerli değildi. Kadroların geneli için de geçerliydi.

İleride çok somut bir şekilde örnekleyeceğimiz gibi kişi MK üyesi olmasına karşın üstün kararını uygulamaz ama zamanı geldiğinde ise sanki bu yönlü disiplinsizlikleri işleyenler çok doğru yapmış gibi, adeta mükafatlandırılarak MK'ya getirilir, dahası sekreter yapılır, yani olumsuzluk yapanlar adeta teşvik edilir. Tabii burada gücü örgüt içerisindeki mevcut önderlik çizgisinin olumsuzluğu ve bu bağlamda oluşturulan muhalefetten alırlar. Ama kendileri yönetime geldikleri zaman ise, bu kez çok despotik örgütsel kararlar almaktan geri durmazlar. Ne ekersen onu biçersin. Bu paslı silah bir dönem kendilerini iktidar yapsa da ama diğer bir dönem iktidardan düşmelerini sağlıyor. Kısacası parti tarihinde önderlik çizgileri sadece oportünist değil, muhalefet çizgileri de çoğu kez ve esas olarak oportünist bir temelde kendisini göstermiştir.

Partimizin örgütsel ilişkileri çoğu zaman titizlikle uygulanmamış ve örgütsel ilkeler çiğnenmiştir. Ne azınlığın hakları konusunda ne de azınlığın çoğunluğun kararını uygulaması konusunda MLM bir hat izlenmemiştir. Bu durum 2.yenilgi sonrası tam bir ideolojik hastalık olarak kendisini üst düzeyde göstermiştir. Yakın

dönem itibariyle devam etmiş, KHK'da ve KHK sonrası MK toplantılarına hakim olan anlayış bu olmuştur. Merkezi Konferans sonuçlarına, MK toplantı kararlarına, BK toplantı kararlarına, CPK toplantı kararlarına bakıldığında örgütsel işleyişin menşevik bir tarzda işletildiği görülecektir

AK üyesinin yazısı Askeri Komisyonda görüşülüp şu karara varılıyor: SB üyesinin görevlerinin dondurulması SB'ye önerilir. Ancak buradaki olumsuzluğun asıl sahibi AK üyesinin kendisi olmasına karşın bir ceza gerekli görülmez ve önerilmez. AK üyesi AK'nin gücünü de arkasına alarak SB üyesinin MK üyeliğinin dondurulması için çaba sarfeder. Sorun bir AK üyesi ile bir SB üyesi sorunu olmaktan çıkmış, Askeri Komisyon ile bir SB üyesi arasındaki soruna büründürülmüştür. Kliklerin çıkarları çakıştığından geçici olarak birleşmiş ve başka bir klik temsilcisini partiden dıştalamayı hedeflemiştir. AK kliği bu yöntemle SB üyesini partiden attırmayı ve onun yerine kendi kliğinden birini SB'ye atamayı amaçlamıştı. Bu süre içerisinde AK Sekreteri ve SB üyesi olan ajan Nihat'ın kendi klik üyelerinden birini SB'ye önermesi tesadüfi değildir. Bu yöntemle hem sözkonusu AK üyesi kazanılacak hem de siyasi rakip olarak görülen SB üyesi tasfiye edilecek ve SB ele geçirilecektir. AK'nin yöntemi suç ve suçluları açığa çıkartmak ve bununla da partiyi düzlüğe çıkartmak değil, tıpkı burjuva politikacıları gibi birisiyle „kutsal" ittifak kurarak o an kendi önünde engel oluşturanı tasfiye etmekti.

Gerek AK üyesinin disiplinsizlikleri gerekse her ikisinin mektuplarla sorunu parti gündemine yeniden sokması sonucu bu sorun SB'de görüşülmüş ve şu karar alınmıştır:

„Karar 52: Bu olayı hiçbir yş. tek başına soruşturamaz ve soruşturmamalıdır. Bu olayı MK soruşturacaktır. Bu olaya adı karışan ..., ..., ..., ..., ..., soruşturulmaları için buraya getirilmelidir. MK toplantısına kadar bunlar getirilmeli. Gelmedikleri taktirde suçlu olarak gösterileceklerdir. SB'nin bu görüşü MK'ya iletilecek. (oy birliği)"

Bu karara düşülen iki şerh vardır. Bunlardan birisi bir kliğin başı HH'ye aitken, diğeri başka bir kliğin başı NT'ye aittir :

„Şerh: Karara katılmakla birlikte mevcut durumda bu kararın yaşama geçeceğine inanmıyorum. Mevcut durumda bu kişilerin buraya getirilmesi zordur. Söz konusu kişilerin sorgulanması için başka alternatifler ve yollar aranmalıdır.

„Şerh: EN'nin yazısında geçen isimler gelmelidir. Eğer adı geçen kişiler gelmemeleri halinde ölümle cezalandırılmalıdır."

Karar ve şerhler SB'nun 26 Eylül-5 Ekim 1993 tarihleri arasında yaptığı toplantı tutanağından alınmıştır. Toplantıda her iki kadronun (yani AK üyesi ve SB üyesinin) görevlerinin dondurulmasını savunan üyeler olmasına karşın karar çıkmamıştır. Bu toplantı oldukça sekter ve hotzotçu havada geçmiştir. Bu hotzotçuluğun ve yıkıcılığın başını esas olarak NT çekerken karşı tarafın başını HH çekmekteydi.

Karardan da anlaşılacağı üzere sorun MK'nın yetkisinde olduğundan herhangi bir alt organda bu sorun tartışılamaz, sonuca gidilme noktasında fiili bir tavra ise asla girilemez. Yine SB kararında sorunu bu aşamadan sonra gizlemenin doğru olmayacağı ve bunun Parti iradesine MK üzerinden açılması sonucuna varılmıştır. Durum böyleyken kişilerin benmerkezci bir tarzda soruna yaklaşmaları, sorunu kendi kliklerinin karşı kliklere üstünlük aracı olarak kullanmalarından kaynaklı olarak benmerkezci çözüm yöntemlerine gidilmesi bir komünist partisinde olanaksızdır. SB toplantısından önce HH ile NT arasındaki karşılıklı küfürleşmelere dayanan sert tartışma SB toplantısı süresince devam ettirilmiş ve toplantı gerilimli bir hal almıştı. Bu gerilimin başını ajan NT çekmekte, HH unsuru da ondan geri kalmayarak aynı yöntem ve üsluplarla gerilimi arttırmış, toplantıyı siyasi bir toplantı olmaktan çıkararak kişiselleştirmişlerdir.

Bu tür tartışmalar partide hakim hale gelen yarı-lümpen kültürden bağımsız değildi. Meselelere siyasi-ideolojik açıdan bakmak yerine kişiselleştiren ve tartışma yönteminde ikna ve dönüştürmeyi temel almayan, karşı fikir sahiplerini „adi, alçak, namussuz, şerefsiz" vb. ithamlarla bastırmaya çalışan tarz, 1987 ayrılığından sonra adım adım partide büyütülmüş ve hakim hale getirilmiştir. Bu tarzda savaşçıya küfür, siyasi ve örgütsel tartışmalarda küfür ve hakaret, daha da ilerisinde „kafana sıkarım", „beynini dağıtırım", vb. söylem ve davranışlar adeta kanıksanır hale gelmiş, güçlü olan klikler rakiplerini bu tarzla bertaraf etmek istemişlerdir. Buna ek olarak bol bol komplo teorileri üretilmiş, bu komplo teorileriyle siyasi rakipler sindirilmeye çalışılmıştır. Gerek DABK kanadında gerek Konferans kanadında yukarıda sıraladığımız örneklere benzer onlarca olay yaşanmış ancak her iki yapı da bu tarzın üzerine ciddi bir şekilde gidememiştir. Birlik döneminde de aynı çizgi sürdürülmüştür.

Geçmişten beri devamedegelen örgütsel ilkeleri çiğneme, grupların birleşmesiyle daha bir üst seviyeye çıkmış, OPK'dan sonra ise hem grupçuluk temelinde hemde yukarıda örneklediğimiz temelde devam etmekteydi. Bu kültürü sadece NT'ye bağlarsak kendimizi kandırmış oluruz. NT'nin bu kültürün simge ismi olduğu doğrudur. Ancak bu kültür örgütün kendisinde vardı.

1993 AK ve SB toplantısı sonrası ise bir taraftan HH'nin başını çektiği hizipsel faaliyetler, diğer taraftan ise NT'nın başım çektiği AK kliğinin yürüttüğü gizli grupsal örgütlenmeler kendisini devam ettirdi. SB toplantısının yapıldığı süre içerisinde, MK bileşimi içerisindeki ağırlık henüz Konferans kanat kökenli kadrolardaydı. Toplantı sonrasında hizipçi faaliyetler daha da artmış ve örgütsel bir ayrılığın basamakları hızlı bir şekilde örülmeye başlanmıştı.

HH, Konferans kökenli komiser ve komutanlarla gizliden gizliye ilişkiye girmekte ve NT'nin başını çektiği AK kliğine karşı örgütlenme yapmaktaydı. NT'nin başında olduğu AK kliği ise ticaret işini ve AK üyesiyle bir SB üyesinin bu ticaret işi yüzünden birbirine girmelerini dayanak yaparak SB'yi teşhire yönelmiş ve SB'yi ele geçirme planları yapmaktaydılar.

HH'nin DABK kökenli komiser ve komutanların sekterliklerini dayanak yaparak Konferans kökenli üyeleri ve bunlarla birlikte savaşçıları AK'ye karşı yönlendirmesi daha belirgin bir şekilde bu dönemden sonra artmıştır. HH, ticaret işinin gündeme gelmesi ve bunun MK tarafından partiye açılmasının kendisinin siyasi geleceği noktasındaki tehlikesini gördüğü için, daha doğrusu bu sorunun partide tartışılması durumunda Konferans kanat „önderlerinin" en azından teşhir olacağını dahası kendilerinin sözkonusu kanat üzerindeki ideolojık-siyasi otoritelerinin güçlü bir şekilde zayıflayacağını hesapladığından, bunun önüne geçmek için bu tür organ dışı yöntemleri geliştirmeye hız vermişti.. Bu faaliyetini 18-25 Aralık 1993 tarihleri arasında yapılan eleştiri-özeleştiri toplantısında açıkça ortaya koydu. Yaklaşık 50 kişinin kaldığı bu barınakta AK kliği açıktan açığa teşhir edilmekte ve üyeler hedef gösterilmekteydi. Barınakta bulunan parti üyelerinin (iki kişisi hariç) hemen hepsi Konferans kökenliydi. Yapılan tartışmalarda üyeler açıktan açığa savaşçılar gibi konuşuyor, kendi ana düşüncelerini savaşçıların toplantısında açarak kişiler şahsında AK yargılanmaya çalışılıyor ve teşhir ediliyordu. Bu tür konuşmalara karşı çıkan DABK kökenli SB üyesi açıktan açığa savaşçılara hedef gösterilmeye çalışılarak hizipçilik yapılıyordu. Ki DABK kökenli SB üyesinin mevcut toplantının bir eleştiri-özeleştiri toplantısı olma niteliğinden çok hizipçilik yapıldığı yönünde Parti MK'sına yazdığı suç duyurusu yazısı da ayrılık sonrası yayımlanan belgeler arasında mevcuttur.

AK kiliği ise 1993 Eylül-Ekim arasında yaptığı toplantının raporunda açıktan açığa SB'yi teşhir ediyor ve Orduya hedef gösteriyordu. Bunu da „Yaşasın İbrahim Kaypakkaya Düşüncesi" şiarı ile süsleyerek yapıyordu. AK bununla yetinmemiş, AK raporuna ekledikleri ek bir yazıyla kirli işi partiye açmıştı. Normalde böyle bir yazının örgütsel ilkeler gereği tüm AK üyelerinin denetiminden geçirilmesi zorunluluğu vardır. Ancak NT bu örgütsel ilkeyi de bir kenara bırakarak yazıyı rapora ekleyip alt organlara indirmiştir. „Lodlar Kamarası ve Şovalyeleri" başlıklı bu yazı, bardağı taşıran son damla olmuştur. Aralık 1993'te yayınlanan bu yazı alt organlara indirilince kaos klik başlarından partinin tümüne yayılmış oldu.

Sözkonusu yazı ilk olarak, MK'nın yetkisini aşıyordu. Çünkü OPK'da ticaret işine ilişkin alınan kararın değiştirilmesi için Parti iradesine sunulması veya yeniden tartışılması sadece MK'nın yetkisindeydi. İkincisi, yazıda birçok kadro kod isimleriyle alta teşhir ediliyor ve adeta yargılanıyordu. Üçüncüsü, yazıda, batıda bir kısım kadro ve üyenin yakalanmasına ilişkin şaibeler yaratılıyordu. Dördüncüsü, yazıda yazının sahibi kendi yaşamı ve mücadele tarihini anlatarak kendisini deşifre etmekte ve disiplini çiğnemekteydi. Beşincisi, yazının AK üyelerinin çoğunluğunun denetiminden geçirilmeden sadece AK Sekreterinin denetiminden geçirilerek yayınlanmış olması örgütsel ilkelere aykırıydı.

Sonuç olarak yazının kendisi bir idelojik mücadele ve sorunları çözme yerine örgütsel sırları deşifre eden, kişileri yargılayan, kişiler hakkında şaibeler yaratan, örgütsel ilkeleri ayaklar altına alan disiplindışı bir davranıştı. Barınaktaki hizipçi

faaliyetler, arkasından „Lordlar Kamarası ve Şovalyeleri“ yazısının örgüt ilkelerin bir tarafa bırakılarak yayımlanması artık önlemenez bir ayrılığın köşe taşlarının örülmesi oldu.

Söz konusu parti organı yazı üzerine üst organlara sorulması noktasında çeşitli kararlar almış ve üstün yanıtlamasını istemiştir. Bunun üzerine ajan NT „1Nolu Alt Bölge Komutanlığı'na Bağlı 2Nolu Mıntıka Ordu Parti Organına“ verdiği cevapta partiye şöyle meydan okumaktaydı:

„Korkum yok. Var gücümle bu suçun üzerine gideceğim. Hatta MK toplantısından sonra bu suçu bildiri ile basına dahi (özeleştiri yaparak) göndereceğim. Hangi irade bana izin vermeyecek, onu görmek istiyorum“

O dönem karşı-devrimci bir unsurun böyle yapması anlaşılırdı. Ancak çalışma tarzının ve davranış tarzlarının bu gibi düşman unsurlara kendi amaçlarına ulaşmasında büyük bir cesaret verdiği görülmedikçe yatıp kalkıp düşman unsurlara küfür etmekle hiçbir sonuç alınamaz. Bu kişinin partiye meydan okuyuş tavrıyla bir kadronun OPK'da karar altına alınan bir sorunu kendi başına çözmek için insanları ormana kaldırıp kendi deyimiyle sıkıştırdım, sorguladım, tavrına girmesi özünde aynıdır. Keza bu ... ticaretini yapan kadroların yanlış da olsa sonuca bağlanmış bir sorunu tekrardan parti gündemine sokmaları özünde farklı değildir. Çünkü bu davranış ve pratikler karşı-devrimcilerin karşı-devrimci pratiklerini gizlemesinin aracı olmaktadır. Bu davranış ve pratiklerin bilinçli ve bilinçsiz yapıldığı bir önem arzetmez.

Karşılıklı disiplinsizce pratiklerin sergilenmesi ve arkasından karşılıklı yapılan seviyesiz polemikler, birbirini kovalayan suç duyuruları vb. Ocak 1994'ten sonra daha bir üst seviyeye çıktı. Ayrılık anına geçmeden önce klik başlarında NT'nin ve HH'nin ayrılık noktasında ısrarlı olduklarını belgeleyen bir-iki örnek daha sunmak gerekirse:

NT tam bu ideolojik mücadele içeriğinden uzak polemiklerin gırla gittiği dönemde yurtdışında bulunan DABK kökenli bir kadro ile yaptığı bir telefon konuşmasında açıkça ayrılığı savunmuş ve destek istemiştir: „Biz ayrılalım ve partimizin ismini de TKP(MLM) koyalım“ önerisinde bulunmuştur. Ancak sözkonusu DABK kökenli kadro bu öneriyi reddettiği gibi alalnda bulunan MK üyesini bilgilendirmiş ve bunların ayrılık tavırlarından vazgeçmeleri için ikna edilmeleri gerektiğini de belirtmiştir. Bir gün sonra söz konusu MK üyesi NT ve yanında bulunan bir başka MK üyesiyle durumu tartışmış ve böyle bir şey yapmamalarını ısrarla vurgulamıştır. 1994 Mayıs MK toplantısında sorun gündeme gelmiş, ancak NT ve diğer MK üyesi „biz böyle bir şey konuşmadık“ deyip inkarcı davranmışlardır.

NT ve AK kliği kendileri dışındaki DABK kökenli MK üyesi ve kadrolara zaten güvenmiyorlardı. NT'nin 1993 sonrası DABK kökenli SB üyesine hazırladığı komplo onun AK kliğine entegre edemediği DABK kökenli kadroları sindirme taktiğinden başka bir şey değildi. Bu komplo KHK'da açığa çıkartılmıştır. Zaten

NT'nin bu DABK kökenli kadronun SB'den alınması için çaba içerisinde olduğu başka bir DABK kökenli MK üyesine yazdığı notla açığa çıkmıştı.

NT önderliğindeki AK kliği hummalı bir şekilde çalışırken, HH kliği de boş durmuyordu. HH barınaktaki açık hizipçi tutumunun arkasından bir kaç gün sonra gündeme gelen operasyon söylentisiyle birlikte SB'nin elindeki basın mekanizması ve teknik malzemeleri kendi yardımcısı SB üyesinden gizleyerek saklamış, denetimindeki parti mallarını da olası bir ayrılığa hazırlanacak şekilde yerleştirmişti. Bu süreçte gerek yurtdışıyla gerekse alanda ulaşabildiği üye ve sempatizanlar aracılığıyla barınaklarda hizip faaliyetlerini yoğunlaştırması da bunu somutlamaktadır. Aynı şekilde yurtdışında Konferans kökenli bir üye ile yaptığı telefon konuşmasında „uyanık olmalarını" ve gözü kapalı gitmemelerini söylemiş, köy faaliyetlerinde ise kliğindeki PÜ'ler üzerinden „Yakında DABK-Konferans ayrılığı olacak" temelinde propaganda yaptırmıştır. Aynı faaliyete yanında bulunan bir başka MK üyesini de dahil etmiştir.

Parti Sekreteri olduğundan, MK'yı toplantıya çağırma, toplantı yerini ayarlama görevi kendisine ait olduğu halde yanındaki MK üyesi ile birlikte olağanüstü MK toplantısı çağrısında bulunmuşlardı. Mayıs ayında yapılması gereken olağan MK toplantısını örgütlemek yerine kliğinin hakimiyetini sürdürmek amacıyla taktik bir manevra yapmış, bu manevrayla rakiplerini altetme yolunu seçmişti. MK bileşiminin DABK kökenli üyelerin lehine değişmesinden sonra paniği giderek artmış bundan kaynaklı olarak da Partiden atılacağından endişelenmişti. Hizipçi faaliyetlerini pervasızlaştırmasında bu endişenin büyük payı vardı. NT ise kış süreci boyunca yapılan başarılı eylemlerin rüzgarını arkasına alarak HH ve kliğinin üzerine daha sekter bir tutumla gitmekte ve onları yıldırmaya çalışmaktaydı.Bütün bu gelişmeler olurken Karadeniz'deki Merkez Komitesi üyesi, diğer barınaklarda bulunan MK üyeleri, şehirlerdeki yakalanmalar sonucu yedek üyelikten asıl üyeliğe geçen MK üyeleri durumdan habersizdi. Hatta MK yedek üyelerinin asıl üyeliğe geçtiklerinden dahi haberleri yoktu. Karadeniz birliğinde fiili olarak ayrılık yaşanmış, aynı barınakta olunmasına karşın komünler ayrıştırılmış, olanaklar paylaşılmıştı.Bu durumdan da Merkez Komitesi üyelerinin yanısıra Siyasi Büro'nun da haberi yoktu.

Dolayısıyla o günkü koşullarda, yani Parti güçleri barınaklardan çıkmadan diğer Merkez Komitesi üyelerine ve kadrolara ulaşmak olanaksızdı. Kimi yoldaşların, „o dönemde alt parti organlarından gelen eleştiriler derlenip toparlanıp değerlendirilmeliydi" yönlü eleştirileri nesnel koşullardan uzak, subjektifti. Bir yandan işlemeyen bir örgüt, diğer yandan ise nesnel koşullar böyle bir imkanı olanaksız kılmıştı.

HH, yanındaki MK üyesi ve kliğiyle birlikte elli kişilik gerilla grubunu yanına alıp başka alana gitmiş görevi olmadığı halde başka alanlara müdahale etmiş ve tüm ilişkileri bir ayrılığa göre düzenlemeye çalışıyordu. Elli kişilik birliği 1994 Mart başından ayrılık sürecine kadar bir yerde çakılı tutmuş, bunlar üzerinde hizipçi

faaliyetlerini sürdürüyordu. Bu süre içerisinde Partiden habersiz ve gizli bir şekilde batıya gitmiş, alandaki parti üyelerini de kliğine katmaya çalışmış ve bunlardan bir kısmını da katmayı başarmıştır. Batıda TMLGB Sekreterini de yanına alarak tekrar bölgeye dönmüş ve dönüşüyle birlikte AK Sekreterinin 01.04.1994 tarihli „talimatını" bahane ederek 14 Nisan günü ayrılığı resmileştiren bildiriyi kaleme almıştır.

AK Sekreterinin notu şöyledir:

„29 Mart 94, 2 Nolu Mıntıka Ordu Parti Organı'nın Askeri Komisyon'a ilettiği rapor üzerine düşüncem aşağıdadır:

„Sözkonusu organının uzun süredir kış faaliyeti süreci boyunca yaptığı organ toplantılarında olsun, 18 Aralık 93 tarihli gerilla birliği (bir kısmının) toplantısında parti içi sorunları parti hukuku, parti disiplini içerisinde yapmadığı bilinen açık bir gerçek iken, bugünkü sürece kadar kendi disiplinsizliğini görmesi gerekirken ve suçun hesabını sormada devrimci eleştiri-özeleştiri silahını kullanma cesaretsizliğini gösterdiği gibi, bu, faaliyetiyle parti birliğini yıkıcı, hizipçi, grupçu faaliyetini daha da sistemli hale getirerek adeta açıktan organ faaliyetini parti tasfiyeciliğine dönüştüren hizipçi ve grupçu çalışmalarından dolayı, gelinen süreçte söz konusu organ üyesi (...) yoldaşın organ kararına düştüğü şerhi dikkate alarak (bu yoldaşın şerhi şöyledir: „üyeliği onaylanan ... yoldaşın üyeliğini onaylamıyorum. Parti içinde hizipçilik yapması, hizipçiliği yapanlara karşı tavrı yanlı ve destekleyici faydacı anlayışına sahip olması ve grupçu mantık taşımasından dolayı, ...yş'ın P.Üyeliğini onaylamıyorum.") Askeri Komisyon'a bağlı Ordu Parti Organı olması nedeniyle, organın hizipçi, grupçu faaliyetler içerisine girdiğinden dolayı ve bu organ yetkisini parti yıkıcılığı yaparak kötüye kullanması, Askeri Komisyonun gözlemleri olmakla kalmayıp, organın kendi üyesi tarafından dikkat çekilmesi gündeme geldiği için ve sorun parti sorunu ve aciliyetinden dolayı Askeri Komisyon adına tavır takınmak ertelenemez görevimizdir. Bu sorumluluktan dolayı, sözkonusu ordu parti organının hizipçi ve bölücü, grupçu faaliyeti partiye daha büyük zarar vermemesi için Askeri Komisyon adına organınızın dondurulduğunu ve bu soruşturma sonuçlanana kadar, görevini iptal edip denetimindeki birlikle birlikte belirlenen yere acilen gelmesini istiyoruz. Bu bir talimattır. 1.4.94. TKP(ML) Askeri Komisyon Sekreteri."

Bu notun sahibi o dönem AK Sekreteri olan NT'dir. Şimdi bu nota ve içeriğine karşı 2 nolu Mıntıka Ordu Parti Organı'nın 14 Nisan 1994 tarihli notu ve „açık" tavırlarını belirleyen yazıdan ilgili bölümleri aktaralım:

„Tüm Parti Üyelerine,

„Aşağıdaki Açık Tavrımızı Ve Önerilerimizi Desteklemeye Çağırıyoruz:

„ -AK Sekreterinin AK adına organımızı tasfiye (faaliyetini dondurması denilen) kararını anti-demokratik darbeci parti yıkıcılığı olarak görüyor, bunu tanımıyor ve tüm partiyi bu anti-demokratik uygulamaları reddetmeye çağırıyoruz.

„-MK, SB, GK gibi yönetici organlara güvenmiyor ve bu organların, bugün içinde bulunduklan kariyerist, grupçu ve yıkıcı faaliyetlerden dolayı partinin içinde bulunduğu sorunları çözemeyeceklerine inanıyoruz.

„- Bu nedenle parti iradesi harekete geçirilerek, sorunlar partide tartışılmalıdır.

„-Bunun için tüm parti üyelerinin katıldığı bölgesel düzeyde parti bölge konferansı yapılmalıdır

„-Bu tartışma konferansı parti konferansı veya kongre tartışmalarının başlatılması ve bugün bölgede cerayan eden sorunları tüm yönleriyle ele alıp tartışmalı ve diğer bölgeleri de harekete geçirilmelidir

„-Bu parti birliğini sağlamada ve varolan olumsuzlukları gidermede tek doğru çözümdür.

„-Bu durum için tüm parti güçleri bir araya toplanmalı ve sorunlar detaylı tartışılmalıdır.

„-Bunu yapma yönünde tavır koymadıkça (bugünkü haliyle) GK, AK, SB, MK'nın bizim açımızdan tanıma ve bağlayıcılığı olmayacaktır.

„-Bu gerçekte parti çizgisinin devamından yana tavır koyacak olanların bugün birliği korumanın teminatı olan bu yönde tavır koyması ve bu tavrı desteklemesi zorunlu komünist ödevdir.

„-Partiye, parti üyelerine güven duyuluyorsa, yönetici organlar (önderliğin) buna evet demek zorundadır.

„-Organın bu kararları tüm parti üyelerine iletme (çeşitli yollardan) kararı almıştır.

14 Nisan 94. TKP(ML) 2 Nolu Mıntıka Ordu Parti organı"

AK Sekreterinin notundan kısa bir süre sonra Genel Komutanlık da HH'nin denetiminde bulunan OPO ve Ordu güçlerine çağrı yapmış ve belirlenen tarihte belirlenen yerde olmasının talimatını vermiştir.

AK Sekreterinin verdiği talimatla ve aldığı dondurma kararıyla yetkisini aştığı ve yetkisini kötüye kullandığı ve bütün Askeri Komisyon üyelerinin görüşlerini almadan darbeci bir şekilde böyle bir yetki kullandığı açıktır.

HH'nin denetimindeki Ordu Parti Organı ajan Nihat'ın bu notunu bahane ederek Partiye bayrak açmış, yukarıda aktardığımız çağrıyı kaleme alıp çeşitli yollardan tüm Parti güçlerine ulaştırmışlardır. Sekreteri olduğu organı toplayıp durumu görüşmek, müdahale etmek, çözüm aramak yerine kliğini korumak amacıyla cepheden mücadeleyi kendisi için daha uygun bulmuştur. Yanına aldığı iki MK üyesini de bu emellerine alet etmiş ve suçuna ortak etmiştir.

Merkezi organları ve merkeziyetçiliğini kabullenmemek demek OPK politikasını ve resmi hale getirdiği örgütsel ilkeleri kabul etmemek demektir. Bu yukarının yönetimini reddetmek, partiyi parçalamakla aynı şeydir. Bu bir yıkma yöntemidir. Bölme yöntemidir, işte söz konusu OPO'nun ileri sürdüğü gerekçelerin haklı-haksızlığının tartışılmasını bir kenara bırakırsak organın „bu kararları tüm parti üyelerine iletme (çeşitli yollardan) kararı almıştır", „Bunu yapma yönünde

tavır koymadıkça (bugünkü haliyle) GK, AK, SB, MK'nın bizim açımızdan tanıma ve bağlayıcılığı olmayacaktır."anlayış ve pratiği açıktan partiyi bölme ve yıkma girişimidir.

Lenin yoldaş 1904 yılında parti içindeki oportünist azınlıkla yaptığı bir polemikte şunun altını çizmektedir:

„Azınlığın mücadele yöntemleri hepimiz için oldukça açık hale geldi. Azınlığı Kongre'de bir politik hata yapmakla, oportünizme yönelmekle, Bundcularla, Akimovlar, Bruckerler, Egorovlar ve Martovlar'la işbirliği kurmakla suçlamıştık. Azınlık kongrede yenilgiye uğramıştı ve şimdi sonsuz çıkışlarını, tecavüzlerini, saldırılarını, vb. kapsayan iki mücadele yöntemi ‚bulmuşlardı'.

„Birinci yöntem: Parti'nin bütün faaliyetini dağıtmak, çalışmaya zarar vermek, ‚herhangi bir gerekçe göstermeksizin'bütün herşeyi engellemek.

„İkinci yöntem: ‚Olaylar' çıkartmak ve benzeri ve benzeri...Dünyada hiçbir partinin hiç bir merkezi kurulu, yönetimini kabul etmeyen kişileri yönetmek iktidarını gösteremez. Merkezi organların yönetimini kabul etmemek, Parti'de kalmayı reddetmekle aynı şeydir, Partiyi parçalamakla aynı şeydir, bu bir yıkma yöntemidir, ikna yöntemi değil. Ve bu ikna yerine yıkma çabaları, onların tutarlı ilkelerden, kendi düşüncelerine bağlılıktan yoksun olduklarını gösterir.

„ ‚Önceleri' bizim partimiz resmen örgütlenmiş bir bütün değil, fakat sadece ayrı grupların bir toplamıydı. Ve bu yüzden bu gruplar arasında ideolojik etki ilişkileri dışında herhangi başka bir ilişki mümkün değildi... Artık örgütlenmiş bir parti haline geldik ve bu bir otoritenin kurulmasını, fikir gücünün otorite gücüne dönüşmesini alt parti organlarının üst organlara itaatini gerektirir."(110)

OPO'nun ileri sürdüğü gerekçelerden dolayı partiyi bölgesel konferansa, dahası değişik yöntemlerle sorunlarını çözmeye çağırabilir, bu konuda ileri sürdüğü öneriler ve eleştirilerin haklılığı ve haksızlığı tartışılabilinir. Bu her parti üyesinin hakkıdır. Ancak Genel Komutanlığın çağrısına, talimatına uymamak açıkça merkezin merkeziyetçiliğini tanımamaktır. Genel Komutanlığın çağrısına uymamalarını benimsemeyen bir Parti üyesini, silahını da almaya yeltenerek dıştalamaları ve kendi aralarından uzaklaştırmaları dahası aldıkları kararlarını gizliden gizliye diğer mıntıka ve birliklerdeki partililere ulaştırmaları pratiğinin cepheden bayrak açmaktan başka anlama gelmeyeceği açıktır. Eğer KÖK önerilecekse veya bölge konferansları önerilecekse bunu da örgütsel ilkeler ışığında yapmak zorunluluğu vardır. Bunun yöntemi, yani örgütsel prosedürü şudur: Önderliğe karşı güvensizliğini veya mevcut parti sorunlarının çözümü için önerilerinin parti içerisinde tartışılması isteğini belirtir ve olağanüstü parti konferansını talep edilir; bütün bunlar MK aracılığıyla parti içerisinde tartışılıp sonuçlandırılmaya çalışılır. Bunlar her Parti organının ve her Parti üyesinin kullanabileceği haklardır.

KÖK, bölge konferansları vb. çağrıların parti içerisinde tartışılması ve sonuçlandırılması önderlik tarafından yapılır ve yapılmak zorundadır. Çünkü sorun,

ciddi örgütsel sorun ve kaosun varlığıdır Bu gibi öneriler parti içerisinde tartışıldıktan sonra üyelerin üçte biri bu önerileri kabul etmesine karşın önderlik halen önerileri hayata geçirmiyor ve geçirmek istemiyorsa burada tüzüğü ihlal eden önderliğin kendisi olur. Dolayısıyla öneri sahiplerinin kendi önderliğinde önerilerine uygun sözü edilen platformları toplaması haklı ve meşru olur. Tüzük „PMK'nın isteği veya parti üyelerinin 1/3'ünün isteğiyle, olağanüstü parti kongreleri de toplanabilir." Demektedir. Ancak OPO bu yolu denemiyor. O, bir yandan cepheden bayrak açıyor, bir yandan da „MK, SB, GK, AK gibi yönetici organların kendisini bağlamadığını, bağlayıcılığının olmadığını, tanımadığını ve bu önerilerini kabul etmek zorunda olduklarını" belirterek bilek güreşine girişiyor. Yani açıkça pazarlık yapıyor. Pazarlıktan da öte peşinen dediklerimi kabul etmek zorundasınız diyor.

Gerek OPO'nun gerekse üç sekreter imzalı anlayış ve pratikten hareket etmek ve bunu savunmak, geçmişteki ayrılıkların teorisini yapmak ve gelecekte yeni gerici ayrılıklara temel oluşturmaktır. Geçmişten beri bu aynı yanlış anlayış ve pratikler varolageldi. Demek ki bunlardan doğru dersler çıkartılmamıştır.

OPO ve üç sekreter imzalı yazı sahipleri parti içerisinde söz konusu önerilerinin tartışılmasını dahi yapmadan bunu pratiğe dökmekle işe başlamışlardır. Şimdi bu tavrın örgüt işleyişiyle uzaktan yakından bir alakası olduğu söylenebilir mi? Örgütsel ilkeler ve Maoist İki Çizgi Mücadelesi savunuluyorsa, dğru olan, Parti içi prosedürü sonuna kadar zorlamaktır. Güvensizlik başlı başına bir ayrılık gerekçesi olamaz. Getirilen önerilerin kabul edilmeyeceği varsayımıyla hareket edip peşinen pazarlık dayatmak Maoist bir tutum olamaz. Kaldı ki her öneri sunulduğu her dönemde mutlak olarak Parti içerisinde tartıştırılır diye bir kural yoktur. Bu MK'nın yetkisi dahilindedir. Eğer öneri ciddi değilse, direk partinin irade ve eylem birliğiyle ilintili değilse, sunulan her önerinin partide tartışılması ve tartıştırılması Partiyi tartışma kulübüne çevirir. Hele de Kongrenin, konferansın, merkez komitesi toplantılarının öngünlerinde kongre, konferans ve merkez komitelerini olağanüstü toplantılara çağıracak kadar hayati bir nedenin olması gerekir. Yoksa bir organ haksız bir şekilde dondurulsa bile bu tek başına bir konferans ve bir kongreyi toplamak için gerekçe olamaz. Dondurulma kararı üst organlarca değerlendirilmeden, sonuca bağlanmadan ve bunun haksızlığı parti içerisinde mahkum edilip doğruyu hakim kılma imkanları ortadan kalkmadan bu tür yöntemlere başvurmak hangi ilke adına yapılırsa yapılsın çok açık bir şekilde partiyi yıkma ve bölme yöntemidir. Gerek HH'nin gerek OPO'nun kariyerist, benmerkezci ve bencilce hareket ederek kendi çıkarlarını halkın, devrimin ve partinin çıkarlarıymış gibi lanse ederek partiyi bölmeye çalıştıkları açıktır. Ancak parti kitlesinde ayrılığa karşı önemli bir tepkinin olmasından kaynaklı olarak bunu yüksek sesle dillendirecek kadar medeni cesarete sahip olmadıkları da meselenin başka bir yanıdır. Hiziplerin ortak özelliklerinden biri açıklık yerine kapalı kapıcılığı tercih etmeleridir. HH ve hizibi de aynı yöntemi izlemiş, gizliden gizliye

örgütlemeye girişmiş ama açık ideolojik mücadeleden, açık ideolojik mücadele platformlarından itinayla kaçınmıştır. Öz itibariyle örgütsel ilkeler temelinde ortaya çıkmayan, çeşitli hesapların biraraya getirdiği grupların kendilerini dayatarak ortaya koydukları ayrılık tavrı fiiliyata dökülmüş ve Parti bir kez daha bölünmeyle tanışmıştır. Bunun başını HH adlı kariyerist, hizipçi, bürokrat unsur çekmiştir. Sekreteri olduğu Partinin organlarını toplamayan, Sekreteri olduğu organa muhalefet eden, suç işlediği halde sekreteri olduğu organa suç duyurularında bulunan, sekreteri olduğu organı toplamayıp toplanmamasından yakınan bir kişiliğin halkın, devrimin ve partinin çıkarlarını temel alarak hareket ettiğini kim söyleyebilir? Sol sekter tasfiyeci AK kliğinin icraatlarını kendine payanda yaparak kendilerinin haklılığını ve meşruluğunu kanıtlayacaklarını sananlar büyük bir yanılgı içinde olduklarını kısa süre sonra farkettiler. Partiyi bölüp parçalayanlar işledikleri suçların hesabını vermeden Parti saflarında daha derin kaoslar yaratarak bencilce yaşamlarını idame ettirme yolunu tuttular.

Sonuç itibariyle AK kliğinin başı NT düşman unsuru çıktı. Partiyi bölmek, parçalamak o süreçte onun asli görevleri arasındaydı. AK üyeleri de bunun hain amaçlarına alet oldular. Ancak örgütsel ilkelere uygun bir pratik sergilenseydi bu doğrultuda örgütsel sorunlar çözülseydi NT ajanı bu kadar rahat hareket edemez, kendini gizleyemezdi. Partinin bölünmesi, parçalanması için NT ajanının yöntemlerini kullanmak, bu yöntemleri kullananların mutlaka ajan olmasını getirmez. Burada sorun niyet sorunu değildir. Sorun nesnel olarak düşülen pozisyondur. Niyetler farklı da olsa pratikte düşmana hizmet edilmiş, ajanların örgüt içerisinde oynamak istediklerine fazlasıyla zemin sunulmuş oldu. Bu TKP(ML) açısından da böyledir, bu ayrılığın başını çeken HH ve OPO ve daha sonrası merkezi yapısını oluşturan TKP/ML açısından da böyledir. Kendi hatalarımızı görmez ve bu hataları dışımızdaki kişi ve unsurlara bağlarsak, geçmiş hatalara tekrar düşmekten kurtulamayız. Ayrılıkta yaşanan bütün olumsuzlukları NT ajanına bağlayıp işin içinden çıkmak gaflettir. Bu aynı zamanda Partiyi bu türden saldırılara karşı silahsızlandırmak anlamına gelir. Partinin bölünmesindeki suçu sadece NT ve HH kliklerine bağlamak da yanlıştır. Bu suça şu veya bu boyutuyla her TKP(ML)'li iştirak etmiştir. Bu Marksist Leninist uyanıklıkla Partinin silahlandırılmaması ve gerçek Partinin iradesini ortaya koymaması anlamına gelir.

Bilindiği gibi 17 Nisan 1994 tarihinde MK'yı olağanüstü toplantıya çağıran ve altında altı MK üyesinin imzasının bulunduğu ayrı bir çağrı da mevcuttu. Bu çağrının ayrılığı kamuoyuna duyuran 18 Nisan tarihli bildiriden bir gün önceye denk gelmesi dikkat çekicidir. Altı MK üyesi imzalı çağrı Partinin içinde bulunduğu sorunlara dikkat çekmekte ve bu sorunların çözülmesi için MK'nın acilen toplanmasını istemektedir. Bu çağrıyı imzalayanlardan biri de NT'dir. Ayrıca HH ve bir başka MK üyesinin de bu yönlü ortak çağrısı vardı.

17 Nisan tarihli çağrı hiçbir yana ulaştırılmadan OPO'nun 14 Nisan tarihli çağrısı sözkonusu altı MK üyesinin eline geçmiş ve bu yeni durumdan dolayı 17 Nisan tarihli çağrı geri çekilmiş, bilinen 18 Nisan tarihli MK bildirisi kaleme alınmıştır. 14 Nisan çağrısıyla 17 Nisan çağrısı birbirinden habersiz bir şekilde kaleme alınmıştır. OPO'nun 14 Nisan tarihli çağrısı ancak 17 Nisan akşamı OPO'nun dıştaladığı PÜ tarafından MK'ya ulaştırılmıştır. Yani Altı MK üyesi bu çağrıdan üç gün sonra haberdar olabilmişlerdir. Çağrı ve sözkonusu üyenin verdiği bilgiler ışığında 18 Nisan 1994 tarihli bildiri kaleme alınmış cepheden bayrak açanlar kamuoyuna duyurulmuştur. Tüm MK üyelerinin bilgisi olmamasına karşın 18 Nisan tarihli bildiri altı MK üyesinin iradesiyle çıkmıştır. Bu bilgilerden sonra HH ve OPO'ya karşı takınılan bu tavrın doğruluğu- yanlışlığı üzerinde duracağız.

6 MK Üyesinin Ayrılığı Kamuoyuna Duyurması Küçük Burjuva Aceleci Ve Sol Sekter Bir Politikaydı.

Önce şu gelişmeyi aktaralım: OPO'nun MK'yı, AK'yı, SB'yi ve GK'yı tanımadığını, Genel Komutanlığın çağrısına uymayacağını belirtmesi üzerine bir yoldaşın OPO'nun disiplinini tanımayıp Partinin çağrısına uyacağını belirtmesi ve HH tarafından bu yoldaşın silahının alınmaya yeltenmesi üzerine yapılan tartışmadan sonra yoldaş bir savaşçıyla birlikte MK üyelerinin bulunduğu alana ulaştı. Bunun üzerine alanda bulunan MK üyeleri 17 Nisan MK toplantısı çağrısının artık fiili bir değerinin kalmadığını belirterek sözü edilen 18 Nisan bildirisini MK adına kaleme alarak kamuoyuna açıklama yapmıştır. Buradaki küçük burjuva aceleciliğini bir kaç bakımdan sorgulamak gerekir:

Birincisi, haberi getiren milis, yani 17 Nisan günü henüz OPO'nun dıştaladığı üye ile yüz yüze görüşülmemişken milisin verdiği bilgilere (esası sonuç itibarıyla doğru da olsa bu önemli değil) bağlı kalarak hemence kaleme, kağıda sarılıp kamuoyuna yönelik bildiri yayınlamak doğru olmayan, sol-sekter aceleci bir siyaset tarzıydı.

İkincisi, söz konusu parti üyesinin bilgilerinin doğru olduğu kabul edilse dahi yine de bilimsel yöntem açısından OPO'nun ve üç MK üyesi imzalı (16 Nisan 94 tarihli) yazılar okunmadan böyle bir yönteme başvurulması sekter ve aceleci bir yöntemdi.

Üçüncüsü, alelacele tüm gelişmeleri yazılı bir şekilde öğrenmeden ve durumu diğer alanlardaki MK üyelerine açmadan böylesine bir açıklamaya girmek bakımından hatalı ve aceleci davranılmıştır.

İşte darbecilik burada yapılmaktadır. Yani bir alanda partiye karşı başkaldırı dahi olsa burada ilk planda tavır takınması gereken o alanın en üst parti organı olmalıdır. Bunun dışında Parti MK'sının mevcut gelişmeleri tam olarak öğrenmeden (hem de yazılı bir şekilde) ve kendi MK üyelerinin de içinde bulunduğu üyeleri kamuoyuna „hizipçi, bunlar ayrıldı, parti bunlara karşı durmalıdır" vb. yönlü çağrılarda bulunması, kesinlikle doğru olmayan anti-demokratik yöntemdir. Eğer söz konusu birey, grup veya hizip kamuoyuna yönelik açıklamada bulunmuş

ve bunu da pratiğe dökücü belgesi mevcut ise o zaman MK'yı acilen toplantıya çağırır ve bu gelişmeye karşı tavır takınılır. Ama öyle yapılmadı. Mevcutta bulunan 6 MK üyesinin sanki düşmanı teşhir ediyormuşçasına ve sanki mevcut bileşim tüm iradeyi temsil ediyormuşçasına anti-demokratik ve darbeci bir şekilde kamuoyuna bildiri yayımlandı.

Burada sorun sadece NT'nin ayrılıkçı ve bölücü pratikleri ile açıklanamaz. Bu ayrılıkçı ve bölücü kültürün Parti kadroları üzerinde ne kadar da derin bir etkisinin olduğunun ifadesidir. Bu kültürün etkisiyle bir milisin veya bir parti üyesinin verdiği sözlü bilgilerden hareketle ayrılık resmileştirildi. Eğer gerçekte parti birliği ve örgütsel ilkeler MLM bir ruhla ele alınmış olsaydı aceleci bir tarzda bu pratiğe girilmez, OPO ve üç MK üyesi imzalı açıklama ve tavır kamuoyuna yansıtılmazdı. Sonuna kadar ikna süreci işletilir ve OPO üst organların çağrı ve talimatlarına uymaya davet edilirdi. Bu süreç en azından Mayıs 1994 tarihinde yapılacak olağan MK toplantısına kadar işletilir, MK toplantısında diğer MK üyelerinin de iradesi temel alınarak gerçek anlamda bir MK kararı çıkarılır, hangi sonuç çıkarsa çıksın bu sonuç kamuoyuna deklare edilirdi. MLM yöntem ve örgütsel ilkeler bunu gerekli kılar. Ama sol sekter darbeci aceleci anlayış bu süreci işletmeyerek dünden ayrılığa razıymış gibi aldığı ilk duyumla birlikte ayrılığın üstüne atladı. İçinde MK üyelerinin de (sekreter dahil) bulunduğu Parti üyelerini kamuoyunda çekinmeden teşhir etti.

Sonuç olarak ayrılığın esas sorumlusu HH ve denetimindeki OPO kliğiyken, sol sekter tasfiyeci AK kliği de ikinci dereceden rol oynamıştır.

Ayrılık bir sonuçtur. NT ve HH klikleri Parti içerisinde istediği gibi hizip örgütlüyor, sorunu ayrılığa kadar vardırıyorsa, bu, diğer partili kadro ve üyelerin sütten çıkmış ak kaşık oldukları anlamına gelmez. Bu sonuç, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri çizgilerdeki oportünizmin ürünüdür. Yine ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgilerde özünde aynı olan bu kliklerin gerek parti içi ideolojik mücadelede gerek politika yapış yöntemlerindeki hakim tarzın partinin bir bütününe sirayet ettiği, görece bu kliklerin dışında kalan üye ve kadroların da entegre olduğu ve buna alternatif olamadığı bir partide bu türden sonuçların önüne geçmek olanaksızdır. Nispeten kliklerle mesafeli olan kadro ve üyeler bu tarz ve yöntemlerden köklü olarak kopamadığından gerçek anlamda Marksist Leninist Maoist bir önderlik çizgisi yaratılamamış; buna en yakın duran kadrolar aynı siyaset tarzından kendilerini kurtaramadıklarından MLM çizginin temsil gücü olamamışlardır.

VIII. BÖLÜM

1994 AYRILIĞI SONRASINDAN GÜNÜMÜZE KADAR OLAN SÜRECİN ÇEŞİTLİ YÖNLERİYLE DEĞERLENDİRİLMESİ

Ayrılık sürecinden günümüze kadar olan dönem önceki dönemler gibi ayrıntılı bir şekilde tartışılmayacaktır. Bunun iki ana nedeni var:

Birincisi, geçmişten ayrılık sürecine kadar olan tarih ayrıntılı bir şekilde değerlendirilip bugün açısından çıkarılması gereken dersler genel olarak ortaya konmuştur.

İkincisi, ayrılık sonrası ve takip eden yıllarda izlenen çizgilerle geçmiş oportünist çizgiler arasında nitel bir farkın olmamasıdır. Yani parti olarak geçmişin sağ veya sol (genellikle sol) çizgilerinden ideolojik olarak Marksist Leninist Maoist bir tarzda köklü bir kopuşun sağlanamaması gerçekliğidir. Daha açıkçası, TKP(ML) veya TKP/ML olarak geçmişte hangi çizgiler izlenmişse ayrılık sonrası da esas olarak aynı çizgiler örgütlerde hakim bir şekilde varlığını sürdüregelmiştir.

Bu iki temel nedenden dolayı bu süreç diğer bölümlerde olduğu gibi ayrıntılandırılmayacaktır. Ama bazı dönemlerin öne çıkmış olumlu ve olumsuz yanları genel hatlarıyla ortaya konulacaktır. Bu süreç ele alınırken yer yer TKP/ML de değerlendirilecektir.

AYRILIKTAN KONGRE HAZIRLIK KONFERANSINA KADAR OLAN SÜREÇ

Ayrılık anında izlenen sınıf dışı davranışlar ve yer yer içine düşülen karşı-devrimci yöntemler ayrılık sonrası daha da boyutlandırılarak legal ve illegal yayın organlarında karşılıklı suçlamalar temelinde yürürlüğe konulmuştur. İdeolojik ve siyasi mücadeleden uzak burjuvaziden ödünç alınmış kirli yöntemler mücadelenin temel biçimi haline getirilmiş, yılların Partide yarattığı ideolojik dejenerasyon tüm boyutlarıyla kendisini dışa vurmuştur. TKP(ML) kirli ticaret işini temel bir silah olarak benimsemiş ve karşı tarafı esasta bununla yere sermeye çalışmıştır. TKP/ML ise ajan Nihat'ın karşı-devrimci yöntemleri başta olmak üzere AK kliğinin yarı-lümpen tarzını ve ayrılığın kamuoyunda resmileştirildiği 18 Nisan tarihli MK bildirisindeki darbeci yöntemi temel silah olarak kullanmış, böyle sonuç almaya çalışmıştır. Her iki yapı hatalarına dürüst ve samimi bir şekilde yaklaşmamış, hata ve suçları karşı tarafta aramış, bu hata ve suçları en uç boyutlarda yorumlayarak karşı tarafı vurmaya çalışmıştır.

Bu dönemde en tehlikeli yaklaşımlardan biri de silahların alınması sorunuydu. Bu konuda Partimiz TKP(ML) sekter bir politika izlemiş, komünist sorumluluk bir yana devrimci bir sorumluluk dahi gösterilememiştir. O dönem silahların alınması konusunda yapılan eleştiriler esasta doğruydu. Ancak bu eleştirilerin bir bölümü gerçekten inanılarak değil, karşı tarafın izlediği bu devrimci olmayan yöntemi üzerinden rakibi ekarte etme anlayışıydı. TKP/ML'nin bu konudaki eleştirileri öz olarak bu mahiyetteydi. Bir yıl önce ellerinden silahları alınırken söylemde devrimci bir duruş alırlarken, bir yıl sonra kendilerinden daha güçsüz olan TKP(ML)-GÖK'ten aynı devrimci olmayan yöntemle silahlarını alabilmişti. TKP/ML sadece silah almakla da kalmamış, 1995 yılılnda yaptığı 2. Olağnüstü Parti Konferansında TKP(ML)-GÖK'ten üç kadro hakkında ölüm kararı çıkartmışlardı.

Bu politika ve yöntemler devrimci olmadığı gibi karşı-devrime hizmet eder ve etmiştir de. Devrimciler birbirine düşürülmüş adeta düşmanlaştırılmıştır. Geçmiş çizgilerin devamı olarak yararlı olan doğrudur felsefesinden hareket edilmiş ve bu konuda da küçük burjuvazinin tipik davranış özellikleri Parti politikası olarak savunulmuş ve propaganda edilmiştir. Küçük burjuvazinin güce tapan özelliği bu noktada da öne çıkmış, kendisinden „güçlü" olana boyun eğilmiş, „güçsüz" olana ise boyun eğdirilmeye çalışılmıştır. Kirli ve karşı devrimci yöntemlerin güçsüzlüğün, çaresizliğin ifadesi olduğu kabullenilmemiştir.

Ayrılık anlarında genel prensip olarak ayrılan güç elindeki olanakları kullanma hakkına sahiptir. Ancak bu hakkı kötüye kullanmamalı, denetimi dışında olan olanaklara ulaşma, onlara el koyma gibi karşı-devrimci yöntemlere başvurmamalıdır. Diğer yandan Parti ayrılanların azınlıkta kalmasından hareketle ayrılanların ellerindeki olanaklara el koyma onları silahsızlandırma vb. yaklaşımlardan mutlak olarak uzak durmalıdır. Tartışmalar ideolojik ve siyasi zemin dışına taşırılmadan büyük bir devrimci sorumluluk ve dostane ilişkiler içerisinde yapılmalı, ayrılanların partiden varsa istemleri, bunlar olanaklar dahilinde yerine getirilmeye çalışılmalıdır. Savaş bölgelerinde silahlı olarak kalıp mücadele etmek isteyen kimsenin silahı alınmamalı, gerilla bölgesinde kalması durumunda yardımcı olunmalıdır. Partinin genel olarak ittifaklar politikasına en hassas bir şekilde uyulmalı, ayrılmalarından dolayı kısa vadede partiye zarar vermiş olsalar da bunların stratejik olarak devrimimizin en yakın müttefikleri oldukları bilincinden hareket edilmeli ve ona göre davranılmalıdır.

Ayrılık siyasi ve ideolojik bir ayrılık üzerine şekillenmedi. Kliklerin örgütsel sorunları bahane ederek şekillendirdiği bir ayrılıktı. Ticaret işi de dahil bütün sorunlar bir partinin örgütsel işleyişi içerisinde çözümlenebilecek sorunlardı. Nitelikeri ve yöntemleri aynı olan farklı kliklerin birbirleri hakkında yaptıkları nitelemelerin hiçbiri doğru değildi ve ideolojik-siyasi belirlemeler olmaktan uzaktı. „Revizyonist", „mafya hizibi", „darbeci güruh",vb. nitelemeler küçük burjuva tepkiciliğinin sonucu ortaya atılmış belirlemelerdi. Partimizin ticaret işini öne

çıkartarak bunun üzerine politika yapması oldukça kaba ve sekter bir siyaset tarzıydı. Partimiz polemiklerde bu kaba ve sekter siyaset tarzını benimsedi. Kır küçük burjuvasizinin yarı-lümpen kültürü bu noktada da öne çıktı. TKP/ML'nin polemiklerdeki tarzı Partimize oranla daha seviyeliydi.

Tarafların dizginlerinden boşanırcasına karşılıklı olarak örgütsel deşifrasyona girmeleri devrimci bir yöntem değildi. Legal yayınlar adeta Parti içi yayınlarmış gibi kullanıldı. Polemiklerde illegalite, örgütsel sırlar dikkate alınmıyor, kişiler konum ve rumuzlarıyla açıklanıp teşhir ediliyordu. Bu tarz devrimcileri karşı devrimin hedefi haline getiriyor ve onlara daha rahat ulaşılmasını sağlıyordu. Sorun ideolojik ve siyasi boyutuyla tartışılmadığından doğal olarak kişisel hesaplaşmalar küçük burjuvaziyi bu tarza itiyordu. 1987 ayrılığı sonrası Partinin ideolojik mücadele adı altında yaptığı polemiklerde önemli oranda sekter bir üslup vardı. Bu üslup ayrılıklarda hotzotçuluğa dönüşüyor, karşı-devrime hizmet ediyordu.

Ayrılık sonrası Partimiz tehlikeli gidişatı nispeten olumluya çevirmek için çaba içinde olmasına karşın bunu esasta başaramamıştır. Örneğin Merkez Komitemiz Mayıs-Haziran 1994 toplantısında silah alımını yasaklamış ve bu yönlü pratikleri mahkum etmişti. Ajan Nihat'ın başını çektiği sol sekter klik Parti güçlerimizi silahlı çatışma ortamına sokmaya çalışmış olsa da bunu başaramamış ve geri adım atmak zorunda kalmıştır. Ticaret işini bahane ederek bu işi yapanlar hakkında ölüm kararları çıkartmaya çalışmışsa da bu karşı devrimci yöntemi Partimizce benimsenmemiş, bu kişiler hakkında verilebilecek cezanın Parti iradesince tayin edilmesi sonucuna varılmıştır.

Bu süreçte içinde Merkez Komitesi ve Bölge Komiteleri düzeyindeki önder kadrolarımızın da olduğu onlarca yoldaş şehit düşmüş ve yüzlercesi düşmanın eline geçmiştir. Bu karşı-devrimci unsur Partimizin yediği örgütsel darbeleri fırsat bilerek karşı-devrimci politikasını hayata geçirme fırsatı bulmuş, Merkez Komitemizin açık kararına rağmen 1995 yılında TKP(ML)-GÖK'çüleri silahsızlandırma yoluna gitmiştir. Partimiz bu sekter ve karşı-devrimci pratikleri 1996'da gerçekleştirdiği Kongre Hazırlık Konferansı'nda mahkum etmiş, karşı-devrimcileri açığa çıkartıp cezalandırmış ve bu noktalarda esas olarak devrimci bir konumda kalmış ve bu duruşunu her geçen gün daha da pekiştirerek günümüze taşımıştır.

TKP/ML ise polemiklerdeki üslubunu giderek saldırgan bir niteliğe büründürmüş, neredeyse varlığını bu üslup üzerinde sürdürmeye ve kitlesini bu şekillenişle birleştirip örgütlemeye çalışmıştır. Üsluptaki sekterlik pratik, fiili saldırılara dek uzanmış ve Partimiz TKP(ML)'ye karşı fiili bir saldırıya girişmemiş olmalarının dahi bu konuda ilkeli bir tutumdan değil küçük burjuvazinin kendinden güçlü karşısında sinik ama kendinden zayıf gördüğü güç karşısında baskıcı ve saldırgan ruh halinden kaynaklandığı da Olağanüstü Konferansları sonrası TKP(ML)-GÖK'çülere karşı fiili tutumlarında ve çıkardıkları ölüm kararlarında çok net açığa çıkmıştır. Her fırsatta ve kendilerini güçlü hissettikleri her yer ve zamanda devrimci olmayan sekter ve saldırgan tutum ve davranışlara girmekten

kaçınmamışlardır. Kendisinden ayrılanları dövme, tutuklama, politik faaaliyetlerden men gibi anlayışları bir çizgi halinde sürdürmüş ve bunu da TKP/ML'nin değerlerine sahip çıkma adı altında yaparak tipik küçük burjuva oportünizmini ortaya koymuştur.

Ayrılık Sonrası Sol Oportünist Çizgi Devam Ettirildi

Ayrılık sonrası Partimizdeki sol sekter tasfiyeci çizgi örgütsel ilişkilerde de varlığını sürdürmüş; MK'yı güçlendirmede anti-demokratik, darbeci bir yöntem izlemiştir. Güçlendirmede bölgeler düzeyinde demokratik bir şekilde seçme ve seçilme yöntemini değil bu konudaki tüzük hükmünü ihlal ederek MK'nın tespit ettiği kişiler yukarıdan önerilerek Parti iradesi ipotek altına alınmıştır. Aynı şekilde OPK delegelerine ve OPK'da seçilen MK üyelerine yönelik cezalandırma yönteminde anti-demokratikliğe düşmüştür. Bu noktadaki yetki tamamen Parti iradesine ait olduğu halde Merkez Komitesi kendisini Parti iradesinin yerine koyarak direk cezalandırmaya gitmiştir. Her iki konuda 1994 Aralık ayındaki MK toplantısında özeleştiri verilmiş olsa da örgütsel oportünizmden kopulmadığı için aynı hatalar bir başka biçimde gündeme gelmiş, örgütsel tahribatı daha da derinleştirmiştir.

Siyasi ve örgütsel alanda izlenen oportünist çizginin sonucu olarak kısa bir zaman dilimi içerisinde bir Merkez Komitesi üyesi şehit düşmüş, dört Merkez Komitesi üyesi de düşmanın eline geçmiştir. Yine aynı dönemde atmış civarında şehit verilmiştir. Bu durum Partideki kaosu daha da derinleştirmiştir. Örneğin Yurtdışındaki üç MK üyesi birbirleriyle konuşmaz ve yanyana gelemez duruma gelmişti. Bu üyelerden Cüneyt Kahraman yoldaş Merkez Komitesi tarafından yapılan görevlendirmeyi kabul etmemiş, hatta MK üyeliğinden istifa etmiş ve bunun onaylanmasını istemiştir. İki yıl boyunca görev kabul etmemesine karşın Merkez Komitesinin yoldaşa yönelik herhangi bir örgütsel yaptırımı olmamış ve bilindiği gibi KHK'da Parti Genel Sekreterliğine getirilmiştir.

Aynı örgütsel ilkesizlik Merkez Komitesinin Aralık 1994 toplantısında da devam etmiştir. Örneğin kontrgerillanın kaçırdığı ve 20 gün sonra yoğun kamuoyu baskısından kaynaklı olarak serbest bırakmak zorunda kaldığı bir Merkez Komitesi üyesi gıyabında Parti Genel Sekreterliğine seçilebilmiştir. Söz konusu kişi bu görevi kabul etmeyeceğini, sağlık problemleri olduğunu ve yurtdışına çıkacağını belirtmesine karşın gıyabında alınan karar korunmuştur. Kişinin kaçırıldığı süre içerisinde gösterdiği ideolojik tutum, bırakıldıktan sonra ideolojik ve politik duruşu, moral ve fiziksel durumu öğrenilmeye dahi ihtiyaç duyulmadan bu konuma getirilmesi önderlik çizgisi ve kadro politikasındaki ciddiyetin göstergesidir. Karşı-devrimci unsurlar bu ciddiyetsizlikten fazlasıyla yararlanmış istedikleri gibi at koşturmuşlardır.

1994 ayrılığının ardından altı ay içerisinde ajan Nihat'ın örgüt içerisindeki nüfuzu önemli oranda kırılmıştır. Başta AK kliği olmak üzere salt askeri bakış

açısıyla meselelere yaklaşan bir çok kadro ve militanı etkisi altına almayı başaran bu unsurun nüfuzunun kırılmasının birincil sebebi, Partideki ideolojik erozyonun ve dejenerasyonun kritik bir aşamaya ulaşmış olmasıdır. Partinin içinde bulunduğu kaosa yönelik tepkileri gruplar ve klikler ekseninde düşmanın çıkarları için yönlendirme başarısı, 1994 ayrılığı ile birlikte kendi sınırlarına ulaşmış; dejenerasyon varabileceği en üst boyuta sıçramış ve artık Partideki devrimci ve komünist dinamiklerle ideolojik çürümenin çatışması kaynama noktasında çıplaklaşmış; üstelik buna yönelik iyi niyetli ve devrimci dinamikler üzerinde yükselen yanlış, oportünist de olsa tepkileri yönlendirebilecek fazlaca bir odak da kalmamıştır. Bu gerçeklerin çok daha çıplak gözler önünde belirdiği bir tabloyu da beraberinde getirirken; daha ileri karşı-devrimci yönlendirmelerin nitel bir değişimi kaçınılmaz kılacağı bu aşamada Partinin tüm bileşenlerinin nitel dinamiklerinin direnci bu geriye dönüşün önüne set olmuştur.

Ajan Nihat'ın misyonunun son bulmasının sosyal, siyasal ve tarihsel zemini de budur. Ve bu zemin KHK ve sonrası sürecin mayalandığı zemin olmuştur. Partinin nitel direnci bu unsurun çok daha pervasız karşı devrimci yönlendirmelerini engellerken, Nihat da giderek daha fazla teşhir olmuş ve nüfuzunu yitirmiştir. Örneğin bir çok gerici ve karşı-devrimci politika ve uygulamayı partiye kabul ettirememiştir. Başarılı olabilseydi TKP/ML ile silahlı olarak karşı karşıya kalınması, dahası TKP/ML'den HH vd. birkaç kişinin, katledilmesi ve giderek Partinin karşıdevrimin bir silahı haline dönüştürülmesi sözkonusu olurdu. Partinin bu kadarına da artık dur diyebilmesi ve direnç gösterebilmesi, ilkelerine tutunabilmesi övünülecek bir şey olmasa da onun niteliğinin doğal bir gereği ve tepeden tırnağa ihtiyaç duyduğu ideolojik olarak bu öz ve dinamik üzerinden yeniden kalıba dökülme, düzeltme ve düzelme, yeniden sağlamlaşma sürecinin de belirgin bir başlangıcı olmuştur.

Parti içerisindeki komünist ve devrimci dinamik bu süreçte çıplak gözle görülecek kadar netleşen ideolojik dejenerasyon ve bunun yansıması olarak ortaya çıkan kimi devrimci olmayan tarzları sorgulamaya başlamış ve bunların Parti içerisindeki tahribatını önlemeye çalışmıştır. Gerici temelde Partiye dayatılan ayrılığın „erken doğum" olduğu bilinci kadrolarda uyanmış ve bu yönlü sorgulamalar daha ciddi boyutta yapılmaya başlanmıştır. Niteliğe değil niceliğe, insanın bilinçli dinamik rolüne değil tekniğe, siyasete değil silaha önem veren ekonomizm, salt askeri bakış açısı vb. anlayışlar güdük de olsa sorgulanmaya çalışılmış, bu sorgulama yapılırken de bu çizgileri kendisinde simgeleştiren karşı-devrimci unsurlar giderek güç kaybına uğramıştır. Parti içerisindeki bürokratizm ve bunun Ordu içerisindeki yansıması olan savaş ağalığı tarzı önceleri kavranmasa da bu süreçte giderek kavranmaya başlanmış ve bunun Parti içerisinde yarattığı tahribatlar görülmeye başlanmıştır. Gerek Partimizde gerekse ayrılan güçlerde aynı ideolojik hastalıklar daha nesnel bir şekilde görülmeye çalışılmış ve bunun tarihsel köklerini muhasebe çabası ortaya çıkmıştır. Örgütsel ilkelerdeki sekterizm

ve liberalizmin ilkelerimizi nasıl yemeye başladığı soruları üzerine kafa yorulmuş ve bu çizgilerle savaşım boyutlanarak KHK'ya taşınmıştır.

Bu süreçte Parti üzerinde etkisinin kırıldığını gören ajan NT 1994 Aralık ayındaki Merkez Komitesi toplantısının öngünlerinde MK ve SB'den istifa etmiş ve bunun onaylanmasını istemiştir. Gerekçe olarak da „göbekten mücadele edeceğim" diyerek kaybettiği iktidarını yeniden pekiştirme yolunu buradan denemeye çalışmıştır.

Kitle Çizgisi Önemli Oranda Tahribata Uğratıldı

Gerek ayrılık öncesi gerek sonrası kitle çizgisinde yaşanan bozulma bu dönemde de sürdürülmüş ve daha da boyutlandırılmıştı. Örgüt araç değil amaç olarak kullanıldığı zaman, orada ideolojik yozlaşma başlamış demektir.Silahı omzunda bir komutan, bir savaşçı halkla olan ilişkisinde eğer eşit koşullarda konuşmayı ve tartışma yaratma bilinci ve pratiğini sergilemiyorsa, o kişi ve sahip olduğu kurum nicelik olarak ne kadar gelişkin olursa olsun, yine de o kurum siyasi olarak yıkılmaya mahkumdur. Çünkü ideolojik zemini sağlam olmayan bir siyasi yapının ve bireyin kalıcı bir şekilde geleceği olamaz. Bürokratik çalışma tarzı Partiyi kitlelerden koparır. Parti yöneticileri, kadrolar kitlelerden koptuğu zaman komünist partisi de amacından uzaklaşarak yozlaşma tehlikesiyle karşıkarşıya gelir. Kitle çizgisinin Parti ve Ordu tarafından yanlış uygulandığı ve bunun sistemli bir çizgi haline geldiği an kitlelerden kopmuş bir bürokratik yapı ortaya çıkar. Parti içindeki bürokratizm orduya savaş ağalığı çalışma tarzı şeklinde yansır. Amir-memur ilişkisi, yukarıdan aşağıya doğru sadece emir ve talimatlarla işleri yoluna koyma, alt kademelerin eleştirilerini bastırma, özellikle de savaşçı kesimin demokratik haklarını kullandırmama, üste karşı liberalizm, alta karşı sekterizm, vb. anlayışlar savaşağalığının tipik özellikleridir. Bu bir kültürdür. Genel olarak kır küçük burjuvazisinin feodal burjuva kültürüne denk düşer. Bu kültürde itirazsız bir itaat feodal despotizmle başat gider.

Bu kültürde halka ve savaşçıya karşı kibar davrananlar burjuva liberal, kaba davrananlar ise en büyük komünistler olarak lanse edilir ve bunun teorisi yapılır. Disiplinin onun için bağlayıcılığı yoktur. Keyfiyetçidir. Kendisi „yapmam-etmem; istifa ederim" gibi dayatmacı pratikler sergiler ve bu pratik ödüllendirilirken; alt ilişkilerdeki sempatizan ve savaşçıların benzeri davranışlarında ya silahı alınır, ya sorgulanır ya da varsa bir örgütsel statüsü buna son verilir. Halka tepeden bakar, halkı kendisine itaat etmesi gereken bir teba olarak görür, halkın da görüş ve eleştirilerinin olabileceğini aklına bile getirmez. Halkın eleştirileri karşısında despotik özelliğini öne çıkarır, tokat, hakaret ve benzeri davranışlarla yola getirmeye çalışır. Bu yöntemlere başvurmayanlar liberal olarak Parti ve Ordu saflarınd teşhir edilir ve yoğun bir baskılanma altında tutularak savaşağalığı çalışma tarzı ve salt askeri bakış açısı özendirilmeye çalışılır.

Partiyle halkın çıkarları çeliştiğinde komünistler tercihlerini halktan yana kullanırlar, „burnunun doğrultusunda gitme, dur halkı dinle“ prensiplerini teorik olarak savunmamıza karşın pratikte bunların gereklerinin yerine getirildiğin söylemek mümkün değildir. Örneğin yakalanıp ihanetçi olmadan önce Halk Ordusu komutanlarından olan Bektaş'ı gören halk onu aynı „özel timin“ elemanı olarak tanımlıyorsa, o partinin veya ordunun o komutanı derhal görevden alması gerekirdi. Çünkü halkın, savaşçının korktuğu; düşman gözüyle baktığı bir komutan ne kadar iyi savaşırsa savaşsın o gerçek bir halk savaşçısı ve halkın savaşçısı olamaz. Çünkü halk onu sevmiyor, o halkı sevmiyor, kendisini halka sevdirmek yerine ona yabancılaştırıyor. Halk bir deryadır, onun engin tecrübelerine, derin sezgilerine güvenmek zorundayız. Halkı dinlemediğimiz, eleştiri ve önerilerini dikkate almadığımız bir kitle çizgisinin Marksist Leninist Maoist niteliğinden sözetmek nasıl mümkün olabilir? Halkla birleşmeyen halkı birleştirmeyen, halk savaşını her yönüyle halka dayandırmayan bir halk savaşçılığı, boş bir gösteridir. Basit bir popülizmdir.

1994 yılında halktan birinin Bektaş ve yanındaki komutanların eleştirilerine karşı kaba davranması ve tokat atmaları üzerine söylediği şu sözler gerçek bir halk savaşçısı için asla yabana atılamaz:

„Sizin bu davranışlarınız kontranın tavırlarından başka bir şey değildir. Ben yine buradayım, yarın siz gidersiniz, ama ben burada kalacağım; başka gerillalar gelip onlara da kapımı açıp yemek vereceğim. Ama sizler bu yöntemlerinizle kalıcı değil geçicisiniz, işte geçmişte bu örgütün sekreterine de biz yedirdik içirdik. Ama o taa gidip Avrupalara yerleşti; ben ise buradayım işte size yemek veriyorum. Bu tavırlarınızla yarın sizler de kötü olacaksınız.“

Bu sözlerdeki tarihi tecrübeyi ve derin sezgiyi çözümlemeyen, çözümlemeyi başaramayan bir halk savaşçısı halkın savaşçısı olamaz. Gerilla bölgesinde köylülerden bir ilişkinin bu çözümlemesi aradan fazla süre geçmeden gerçek halini aldı. Yakmalara yıkmalara ve göçetirmelere karşın halk partiyi ve devrimcileri sahiplenirken Bektaş unsuru yakanların yıkanların ve göçertenlerin arasına katıldı. Halkın eleştirilerini dinlemeyen, onlardan dersler çıkarmayan ve halk adına halka rağmen savaşırken halka zarar veren bir kişinin Maoist bir partinin merkez komitesine kadar taşınması o Maoist Partinin kitle çizgisinin ne kadar Maoist olduğunun da göstergesidir. Bu aynı zamanda Parti içerisindeki ideolojik mücadeleyle eskiyi yıkma yeniyi inşa etmede ne kadar ısrarlı davranıldığı ve kadro seçiminde ne kadar isabetli davranıldığının da göstergesidir. İdeolojik olarak çözülmüş, halka yabancılaşmış bu tür kişiliklerin düşmanın eline geçtiğinde nasıl da nitel değişime uğradığı Bektaş örneğinde rahatlıkla görülebilir.

Kişilerdeki nitel değişiklik bir anın sorunu olmadığına göre, yani bunun nicel bir birikimin sonucu olduğu gerçeğinden hareket ettiğimizde burada Partinin tayin ediciliği ortaya çıkar. Kişilerdeki devrimci dinamizmi açığa çıkarmayan ve bunu bir sentezle Maoist bir çizgiye dönüştürmeyen, kişideki ideolojik çözülmeyi görmeyen, bu duruma Maoist ilkeler ve alternatif kültür temelinde müdahaleci

olmayan bir Parti, örnekte görüldüğü gibi halkı ileriye taşıyan değil halkın da gerisine düşen bir çizgidir. Mesele kişileri dağlara gönderip omuzlarına silah verip „savaşatırmak“ meselesi değildir. Mesele; hangi ideolojinin hangi siyasetin, hangi kültürün bu savaşa rengini verdiği meselesidir.30 yıldır anlaşılmamış olan tam da budur.

Aynı dönemde küçük burjuva ve Kürt ulusal burjuva örgüt ve partilerden partimize karşı önemli oranda olumsuzluklar geliştirilmiş, bu, gerilla bölgelerinde parti kitlemize devrimci demokrasi dışı yöntemlerin uygulanması şeklinde yansımıştır. Partimiz geçmişten beri halk arasındaki çelişkileri çözme yönteminde esas olarak Marksist Leninist Maoist hatta kalmış, o gün de kimi karşı-devrimci unsurların provokatif tavırlarına karşın bu Marksist Leninist Maoist hattan esasta sapmamıştır. Tek tek karşı-devrimci saldırı ve pratikleri bir yana bırakırsak Partimiz esasta politik varlığını koruma ve savunmayı temel almıştır. Küçük burjuvazinin misillemeci tavrını benimsememiş, kendisine ve taraftarlarına yönelik karşı-devrimci pratikleri teşhir etmiş ve ikna sürecini sonuna kadar işletme yöntemini benimsemiştir.

Politik varlığımıza yönelik saldırıların gelişmesi durumunda buna karşı savunma çizgisi ve pratiğini geliştirmek farklı bir şey, misillemeci davranmak farklı bir şeydir. Küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazi komünist partisi üzerinde siyası bir tahakküm kurmaya ve onu yok etmeye çalışırsa komünist partisi buna izin veremez. O süreçte de bazı eksik ve hatalı yanlar olsa da (örneğin teşhir üslubunda sekterlik) bunlar o dönem için partinin izlediği Marksist Leninist Maoist siyaseti karartamaz. Örgütlü yapılarla geniş halk yığınlarını birbirine karıştırmamak gerekir. Dolayısıyla örgütlü yapıların yönelimi bir bütün olarak halkın yönelimi olarak değerlendirilemez. Onlar sadece bunun bir parçası olabilirler. Bu tür politik yapılar karşı-devrimci pratikleri sonucu partili-partisiz yoldaşlarımızı katledebilirler de. Ancak bu sistemleşmiş bir politik çizgi ve pratik haline dönüşmemişse buna karşılık vermek doğru olmaz. Burada yapılması gereken bir süre için karşı-devrimci politikalarından vazgeçmeleri için direkt olarak karşılık vermeden ikna sürecinin işletilmesidir. Eleştiri, ikna sürecinin işletilmesine rağmen sistemli bir şekilde partinin varlığına yöneliniyor ve baskı kurmaya çalışılıyorsa, partinin o koşullarda yeni bir değerlendirme yapma ihtiyacı kendisini dayatmış olur.

Bu değerlendirme sonucu saldıran güçlerin niteliği karşı devrimci olarak değerlendirilirse, doğal olarak çelişkinin de niteliği değişmiş olalcaktır. Çelişkinin niteliğine uygun taktik politika ve pratik tespiti gündeme gelir. Bütün bu süreç tamamlanmadan önce yani çelişkinin niteliği değişmeden bu tür yapılara pratik olarak yönelmek, onların yöntemleriyle misilleme vb. davranışlara girmek, bir Maoist Partinin anlayışı olamaz.

Bu dönemde Partimizin TKP/ML başta olmak üzere diğer devrimci örgüt ve partilerle karşı karşıya gelmesi için başta ajan Nihat olmak üzere karşı-devrimci unsurların provakatif tavırları olmuştur. Ancak Partimiz bu oyunlara gelmediği gibi devrimci oldukları halde siyasi geriliklerinden ve tepkiciliklerinden kaynaklı

olarak bu duruma düşen yoldaşlarımızın bu yanlış eğilimlerinin de önüne geçmiş; Partimizin bu noktadaki ideolojik tutumu esasta korunmuştur. Partimiz TKP(ML) ile diğer küçük burjuva ve ulusal burjuva örgütlerin bu noktadaki siyasetlerini kıyaslamak dahi Partimize büyük bir haksızlık olur. Çünkü küçük burjuva parti ve örgütlerin bu konulardaki siyasetlerinin gerici ve oldukça sekter olduğu tarihi tecrübelerle sabittir.

Partimizin bu süreçte halk içerisindeki çelişkileri çözme noktasındaki Marksist Leninist Maoist çizgisine tezat bir şekilde aldığı en hatalı karar, MK'nın 1994 Aralık ayı içerisinde yaptığı toplantıda alınmıştır: Suriye'deki cephaneliğe TKP/ML'lilerce gizlice el konulması ve yurt dışında da 25 bin Sterlin'e el konulması üzerine, „eğer silahları ve parayı geri vermezlerse bu kişiler hakkında ölüm de dahil her türlü şiddet hareketi gündeme gelecektir" yönlü alınan karar, sol-sekter bir siyasetin ürünüydü. Bu politika pratikte yaşam bulmadı. Böyle bir karar alınmasına rağmen Partimizin devrimci ve komünist dinamiklerinin ortaya koyduğu direnç karşı-devrimci kararın yaşam bulmasına izin vermedi. Bir süre sonra bu kararın yanlışlığı noktasında özeleştiri verilerek ortadan kaldırıldı.

1994 Ayrılığı Sonrası Geçmişin Salt Askeri Bakış Açısı Korunmuş Ve Devam Ettirilmiştir.

Aynı yıl gerilla eylemliliğinin en yoğun yaşandığı yıl olmuştur. Gerilla saldırılarında nitelik arttırılmış ve sadırılar sistematik bir hale getirilmiştir. Bu saldırılarda Partinin kaybı oldukça cüzidir. Kısacası askeri eylemler başarılı olmuş, askeri eylemlerde kazanan biz, kaybeden ise düşman olmuştur. Kayıplarımızın ezici çoğunluğu saldırı anında değil, sonrasında olmuştur. Bu kayıplarda komutanların izlediği sol çizginin, düşmanı küçümsemenin ve rehavete kapılma ve zafer sarhoşluğunun ciddi payı vardır. Birinci yıl itibanyla 60'ın üzerinde şehidimiz olmuştur. Bu kayıpların esas nedeni savaş kurallarına uygun hareket tarzı izlenmemesidir. Düşmanın 1994 sonbaharında topyekün saldırısı sırasında ciddi bir kaybımız olmazken, ve bu operasyonlar başarıyla atlatılmışken operasyon sonrası onlarca kaybımız olmuştur. Hem de savunma halindeyken. Örgüt bu hatalı hareket tarzından doğru bir ders çıkartmamış, hataları ve sahiplerini doğru bir bakış açışı ve siyasetle açığa çıkartıp üzerine gidememiştir.

O zamana kadar da tarihimizde gerek kırda gerek şehirlerde kayıplarımızın ezici çoğunluğu kendi hatalarımız ve savunma durumundaki pozisyonlardan kaynaklanıyordu. Bu da şu anlama geliyor: Savaşı Maoist çizgi temelinde yürütmediğimiz gibi salt askeri boyutuyla da yürütememiş; hatalarımızdan yeterince ders çıkartamamışız. Bu kayıplar içerisinde çok değerli önderlerimizi, komutanlarımızı, komiser ve savaşçılarımızı yitirdik. Onların komünizm adına yükseklerde tuttuğu komünizm bayrağının onlara layık bir şekilde taşınması yerine tıpkı ucuz „Kaypakkayacılık" örneğinde olduğu gibi ucuz „şehit edebiyatı" yapılıyordu. Her kayıptan, her örgütsel darbeden her yenilgiden dersler çıkarıp

bunları sıçramanın basamağı yapmak yerine aynı tarz ve yöntemler tekrarlanmasıyla yetinildi. Bugün 500'den fazla şehidimiz var. Bu kadar ağır bedelle partimizin geldiği seviye ve yarattığımız devrim mevzilerini kıyasladığımızda oldukça geri bir noktada olduğumuzu kabullenmek durumundayız. Diğer yandan bir savaş partisinin otuz yıllık tarihi için bu rakam oldukça azdır. Savaş Marksist Leninist Maoist bir çizgide ve Halk Savaşının prensiplerine göre doğru bir rotada geliştirilip yükseltilseydi, devrim açısından hem mevzilerimiz çok daha ileride olurdu hem de şehitlerimiz de onbinlerle ifade edilirdi. En önemlisi de otuz yıl gibi azımsanmayacak bir tarihi süreçte ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgilerin oturtulmaması ve bunların temsil gücü olan stratejik önderliğin garantiye alınmamış olması Parti açısından en büyük kayıp olarak değerlendirilmelidir. Bu muhasebe, bu bilinç yıllar öncesinden yakalanabilir; küçümsenmeyecek birikim ve tecrübeler özetlenebilir ve Parti bu durumdan çok daha ileri mevzilere taşınabilirdi. Bu tarihi tecrübeler ve birikimler üzerinde şekillenen birinci Kongremiz bugüne kadar başarılamayan bu görevi başarma azmiyle yola çıkmaktadır.

1994 Aralık MK Toplantısının Belirlediği Örgütsel Politika Sol Oportünistti:

Parti ayrılık sonrası ciddi bir kaos yaşıyordu. Tabanın önderliğe karşı güvensizliği had safhadaydı. Düşmanın saldırıları da kırda ve şehirde yoğunlaşmıştı. Örgüt darbe üstüne darbe alıyordu.

Karadeniz Bölge Komitesi Sekreteri ve Merkez Komite üyemiz Kazım Ekici yoldaş şehit düşünce bölge önderliksiz kalmıştı. Müdahale sürecinde Bölge Komitesi üyelerinin de içinde olduğu altı yoldaş daha şehit düştü. Geride kalan örgütlü yapı Merkez Komitesinin kararı olmadan geri çekilmek zorunda kaldı.

Şehirlerdeki örgütlenme neredeyse tümüyle çökmüş ve tasfiye olmuş durumda idi. MBK ve sekreteri de içinde olmak üzere neredeyse tüm üyeleri düşmanın eline geçmişti. Düşman sadece Partimize değil bütün devrimci örgütlere alabildiğine saldırıyordu ve şehirlerdeki örgütlenmelerini darbelemişti. Durum bu eksende gelişirken MK mevcut durumu doğru bir siyasi tahlile tabi tutmayarak elindeki MK üyelerinden beşini şehirlere atayarak sol oportünist bir örgütsel politika izledi. Şehir faaliyetleri için görevlendirilen MK üyelerinden üçü 6-7 ay içerisinde düşmanın eline geçti. Yurtdışındaki MK üyesi görev alanına gelmemişti. Ayrıca şehir faaliyetleri için atanan diğer kadrolar da düşman operasyonlarında ele geçti. MK toplantısı üzerinden bir yıl geçmeden TKP(ML)'nin şehir parti örgütlülükleri tümüyle darbe yedi ve dağıldı. Partiye sızdırılmış ajanlar dışında birkaç üye bu operasyonlardan kurtulabilmişti. Özel görevle görevlendirilen MK üyesi ve yurtdışından gelmeyen MK üyesi dışında kalan kadroların tümü düşmanın eline geçti. Bu sol oportünist örgütsel politika Partiye adeta tasfiyecilik yaşatıyordu.

Kongrenin yapılması temel görevken güçleri dağıtıyor ve kongreyi imkansız kılıyordu. Şehirlerde bulunan kadro ve üyelerin tümünü gerilla alanına çekip

Kongre hazırlıklarına girişmesi gerekirken bu sol politika gereği güçler dağıtılıyor ve tasfiye ediliyordu. Sol sekter çizgiye sahip MK ne mevcut siyasal durumu doğru tespit edebiliyor ne de buna bağlı olarak örgütlü güçleri geri çekip korumaya alabiliyordu. Bölgesel sistemli kongre kararı alan MK aradan fazla zaman geçmeden bu kararında da ısrarcı davranamadı. Kongre mi konferans mı tartışmaları örgütü neredeyse yeni bir örgütsel bölünmeyle karşı karşıya bıraktı. Mevcut örgütsel kaos ortamında bölgesel kongre yapmanın koşulları da özellikle de şehirlerde kalmamıştı. Düşman sızdırdığı ajanlar vasıtasıyla geride kalan ilişkileri topluyor ve bunun sonucu da Parti içerisinde şaibeler artıyordu.

Mevcut önderliğin bir kongrenin siyasi-ideolojik hazırlığını yapacak kapasitesi yoktu. Merkezi Kongre önerisi de bu gerçeklikten kaynaklanıyordu. Ancak MK „fazla zaman alır“ gerekçesiyle Merkezi Kongre kararı almamış, delege esasına dayalı kongrede karar kılmıştı.

Şehirlerdeki örgütsel darbelerden sonra, Karadeniz ve Amed gerilla faaliyeti zaten tasfiye olmuştu. MK bir daha toplanamadı. Aslında MK'nın toplanması için rakamsal olarak bileşim yeterliydi. Ama gerek yurdışındaki MK üyeleri (sekreter de dahil) gerek yurt içindekiler bu konuda sorumlu bir hareket tarzı izlemeyerek partiyi bunalıma sürüklediler.

1995 sonlarına gelince ise DBK'nın anti-demokratik ve darbeci bir şekilde „gelen gelsin gelmeyen gelmesin“ çağrıyla Merkezi Kongre siyaseti izlendi. Bu çağrıyla da yurtdışındaki üç MK üyesinden sadece Cüneyt Kahraman yoldaş uydu. Diğer MK üyeleri ve partililer fiili olarak uymadılar. Marmara Bölgesi'nden ise kongreye götürülenlerin çoğu KHK'da açığa çıktığı gibi ajan ve işbirlikçi unsurlardı.

Partinin örgütsel politikasında anti-demokratik ve darbeci yöntemler neredeyse meşru hale getirilip teorileştirildi. Son 20 yıl içerisinde bu durum daha da artarak boyutlandı. Partinin siyasi-ideolojik seviyesinin düştüğü, bunalımların daha da derinleştiği dönemlerde bu anti-demokratik ve darbeci yöntemler daha fazla baş göstermekteydi. Bu anti-demokratik ve darbeci yöntemler hep „olağanüstü koşullar“la açıklanageldi. Adına „olağanüstü koşullar“ denilen bu dönemlerde örgütsel ilkeler ya bir yana bırakıldı ya da „olağanüstü koşullar“a feda edildi. Marksist Leninist Maoistler örgütsel ilkeleri „olağanüstü koşullar“ deyip ayaklar altına almaz, veya keyfiyetçi bir şekilde kullanamaz. Lenin yoldaş, Ne Yapmalı adlı eserinde oportünisti şöyle tanımlamaktadır:

„Bir oportünist her formüle kolayca imzasını atar ve kolayca onu terk eder, çünkü oportünizm herhangi bir belirli ve sağlam ilkelere sahip olmamak demektir.“

Kongre Hazırlık Konferansı'nda ajan ve işbirlikçi iddiasıyla sorgulama ve soruşturmaya tabi tutulanlara yapılan kötü muamele ve işkence, „devrimci şiddet“ adı altında meşrulaştırılmaya çalışıldı. Parti tarihinde görülmemiş olan ve yine olağanüstü koşullar ardına sığınılarak yapılan kirli ticaret işi de anti-demokratik darbeci yöntemlerle yapılmıştı. Bu anlayışlar, ileride ortaya koyacağımız gibi, burjuva pragmatizminden başka bir şey değildir.

İlkesizlik teslimiyeti getirir. İlkesizlik yozlaşmanın ve çürümenin kendisidir. O nedenledir ki en zor koşullarda devrim için yola çıkmış ve komünizm iddiasında olan bir parti ilkelerden asla taviz veremez. İlkeler her koşulda bize rehber olarak vardırlar. İlkeler ve „genel doğrularımız“ her an yol gösterici oldukları için ilke ve „genel doğrulardır“. Somut koşulun tahlili, ilkeler doğrultusunda ustaca hareket tarzı belirleyebilmek için vardır. Her somut ve özel durum, her olağan veya olağanüstü durumda bize yön veren, yolumuzu aydınlatan tek bir silahımız varsa o da ideolojimiz ve Marksist Leninist Maoist ilkelerimizdir. İlkeyi unutmak, ilkeyi şaşırmak, amacı unutmak, rotayı şaşırmaktır. Günübirlik ve amaçsız, bireyci ve bencil burjuva siyaset tarzında ilkelere gerek yoktur. Ama ilkesizliği „olağanüstü koşullar“, özel koşullarla açıklamak, ya farkında olmadan günübirlik ve amaçsız bir bireyci bencilliğin uçurumuna yuvarlanmaktır ya da koca bir sahtekarlıktır.

İlkesizliğin ve oportünizmin; ilkelerin „olağanüstü koşullar“ adına ayaklar atına alınıp çiğnenmesinin bir komünist partisini nasıl da amacına yabancılaştırdığını, Parti tarihimizde yaşanan özellikle bu iki büyük deney, bu iki örnek çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, ayrılık sonrasından KHK'ya kadar her alanda sol-sekter bir çizgi izlendiği gibi örgüt yeni bir yenilgi ve ciddi darbe ile karşı karşıya kalmıştır. Ki örgüt kongreyi gündemine almasına karşın bu konuda ne pratik ne de siyasi hazırlık yapamamıştır. Neredeyse toplam üyenin yarısının katılmadığı veya katılamadığı Kongre Hazırlık Konferansı'na oturulmuştur.

KONGRE HAZIRLIK KONFERANSI VE SONRASI SÜRECİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Kongre Hazırlık Konferansı (KHK)'na hangi tarihsel, örgütsel, siyasal koşullardan geçilerek gelindiği ana hatlarıyla ortaya konuldu. Kısaca Kongre Hazırlık Konferansı kararları değerlendirilmesiyle yetinilecektir.

Kongre olarak düşünülen toplantının Konferansa dönüştürülmesi doğru ve yerinde bir politik karar ve yönelimdi. 1996 başında toplanan KHK'da, bilindiği gibi Partiye sızdırılmış bir Karşı-Devrimci Hücre açığa çıkarıldı.

Açılış gündemlerinde belirlenen üye değerlendirmeleri sonucu Bayram Kocabozdoğan'ın işbirlikçi ve ajan olduğu açığa çıkınca yeni bir sürece girildi ve bu gelişmenin kendisi daha farklı boyutlara sıçradı.Bayram Kocabozdoğan'ın anlatımları sonucu Enver Doğru'nun (Nihat) işin başını çektiği açığa çıktı ve soruşturma daha da derinleştirilerek sürdürüldü. Partinin oldukça karmaşık bir durumla karşı karşıya kaldığı Konferans, bazı hatalı ve eksik yanları olsa da 24 Nisan'da başarıyla sonuçlandırıldı.

KHK'nın ana gündemini Karşı-Devrimci Hücre oluşturdu. Nihat'ın başını çektiği bu karşı-devrimci örgütlemenin açığa çıkartılması, Konferansımıza tarihsel bir politik anlam yükledi. Partimiz tümden tasfiye olma ya da karşı-devrimin aleti haline dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Karşı-devrimci örgütlenme Partimizin önderliğini ele geçirmeyi ve partiye hakim olmayı hedefliyordu. Karşı-devrimin bu oyunları Konferansımız tarafından başarıyla boşa çıkarıldı. Partimizin Marksist Leninist Maoist özü korunarak Partimiz yeni bir merkezi önderliğe kavuşturuldu. Partimizin Marksist Leninist Maoist özünün korunmasında ve karşı-devrimci örgütlenmenin açığa çıkarılmasında Komünist Önderimiz Cüneyt Kahraman yoldaş tayin edici bir rol oynadı.

Konferansımız bu tarihi rolü oynamakla birlikte ciddi ilkesel hatalara da düştü.

Karşı-devrimci örgütlenmenin soruşturulup sorgulanması ve öncelikle Partinin karşı devrimci unsurlardan arındırılması, bunun Partimizde ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri olarak yarattığı tahribatların açığa çıkarılıp giderilmesi, bu karşı-devrimci örgütlenmenin beslendiği ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri zeminin tarihsel kökleriyle açığa çıkartılıp giderilmesi için Kardelen Harekatı başlatıldı. Soruşturma ve Sorgulama Komisyonu önderliğinde başlatılan bu harekat ayları bulan bir çalışmadan sonra 24 Ağustos 1996'da başarıyla sonuçlandırıldı.

Kardelen Harekatının Soruşturma ve SorgulamaYöntemi:

KHK'mızın „ajan ve işbirlikçi" iddiasıyla tutuklananlara soruşturma-sorgulama sırasında „devrimci şiddet" adı altında belirlediği politikanın Marksist Leninist Maoistlerin proleter adaletiyle ve hukuk anlayışıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu politika burjuvaziden ödünç alınmış burjuvaziye ait soruşturma ve sorgulama yöntemidir. Bu pragmatist bir politikaydı. Siyasi olarak amaca ulaşmak için her aracı mübah görmekti. Bu politika ve yöntemleri Marksist Leninist Maoistler ne savunur ne de uygular. Parti tarihimizde ilk kez böyle bir politika bir Konferans kararıyla benimsenip uygulandı. Keza Parti tarihinde ilk kez böylesine ciddi bir düşman örgütlemesiyle karşı karşıya kalındı.

Böylesine ciddi bir karşı-devrimci örgütlenmeyle ilk kez karşı karşıya kaldığından, bu noktada yeterli bir deneyim birikimine sahip olmayan Partimiz soruşturma ve sorgulama yönteminde ilke hatalarına düştü. Karşı-devrimci olsalar da bir kişiye kötü muamele, psikolojik baskı, insani onurunu zedeleme, hakaret, küfür ve fiziki şiddet, vb. yöntemler uygulamak işkencedir ve insanlık suçudur. Bu Marksist Leninist Maoistler için ilkesel bir sorundur. Konferansımız ne yazık ki bu ilkeyi yeterince bilince çıkaramamış ve bu noktada ilkesizliğe düşmüştür. Bu Partimiz tarihine bir kara leke olarak düşmüş, Partimizin adaletini ve hukukunu tartışılır hale getirmiştir. Bu, bir yanıyla sekter, diğer yanıyla liberal, ama özünde her halükarda burjuvazinin siyaset ve eylem tarzı olan gerici ve utanç verici bir politikadır. Karşı-devrimci olsalar da bir tutukluya baskı yapmak, işkence yapmak, hakaret etmek, onurunu kırmak, küfür ve dayak atmak, proleter hukuk ve adalette

yasaktır, suçtur. Kongremiz burjuvaziden ödünç alınmış bu karşı-devrimci yöntemi mahkum ettiğini ilan eder ve bu hata ve suçtan dolayı Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları başta olmak üzere enternasyonal proletarya ve dünya halklarından özür diler.

Kongremiz bu sorunu ideolojik-siyasi boyutuyla en detaylı bir şekilde ele almış, tartışmış ve bütün katılımcılarının oybirliğiyle şu kararı almıştır:

„Kongre Hazırlık Konferansımızda karar altına alınan, sonraki süreçte sorgulama yöntemi olarak uygulanan ve adına ‚devrimci şiddet' denilen uygulama devrimci şiddetle alakası olmayan ve karşı-devrimden ödünç alınmış bir metottur. Bu, devrimci ilkelerin çarpıtılmasıdır ve tamamıyla pragmatizme düşülmüştür." (Maoist Komünist Partisi 1.Kongre Kararları'ndan)

Kongremiz gerek Kardelen Harekatında gerekse KHK sonrası örgüt içinde ve örgüt dışında açığa çıkarılıp ölümle cezalandırılan ajan ve işbirlikçilere karşı izlenen siyaseti detaylı bir şekilde ele almış ve değerlendirmiştir. Bu değerlendirmeler sonucunda Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının ölümle cezalandırılması genel olarak doğru bulunurken, ancak kimi ajan ve işbirlikçilerin ölümle cezalandırılması noktasında aşırıya kaçıldığı sonucuna vardı. Ajan ve işbirlikçi olduğu halde her unsurun mutlaka ölümle cezalandırılması politikası doğru değildir. O günkü tarihsel, siyasal koşullar, kişilerin Partiye ve halka verdikleri zarar, bu suçu işlemelerine neden olan iç ve dış koşulların etkisi, suçlarına yaklaşımları ve Partiye ve halka karşı samimi davranıp davranmdıkları, vb. etmenler dikkate alınarak sonuca varılır. Bu bilinçten hareketle bazı ajan ve işbirlikçiler ölümle değil teşhir, tecrit,vb cezalarla cezalandırılıp etkisizleş-tirilebilinir.

Kongremiz bu bakış açısıyla aşağıdaki sonuca vardı:

„Karar: Bülent Firik, Erdal Erdoğan, Kenan Karahan (Leveke Muhtarı), Hasan Geçgin adlı işbirlikçilerin ölümle cezalandırılması doğru değildir. Doğru olan teşhir ve tecrit kararını alıp kişileri ailelerine teslim etmekti. Her işbirlikçinin cezası mutlaka ölüm olmamalıdır. Bunlardan Bülent Firik'in cezalandırılmasının kamuoyunda üstlenilmemesi hatalıdır. Cezalandırılan kişilerin ailelerinin istemi durumunda cenazelerinin teslim edilmesi gerekir." (Maoist Komünist Partisi 1.Kongre Kararları'ndan)

KHK'mız Geçmişin Muhasebesini Doğru Bir Temelde Yapmadığından Geçmişten Kopamadı:

KHK'mız geçmişin muhasebesine ciddiyetle yaklaşmadı. Koşulların ağırlığı bunda önemli bir etmen olsa da gelinen noktanın geçmişin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri çizgisinin bir sonucu ve devamı olduğu bilincine varılamadığından geçmişe yönelinmedi. Halbuki parti içerisinde açığa çıkarılan karşı-devrimci hücrenin parti içerisinde kendisini gizlemesinin nedenlerini doğru bir şekilde açığa çıkarmak ancak geçmişin ideolojik siyasi örgütsel ve askeri çizgilerinin Marksist Leninist Maoist bir tarzda muhasebesiyle mümkündü. Konferansımız bu gerçeği göremedi. Bu görev yerine getirilmeden Partinin sağlam bir şekilde tarihsel

yürüyüşüne devam etmesi imkansızdı. Gerçek Maoistlik en zor koşullarda dahi olsa Marksizm Leninzm Maoizmin evrensel ilkelerinden vazgeçmemeyi zorunlu kılar. Bu evrensel ilkelerden sapıldığında komünizm davasını bir adım dahi ileri götürmek mümkün değildir. Bu anlamıyla Konferansımız stratejik düşünme yerine günübirlik düşünerek yanılgıya düştü.

KHK'mız „Tasfiyeci Hizip" Denilen Kesime Karşı Sekter Davrandı

Karşı-devrimci hücrenin açığa çıkarılmasından sonra bir kısım Parti üyesi Karşı-Devrimci Hücre ile KHK iradesinin kendi arasında çizdiği net ayrımı göremediler ve KHK iradesiyle bütünleşmekte zorlandılar. Bir yandan açığa çıkan karşı devrimcilerin sorgulanması devam ederken bir yandan da bir klik olarak hareket eden bu sallantılı üyeler KHK iradesinin boşa çıkartılması temelinde ortak hareket birliğine girdiler. KHK'mız bu tehlikeli eğilimi görmesine karşın tehlikeli eğilimin bertaraf edilmesi yönteminde Marksist Leninist Maoist bir tutum takınmayı başaramadı. Bu kliği sabırla ikna sürecini yeterince işletmeden aceleci ve sekter bir şekilde klik elemanlarının tümünü tutuklayarak soruşturma ve sorgulama kapsamına dahil etti. Soruşturma ve sorgulama yönteminde Karşı-Devrimci Hücre elemanlarına uygulanan gerici yöntem bu klik elemanlarına da uygulandı. Bu klikle KHK iradesi arasındaki çelişkiler eleştiri-özeleştiri ve iknaya dayalı bir yöntemle çözülebilir nitelikte olmasına karşın çelişkinin boyutu gerek KHK iradesi gerekse bu klik elemanları tarafından doğru kavranmadığından çözüm yönteminde de sol sekter hat izlendi. Bu klik KHK'nın ana yönelimini, birlik kıstaslarını kavramakta zorlanıyor ve geçmişten beri Partide varolan klikler savaşımında NT kliğine yakın durmalarından kaynaklı olarak Karşı-Devrimci Hücreye yönelik yönelimi benimsemekte zorlanıyordu. Bu nesnel durumun yanısıra KHK iradesinin de hatalarıyla birlikte bu klik KHK iradesinin karşıtı haline geldi.

KHK'mızın bu kliğe karşı soruşturma ve sorgulama yönteminde devrimci olmayan yöntemlere başvurarak haksızlık yapmasının yanısıra klik üyelerini soruşturma ve sorgulama sonucundan sonra da kazanma, en azından ordu saflarında kalmaları noktasında bir çaba içerisine girmemesi, onları sahiplenmemesi ve kendi başlarına bırakması sekter bir yaklaşımdı. En azından bu klik üyeleri sağlıklı bir şekilde ulaşmak istedikleri alanlara ulaştırılabilir ve bunların tek tek düşmanın eline geçmesi önlenebilirdi. Bu yönüyle de KHK'mız doğru bir birlik politikası izlemediği gibi dost-düşman ayrımında da sol sekter bir hatta düşmüştür.

KHK Üç Yıllık Siyasal Örgütsel Yönelimin Tayininde Subjektivizme Düştü:

KHK'nın üç yıllık planla ortaya koyduğu siyasal ve örgütsel yönelimi sol oportünisttir.

KHK'mızın bu üç yıllık planını ifade eden 54 nolu kararı şöyledir:

„Karar 54:

„Kongre Hazırlık Konferansımız önümüzdeki süreçte partimizin içe dönük çalışma esaslarını ve örgütlenme tarzını şu şekilde belirlemiştir.

„Partimizin çalışmaları önümüzdeki süreçte şu üç yıllık plan esası üzerinden yürütülecek ve yönetilecektir.

„Sürecin getirdiği iki temel görev:

1-Kardelen Harekatı'nın başarıyla tamamlanması ve Konferansımızca resmileştirilmiş konuya ilişkin belgede belirtilen diğer yan görevlerin yerine getirilmesi.

2-Parti kongremizin gerek alt tartışmalarının sağlıklı ve mümkün olan en geniş boyutlarıyla yaşatılması, gerekse Merkezi Kongremizin başarıyla tamamlanması.

„Bu iki temel görev doğrultusunda üç yıllık planın üç ayrı aşama şeklinde ele alınarak her aşamaya denk düşen içe dönük çalışmaların esas yönelim hattı aşağıdaki gibidir:

I.Yıl planı (içe dönük esas yönelim hattı üzerinden),

a-Kardelen Harekatı'nın başarıyla sonuçlandırılması,

b-Kardelen Harekatı'nın özgünlüğüyle birleştirilen genel A/P örgütlenmelerinin yerine getirilmesi,

Kapsadığı zaman dilimi: 1996 Mayıs-1997 Mayıs tarihleri arası bir yıl.

II. Yıl planı (İçe dönük esas yönelim hattı üzerinden),

a- Partimizin Kongreye uygun düzenleme ve çalışmalara tabi tutulması,

b- Partimize üye ve kadro yetiştirmede radikal adımların atılması,

Kapsadığı zaman dilimi, 1997 Mayıs-1998 Mayıs tarihleri arası bir yıl.

III. yıl planı (içe dönük esas yönelim hattı üzerinden)

a- Kongremizin tartışma sürecinin başlatılması,

b- Merkezi Kongremizin başarıyla tamamlanması,

Kapsadığı zaman dilimi: 1998 Mayıs-1999 Mayıs tarihleri arası bir yıl." (Kongre Hazırlık Konferansı kısa kararlarından)

KHK'nın Kardelen Harekatı'nın başarıyla sonuçlandırılması için bir yıllık planı önüne koymakla doğru bir siyaset izlemiş ancak sorunun merkezine ideolojik ve siyasi boyutu koymaması yanlıştı. Kardelen Harekatı'nı sadece askeri boyutuyla ele alırsak ve de 11 Nisan öncesi açığa çıkan KDH elemanlarını ve bunların deşifre ettiği unsurları askeri olarak temizlemeyi bu bir yıl için esas görev olarak belirlemek, sadece askeri açıdan bakıldığında doğru bir karar ve yönelimdir. Ancak Kardelen Harekatının parti içinde çıkan böylesine ciddi ve güçlü bir karşı-devrimci oluşumun bir askeri harekatla temizlenmesiyle sınırlı tutulması karşı-devrimci hücrenin parti içinde nasıl ve neden bu kadar geliştiğinin ve güçlendiğinin kavranmadığı anlamın gelir. Bunun kavranmadığı karşı-devrimci hücrenin beslendiği ideolojik- siyasi zeminin doğru nitelendirilmemesiyle de kendisini açığa vurmaktadır. Örneğin Partinin bu duruma gelmesinin temel nedeninin „karşı-devrimci hücrenin güdümündeki sol görünümlü sağ çizgi" olduğu belirlemesi bu kavrayışsızlığı ortaya koymaktadır. Soruna böyle bakıldığında pek doğaldır ki başvuracağın esas yöntem de askeri yöntem olacaktır. Karşı-devrimci unsurların

parti içinde varlığını koruyup örgütlenebilmesinin ve hatta etkili olabilmesinin zemini olan yanlış ve hatalı çizgilerin saptanması öncelikli görevdi. Bu,düşman unsurların partiye sızmasının ana nedenini izlediğimiz siyasal, örgütsel, askeri hatalı çizgilerde aramak yerine hatalı çizgilerimizin gelişmesini KDH'ye bağlamak yeni KDH'lerin örgütlenmesine zemin hazırlamaktan başka bir anlama gelmez. En basitinden düşünce yönelimimizden, çalışma tarzımızdan, örgütsel politika ve ilkelerimizden ve dahası illegalite anlayışımızdan kaynaklı olarak düşman unsurlarının kendilerini gizleyebilmesinde ne derece role sahip oldukları ortaya çıkarılmadan günahları başka yerlere havale etmek kendimizi aldatmaktır.

En önemlisi de „Karşı-devrimci Hücre güdümündeki sol görünümlü sağ çizgi" belirlemesinin ne anlama geldiğinden ne yazık ki KHK'mız bihaberdir. O bugüne kadar izlenen bütün çizgilerden „daha keskin bir çizgiye" sahip olduğuyla ilgili olduğu için yaptığı belirlemenin ne anlama geldiğiyle pek ilgili değildir. „Karşı-Devrimci Hücre güdümünde" ister sağ densin ister sol densin ve burada bir çizgiden bahsedilecekse o çizginin niteliği karşı-devrimcidir. Eğer bir „güdüm"den veya bir hakimiyetten bahsedilecekse bu „güdüm" ve hakimiyet bir partinin çizgisine damgasını vurup yönlendirip yönetiyorsa, o partinin çizgisinin devrimci olduğundan sözedilemez. Dolayısıyla bu belirleme yanlış ve inkarcıdır. Karşı-devrimci hücre Partimiz içerisinde bir düşman gücü olarak bulunduğu sürece Partimizin çizgisine damgasını vuramamış ve Partimizin niteliğini değiştirmeyi başaramamıştır. Bu yönlü çabalarına Partimizin komünist ve devrimci dinamikleri hemen her dönem direnç göstermiş ve Partimize empoze edilmeye çalışılan karşı devrimci siyasetler ve pratikler esasen bertaraf edilmiştir.

Konferansımızın daha kim KDH üyesidir, değildir vb. yönlü sorgulama ve soruşturma tamamlanmamışken, MK seçimine gitmesi ve kadroları bölgelere dağıtması yanlıştı.

Mevcut koşullarda konferansı sonuçlandırmak ve merkezi bir önderlik oluşturmak zorunluydu. Burada yanlış olan Kardelen Harekatı kapsamında soruşturulup sorgulanan KDH üyelerinin durumu sonuçlandırılmadan ve bu soruşturmalarda elde edilecek bilgilerle yeni soruşturmaların gündeme gelebileceği düşünülmeden MK seçimine gitmek ve yukarıdan aşağıya atamalar yapmak, kadro ve üyeleri çeşitli alanlara dağıtmak yanlıştı. Çünkü soruşturmalarda görevlendirilen, atanan kadro ve üyeler hakkında da yeni iddiaların gündeme gelebileceği olasılık dahilindeydi. Bu konuda kimi yoldaşların ısrarlı eleştirilerine rağmen bu eleştiri ve olasılık dikkate alınmayarak aceleci davranıldı. Kadro ve üyeler dağıtıldığı için soruşturmalarda ortaya çıkan yeni iddialar soruşturulamadı ve doğal olarak yeni bir kaosun doğmasına neden olundu.

İçe dönük çalışmanın esas alındığı bu dönemde yapılması gereken tepeden tırnağa Partinin ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak eğitilmesi ve karşı-devrimci saldırılara karşı silahlandırılmasıydı. İçe dönük yönelimin esas alınmasının mantığı da bunu gerektiriyordu. Konferansımız adını koymadan belirlediği örgütsel geri

çekilme politikasını hayata geçirmeliydi. KHK'mız ve işbaşına getirdiği Merkez Komitemiz içe dönük çalışmanın içeriğini teorik olarak doğru koysa da bunun tam olarak ne anlama geldiğini kavramamış, hangi araç ve yöntemlerle hayata geçirileceğini belirleyememiştir. İçe yönelik çalışma eas denilmesine karşın eskinin sol oportünist örgütsel politikası daha da boyutlandırılarak devam ettirildi.

Daha sorgulama ve soruşturma bitmeden örgütlemelere gidilmesi, yeni alanlara kadro aktarımı gibi politik yönelim, kendi gerçekliğini kavramayan sorunun özünü Karşı-devrimci Hücre elemanlarını parti içinde açığa çıkartmak ve temizlemekle sınırlı tutan hatalı bir yaklaşımdı. Başarı sorunun ideolojik, siyasi özünden koparılarak askeri başarıyla sınırlandırıldı. Bu noktadaki kilitlenme siyasi ve ideolojik gerilikle birleşince olumsuzluk giderek derinleşti. Nitekim daha Merkez Komitesinin ilk toplantısında birçok MK üyesi hakkında iddialar ileri sürülmüş ve hakkında iddia getirilen kimi MK üyeleri bölgenin dışına gönderilmiş durumdaydı. Kısa sürede şehirlerde yakalanan bu MK üyeleri (Bektaş ve Enver) poliste hainleşip kontralaşınca ileri sürülen iddialar ve bu iddialar soruşturulmadan kişilerin MK'ya seçilip başka bölgelerde görevlendirilmesi politikası bağlantısında varolan güvensizlik daha da derinleşmiş, bu politika nezdinde KHK iradesine ve KHK'nın işbaşına getirdiği Merkez Komitesine olan güven kısa sürede sarsılmıştır. Bu politikayla KHK ve MK baltayı adeta ayağına vurmuş, kendisini tartışılır duruma getirmiştir. Çok açık ki bu politikaya subjektivizm ve küçük burjuvazinin sabırsız aceleci tavrı yön vermiştir.

Ne Yapılmalıydı?

Yapılması gereken ana görev şu olmalıydı: Parti elindeki güçleri sağa sola dağıtmak yerine bir araya toplayıp örgütsel geri çekilme politikası izlemeliydi. Bu örgütsel geri çekilme üç yıl sonra yapılacak kongreye kadar sürdürülmeliydi. Bu süre boyunca merkezi görev Partinin geçmiş muhasebesini yaparak bunun üzerinden ideolojik arınmayı sağlamak ve siyasi seviyeyi yükseltmekti. Kongrenin ideolojik-siyasi teorik hazırlığı bu görevlerle birlikte ele alınmalıydı. Bu aynı zamanda kadro yetiştirmenin de bir aracıydı. Tali olarak da Kardelen Harekatının sonuçları ve karşı-devrimci hücrenin beslendiği siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri hatalı çizgilerin tarihsel kökleri açığa çıkarılıp parti kitlesi eğitilmeli ve kitleler aydınlatılmalıydı. Bu süreç içerisinde parti güçleri Dersim'de merkezileştirilmeli ve kongre sonrası için güç biriktirme politikasına başvurulmalıydı.

Kısacası, KHK'mız Partinin gerçekliğini görüp buna uygun doğru bir örgütsel politika geliştirmedi, geçmişin devamı olan sol-oportünist çizgiyi devam ettirdi. Stratejik düşünme yerine kısa vadeli politikalarla hareket etti.

KHK'NIN İŞ BAŞINA GETİRDİĞİ MERKEZ KOMİTESİ'NİN ÇİZGİSİ

Siyasal açıdan:

KHK'nın işbaşına getirdiği Merkez Komitesi güncel siyasal gelişmeleri zamanında takip etmediği gibi, gerek teori gerek pratikte buna uygun doğru politık tutumlar geliştiremedi. Gelişmelerin gerisinde kalarak esasta kendiliğindenci oportünist bir hat izledi.

Bilindiği gibi KHK bittikten kısa bir süre sonrasında hapishanelerde 1996 Mayıs-Temmuz Ölüm Orucu direnişi zaferle sonuçlanmıştı. Merkez Komitemiz, Türkiy?-Kuzey Kürdistan halklarını derinden etkileyen, uluslararası demokratik kamuoyunu arkasına alan ve Partimizin örgütleyici olarak içerisinde yer aldığı, nicelik ve nitelik olarak direnişi omuzlayan güçlerin başında geldiği, şehitler ve gaziler verdiği bir direnişe tavır takınmamıştır.

Ölüm Orucu direnişinden kısa bir süre sonra patlak veren Susurluk skandalına yönelik politika belirleyememiş, esasta kitlelerin kendiliğinden gelme tepkilerine seyirci kalmış, hapishaneler başta olmak üzere yerel örgütlerimizin bu noktadaki çabalarına seyirci kalınıyordu. Kendiliğinden gelme kitle haeketini örgütleme, yönlendirme noktasında tek bir söz söyleyememiş, kitleleri ve yerel örgütlerimizi adeta önderliksiz bırakmıştır. Bununla da yetinmemiş yer yer köstek bile olmuştur. Keza egemen sınıfların bile „post-modern darbe" olarak nitelendirdiği 28 Şubat sürecine de tavır takınmamıştır. Bu ve benzeri konularda Parti adına yerel örgütler ve alt kademe kadrolar tavır takınmak zorunda bırakılmıştır.

Ulusal Harekete karşı yeterince duyarlılık gösterilmemiş, kendisinden önceki çizgiler olduğu gibi devam ettirilmiştir. Ancak Ölüm Orucu, Susurluk Skandalı, 28 Şubat Süreci vb. konularda olduğu gibi Ulusal Hareket konusunda da Partimizin politikasını yine alt kademeler ve yerel örgütlenmeler tayin etmiş ve bu politikalar esasta Marksist Leninist Maoist temelde belirlenmişti. Özellikle PKK ve bir kısım devrimci örgütlerle birlikte oluşturulan Birleşik Devrimci Güçler Platformu pratiği bu dönemin en önemli siyasi görevleri arasındaydı. Parti örgütlerimiz bu görevi esas itibariyle başarıyla yerine getirmiş ve Merkez Komitesi bu politikaları arkadan takip ederek onaylamakla yetinmiştir.

Bu dönem içerisinde dışa dönük siyasal gelişmelerden kopulduğu gibi Parti içerisinde de ideolojik arınma ve dönüşüm süreci işletilememiş, bu süreçte gelişen önemli tehlikeli eğilimlerden kuşkuculuğun önüne geçememiştir. Bu kuşkuculuğun Parti içerisinde vardığı paranoyaklık boyutu da görülememiş (Haksız ve mesnetsiz de olsa Parti Genel Sekreterimiz hakkında bile şaibeler yaratılmıştır) Parti içerisindeki güvensizlik Parti tarihi boyunca en yıkıcı halini almıştır.

Kısacası KHK'nın işbaşına getirdiği MK siyasal gelişmeler karşısında kendiliğindenci oportünist bir hat izlemiş; siyasal gelişmelere tavır adı altında belirlediği politikalar subjektivizmden kaynaklı sol oportünist politikalardır.

Örgütsel Açıdan:

KHK sonrası örgütsel ilişkilerde izlenen siyaset yukarıda da belirlediğimiz gibi kuşkuculuk üzerinde gelişen sekterizm ve yıkıcılık temelinde olmuştur.

Örgütsel alandaki yönelim doğru olmadığı gibi mevcut güçlerin önemli bir bölümü KHK'dan sonra kaybedildi. Daha bir yıl aradan geçmeden Parti Genel Sekreterimiz Cüneyt Kahraman yoldaş 15 Mart 1997'de şehit düştü. MK'ya seçilen bir kısım üye MK'dan istifa ettiği gibi mücadeleyi de terk etti, aradan bir yıl geçmeden Merkez Komitesi yedeklerle birlikte toplam üye sayısının yarısını kaybetti.

Şehit düşen Cüneyt Kahraman yoldaşın ölümüne ilişkin Parti içerisinde ve halk arasında çeşitli şaibeler ortaya atılmış ve halkta derin güvensizliklerin gelişmesine neden olmuştu. Merkez Komitesi bu güvensizliği gideremedi ve giderilmesi için de ciddi bir adım atmadı.

Cüneyt Kahraman yoldaşın şehit düşüşüne ilişkin gerek karşı-devrimin gerek karşı-devrim uzantılarının gerekse de çeşitli zaaflarından kaynaklı olarak Parti saflarından dıştalanan kötü niyetli unsurların yaptığı karşı-devrimci propagandayla şaibeler yaratılmış ve halk kitlelerinin kafasında çelişkilere neden olunmuştur.

Kongremiz bu durumu özel bir gündem maddesi yapmış, Kongre iradesiyle birlikte gerilla bölgesinde bulunan bütün savaşçı ve sempatizanların da katıldığı iki günlük bir oturumda sorun detaylı olarak tartışılmış, soruşturulmuş ve aşağıdaki karara varılmıştır:

„Partimizin şehit düşen 4.Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman yoldaş hakkında:

Karar: Komünist Önderimiz ve Partimizin 4.Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman yoldaşın şehit düşmesi ve sonrasında gelişen spekülasyonlar tekrar ele alındı ve şu sonuca varıldı:

1) Hareket tarzının bozukluğundan dolayı ihbarın kim veya kimler tarafından yapıldığı netleştirilemedi.

2) Pusuda ağır yaralanan Cüneyt Kahraman yoldaşın ve diğer yaralı yoldaşların taşınma imkanı olduğu halde çatışma dışına çıkarılmaması yanlış ve sorumsuzluktur.

3) Cüneyt Kahraman yoldaş ve diğer yaralı yoldaşların şehit düşmesinden sonra düşmanın ve Partiden kopan kimi insanların yaralıların bilinçli bırakıldığı propagandası subjektif ve amaçlı bulundu. Birlik Komutanının panik ve bencil tutumundan dolayı yaralılar taşınmamış ve savaş suçu işlenmiştir.

4) Genel Sekreterimizin istemine karşın tabancasının yanına bırakılmaması hatalıdır.

5) Ailesinin ısrarlı istemine karşın naaşının teslim edilmemesi ve sonrasında yeterli duyarlılığın gösterilmemesi gerçekçi olmayan söylentilerin yayılmasına neden olmuştur.

6) Tüm bu olumsuzluklardan dolayı kamuoyuna açıklama yapılacak ve özeleştiri verilecektir.“ (Maoist Komünist Partisi 1.Kongre Kararları’ndan)

Örgütsel olarak mevcut kaosla birlikte önemli oranda Partinin ve önderliğin içinde bulunduğu olumsuz durumun etkisiyle, 1997 ortalarında, asi çete ruhuyla hareket eden, başını KBK’ya atanan Parti üyelerinin çektiği bir asi çete Partiye başkaldırmış ve 15 kişilik bir savaşçı grubuyla ayrılmıştır.

KHK’da „irade ve eylem birliği“nin sağlandığı söylense de bu esasen görüntüsel ve şematiktir. Mevcut irade ve eylem birliği daha çok KDH güçlerine ve „Tasfiyeci Hizip“ diye adlandırılan gruba karşı oluşmuştur. Yoksa MLM anlamda irade ve eylem birliğinden sözedilemez. MK içindeki sert polemik ve karşılıklı iddialar ve arkasından birbirini tasfiye etme tehditleri ve meydan okuyuşları gerçekte irade ve eylem birliğinin olmadığını gösteriyordu. Gerçek bir irade ve eylem birliğinin oluşması ancak geçmişi ve mevcut durumun ideolojik sorgulamasını bilimsel bir şekilde yapmaktan geçmekteydi. Parti içerisinde ideolojik mücadele daha çok kişisel sürtüşmeler üzerine yapılmaktaydı. Bu durum MK içerisinde olduğu gibi Partinin genelinde de mevcuttu. Politika üretmek yerine kişisel polemikler ve komplo teorileri üretilmeye çalışılıyor, eleştiri-özeleştiri silahı doğru kullanılmıyor veya bir kenara bırakılıyor, yoldaşlık ilişkisi dejenere ediliyordu. İdeolojik mücadele demek, kongre ve konferans dönemleri dışında oturup partiyi tartışma kulübüne çevirmek değildir. Bu dönemler dışında her kadronun, her üyenin yapması gereken, kongre-konferans kararlarını, MK’nın ve diğer yönetici organların sunduğu politikaları uygulamaktır. Bunları uygulamak ve aynı zamanda her üyenin politika üretmek için kafa yorması, yukarıdan aşağıya doğru inen kararları eleştirel bir tarzda değerlendirmesi ve varsa önerileri onları yukarıya sunması ve onu denetlemesidir. Bir parti üyesinin görevi, hayati olan örgütsel ve siyasal taktik politikalar dışında, Kongre ve Konferansın gündemini oluşturacak nitelikte sorunları ancak bu süreç başladığı zaman tartışmaya açmaktır. Yoksa Parti pratik görevlerini yerine getiremez ve bir tartışma kulübü olmaktan öteye gidemez. Bu dönemde yönetici oranların gündemini en çok kişisel tartışmalar kaplamıştır. Daha ilk MK toplantısında Parti Sekreteri başta olmak üzere SB ve MK üyeleri birbirine girmiş ve karşılıklı istifalar gündeme gelmiştir.

Örgütlenme noktasında hedeflenen politikanın esası gerçekleştirilemedi. Ne Amed Parti Komitesi ne MBK ve ne de Karadeniz Parti Komitesi oluşturulamadı veya çok kısa zamanda tasfiye olmuştur. Karadeniz’e ancak 1997‘nin sonbaharında yerleşilebildi. Dersim’de bile çok dar bir alana sıkışılıp kalındı.

Yurtdışı ise sürekli olarak sorun oldu. Merkezi Konferansa kadar tek bir üye önderliğinde sempatizan komitesiyle işler yürütüldü. Diğer üyelerin hemen hemen

hepsi 1996'da istifa etmiş, bunların bir kısmı bir yıl aradan sonra tekrar faaliyet için başvurmuş ve bir kısmı da safları terketmiştir.

Üç yıl boyunca merkezi önderlik organsal bileşimini koruyamamış ve güçlendirme yoluna gitmiştir. Güçlendirme sonrası da üç üyesini kaybetmiştir. Önderliğin korunması bilinci yoktur. Örgütsel ilkelere uygun davranılmamış, geçmişteki menşevik çalışma tarzı korunmuş, klikçi ve çeteci anlayış ve tutumlar varlığını sürdürmüştür.

Kadro politikası, parti üyeliği alımı politikası geçmişte olduğu gibi devam ettirilmiş, birçok bakımdan zaaflı unsurlar partiye üye kaydedilmiştir. Partinin önünde ayak bağı durumunda olan birçok üye ise partiden arındırılmak yerine mükafatlandırılmıştır. Üye alımı konusunda gerekli hassasiyet gösterilmediği gibi kimi insanlara ise MK üyeliği ve kadro apoleti takılmıştır.

Düşman tarafından ele geçirilen bir MK üyesi, iki parti üyesi ve bir sempatizan dışında kalan tüm MK üyeleri ve parti üyeleri poliste çözülmüş, bunlardan ikisi ise ihanet etmiştir.

Partide KDH'nin açığa çıkmasıyla birlikte tabanda ve diğer devrimci yapılarda önemli boyutta bir güvensizlik gelişmiştir. Bu güvensizlik Merkezi Konferansa varmadan esasta giderilmiştir. Güvensizliğin giderilmesinde Partinin gerilla savaşı konusunda ısrarcı ve kararlı davranması temel faktör olmuştur. Bir diğer önemli faktör ise devrimci politik yapılara karşı siyasi ve ideolojik yaklaşımda olumlu bir çizginin tutturulmasıdır. Bu güvensizliğin giderilmesinde 1996 Ölüm Orucu ve BDGP içerisindeki duruşun önemli payı vardır.

Sonuç olarak örgütsel açıdan izlenen çizgi geçmişin tekrarıdır. Geçmişteki örgütsel sekterizm ve liberalizmi at başı bir şekilde devam etmiştir. İdeolojik düzeltme hareketinin teorik-pratik olarak gerçekleştirilmemesi, buna ek olarak KDH ile birlikte bilimsel olmayan şüpheciliğin had safhaya vararak örgütsel ilişkileri oldukça sekteye uğratması örgütsel çizginin temel unsurları olarak devam ettirilmiştir. Ki bu da sekterizmi örgütte daha da belirgin bir hale getirmiştir. Parti her ne kadar siyasi ve ideolojik seviyenin geriliğinden söz etse de ancak teorik-pratik olarak bunu aşma konusunda görevlerini yerine getirmemiş getirememiştir. Örgütsel ilkelerin çiğnenmesi konusundaki oportünizm esasta korunmuştur.

Askeri Açıdan:

Bu alanda da Marksist Leninist Maoist bir çizgi izlenmemiştir. Siyasal ve örgütsel alandaki çizginin paralelinde oportünist bir hat izlenmiştir. Üç yıl boyunca devrimci durum yüksekti fakat Partinin sübjektif gücü saldırı taktiği temelinde bir politika izlemeye müsait değildi. Çünkü Partinin ciddi ideolojik, siyasi ve örgütsel sorunları vardı. MK dışında alt örgütler sağlamlaştırılamamıştı. Teorik olarak ideolojik hastalıklardan bahsedilse de bunların üzerine gidilememiş, ideolojik sorunlar esasta halledilememişti. O dönem için önemli bir tehlike olan salt askeri bakış açısına ise hiç dokunulmamıştı. Gerilla bölgelerindeki faaliyet

KHK öncesindeki çizginin devamı niteliğindeydi. Önderliğin kendisinde önderlik bilinci ve temsil gücü yoktu. Önderlik adeta bir savaşçı gibi davranıyordu.

SB'ye bağlı özel basın birliği tarafından termal kamaralı düşman panzerine gerilla saldırısı yapılmıştı. SB. bu eylemi öve öve bitirememiş ve SB basın birliği adına üstlenmişti. SB bu işin salt askeri boyutunu görüyor ve soruna öyle yaklaşıyordu. Oysa bu tür eylemlerin SB'yi korumakla görevli özel birlik tarafından yapılmasının yanlışlığı bile görülemiyordu. „Eylem olsun ne olursa olsun" mantığıyla hareket edilmiş, ve bu yolla önderliğe güven sağlanmaya çalışılmıştır. Keza Parti Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman yoldaşın SB'nin işleri ve güvenlik için istediği savaşçı veya savaşçıların zamanında verilmemesi, önder yoldaşın güvenliğinin tehlikeye atılması yukarıdaki anlayışın ve geçmişten beri gelen önderliği önemsememe ve ciddiye almama siyasetinin bir başka biçimiydi. Bu iki örnek KHK sonrası Merkez Komitesinin askeri çizgisinin niteliğinin görülmesi için yeterlidir.

Kısacası, askeri alandaki çizgi de siyasal ve örgütsel alandaki oportünist çizgiyle paralellik arz etmektedir. Bu oportünist çizgilere, karşı-devrimin dıştan ve içten partiyi tasfiye için yoğun çabalarına, kuşkuculuğun Partiyi içten içe kemirmesine karşın Partinin ve gerilla faaliyetinin tasfiye olmamasında tayin edici olan, TKP(ML)'nin genel ideolojik-siyasi çizgisine olan güvendir. Birçok kadro, üye ve savaşçı büyük bir feda örneği sergileyerek ısrarlı ve kararlı bir şekilde Partiyi sahiplenmiş, Partimizdeki komünist ve devrimci dinamizm bir kez daha kendisini ortaya koymuştur.

İdeolojik Açıdan:

Kuşkusuz ki, herhangi bir siyasal, örgütsel ve askeri çizginin doğruluğu veya yanlışlığı, onun ideolojik köklerinden ayrı olarak ele alınamaz.

Gerek siyasal gerek örgütsel gerekse askeri alanlarda belirlenen siyasetlerin esas olarak subjektif olduğu, nesnel gerçekliğimize uygun olmadığı ortaya konuldu. Genellikle nesnel gerçekliğin ilerisinde siyasetler belirlenip, pratikler geliştirilmiştir Böyle olunca da başarısızlık kaçınılmazdır. Öznelcilik ve şekilciliğin düşüncede hakim olduğu bir partide, onun da ötesinde son yıllarda devrimci teorinin küçümsendığı, deneyci ideolojinin daha çok hakimiyetini sağladığı bir parti çizgisi tabii ki Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapacaktı ve sapmıştır.

Gerek dar deneyci bakış açısı gerekse dogmatizm Marksizm-Leninizm-Maoizm'in evrensel gerçeğini Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin nesnel pratiğinden ayırarak, kısmi gerçekleri evrensel gerçeklermiş gibi gösterir. Her ikisi de nesnel gerçeklikten kopuk öznelci yani tek yanlı düşünce yöntemidir. Partimizde bir dönem dogmatizm hakimken, bir başka dönem ise özellikle de son yıllarda dar deneyci bakış açısı hakim olmuştur. Bunların hepsinin de derin sosyal kökleri vardır. Yani her hatalı çizgi sınıfsal köklerinden ayrı ele alınamaz. Doğru ve bilimsel çizgilerin kaynağı proletaryanın ideolojisi Maksizm Leninizm

Maoizmken; yanlış ve hatalı çizgiler ise burjuvazinin ideolojisinden beslenir. Ülkemiz küçük burjuvalar ülkesidir. Bizimki gibi ülkelerde mücadele ve örgütlenme biçiminin esasını Halk Savaşı ve Ordu örgütlenmesi oluşturduğundan temel güç köylülüktür. Bütün bu nesnel koşullardan kaynaklı olarak komünist partisinin saflarına köylüler ve küçük burjuvaziden yoğun katılım olur. Bunların örgütsel olarak komünist partisine katılmaları ideolojik olarak katıldıkları anlamına gelmez. Burada temel sorun bunları ideolojik olarak dönüştürüp proleterleştirmesi sorunudur. Ayrıca sınıflı toplum olmanın bir gereği olarak burjuva ideolojisinin Parti içerisine yansıması her zaman olacaktır. Yani komünist partisinin bütün üyeleri sanayi proletaryasından olsa bile irademiz dışında küçük burjuva ideolojisi bir biçimde bu toplumdan kopuk olmayan komünist partisi üyelerine etkide bulunacaktır. Komünist Partisi bütün bunların bilincinden hareketle amansız bir ideolojik mücadele döne döne bir dönüşümü ve yeniden kalıba dökme siyaseti yürütmesi yani iki çizgi mücadelesi tüm komünist partileri için evrensel bir ilkeyken yukarıda sözünü ettiğimiz nesnellikten hareketle bizimki gibi ülkelerde bu ilkeye bağlılık daha da yakıcı bir hal almaktadır. Bunlar eluşturacağından, pek doğaldır ki partiye gelen unsurların çoğunluğunun sınıf kökenleri de küçük burjuva olacaktır. Ancak asıl sorun sınıf kökenleri küçük burjuva olan unsurları ideolojik olarak proleterleştırmektir.

Öncesi olmakla birlikte KHK sonrası işbaşına gelen Merkez Komitemiz de üye ve militanlarını ideolojik olarak proleterleştirmek ve yeniden kalıba dökmek için parti içinde canlı bir ideolojik tartışma ortamı yaratamamıştır. O da kendisinden öncekiler gibi Maoist İki Çizgi Mücadelesini Hocacı tarzda yorumlamış ve uygulamıştır.

Parti tarihini bilmeyen, Partinin programatik görüşlerini bilmeyen, ülke tarihini bilmeyen, Marksizm Leninizm Maoizmi asgari düzeyde de olsa incelememiş kişilerin üye, hatta kadro olarak değerlendirilmesi ve konumlandırılması Partinin siyasi seviyesini düşürmüş ve meselelerin çözümüne bilimsel yöntemlerle değil el yordamıyla gidilmiştir.Bunun da ötesinde bu nitelikteki kişilere MK apoleti takılırsa tabii ki o parti doğru ve bilimsel bir tarzda sınıf mücadelesine önderlik edemez, çünkü kendisinin önderliğe ihtiyacı vardır.

Sonuç olarak KHK sonrası izlenen çizgiyi özetleyecek olursak KHK ve onun işbaşına getirdiği MK geçmiş sol oportünist çizgiden ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri olarak kopmamış aynı çizgiyi Merkezi Konferans'a kadar devam ettirmiştir.

MERKEZİ KONFERANS (1999) VE SONUÇLARI ÜZERİNE:

KHK Merkez Komitemizin önüne 1999 yılında Partimizin 1.Kongresini gerçekleştirme görevi koymuştu. Ancak Merkez Komitemiz 25 yılı aşkın bir süredir yapılamayan bir kongreyi ismine layık bir şekilde gerçekleştirebilecek bir kapasiteye ve Marksist Leninist Maoist bir çizgiye sahip değildi. Dolayısıyla gerçekleştirmesi beklenemezdi.

KHK'mızın kongreye ilişkin kararı subjektifti. Kağıt üzerinde reçeteci bir mantıkla bazı planlamalar inşa edilse de Partinin o gün içinde bulunduğu mevcut koşullarda bu planlamaları yerine getirmesi hem olanaklı değildi, hem de önderlik çizgisi ve kapasitesi buna uygun değildi. KHK'mız bu subjektivizme düştüğü gibi Merkez Komitemiz de bu subjektivizmi olduğu gibi savunmuş, dahası nesnel siyaset izleme gerekliliğini kavramamış, ne yardan ne serden misali oportünist çizgilerin arkasında sürüklenir pozisyona düşmüştür. KHK sonrası gerek KHK sonuçlarını ve izlenen siyasal çizgiyi, gerekse mevcut siyasal ve örgütsel çizgiyle bir kongrenin gerçekleşemeyeceğine dair kimi kadroların KHK ve MK'ya eleştirileri mevcuttu. Alternatif bir çizgi de ortaya konulmuştu. Bu eleştiri ve önerilerin esası doğru olmasına rağmen Merkez Komitemiz bunları dikkate almadı. Alttan gelen eleştiri ve önerileri dikkate almadığı gibi ne kongrenin ideolojik, siyasi ve teorik hazırlığı yapılabildi ne de KHK'nın işbaşına getirdiği Merkez Komitesi Partiyi kongreye taşıyabildi.

Parti Genel Sekreterimiz Cüneyt Kahraman yoldaşın şehit düşmesiyle birlikte MK içerisindeki siyasi seviye ve nitelik daha da düştü. Birçok MK üyesi mücadeleyi bırakıp safları terketti. Durum böyle olunca MK'nın bir kongreye siyasi-ideolojik (teorik) boyutuyla önderlik etmesi elbette ki olanaksızlaşmıştı. Teorik hazırlık için kimi kadrolara görevler verilmişti. (Program, tüzük, muhasebe) Ama bu tek başına sorunu çözmüyordu. Bunun yanısıra meselenin örgütlenme boyutu da önemliydi. Yani söz konusu teorik yazıları tartıştırmak, Parti Birliklerini çıkartmak, diğer kadro ve üyelerin gündemlere ilişkin düşüncelerini derleyip toparlamak, Parti içerisinde dolaşıma sokmak, tüm bunları merkezileştirmek için örgütlenme ve önderliğe ihtiyaç vardı. Merkez Komitesi bu ihtiyacı karşılamaktan hayli uzaktı.

Bu süreç boyunca Partimizin faaliyetini önemli oranda omuzlayan ileri örgütlü sempatizanların kongrenin ideolojik siyasi gündemlerine ilişkin tartışmalara katılmaları ve bu vesileyle Partiyle ideolojik ve siyasi olarak birleşmeleri, ideolojik ve siyasi alanda bir sıçrama sürecine sokulmaları düşünülmedi. (Birçok parti üyesinin bu konuda önerisi olmasına karşın) Örneğin yurtdışındaki ileri sempatizanların, hapishanelerdeki ileri sempatizanların, Ordudaki ileri sempatizanların böyle bir sürece dahil edilmelerinin ne sakıncası olabilir?

Hazırlıkları gerçekleştiremeyen MK son toplantısında Merkezi Kongre yapılması yönünde siyaset belirledi. Ama bu konuda da yeterli hazırlık sağlayamadığı için kongreyi gerçekliğe dönüştüremedi. Kongre yerine Merkezi Konferansa gitme değişikliği mevcut koşullarda en doğru siyasetti.

Merkezi Konferans'ın Hatalı Kararları Üzerine:

Merkezi Konferansa katılmayan-katılamayan üyeler hakkında alınan kararlar ve izlenen siyaset esasta olumsuzdur: Parti üyelikleri düşürülürken burada partinin hataları, eksikllikleri görülmemiştir. Kimi üyelere çifte standart uygulanmıştır. Yurtdışındaki ve batıdaki üyelerin olumsuzluğunda gerek KHK gerekse onun işbaşına getirdiği MK'nın oportünist kararlarının önemli bir payının olduğu görülmedi. Örneğin batıdaki bir üye hakkında haksız ithamlar yapıldığı gibi bu haksız ithamların muhatabına bile bildirilmesi gereği duyulmadı. Doğrusu iddialar dikkate alınarak soruşturma açılmasıydı. Bunun yerine sekter bir tutumla yoldaş yargılandı ve ihraç edildi. Kongremiz durumu yeniden ele aldı, yoldaşa özeleştiri vererek üyelik haklarını ve itibarını iade etti.

Kongre yerine Merkezi Konferans kararına varılması doğru bir politikayken, ancak bu kararın değiştirilmesinin gerekçeleri doyurucu ve aydınlatıcı bir şekilde ortaya konulamadı. Bu nedenle karar kendi içinde hatalı yanlar taşımaktadır.

Bu konuyla bağlantılı olarak MK'nın üç yıllık siyasi faaliyet raporundan hiç söz edilmemesi; yani MK'nın KHK sonrası siyasal faaliyetlerine ilişkin raporunun olup olmadığı noktasında tek bir ibarenin düşülmemesi eksiklikti. Üç yıllık siyasal faaliyetin gündem maddesi yapılmaması ve KHK'nın değerlendirilmemesi, KHK kararlarının yaşam bulup bulmadığı noktasında bir değerlendirmeye gidilmemesi yanlıştı.

KHK'nın üç yıllık planlamada Merkez Komitesinin önüne koyduğu görevlerin doğru bir şekilde tespit edilip edilmediği değerlendirilmediği gibi Merkez Komitesinin bu planlama dahilindeki görevlerin hangilerini yerine getirdiği ve ne sonuçlar aldığı, hangilerini yerine getiremediği, bunların ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri nedenlerinin ortaya konulmadığı zaman geleceğe ilişkin nesnelliğe dayanan Marksist Leninist Maoist politikalar belirleyip pratiğe geçirmek olanaksızdır. Tarihi bilimsel birikimler ve deneyimler elde etmek için değil de hikaye veya nostalji yapar gibi anlatım haline getirmek Partiyi en temel silahlarından birinden yoksun bırakmak anlamına gelir. Merkezi Konferansımız da bu konuda bu anlayışta çakılıp kaldı.

Merkezi Konferans hangi sorunların hangi çerçevede ele alınması gerektiğini kavrayamadığından bunları birbirine karıştırdı.

Konferans, gündemler belirlenirken hangi sorunun hangi ana başlık altında ele alınmasını gerektiği ayrışımını yapamadı. Örneğin örgütsel sorunlar gündemini belirlemesine karşın bu gündemde örgütsel sorunlar yerine birçok sorunu tartıştı ve bundan dolayı örgütsel çizgi konusunda bir netliğe kavuşamadı. Örgütsel alan

ve siyaset denilince bununla partinin yönetici organlarıyla, parti içi kitleler arasındaki, kadrolar ve parti safları arasındaki ilişki olduğunu kavraayamadı.

Doğru bir siyasal çizgi Maoist „kitlelerden kitlelere“ çizgisi temelinde olmalıdır. Bu sadece parti dışı kitlelerle (proletarya ve halka) Parti arasındaki ilişkiyle sınırlı algılnamaz. Bunun en temel ayağı, yani doğru bir siyasal çizginin kitleler içerisinde yaşam bulmasını yolu parti önderliğinin parti içindeki kitle ile (kadro, üye ve savaşçılarla) bağlarının doğru kurulmasından geçer. Yani önderlik yöntemleri doğru bir siyaset etrafında oluşturulup geliştirilmezse o zaman „kitlelerden kitlelere“ diye bilinen temel siyasal çizgi doğru kurulamaz. Çünkü partinin siyasal çizgisi ancak doğru bir örgütsel siyasetle kitlelere taşınabilir. Önderlik parti kitlesinden (alt kademelerden) kopuk ise, altı denetlemiyor ve alt tarafından denetlenemiyorsa; örgüt içi ideolojik sorunları doğru bir siyasetle ele almıyor ve bunu çözmek için siyaset üretmiyorsa; bürokratik çalışma tarzını yürütüyorsa; parti içinde önemli derecede etkisini gösteren salt askeri bakış açısına, öznelciliğe, bireyciliğe, başıbozuk asi çete ruhuna, maceracılığa, liberalizme ve sekterizme, dahası tüm yanlış ideolojik eğilimlere karşı doğru bir siyaset tarzı izleyip bu yanlış eğilimlerin köklerini ve zararlarını bilimsel bir tarzda ortaya koyup düzeltme yöntemini net ve berrak bir şeklide belirleyip pratikte somut adımlar atmıyorsa, orada genel siyasi çizginin yaşam bulması imkansızdır. Parti kitlesinin (önderlikten tutalım da en alt kademedeki üyesine kadar) Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisine yabancılaştığı bir ortamda o partinin parti dışı kitlelere doğru bir siyasetle gideceğini söylemek kendimizi kandırmaktır. Kısacası örgütsel alan denilince örgütün kendi içindeki yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya doğru çalışma tarzı; önderlikle kitle, kitle ile önderlik arasındaki ilişkiler ve parti içindeki yanlış düşünce ve eğilimler ve bunlara karşı siyaset tarzının kendisi anlaşılır.

Bu ideolojik bakış açısıyla hareket ettiğimizde, örgütsel sorunlar başlığı altında alt alta sıralanan sorunlardan sadece „Düzeltme Çalışması“ örgütsel sorunlar kapsamında ele alınabilir. Diğer sorunlar partinin siyasal, askeri, ideolojik sorunları kapsamındadır. Örneğin „gerilla savaşında yoğunlaşma ve açılma politikası“ partinin önündeki siyasal-taktik bir görevdir. Örgütsel sorunlar örgüt içi sorunları kapsar. Bunlara karşı nasıl bir siyaset izleneceğini kapsar. Tüm bu sıralanan sorunlardaki düşünce ve siyaset tarzı sorgulanmak isteniyorsa yani alt alta sıralanan sorunlarda yanlış bakış açışını, izlenen siyaseti alt etmek diye bir politika izlenmesi görev olarak belirlenmişse, o zaman bu sorunların ideolojik boyutuyla değerlendirilip açığa çıkartılması görevi örgütsel sorunlar kapsamına alınabilinir. Ama bu haliyle ve öne konulan pratik politikalar haliyle bu maddeler örgütsel sorunlar kapsamında ele alınmaz. Burada başlık yanlış kullanılmıştır. Partinin önündeki siyasal, taktik, örgütsel, askeri ve ideolojik görevler örgütsel sorunlar içerisinde ele alınmakla yanlış yapılmıştır. Başlık, „Partimizin önündeki başlıca görevler“ veya „partimizin çözülmesi gereken siyasal, taktik, askeri, örgütsel ve

ideolojik sorunları önem sırasına göre şöyledir:",vb olsaydı daha uygun olurdu. Bu kargaşalığın tek bir nedeni, partinin mevcut sorunları ve ileriye yönelik izlemesi gereken siyasi görevleriyle, örgütsel sorunlar kavramının birbirine karıştırılmasıdır. Bu da bu konuda sistemli bir düşünmenin olmamasından kaynaklıdır.

„Düzeltme Çalışması" konusunda belirlenen siyaset belirsiz ve oportünisttir:

„Karar 24: Parti saflarında görülen ideolojik yozlaşma ve siyasi geriliği aşmak için Düzeltme Çalışması yürütülecek. Konular ve kaynaklar merkezi plan dahilinde örgüte MK tarafından sunulacak ve örgüt bu görevleri bütünlük içinde yerine getirecek. Ancak bu kampanya her alan örgütlülüğü tarafından pratik görevleri, aksatmadan ve silahlı mücadeleyi geliştirecek şekilde yürütülecek." (Merkezi Konferans Kısa Kararları)

„Parti saflarında ideolojik yozlaşma ve siyasi gerilik" tespitinin yapılması bilimseldir. Bunun yanında „Düzeltme Çalışması" politikası da doğru ve yerinde bir tespittir. Ancak Düzeltme çalışmasının nasıl ve hangi araçlarla yerine getirileceği noktasında net bir politika yoktur. Kampanya yürütülmesinden sözedilmekle birlikte hangi ideolojik sorunların öncelikli durumda olduğu yani tehlike oluşturduğu, Partinin gelişmesini engellediği; okun sivri ucunun hangi hastalıklara yöneltilmesi gerektiği konusunda net bir belirleme yoktur. Konferansın bunu açığa çıkartması gerekirdi ki Parti içindeki ideolojik hastalıkları altetmede Parti doğru bir rotaya sokulabilsin. Burada bir belirsizlik ve kendiliğindencilik söz konusudur. Teorik olarak ideolojik yozlaşmaya sebep olan anlayışar, tarzlar ve bunların sınıfsal kökenleri ortaya net ve bilimsel bir şekilde konulmadığı zaman, yönümüzü şaşırır, oku doğru hedefe gönderemeyiz.

Meselenin diğer bir boyutu ise „ideolojik yozlaşmayı ve siyasi geriliği altedelim" derken bunun yöntemlerini ortaya koyma zorunluluğudur. Bu kampanyanın pratik görevlerin önüne geçirilmemesi, silahlı mücadeleye hizmet temelinde ele alınması ilk bakışta doğru gibi görünebilir. Ama meselenin özüne indiğimizde bunun bir kaç bakımdan yanlış ve hatalı bir yaklaşım ve belirleme olduğunu görmek zor değildir. Birincisi, pratik görevlerin önüne geçirmeyelim denirken siyasetin kendisinin pratik bir siyaset olduğunu konferans kavramamıştır. İkincisi bu pratik görevin özünü oluşturan ideolojik yozlaşma ve siyasi geriliğe karşı savaşımın merkezi görevimiz olan Yeni Demokratik Devrimi, bu özgülde de Köylü Gerilla Savaşını geliştirip güçlendireceğini yani stratejiye hizmet edeceğini Merkezi Konferans göremiyor.

Bir partinin iç birliği ve bütünlüğü sağlanmadan dış düşmanlarına karşı uzun vadeli ve sağlam bir şekilde mücadele yürütemeyeceğini her MLM teorik olarak bilir. Meselenin önemli yanı ise Konferans bir ideolojik yozlaşmadan söz ediyor, bunu konferansın gündemine alıyor, hem de örgütsel sorunların baş gündemi yapıyor ama diğer yandan bu politikayı pratik olarak nasıl yerine getireceği noktasında somut çözüm ortaya koyup öneremiyor.

Bir anda birden fazla merkezi görevin belirlenemeyeceğini artık bilmek ve kavramak zorundayız. Konferans bu görevi önümüzdeki sürecin temel görevi olarak önüne koymuşsa (ki KHK sonrası bu görevin yerine getirmediği tespitini de yapmaktadır), o zaman diğer örgütsel ve siyasal görevleri bu merkezi görevi aksatmayacak şeklinde ele almak ve onun hizmetine sokmak zorundadır. Merkezi Konferans ya işin ciddiyetinde değil, ya da ideolojik düzeltme hareketinin hedefleri noktasında bir bilinç açıklığına sahip değildir. Her iki halde de Merkezi Konferans'ın bu konuda pratik siyaseti yanlıştı.

İdeolojik düzeltme hareketinden eğer bir yıllık eleştiri özeleştiri anlaşılıyorsa bunun adı ideolojik kampanya olmaz. Bununla biz işin başındayken kaybetmişiz demektir. Çünkü biz kendi gerçekliğimizi ideolojik-siyasi boyutlarıyla bilmiyoruz demektir. Geçmişten bugüne kadar da sözüm ona bu silah kullanılıyordu, ama yanlış kullanılıyordu. Niye yanlış kullanılıyordu? Parti içindeki ideolojik hastalıkların adı doğru konulmuyor ve bunun üzerine doğru bir siyasetle gidilmiyordu. Bunun için de, süreç içerisinde ideolojik yozlaşma daha da derinleşiyordu. Tabii bu ideolojik yozlaşmanın ve yanlış-hatalı çizgilerin sonucu KDH gibi bir gücün örgüt içinde palazlanmasıyla da doğal olarak karşılaştık. Ve haklı olarak (eksiklik ve yetersizlik olsa da) KHK sonrası ikinci yıl için örgütün önündeki esas görev olarak „ideolojik düzeltme hareketi" siyaseti belirlenmişti. Ama KHK sonrası olduğu gibi Merkezi Konferansta da maceracı hatta ilerleme yönelimi temel alındığından bu görev başarılamadı. KHK'nın belirlemesinin subjektif olduğu bilince çıkartılmadığı gibi devam ettirildi. Bu yönelim Partinin nesnel gerçekliğinin ilerisinde bir yönelimdi. Hem örgüt yozlaşmış ve geçmiş dönemde bu görevi yerine getirmemiş, hem de getirmemesinin nedenleri açığa çıkarılmamış; aynı taktik politika tekrarlanmıştır. Bu geçmişten kalma dört bir tarafa yumruk sallama siyasetidir.

Merkezi Konferans'ın izlemesi gereken doğru siyaset şuydu: Merkezi görev olarak ideolojik düzeltme hareketi belirlenmeli ve parti yukarıdan aşağıya bu görevle şekillendirmeliydi. Bu görev kongreye kadar sürdürmeliydi. Daha açıkçası bu planın teorik-pratik zaman dilimi üç yıl kongre hedefi içerisinde ele alınmalıydı. Bunun dışındaki tüm siyasi görevler buna tabi olacak şekilde ele almalıydı. Bu süreç teorik-pratik olarak tamamlandıktan sonra kongre tartışmalarına geçilmeliydi. Kongrenin siyasi, teorik hazırlığı önceden yapılmalı,bununla birlikte ideolojik arınma temel alınmalıydı.

İdeolojik arınmanın beş ana hedefi şunlar olmalıydı:

1) Parti üyeliği için gerekli niteliklere sahip olan üyeleri partide tutmak.

2) Parti üyeliği için gerekli niteliklere sahip olmayanları veya ciddi eksiklikler taşıyanları yeniden kalıba dökmek ve ideolojik ve siyasal bilincinin gelişmesini, yükseltilmesini sağlamak

3) Parti üyeliği için gerekli niteliklere sahip bulunmayan pasif ve geri unsurlardan bu sure içerisinde dönüşmeyenleri, ilerlemeyenleri partiden arındırmak.

4) Parti içinde MLM maskesiyle gizlenmiş yoz, fırsatçı, kariyerist, ayak bağı olan unsurlar ve iflah olmaz oportünistleri partiden dıştalamak.

5) Bu ideolojik kampanyayı parti dışı örgütlü kesime taşıyarak bunlar içerisinde parti üyeliğine uygun olanları partiye kazandırmak.

Bu ideolojik kampanyada şu yanlış anlayış ve ideolojik hastalıklara yönelinmeliydi:

Öznelcilik, bundan kaynaklı dar deneycilik, dogmatizm, örgütsel politikadaki sekterizm, askeri alandaki maceracılık, partinin çalışma, inceleme ve yazım tarzının düzeltilmesi, salt askeri bakış açısı, KDH sonrası gelişen bilimsel olmayan kuşkuculuk, klikçilik, yarı-anarşizm, bireycilik, darbecilik, asi çete ruhu, bürokratizm ve savaşağalığı.

O dönem Partide hakim olan çizgi sol-sekter çizgiyken, bu, sağ-liberal çizgiye karşı da mücadelenin elden bırakılması anlamına gelmemeliydi. Bu tehlike küçümsenmemeli ve gözardı edilmemeliydi. Egemen çizgi sol sekter çizgi olsa da sağ liberal çizginin de bu egemen çizgiye yakın bir boyutta tehlike oluşturduğunun altı çizilmeli ve Parti buna karşı uyanık tutulmalıydı. Çünkü sol sekter çizgi mahkum edilmeye çalışılırken genel olarak sağ liberal çizginin varlığı unutulagelmişti.

Merkezi Konferansımız ideolojik arınmadan, düzeltme hareketinden sözetmesine karşın bunun bilincinde değildi. Konferans iradesinin MK seçiminde ortaya koyduğu irade bunun en somut ifadesidir. Arınmadan da öte ideolojik olarak hastalıklı, reformist, paronayaklıktan muzdarip olan kadrolar MK'ya taşındı. Marksist Leninist Maoist kadro politikası bir kenara bırakıldı. Çok zaman geçmeden MK'ya taşıdığı kadrolara kendisi güvensizlik ilan etti. Bu pratik ideolojik kampanyanın özü ve öneminin irade tarafından da kavranmadığını ortaya koymaktadır. Hapishaneler ve yurtdışı hariç neredeyse mevcut üyelerin yarısı Merkez Komitesi üyesi ve yedek üye yapıldı. Yani nitelik değil nicelik esas alındı. Doğru olan dar bir çekirdek durumunda da olsa gerçek anlamda Marksist Leninist Maoist bir önderlik oluşturmaktı. Bu niteliğe uygun kadroları bu çekirdek içerisinde görevlendirmekti. Kadro niteliktir; kadro siyaset üreten ve bunları uygulayan yetenektir. Kadro ideolojik ve siyasi sağlamlıktır. Kadro bilinç ve birikimdir. Ama buna uygun hareket etme yerine sadece bizimle aynı düşünüyor diye kadro belirlenmez, atanmaz. Bu, dalkavukluk üzerine kurulu politika tarzıdır. Bu, liberal ve sekter siyaset tarzıdır.

Merkezi Konferansta „Gerilla savaşında yoğunlaşma ve açılma politikası üzerine" alınan karar ve belirlenen politika sübjektiftir, sol-oportünist bir siyasi eğilim taşımaktadır:

„Karar 25: Halk Savaşının birinci aşaması olan stratejik savunma içinde taktik saldırı esastır ilkesinden hareketle gerilla savaşını geliştirmek, güçlendirmek, düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak, gerilla savaşına bilinçli ve iradi yön vermek amacıyla taktik konular üzerinde yoğunlaşarak konu tartışılarak şu sonuca varıldı:

1-Her bölge kendi içinde kitlenin durumunu, arazinin stratejik yapısını göz önünde bulundurarak yoğunlaşarak açılmalıdır.

2-Halkın en yoğun olduğu alanlara önem verilmeli, halk partinin etrafında bırleştirilmelidir. Gerillaya taze kan aktarılmalıdır.

3- Gerilla eylemliklerinde yoğunlaşılmalı, bilinçli ve iradi yön verilmelidir.

4-Alınan kararlar tüm parti örgütlerince uygulanması için parti organları önderlik etmelidir.

PMK tarafından her bölgenin özgülüne göre perspektif sunularak faaliyetlerine yön verilecektir" (Merkezi Konferans Kısa Kararları)"

Birincisi, kararın kendisinde işaret edilen taktik politikalar mevcut örgüt gerçekliğinin ilerisinde bir tespit olduğundan sübjektiftir.

İkincisi, „saldırı taktiğinin esas oluşu" dogmatik bir şekilde ele alındığından taktiğin ne olduğu bilince çıkartılmayıp sübjektif gücün ilerisinde taktik belirlemekle sübjektivizme düşülmüştür.

Üçüncüsü, belirlenen taktik politika „ideolojik düzeltme hareketi" siyasetini daha işin başındayken boşa çıkartmakta olduğundan siyasi yönelimde esas ve ikincil görevler ayrımını yapmayarak bunun pratiğini gerçekleştirmenin önünde engel oluşturan sol-subjektif bir saptamadır.

Dördüncüsü, tüm bunlara bağlı olarak Konferans Partinin mevcut süreç boyunca ve geleceği açısından kendi somut gerçekliğine uygun politika üretmek yerine, dahası Partinin düzeltme hareketiyle ayakları üzerine oturtulmasını pratik bir siyasi görev olarak görmemekle ve bunun da gerilla savaşını gerçek anlamda geliştirip güçlendireceğinin diyalektik bağını kurmamakla, hem ideolojik düzeltme hareketinin hem de gerilla savaşının siyasi içerik ve önemini bilince çıkartmamıştır, çıkartamamıştır.

Beşincisi, belirlenen siyaset ve taktiğin uzun yıllardır her konferansta tekrarlanan politika ve taktik olduğundan geçmişi tekrar etmekten başka somut bir durum değerlendirmesi yapılmamıştır.

Somut önderlik objektif ve sübjektif koşulları diyalektik bir bütünsellik içerisinde ele alıp buna uygun mücadele biçimleri geliştirmektir. Yoksa stratejik savunma döneminde taktik saldırılar esas diğer mücadele biçimleri talidir diye bir tespit yapmak kitabi-dogmatik bir bilgiden öteye gitmez Bir düşünelim; bir saldırıyı gerçekleştirmek için bırakalım objektif koşulların varlığını bir kenara sübjektif koşulların da müsait olması gerekir. Partinin varlığının yokluğunun tartışıldığı, ideolojik düzeltme hareketinin merkezi görev olarak belirlendiği bir süreçte bu görevin gereklerini yerine getirmek yerine varolan gücü saldırı taktiğine göre konumlandırmak, dağıtmak değilse bile varolanı olduğu gibi sürdürmektir. Yani her koşulda ideolojik düzeltme hareketi havada kalmaktadır.

Parti olarak ne zaman saldırılacağı, ne zaman geri çekilineceği noktasında esasta isabetli kararlar alınamadı. Saldırının yanısıra siyasal geri çekilme olabileceği gibi, örgütsel geri çekilme politikasının da izlenebileceği diyalektik ilişkisini kavrayamadık. Parti tarihi boyunca geri çekilme denilince „örgütün

sağcılaştığı ve revizyonistleştiği“ söylenegelmiştir. Geri çekilme taktiğine öcü gibi yaklaşılır ama pratikte alınan sol-subjektif kararlar-taktikler yerine getirmeyince de bunu sol taktiklerin sonucu olarak değil, sağcı anlayış ve pratiklerin sonuçlarıdır diye değerlendiririz. Taktik önderlik üzerine Stalin yoldaş şunların altını çiziyor:

„Birincisi: Öne çıkarılacak mücadele ve örgüt biçimleri, tam da hareketin verili anındaki kabarma ya da alçalma koşullarına en uygun olan ve kitleleri devrimci mevzilere çekmeyi, milyonlarca kitleyi devrim cephesine çekmeyi ve onların devrim cephesinde mevzilenmesini kolaylaştırmak ve sağlama almak için elverişli mücadele ve örgüt biçimleridir.

„İkincisi: Verili her anda tüm zinciri elde tutmayı ve stratejik başarıya ulaşmanın koşullarını hazırlamayı olanaklı kılmak için kavranması gereken süreçler zincirindeki özel halkayı bulmak Burada önemli olan, partinin önünde bulunan tüm görevler arasında yerine getirilmesi merkezi noktayı oluşturan ve çözümü diğer aktüel görevlerin başarıyla yerine getirmesini güvenceleyen özel aktüel görevi bulup çıkarmaktır.“ (111)

Taktik önderliğin kendisi ancak bu iki temel koşul gözden kaçırılmadan yerine getirilebilinir. Bilindiği üzere Lenin yoldaş taktik önderliğin ikinci ölçütüne en somut örneği 1900 yılının başlarında RSDİP'in içinde bulunduğu ideolojik parçalanmışlık, örgütsel dağınıklığı gidermek için zincirin temel halkası olarak Iskra'yı çıkartmayı önüne görev olarak koymakla vermişti.

O dönemde Partimizin durumu da buna çok benzemekteydi. Esas görevimiz Partinin yozlaşmasını gidermek, siyasi geriliği ortadan kaldırmak için MLM kadrolar yetiştirmek ve yukarıdan aşağıya doğru Marksist Leninist Maoist bir önderlik çekirdeği oluşturmaktı. Bunu da mevcut koşullarda ancak örgütsel geri çekilme politikası izleyerek gerçekleştirebilirdik. MLM'lerin dağınık ve parçalanmışlığına değinmeye ise gerek yoktur.

Programatik görüşler ve örgütsel ilkelerin varlığı bir Partinin çok doğru yolda olduğunu gösterecek yeterli veriler değildir. Bu programatik ve örgütsel ilkeler ışığında Marksist Leninist Maoist bir önderlik ve bu önderlik altında bir örgütlenme yaratılmadığında ve siyasal gündeme doğru bir siyasetle müdahale edilmediğinde programatik görüşler ve örgütsel ilkelerin varlığı tek başına bir şey ifade etmez. Açık ki bütün bu görevleri bir bütünlük içerisinde ele alacak, çözümleyecek, politika üretecek nitelikte yeterince kadromuz yoktu. Siyasi geriliğin giderilmesi derken bu aynı zamanda kadroların ideolojik ve siyasi seviyesinin yükseltilmesi demekti. Bu görev yerine getirilmeden maceracı bir şekilde ilerlemenin hiçbir sorunu çözmeyeceği kavranamadı. Merkezi Konferansın işbaşına getirdiği Merkez Komitesinin üç yıllık faaliyetine bakıldığında bu gerçek daha iyi anlaşılır. Bu gerçek anlaşılmadığından ve maceracı ilerleme taktiğine bağlı olarak ortaya atılan bir başka tez de „Savaş-Arın-Savaş“ şiarıdır. Bu şiar da Düzeltme Hareketi politikasına denk düşmüyordu. Şöyle ki:

Birincisi, „Savaş-Arın-Savaş“ şiarı Partinin içinde bulunduğu ideolojik yozlaşma ve siyasi geriliği giderme saptamasına denk düşmediğinden yanlıştı.

İkinci olarak, bu şiar çok genel bir slogan olması, dönemsel politika ve ihtiyaçlara denk düşmemesi bakımından yanlıştı.

Üçüncü olarak ise, bu şiar savaşı eksenine almakla (başa savaşı geçirmekle) ideolojik-siyasi açıdan esas yönü askeri savaşa indirgediğinden dönem açısından yanlış bir şiardı.

Sorunlar buzdolabına konularak veya sadece adından söz edilerek çözülmez. Komünist partisinin siyasi önderliği olmadan proletarya nasıl ki sınıfsal kurtuluş devrimini gerçekleştiremezse, komünist partisinin doğru ve istikrarlı bir önderlik kurumu oluşturulmadan da devrimi gerçekleştirmek imkansızdır. Zaten buraya kadar yapılan muhasebede de ortaya koyduğumuz gibi en temel zaafımız önderlik kurumunu oluşturamamak ve bu kurumun tayin edici önemini bilince çıkarmamaktır.

Ordu tüzüğünün devamına karar verilmesi siyaseti doğru değildi. Ordu tüzüğü askıya alınmalıydı.

Ordunun talimat ve yönetmeliklerle yönetilmesi bugün açısından en doğru politikadır. Ordu kademeleri ise ihtiyaca göre yapılır. Ordunun gelişim seviyesi, kadro ve bileşim dikkate alınmadan yukarıdan aşağıya doğru Askeri Komisyon, Genel Komutanlık ve onun da altında bir örgütsel hiyerarşiye gitmek her zaman için zorunlu değildir. Bu subjektif güçle ilgili bir sorundur. Mevcut durumda MK'ya bağlı olmak kaydıyla bölge komutanlığı temelinde örgütlenmeye gitmek en doğru yöntemdir. Zaten bu sorun kongre ve konferansların sorunu değil ihtiyaca göre Merkez Komitesinin inisiyatifinde olan bir sorundur.

TKP/ML ile birlik kararı bazı oportünist yanlar taşısa da esasta Marksist Leninist Maoist bir siyasetti. Gerek geçmişin muhasebesinin yapılmaması gerekse 1992 birliğinin niteliğine ilişkin yapılan belirleme yanlıştı.Bu sorunun daha net anlaşılması için önce Konferansın 34 nolu kararını olduğu gibi aktaralım:

„Karar 34: Pragmacı Makyevelist Hizip olarak KHK'da adlandırılan ve kendisini TKP/ML olarak duyuran kanadın durumu ele alındı ve şu sonuca varıldı:

„1992 birliği çeşitli yanlışları da içerse tarihi öneme sahiptir. Gerek birlik sırasında yapılan yanlışlar gerekse sonraki dönem meydana gelen yanlışlar neticesinde, 1994 yılı Nisan ayında Partimiz yeniden parçalanmıştır. Parti içinde ciddi bir tehlike haline gelen „sol“ sekter çizginin bu ayrılıkta ciddi payı vardır.Bununla birlikte olumsuzluklar karşılıklıdır. Geçmişin muhasebesi yapıldığında gelişmeler ve dersler geniş olarak ortaya konacaktır. Parti birliği tarihi önemde bir gelişme olduğundan düşman tarafından hazmedilmemiş, örgüt içine kümelenen karşı-devrimciler partiyi bölmek için bir dizi oyuna başvurarak bu ayrılıkta rol oynamışlardır. Bu dersler bilince çıkarılmalıdır. ‚Pragmacı Makyevelist hizip' isimlendirmesi örgüt gerçekliğini yansıtmamaktadır. Gelinen aşamada her iki kanadın partimizin birer parçası olduğu gerçeği çok daha net olarak ortaya çıkmıştır. Her iki kanat program, çizgi, ilkeler ve temel taktikler

noktasında aynı fikirlere sahiptir. Bu nedenle ayrılık saçmadır ve proletaryanın menfaatlerine terstir. Tali konulardaki ayrılıklar ideolojik mücadele ile giderilebilir. Komünistlerin birliği, halkın birliğinin ve düşmanı alt etmenin anahtarıdır. Konferansımız, ilişkilerin yoldaşlık ilişkileri düzeyine yükseltilmesi, sekter, dargrupçu vb. itici yaklaşımların önlenmesi, PMK tarafından partimizin diğer kanadına birlik çağrısı yapılması, olumlu yanıt alındığı taktirde birliğin teknik sorunlarının çözümlenmesi görüşündedir. 1992 birliğinin dersleri ışığında hareket edilmesi, konunun aceleye getirilmemesi, iki kanat arasında açık tartışma ile birlik ve ayrılık noktalarının net olarak ortaya konması, iradeden gelen güçle ilkeli ve demokratik bir birliğe varılması şarttır.

Program, çizgi, ilkeler ve temel taktikler ile her türlü sapmaya karşı mücadele, birliğin temelidir. İlişkilerde birlik-eleştiri-birlik, birlik-mücadele-birlik ilkesi uygulanmalı, teşhirden kaçınılmalı ve her şey düşman önünde tartışılmamalıdır." (Merkezi Konferans Kısa Kararları)

1992 birliğinin yanlış ve hatalı olan yönlerini daha önceki bölümlerde analiz etmiş ve ayrıntılı bir şekilde üzerinde durmuştuk. Bu birliğin en temel zaafının her iki yapının da geçmişin muhasebesini yapmadan birliğe oturmaları şeklindeki aceleci ve tutarsız yöntem olduğunu belirtmiştik. Birlik sorunundaki ilkesizliğin bu noktası esas olarak sorgulanmalıdır diye vurguda bulunmuştuk. Genel siyasi çizgide aynı hattı savunduklarını ve bunun da örgütsel birlik için ideolojik zemin oluşturduğunu belirtmiştik. Ancak MLM'lerin ilkeli birliği için sadece bu yanın yeterli olmayacağını, dolayısıyla 1992 birliğinin yöntemde ilkesiz olduğunun altını çizmiştik. Bu oportünist yöntemdi, liberaldi. Geçmişe karşı ve birbirine karşı liberal davranıldı. Süreç içerisinde bu liberalizm sekterizme dönüşerek yeniden bölünmenin zeminini oluşturdu.

Kaldı ki geçmişin muhasebesinin sadece 1987 ayrılığı ile sınırlı tutmanın da parti açısından köklü çözümler getirmeyeceği de belirtilmişti. Burada her iki yapının birbirine karşı karşılıklı olarak geliştirdikleri yanlış ve hatalı çizgileri ve önyargılarının en azından muhasebesi yapılmış olunsaydı, birlik sonrası grupçuluk bu denli varlığını sürdürmezdi.

İşte bugün geçmişe dönüp baktığımızda ders almamız gereken ana halka burası olmalıdır. O nedenledir ki her iki yapının MLM birliği örgütsel olarak gerçekliğe dönüştürmesinin temel harcı da gelinen aşamada (genel siyasi çizgiyi katmıyoruz buna) geçmişin muhasebesini yapmak ve her iki yapı arasında mevcut görüş ayrılıklarını (bunlar daha çok ilkesel olmayan görüş ayrılıklarıdır) bir tartışma süreci ile açığa çıkartmakla olur. Yoksa her iki yapının birbirini MLM olarak nitelendirmesi ve bu bağlamda örgütsel birlik kararı almaları MLM'lerin örgütsel birliği için yeterli olamaz.

1992 birliğinin siyasal bir gelişme açısından tarihsel bir olay olduğu doğrudur. Ama her tarihsel olayın doğru ve yanlışları olduğu da tartışmasız bir gerçekliktir. Bir olayı MLM açıdan tarihsel kılacak ana faktör, söz konusu olaya damgasını vuran siyasi karakteridir. Dolayısıyla bu olaya ilk bakışta bir tarihi-toplumsal olay

dememek elde değildir. Ama sorun derinliğine irdelendiğinde birliğin gerçekleşmiş olması tarihi bakımdan siyasal bir gelişmeyken, MLM'lerin ilkeli birliği açısından bakıldığında ise bu tarihin oportünist ve ilkesiz bir tarih olduğu açığa çıkar. Bizim tartıştığımız sıradan birlik değil MLM'lerin örgütsel birliğidir. Bu anlamda bu tarihin altındaki imzanın gerçek ideolojik adlandırması oportünizmdir. Sorunu bu temelde sorguladığımızda bunu tarihe oportünist birlik anlayışının hakim olduğu tarih olarak not düşmeliyiz. Aksi halde MLM'lerin ilkeli birliğinin ne olduğunu, nasıl gerçekleşeceğini ya bilmiyor ya da yeterince bir ders, bir birikim elde edemiyoruz. Marksist Leninist Maoist'ler belirlemelerinde net ve açık olmalıdır.

Sonuç olarak: 1992 birliğinin kendisi liberal-oportünist bir siyaset ışığı altında gerçekleşmiştir. Bu birliğin yapılış tarzı oportünist olmasına karşın ancak tarihsel-toplumsal ve siyasal bir değeri de olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Burada bilince çıkartılması gereken bu birliğin MLM bir temelde gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğidir.

1994 ayrılığının nasıl ve hangi anlayış ve çizgiler sonucu ortaya çıktığını 1992-94 sürecini tahlil ettiğimizde ayrıntılarıyla ortaya koyduğumuzdan tekrar etmeyeceğiz. Yalnız konumuzla bağlantılı olarak Merkezi Konferansın bu ayrılık için „sol sekter çizginin ciddi payı vardır" belirlemesi üzerinde durmak gerekir. Bu belirleme birkaç bakımdan yanlıştır:

Birincisi, „ayrılıkta ciddi payı var" demek yerine ayrılığın temel nedeni bu sol sekter çizgidir demek daha doğru olurdu.

İkincisi, ayrılıkta tarafların payı bölüşülmek isteniyorsa, ayrılığın esas sorumlusunun HH'nin başını çektiği OPO kliği olduğu net bir şekilde vurgulanmalıydı. İkinci derecede ise AK kliğinin payı vurgulanmalıydı. Ancak genel anlamda bir belirleme yapmak gerekirse, Partiyi ayrılığa götüren birlik öncesi ve birlik sonrası Partide hakim olan sol sekter çizgidir.

Üçüncüsü, Partinin örgütsel olarak bölünmesinde karşı devrimci hücre elemanlarının özel çabalarının olduğu tespiti doğrudur. Çünkü, bu unsurların siyasi amaçları Partiyi bölmek, etkileri altına geçirmek ve ideolojik-siyasi olarak yozlaşmasını sağlamaktır. Dolayısıyla burada tartışılması gereken asıl nokta bu hücre elemanlarının partide bu kadar nüfuz etmesinin, bölünmede etkileyici rol oynamasının siyasi-ideolojik nedenleriydi. Karşı devrimcilerin bu kadar nüfuz etmesine zemin olan Parti içindeki düşünce yöntemleri ve çalışma tarzlarının tartışılıp mahkum edilmesi gerekirdi. Daha açıkçası bu unsurların parti içinde bu kadar gizlenmesi ve nüfuz etmesinin birinci derecede sorumlusu Partinin izlediği yanlış (oportünist) çizgilerdi.

Kısacası, 1994 ayrılığına ilişkin gerek TKP/ML'nin gerekse tek tek kişilerin ayrılığı sadece Karşı-devrimci hücreye bağlaması ve anlayışı ve değerlendirmesi, bilimsel değil subjektif sekter bir değerlendirmedir. Bu, ben-merkezci ve grupçu bir yaklaşımdır. Kendi gerçekliğini göremeyen liberal oportünist ama başkalarına karşı sekter bir siyaset tarzıdır. Kendi olumsuzluklarımızı başkalarının üzerine

atarak geçici olarak „başarı“ elde edebiliriz. Bu siyaset tarzı da küçük ve dar hesaplar peşinde koşan Marksizm'den etkilenmiş küçük burjuvazinin politika yapma tarzıdır. MLM'ler bunu reddeder. Diyalektik ve tarihsel materyalizmi kendisine kılavuz edinenler bu siyaset tarzını, bu düşünüş tarzını idealizm olarak mahkum eder.

Birlik kavramının kendisi farklı görüşlerin (çizgilerin) bir arada olması demektir Yani her konuda aynı düşünenlerin zaten birlik sorunu yoktur. O halde her iki yapı da genel siyasi çizgide ana hatlarıyla birlik olduğuna göre ve kimi farklı görüşler tek bir örgütün kendi içinde de varlığı kaçınılmaz olduğundan, bu tali sorunlar üzerinde bir tartışma yürütmek ve oradan da örgütsel birliği gerçekleştirmek bilimsel olan bir yöntemdir. Bu konuda Merkezi Konferansın görüş açışı ve ileri sürdüğü yöntem bazı eksik ve yetersiz yanlar taşısa da esasta Marksist Leninist Maoist'tir.

Öncelikle şu noktanın altını çizelim: İlkeli birliğin MLM anlamda gerçekliğe dönüşmesinin anahtarı her iki yapının kuruluştan günümüze kadar Parti tarihine doğru yöntemle yaklaşıp bilimsel sonuçlara varmasıdır. Bunun için ilk önce TKP/ML'nin, TKP(ML)'nin genel siyasi çizgisi bakımından MLM niteliğini görmesi ve tüm gerçek Maoistlerin tek bir gerçek Maois Parti çatısı altında birleşmesi gereğini bilince çıkarması gerekir. Bu olmazsa olmaz bir şarttır.TKP(ML)'nin genel siyasi çizgisinin MLM değerlendirilmesinin farklı bir şey, mevcut siyasal çizgisinin (siyasal, örgütsel, askeri vb) sol oportünist değerlendirilmesinin farklı bir şey olduğunun ayırdında olması gerekir. Bu Partimiz açısından da böyledir. TKP/ML'nin mevcut siyasal çizgini oportünist olarak değerlendirmemiz, onun MLM niteliğini de inkar ettiğimiz anlamına gelmez.

Marksist Leninist Maoistler, iki oportünist çizgi ve önderlikten bir Marksist Leninist Maoist çizgi ve önderliğin çıkmayacağının bilincindedirler. 1992 birliği bunun en somut örneği ve tecrübesi olarak Marksist Leninist Maoistlerin, önünde durmaktadır. Marksist Leninist Maoistler birliğin, bütün oportünist çizgilerin mahkumiyeti üzerinde yükselmesi gerektiği konusunda tereddütsüzdürler. Bu başarılamadığı müddetçe hangi sıfatla olursa olsun hiçbir birliği Marksist Leninist Maoistler kabul edemezler. Bunu bilimimize ve davamıza saldırı olarak algılarlar. Bu sorun Partimiz TKP(ML) açısından esasta çözülmüştür. 1.Kongremizin 30 yıllık muhasebe, program, tüzük, ideoloji, Uluslararası Komünist Hareket vb. konularda yakaladığı seviye bütün Maoistlerin birliğinin temelini oluşturmaktadır. Bu seviye yakalanmadıkça oportünist çizgilerin birliği 1992'de olduğu gibi gruplar konfederasyonundan öte bir anlam ifade etmez. TKP/ML açısından bu tarihi görev orta yerde durmaktadır. Maoistlerin birliği gibi yüce bir davaya inanılıyorsa bu tarihi görevden kaçılamaz. Bütün bu MLM belirlemelerden sonra Kongremizin dolayısıyla Partimizin yakaladığı Maoist birlik seviyesini anlamaya çalışmak ve bu seviyeye uygun pratikler sergilemek yerine eskinin tekrarından ibaret olacak olan seviyesiz nitelemelerle bu tarihsel görevin önüne geçmeye

çalışmak boş bir çabadır. Sorumsuzca yapılacak subjektif değerlendirmeler sadece Partimize değil Maoizm dünyasına yapılmış saldırı olacaktır. Marksist Leninist Maoistler, birliğin stratejik olduğu bilincinden hareket ederken yukarıda belirlenen prensiplerden de vazgeçmeyeceklerdir.

Merkezi Konferansın Olumlulukları:

Merkezi Konferansta Kongre yerine Konferans siyasetinin benimsenmesi doğruydu.

Merkezi Konferansta belirlenen Maoistlerin birliği siyaseti eksik ve oportünist yanlar taşısa da esasta doğru bir siyasetti.

Düzeltme çalışmasına ilişkin kararın alınması teorik düzelmde de olsa olumluydu.

Legal Yayın Organı'na ilişkin sunulan perspektif ve yapılan eleştiriler doğruydu.

Partinin kitle çizgisinin oturtulması yönündeki yönelimi olumluydu.

Gerek ulusal çapta gerek uluslararası alanda tasfiyeciliğe karşı tavır takınması ve süreci „devrimciliğin sınandığı" bir süreç olarak değerlendirmesi doğruydu.

Mali politika gündeminde çeteciliği mahkum edip ‚vergilendirmeye' ilişkin belirlenen politika doğruydu.

Mevcut subjektif güç gözönünde bulundurularak belirlenen örgütlenme politikası doğruydu.

1.Kongremizin yapılmasına ilişkin yapılan planlama doğruydu.

Merkezi Konferansımızın Partimizin programatik görüşlerini, genel siyasi çizgisini, örgütsel ilkelerini ve temel taktiklerini sahiplenmesi o günkü tasfiyecilik koşullarında olumluydu.

Sonuç:

Merkezi Konferansımız Partinin önüne koyduğu politik-taktik yönelimde sol subjektivizme düştü. Dolayısıyla aldığı doğru kararlar da kağıt üzerinde kaldı. Merkezi Konferansımız bazı olumlu yönelimlerine karşın esasta KHK çizgisinden kopamamış KHK'nın soruşturma ve sorgulamadaki karşı-devrimden ödünç alınmış yöntemi dahi mahkum edememiş Merkezi Konferansımız sonrası da aynı yöntemi yer yer uygulamıştır. KHK sonrası örgütte zirveye vuran kuşkuculuk Merkezi Konferansta işbaşına getirilen Merkez Komitemizin faaliyeti boyunca giderilemiş, Merkez Komitemiz de bu noktadaki sol sekter politikayı sürdürmüştür.

Merkezi Konferans sonrası üç yıllık dönem boyunca sol oportünist tasfiyeci çizgi bütün alanlarda partiye tasfiye süreci yaşatmış, Merkez Komitesi karar çıkaramaz hale getirilmiş ve iç didişmeler alabildiğine üst boyuta çıkmıştır. Sekterizm ve liberalizm atbaşı gitmiş, Kongrenin siyasi gündemleri zamanında dolaşıma sokulmamış, yıllar önce hazırlanmış kongrenin kimi siyasi teorik yazıları bile bölgelere ulaştırılmamış, yeterince tartıştırılmamış ve kongrenin teknik hazırlığına bile önderlik yapılamamıştır. Merkez Komitesinin kendi içerisindeki

uyumsuzluğu bölge örgütlerine yansımış ve adeta bölgelerde (yurtdışı başta olmak üzere) iki başlı yönetim ortaya çıkmıştır. Bunun sonucu Parti kitlesinde Partiye karşı derin bir güvensizlik gelişmiş, birçok alanda Parti örgütlülükleri alanların yönetici organlarıyla ilişkilerini keserek anarşizan tutumlar içerisine girmişlerdir. Yine bu süreçte gerek Parti örgütü gerekse Parti kitlesinde önemli oranda bir daralma yaşanmış, genel tasfiyeci dalganın da etkisiyle kadrolar başta olmak üzere demoralizasyon üst boyuta çıkmıştır.

Sonuç olarak Merkezi Konferans sonrası işbaşına getirilen Merkez Komitesin güncel siyasal gelişmelere tavır takınmamış ve gelişmelerin arkasında sürüklenmiştir. Faaliyetleri esasta olumsuz ve sol oportünist tasfiyeci niteliktedir. Siyasal çizgide olduğu gibi örgütsel, askeri çizgide de sol oportünist bir hat izlenmiştir.

TKP/ML'NİN İZLEDİĞİ ÇİZGİNİN GENEL HATLARIYLA DEĞERLENDİRİLMESİ

TKP/ML'nin 1994 ayrılığından bugüne kadar siyasi, örgütsel, askeri ve ideolojik bakımdan izlediği çizgi ana hatlarıyla ortaya konulacak ve içinden geçilen tartışma (birlik) sürecine yanıt olunmaya çalışılacaktır. Bu değerlendirme aynı zamanda bir yandan TKP(ML)'nin TKP/ML'den uzaklığını ya da yakınlığını bilimsel bir şekilde ortaya çıkaracağı gibi diğer yandan ise mevcut her iki yapı arasında örgütsel birliğin zemininin varlığını yada yokluğunu da ortaya çıkarmış olacaktır.

Muhasebede 1994 yılına kadar yapılan değerlendirmeler TKP/ML'yi de kapsamaktaydı. Buradaki değerlendirme TKP/ML'nin ayrılık sonrası sürecini kapsayacaktır.

Siyasal Açıdan İzlediği Çizgi:

1994 ayrılığında Parti üyelerinin çoğunluğu TKP(ML) saflarında kalmıştı. Taban kitlenin de çoğunluğu yine TKP(ML) yanında saf tutmuştu. Buna savaşçıların çoğunluğu da dahildi. Bu saflaşmada grupçuluk temel unsurdu. Her iki tarafta da geçmişte DABK ve KONFERANS kökenli olan kadrolardan, üyelerden kalanlar oldu. Ayrılıktan kısa bir süre sonrasında ise kendisini „Oluşumcular" olarak lanse eden bir grup TKP/ML kanadından ayrıldı. Fakat bu grup faaliyetlerini uzun sürdürmeden kendisini feshetti. Ayrılığın başını çeken HH unsuru ise bu süre içerisinde aktif mücadeleyi terketti. Bu grupla giden kadroların ezici çoğunluğu geçmiş gençlik önderleriydi.

Ayrılık anında TKP/ML kadroları grup ruhuyla hareket etmiş, geçici olarak birlik olmuşlardır. Ayrılıktan sonra kendi içlerinde klik savaşları başlamıştır. Bu kliklerden yukarıda belirttiğimiz gibi Oluşumcular adı altında kendisini ifade eden

klik kısa süre sonra ayrılmıştır. Belirgin olarak geride kalan iki klik ise II.OPK'larında hakimiyet sağlamak için kıyasıya bir mücadele içerisine girmiş ve bu mücadele içerisinde örgütsel ilkeler ayaklar altına alınmıştır. Bir yandan bütün kötülüklerin anası olarak Partimiz gösterilip teşhir edilmiş, bir yandan da kötülük olarak değerlendirip teşhir ettikleri yöntemleri daha uç boyutta pratiğe geçirmiş, ideolojik mücadele adı altında şiddet ögesini öne çıkarıp teorileştirmiştir. Partinin şiddet yöntemiyle arınacağı hayaline kapılmıştır. Geçmişte çıkan bütün hiziplerin ideolojik siyasi nedenlerini kavramak ve amansız bir ideolojik mücadeleyle yanlış fikirlerin altedilmesi gerektiğini bilince çıkarmak yerine o farklı fikirlere örgütsel tedbiri ve örgütsel tasfiyeyi gündeme getirerek Hocacı yöntemi meşru kılmakta ve bununla TKP/ML tarihinde yeni bir çığır açtığıyla övünmektedir. Bu teorik kılıf altında sağ tasfiyeciler dedikleri TKP(ML)-GÖK grubuna yönelik şiddet ögesini reva görmekte ve bu kliği bu yöntemlerle altedip kendi kliğini rakipsiz bir şekilde iktidara taşımaktan başı dönmüştür. Bir yıl önce yaşanan ayrılıkta haklı olarak karş-devrimci yöntemleri teşhir ederken ve bu karşı-devrimci yöntemlerin sahiplerini sol sekter darbeci klik olarak değerlendirirken bir yıl sonra aynı karşı-devrimci yöntemleri teorize etmiş TKP(ML)-GÖK kanadından devrimciler ölesiye dövülmüş, ellerindeki silahları alınmış, kimi yerlerde pusular atılmış ve en önemlisi de TKP(ML)-GÖK kadrolarından üç devrimci hakkında ölüm kararı çıkarmıştır.

Bu karşı devrimci yöntem ve politikaların özeleştirisini vermek yerine bu teorize edilmiş, en önemlisi de bu TKP/ML tarihinde bütün oportünist ve ilkesiz çizgilerden kopuş olarak dünyaya lanse edilmiştir. Çokça Maoizmin teorisinin yapıldığı ve TKP/ML'nin 25.Kuruluş Yıldönümü vesilesiyle kaleme alınan bir bildiride safları terketmek isteyenlere ilişkin şunlar söylenmektedir:

„ ‚İki çizgi mücadelesi' mi? Bu da diyalektik materyalizmin sahipleri olarak MLM'ler ile, kaba ve dogmatikk materyalistler olan küçük burjuvalar arasındaki diyalektik zorunluluk olarak kalacak elbette. Zira Partimiz gelişmesini parti içi ideolojik çatışmalara borçlu olarak, hala fikir ayrılığından dolayı ellerini kana bulaştırmamış olmaktan hoşnuttur ve bundan asla sapmayacaktır. Ne ki bu yasayı yadsımanın karşıt kenarı olarak aynı görevi gören ve parti içi demokrasiyi kendisine, gönüllü birliği de kafası bozulduğu zaman çıkıp giderek KP'yi ahıra çevirme eğilimlerini benimsemiş unsur ve gruplara karşı şimdiye dek gösterilmiş liberalizm ve ilkesizliğe evrilmiş tutumun özeleştirisi de bundan böyle yine partimiz tarafından pratikle cevaplanacaktır."(112)

TKP/ML Merkez Komitesi ayrılık sorununu öylesine tutarsız ve sekter bir tarzla ele almaktadır ki TKP(ML) tarihinde görülmemiş bir siyasetin altına imza atmakta ve geçmişi tümden inkar etmektedir.

TKP/ML „fikir ayrılığından dolayı elini kana bulaştırmamış olmaktan hoşnuttur" belirlemesini yapmakla iyi bir noktaya dikkatleri çekmektedir. Ancak kendisine bırakalım MLM diyen bir örgütte fikir ayrılığından dolayı kişilerin öldürülmesini bir kenara, kendisine Marksizm'i maske edinen sol söylemli

örgütlerin ve partilerin hiçbirisi de fikir ayrılığından dolayı hiç kimseyi bugüne kadar öldürmemiştir.TKP/ML-MK bu gerçekliği atlıyor veya görmezlikten geliyor. Bugüne kadar hiçbir küçük burjuva veya ulusal burjuva parti fikir ayrılığından dolayı elimi kana buladım dememiştir. Elini kana bulayanların bu durumu hizipçi, bölücü, komplocu, tasfiyeci vb. nitelemeler yaparak gerekçelendirmiştir. Burada tartışılması gereken sorun örgüt içerisindeki fikir ayrılıklarına karşı (ki bu her zaman vardır ve olur) zor yönteminin uygulanıp uygulanmaması değil. Herhangi bir örgütsel ayrılık, hizipsel faaliyet karşısında MLM'lerin izleyeceği siyaset zor yöntemine başvurmak mı yoksa yine ideolojik mücadele yürütmeyi esas almak mıdır? Ayrılıklarda zora başvuran bütün küçük burjuva örgütlerin siyaseti TKP/ML MK'sının izlediği siyasetle aynıdır. Yoksa hiçbir yapı biz fikir ayrılığından dolayı kişileri ölümle cezalandırırız diye bir siyaset savunmamaktadır. Ki bizler de bu konuda bir kanıt gösteremeyiz. Öyleyse bilince çıkartılması gereken ana husus örgütsel kopuş, ayrılık ve hizipçi tutumlar karşısında hangi siyaseti izlemeli ve pratiğe geçirmeliyiz noktasındaki farklı yöntemlerde küçük burjuvazi ile aramıza kesin bir sınır çizebilmektir. Parti tarihinde bu konuda zaman zaman kaba ve sekter uygulamalara gidilmiş olsa da bugüne kadar ayrılan hiçbir gruba veya üyesine karşı zor yöntemi (burada kastedilen ölümdür) uygulanmamıştır. Kaba ve sekter yöntemlerin özeleştirisi yapılarak sahip çıkılması ve savunulması gereken temel siyaset ve çizginin de bu olması gerekir. Ama görünen o ki TKP/ML-MK'sı bu konudaki siyaseti liberal değerlendirmekte, bunun yerine bundan böyle örgütten ayrılan gruplara karşı zor kullanılacağı yöntemini siyaseti haline getirmeyi uygun bulmaktadır. Bu siyasetin TKP(ML) ile uzaktan yakından ilişkisi yoktur ve olamaz.

Bu siyaset tarzı devrimci ve halk saflarında görülen grup ve örgütlere karşı uygulanan siyaset tarzı değil, sekter ve gerici bir siyaset tarzıdır. Bu siyaset tarzının altında kendinden güçsüz olanlara karşı zor uygulayan ama kendisinden güçlü olanlara karşı buna cesaret edemeyen küçük burjuvazinin siyaset tarzıdır. Ayrılıklarda zor yöntemini esas alan bir siyaset tarzı doğal olarak gelişip güçlendiğinde kendi dışındaki örgüt ve partilere de yaşam hakkı tanımaz. Onları şiddet zoruyla meneder. Ülkemizde bunun birçok örneği olduğu gibi TKP/ML de TKP(ML)-GÖK'ü şiddet yoluyla politik faaliyetten menetmeyi ısrarlı bir şekilde sürdürmüştür. 1994 ayrılığında Partimizle sert polemiklere girmesine karşın TKP/ML şiddet ögesini savunmamış ve bu yönlü ciddi bir pratik içerisine de girmemişti. Tam tersine bu konuda Partimizi sekterlikle eleştirdi.

Partimiz TKP(ML) daha ayrılığın sıcak günlerinde yaptığı Merkez Komitesi toplantısında ayrılan güçlerden silah almayı yasaklamış ve ayrılan güçlere karşı herhangi bir zor yöntemine başvurmamış ve başvurulmaması için kararlar çıkarmıştır.Ajan Nihat önderliğinde saflarımızda örgütlenen karşı-devrimci hücrenin tüm provokasyonlarına karşın partimiz esasta bu karşı-devrimci yöntemleri engellemiş ve mahkum etmiştir. Yer yer içine düştüğü sekter tutumların da farkına varır varmaz özeleştirisini vermiştir.

TKP/ML bu siyasetini her ne kadar bir bütün olarak pratiğe yansıtmamış olsa da ancak bu konuda ciddi gerici pratiklere girmiştir. TKP(ML)-Birlik savaşçılarının silahlarına el koymak, bir kadronun İstanbul'un göbeğinde silahla tehdit edilip tutuklanmaya çalışılması, yurtdışında partimizin düzenlediği bir gece etkinliğinden sonra yine aynı örgütten bir kadronun öldüresiye dövülmesi, bu örgütün tutuklanıp hapishanelere konulan kadro ve militanlarını koğuşlara sokmama vb. pratikler Konferansta belirlenen bu sol sekter siyasetin sonuçlarıdır.

İstanbul'un göbeğinde söz konusu kadroyu tutuklamaya çalışan unsurun TKP/ML tarafından daha sonra ajan olduğu açıklanan Hülya Sarıpınar olması dikkat çekicidir. Ajan Hülya Sarıpınar'ı bu hareketi TKP/ML'nin bu gruba karşı izlediği yanlış siyasetin bir uygulamasıdır. Ajan Hülya Sarıpınar bu pratiği sergiliyorsa örgütün çizgisinden cesaret alarak kendi amacını daha da serbestçe sergiliyordur. Örgütün bu yönlü (ölüm) kararı olmamış olsaydı ajan Hülya bu kadar serbest hareket edemezdi. Veya böyle bir pratiğe kalkışmış olsaydı düşman yüzü daha kolayca açığa çıkardı. Görüldüğü gibi bu yönlü siyasetler ajan-işbirlikçi unsurların misyonlarını oynamaları için bulunmaz fırsatlardır. TKP/ML bu gerçeği görmeli, bu anlayış ve siyaset tarzından vazgeçmelidir. İzlediği bu gerici siyasete ilişkin halka özeleştiri vermelidir

Partimizle TKP/ML arasındaki 1994 ayrılığında yaşanan polemiklerde Partimizin dili daha sekter ve apolitikken, TKP/ML ve GÖK ayrılığında yaşanan polemiklerde TKP/ML'nin dili sekter ve apolitiktir.

TKP/ML II.OPK Sonrası Siyasal Yönelim Çizgisi de Sol Opotünistti

II. OPK sonrası Merkez Komitesi üyelerinin ve kadrolarının ezici çoğunluğunu şehirlere yığdı ve burada çok kısa bir zaman dilimi içerisinde şehirlerdeki tüm MK üyeleri düşman tarafından ele geçirildi. Konferansla bu örgütsel darbe arasında daha 6 (altı) ay bile geçmeden mevcut MK üyeleri ve kadrolarının hemen hemen hepsi düşmanın eline geçerken, bu kadrolar içerisinde önemli bir kesim poliste çözüldü. Öyle ki bu operasyonlar sonucu mevcut MK üyelerinin (yedeklerle birlikte) toplam sayısının üçte biri bile dışarıda kalmamıştı. Dolayısıyla MK çok kısa bir süre içerisinde iradeyi yitirmiş duruma geldi.

Bu dönem itibariyle TKP/ML mevcut siyasal gelişmelerin yönünü ve toplumsal dinamikleri belirlerken de hatalı bir tespitte bulundu. Devrimci dinamikler içerisinde köylülüğü saymıyor, örgütlenmede temel hedef olarak şehirlerdeki alevi kesim ve varoşları gösteriyordu. Gazi direnişi TKP/ML'nin siyasal yöneliminde önemli bir sapmayı da beraberinde getirmişti. Zaten devrimci dinamikler diye sıralanan üç dinamik de (alevi kesim, ulusal hareket ve şehir varoşları) tam da bu gelişmeler sonucu teorileştirilmeye çalışıldı. Daha sonra özeleştiri olarak ortaya koydukları tavır tam da bir oportünizm örneğiydi.. Aslında özeleştiri de değildi. Bu belirlemeyi şehirler için yaptıklarını söyleyip geçiştirdiler.

TKP/ML bu sol oportünist yönelimi görüp düzeltmek yerine ısrarla sürdürdü. Bu süreçte „Karadeniz ve enternasyonal ilişkiler oturdu“ diyerek sol oportünist çizgisiyle övündü. „Oturdu“ dedikleri Karadeniz Bölgesinde Parti Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ yoldaşı koruyamadı. Oturmuş bir bölgede önderlik de pekala darbe alabilir ve bu savaşın doğasında vardır. Ancak sorun burada TKP/ML'nin oldukça abartılı bir şekilde Karadeniz'i ve enternasyonal ilişkileri propaganda etmesiydi. Çokça övündükleri enternasyonal ilişkilerde ise tam oportünist bir hat izlemiş, uluslararası alanda Maoist partiler yerine ideolojik olarak anti-Maoist parti ve gruplarla birleşerek Devrimci Enternasyonalist Hareket'e alternatif bir oluşum yaratmaya çalıştılar. Adına ne denirse denilsin bu Partinn uluslararası alandaki çizgisinden sapmaydı. TKP/ML niteliğe önem vermiyor, niceliğin teorisini yapıyordu.

Kadroların büyük bölümü şehirlerde konumlandırılmasına karşın şehirlerde ağır darbeler alınıyor ve şehir faaliyeti olumsuzlanıyordu. Şehir faaliyetlerinin olumsuzluğun kaynağındaki siyasal örgütsel çizgi sorgulanmıyor, ders çıkarılmıyordu. Bu çizgilerin sahibi kadrolar kendi pratiklerini sorgulamak yerine sorunların tüm kaynağını dışta arıyor ve bunu teorileştiriyordu. Esas olarak da bütün başarısızlıklarını Partimize bağlıyor ve böylece kitlesini elde tutmaya çalışıyordu. Bu kadroların önemli bir bölümünde Halk Savaşı Stratejisi kavrayışı zayıftı. Birçoğu ise bu noktada sallantılıydı. Karadeniz'deki ısrar devrimci bir yönelimdi. Ancak bu stratejik bir plan dahilinde değil biraz da koşulların dayatması sonucuydu. Diğer bir etmen ise Partimizin Köylü Gerilla Savaşındaki ısrarcılığının yarattığı baskılanmaydı. TKP/ML'nin sol subjektif değerlendirmeleri, düşünce yöntemi ve yönelimleri oldukça eskiye dayanmaktadır. Köylü Gerilla Savaşının fokocu tarzda ele alınışı bu düşünce yönteminin en belirgin özellikleriydi.

TKP/ML, geçmişi değerlendirmede bilimsel bir bakış açısına sahip değildir. Geçmişin örgüt içi olumsuzluklarının esas kaynağını DABK'a bağlamakta, 1994 ayrılığı sonrası Partimiz TKP(ML)'ye bağlamakta, daha sonraları ise içinden çıkan gruplara bağlamaktadır. Bunun da ötesinde bütün başarısızlık ve darbe alışlarının esas nedenini kendi yanlış siyasetinde aramak yerine dışarıda, yani dış faktörlerde aramakla idealizmden kurtulmamaktadır. Örgütsel darbe alır, burada izlediği siyaseti sorgulamak yerine, „bizim politikamız doğruydu, dışarıdan şu şu faktörlerden dolayı darbe aldık veya gelişemedik“ diye tespit yapıp kendi hatalarını gizleme yoluna gitmektedir.

Örneğin Mehmet Demirdağ yoldaşın şehit düşüşünün esas nedenini Partimizin Karadeniz birliğine ve onun askeri eylemlerine bağlayarak kendisini kurtarmaya çalışmıştır. DABK dönemi (birlik öncesi) şehit düşen kadro, üye ve sempatizanları Parti şehidi olarak savunmaması hem birlik sonrası şehitlere sahip çıkmak bakımından tutarsızlık taşımaktadır, hem de gerçekte DABK ile Konferans kanadı arasında kendilerini „Konferansçı“ olarak nitelendirmekle grupçu anlayışı ve siyasetlerini ele vermektedirler. Buradaki temel mantıkları kendilerince

olumlulukları kendi hanelerine, olumsuzlukları ise DABK kanadının hanesine yazarak temize çıkmaya çalışmaktır. Bu konuda da ben-merkezci küçük burjuva tutumlarını açıkça sergilemektedirler. Bu yaklaşımları 3.Konferans önderliğinin izlediği siyasi çizgiyi Marksist Leninist Maoist olarak değerlendirmekle de ne kadar samimi ve dürüst davrandıklarının göstergesidir. Amaç geçmişi sorgulamak değil, Konferans kanadını, dolayısıyla devamı olarak gördükleri kendilerini temize çıkarmak ve bu süreçlerdeki bütün olumsuzlukları da karşı taraf olarak nitelendirdikleri Partinin diğer kanatlarına yüklemektir. Bu tutumun tarihe nesnel ve devrimci bir yaklaşım değil, benmerkezci, grupçu ve inkarcı bir yaklaşım olduğu açıktır. Yani ideoloji siyasete feda edilmiştir.

TKP/ML'nin Ayrılık Sonrasından Bugüne Kadar Partimize Karşı İzlediği Çizgi Sol Sekter Bir Çizgidir.

TKP/ML'nin 1994 ayrılığı sonrasında Partimize karşı izlediği siyaset sekter ve yıkıcıdır. Özellikle de KHK sonrası süreç içerisinde oldukça sekter ve yıkıcı davranmıştır. Savaştan ganimet kaçırırcasına Karşı Devrimci Hücre'yi kendilerinin ayrılıklarını meşrulaştırmak için kullanmaktan geri durmamış; ideolojik eleştiriler adı altında saldırgan bir tarz sergilemiştir. Bu saldırganlığını Partimizi „örgüt dahi değerlendirmeme" gibi saptamalara kadar vardırmıştır. Oysa yaptıkları II.OPK'da Partimizi „sol-sekter küçük burjuva bir örgüt" olarak değerlendirmişlerdi. Partimizin KDH'yi açığa çıkarıp yargılayıp cezalandırmasından sonra Partimizi bir „güruh" olarak değerlendirecek kadar fırsatçı davranmıştır. TKP/ML bu noktada dizginlerinden o kadar boşanmıştır ki II.OPK'larının iradesini ayaklar altına almayı göze almış ve darbeci davranabilmiştir.

Ayrılık sonrası Partimiz de sekter bir hat izlemiş, tıpkı TKP/ML'nin yaptığı gibi dizginlerinden boşanırcasına TKP/ML'ye aynı biçimde saldırmıştı. Ancak Partimiz bu sekter ve kaba yaklaşımlarını KHK'da esasta düzeltmiş ve giderek olumlu bir çizgi tutturmuştur. Haksız ve ağır saldırılara karşın ideolojik mücadele sınırları içerisinde kalarak yanıt vermiş ve dostça uyarma görevini yerine getirmiştir. 1996 sonrası Partimiz esasta olumlu çizgide kalmış ve bugüne kadar da bu çizgisini daha üst bir seviyeye taşıyarak sürdürmüştür.

TKP/ML KDH süreci boyunca küçük burjuva devrimci örgütlerden çok daha geri bir pozisyona düşerek Partimize her vesileyle saldırmıştır. Kimi küçük burjuv örgütler açıktan bir saldırıya geçmemiş, kimleri ise Partimize yardımcı olmak noktasında önerilerde bulunmuştur. Ancak genel ideolojik-siyasi çizgide Partimize daha yakın olan TKP/ML tam tersi bir tavır izlemiş, dostça davranmayı dahi beceremeyiştir.

TKP/ML, „Yeniden inşa" adı altında kendi gerçekliğini abartmış, siyaset tarzını abartılı ve öznelci bir şekilde kitlelere lanse etmeye çalışmıştır. Ben-merkezci ve hotzotçu bir şekilde sorunlara yaklaşarak hatalarına karşı özeleştirel davranmamıştır. Her geçen gün ideolojik mücadele tarzını giderek daha sekter bir boyuta taşımıştır. II.OPK sonrasından bugüne kadar (7-8 yıl) konferans vb. platformlara

ihtiyaç bile duymamış, örgütsel ilkelerini ve tüzüğünü çiğnemekten rahatsızlık duymamıştır. Beş yıl aradan sonra bir gerilla birliğini Dersim'e göndermiş, bunu da „Gerilla Anavatanında" başlığıyla kamuoyuna duyurmuş, oldukça abartılı bir şekilde propaganda yapmıştır. Stratejik bir plan dahilinde soruna yaklaşılmadığı için birlik kısa sürede imha olmuştur.

Devrimci örgütlerle dayanışma kültürü zayıflamış, özellikle de silahlı mücadele veren devrimci örgütlerle arasına mesafe koymuş, daha çok AEP'çi oportünist örgütlere yakın durmuş, onların siyaset yapma ve çalışma tarzlarından fazlasıyla etkilenmiştir. Karadeniz'de 1997-98 kışında Partimizin ve PKK gerillalarının üslerinin açığa çıkması üzerine verdiği desteği propaganda malzemesi olarak kullanmıştır.

Güncel siyasal gelişmelere karşı zamanında somut polilikalar üretme bakımından ya kendiliğindenci davranmış ya da sürecin gerisinde kalmıştır. Siyasal anlamda genellikle sol taktik politika izlemiş, bu politikadan kaynaklı olarak önemli örgütsel darbeler almıştır. Güçlerini korumak, toparlamak ve merkezileştirmek amacıyla örgütsel geri çekilme, vb. taktikleri hayata geçirme ustalığını gösteremeyiştir. Partimizde olduğu gibi TKP/ML'de de önderlik sorunu çözülememiş ve önemi de kavranmamıştır. Politik taktik önderlik adına legal yayın organlarında ortaya konulan politik tespitler bürokratik bir çağrı ve kuru bir ajitasyondan öteye gidememiştir.

TKP/ML DEH ile ilişkiler noktasında sekler ve bölücü bir hat izlemiş ve bu çizgisinden vazgeçmemiştir. Mevcut DEH örgütlülüğü içerisine daha aklif bir şekilde girip ideolojik mücadele yöntemini kendisine esas almak yerine bu örgütlülüğe alternatif bir örgütlülük yaratma çabası içerisindedir. Hem de genel ideolojik-siyasi çizgileri Maoizm'den uzak olan örgüt ve partilerle bunu yapmaya çalışmaktadır. Buna karşılık uluslararası devrimci hareket içinde ideolojik-siyasi bakımdan önderlik edecek ne birikimi ne kapasitesi söz konusu değildir.

TKP/ML'nin „Belgelerle TKP/ML" adlı kitapçıkta ortaya koyduğu düşüncelerde de önemli sapmalar vardır. Bu sapmalar esasen siyasi-teorik olarak gerilikten kaynaklı olduğundan Kongremiz şimdilik bunları ilkesel düzeyde görüş ayrılıkları olarak ele alıp değerlendirmedi.

TKP/ML'nin milli burjuvaziye karşı siyaseti de sol sekterdir. İşçi Partisi'ni milli burjuvazinin reformist kanadı olarak değerlendirmesine karşın fiili olarak yönelmiş bir il binasına bomba atacak kadar ileri gitmiştir. Yine bu politikaya paralel olarak vergilendirme adı altında halk sınıf ve tabakalarından insanlara karşı sekter bir politika izlemiştir.

Askeri Açıdan

TKP/ML'nin askeri açıdan izlediği çizgi gerek kır boyutuyla gerekse şehir boyutuyla daha çok sansasyonel eylemlere yöneliktir. Kendi subjektif gücünü ve dönemin özgüllüğünü gözönünde bulundurmadan bireysel eylemlere girerek maceracı bir hat izlemiştir. Bu çizginin ürünü olarak Köylü Gerilla Savaşını yürütme bakımından başarısızdır. Bu konuda ısrarcı olmasına karşın geçmiş deneyimlerden öğrenmemektedir. Şehirlerde bireysel eylemlere oldukça önem vermekte, „sesini" böyle duyurmaktadır. Bu çizgisinde salt askeri bakş açısının önemli bir payı vardır. Gerilla bölgelerinde köylüleri örgütleme, milis örgütlenmesine gitme noktasında bir yönelimi olsa da bunu bir maddi güce dönüştürememiştir. Karadeniz'de Partimize oranla bu noktada daha ileri bir düzeydedir.

Salt askeri bakış açısından kaynaklı olarak teorinin önemi küçümsenmektedir.

Köylü Gerilla Savaşında yoğunlaşarak yaygınlaşma perspektifinden uzak dört tarafa yumruk sallayan bir hat izlemektedi. Fokoculuğu da önemli oranda bağrında barındırmaktadır. Silahlanma politikası Partimizden pek de farklı değildir. Ellerindeki bütün silahları vb. askeri malzemelerin neredeyse hepsini parayla satın alma yoluna gitmiştir. Bu noktada tam bir ekonomist bakış açısına sahiptir.

Örgütsel Açıdan:

TKP/ML'nin örgütsel alandaki çizgisi Partimiz TKP(ML)'nin örgütsel alandaki çizgisinden farklı değildir. Örgütsel ilişkilere damgasını vuran anlayış ve tarz sekterizmdir. Örgüt içerisinde klikleşme varlığını tehlikeli bir şekilde sürdürmektedir.

Parti içi iki çizgi mücadelesi konusunda gerek teorik gerekse pratik olarak Maoizm'den önemli oranda sapmıştır.

TKP(ML)-Birlik'e takındıkları tavırda ifadesini bulan sol sekter anlayış onun diğer devrimci örgütlerle ilişkilerine de yansımaktadır.

TKP/ML önderliği Parti içi kitleye yabancıdır. Bürokratik bir çalışma tarzı izlemektedir. Parti içi zaafları ortaya çıkartmaktan uzak ve bu konuda Maoist bir tutuma sahip değildir. Kadro politikası esasta Partimizin kadro politikasından farklı değildir. O da Partimiz gibi Marksist Leninist Maoist bir kadro siyasetine sahip değildir.

Özellikle de 1995 OPK'sında işbaşına getirilen ve hala da MK'ya hakim olan çizgi geçmişi inkardan gelmekte; her şeyi OPK ile başlatıp bitiren ben-merkezci anlayıştadır

Ajitasyon ve propagandada Kastrocu küçük burjuva örgütlere öykünmesi kendisini önemli derecede hissettirmektedir. Hem sol hem de kuru ajitasyon gerek politik tespitlerde gerekse teorik saptamalarda 1995 sonrasında belirgin bir hal almıştır.

İdeolojik açıdan:

Yukarıda TKP/ML'nin siyasal, askeri ve örgütsel çizgisini genel hatlarıyla ortaya koyduk Her üç alandaki çizgisinin MLM değil sol-sekter ve maceracı olduğunu belirttik. Bu olumsuz çizginin yarattığı başarısızlıkların ardındaki asıl gerçeklik gerek geçmişi gerekse somut durumu diyalektik ve tarihsel materyalist bakış açısıyla değerlendirmemesidir. Devrimin nesnel gerçekliği ve ülke halkının somut ihtiyaçları ışığında hareket edilerek siyaset izlenmemiştir. Öznelci dogmatizm ve dar deneyci ideoloji ışığında hareket edilmiştir Sorunlara dar ve kısa vadeli yaklaşılarak gün kurtarılmaya çalışılmıştır Amaçtan çok araç öne çıkartılarak hareket tarzı izlenmiştir. Örneğin bir dönem „her şey parti için" sloganı atarak temel stratejik amaç gözden kaçırılmıştır. Ki TKP/ML'de kendi grup yapısını öne çıkartarak politika yapmak önemli derecede ideolojik zaaf olarak kendisini sürdürmektedir.

TKP/ML mevcut haliyle doğru bir eleştiri ve özeleştiriden korkmaktadır. Kadroları devrim sorunlarına oldukça sığ bir şekilde yaklaşmaktadırlar. Kibirli ve ben merkezcidirler. Siyasi ve teorik olarak gerilikleri mevcut olumsuz çizginin önemli nedenlerinden birisini oluştururken, ama esas nedeni kadrolarının küçük burjuva sınıf dokularından dolayı (ideolojik olarak yeterince proleterleşmedikleri için) geçmiş hatalarına karşı özeleştirisel yaklaşmamalarıdır. Hatalarını açığa çıkarmak yerine onlara sarılmayı tercih etmektedirler. Stratejik düşünmemektedirler. Uzun vadeli değil kısa vadeli düşünmektedirler. Bir kısım kadroların siyaset tarzına pragmatizm hükmetmektedir.

TKP/ML'nin gelinen aşamada en ciddi olumsuzluklarının başında kendi hatalarına karşı samimi ve bilimsel yaklaşmamaları, tutucu tarzları gelmektedir. Bu noktada Partimizle TKP/ML arasında önemli oranda bir farklılık oluşmuş durumdadır. TKP/ML eğer bu olumlu halkayı yakalayamazsa ne Partimizle birlik sorununa yanaşır ne de geçmiş olumsuzluklarından arınıp geleceği MLM bir temelde bina edebilir. Çünkü her iki yapı arasındaki örgütsel birliğin ilkeli bir şekilde gerçekleşmesinin anahtarı her iki yapının kendi geçmiş süreçlerine ne kadar bilimsel bir görüş açışı ile yaklaşıp-yaklaşmamaları olacaktır. Aksı anlayış ve tutumlarla ilkeli bir birliğe gidilemez.

Maoist Komünist Partisi
Merkez Komitesi - Siyasi Büro
15 Eylül 2002

BAŞVURULAN KAYNAKLAR

1-Ali TAŞYAPAN, Anılarla Geçmişe Yolculuk / KAYPAKKAYA İLE BİRLİKTE(Aynı eserden uzun aktarımlar sık sık yapıldığı ve aktarımların konunun akışı içerisinde yazara ait olduğu anlaşıldığından ayrıca belirtilmedi)
2-Muzaffer ORUÇOĞLU, Tohum
3-İ.KAYPAKKAYA, Seçme sf: 283
4-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 245
5-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 245
6-ETHEM DİREŞHAN, Fırtınalı Yıllarda İBRAHİM KAYPAKKAYA Bilinmeyen yazılar sf: 21
7-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 247
8-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 251-252-253
9-AGE, sf: 127-128
10-İ.KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 107(Cihan Yayınları)
11- V.İ LENİN, Ne Yapmalı sf: 34
12- TKP(ML) Özeleştirisi ve Tüzüğü (l.Konferansta kabul edilen)
13- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 25
14- LENİN, Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine sf: 63
15- İ. KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 361-362
16-V.LENİN, Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine sf: 64
17-TKP(ML) 1. Konferans Raporundan
18-TKP(ML) Özeleştirisi ve Tüzüğü
19-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 5 sf: 427
20- J. STAL1N, Bolşevik Parti Tarihi sf: 58-59
21-TKP(ML) Özeleştirisi ve Tüzüğü
22-TKP(ML) II. Konferans Raporu
23-Adı Geçen Belge
24-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 230
25-Proleter Devrimin Stratejisi ve Taktiği sf: 25-26 (7. defterden alınmıştır)
26-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 230-231
27-MAO ZEDUNG, Seçme Sözler sf: 128
28-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 242
29 TKP(ML) 1.Konferans Tüzüğü
30-TKP(ML) 2.Konferans Raporundan
31-TKP(M-L) Özeleştirisi ve Tüzüğü
32-J. STALİN, Bolşevik Parti Tarihi sf:60
33-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 245
34-TKP(ML) 2.Konferans Raporundan
35-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 224-25-26
36-LENİN, Sağ Ve Sol Sapmalar Üzerine sf: 65-66

37- LENİN, Proleter Devrim Ve Dönek Kautsky sf: 157-58
38-MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 224
39-AGE sf: 226
40- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 237
41-AGE sf: 240-41
42-MAO ZEDUNG, Seçme Sözler sf: 13
43-J.STALİN, Leninizm Sorunları sf: 79
44- AGE sf: 78
45- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 232
46- J.STALİN, Leninzm Sorunları sf: 584-85
47- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 4 sf: 230
48- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 4: sf: 241-42-43
49- V.İ.LENİN, Bir Adım İleri İki Adım Geri sf: 220
50- J.STALİN, Bolşevik Partisi Tarihi
51-J. STALİN, Örgüt Üzerine sf: 11-12
52- LENİN, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri sf: 383-84
53- LENİN, AGE sf: 385-86
54- MAO ZEDUNG, Seçme Sözler sf: 114
55- Pravda 12 Şubat 1924, Aktaran Yeni Demokrasi Dergisi (1987-88 Aralık-Ocak Sayısı) sf: 64
56- Yeni Demokrasi Dergisi sayı 12
57- V.İ.LENİN, Seçme Eserler Cilt 9 sf: 91-92
58- J.STALİN, Bolşevik Partisi Tarihisf: 91-92
59- Marks-Engels-Lenin, İşçi Sınıfi Partisi Üzerine sf: 95
60- TKP(M-L) DABK Kanadının „Sözde TKP/ML „3. Konferansı“ Özünde YDB (Yurt Dışı Bürosu)
Ekim Toplantısı üzerine“ adlı belge
61-TKP(ML) 3.Konferans Kararları
62- AGB
63- Proleter Devrimin Stratejisi ve Taktiği (7.Defler) sf: 21-29
64- İ. KAYPAKKAYA , Seçme Yazılar Cilt 2 sf: 359
65- Sözde TKP/ML „3.Konferansı Özünde YDB Ekim 1987 Toplantısı Üzerine“ Başlıklı DABK Belgesinden Alınmıştır
66- Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi sf: 39-40
67-TKP/ML 3.Konferans Belgeleri
68- Yeni Demokrasi Adlı Dergi sayı: 7 sf :64
69- Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi sf: 59
70- İ. KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 305 (Ocak Yayınları)
71- İşçi Köylü Kurtuluşu Konferans Özel Sayısı 2 ve 3. Sayılardan Alınmıştır (Konferans Kanadının Çıkardığı İKK Özel Sayısıdır)
72- AGB

73- AGB
74- AGB
75- Marks-Engels-Lenin:İşçi Sınıfi Partisi Üzerine sf.279
76- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 5 sf: 565
77- MAO ZEDUNG, Seçme Sözler sf: 118
78- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt:3 sf. 242
79- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Eserler Cilt:3 sf. 123-128
80- İ KAYPAKKAYA Seçme Yazılar Cilt: 2 sf. 16
81- AGE Sf. 319-20-21-22
82- Konferans Kanadı 4. Konferans Sonuçlarından (İKK Özel Sayısından Alınmıştır)
83- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 224
84- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 225-26
85- İ. KAYPARKAYA, Seçme Yazılar sf: 347-48-49
86- MAO ZEDUNG , Seçme Eserler Cilt 3 sf: 239
87- İ. KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 324-25
88- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 240
89- İ. KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 332-33
90- İ.KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 17-18
91- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 157-58
92- DABK „Olağanüstü Parti Bölge Konferans Raporu“ sf: l
93- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 3 sf: 223
94- J.STALİN, Bolşevik Partisi Tarihi sf: 59
95- MAO ZEDUNG, Seçme Sözler sf: 147
96- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt l sf: 137-138
97- GEORGE THOMSON, Markstan Mao Zedunga sf: 26
98- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 4 sf: 176
99- DABK'ın Çıkardığı İKK sayı: 87 sf: 26-27
100- CLAUSEWİTZ, Savaş Üzerine sf: 74-75-76
101- Halk Demokrasisi Dergisi sayı:15
102- LENİN, Ne Yapmalı sf: 31-32-33
103 -KARL MARKS, Grundruse sf: 65
104- GBMK (Geçici Birleşik Merkez Komitesi) Olağanüstü 1.Toplantı Raporu
105- MAO ZEDUNG, Seçme Sözler sf: 140
106- OPK (Olağan Üstü Parti Konferansı) Kısa kararlan
107- J. STALİN: Örgüt üzerine sf. 11-12
108- İ. KAYPAKKAYA, Seçme Yazılar sf: 372-373
109- MAO ZEDUNG, Seçme Eserler Cilt 2 sf: 157-158
110- V.İ.LENİN, Partileşme Süreci sf: 132-133
111- Proleter Devrimin Stratejisi Ve Taktiği 7. Defter sf. 43-45
112- Belgelerle TKP/ML Adlı Belge sf:196